CAPCANE
DIABOLICE
ALE
MASONERIEI

articole şi eseuri

Radu Iacoboaie

PITEŞTI
2013

CUPRINS

ARTICOLE PUBLICATE:

ARTICOLELE CELE MAI RECENTE

NOTĂ: Multe articole au apărut şi pe internet (blogurile saccsiv, natiunea.ro, Lupul dacic, Art-emis ş.a.). Este posibil să fi fost publicate şi altele, dar nu am cunoştinţă despre publicarea lor.

CUVÂNT ÎNAINTE

Volumul de debut **Ce se întâmplă în România? *Un proces al comunismului, globalizării şi materialismului societăţii de consum. Criza de morală a conducătorilor***, apărut în două ediţii în 2004 şi 2005 şi considerat a fi o lucrare atipică şi interdisciplinară, a trasat de fapt obiectul cercetărilor şi analizelor personale care nu au făcut decât să aprofundeze mereu tematica complexă a comunismului şi globalismului, concretizate în acelaşi timp într-o serie de articole publicate şi nepublicate reunite în volumul de faţă, precum şi în mai multe antologii cuprinzând texte alese şi comentarii.

Din mai multe motive am decis să lansez toate aceste lucrări din ultimii opt ani într-un mod neconvenţional pe suport electronic (CD) dar şi pe Internet. Iată şi motivaţia. Nu am convingerea că se va găsi o editură care să aibă curajul de a lansa volume cu subiecte tabu pentru mass media românească. Nu cred că editura ar putea să-şi recupereze investiţiile, în condiţiile în care se citeşte tot mai puţin din ceea ce nu ţine de specialitatea fiecăruia şi se cumpără tot mai puţine cărţi. În al treilea rând, în acest mod prin expunerea lor pe CD şi Internet, informaţia poate ajunge în totalitate mai uşor la publicul larg, în special la cel interesat de aceste probleme majore pentru destinul omenirii. Desigur, voi încerca să le public şi în modul convenţional, căutând un sponsor care să fie dispus în acest sens. Dacă aş dori să le public pe cheltuiala proprie, chiar la un tiraj modest, suma ar fi imensă.

Nu cred că se citesc multe lucrări în format electronic, dar bibliotecile publice deja au în vedere crearea unei evidenţe şi unui format electronic pentru toate volumele. Oricum, aceste lucrări pot fi descărcate de pe Internet sau printate pe suport de hârtie.

Trebuie să mai precizez faptul că, am adăugat articolele nepublicate şi în curs de publicare, chiar la începutul acestui volum, deoarece unele sunt mai recente şi mai consistente sau mai sensibile prin subiectele alese sau abordare, neputând să fie publicate atât de uşor în presă.

Mărturisesc că în aceste lucrări şi articole, care au abordat importante probleme de interes general, am încercat să demontez aşa zisa „Teorie a conspiraţiei" (sintagmă concepută de altfel tocmai de masoni, pentru ca deconspirarea planurilor şi complotului lor la scară globală să nu se bucure de credibilitate!) şi să scot în evidenţă ipocrizia care caracterizează masoneria (vezi filmul documentar cu Antonie Iorgovan, senatorul asasinat în mod evident de ocultă conform principiului talmudic „Pe cel mai bun dintre creştini, ucide-l", accesând site-ul fight4romania, mai întâi filmul Mesaj şi apoi cu link în dreapta filmul respectiv).

Senatorul Antonie Iorgovan a încercat să demonstreze cu argumente juridice, că masoneria este anticonstituţională, acţionează împotriva statului (atentând la siguranţa statului şi democraţiei!) şi reprezintă o organizaţie extrem de periculoasă în consecinţă, care nu merita să fie declarată prin lege (sub regimul lui Iliescu şi Năstase, în 2004) societate de utilitate publică (sponsorizată adică de la bugetul de stat!). A fost iradiat şi a murit de pancreatită. Şi de ce credeţi oare, că scriitorul Ioan Petru Culianu, care a fost asasinat şi el (dar în SUA), considera atunci că în Occident manipularea era încă de două ori mai mare decât în regimul comunist?

Am încercat să scot în evidenţă imoralitatea, implicaţiile vaste în diverse domenii şi capacitatea distructivă a francmasoneriei, folosind logica şi raţiunea, informaţia şi cunoaşterea, propriile arme ale acesteia. Francmasoneria însăşi este o sectă, dar una secretă, mult mai puternică decât toate celelalte şi mult mai influentă, care de fapt sponsorizează şi alte secte pentru a lovi în ortodoxie. Masonii sunt până la urmă vrednici urmaşi ai vechilor farisei şi cărturari din Vechiul Testament, cei care au cerut răstignirea Mântuitorului Iisus Hristos, negându-i dumnezeirea, ipostaza de Fiu al Lui Dumnezeu. Iar astăzi, se organizează în loji secrete (discrete în aparenţă doar, adică transparente), pretinzând că urmăresc progresul şi bunăstarea omenirii. Este ştiut însă faptul, că abia de la gradul 33 în sus, ei se

închină pe faţă lui Lucifer, adică diavolului şi că foarte puţini au rămas în viaţă după ce s-au retras.

Am încercat pe cât posibil, în modestul meu demers (faţă de complexitatea fenomenului) să ofer şi un răspuns ortodox la marile provocări ale lumii contemporane, totodată capcane ale francmasoneriei (ocultei mondiale): comunismul, globalismul (globalizarea), ecumenismul, atacurile tot mai evidente îndreptate împotriva ortodoxiei, familiei, tinerilor, tradiţiei, culturii etc., arătând că toate acestea sunt opera masoneriei.

Am încercat să tratez în articole şi antologii, şi câteva momente istorice puţin cunoscute publicului larg din România, legate de personalitatea complexă a lui Mihai Eminescu (asasinat de apropiaţi ai săi, vânduţi ocultei mondiale şi autohtone, precum Titu Maiorescu, şi prezentat atât diferit faţă de realitate, atât de către istoriografia comunistă, cât şi de actualele manuale, de site-ul de pe internet, accesând motorul de căutare google, etc.), a domnitorului arestat şi exilat cu forţa Alexandru Ioan Cuza (adevăratul fondator al României moderne, iar nu Carol I), confruntarea inegală dintre Mişcarea Legionară (unică în Istoria României şi a lumii, de factură populară şi naţionalistă, în sensul bun al cuvântului, cât timp a trăit Căpitanul ei, Corneliu Zelea Codreanu, ucis şi el împreună cu liderii mişcării de către regele Carol al II-lea, folosindu-se de prim-ministrul Armand Călinescu) şi francmasonerie ş.a.m.d., pentru a populariza o serie de informaţii deosebit de importante pentru istoria noastră.

Vom mai descoperi că sub influenţa unor ideologii satanice, evreii sionişti (cei care conduc la vârf francmasoneria), avizi după puterea mondială şi dominarea tuturor popoarelor (conform dogmei străvechi a poporului ales), sunt cei care au inventat **<u>sistemele totalitare ucigaşe</u>** precum:

- **NAZISMUL** (înarmându-l pe Adolf Hitler şi organizând sistematic exodul în masă al evreilor, după război, spre statul Israel fondat în 1948);
- **COMUNISMUL** (care din 1917 a secerat în întreaga lume peste 320 de milioane de vieţi omeneşti!; iar alte miliarde de oameni au trecut prin torturi şi închisori, privaţiuni greu de imaginat şi de cuantificat etc.);
- **GLOBALISMUL ACTUAL** (care are ca ţintă dictatura mondială, acţionând făţiş şi pe căi oculte în scopul unificării/înglobării statelor lumii la nivel economic, politic şi religios - prin **ECUMENISM** etc).

Să reţinem că ecumenismul, care este expresia ideologiei masonice în plan religios, numit de părintele profesor Dumitru Stăniloae „produs al masoneriei”, constituie un adevărat cal troian pentru Ortodoxie, o capcană abilă întinsă credincioşilor ortodocşi de pretutindeni, sub masca toleranţei şi dialogului ecumenic. Iar comunismul este tot opera masoneriei.

Noi chiar avem cu toţii o datorie sfântă şi o mare responsabilitate faţă de tineretul nostru şi generaţiile viitoare. Dacă îi vom întreba pe tineri şi chiar pe unii dintre studenţi despre comunism, globalizare, reeducare, manipulare, spălarea creierului, vom primi cu certitudine multe răspunsuri complet nesatisfăcătoare. Percepţia lor reflectă destul de fidel poziţia partizană a mass mediei aservită globalizării, care deformează adevărul, îl cenzurează şi adeseori seamănă multă confuzie sau falsitate în mintea oamenilor.

Noi putem explica cu luciditate şi claritate de ce sunt distructive şi malefice comunismul şi globalismul actual, atât de asemănătoare în fondul lor, fiind impregnate cu o ideologie profund anticreştină. Ceea ce s-a schimbat mult astăzi este forma, în special forma de constrângere. Dacă în comunism exista la noi o constrângere directă, un regim de teroare şi exterminare fizică (regimul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej), urmat apoi de un regim de privaţiuni, de teroare şi tortură psihică prin inocularea fricii colective (regimul lui Nicolae Ceauşescu), în globalism constrângerea este indirectă şi disimulată, însă mult mai eficientă, folosindu-se de noile tehnologii împotriva omului. Şi este într-adevăr mult mai greu să te împotriveşti unui duşman nevăzut, care te supraveghează şi îţi strecoară lent şi perfid

otrava lui. Reeducarea ce s-a experimentat la Piteşti, apoi la Gherla şi Aiud, omenirea o trăieşte astăzi sub o nouă formă la nivel mondial!

Iar tinerii trebuie să conştientizeze până nu este prea târziu, că actualul globalism (capitalism de tip corporatist) promovat de către sionismul internaţional este chiar mai distructiv decât comunismul (ambele sisteme fiind în esenţa lor antidemocratice şi satanice), urmărind disoluţia statului până la desfiinţare, familiei, valorilor creştine şi naţionale, precum şi faptul că tocmai prin reeducarea şi manipularea lor (prin mass-media în special) se va edifica lumea globalizată de mâine şi dictatura mondială preconizată.

Prin GLOBALIZARE se impune treptat nu numai controlul absolut, imprimarea unor pseudovalori, ci şi alienarea, înstrăinarea omului faţă de ceilalţi semeni şi faţă de Dumnezeu, încât el să cadă cât mai mult în deznădejde şi chiar sinucidere.

Putem spune că **OMUL NOU GLOBALIZAT** este: desacralizat/ateu, apatrid, depersonalizat, consumerist, însingurat (deşi printre oameni), uşor de manipulat, fără simţ critic/obiectiv.

Masoneria atacă nu numai Biserica Ortodoxă, ci şi statul, toate instituţiile tradiţionale, manevrând totul după bunul plac acestea pentru a întrona Noua Ordine Mondială.

Deşi cunosc care a fost soarta celor care au îndrăznit să spună adevărul despre francmasonerie şi comunism, sau au militat în slujba ţării lor (precum dramaturgul Schiller, poetul Goethe care s-a dezis de masonerie, Alexandru Ioan Cuza, Mihai Eminescu, Nicolae Labiş, Octavian Goga, Corneliu Zelea Codreanu, scriitorul Ioan Petru Culianu, senatorul Antonie Iorgovan, preşedinţii americani Abraham Lincoln şi J.F. Kennedy – ultimul pronunţându-se pentru încetarea războiului din Vietnam şi împotriva societăţilor secrete, precum şi mulţi, mulţi alţii), îmi asum orice risc pentru că sunt în definitiv un creştin ortodox. Moartea nu este nicidecum capătul drumului, ci o punte către veşnicie şi începutul unui nou drum.

„*În clipa când vom privi moartea ca pe o perspectivă a splendorii vom deveni cu adevărat creştini...*” Iată ce cuvinte a lăsat posterităţii părintele Mitropolit Bartolomeu Anania, care vedea moartea ca o punte spre veşnicie. Domnia sa ne mai spunea, că „*noi nu credem în moarte, ci în Înviere!*”, că „*a şti este bine, a înţelege este frumos, dar a participa este ceeea ce ne lipseşte cel mai mult...*” Este vorba cu alte cuvinte despre trăirea autentică a ortodoxiei.

Mărturisesc că nu am fost şi nu sunt membru al Mişcării Legionare şi nici nu sunt convins că ar mai exista în zilele noastre în mod real o asemenea mişcare naţională de reînviere a neamului românesc. Dar, ca simplu istoric autodidact şi autor de cărţi şi articole, pot afirma că legionarismul a mers într-adevăr pe linia gândirii eminesciene. Chiar şi denumirea de Garda de Fier (expresia politică a Mişcării Legionare) a fost inspirată din scrierile lui Eminescu.

Iată, în acest sens, un pasaj din volumul „Mihai Eminescu un mare precursor al legionarismului românesc” (Ed. a II-a, Ed. ”Armatolii”, Cetatea Eternă, 1951): „*Pentru Eminescu, apariţia unei mâini energice era o necesitate istorică. «Un remediu radical – scrie el – ar fi numai o mână de fier, dreaptă şi conştientă de ţelurile ei bine hotărâte, care să inspire tuturor partidelor convingerea că statul român moştenit de la zeci de generaţii, care au luptat şi suferit pentru existenţa lui, formează moştenirea altor zeci de generaţii viitoare, şi că nu e jucăria şi proprietatea exclusivă a generaţiilor actuale. Acest sentiment istoric al naturii intrinsece a statului şi trebuitoarea mână de fier îi lipsesc însă din nefericire, încât departe de a vedea existenţa statului asigurată prin cârmă puternică şi prevăzătoare a tot ce poate produce naţia mai viguros, mai onest şi mai inteligent, suntem din contra avizaţi de a aştepta siguranţa acestei existenţe de la mila sorţii, de la pomana împrejurărilor externe, care să postuleze fiinţa poporului român ca o necesitate internaţională.»* (din Scrieri politice, vol. I, p.343)”

Faptul că, astăzi Mihai Eminescu este tot mai marginalizat în sistemul de învăţământ şi în mass media (impus doar ca poet naţional), că Emil Cioran este separat de volumul său „Schimbarea la faţă a

României" şi de legionarism, că nu se vorbeşte de apartenenţa lui Mircea Eliade la această mişcare şi de admirabila sa carte în două volume „Profetism românesc" iar Mişcarea Legionară este în continuare un subiect tabu şi foarte rar adus în discuţie, mă determină să cred cu convingere, că nu se doreşte nici astăzi reabilitarea adevărului istoric în urma rescrierii istoriei de către comunişti. Ceea ce înseamnă practic faptul că noi nu ne-am debarasat cu totul de comunism, care a reprezentat cea mai neagră pată din istoria noastră şi una din cele mai mari tragedii existenţiale pentru poporul român. E suficient poate să precizez că de la apariţia lui, comunismul a făcut în întreaga lume peste 320 de milioane de victime şi mult mai mulţi au suferit torturi şi privaţiuni de tot felul. Iar sondaje recente ne spun că mulţi români regretă comunismul şi nivelul de trai de atunci?!...

Precizez pentru a înlătura orice confuzie, că nu sunt antisemit (împotriva arabilor, care sunt semiţi) şi nici împotriva tuturor evreilor. Când m-am referit la aceştia din urmă, am avut în vedere oligarhia evreiască şi evreii extremişti (sioniştii care îl aşteaptă încă pe Mesia, ca împărat al acestei lumi pe care ei să o conducă). De altfel, nici nu există antisemitism real în România, la cât de tolerant a fost şi este poporul român. Să ne amintim numai că România a fost în timpul celui de-al doilea război mondial singura ţară din Europa poate, care a adăpostit şi nu a expulzat evreii către lagărele din Germania pentru a fi trimişi ulterior în Orientul Mijlociu sau Madagascar. Pentru aceasta ne-a mulţumit chiar preşedintele Israelului. Evreii care au fost preluaţi atunci (circa 300 000) de către ungurii hortyşti din Ardealul ocupat de către ei nu au nicio legătură cu autorităţile statului român, care s-au retras în vara lui 1940 în urma Dictatului de la Viena. Iar sioniştii astăzi au curajul a ne cere nouă imense despăgubiri pentru fiecare dintre aceştia?!

Însuşi Eminescu nu a fost antisemit, ci s-a opus în contextul de atunci acordării cetăţeniei în masă evreilor (fiind de acord cu încetăţenirea individuală, ca şi în cazul altor cetăţeni), precum şi exploatării poporului român de către evreii care au venit la noi trecând adeseori frontiera fraudulos. S-a opus pe cât i-a stat în putinţă statului cosmopolit pledând pentru întărirea statului naţional şi unirea tuturor românilor (idealuri preluate de intelectualitatea română).

Nădăjduiesc că aceste eseuri-articole vor fi lecturate mai ales de către tineri (pentru că în fond ei reprezintă viitorul ţării) şi că le vor fi cât de cât folositoare, atât celor care sunt credincioşi, cât şi celor care n-au descoperit încă Adevărul şi frumuseţea Ortodoxiei. Recunosc că nu am niciun merit personal. Am făcut doar ceea ce mi-a dictat conştiinţa.

Mulţumesc tuturor celor m-au încurajat şi sprijinit, mai cu seamă domnului Dumitru Oniga, poet creştin sucevean de o mare sensibilitate şi modestie, asemenea lui Traian Popescu, Ion Gavrilă Ogoranu (care au suferit ani grei de detenţie în puşcăriile comuniste şi pe care am avut onoarea de a-i cunoaşte personal).

Îmi exprim regretul că altădată, am ales unele texte aparţinând unor autori precum Silviu Brucan şi Vladimir Tismăneanu (evrei masoni), şi am acordat credit teoriei încălzirii globale, având în vedere dezvăluirile mai recente a manipulării datelor ştiinţifice în scopuri politice.

Recomand însă cu căldură lectura volumului lui Virgiliu Gheorghe, Ştiinţa şi războiul sfârşitului lumii. Faţa nevăzută a tele-viziunii, (Ed. Prodromos, Bucureşti, 2007), a lucrării istorice de excepţie a lui Florin Mătrescu, Holocaustul Roşu (Ed. Irecson, Bucureşti, 2008, trei volume, despre marele genocid comunist la nivel internaţional şi despre francmasonerie), a volumului Ecumenismul fără mască, scrisă de părintele grec Haralambie D. Vasilopoulos (Ediţia a III-a), Profetism românesc (două volume) de Mircea Eliade, Schimbarea la faţă a României de Emil Cioran, La apusul libertăţii a părintelui Hristodul Aghioritul, precum şi a cărţilor de învăţătură ortodoxă de mare valoare precum Biblia (mai ales Noul Testament), Vieţile Sfinţilor, Proloagele, Patericul, Filocalia şi lucrările sfinţilor Părinţi.

Pentru antologiile scrise şi comentate, iată doar un singur fragment ilustrativ din cartea amintită mai sus, a domnului Virgiliu Gheorghe:

*„Studiile lui Pavlov stau astăzi la baza tuturor tehnicilor de spălare a creierului, atât în sistemele concentraţionare ale dictaturilor, cât şi în sistemele democratice. În lagărele mai sus-amintite, victimele erau supuse sistematic la diferite stresuri psihice şi fizice. Esenţială era întreţinerea unei oboseli cronice, a unui climat de spaimă, nelinişte, agitaţie, teroare, distrugerea relaţiilor personale, a încrederii în oameni, în general, slăbirea rezistenţei interioare, umilirea, degradarea morală şi inducerea sentimentului vinovăţiei. Pe acest fond, nu numai că se slăbea rezistenţa psihică a individului, se distrugea încrederea în toate valorile şi relaţiile din trecut, ci se şi realiza aşa-zisa spălare a creierului, începând procesul reeducării, adică inocularea noilor cunoştinţe – produsul sau viziunea ideologiei cu care ei până atunci luptaseră. La Piteşti, mai mulţi legionari sau luptători anticomunişti, în urma reeducării, au ajuns nu numai să accepte preceptele comuniste, ci chiar s-au transformat în torţionari ai colegilor lor. (Bordeianu: 2001) [...] **Omul reeducat este cel care nu mai gândeşte, nu mai reflectă, el acceptă şi se supune orbeşte comandamentelor ideologice ale stăpânului sau ale stăpânirii, chiar dacă acestea sunt contrare logicii elementare, sunt inumane şi absurde sau chiar sinucigaşe. Reeducatul nu mai vede realitatea cu proprii ochi, ci cu cei ai ideologiei inoculate. Nemaiputând gândi singur, aprecia ce este bine şi ce este rău, ce este alb şi ce este negru, reeducatul aşteaptă să i se spună de stăpânire cum stau lucrurile. […] În concluzie, procesul spălării pe creier urmăreşte crearea unui „om nou'' traumatizat sufleteşte până la mutilare, lipsit de discernământ propriu, de voinţă şi de sentimente exprimate ferm şi stabil în timp. Este un fanatizat care, fără să realizeze, trăieşte prin şi pentru ideologia care i-a fost inoculată. Personalitatea acestui om a fost aproape anihilată, substituită fiind, prin tehnica reeducării, de idolii regimului care i-a spălat creierul.**"*

Fraţi ortodocşi, asemenea altor instituţii importante, şi familia creştină este atacată astăzi din toate părţile. Statul însuşi nu o mai sprijină ca înainte. Familia se destramă astăzi mai ales prin: DESFRÂNARE (adulterul, concubinajul, patima beţiei şi alte patimi, necinstirea zilelor de post şi posturilor de peste an), AVORTURI (chirurgicale, hormonale/pilule contraceptive de generaţie nouă etc.), PAZA DE A NU AVEA COPII (calendar, paza bărbatului/onanie, malahia, prezervativul, diafragma, legarea trompelor, steriletul etc.)

Biserica Ortodoxă nici nu îngăduie astfel de practici şi nici planificarea familială şi fecundarea in vitro (care presupune în mod evident onania).

Aceştia sunt într-adevăr URIAŞII CARE SAPĂ LA TEMELIA FAMILIEI!

Dacă bărbatul şi femeia aleg să-şi unească vieţile, să se căsătorească, iar bunul Dumnezeu le dăruieşte un copil, ei nu trebuie să-l refuze nicidecum, să-l abandoneze sau şi mai grav să-l ucidă (prin avort). Dimpotrivă, ei ar trebui să-l iubească din toată inima, să-l crească în frică de Dumnezeu şi să-i ofere o minimă educaţie creştină. Ce minune e până la urmă naşterea fiecărui copil din lumea aceasta! Şi cât de mult regretă după o anumită vârstă toţi acei părinţi care din diverse motive, pe care le-au considerat atunci întemeiate, au tot amânat şi nu mai pot avea copii mai târziu!

„*Mai presus de tihna noastră stă datoria sfântă de a apăra fiinţa şi neatârnarea ţării noastre...*". Aceste cuvinte înscrise pe trei icoane din mănăstirea Putna, reprezentându-l pe Sfântul Voievod Ştefan cel Mare, ne sunt un îndemn peste veacuri pentru a lupta şi noi cei de astăzi, pentru libertatea şi credinţa noastră, pentru neamul nostru românesc, care se va înfăţişa la Judecata de Apoi în frunte cu cel mai vrednic dintre români. Nu uitaţi jertfa martirică a lui Mihai Eminescu, a domnitorului Constantin Brâncoveanu cu cei patru fii şi a sfetnicului său, a lui Mihai Viteazul, Tudor Vladimirescu şi a tuturor celorlalţi mari români...

Fraţi români, va trebui să ne apărăm împreună libertatea, identitatea, credinţa noastră ortodoxă şi neamul! De noi depinde şi soarta generaţiilor viitoare! Soluţia cea mai bună ar fi după părerea noastră dialogul deschis în spiritul adevărului urmat de acţiune. Doar împreună ne putem apăra valorile!

Nu credem că e posibil şi absolut necesară scoaterea masoneriei în afara legii. Observăm ce s-a întâmplat în cazul unor ţări ortodoxe precum Grecia şi Cipru, altor state, ori mai recent postului OTV (pentru dezvăluirile făcute pe această temă în unele emisiuni îndrăzneţe, ulterior desfiinţat la sfârşitul lunii ianuarie 2013, deci puţin după alegerile parlamentare, prin retragerea licenţei acestuia de către Consiliul Naţional al Audiovizualului, instituţie manevrată de politicieni, îndeosebi de stânga), ne amintim de asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu împreună cu 13 lideri ai Mişcării Legionare (mişcare de masă, apolitică) şi a preşedintelui american J. F. Kennedy (a cărui moarte a fost anchetată tocmai de un fost director CIA, dat afară pentru abuzurile sale etc.).

Totuşi, noi trebuie să ştim de cine să ne ferim, pentru a nu cădea în capcanele lor întinse cu abilitate (cu vicleşug diabolic). Masonii sunt prezenţi în toate statele lumii şi îşi infiltrează oamenii în instituţiile lor de bază şi în poziţiile de decizie, pentru a crea un guvern mondial, o republică universală (dictatură în realitate) şi NOUA ORDINE MONDIALĂ.

De pildă, masonii din sistemul de sănătate din România sunt în mare parte răspunzători de corupţia gravă din sistem, de proasta gestionare a banului public, de faptul că românii au ajuns să fie pe primul loc în Europa la mortalitatea infantilă, la anumite boli (cancer, cardiovasculare ş.a.) (unul din patru români este bolnav cronic!), de plecarea specialiştilor din sistem. Se fură în prezent ca în codru, cum mărturisesc unii jurnalişti. Unii medici iau şpagă. Am ajuns piaţa de desfacere din Europa, unde se vând şi medicamente care pot ucide (retrase de pe piaţa altor state!), precum algocalminul, aulinul, diane 35 etc. Se experimentează la noi în premieră substanţe noi toxice precum Initium, vaccinuri precum Gardasilul. Se vând tot mai multe alimente având aditivi alimentari sau E-uri (102, 110, 120, 211, 223, 412, 950, 951ş.a.) cu potenţial cancerigen...

Autorul, 21 mai 2013 (Sf. Constantin şi Elena)

Redăm mai jos **cele mai importante obiective ale sionismului**, care se foloseşte de francmasonerie:

1 – Unificarea treptată şi completă a tuturor statelor lumii prin crearea unui imperiu global sub pretextul şi denumirea falsă de republică universală (desfiinţând sau pervertind în acest scop instituţiile naţionale precum armata, Biserica, serviciile secrete, justiţia, învăţământul etc., prin aşa-zise reforme, pentru a fi în acord cu Noua Ordine Mondială);

2 – Cenzurarea şi manipularea mass mediei (inclusiv prin intoxicări şi diversiuni), desfiinţarea libertăţii mass mediei prin ingerinţele patronilor şi suprimarea dreptului la liberă exprimare (cu crearea unei aparenţe de democraţie);

3 - Suprimarea libertăţii individuale şi manipularea cetăţenilor (inclusiv în cazul votării politicienilor) prin supravegherea permanentă (acte şi cipuri biometrice), prin numeroase tehnici de manipulare (scopul lor fiind evident spălarea creierului şi menţinerea maselor şi tinerilor în ignoranţă, comoditate şi pasivitate);

4 – Reducerea drastică a numărului populaţiei de pe glob la circa două miliarde (de la circa 8 miliarde în prezent) prin: promovarea avorturilor şi metodelor contraceptive, plantele modificate genetic, aditivii alimentari toxici, alimentele iradiate (în cuptoarele cu microunde), viruşii creaţi în laborator, sterilizarea populaţiei, vaccinuri periculoase care reduc imunitatea, războaie şi conflicte, terorism dirijat etc.;

5 – Pervertirea generală a tinerilor şi abolirea modului de viaţă creştin ortodox (opus celui promovat de comunism şi globalism), prin desfiinţarea treptată a familiei şi moralei creştine, prin libertinaj, droguri, tutun, abuz de alcool etc.;

6 – Instaurarea dictaturii materialismului şi consumerismului ca mod de viaţă „modern" şi „progresist", promovarea teoriilor evoluţioniste şi neoevoluţioniste, umaniste şi ateiste (folosindu-se în acest scop în special de televiziune, presă şi internet)...

<u>**DESPRE CEI CE URĂSC DE MOARTE CREŞTINISMUL (ORTODOXIA)**</u>

Dacă vom întreba pe mulţi dintre tinerii şi adulţii de astăzi, chiar pe unii dintre studenţi, despre **comunism, globalizare, reeducare, manipulare, spălarea creierului**, **francmasonerie, ecumenism**, vom primi cu certitudine multe răspunsuri complet nesatisfăcătoare. Percepţia lor va reflecta destul de fidel cultura maselor, poziţia partizană a mass mediei aservită globalizării, care deformează adevărul (inclusiv pe cel istoric), îl cenzurează şi adeseori seamănă multă confuzie şi falsitate în mintea oamenilor.

Iată de ce ne propunem în lucrarea de faţă să limpezim cât se poate de mult lucrurile, prezentând publicului larg o succintă analiză a acestor problematici.

Originile masoneriei se pierd în timpuri străvechi. Istoria consemnează apariţia propriu-zisă a acesteia odată cu crearea primelor loji masonice în Marea Britanie în 1717. Adică, puţin după decapitarea în anul 1714 la Instanbul a ultimului domnitor ortodox, Constantin Brâncoveanu, împreună cu cei patru fii ai săi şi sfetnicul său de taină Ianache.

Ideologia masonilor îşi are fundamentul în vechea învăţătură a **fariseilor** şi **cărturarilor** Vechiului Testament (unii dintre rabini) şi ulterior în Talmudul evreiesc (un compendiu de 63 de volume, plin de învăţături împotriva creştinilor). Acei farisei şi cărturari, care nu L-au acceptat atunci ca Mesia sau Mântuitor al lumii pe Iisus Hristos, au cerut condamnarea Lui la moarte şi răstignirea Lui cu mai bine de 2000 de ani în urmă. Ei sunt primii <u>**duşmani ai lui Hristos**</u>. Ei au dat bani lui Iuda, dar şi soldaţilor romani, care păzeau mormântul Lui, ca să spună tuturor că au venit ucenicii Lui şi i-au furat trupul.

În ceea ce priveşte organizarea, există o ascendenţă a masoneriei în puternicul **Ordin al Cavalerilor Templieri**, creat mai târziu pentru protecţia pelerinilor ortodocşi şi care s-a transformat într-un adevărat clan distrugător, cu averi uriaşe, concurându-i chiar pe mulţi regi ai timpurilor lor. De asemenea, **cavalerii cruciaţi** (cu excepţia primei cruciade), care trebuiau să apere sau în alte situaţii să recucerească Locurile Sfinte (Ierusalimul şi altele), au deturnat cruciadele înspre jafuri şi ucideri (mai ales când au jefuit sălbatic cetatea creştină Constantinopol), atitudini desigur total opuse învăţăturilor propovăduite de creştinism.

Potrivit cotidianului Adevărul din 13 ctombrie 2007 (articolul intitulat *,,Templierii, absolviţi de vină după şapte secole'',* semnat de Arina Avram, pp.11-12), ,,templierii fuseseră acuzaţi de erezie pentru **ceremonia de iniţiere care implica <<scuiparea crucii>>, <<negarea lui Iisus>>, sărutarea <<dosului>>, buricului şi gurii celor care propuneau novicii**. (...) Timp de 200 de ani, Cavalerii Templieri au fost mai puternici decât mulţi regi. (...) În afară de scuiparea crucii şi <<săruturile ilegale>> printre capetele de acuzare mai figurau **sodomia** şi **adorarea** <<**idolilor**>> (în proces, când au fost judecaţi şi executaţi templierii din Franţa, în timpul regelui Filip al V-lea - n.a.). De fapt, articolul voia să-i reabiliteze pe aceşti predecesori ai masonilor de astăzi, precum a procedat şi Papa de la Vatican.

Ceea ce aş dori să mai precizez aici, este interesul sporit al masonilor de a veni la „suprafaţă'', de a se face vizibili, cum spun ei - discreţi. Au apărut unii dintre ei tot mai des la televiziuni, vorbind despre ,,ajutorul" pe care îl dau ei societăţii fără a cere nimic în schimb.

În general, ei afirmă că la originea lor se află Ordinul Cavalerilor Templieri, cavaleri care au apărut în jurul anului 1100, după prima cruciadă, ,,cu scopul iniţial de apărare a pelerinilor pe drumul spre Ierusalim''. Despre aceştia se ştie că au acumulat averi uriaşe şi ,,timp de mai mult de 200 de ani… au fost mai puternici decât mulţi regi''. De asemenea, dintre ei mulţi au devenit cavalerii cruciaţi din cruciade, ori cruciaţii au jefuit în mai multe rânduri populaţiile autohtone, ,,au masacrat şi decapitat mii de oameni''...

Trebuie precizat că există în România organizaţia Ordinul Cavalerilor Templieri, **înfiinţată în 2002, în timpul regimului masonului Ion Iliescu**.

Indiscutabil, este dificilă descoperirea adevărului, atunci când este falsificat (o parte de adevăr şi mai multe părţi de minciună). Ceea ce intrigă încă de la bun început în articolul de mai sus sunt **informaţiile foarte sumare** despre „pergamentul rătăcit care ascundea informaţiile despre procesul templierilor'', iar din fotocopia documentului nu se înţelege absolut nimic, scrisul fiind total ilizibil (cu caractere foarte mici).

Ar fi foarte interesant de aflat în ce condiţii şi cum s-a produs „absolvirea templierilor'' de către însuşi Papa Clement al V-lea, după şase ani de la proces şi de ce ritualul de iniţiere nu-l mai considera blasfemiator. Interesantă ar fi şi descifrarea denumirii ordinului. Nu cumva există vreo legătură între Cavalerii Templieri şi Templul lui Solomon, venerat de masoni? Apoi, reabilitarea acestora ar fi justificată de începerea reconstruirii acestui vestit templu, despre care vorbesc unele profeţii. De asemenea, nu trebuie pierdut din vedere nici faptul că ritualul lor de iniţiere se aseamănă foarte mult cu cel practicat la intrarea în francmasonerie. Iar, Filip, duce de Orleans a fost implicat în mare măsură în readucerea în prim-planul vieţii politice a francmasoneriei, cea care a declanşat şi condus sângeroasa revoluţie franceză din 1789.

În opinia mea, acest demers început de catolici, la nivel înalt (de a-i reabilita pe templieri), se subscrie politicii Vaticanului şi lumii catolice în general, de a face **concesii** (atât de multe, de-a lungul vremii), şi nu oricui, ci masoneriei, care astăzi doreşte să-şi construiască un trecut legitim, o imagine şi un trecut pe măsura lor. Iar reabilitarea cavalerilor templieri se dovedeşte a fi o necesitate de prim ordin. Apoi, alegerea lui Francisc ca Papă în 2013, în premieră, din rândul **Ordinului Iezuiţilor**… (un puternic ordin de-a lungul istoriei, cuprinzând călugării zeloşi şi fideli Papei).

Nu întâmplător, potrivit masonului Olimpian Ungherea (fost colonel dar şi activist PCR), cel mai bun Papă, cu care masonii au avut relaţiile cele mai bune, este Papa Ioan Paul al II-lea, trecut de catolici deja în rândul sfinţilor. De ce oare? Pentru că, în data de 13 octombrie 2007, exact când s-au împlinit 7 secole de la această execuţie, **Papa Ioan Paul al II-lea i-a absolvit de vina lor pe templieri**, folosindu-se de un document „rătăcit" şi descoperit în arhiva Vaticanului, care arăta chipurile, că Papa Clement al V-lea îi găsise fără de vină (în 1314, la 7 ani după incident), că „templierii nu erau eretici"!

Evreii sionişti, care au îmbrăţişat teza poporului ales din Vechiul Testament, sunt cei care au conceput francmasoneria, adresată celorlalte neamuri, ca organizaţie ocultă care să lupte eficient împotriva creştinismului şi să impună prin diverse mijloace oculte dominaţia lor asupra întregii lumi.

Aceste capcane diabolice ale masoneriei nu sunt chiar atât de uşor de identificat şi de combătut pentru că sunt curse abile diavoleşti. Vom încerca să le enumerăm pe cele mai importante dintre ele: **ocultismul (iniţierea în francmasonerie), comunismul, globalismul (globalizarea treptată şi forţată), politicianismul, ecumenismul, sectarismul, materialismul, evoluţionismul, consumerismul, formalismul în credinţă, practica avorturilor, planificarea familială (folosirea metodelor contraceptive şi abortive), pornografia, prostituţia, homosexualitatea, drogurile, euthanasia, sinuciderea asistată, jocurile virtuale şi agresive pe calculator, cursurile de sexologie (începând din grădiniţă!), magia (ezoterismul, vrăjitoria), spiritismul, astrologia (credinţa în zodiacuri), chiromanţia sau ghicitul în palmă, ghicitul în cafea şi în cărţi, interpretarea viselor, deschiderea psaltirii, yoga, terapiile alternative cu bioenergie etc**.

Oricât de banală li s-ar părea unora afirmaţia, lumea contemporană este realmente grav bolnavă. Boala este una sufletească şi ea avansează rapid către cancer. Lumea de astăzi este infectată de VIRUSUL MATERIALISMULUI, microb care ne ucide lent sufletul şi trupul de care este legat, condamnându-l prin căutarea plăcerilor şi bunurilor pământeşti la osânda veşnică a muncilor şi durerilor Iadului. Iar singurul antidot al acestei maladii este ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU ŞI LA BISERICA SA – ORTODOXIA.

Materialismul satanic în esenţa lui, este aşadar cel care conduce această lume spre autodistrugere şi moarte spirituală. Omul materialist se sinucide lent şi devine un om mort sufleteşte, un om mortificat şi

împietrit. El nu mai are sentimente. Are doar o voinţă mai puternică şi o raţiune proprie bolnavă. Nu întâmplător unii autori au pomenit de sintagma „morţii vii''. Pentru că, deşi vii, oamenii materialişti sunt cu adevărat morţi în ceea ce priveşte spiritul. În timp ce creştinii, sunt dimpotrivă asemenea lumânărilor care ard şi luminează, îndepărtând tot întunericul din jur, prin flacăra credinţei lor adevărate în Dumnezeu.

Despre fiecare dintre aceste capcane diabolice ale masoneriei, menţionate mai sus, se pot scrie desigur multe lucruri argumentând de ce sau cum dăunează omului contemporan. Şi fără excepţie credem că sunt combătute de Biserica Ortodoxă prin glasul monahilor şi preoţilor care păstrează neschimbată şi astăzi dreapta credinţă şi morala creştină în acord cu învăţătura Sfinţilor Părinţi.

De asemenea se pot spune multe şi despre noile directive care vin din partea marilor organisme internaţionale (O.N.U., U.E., U.N.E.S.C.O. ş.a.) precum: **acceptarea homosexualităţii şi altor perversiuni sexuale** (ca relaţii fireşti, normale şi care ar trebui să fie mai ales impuse prin lege)**, legalizarea incestului, legalizarea prostituţiei, legalizarea drogurilor uşoare, introducerea disciplinei numită educaţie sexuală ca materie obligatorie de studiat în gimnaziu şi chiar în anii de grădiniţă** (care incită practic la relaţii sexuale timpurii, distrag atenţia de la studiu, cauzează decepţii şi chiar depresii, precum şi infecţii transmisibile pe care copiii nu le anunţă şi nu le tratează, oboseală etc.), **eliminarea simbolurilor religioase din instituţiile publice, eliminarea orelor de religie, accesul femeilor în Sfântul Munte Athos ş.a.m.d.**

De unde putem trage concluzia logică şi evidentă că se fac eforturi intense pentru introducerea unei noi „moralităţi", unui nou mod de viaţă pentru descreştinarea lumii.

Având în vedere faptul că masoneria a fost dintotdeauna o organizaţie anticreştină condusă de anumiţi lideri evrei, ultranaţionalişti sau extremişti (urmaşi ai celor care au cerut cândva în Ierusalim răstignirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos), n-ar fi o naivitate imensă să credem că francmasoneria (adică masoneria extinsă, înglobând şi pe cei care nu sunt evrei) ar fi ceea ce se pretinde a fi: o organizaţie filantropică (cu Fundaţii caritabile) şi o simplă „asociaţie voluntară de prieteni" (aşadar inofensivă) care urmăreşte „progresul omenirii" şi „salvarea omenirii"?

Ştim noi oare, că sub paravanul unor ajutoare băneşti substanţiale şi burse de studii se ascund interese şi intenţii dintre cele mai obscure cu putinţă mergând până la satisfacerea unor cereri imorale sau iniţierea într-o lojă masonică? Ştim noi oare, că aşa cum au recunoscut chiar unii maeştri ce fac propagandă francmasoneriei, **aceasta a complotat mereu împotriva Bisericii lui Hristos**? Ştim noi că până şi cele mai multe secte din lume, inclusiv Biserica Satanistă sunt opera lor, fiind sponsorizate să racoleze cât mai mulţi credincioşi ortodocşi? Până la urmă, masoneria nu este decât biserica sau sinagoga lui satan, în opoziţie să zicem cu Oastea Domnului cea adevărată, cu Mişcarea Legionară, care a împlinit în mare parte visul lui Mihai Eminescu (acela de creare a unei organizaţii care să lupte împotriva Alianţei Izraelite Universale, cum se numea atunci un important forum al masoneriei).

Masonii aşteaptă cu nerăbdare momentul lor de glorie, clipa dezlănţuirii lor demonice potrivit Cărţii Apocalipsei (asemenea aceleia din Revoluţia Franceză din 1789, când ghilotina a secerat multe vieţi şi a curs mult sânge nevinovat), momentul când, după ungerea lui Antihrist ca împărat al lumii de către Papa de la Vatican, îşi vor dezvălui adevărata lor faţă, **ca duşmani ai lui Hristos şi unelte ale diavolului**. Atunci, pentru o scurtă vreme (trei ani, dar despre care se spune că vor trece repede, că aşa va îngădui Dumnezeu), creştinii vor fi prigoniţi precum la începuturile creştinismului sau mai mult. Deja, ştim că **ei au conceput deja Biblia ecumenică**, cea care va servi ca fundament religiei unice preconizate.

Trăim vremuri care preced acea domnie înfricoşătoare a lui Antihrist, de care ne vorbeşte Cartea Apocalipsei. De aceea ne trebuie multă luciditate şi vigilenţă. Să luăm aminte mai mult la ceea ce se întâmplă în jurul nostru şi să luptăm mai mult cu patimile noastre. Chiar dacă suntem simpli mireni, toţi avem datoria de a mărturisi Adevărul, când este atacat. E datoria fiecărui ortodox să-şi apere cetatea când aceasta este asediată de vrăjmaşi.

Ieromonahul Teofan ne spune: „*Este foarte important să ne rugăm tot timpul să facem **voia lui Dumnezeu**. (...) Trebuie văzut ce vrea Dumnezeu cu fiecare dintre noi la momentul respectiv. Aici este marea taină a vieţii noastre! (...) **Dumnezeu poate aşteaptă de la mine anumite fapte concrete, prin care să-mi arăt credinţa**. (...) Nu este firesc să fim complexaţi şi lipsiţi de curaj. Lupta împotriva introducerii actelor biometrice este şi o luptă pentru apărarea statului democratic. Cred că, dacă vom tăcea acum, vom fi călcaţi în picioare (adică vom fi zdrobiţi şi nu vom mai putea reacţiona nici în grup, nici individual – n.a.) şi, mai mult decât atât, vom răspunde în faţa lui Dumnezeu fiindcă nu am mărturisit adevărul.*" Şi în acelaşi timp, ne îndeamnă să ne luăm un mic canon zilnic de rugăciune pentru ţara noastră şi pentru fraţii noştri ortodocşi implicaţi deja în lupta deschisă pentru apărarea credinţei noastre strămoşeşti.

Mărturisesc că a sosit timpul să renunţăm la viaţa comodă şi mai ales la formalism. Oare nu cumva conştiinţa, care este glasul lui Dumnezeu în noi, a amorţit sau a căzut într-un somn de moarte? Nu este o atitudine egoistă şi mai ales iresponsabilă? Formalismul nu este altceva decât resemnare şi moarte spirituală. Este racordarea la o credinţă moartă şi nelucrătoare. Este inerţie şi apatie. Oare fariseii de altădată şi cei de astăzi nu au practicat şi ei formalismul? Desigur, fiecare a avut uneori şi momente de slăbiciune, de răcire a credinţei. Chiar preoţii şi monahii sunt încercaţi uneori, ademeniţi de formalism şi de gânduri lumeşti în rugăciunile lor. **Credinţa călduţă nu mai este credinţă.** Este o credinţă moartă şi nefolositoare. Credinţa adevărată presupune un minimum de efort şi jertfă din partea noastră. Este simplu să ne numim ortodocşi şi să lăsăm fiecare ca ortodoxia să fie apărată mereu, mereu de alţii. Oare ortodocşii cu numele mai pot fi consideraţi oare ortodocşi?

Ne amintim poate de Mihai Eminescu care a criticat adeseori ,,formele fără fond" dar mai ales de pilda vie a Mântuitorului, când i-a numit pe farisei ,,morminte văruite" dar pline de putreziciune. Aceştia sunt de fapt cei care au cerut răstignirea Lui.

Ne amintim poate şi de expresia mai rar întâlnită, aceea de ,,**morţi vii**". Deşi pare un nonsens, ei definesc acei oameni care au murit sufleteşte, zăcând în patimi grele. Sunt oamenii nefericiţi, cărora nu le pasă de nimeni şi de nimic, înrobiţi iubirii de sine şi de valorile materiale.

În condiţiile în care există tot mai multe mijloace de spălare a creierului, tot felul de droguri care anesteziază simţul critic şi obiectiv anihilând toate puterile sufleteşti ale omului, ne putem explica de ce ,,morţii vii" sunt tot mai numeroşi. Ei sunt cei s-au lăsat pradă duhului lumesc, care lucrează prin tot soiul de concepţii materialiste şi evoluţioniste (în fond anticreştine). Dacă luăm numai materialismul, vedem că acesta este în esenţa lui satanic, fie că vorbim de materialismul dialectic şi istoric propovăduit în comunism, fie că avem în vedere noua formă a materialismului societăţii de consum impus astăzi de capitalismul corporatist şi globalizant.

Cum altfel i-am putea numi şi pe satanişti sau masoni (unii, cu grad mai mare, adoratori pe faţă ai lui satana!) sau pe toţi cei care au îmbrăţişat cultul morţii? Ei sunt cei care corup din umbră tineretul, învăţându-l ,,să-şi trăiască viaţa" cu intensitate, să afişeze în intimitatea lor şi nu numai, postere înfricoşătoare, simboluri reprezentând cranii, oase încrucişate, pentagrama sau crucea inversă ori pătrată şi stilizată pe inelele de la deget etc. **Pentagrama sau steaua în cinci colţuri este simbol satanist, mai ales când are două vârfuri în sus.** La fel şi semnul cu două degete ridicate, ca semn al victoriei. În reprezentarea obişnuită de stea, este preînchipuit omul cu braţele întinse consacrat de filosofia umanistă şi idolatrizând astfel omul. Ce să mai spunem şi de cei care răspândesc în lume virusul sinuciderii (în grup sau individual) sau chiar a sinuciderii de tip asistat (în clinici sau cabinete particulare, unde omul este ,,ajutat" sau consiliat pentru a se sinucide)?

Astăzi observăm că se fac **multiple pregătiri pentru instaurarea dictaturii globale a Antihristului**, adică a celui care îl urăşte de moarte pe Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos.

Într-un interviu relativ recent, marele duhovnic din grupul Rugul aprins de la mănăstirea Antim

Ivireanul din Bucureşti, părintele Sofian Boghiu, ne vorbea despre cursul acesta al răului din lume, care împinge omenirea spre distrugere, dar şi despre loja satanică a masoneriei (vezi şi alte aspecte, accesând pe Google Romania cuvintele cheie **masonii duşmanii lui Hristos**). Părintele recunoştea faptul că noi creştinii nu putem face mare lucru pentru a împiedica acest lucru, dar că este imperios necesar **să ne întărim în credinţă şi s-o mărturisim** prin faptele noastre.

E adevărat că Apocalipsa este în curs de desfăşurare şi că vremea Antihristului şi de prigoană făţişă a creştinilor se apropie tot mai mult. Deja se fac multe pregătiri în acest sens. Unirea religiilor urmează un grafic prestabilit. Se va face în două etape. Mai întâi, se vor uni ortodocşii cu catolicii şi protestanţii (vezi rugăciunile care se fac în unele biserici sau alte aşezăminte în comun în ultimii ani şi multe altele...). Mai apoi, aceştia se vor uni cu credincioşii aparţinând altor religii, adică cu evreii, musulmanii, budiştii ş.a. Iar noua religie se va închina nu lui Dumnezeu desigur, ci lui Lucifer (numele satanei de dinaintea căderii din rai). Se pare că protestanţii (sectanţii) vor fi primii care vor accepta Biblia ecumenică (universală).

De altfel, nici nu e de mirare. **Legătura dintre sectanţi şi masoni a fost dovedită de multă vreme.** Este vădită nu numai de importantul sprijin financiar de care se bucură pretutindeni şi de predicatorii şcoliţi în prestigioase universităţi masonice, ci şi de ura de moarte neafişată încă faţă de ortodocşi, adevăraţii creştini (a fi creştin înseamnă de fapt, a-L avea în viaţa noastră ca model suprem pe Domnul Iisus Hristos). Ori, această ură ascunsă împotriva ortodocşilor contravine flagrant legii iubirii propovăduite de Mântuitor. Iar masonii şi cei care-i manevrează din umbră şi pe ei, evreii sionişti, duc această ură la extrem, întrucât sunt cei mai înverşunaţi **duşmani ai lui Hristos şi ai Adevărului („lupi în piei de oaie")**. Ei sunt cei care duc de multă vreme un război viclean şi crud împotriva creştinismului şi pentru descreştinarea lumii. Tocmai de aceea, preoţii şi monahii ortodocşi nu au voie să intre în rândul francmasonilor. Pentru că erezia aceasta cumplită este cea mai periculoasă dintre toate.

Pregătiri pentru viitoarea dictatură globală se fac la toate nivelurile, mai ales la nivel politic. Un exemplu concret este implementarea de către Uniunea Europeană a unor aşa zise programe de Dezvoltare Regională, cum ar fi proiectul **Creşterea nivelului de securitate**. Potrivit acestuia, se vor amplasa numeroase camere de supraveghere video (în sistem radio Wirelles) în cele mai importante locuri publice (căi de comunicaţie, instituţii publice etc.), motivându-se necesitatea lor prin reducerea substanţială a infracţionalităţii şi prevenirii infracţiunilor (furturilor, tâlhăriilor, traficul de droguri ş.a.).

La prima vedere, am putea spune că totul este în regulă. Dar, nu trebuie să pierdem din vedere faptul că această supraveghere electronică serveşte mai degrabă altor interese. Pe lângă supravegherea individuală cu cip-uri RFID (în actele de identitate, paşapoarte, carduri, biocipuri), această supraveghere video permanentă are raţiunea ascunsă publicului larg, în **preîntâmpinarea şi înăbuşirea oricărei revolte ale populaţiei împotriva guvernanţilor sau sistemului**.

În România, proiectul amintit mai sus, este deja în derulare. S-au făcut şi unele conferinţe publice (cum ar fi în municipiul Curtea de Argeş, 30 aprilie a.c.), dar nu am observat voci critice.

Şi ne putem întreba pe bună dreptate, de ce sunt alocaţi atâţia bani europeni pentru un asemenea proiect, care nu este urgent şi necesar (întrucât există realmente o infracţionalitate redusă, confirmată de rapoartele din ultimii ani ale poliţiei, jandarmeriei şi altor instituţii) şi se respinge de către Uniunea Europeană şi guvernanţii noştri redresarea şi reorganizarea unor companii de stat precum Arpechim şi Olchim. Nu sunt mai importante oare mai degrabă problemele sociale ale acestor salariaţi, de care depinde chiar şi soarta multora dintre familiilor lor?

Dacă ar fi să surprindem doar în câteva cuvinte esenţa problematicii abordate (francmasoneria), putem afirma că evreii sionişti (extremişti, masoni) au conceput francmasoneria mondială şi au creat sectele religioase pentru a desfiinţa treptat creştinismul (ortodoxia), statele naţionale şi valorile tradiţionale, în vederea impunerii Noii Ordini Mondiale, care schimbă totul: o

religie unică, o dictatură globală sub paravanul unei aşa zise republici universale şi non-valorile modernismului şi globalizării (un mod de viaţă opus celui creştin, cultivarea viciilor, libertinajul, homosexualitatea, erotismul, violenţa, materialismul etc. etc.). ***Tot ei au impus prin guvernul înţesat de masoni în anul 2002 (pe timpul lui Ion Iliescu şi Adrian Năstase) legea care interzice negarea sau contestarea în public a Holocaustului (evreiesc) în România!Tot ei au cerut, în numele victimelor - „evreii exterminaţi" şi despăgubiri de peste 9 miliarde de euro... (vezi mai ales fişierul*** **Materiale alese de pe Internet despre masonerie)**

Ne exprimăm regretul profund pentru căderea în **erezia ecumenismului (erezie masonică!)** a unora dintre înalţii clerici ai Bisericii Ortodoxe Române (precum: Patriarhul BOR **Daniel**, Mitropolitul Banatului **Nicolae Corneanu**, arhiepiscopul Buzăului şi Vrancei **Ciprian Câmpineanul**, episcopul de Oradea **Sofronie Drincec**, episcopul Caransebeşului **Lucian**, episcopul Aradului **Timotei**, episcopul de Tulcea **Visarion Bălţat**, episcopul Italiei **Siluan**, episcopul Spaniei şi Portugaliei **Timotei**, foarte probabil şi Mitropolitul Ardealului **Laurenţiu Streza,** arhiepiscopul Argeşului şi Muscelului **Calinic**, arhiepiscopul Tomisului **Teodosie**, mitropolitul Moldovei **Teofan Savu** ş.a.), precum şi a unora dintre preoţi şi mireni, care nu au absolut nimic împotriva rugăciunilor în comun cu ereticii şi introducerii actelor biometrice. Numele acestora le găsiţi detaliat în fişierul anexat lucrării de faţă *Materiale alese de pe Internet despre masonerie* (mai exact, Lista ruşinii clericilor ce s-au rugat împreună cu ereticii...).

Ca să ne dăm seama de gravitatea faptelor de mai sus, potrivit rânduielilor sau canoanelor ortodoxe, trebuie precizat că acele lăcaşuri sfinte unde s-au oficiat asemenea rugăciuni, trebuie sfinţite din nou!

Chiar şi înălţarea Catedralei Mântuirii Neamului nu este legitimată precum se spune, neapărat de faptul că actuala Catedrală Patriarhală ar fi neîncăpătoare sau că noi nu avem o Catedrală măreaţă precum au alte popoare. Noi credem că scopul acesteia este cu totul altul: un loc special şi grandios în care să se oficieze slujbe şi rugăciuni în comun pentru ortodocşi, catolici şi protestanţi, iar mai târziu unde se vor adăuga şi credincioşii altor religii (mozaică, islamică, budistă), precum şi confesiuni sectare.

Spunem cele de mai sus pentru că, potrivit tradiţiei noastre ortodoxe şi învăţăturilor ortodoxe, lăcaşurile închinate lui Dumnezeu nu trebuie să se remarce prin grandoare şi măreţie, ci dimpotrivă, să îndemne pe creştinii ortodocşi către rugăciune adevărată, simplitate şi smerenie. Priviţi numai specificul şi stilul arhitectonic al mănăstirilor şi bisericilor noastre...

Nu putem decât să-i compătimim şi să ne rugăm pentru ei, pentru masoni şi ceilalţi sectanţi să le descopere bunul Dumnezeu credinţa cea adevărată sau să-i întoarcă la credinţa dreptmăritoare. Adevărata fericire nu poate exista celebrând şi venerând ştiinţa, omul şi materialismul ateu. Adevărata fericire nu este nici alături de Lucifer şi îngerii săi izgoniţi din rai (veneraţi de masonii în grad mai înalt), adică de satana, care este vrăjmaşul lui Dumnezeu de multe veacuri, pentru că nu cere iertare Atotputernicului şi se împotriveşte voii lui Dumnezeu. În spatele atrăgătoarei devize a Revoluţiei Franceze din 1789 „Libertate, Egalitate, Fraternitate", se ascundea tot sclavia omului faţă de diavol, inegalitatea şi singurătatea/nefericirea.

Adevărata fericire este numai alături de Hristos. El, Care este „Calea, Adevărul şi Viaţa", ne-a dăruit posibilitatea întoarcerii în rai (mântuirii), ajutorul Său, adevărata pace şi linişte sufletească.

Fraţi ortodocşi, fie că ne convine sau nu, Apocalipsa îşi urmează cursul ei. Datoria noastră este să ne păzim de toate cursele diavoleşti şi de a mărturisi Adevărul chiar cu preţul vieţii noastre, după cum ne îndemna şi ne îndeamnă părintele arhimandrit şi marele duhovnic Justin Pârvu. **Numai prin credinţă puternică şi statornică în Dumnezeu, prin lucrarea faptelor bune după voia lui Dumnezeu şi mărturia noastră dreaptă în Hristos ne vom putea mântui sufletele noastre**. Amin.

MASONII MAI CUNOSCUŢI DIN ROMÂNIA

Doar câţiva **masoni** din România: „Eugen Ovidiu Chirovici *(fost consilier personal al lui Adrian Năstase! Şi impus apoi în Partidul Conservator!)*, **Dan Voiculescu** *(preşedintele fondator şi onorific al Partidului Conservator)*, **Ion Iliescu** *(preşedintele onorific al Partidului Social Democrat*), Crin Antonescu *(preşedintele Partidului Naţional Liberal)*, **Mugur Isărescu** *(guvernatorul BNR)*, **Adrian Năstase**, Viorel Hrebenciuc, Petre Roman *(fiul rabinului Ernst Neulander)*, Marko Bela *(UDMR)*, "Regele" Mihai I, Prinţul Radu, Sorin Frunzăverde, Ilie Sârbu, Laszlo Tokes, Silviu Prigoană, Mircea Dogaru, Mircea Badea, Omar Haissam, Olimpian Ungherea *(purtător de cuvânt al Marii Loje Naţionale a României, fost propagandist torţionar în Comitetul Central al PCR)*, Horia Nestorescu- Bălceşti, scriitorii Pavel Coruţ, Dan Puric, Radu Comănescu, Emilian M. Dobrescu, Teşu Solomovici, Zoe Petre ş.a., Oreste T., Şerban Huidu, Virgil Ianţu, Cătălin Crişan, Marcel Pavel, Horaţiu Mălăele, Florin Busuioc..." Dintre cei adormiţi: regele Carol al II-lea, evreica Ana Pauker, Mihail Sadoveanu, Jean Constantin, Toma Caragiu ş.a. (din documentarul video Masonii din România ş.a.).

Lista lor este desigur cu mult mai lungă, evidenţiată şi în rapoartele SRI-ului, care nici ele nu pot fi complete, datorită caracterului secret al masoneriei şi abilei organizări a acesteia. Exemple: foştii prim-miniştri Călin Popescu Tăriceanu şi Radu Vasile, Victor Ponta, Mihai Răzvan Ungureanu, Theodor Stolojan, Gigi Becali, foarte probabil Dan Diaconescu...

Cornel Dan Niculae menţionează într-un volum pe: Ion Iliescu, foştii prim-miniştri Petre Roman şi Adrian Năstase, Viorel Hrebenciuc, Mircea Geoană, Gelu Voican Voiculescu, Silviu Brucan, Adrian Severin, foştii miniştri ai Apărării Victor-Athanasie Stănculescu şi Victor Babiuc, guvernatorul BNR - Mugur Isărescu, senatorul Nicolae Alexandru, miniştrii Dan Ioan Popescu şi Radu Sârbu, Corneliu Ruse, Şerban Mihăilescu, Răzvan Theodorescu, Ionuţ Costea, Dana Barb (sora lui Adrian Năstase), Radu Cornea, scriitorul Alexandru Paleologu, Radu Vasile, Sorin Moisescu, Ion Ilie Mania, Gheorghe Stan, Andrei Florin Ionescu, Dragoş Andrei, Ilie Şimon, Şandru Ion, Mircea Gheordunescu, cunoscuţii masoni Mihail Sadoveanu, Horia Hulubei, Mihai Ralea, N. D. Cocea, Victor Eftimiu, liderul masoneriei române din exil Marcel Shapira, Dan Amedeo Lăzărescu, colonelul Costel Iancu, Nicu Filip, maiorul Viorel Danacu, Mihai Musceleanu, Andre Szakvary, Ion Adlerberg, istoricul D. G. Şerbănescu.

Este bine cred să ne cunoaştem şi duşmanii din umbră, mai mult sau mai puţin vizibili. În România şi nu numai, masoni precum Horia Nestorescu-Bălceşti (director al Centrului Naţional de Studii Francmasonice) ne spun că ei au alte scopuri şi nu se implică în politică. Noi putem afirma exact contrariul afirmând adevărul. **Masoneria se implică mai ales în politică pentru a-şi atinge obiectivele măreţe stabilite.** Chiar unii politicieni şi-au declarat uneori apartenenţa la francmasonerie. Alţii au fost recunoscuţi într-un fel sau altul şi dovediţi ca masoni.

Încercăm să oferim aici şi alte câteva nume foarte importante poate deja cunoscute publicului larg informat: Dan Voiculescu, foştii prim-miniştri Radu Vasile, Nicolae Văcăroiu, Mugur Isărescu şi Călin Popescu Tăriceanu, Ion Angelescu (fost ambasador la Cairo), Teodor Meleşcanu, Dinu Patriciu, Silviu Prigoană, Gigi Becali, Mihai Răzvan Ungureanu, Doru Ioan Tărăcilă, Ioan Rus, Gavril Iosif Chiuzbaian (fost ministru de justiţie), Ioan Talpeş, Andrei Pleşu, Ion Caramitru, Corneliu Ruse, Şerban Mihăilescu, Ionuţ Costea etc.

Apoi, din diplomaţie şi servicii: Virgil Ardelean, Dumitru Prunariu, Mihail Popescu Gheorghe Carp. Din ministerul sănătăţii: Irinel Popescu, Mircea Popescu, Alexandru Ciocâlteu, Eugen Pascal Ciofu, Petru Calistru, Ovidiu Bejenaru (potrivit postului OTV).

Mai putem aminti pe înfocatul sionist Ellie Wiesel, dar şi Moses Rosen, Tiberiu Roth, Teşu Solomovici (care a scris *România iudaică*, şi încă pe banii Ministerului Culturii!), Mark Meyer, Tom

Lantoş, Alexandru Bittner, Ronald Lauder, Mark Rich, Stephan Löwy, Hugo Weinstein, Motti Zisser, Tonya Halpern, Eliahu Rasin, Eli Papouchado, Bernard Shraer, Yoah Stern, Eric Rudosh, Liviu (Alfred) Mandler, Fredy Robinson, Sorin Beraru (Shmuel Bergovici), Moshe Pesah, Shimon Nahor, Sammy Ofer, Dan Fisher, Vladimir (Vova) Cohn ş.a.

Mai putem adăuga potrivit şi altor surse pe Ion Raţiu, afaceristul Sorin Ovidiu Vântu (care recent a vândut trustul media Realitatea lui Elan Schwartzenberg), Constantin Bălăceanu Stolnici, Olimpian Ungherea, generalii Gheorghe Carp şi Mihail Popescu, Virgil Ardelean, Florentin Calapod, Sergiu Cunescu, Alina Mungiu Pippidi, ziarişti precum Cristian Tudor Popescu şi Sorin Roşca Stănescu etc.

Apoi, înfocatul sionist Elie Wiesel, dar şi Moses Rosen, Tiberiu Roth, Teşu Solomovici (care a scris România iudaică, şi încă pe banii Ministerului Culturii!), Mark Meyer, Tom Lantoş, Alexandru Bittner, Ronald Lauder, Mark Rich, Stephan Löwy, Hugo Weinstein, Motti Zisser, Tonya Halpern, Eliahu Rasin, Eli Papouchado, Bernard Shraer, Yoah Stern, Eric Rudosh, Liviu (Alfred) Mandler, Fredy Robinson, Sorin Beraru (Shmuel Bergovici), Moshe Pesah, Shimon Nahor, Sammy Ofer, Dan Fisher, Vladimir (Vova) Cohn ş.a.

Mult mai multe nume veţi descoperi, accesând blogul lui Victor Roncea (lista cu cei 330 de venerabili, cu venerabilii din Bucureşti) dar şi fişierul cu materiale alese de autor de pe internet, cuprinzând un raport al SRI din 2010, un istoric al masoneriei şi altele).

EXEMPLE DE STRUCTURI SAU LOJE MASONICE

Există în lume peste 2500 de organizaţii guvernamentale şi neguvernamentale, asociaţii, fundaţii subordonate direct sau indirect sionismului şi francmasoneriei. Ierarhia ocultei mondiale este reprezentată de piramida masonică. Referindu-ne la **faţa nevăzută a masoneriei** mondiale, credem că în vârful ei tronează „ochiul atotvăzător” al lui Lucifer, satana însuşi. Urmează apoi Consiliul celor 13 (Înţelepţii Sionului sau Consiliul Druizilor/rabinilor talmudişti), Consiliul celor 33 (mari bancheri, politicieni, afacerişti etc.), Comitetul celor 300 (Olimpienii), Ordinul B'NAI B'RITH (Fiii Alianţei sau Fiii Legământului, cea mai mare lojă, cu peste 500 000 de **evrei sionişti** în toată lumea), apoi cele francmasonice: Ordinul Marele Orient (lojă procomunistă cu filiale în multe ţări, condusă de evrei), Ritul Scoţian, Cluburile Rotary International şi Lions, Clubul de la Roma, Vaticanul, Cavalerii Iezuiţi, Cavalerii de Malta (ioaniţi), Propaganda Due (prescurtată P2, procomunistă, care i-a adus servicii importante de imagine lui Nicolae Ceauşescu) etc.

<u>Faţa văzută a masoneriei</u> cuprinde însă Grupul BILDERBERG (considerat guvernul nevăzut al lumii!), Consiliul Afacerilor Externe (prescurtat CFR, Consiliul pentru Relaţii Externe a lui Rockfeller, care înglobează şi Clubul de la Roma), Comisia Trilaterală (G3), marile loji naţionale (la noi, Marea Lojă Naţională din România), Ordinul Cavalerilor Templieri, Asociaţia Cavalerilor Cruciaţi, ASPEN, Fundaţia Söros etc. Alte organizaţii internaţionale precum ONU, Consiliul Europei, FMI, Banca Mondială şi multe altele, sunt puternic penetrate şi conduse din umbră de masonerie. Astfel, o parte din membrii acestora sunt oarecum vizibili. Dar există bineînţeles şi faţa nevăzută în care Papa de la Vatican are un loc de frunte, fiind un antemergător al Antihristului şi conducător al Noii Ordini Mondiale.

Merită menţionat şi faptul că Ordinul B'nai B'rith a fost înfiinţat la New York în 13 octombrie 1843 de către 12 evrei sionişti iar în simbolistica masonică, cifra 13 a avut şi are un loc aparte (vedem chiar şi în planul superstiţiilor populare). Putem observa, că multe întruniri şi acţiuni importante ale masonilor au avut loc cu predilecţie în zilele de 13. Tot într-o astfel de zi a fost ars pe rug în Franţa liderul mason Jacque de Molay.

Celor neîncrezători încă în existenţa reală a francmasoneriei le recomandăm să cerceteze presa şi simbolistica masonică, să consulte imagini cu temple masonice din SUA, Franţa şi alte ţări, care sunt într-o anume măsură chiar deschise publicului larg, în scopul acreditării teoriei false, potrivit căreia masoneria este o societate neimplicată politic, umanistă, deschisă şi discretă, caritabilă etc.

Unii autori au evidenţiat dimpotrivă, că masoneria este cea mai coruptă organizaţie şi cea mai periculoasă. Şi cum să nu fie aşa, dacă se comportă ca **un stat în stat**, întrebuinţează mijloace oculte şi subversive şi atentează la desfiinţarea statelor, culturii şi tradiţiilor acestora? Cine promovează făţiş şi ocult Noua Ordine Mondială, cu un guvern unic şi o religie unică?

Ne mai întrebăm de ce astăzi Fundaţia Söros, condusă de un multimiliardar cu funcţii în mai multe mari organizaţii masonice, racolează în multe ţări tineri dotaţi intelectual, cărora le oferă „gratis” burse în străinătate? Sau de ce în ultima vreme se implică în proiecte în parteneriat cu televiziunea română publică (TVR1 şi celelalte) iar filmele în special abundă acum în erotism dus până la pornografie şi violenţă extremă? De ce scade mereu calitatea programelor destinate publicului larg (maselor)? De ce odraslele masonilor au acces la cele mai bune şcoli şi universităţi în timp ce pentru ceilalţi tineri nivelul învăţământului de stat şi privat scade continuu?

RECOMANDĂM ŞI VIZIONAREA UNOR DOCUMENTARE DE PE INTERNET...

Informaţii utile şi interesante prin conţinutul şi forma lor de prezentare despre activitatea framcmasoneriei, le puteţi descoperi şi pe Internet, accesând unele documentare de scurt metraj. Însă, trebuie alese cu mare grijă deoarece au apărut destule link-uri, postate de masoni, sectanţi şi yoghini, cu toţii adepţi ai globalizării şi ai Noii Ordini Mondiale (precum prezentatorul Oreste, scriitorul Pavel Coruţ, chiar şi Dan Puric, şi mulţi alţii).

Recomandăm vizionarea următoarelor site-uri, accesându-le cel mai bine direct pe Google sau YouTube:

fight4romania (link-uri: **Mesaj**, **Mesaje din trecut**, **Manipularea şi controlul minţi**i),
Trezirea La Nivel Global A Inceput!,
Masonii din România,
Moartea lui Antonie Iorgovan, comandă masonică (cu opinii pro şi contra - n.a.)
Antonie Iorgovan despre masonerie,
Cu ce te alegi dacă (nu) votezi?,
Masoneria demascată. Ieromonahul Amfilohie spune adevărul,
România încotro?,
România ţinta sionistă,
Lupta pentru România,
5 probleme care vor afecta viitorul României,
Pr. ArsenieBoca - viitorul României,
Preşedintele Care a Mărturisit ADEVĂRUL,
J.F. Kennedy - Mesaj,
Discursul lui Kennedy,
DOSARE SECRETE - Războiul Izraeliţilor cu Românii [1/14],
Adevărul despre Masoni şi Noua Ordine Mondială. (ultimul interviu al lui Aaron Russo),
america - cine conduce lumea [1,2],
Eminescu - jurnalist politic omorât la comandă (de masonerie - n.a.),
Asasinarea lui Eminescu - Adevăruri tulburătoare,
SENZAŢIONAL! MISTERUL MORŢII LUI EMINESCU,
Un geniu sacrificat - Ioan Petru Culianu (**asasinat de masonerie**, „critic academic profund al mentalităţii occidentale şi al modelului occidental, care este impus acum silnic, la scară planetară", critic al „aşa-zisei ştiinţe moderne", asasinat într-un grup sanitar al Universităţii din Chicago)
Adevărul despre moartea Patriarhului TEOCTIST, (de către masonerie - n.a., prin echipa doctorului Ionel Sinescu, în august 2007, pentru declaraţiile vizând respingerea homosexualilor şi U.E.),
Adevărul despre Moartea Patriarhului. Cea mai completă anchetă din presa română asupra morţii Patriarhului Teoctist,
Reeducarea de la Piteşti [1,2],
Demascarea. Adevărul despre „Experimentul Piteşti",
Moartea lui Nicolae Labis - Documentar,
Istoricul Cristian Troncota: Corneliu Codreanu a fost asasinat (de masonerie)
Adevărul din spatele mişcării legionare (TV+ Suceava),

C.Z.C. În viziunea lui Ion Cristoiu,
Personalităţi celebre din Mişcarea Legionară,
Mişcarea Legionară (de la buciumul)**,**
Mişcarea Legionară - Moştenire sau blestem,
Mircea Nicolau - despre asasinarea lui N. Iorga (de către NKVD - n.a.)**,**
felina: Asasinarea lui Octavian Goga (otrăvit de masoni - n.a.),
Condamnarea la Moarte a lui Nicolae Ceausescu,
Agenţi KGB şi GRU în România (1/4),
Agenţi ai Moscovei în România,
Ioan Vlăduca - Despre evoluţionism, masonerie şi alte teme interesante,
MAI BINE MORT DECÂT COMUNIST,
Unde se duc banii din împrumuturile de la FMI şi Banca Mondială,
Evreul mason grad 33 Itzac (Isărescu) a falimentat Romania,
Patriarhul Daniel - Masonul,
Nicolae Paulescu...,
Adrian Năstase, sacrificat ritualic de fraţii săi masoni... (pe blogul lui Victor Roncea),
LOJA PRO RUSĂ Ultimatum Francmason - ANTIBĂSESCU,
Supărarea lui Băsescu pe masoni,
Dovezile că Lumea este condusă din umbră de MASONI! INCONTESTABIL!,
Masonii satanişti care conduc lumea.avi,
Aaron Russo - Planurile Masoneriei pentru Noua Ordine Mondială 666,
Părintele Justin - despre viitorul război şi lipsa de mărturisire a generaţiei actuale,
Omul lui Dumnezeu (I) (despre Părintele Arsenie Boca - n.a.),
Iadul în Centrul pământului,
Un altfel de discurs,
Lăsaţi-ne să fim români.

Pentru exemplificare, vom reproduce doar două fragmente scurte:

„*Cu alte cuvinte, sunt înafara Constituţiei, sunt înafara spiritului democratic, sunt în afara valorilor care înalţă fiinţa umană. (...) Pentru că ăsta e rolul lor până la urmă, să controleze prin aceste mijloace oculte şi guverne şi parlamente şi justiţie şi poliţie şi jandarmerie şi gardă de la prefectură şi orice, tot ce mişcă, tot ce zboară.* ***Totul trebuie să fie controlat de masonerie. Dacă se poate şi divinitatea.*** *Este un paravan la şmecherie, la mafii, la asocieri până la urmă.* ***Dacă este să căutăm crima organizată, ea este foarte bine aşezată în aceste structuri masonice.***" (din documentarele Moartea lui Antonie Iorgovan, comandă masonică şi Antonie Iorgovan despre masonerie)

„*<<Război de moarte creştinismului!>> Răcneşte un mason. <<Trebuie să extirpăm lepra devorantă a creştinismului!>> Ţipă altul. Şi-s numai oameni de stat, numai oameni din conducere. Va veni vremea, cobeşte un înverşunat mason, când crucile şi icoanele vor fi aruncate în foc, potirele şi vasele sfinte schimbate în unelte folositoare...>> Prin conferinţe nu se salvează ţara. Ci* ***printr-o atitudine eroică, creştinească şi bărbătească****. Este singura soluţie de a ieşi într-adevăr din impas. Nu există altă cale. Această democraţie, invenţia de aur a masoneriei este cea mai mare înşelăciune. (...)* ***A tăcea în condiţiile astea, intelectuali şi profesori, şi călugări şi creştini, este cea mai mare crimă pentru noi.***" (din documentarul Masoneria demascată. Ieromonahul Amfilohie spune adevărul).

Iată şi un comentariu anonim: „*Planurile iudeo-masonice au reuşit să impună frica, tăcerea şi compromisul în societatea românească. <<Frica generează frica, iar cinstea sufletească, mărturisirea şi rugăciunea generează curaj.>>*"

DOCUMENTARE PE INTERNET PRIVIND CIP-URILE ŞI EREZIA MASONICĂ A ECUMENISMULUI

666 Pecetea Fiarei (despre bio-cip-urile de la Veri-Chip),
Noile paşaporte cu cip biometric sunt lucrarea diavolului,
Cardul şi cipul e botezul lui satan,
Despre CIPURI- EMISIUNE OTV (1/5) (cu maica Ecaterina Fermo şi Danion Vasile),
Emisiune B1TV - 21.02.2009 Microcip, RFID, 666 (cu maica Ecaterina Fermo...),
MITING ANTICIP 14 MARTIE 2013 (cu Danion Vasile),
Mitingul anti-cip al preoţilor, călugărilor şi mirenilor (Roncea, 14.03.2013),
MITING ANTI-CIP. Bucureşti, 14 martie 2013, orele 12, Palatul Parlamentului,
Părintele Justin Pârvu este alături de cei prigoniţi pentru atitudinea lor anti-cip,
Cât de sigure sunt cipurile biometrice [RFID] (cu păr. Filoteu şi Victor Roncea),
CIP-urile sunt definitive, nu temporare, nesigure şi abuzive [RFID],
Cardul de sănătate te transformă în donatorul propriilor organe, cu sau fără consimţământ,
Noile Buletine cu CHIP RFID,
Despre Cipurile Implantabile 666 şi 11 Septembrie - Aaron Russo,
Membrii guvernului şi parlamentarii NU SUNT obligaţi să poarte CIP-uri biometrice,
Părintele Ioan de la Rarău ne vorbeşte despre actele biometrice,
Despre 666, Sfârşitul Lumii, Antihrist - "Îngerul Digital" Prima parte,
ÎNGERUL DIGITAL - Semnul fiarei [1/14],
Părintele Justin Pârvu - Despre erezia ecumenismului,
Ecumenismul este o erezie - erezia secolului XX (cu P.S. Iustinian),
Elder Arsenie Papacioc - Despre erezia ecumenismului,
Pr. Amfilohie Brânză - despre ecumenism.

NOTĂ: listele acestea nu sunt exhaustive, complete. Pot fi identificate şi altele.

MESAJ PE INTERNET DE LA „fight4romania"

De-a lungul istoriei oamenii s-au zbătut pentru libertatea lor, s-au zbătut pentru libertatea de a vota şi libertatea de a-şi decide propriul viitor. **Democraţia trebuie să fie rezultatul voinţei poporului**, prin urmare, **deciziile guvernului trebuie să fie în concordanţă cu vocea poporului**. Actualul sistem nu este unul perfect, vocea noastră nu e auzită, iar **cei pe care îi votăm nu ne reprezintă**.

De câte ori aţi auzit în dezbaterile publice ca "actuala clasă politică nu reprezintă interesul cetăţenilor" sau "actuala clasă politică reprezintă **grupuri de interese**"? Majoritatea românilor nu au încredere în actuala clasă politică din următoarele motive:

1) Rata şomajului este în continuă creştere cu toate că la fiecare campanie electorală politicieni populişti promit ca o să trăim mai bine. După nici 24 de luni de la alegeri suntem invitaţi de proprii "reprezentanţi" să ne părăsim ţara dacă dorim să trăim bine sau în cel mai fericit caz suntem trimişi să muncim mai bine pe un salariu de mizerie. Întrebare: unde să muncim domnilor politicieni?

2) Pierderea încrederii în instituţiile statului. Zi de zi actuali politicieni încalcă legea şi constituţia ţării fără ca nici unul dintre ei să plătească pentru acest lucru. Toate acestea se întâmplă deliberat, singurul lor scop fiind acela de a distruge încrederea oamenilor în instituţiile statului.

3) Lipsa educaţiei. La fiecare schimbare de guvern sistemul de învăţământ este "îmbunătăţit" . Intenţia actualei clasei politice este de a avea un popor sărac şi cât mai puţin educat. Nu este întâmplător că sistemul de învăţământ suferă schimbări stranii de la o legislatura la alta.

4) Erodarea valorilor.Valorile societăţii româneşti sunt marginalizate, ignorate, scopul fiind unul singur : pierderea identităţii naţionale.

5) Îndatorarea următoarelor generaţii fără ca nimeni să ştie pentru ce exact amanetăm viitorul copiilor noştri.

Având în vedere cele menţionate mai sus, considerăm că este de datoria noastră să strângem rândurile şi să încercăm să schimbăm actualul sistem din temelii.

IATĂ CU CE SE LAUDĂ ASTĂZI FRANCMASONII…

În Occident mai ales este la modă în ultimii ani să se facă propagandă în favoarea francmasoneriei. Apar tot felul de conferenţiari, în acelaşi timp autodenumindu-se maeştri, care fac eforturi ca studenţii şi alte categorii de oameni să fie „bine informaţi", „bine educaţi", desigur în spiritul laicizant al „corectitudinii politice".

În articolul său sugestiv intitulat „Ora de francmasonerie", apărut în revista „Permanenţe" nr.3 din martie 2008, Marian Costache prezenta cam cu ce se mândresc cel mai mult francmasonii înşişi. Şi arăta că, în primul rând cu „marii gânditori" ai lumii, cu mulţi filosofi mari din ultimele secole, care „au influenţat întregul decurs al omenirii", ceea ce este exagerat în mod voit.

Credem că merită să reproducem un fragment din acest articol:

„- Nu numai că toţi fără nicio excepţie, **preşedinţii Statelor Unite au fost francmasoni**, dar toţi cei care s-au prezentat şi se prezintă în alegeri pentru această funcţie au făcut şi fac parte din oculta francmasonică; - Francmasoneria este o tehnică care îşi permite să se amestece în experienţa şi în calea credinţei intermediare dintre om şi Dumnezeu; - **Dacă nu toate, aproape toate sectele creştineşti, Martorii lui Iehova, Mormonii, Evanghelişţii, Penticostalii, etc. au fost şi sunt operele francmasoneriei; - Chiar şi Luther, unul dintre marii reformatori ai protestantismului**, a fost membru al lojei engleze încă cu câteva sute de ani înainte de secolul 18; - În cadrul francmasoneriei sunt **membri din toate domeniile şi au diferite profesii, ambasadori, bancheri, profesori, politicieni, medici, jurnalişti, avocaţi, judecători, ba chiar şi preoţi şi clerici ai Bisericii Catolice sau ai altor biserici** etc.; - Numai în Statele Unite ale Americii sunt peste trei milioane de masoni, iar ei sunt prezenţi şi numeroşi în toate ţările lumii; - Francmasoneria este strâns legată de marile finanţe ale globului; - Membrii ei fac parte din diferite religii, chiar dacă **o mare parte dintre ei au fost şi sunt evrei**; - Ea s-a constituit şi se constituie ca <u>o asociaţie voluntară de prieteni</u>; - În timpul comunismului au existat **numeroşi francmasoni comunişti**, atât în URSS cât şi în celelalte ţări vecine şi foste comuniste; - **Revoluţia Americană, Revoluţia Franceză, ca şi alte revoluţii** de altfel (adică cea rusească – n.ed.) au fost mai întâi discutate, elaborate, dezbătute şi chiar programate în interiorul lojelor; - **Multe reforme politice, liberale, republicane, şi chiar religioase, au fost şi sunt mai întâi dezbătute, analizate şi elaborate în cadrul lojelor**; - Lojele au fost şi sunt nişte «laboratoare» ale societăţilor politice şi secrete; - Nu puţine idei evolutive şi ideologii politice (vezi comunismul în special şi globalizarea – n.a.), ca şi numeroase partide politice de masă, s-au creat mai întâi în cadrul lojelor; - După ce sunt bine dezbătute şi bine analizate în cadrul lojelor, temele, studiile şi teoriile ideologice născute aici, sunt puse în practică şi experimentate; - Un mason se defineşte ca fiind «un om de bine care respectă legea morală» şi întotdeauna este obligat să se supună legii morale; - Francmasoneria luptă pentru protejarea democraţiei căci protecţia democraţiei este o experienţă de lungă durată şi are o lungă istorie; (…) Au existat şi există şi anti-francmasoni. Aceştia, în cea mai mare parte, au fost şi sunt catolicii care au văzut şi văd un complot, existent de altfel, al francmasonilor împotriva bisericii înfiinţate de Iisus Christos. Pentru a încerca să mai calmeze spiritele, nu puţini clerici şi cardinali au fost iniţiaţi în cadrul lojelor. (…) **Francmasoneria a complotat şi continuă să comploteze împotriva Bisericii Lui Christos**…"

Desigur nu este uşor a analiza care din aceste afirmaţii sunt adevărate. Cine poate să creadă că francmasoneria este o „asociaţie voluntară de prieteni", cât timp cu greu pot părăsi organizaţia şi nu au voie să dezvăluie nimic pentru că ar plăti cu viaţa? Apoi, credem că nu toţi candidaţii la preşedinţia SUA şi toţi preşedinţii acestui stat au făcut voia masoneriei sau au fost francmasoni, cum este de pildă cazul lui J. F. Kennedy.

Ei spun că respectă „legea morală". Dar moralitatea se bazează desigur pe conştiinţă. Iar

conştiinţa este cum s-a mai spus glasul lui Dumnezeu care ne mustră când greşim. Aşadar, din moment ce francmasoneria se opune Bisericii Lui Hristos, despre care morală şi conştiinţă poate fi vorba? De fapt, nu cumva la ei tronează pentru cei proaspăt iniţiaţi libera cugetare iar mai târziu obedienţa faţă de religia satanistă?

Un adevăr dureros este că au cumpărat şi cooptat personalităţi publice şi în special pe unii clerici şi preoţi. Este elocvent de pildă cazul actualului papă Benedict al XVI-lea, care în octombrie 2007, pe baza unui aşa-zis document rătăcit şi descoperit de profesoara Barbara Frale, a absolvit de orice vină pe Cavalerii Templieri, considerând că de fapt papa din acea vreme (Clement al V-lea) i-ar fi absolvit de blasfemiile de care erau acuzaţi (ritualul de intrare în ordin implicând scuiparea crucii, negarea lui Iisus, sărutarea dosului etc). Nu se pomeneşte nimic însă de alte capete de acuzare importante în procesul desfăşurat în faţa regelui francez Filip al IV-lea precum **sodomia şi adorarea idolilor**.

Merită să consultaţi articolul „Templierii, absolviţi de vină după şapte secole" din Adevărul de Seară, pp.12-13, în care se mai spune: „Timp de mai mult de 200 de ani, Cavalerii Templieri (pe care îi revendică unii francmasoni) au fost mai puternici decât mulţi regi. S-au remarcat atât datorită excepţionalelor abilităţi în luptă, cât şi graţie discreţiei de care au dat dovadă. (…) El (Ian Sinclair) crede că extraordinara lor bogăţie ar fi putut fi cauza pentru care regele Filip al IV-lea al Franţei şi Papa Clement al V-lea au ordonat execuţia tuturor templierilor francezi la sfârşitul anului 1307."

În acelaşi timp actualul papă gira apariţia unui volum într-un tiraj redus („Proces împotriva templierilor"), care „încearcă să facă lumină asupra legendarului grup de călugări luptători, învăluit în mister".

Ordinul acesta al Cavalerilor Templieri a fost fondat din câte ştim în secolul XII având drept menire protecţia pelerinilor care călătoreau la Locurile Sfinte din Ierusalim şi împrejurimi. Desigur, dintr-o asemenea activitate nu se puteau îmbogăţi atât de mult. Iar istoria confirmă că după primele două cruciade de eliberare a acestor ţinuturi de sub ocupaţia musulmanilor, următoarele au avut ca scop jaful. Nu aceşti cavaleri cruciaţi sunt cei care în 1097 au pătruns în Constantinopole (întemeiat de împăratul creştin Constantin) unde au masacrat şi decapitat mii de oameni? Şi spun unii autori că a fost un jaf care a ţinut mult timp (datorită bogăţiilor imense) iar pătrunderea lor în oraş s-a făcut cu sprijinul unor grupuri de evrei.

Spicuind şi din revista Presa Ortodoxă nr.7/2009 (pp.55-56), cum am putea traduce recomandările aceluiaşi papă care spunea recent, că se simte „nevoia urgentă de o adevărată autoritate politică mondială", care „să fie recunoscută pe plan universal şi să fie investită cu puteri efective" şi „să aibă puterea de a determina **conformarea** tuturor părţilor faţă de deciziile sale, precum şi faţă de măsurile coordonate adoptate de diferitele foruri internaţionale". Oare acest gir important faţă de forurile globalizatoare şi conlucrarea cu preşedintele SUA nu vădesc cel puţin colaborarea cu imensa şi teribila organizaţie a francmasoneriei?

DESPRE OBIECTIVELE SIONISMULUI MONDIAL

Masoneria atacă nu numai Biserica Ortodoxă, ci şi fiecare stat din lume, toate instituţiile tradiţionale, manevrând totul după bunul plac acestea pentru a întrona Noua Ordine Mondială.

Sub influenţa unor ideologii satanice, **evreii sionişti (cei care conduc la vârf francmasoneria)**, avizi după puterea mondială şi dominarea tuturor popoarelor (conform dogmei străvechi a poporului ales), **sunt cei care au inventat sistemele totalitare ucigaşe** precum:

- NAZISMUL (înarmându-l pe Adolf Hitler şi organizând sistematic exodul în masă al evreilor, după război, spre statul Israel fondat în 1948);
- COMUNISMUL (care din 1917 a secerat în întreaga lume peste 320 de milioane de vieţi omeneşti!; iar alte miliarde de oameni au trecut prin torturi şi închisori, privaţiuni greu de imaginat şi de cuantificat etc.);
- GLOBALISMUL ACTUAL (care are ca ţintă dictatura mondială, acţionând făţiş şi pe căi oculte în scopul unificării/înglobării statelor lumii la nivel economic, politic şi religios - prin ECUMENISM etc).

Să reţinem că **ecumenismul**, care este expresia ideologiei masonice în plan religios, numit de părintele profesor Dumitru Stăniloae „produs al masoneriei", constituie **un adevărat cal troian pentru Ortodoxie**, o capcană abilă întinsă credincioşilor ortodocşi de pretutindeni, sub masca toleranţei şi dialogului ecumenic.

Noi putem explica acum cu luciditate şi claritate, de ce sunt distructive şi malefice comunismul şi globalismul actual, atât de asemănătoare în fondul lor, fiind impregnate cu o ideologie profund anticreştină. Ceea ce s-a schimbat mult astăzi este forma, în special forma de constrângere.

Dacă în comunism exista la noi o constrângere directă, un regim de teroare şi exterminare fizică (regimul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej), urmat apoi de un regim de privaţiuni, de teroare şi tortură psihică prin inocularea fricii colective (regimul lui Nicolae Ceauşescu), în globalism constrângerea este indirectă şi disimulată, însă mult mai eficientă, folosindu-se de noile tehnologii împotriva omului. Şi este într-adevăr mult mai greu să te împotriveşti unui duşman nevăzut, care te supraveghează şi îţi strecoară lent şi perfid otrava lui. Reeducarea ce s-a experimentat la Piteşti, apoi la Gherla şi Aiud, omenirea o trăieşte astăzi sub o nouă formă la nivel mondial!

Iar tinerii trebuie să conştientizeze până nu este prea târziu, că actualul globalism (capitalism de tip corporatist) promovat de către sionismul internaţional este chiar mai distructiv decât comunismul (ambele sisteme fiind în esenţa lor antidemocratice şi satanice), urmărind disoluţia statului până la desfiinţare, familiei, valorilor creştine şi naţionale, precum şi faptul că tocmai prin reeducarea şi manipularea lor (prin mass-media în special) se va edifica lumea globalizată de mâine şi dictatura mondială preconizată.

Prin GLOBALIZARE se impune treptat nu numai controlul absolut, imprimarea unor pseudovalori, ci şi alienarea, înstrăinarea omului faţă de ceilalţi semeni şi faţă de Dumnezeu, încât el să cadă cât mai mult în deznădejde şi chiar sinucidere.

Putem spune că OMUL NOU GLOBALIZAT este: desacralizat/ateu, apatrid, depersonalizat, consumerist, însingurat (deşi printre oameni), uşor de manipulat, fără simţ critic/obiectiv.

Fraţi ortodocşi, asemenea altor instituţii importante ale statului, şi **familia creştină** este atacată. Statul însuşi nu o mai sprijină ca înainte. Familia se destramă astăzi mai ales prin: DESFRÂNARE (adulterul, concubinajul, patima beţiei şi alte patimi, necinstirea zilelor de post şi posturilor de peste an), AVORTURI (chirurgicale, hormonale/pilule contraceptive de generaţie nouă etc.), PAZA DE A NU AVEA COPII (calendar, paza bărbatului/onanie, malahia, prezervativul, diafragma, legarea trompelor, steriletul etc.)

Biserica Ortodoxă nici nu îngăduie astfel de practici şi nici planificarea familială şi fecundarea in vitro (care presupune în mod evident onania). Aceştia sunt într-adevăr URIAŞII CARE SAPĂ LA TEMELIA FAMILIEI!

Redăm mai jos **cele mai importante obiective ale sionismului, care se foloseşte de francmasonerie**:

1 – Unificarea treptată şi completă a tuturor statelor lumii prin crearea unui imperiu global sub pretextul şi denumirea falsă de republică universală (desfiinţând sau pervertind în acest scop instituţiile naţionale precum armata, Biserica, serviciile secrete, justiţia, învăţământul etc., prin aşa-zise reforme, pentru a fi în acord cu Noua Ordine Mondială);

2 – Cenzurarea şi manipularea mass mediei (inclusiv prin intoxicări şi diversiuni), desfiinţarea libertăţii mass mediei prin ingerinţele patronilor şi suprimarea dreptului la liberă exprimare (cu crearea unei aparenţe de democraţie);

3 - Suprimarea libertăţii individuale şi manipularea cetăţenilor (inclusiv în cazul votării politicienilor) prin supravegherea permanentă (acte şi cipuri biometrice), prin numeroase tehnici de manipulare (scopul lor fiind evident spălarea creierului şi menţinerea maselor şi tinerilor în ignoranţă, comoditate şi pasivitate);

4 – Reducerea drastică a numărului populaţiei de pe glob la circa două miliarde (de la circa 8 miliarde în prezent) prin: promovarea avorturilor şi metodelor contraceptive, plantele modificate genetic, aditivii alimentari toxici, alimentele iradiate (în cuptoarele cu microunde), viruşii creaţi în laborator, sterilizarea populaţiei, vaccinuri periculoase care reduc imunitatea, războaie şi conflicte, terorism dirijat etc.;

5 – Pervertirea generală a tinerilor şi abolirea modului de viaţă creştin ortodox (opus celui promovat de comunism şi globalism), prin desfiinţarea treptată a familiei şi moralei creştine, prin libertinaj, droguri, tutun, abuz de alcool etc.;

6 – Instaurarea dictaturii materialismului şi consumerismului ca mod de viaţă „modern" şi „progresist", promovarea teoriilor evoluţioniste şi neoevoluţioniste, umaniste şi ateiste (folosindu-se în acest scop în special de televiziune, presă şi internet)...

ADEVĂRATA FAŢĂ A MASONERIEI...
DESPRE CRIMELE MASONERIEI...

Dacă privim puţin în istorie, într-adevăr impactul în societate a masoneriei este colosal din 1717 încoace (mai precis de la Revoluţia sângeroasă din Franţa din 1789 şi Războiul civil din America de Nord), dar nu putem spune că a avut un impact mai mare decât creştinismul, de la apariţia lui cu mai bine de 2000 de ani în urmă. **Masoneria a apărut de la început ca o organizaţie secretă opusă creştinismului, în special celui autentic (ortodox), ortodoxia fiind considerată inamicul nr.1 al masoneriei**, deşi catolicii au fost cei care i-au prigonit uneori, excomunicându-i prin bule papale, mergând până la torturarea şi arderea lor pe rug (inclusiv a unor oameni de ştiinţă). Interesant este faptul, că masonii află mult mai târziu că sunt **duşmani ai lui Hristos (**abia după ce au înaintat în grad) şi nu se mai pot retrage, de teama represaliilor (ştiind că „din masonerie ieşi doar cu picioarele înainte", adică în patru scânduri).

Încercăm să subliniem aici **crimele masoneriei** (săvârşite conform principiului talmudic *„Pe cel mai bun dintre creştini, ucide-l!*". Şi voi avea în vedere distincţia făcută de Florin Mătrescu, care a scris „Holocaustul roşu", care consideră pe bună dreptate că există masoni cu opţiuni diferite, unii comunişti şi alţii pro capitalişti.

Masoneria roşie comunistă (cu sistemul său diabolic, reflectat mai ales între anii 1948-1952, perioada de maximă colaborare a comuniştilor români cu masoneria, când a avut loc şi reeducarea sălbatică şi răzbunătoare de la Piteşti, Aiud, Gherla ş.a.; cu un comunism ateu conceput de altfel de masonerie) are la activ de la Revoluţia bolşevică din Rusia din 1917 încoace, deja peste 320 de milioane de victime în întreaga lume! Este părerea unor reputaţi istorici, nu este o supoziţie sau afirmaţie personală.

Adeptă a socialismului şi comunismului, masoneria roşie este prezentă în România prin politicieni şi afacerişti din PSD, PC şi PRM, precum Ion Iliescu, Adrian Năstase, Viorel Hrebenciuc, Miron Mitrea, Adrian Severin, Mircea Geoană, Dan Voiculescu, Corneliu Vadim Tudor, Gigi Becali şi mulţi alţii.

Masoneria neagră capitalistă (care adună credincioşii din toate religiile, şi este promotoare a ecumenismului, un „produs al masoneriei", potrivit marelui teolog român Dumitru Stăniloae, calul troian pentru ortodoxie) are şi ea victimele ei, atât în trecutul îndepărtat cât şi în cel apropiat. De exemplu: **asasinarea unor mari oameni de cultură, politicieni, jurnalişti** (precum Mihai Eminescu, poetul Nicolae Labiş, poetul şi prim-ministrul Octavian Goga, Nicolae Iorga, Virgil Madgearu, Corneliu Zelea Codreanu şi mulţi lideri ai Mişcării Legionare, senatorul şi profesorul de drept constituţional Antonie Iorgovan, Patriarhul Teoctist şi alţi mitropoliţi şi episcopi, dinainte de 1989, colonelul Gheorghe Trosca şi generalul Nuţă în timpul loviturii de stat din decembrie 1989 ş.a.). Abdicarea forţată şi plecarea în exil a domnitorului Alexandru Ioan Cuza, prin lovitura de stat din 1 februarie 1866, este tot opera lor, deşi masonii îl includ în rândul lor.

Masoneria neagră sau de rit scoţian, adeptă a capitalismului de tip neo-liberal, este şi ea prezentă prin politicieni şi afacerişti din PNL şi alte partide, precum Dinu Patriciu, Călin Popescu Tăriceanu, Silviu Prigoană, Ludovic Orban, Crin Antonescu, Norica Nicolai, Theodor Meleşcanu şi mulţi alţii.

Dar, aceste crime abominabile nu pot fi atribuite în parte formal, doar uneia dintre aceste două ramuri ale masoneriei. Ele au „ajutat" ambelor părţi, masoneriei. De altfel, există şi alte împărţiri, cum ar fi distincţia: masoneria naţională (francmasoneria, cuprinzînd cetăţeni de etnii diferite) şi masoneria propriu-zisă (de factură sionistă evreiască, cuprinzând doar evrei), cea din urmă situându-se deasupra francmasoneriei, iar la vârf având pe cei 13 Înţelepţi ai Sionului).

Deşi, masonii afirmă că sunt discreţi (adică, nu au nici un fel de secrete, decât iniţierea în francmasonerie), că sunt în legalitate (din 2004, când a fost declarată pe timpul masonului Ion Iliescu

societate de utilitate publică), că ei ajută societatea şi progresul (cum ar fi sponsorizarea prin burse a unor studenţi a studiilor lor în străinătate), că ei nu se implică în politică ş.a.m.d., realitatea este cu totul şi cu totul alta.

Adevărul este că sunt în continuare tot secreţi (nimeni nu are acces la întâlnirile lor de taină, cu atât mai puţin presa şi televiziunea, cu mici excepţii bineînţeles, când prezintă doar ceea ce vor ei să prezinte opiniei publice), că săvârşesc liturghii negre (cu invocarea lui Lucifer, ceea ce nu ar accepta mulţi dintre români), că legea din 2004 este neconstituţională (remarcă acest lucru chiar unul dintre părinţii fondatori ai Constituţiei României din 1991, Antonie Iorgovan), că studenţii români „ajutaţi" sunt practic determinaţi să devină ei înşişi masoni şi vin înapoi cu multe idei şi mentalităţi masonice, că se implică cu precădere în politică (prin lovituri de stat atent regizate, numite apoi „revoluţii"), în economie (împrumuturi de la FMI, Banca Mondială, Organizaţia Mondială a Comerţului etc., cu măsuri care trebuie îndeplinite de guvernanţii români), în afaceri necurate (de genul afacerilor oneroase cu statul, foarte profitabile, cămătăriei, jocurilor speculative la bursă, traficului de armament şi droguri, prostituţiei), dar şi în sfera socială (impunerea drepturilor cât mai largi homosexualilor, scoaterea religiei din şcoli şi a însemnelor religioase din spaţiul public, renunţarea la indemnizaţiile de stat pentru preoţi şi la sprijinirea materială a cultelor religioase şi a patrimoniului acestora, controlul asupra mass mediei centrale, a educaţiei, sănătăţii, culturii etc.). Sunt doar câteva aspecte pe care le evidenţiem aici.

Având în vedere oamenii propulsaţi la putere în decembrie 1989 (precum Ion Iliescu, Nicolae Militaru, Gelu Voican Voiculescu, Petre Roman, Silviu Brucan şi mulţi alţii), metodele de acţiune şi de manipulare din marile oraşe ale României (aceleaşi peste tot, indicând organizarea lor concertată), necesitatea legitimării „revoluţiei " prin cei peste 1000 de morţi şi peste 3000 de răniţi (că „aşa e la revoluţie!", declara atunci în particular Ion Iliescu), execuţia rapidă a cuplului Ceauşescu (în ziua sărbătorii ortodoxe Naşterea Domnului Iisus Hristos şi printr-un simulacru de proces stalinist), anchetarea dosarelor „Revoluţiei" de procurorul Dan Voinea care a făcut rechizitoriul în acest proces (dosare nefinalizate până în ziua de astăzi, cu autori/criminali necunoscuţi, neexistând încă o versiune oficială despre cei care au fost numii „terorişti"), provocarea evenimentelor de la Timişoara şi Bucureşti (cu ajutorului pastorului protestant şi mason Laszlo Tokes şi agitatorilor infiltraţi în mulţime), crearea de către Iliescu a Institutului Revoluţiei, campania murdară de denigrare a dizidenţilor, înăbuşirea protestului studenţilor şi intelectualilor din Piaţa Universităţii, mineriadele şi alte motive, suntem îndreptăţiţi să afirmăm că **în decembrie 1989 am asistat în România la o lovitură de stat masonică** (programată, dirijată şi executată de masoneria comunistă, cea rusă colaborând cu masoneria română). De alfel, Ion Iliescu, Adrian Năstase, Dan Voiculescu şi mulţi alţii sunt masoni!

Astfel putem explica multe lucruri care s-au întâmplat atunci dar şi după 1989: profanarea trupului colonelului **Gheorghe Trosca**, în faţa Ministerului Apărării Naţionale (unde fusese intenţionat chemat să o apere!; decapitat, cu ţigara pusă în gură, prezentat ca „terorist"!; unii şi-au făcut nevoile peste el!), asasinarea şefului său, **generalul Nuţă** (a cărui helicopter a fost doborât cu ordin de sus). Responsabil de aceste crime este generalul şi masonul Nicolae Militaru, care fusese proaspăt investit de noua eminenţă Ion Iliescu ca noul ministru al Apărării şi prezentat prima oară la televiziune, de către un obscur căpitan. Colonelul Trosca este cel care l-a deconspirat pe Nicolae Militaru ca agent sovietic (colaborator cu GRU, agenţia de spionaj a armatei sovietice).

Masoneria este vinovată de asasinarea prin iradiere (cu uraniu, ataşat unui fotoliu, metodă folosită de sovietici şi împotriva lui Gheorghe Gheorghiu-Dej) a senatorului Antonie Iorgovan, care după ce a prezentat public poziţia sa critică faţă de masonerie, a decedat în urma unui cancer galopant de pancreatită.

Masoneria a acţionat ocult şi în cazul morţii **Patriarhului Teoctist** (al Bisericii Ortodoxe Române), în august 2007, pentru că Prea Fericitul şi nu încuviinţase marşurile homosexualilor în Capitală (acordarea drepturilor depline acestora, fiind una din condiţiile aderării României la UE) şi se exprimase public cu

scepticism în privinţa viitorului nostru în această uniune. „Greşelile" doctorului Ionel Sinescu şi echipei sale (cele două operaţii), sunt impardonabile pentru statutul lor de chirurgi. Eşecul banalei operaţii de prostată a fost pus pe seama vârstei sale înaintate...

Masonii se laudă că au în rândurile lor elite din toate domeniile. Să înţelegem aşadar, că şi în cazul medicilor (chiar chirurgi) sunt unii, care au făcut pact cu diavolul. Cazul Patriarhului Teoctist nu este desigur singular, dacă s-a îndrăznit la acest nivel. Există şi alte metode de a ucide, cum ar fi prescrierea unor medicamente în mod greşit şi intenţionat. Trebuie să avem în vedere şi noile carduri de sănătate obligatorii (pe care vor fi stocate informaţii importante despre boli, tratamentele făcute, etc.), care prezintă riscul de a putea fi citite cu scanere practic de oricine dispune de asemenea tehnologii. Iar masoneria nu dispune doar de resurse materiale uriaşe, ci şi de oameni care îi pot executa orbeşte ordinele oricând este nevoie.

Nu putem uita asasinarea de către masonerie, în 1963, a preşedintelui american **John Fitzgerald Kennedy**, care s-a pronunţat public cu convingere împotriva societăţilor secrete. Nu ştim dacă mass media nu a cenzurat atunci drastic discursul său. Ştim doar că s-a concentrat pe găsirea vinovatului şi a luat în calcul alte ipoteze (criza din Cuba, războiul din Vietnam etc.). Iar vinovat a fost găsit un nebun pe care l-au judecat şi condamnat pentru a linişti opinia publică. Deşi, cercetările au stabilit că s-a tras printr-un foc încrucişat ş.a. Mai ştim că fratele său, Robert Kennedy, a fost ucis la scurt timp şi toţi apropiaţii preşedintelui Kennedy au avut de suferit ulterior într-un fel sau altul.

Corneliu Zelea Codreanu şi întreaga conducerea a Mişcării Legionare a fost decapitată în 1938. Codreanu fusese în prealabil arestat pentru că s-a exprimat critic la adresa lui Nicolae Iorga (fostul lider naţionalist, reputatul istoric căzut în mrejele Camarilei Regale). Iar Codreanu este deputatul care a cerut în Parlament scoaterea în afara legii a masoneriei, în acelaşi an când Sinodul Bisericii Ortodoxe Române condamnase masoneria.

Masoneria este vinovată de **torturarea şi uciderea a mii de legionari din întreaga ţară**, atât pe timpul regelui mason Carol al II-lea, cât şi în timpul guvernării mareşalului Antonescu, de ruperea relaţiilor dintre mareşalul Antonescu şi legionari în 1941, prin inventarea poveştii rebeliunii legionare. Masonii i-au propus lui Antonescu să pretindă să fie acceptat şi numit şeful sau Căpitanul Legiunii. Mareşalul a fost puternic influenţat de prietenul său Ică Antonescu (avocat evreu, posibil mason, cel care îl apărase cândva într-un proces de bigamie).

Extrem de interesantă mi se pare totodată şi preocuparea „celor din umbră'' pentru <u>ascunderea adevărului faţă de publicul larg, îndeosebi a celui referitor la Mişcarea legionară din România şi prezentarea ei într-o perspectivă cât mai inadecvată şi ostilă (fascism, extremism, fanatism etc. etc.), atât înainte de 1989 cât şi după această dată</u>. În realitate, legionarii lui Corneliu Zelea-Codreanu au fost spre deosebire de alte formaţiuni mai radicale, cum a fost cea a lui A. C. Cuza, mult mai ponderaţi, realişti şi responsabili, <u>datorită spiritului lor</u> <u>civic şi creştin</u>, suportând după cum spun numeroase documente istorice, umilinţe şi brutalităţi, care nouă, celor de astăzi, ni s-ar părea incredibile (cu mult mai grave decât scenele bine cunoscute ale mineriadelor postdecembriste şi tulburărilor de la Târgu Mureş).

Atunci, cine are încă interesul de a-i asimila pe legionari, precum au făcut şi comuniştii, cu extremiştii cuzişti sau de alte culori politice, unii finanţaţi şi conduşi chiar de către masoni? În realitate, ei au fost, exceptându-i pe cei care s-au infiltrat (cu sprijinul KGB-ului sovietic), **adevăraţi eroi ai luptei anticomuniste şi antimasonice**. Acesta este adevărul, domnilor. Dacă ei ar fi fost într-adevăr extremişti, cu siguranţă că n-ar fi intrat în rândul lor atât de mulţi intelectuali români (dintre care unii foarte cunoscuţi), nu s-ar fi produs acel impact social formidabil (ajungând o forţă redutabilă şi cu adeziuni atât de mari în rândul românilor), n-ar fi ajuns la guvernare alături de Antonescu ş.a.m.d. Dacă un francmason reactivat, precum Alexandru Paleologu, îl „glorifica'' pe regele Carol al II-lea (unul dintre conducătorii cei mai iresponsabili ai României, care în finalul „carierei'' a cedat fără luptă în

1940 aproape jumătate din teritoriul ei) şi îi îndemna pe tineri să nu tragă concluzia „greşită'' că legionarii ar fi fost buni, din moment ce comuniştii erau văzuţi acum ca răi, şi că legionarii erau cei profund încrâncenaţi, fanatici şi extremişti, nu înseamnă că este şi opinia pe care noi trebuie s-o acceptăm fără rezerve.

Masoneria este vinovată de **ororile şi crimele comunismului de pretutindeni**, ştiut fiind faptul că acest comunism a fost implementat încă de la început prin elemente alogene (străini, în cea mai mare parte de origine evreiască). Comisarii sovietici i-au instruit îndeaproape şi pe comuniştii români şi i-au supravegheat atent prin agenii săi infiltraţi în Securitate, armată, etc. Răzbunarea masoneriei pe legionari o observăm mai ales în cazul reeducării de la Piteşti, extinsă ulterior şi în alte închisori şi lagăre comuniste.

Comunismul a inoculat masiv frica. Masoneria de astăzi generează frică. Mass media tace aproape în întregime. Chiar preşedintele american asasinat de braţul lung al masoneriei, J. F. Kennedy, ne vorbea de uriaşele resurse pe care le acumulase oculta, de controlul pe care încearcă să-l exercite aceasta la orice nivel şi în orice domeniu. Ştim şi faptul că masonii sunt prezenţi realmente printre marii funcţionari de stat, politicieni, magistraţi, avocaţi, jurnalişti, sociologi, economişti, filozofi ş.a.m.d. Influenţa lor se extinde până la controlul absolut asupra individului (actele biometrice cu CIP, cipurile implantabile, armele psihotronice), nu doar până la nivelul formării unui mental colectiv globalizat, a unui nou mod de viaţă (folosind în acest scop mass media, sistemul de educaţie etc.): „*Cei ce manipulează acest mecanism ascuns al societăţii reprezintă un guvern invizibil care deţine puterea în ţara noastră...* ***minţile noastre sunt modelate, gusturile noastre sunt formate, ideile ne sunt sugerate****, în general de către oameni de care nu am auzit niciodată.*" (Bernays, 1991)

Este adevărat că puţini români au auzit vreodată despre masonerie. Şi mai puţini ştiu despre planurile ei malefice şi influenţele pe care le exercită în societate. Iar **despre crimele masoneriei se ştie cel mai puţin**. Şi mai puţini îndrăznesc să expună altora sau public aceste adevăruri pentru a-i demasca. Cu toate acestea, trebuie să ştim că „*Cel ce luptă chiar singur, pentru Dumnezeu, nu va fi învins niciodată*."

SALARIAŢII DE LA ARPECHIM ŞI OLTCHIM, SACRIFICAŢI PENTRU INTERESE OBSCURE?

Dacă ne uităm puţin în urmă, combinatele Oltchim (Râmnicu Vâlcea) şi Arpechim (Piteşti) erau apreciate ca unităţi reprezentative pentru industria petrochimică din România. Iar dacă ne uităm astăzi, au ajuns falimentare, în starea de insolvenţă şi lichidare judiciară. De ce s-a întâmplat lucrul acesta? Sunt mulle explicaţii. Dar, cele mai multe datorii, care le împovărează acum, s-au făcut cu „ajutorul" firmelor căpuşă, „băieţilor deştepţi" din zona petrochimiei, şi prin penalităţile de întârziere de 1% pe zi percepute de statul român (un gen de cămătărie!). Aşa se face că Oltchim are deja 93 milioane de euro datorii.

Ştim că aceste două mari unităţi economice sunt legate între ele, mai ales prin faptul că Arpechim livrează materii prime către Oltchim. În mod evident, acţiunile întreprinse până acum la Arpechim (reducerile de personal, închiderea unor secţii ş.a.) au afectat Oltchim-ul, care are mari probleme încă de anul trecut.

Ne amintim dacă vreţi, de promisiunile generoase făcute de USL în campania electorală pentru alegerea parlamentarilor noştri. Au promis că vor aduce investitori, că vor crea locuri noi de muncă şi vor salva economia argeşeană. Când colo, vedem că ministrul Economiei, Varujan Vozganian şi primul-ministru Victor Ponta pasează cu uşurinţă întreaga vină şi responsabilitate către Consiliul Europei, organismul care chipurile nu doreşte redresarea acestora, ci închiderea lor (asemenea altor „găuri negre" ale economiei româneşti).

Ne întrebăm în mod firesc, dacă nu a existat sau există într-adevăr nici un plan de redresare şi reorganizare sau o soluţie acceptabilă a acestora. Ne întrebăm şi de ce oare a fost închis sistematic Arpechim-ul, care are şi rafinărie şi utilaje performante.

Mai degrabă constatăm, că nu a existat şi nu există nici la ora actuală voinţa politică din partea autorităţilor centrale. Acum, când au ajuns la putere după alegeri, chiar de ce le-ar mai păsa de economia reală a ţării şi de viaţa salariaţilor în cauză (plus familiile acestora!), care nu şi-au mai primit drepturile salariale de circa 3-4 luni? S-au pus ei cumva în situaţia lor dramatică?

Şi cu toate acestea, deşi în disperare, aceşti salariaţi au fost nevoiţi să iasă în plină stradă şi să protesteze pentru drepturile lor, vedem că nimeni nu îi ia cu adevărat în seamă. Nici măcar mass media locală şi centrală. A ocolit dezbaterea subiectului acesta de interes general (ca în mai toate problemele importante, de pildă protestul nemediatizat al sutelor de preoţilor în faţa Guvernului împotriva actelor biometrice), considerându-l poate insipid sau neinteresant, ori de teamă faţă de guvernanţi.

Credem că nu întâmplător, unele lozinci ale protestatarilor sunau astfel: „ROMÂNIA TREZEŞTE-TE!", „JOS MAFIA!" (de stat, bineînţeles),„JOS GUVERNUL!", „VREM SĂ MUNCIM, NU VREM SĂ CERŞIM"!, „ASTĂZI SUNTEM NOI, MÂINE SUNTEŢI VOI!"...

Nu putem trece cu vederea ceea ce se ascunde în spatele acestor manevre iresponsabile. Există anumite grupuri de interese (corporaţii şi companii transnaţionale), care practică mai mult decât un lobby pentru interesele lor, pe lângă guvernanţi. Este vorba de concurenţa neloială şi perfidă, prin diverse mijloace, puţin cunoscute de opinia publică (trafic de influenţă ş.a.). Scopul lor nu este să le ajute, ci dimpotrivă, să înlăture concurenţa firmelor româneşti autohtone şi de asemenea să acapareze terenurile şi utilajele acestora (bunuri valorând în fapt multe miliarde de euro, create prin sudoarea poporului român, mai ales în timpul defunctului regim comunist), cumpărându-le la preţuri de nimic sau derizorii, ca şi în cazul multor altor unităţi închise şi demolate în România. Ne prefacem că nu vedem astăzi sutele şi miile de unităţi economice, ajunse o ruină pretutindeni în ţară sau înlocuite cu luxoase supermarkete, în care mai toate mărfurile vin din import?

Şi jaful economiei româneşti nu se opreşte aici. Se întrezăresc alte mari înstrăinări de bunuri şi

reduceri de personal (sub paravanul „reorganizării" şi „privatizării" lor) în cadrul unor unităţi strategice precum S.C. Hidroelectrica S.A., C.F.R. Marfă şi în domeniul forestier al statului român!

Vă mai amintiţi poate de guvernarea PSD-ului dintre 2000 şi 2004, când s-a furat cel mai mult? Nu m-ar mira să văd reeditată această poveste (ori, chiar întrecută), acum când PSD este prima vioară în cadrul USL-ului, mai ales prin poziţia primului-ministru Victor Ponta iar funcţiile de decizie din partid sunt ocupate de aceeaşi baroni locali (mari afacerişti, preşedinţi de Consilii Judeţene).

Dacă mergem mai departe cu analiza, descoperim tentaculele unei caracatiţe mult mai mari. În spatele corporaţiilor pe care le pomeneam mai sus, se ascunde cu grijă oculta mondială (masoneria), care cu ajutorul cozilor de topor autohtone (trădători de neam şi de ţară) urmăreşte înrobirea economică şi politică a tuturor statelor lumii, mai apoi distrugerea statelor naţionale, a tradiţiilor şi culturii acestora.

MARILE CAPCANE ÎNTINSE OMULUI CONTEMPORAN

Având în vedere faptul că masoneria a fost dintotdeauna o organizaţie anticreştină condusă de anumiţi lideri evrei (urmaşi ai celor care au cerut în Ierusalim răstignirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos), n-ar fi o naivitate imensă să credem că francmasoneria (adică masoneria extinsă, înglobând şi pe cei care nu sunt evrei) ar fi ceea ce se pretinde a fi: o organizaţie filantropică (cu Fundaţii caritabile) şi o simplă „asociaţie voluntară de prieteni" (aşadar inofensivă) care urmăreşte „progresul omenirii" şi „salvarea omenirii"?

Ştim noi oare, că sub paravanul unor ajutoare băneşti substanţiale şi burse de studii se ascund interese şi intenţii dintre cele mai obscure cu putinţă mergând până la satisfacerea unor cereri imorale sau intrarea într-o lojă masonică? Ştim noi oare, că aşa cum au recunoscut chiar unii maeştri ce fac propagandă francmasoneriei, aceasta a complotat mereu împotriva Bisericii lui Hristos? Ştim noi că până şi cele mai multe secte din lume, inclusiv Biserica Satanistă sunt opera lor, fiind sponsorizate să racoleze cât mai mulţi credincioşi ortodocşi?

E timpul să înţelegem că omul contemporan, inclusiv sau mai ales cel creştin, este ademenit prin tot mai multe mijloace perfide să îmbrăţişeze alte valori şi bineînţeles în totală contradicţie cu valorile creştine şi viaţa creştină. Acestea pot fi numite CAPCANE, pentru că ele îl aruncă pe om în rătăcire şi departe de Dumnezeu.

Aceste capcane nu sunt chiar atât de uşor de identificat şi de combătut pentru că sunt curse pe deplin diavoleşti. Vom încerca să le enumerăm aici pe cele mai importante dintre ele: ocultismul (iniţierea în francmasonerie), comunismul, globalismul (globalizarea treptată şi forţată), politicianismul, ecumenismul, sectarismul, materialismul, evoluţionismul, consumerismul, formalismul în credinţă, practica avorturilor, planificarea familială (folosirea metodelor contraceptive şi abortive), pornografia, prostituţia, homosexualitatea, drogurile, euthanasia, sinuciderea asistată, jocurile virtuale şi agresive pe calculator, cursurile de sexologie (începând din grădiniţă!), magia (ezoterismul, vrăjitoria), spiritismul, astrologia (credinţa în zodiacuri), chiromanţia sau ghicitul în palmă, ghicitul în cafea şi în cărţi, interpretarea viselor, deschiderea psaltirii, yoga, terapiile alternative cu bioenergie etc.

Despre fiecare dintre acestea se pot scrie desigur multe lucruri argumentând de ce sau cum dăunează omului contemporan. Şi fără excepţie credem că sunt combătute de Biserica Ortodoxă prin glasul monahilor şi preoţilor care păstrează neschimbată şi astăzi dreapta credinţă şi morala creştină în acord cu învăţătura Sfinţilor Părinţi.

De asemenea se pot spune multe şi despre noile directive care vin din partea marilor organisme internaţionale (O.N.U., UNESCO etc.) precum: acceptarea homosexualităţii şi altor perversiuni sexuale (ca relaţii fireşti, normale şi care ar trebui să fie mai ales impuse prin lege), legalizarea incestului, legalizarea prostituţiei, legalizarea drogurilor uşoare, introducerea disciplinei numită educaţie sexuală ca materie obligatorie de studiat în gimnaziu şi chiar în anii de grădiniţă (care incită practic la relaţii sexuale timpurii, distrag atenţia de la studiu, cauzează decepţii şi chiar depresii, precum şi infecţii transmisibile pe care copiii nu le anunţă şi nu le tratează, oboseală etc.), eliminarea simbolurilor religioase din instituţiile publice, eliminarea orelor de religie, accesul femeilor în Sfântul Munte Athos ş.a.m.d.

De unde putem trage concluzia logică şi evidentă că se fac eforturi intense pentru introducerea unei noi „moralităţi", unui nou mod de viaţă pentru descreştinarea lumii.

PLEDOARIA UNUI ROMÂN ÎMPOTRIVA GLOBALIZĂRII ŞI «SPĂLĂRII CREIERULUI»

Mulţi dintre noi, conştientizează tot mai mult faptul că trăim vremuri dificile, pe care unii chiar se încumetă să le numească apocaliptice şi eu cred că aceştia nu sunt chiar atât de departe de adevăr. Există fără îndoială destule semne divine în acest sens. Ceea ce este însă oarecum de neînţeles sau misterios, este faptul că, în acest început de secol şi de mileniu, în ansamblu societatea (aşa-zis „modernă'' sau pretinzându-se astfel) cultivă şi încurajează unele conduite sau acţiuni extrem de nocive, cum ar fi:

● apatia şi pesimismul (frustrarea tinerilor derivând în cazul românilor, din frustrările şi greutăţile interminabilei tranziţii);

● lipsa de informaţie reală (nefalsificată);

● lipsa de iniţiativă (inclusiv sau mai ales de spirit civic şi critic);

● lipsa de curaj, indiferenţa şi egoismul, violenţa (verbală şi fizică, încă de la cele mai fragede vârste!), vulgaritatea (pseudocultura), lăcomia, pragmatismul, oportunismul, alcoolismul şi consumul de droguri, prostituţia şi homosexualitatea, pedofilia, avorturile, traficul de copii, jocurile de noroc etc.

Trăim după cum se pare, într-o lume cu totul şi cu totul alienată (care nu-şi regăseşte normalitatea), nevrozată, răsturnată şi chiar greu de definit. Scara valorilor s-a schimbat, este cu totul alta. Asistăm cu toţii, la zorii naşterii unei noi civilizaţii (globale), unui nou tip de om (homo globalis), unei noi ideologii („umanismul'' secularizat la nivel global) şi unei noi formule de guvernare (promovate prin Noua Ordine Mondială, New Age, de către sionismul şi masoneria internaţională). Iar aceste realităţi dure ale existenţei, pomenite deja, sunt în sine agresive, subversive şi îndreptate într-un atac concertat împotriva omului contemporan şi tradiţiilor sale şi împotriva ţărilor ortodoxe! Un exemplu este atacul presei internaţionale (a unor ziare de mare tiraj şi televiziuni importante) dezlănţuit nu o dată asupra imaginii României, rămânând blocată pe tema copiilor străzii, copiii instituţionalizaţi, adopţiile internaţionale şi pe cetăţenii români de altă etnie (rromi, etc.) Aşa cum remarca scriitorul Matei Vişniec, problema lor era şi este la fel pretutindeni, doar că mass-media s-a focalizat asupra lor. Şi la ordinul cui credeţi?…

Tot domnia sa preciza recent, că spre deosebire de perioada totalitarismului comunist, în care noi puteam identifica răul relativ uşor, în societatea actuală acest lucru se realizează mult mai greu, atât în cazul celui care se ocupă de critica socială, cât şi în cazul convingerii cetăţeanului de rând în ceea ce priveşte manipularea care se exercită şi asupra lui. Pentru că, ea este disimulată şi vine din multe direcţii. De asemenea, se aprecia că delirul mondialismului şi societăţii de consum a atins în prezent cote de-a dreptul alarmante.

Trăim se pare, într-o societate tot mai superficială (datorită puternicelor ingerinţe ale globalizării culturale, pornite de peste ocean), tot mai confuză şi dezorientată (datorită pierderii reperelor sale spirituale şi culturale autentice). Pe un astfel de teren, pregătit din vreme, este grefată astăzi ideologia extremistă a globalizării. Aceasta este susţinută din plin, de aproape toate marile corporaţii şi companii transnaţionale şi de forţele politice ultranaţionaliste (antinaţionaliste sau foste comuniste), care au acreditat un nou tip de materialism (în locul celui marxist, dialectic şi istoric, specific sistemului economico-social comunist): cel al societăţii de consum (consumerismul), o nouă religie – ecumenismul (marea erezie a timpului nostru) şi o nouă „pseudo-religie'': banul. S-a născut astfel şi o nouă „morală'': morala banilor şi succesului, pornindu-se chiar de la anumite idei iudaice, protestante şi neoprotestante, care susţin şi astăzi de pildă, că sărăcia este păcat iar bogăţia o virtute. Realitatea ne demonstrează aşadar, că lumea modernă de astăzi este încă făurită de spiritul iudaic şi protestant. Aşa se explică desigur şi înverşunarea conducătorilor comunităţilor evreieşti, care s-au opus punerii în scenă a

piesei ,,Neguţătorul din Veneţia'', în care personajul principal al lui William Shakespeare este un cămătar evreu, care e în stare de orice pentru bani şi care îşi pierde până şi fiica, din cauza iubirii sale de arginţi. Aşa se explică intrarea recentă a partidului extremist şi ultranaţionalist România Mare în ,,familia'' şi noul partid naţionalist sau de ,,dreapta'' european, care chipurile ar lupta pentru identitatea naţională a fiecărui stat, dar şi… pentru globalizare!

Din păcate, noi am fost ,,învăţaţi'' (cu sprijinul desigur al mass-mediei, care are o mare influenţă asupra maselor) să urâm atât politica, cât şi pe politicieni, încât am devenit aproape cu toţii indiferenţi şi nu ne prea interesează aşadar, nici viitorul României. Nu e de mirare atunci că şi tinerii din ziua de azi sunt tot mai indiferenţi faţă de ceea ce se întâmplă la noi, atât la nivel individual, cât şi colectiv. De ce? Pentru că ei nu ştiu să destrame confuzia generală şi nu le mai pasă în general de ceea ce li se întâmplă! Sunt de-a dreptul ameţiţi sau orbiţi de ,,lumina'' divertismentului şi de kitsch-urile mass-mediei (ale televiziunilor comerciale, ale artei postmoderniste…), de agresivele spoturi publicitare sau cu substrat (şi panouri publicitare, cum este de pildă, cel care ne vorbeşte printre altele de avantajul ,,identităţii şi cetăţeniei europene''!; sugerând ideea că, prin urmare, ar cam trebui să renunţăm la identitatea noastră naţională…), de schimbările care se petrec cu repeziciune în această lume, de bombardamentul mediatic (explozia informaţională) şi de multe alte lucruri. De aceea, cred că subiectul globalizării le este necunoscut încă şi cumva inaccesibil.

Eu cred, că oamenii de astăzi şi tinerii mai cu seamă, au dreptul să cunoască tot adevărul şi au tot dreptul la libertate. Au dreptul să-şi dezvolte neîngrădit gândirea şi personalitatea, au aceleaşi drepturi în faţa legii şi au dreptul la o viaţă mai bună pentru ei şi pentru generaţiile viitoare. Iar dreptul sau libertatea de conştiinţă (de a avea orice opinie despre orice domeniu) nu trebuie să se confunde cu ,,libertatea'' de a impune majorităţii tirania minorităţii. Este şi cazul celor care cer statului român şi forurilor europene scoaterea icoanelor şi simbolurilor religioase din spaţiul public, într-o ţară care are o spiritualitate proprie, o tradiţie ortodoxă milenară şi o comunitate creştin-ortodoxă covârşitoare.

Părerea mea în această problemă este, că intrăm într-o epocă a neoprotestantismului şi ecumenismului, întocmai cum a fost ea planificată de către artizanii din umbră ai globalizării şi în care secularismul occidental se extinde la nivel mondial. Altfel, nu-mi explic iniţiativele din ultima vreme şi mediatizarea tot mai intensă a protestanţilor şi neo-protestanţilor. De pildă, am avut surpriza să asist la o emisiune-dezbatere de la Radio Actualităţi, a d-lui Cristian Curte, în care s-a polemizat pe tema scoaterii simbolurilor religioase din instituţiile de stat (mai ales din şcoli), apoi la emisiunea lui Liviu Mihaiu (Între Bine şi Rău) de la TVR 1, difuzată pe 9 ianuarie 2007, având ca temă de dezbatere şi dialog iniţiativa unui ,,intelectual'' (profesor agronom, cu alura fizică şi temperamentul lui Cristian Tudor Popescu, cunoscut ca ateu) de prin părţile Buzăului, dl. Emil Moise, care nici mai mult, nici mai puţin, a cerut, dimpreună cu câteva asociaţii (cum ar fi asociaţia ,,Solidaritatea pentru Libertatea de Conştiinţă, etc…), scoaterea icoanelor şi crucilor din spaţiul public, pe motiv că ar aduce atingere drepturilor omului (libertăţii de conştiinţă?!), că sunt discriminatorii şi agresive pentru copiii atei sau de altă confesiune şi că ar cultiva… intoleranţa!

Deşi bunul simţ îmi spune că nu-mi pot imagina cu adevărat copii care să fie deranjaţi de prezenţa acestor icoane. Deşi, sunt unii care au mărturisit că au umblat mult prin lume şi nu i-a deranjat nici un simbol religios. Deşi, până la urma urmei, minoritatea trebuie să respecte mai întâi majoritatea şi nu invers. De când o minoritate (cum au fost şi comuniştii ş.a.) a devenit sau are pretenţia de a se impune majorităţii? Este, după părerea mea şi nu numai a mea, un tupeu fantastic din partea ei, bazat desigur pe sprijinul unor forţe din străinătate (în primul rând, unele organizaţii umaniste...). Este dacă vreţi, preludiul unei tiranii, inspirate sau impuse de artizanii globalizării (compus dintr-un cerc foarte restrâns de mari capitalişti şi sionişti, masoni…), aplicarea în teritoriu a principiilor subversive ale acesteia.

Am rămas surprins puţin de faptul că „poetul'' Florin Iaru, unul dintre prezentatorii ciclului de emisiuni intitulate „Mari români'' a apărat cu patimă vădită punctul de vedere al acestor „iconoclaşti'' (în fond, unelte în mâna altora) şi a avut „curajul'' să spună că el este ateu. Puţin, pentru că oricum prestaţia lui în emisiunile acestea se încadra perfect în tiparul politicii globalizării (anticreştine şi antinaţionale). Adică, a rămas consecvent acestor principii transnaţionale şi „umaniste''.

Dar, pentru a descifra acest fenomen complex al globalizării (atât ca ideologie/doctrină, cât şi ca sistem), este nevoie mai întâi, de pătrunderea sensului cât mai exact al unor concepte, care prezintă relevanţă în acest caz. Din punct de vedere etimologic, globalizarea reprezintă un termen nou şi care nu ne spune aproape nimic. Dicţionarele păstrează şi ele în mod suspect, tăcerea. Dacă veţi întreba bunăoară pe oricine din jur despre acest subiect, cred că veţi obţine un răspuns nesatisfăcător. Din punctul meu de vedere, globalizarea sau mondializarea (dacă îi putem spune şi aşa), reprezintă în esenţa ei un proces de unificare (politică, economică, culturală…) care se desfăşoară la nivel global, şi determinat printr-o strategie îndelung gândită de anumite forţe oculte, care şi-au propus, nici mai mult şi nici mai puţin, decât dominaţia şi dictatura asupra întregii omeniri! O spun cu toată convingerea, din postura unuia care am abordat această problematică până acum în patru volume (o carte şi o antologie în trei volume).

Am putea încerca să dăm totuşi şi o mică definiţie globalizării, definiţie pe care doresc să v-o propun: Globalismul sau comunitarismul reprezintă acel sistem şi doctrină, bazat pe ideologia globalizării (înglobării politice, economice şi culturale), promovat de anumite cercuri oculte, la nivel mondial, care militează pentru instaurarea Noii Ordini Mondiale şi unui guvern mondial (supus sionismului şi francmasoneriei), prin unificarea treptată a tuturor statelor şi prin exercitarea controlului total asupra vieţii tuturor indivizilor.

Promotorii celor două sisteme (celui capitalist şi celui comunist), sunt aşadar sioniştii şi masonii, care încearcă pe diverse căi, să obţină puterea totală, prin desacralizarea lumii (şi întoarcerea la păgânism sau semibarbarie), decăderea dramatică a culturii şi desfiinţarea naţiunilor (statelor autonome) şi naţionalismului autentic (adică a apartenenţei fireşti la ţara natală). Dintre aceste obiective, ultimul este vizat în mod special. Naţionalismul este practic pus la zid de către mass-media internaţională şi locală, înfierat ca extremism, fascism, xenofobism, antisemitism etc., deşi până şi aceşti termeni sunt denaturaţi în mod voit şi folosiţi în mod greşit. De pildă, xenofobia ar trebui interpretată ca frică de străini iar în realitate este folosită în chip acuzator de „ură faţă de străini'', antisemitismul nu este ostilitatea faţă de evrei, ci faţă de semiţi în general (arabi) ş.a.m.d.

De aceea, mi se pare absolut regretabil faptul că multe din dicţionarele uzuale interpretează astăzi naţionalismul drept o „doctrină politică bazată pe apărarea (uneori exagerată) a drepturilor şi aspiraţiilor naţionale'', iar ceea ce ne interesează pe noi (globalizarea sau globalismul) nu apare în nici un fel. Acest lucru ar trebui să ne dea de gândit, pentru că prăbuşirea sistemului comunist în fostul URSS şi Europa de Est a fost regizată atent şi premeditată (în România, având în paralel cu Revoluţia din 1989 o lovitură de stat militară organizată prin cooperarea unor forţe atât din interiorul ţării, cât şi din exterior) iar capitalismul învingător s-a orientat apoi spre imperialism (de altfel o acuzaţie venită tocmai de la comunişti!), spre neocolonialism şi neoliberalism, spre un extremism de dreapta, care a subminat şi subminează mereu dreapta tradiţională şi democraţia autentică din întreaga lume. Pretutindeni veţi vedea că, dreapta ca şi societatea civilă aproape că nu există. Oare de ce?

S-a spus uneori că s-a abuzat de folosirea termenului de „naţionalism'' (după cum susţin unii intelectuali), dar mai important este faptul că s-a denaturat în mod premeditat sensul (înţelesul) naţionalismului, o doctrină altădată foarte apreciată. Mass-media a reuşit să-i dea în timp acestui concept, o conotaţie negativă, asimilându-o tot mai mult cu xenofobia şi extremismul (ba mai mult, „confundând-o'' cu ultranaţionalismul, inventat desigur anume pentru a compromite naţionalismul şi chiar ideea naţională), la ordinul masoneriei mondiale, care a considerat că nu-i mai este de folos (după ce şi-a

îndeplinit rolul principal de factor dezintegrator al imperiilor din ultimele două veacuri, imperii care îi stăteau împotrivă), că trebuie să se descotorosească de el şi că trebuie aruncat în lada de gunoi a istoriei.

Ori, să stăm şi să judecăm drept, noi înşine. Naţionalismul reprezintă cu totul şi cu totul altceva: patriotismul curat, nealterat, constând în iubirea de ţară şi în tot ceea ce jertfim cu dăruire pentru ţara natală, în sentimentul şi dorinţa de a-ţi servi mereu, cu devotament patria şi neamul, inclusiv în a răspunde oricăror agresiuni la adresa lor. În schimb, comunismul şi globalismul (capitalismul corporatist şi agresiv) - adevăratele forme de extremism ale istoriei noastre recente - sunt trecute încă, în general vorbind, sub tăcere. Nu vi se pare suspect?

Nu întâmplător, observăm că nu s-a condamnat oficial comunismul în multe ţări, foştii activişti şi securişti şi-au păstrat şi sporit chiar privilegiile şi averile, şi nici n-au fost pedepsiţi autorii nenumăratelor crime comise (culmea ironiei, în numele unor ,,idealuri înalte ale omenirii''). În schimb, este tot mai lăudat mondialismul sau supranaţionalismul (cu organismele sale ramificate în toată lumea), văzut ca un rezultat firesc al modernităţii, al umanismului şi toleranţei dintre popoare, aducător de prosperitate şi de pace în întreaga lume?! Istoria ne-a demonstrat însă, cu prisosinţă utopia şi absurditatea comunismului, falimentul său, natura lui criminală (începând cu crimele ,,Revoluţiei proletare'' şi terminând cu cele ale ,,Revoluţiei noastre'' din 1989, care se dovedeşte abia acum, cu probe, că a fost de fapt absorbită de o lovitură de stat bine regizată, ilegitimitatea lui (sub presiunea şi forţa armatei sovietice) şi va demonstra desigur şi ''viabilitatea'' ideii de ,,naţiune universală''şi de ,,suprastat''.

Înţelegând prin naţiune acea ,,comunitate stabilă de oameni, istoriceşte constituită ca stat, apărută pe baza unităţii de limbă, de teritoriu, de viaţă economică şi de factură psihică, care se manifestă în particularităţile specifice ale culturii naţionale şi în conştiinţa originii şi a sorţii comune'', putem remarca astăzi faptul că, atacul dezlănţuit asupra ideii naţionale şi naţionalismului (asupra patriotismului, termen şi el demonetizat, încă din ,,epoca de aur'') este concertat cu atacul asupra naţiunilor, care potrivit planurilor globaliste desigur, trebuie neapărat să dispară. De ce? Pentru că altfel nu pot fi nivelate culturile naţionale şi nu se poate produce mai rapid «omogenizarea indivizilor şi a naţiunilor», care să transpună în practică naşterea unei «naţiuni universale», a unei limbi şi a unei culturi unice, a tipului de ''om nou''(oare al câtelea?!) – homo globalis –, sluga fidelă a globalismului şi a unui pragmatism feroce. Până la urmă, de ce să nu spunem că acelaşi scop - sclavia omului, dar de tip ,,modern'', l-a urmărit insistent şi sistemul comunist, prin dictatura unui grup restrâns de privilegiaţi, alcătuită din mulţi activişti de partid influenţi şi impusă de către securişti.

Globalizarea nu poate fi înţeleasă deci, dacă nu este cunoscut mai cu seamă trecutul nostru recent, adică perioada comunismului. Pentru că, globalizarea sau globalismul este un sistem cu mult mai perfid decât comunismul (în locul atacului brutal şi direct, uzează de procedee mai silenţioase şi indirecte: psihologice, economice etc.) şi pe care l-a perfecţionat. Ea oferă iluzia libertăţii tuturor şi al paradisului pe pământ, dar în acelaşi timp supraveghează atent fiecare schimbare din societate şi fiecare individ (prin imensa bază de date, care se creează acum şi aparatura de urmărire tot mai perfecţionată) zdrobind astfel din faşă orice încercare de restabilire a demnităţii şi libertăţii omului. Acţionează la nivel individual şi împiedică asocierea persoanelor în această direcţie! Este un comunism restructurat sau cosmetizat şi un imperialism mascat, sub care se ascunde aceeaşi ideologie diabolică (profund anticreştină şi antinaţională) şi profund nivelatoare. Veţi vedea că doar actorii s-au schimbat iar piesa a rămas în general aceeaşi, doar cu mici retuşuri.

Adepţii globalizării au ambiţii foarte mari, ei se consideră în mod evident deasupra tuturor şi deasupra istoriei, sunt cinici şi diabolici. De aceea, ei nu trebuie văzuţi ca simpli infractori, pentru că ei comit un lucru extrem de grav: ei sunt cei ce fură însăşi viaţa oamenilor!…

Un exemplu preluat chiar din istoria noastră recentă, ar fi edificator. Aşa cum regimul lui

Gheorghe Gheorghiu-Dej a fost tipul de comunism dur şi extrem de violent (conducând la moartea a sute de mii de români şi în care teroarea a fost directă şi maximă, sub controlul strict şi asistenţa consilierilor sovietici), iar regimul lui Ceauşescu a optat pentru teroarea indirectă (inoculând românilor teama de Securitate dar şi ,,naţionalismul'' său de paradă, care a dorit să compromită definitiv naţionalismul românesc), tot astfel putem spune că, experimentul comunist îl precede pe cel al globalismului pe care îl experimentăm astăzi, dar au în sine aceeaşi natură. Deosebirile dintre acestea două tipuri de experimente sunt insignifiante în comparaţie cu asemănările dintre ele.

Extrem de interesantă mi se pare totodată şi preocuparea ,,celor din umbră'' pentru ascunderea adevărului faţă de publicul larg, îndeosebi a celui referitor la Mişcarea legionară din România şi prezentarea ei într-o perspectivă cât mai inadecvată şi ostilă (fascism, extremism, fanatism etc. etc.), atât înainte de 1989 cât şi după această dată. În realitate, legionarii lui Corneliu Zelea-Codreanu au fost spre deosebire de alte formaţiuni mai radicale, cum a fost cea a lui A. C. Cuza, mult mai ponderaţi, realişti şi responsabili, datorită spiritului lor civic şi creştin, suportând după cum spun numeroase documente istorice, umilinţe şi brutalităţi, care nouă, celor de astăzi, ni s-ar părea incredibile (cu mult mai grave decât scenele bine cunoscute ale mineriadelor postdecembriste şi tulburărilor de la Târgu Mureş).

Atunci, cine are încă interesul de a-i asimila pe legionari, precum au făcut şi comuniştii, cu extremiştii cuzişti sau de alte culori politice, unii finanţaţi şi conduşi chiar de către masoni? În realitate, ei au fost, exceptându-i pe cei care s-au infiltrat (cu sprijinul KGB-ului sovietic), adevăraţi eroi ai luptei anticomuniste şi antimasonice. Acesta este adevărul, domnilor. Dacă ei ar fi fost într-adevăr extremişti, cu siguranţă că n-ar fi intrat în rândul lor atât de mulţi intelectuali români (dintre care unii foarte cunoscuţi), nu s-ar fi produs acel impact social formidabil (ajungând o forţă redutabilă şi cu adeziuni atât de mari în rândul românilor), n-ar fi ajuns la guvernare alături de Antonescu ş.a.m.d. Dacă un francmason reactivat, precum Alexandru Paleologu, îl ,,glorifica'' pe regele Carol al II-lea (unul dintre conducătorii cei mai iresponsabili ai României, care în finalul ,,carierei'' a cedat fără luptă în 1940 aproape jumătate din teritoriul ei) şi îi îndemna pe tineri să nu tragă concluzia ,,greşită'' că legionarii ar fi fost buni, din moment ce comuniştii erau văzuţi acum ca răi, şi că legionarii erau cei profund încrâncenaţi, fanatici şi extremişti, nu înseamnă că este şi opinia pe care noi trebuie s-o acceptăm fără rezerve.

În opinia mea, tot ceea ce ţine de globalizare intră şi trebuie să intre sub incidenţa liberului acces la informaţiile de interes public, ca şi în cazul condamnării comunismului. Ambele sisteme trebuie cunoscute mai întâi de către specialişti (istorici, sociologi, politologi etc.) până în cele mai mici detalii şi condamnate de către autorităţi cu hotărâre şi pentru totdeauna. Aşa cum renunţarea la comunism şi la mentalităţile acestuia cere cu necesitate reforme şi legi în toate domeniile (mai ales legea lustraţiei şi legea deconspirării ,,poliţiei politice''), tot astfel trebuie să procedăm şi în cazul globalizării, după ce vom fi cunoscut pericolul pe care îl reprezintă pentru fiecare individ, adică pentru fiecare dintre noi şi pentru toate naţiunile în care democraţia mai înseamnă ceva.

Merită să subliniem de asemenea faptul că, în esenţă, comunismul şi globalizarea şi-au propus (în ceea ce priveşte individul, la nivel psihologic) acelaşi lucru: «spălarea creierului». Chiar dacă acest subiect este luat în derâdere, după cum am remarcat în ultima vreme, de către anumiţi actori, pentru a preîntâmpina dezvăluirile de acest gen, sper că voi fi totuşi destul de convingător.

Ca să înţelegem mai bine despre ce este vorba, trebuie să pătrundem puţin mai departe în culisele ideologiei perfide a globalizării. În numele unor idealuri atât de nobile (afişate şi în vitrina comunismului dealtfel), precum: pacea între popoare, umanismul şi toleranţa, libertatea şi drepturile omului, democraţia, se săvârşesc în continuare şi astăzi, datorită adepţilor globalizării nenumărate dezinformări, manipulări, abuzuri, fărădelegi (şi uneori, în extremis, chiar crime) iar omul este constrâns în felurite chipuri şi prin diverse mijloace neortodoxe (dar extrem de subversive) să renunţe la drepturile

şi libertăţile sale fundamentale. Adică, poporul nu mai contează în fapt.

Spălarea creierului nu este desigur, o lucrare propriu-zisă de spălare obişnuită, aşa cum ar înţelege poate unii în mod simplist şi greşit. Ea reprezintă o operaţie foarte minuţios pregătită de alţii, de pervertire a gândirii, de răsturnare a valorilor (în stilul filosofiei lui Nietzsche), o operaţie în sine diabolică, un adevărat atentat asupra libertăţii, culturii şi spiritualităţii omului! Cineva se întreba chiar, dacă nu cumva noi trăim acum, efectiv, un nou „experiment Piteşti'', ceea ce este desigur foarte probabil, cu menţiunea că poate într-o nouă formă, generalizată! Pentru că, asistăm la nivelarea sau uniformizarea gândirii şi comportamentului uman, la nivelarea statelor lumii, în scopul înglobării (absorbirii) lente a acestora într-un vast imperiu. Unde este atunci „unitatea în diversitate''?

«Spălarea creierului» presupune în fond o serie de schimbări, care constau în distrugerea premeditată a oricărei specificităţi de structură a individului şi colectivităţilor umane, ştergerea oricăror diferenţe, şi ceea ce este mai important, este faptul că atentează la principiul diversităţii creaţiei lui Dumnezeu.

Nu întâmplător, aţi observat poate, că sunt tot mai mulţi cei care îşi pun în ultima vreme problema identităţii naţionale. De ce? Pentru că sunt îngrijoraţi de ritmul accelerat de degradare morală şi spirituală, de noua „cultură'' şi opinia lor este răspunsul onest şi responsabil faţă de încercarea impunerii unui model de viaţă tuturor şi a unei gândiri de tip „şablon'' la nivel global. Este rezistenţa omului liber în faţa distrugerii identităţii individuale şi naţionale, observând schimbările şi mutaţiile care se produc astăzi în toate domeniile. Ei sunt cei care observă fenomenul degradării omului sub toate aspectele vieţii sale, a culturii şi civilizaţiei noastre.

Globalizarea nu reprezintă - aşa cum se spune - o etapă a unui proces istoric firesc din evoluţia omenirii, un fenomen de ''modernizare'', un aşa-zis spaţiu intercultural şi multicultural, între religii, ori între naţiuni, sau între civilizaţii. Nu este nici rezultanta ştiinţei şi tehnologiei, care astăzi ne unesc mai mult ca oricând într-un timp foarte scurt, dar în mod indirect. Ea este altceva. Este vorba de o nouă himeră sau utopie, utilizată în mod diabolic pentru a ne forţa să trăim într-o lume atee sau imorală, izolaţi unii de alţii în fapt şi să acceptăm necondiţionat manipularea şi sclavia modernă. Arhitecţii acestei noi lumi, a Noii Ordini Mondiale, au lansat deja (mai ales prin mişcarea New Age sau Noua Eră) directivele «naţiunii universale» şi ale guvernului mondial «al păcii». Adepţii masoneriei pun astăzi la cale dominaţia absolută a lumii întregi şi a fiecărui individ în parte, ca într-un sinistru joc de şah, în care aproape toţi oamenii nu sunt decât simpli pioni de sacrificiu.

Politica a devenit pentru cei puternici (cu capital impresionant), un fel de joc de cărţi, în care cărţile sunt destinele oamenilor, consideraţi simple zero-uri. Săracii au devenit un fel de deşeuri sociale, cu care nu prea ştii ce să faci, unde să le mai arunci…Însăşi proiectul comunist a eşuat mai ales, datorită unor oameni importanţi care s-au opus masoneriei. Este vorba de preşedintele John Fitzgerald Kennedy, care a iniţiat programul ambiţios spaţial şi Ronald Reagan, care a supralicitat programul înarmării. Economia sovietică n-a mai putut ţine pasul şi n-a putut să reziste competiţiei cu americanii. Este atunci o întâmplare că primul a fost asasinat iar celălalt a trecut prin câteva încercări serioase de asasinare?…

Personal cred că nu întâmplător ne sunt devalorizate tradiţiile şi culturile naţionale, iar în locul lor ne sunt inoculate anumite opţiuni de viaţă şi orientări precum pragmatismul, oportunismul, carierismul şi materialismul societăţii de consum. Studiaţi anumite filosofii, cum este pragmatismul, utilitarismul, materialismul, existenţialismul, pozitivismul şi altele, şi veţi vedea că ele au marcat şi continuă să aibă numeroşi adepţi sau tot mai mulţi adepţi în zilele noastre. Ca şi în cazul „supra-statului'' preconizat, cultura nouă, de tip Coca-cola sau McDonald's, cultivă şi ea un gen de ''supraom'' - homo globalis -, sau individul:

● apatrid (deznaţionalizat sau separat complet de ţara lui natală şi devenit apoi cosmopolit sau cetăţean al «naţiunii universale»…);

● depersonalizat (adică devenit aproape identic cu oricare altul, şters, lipsit de iniţiativă, conformist);

● obedient sau sclav (supus întrutotul celor care-i furnizează confortul său (inclusiv creditele ,,avantajoase'' şi mijloacele de existenţă);

● desacralizat (înstrăinat de Dumnezeu, ateu sau liber-cugetător, sau de ce nu, chiar mason, sau mason de ,,grad superior'' – închinător pe faţă lui Lucifer);

● consumerist (fidel şi supus necondiţionat ,,spiritului de consum'' inoculat de cei care îşi permit să-i creeze «nevoile»);

● însingurat (deşi trăieşte printre mulţi oameni şi ''comunică'' destul de mult cu ei).

Chiar şi numai aceste şase trăsături de bază enumerate aici, ne pot trimite cu gândul la simbolistica masonică. El este uşor de manipulat neavând simţ critic.

Dacă avem în vedere mijloacele şi efectele globalizării, vom remarca fără îndoială câteva mai importante: manipularea şi intoxicarea informaţiei, răspândirea unor filosofii materialiste (nihilismul, pragmatismul şi altele), relativizarea adevărului, nivelarea sau «omogenizarea» culturilor naţionale, uniformizarea gândirii tuturor oamenilor şi a modului lor de viaţă, transferul centrului de greutate dinspre viaţa spirituală spre cea strict materială, schimbări grave în structura vieţii sociale (disoluţia instituţiei familiei, prin încurajarea căsătoriilor încheiate din interes material şi care eşuează în numeroase divorţuri; încurajarea căsătoriilor heterosexuale şi a adopţiilor de către aceşti homosexuali şi lesbiene, etc.); schimbări dramatice în viaţa economică a ţărilor îndatorate marilor instituţii financiare internaţionale; desfiinţarea companiilor mici şi mijlocii viabile şi care oferă angajaţilor lor drepturi fireşti şi o protecţie socială reală, de către companii specializate în acest sens (precum «piraţii corporatişti»), sprijinirea directă şi indirectă de către stat a masoneriei (adevărata Mafie) cu bani de la buget (lojele fiind declarate societăţi de utilitate publică, în România!) etc.etc. Iar, toate acestea au loc cu un incredibil simţ al detaşării faţă de moralitate şi dreptate…

O întrebare-cheie se desprinde din actualul context: Vom accepta noi, cetăţenii de astăzi, să servim ca sclavi noua tiranie (globală) şi acest nou experiment anticreştin şi antinaţional, fără a ne sinucide astfel din punct de vedere moral şi spiritual? Răspunsul meu este unul singur: Depinde şi de noi ca această autodistrugere (inclusiv «spălarea creierelor») să nu se întâmple, să nu se generalizeze. Dumnezeu nu intervine decât arareori şi nici atunci în mod direct şi peste voia noastră, prin anumiţi oameni pe care îi înzestrează cu calităţi providenţiale (adesea pentru a salva anumite popoare, de pildă pe cel francez prin Ioana D'Arc). Depinde de noi să nu retrăim experienţa comunismului) şi să învăţăm din această lecţie teribilă, fără a o repeta. Dincolo de această mască a globalizării, se ascund de fapt tot cei care au inventat comunismul: reprezentanţii sionismului mondial, care se impun prin organizaţii de tipul Iluminaţilor, Masoneriei (masoni evrei) şi Francmasoneriei (masoni de altă etnie decât cea evreiască), la care se alătură numeroase secte religioase (mergând până la Biserica Satanistă), unele fundaţii ,,caritabile'', unele O.N.G.-uri etc. Este vorba de o reţea imensă internaţională!

De aceea, supravieţuirea noastră, atât ca naţiuni cât şi ca indivizi liberi, depinde de unitatea noastră, de întărirea societăţii civile, de independenţa ONG-urilor şi a jurnaliştilor (care vor crea mereu presiuni asupra magistraţilor, politicienilor şi altor funcţionari), de implicarea masivă a tuturor intelectualilor adevăraţi (fie în diverse asociaţii cu caracter civic, fie chiar în politică, atunci când e în joc soarta naţiunii noastre, fie prin lucrările lor). Iată de ce este atât de important astăzi dialogul urmat de acţiune. Fără acţiune, dialogul nostru constituie prin urmare doar un lux, o filosofare fără rost sau o pierdere de timp. Să încercăm cu toţii, să fim pe cât ne stă în putinţă şi oameni de acţiune, oameni hotărâţi. Să nu neglijăm nici relaţia noastră cu Dumnezeu.

Mă număr printre acei români, care consideră atât morala, cât şi educaţia, domenii de importanţă vitală pentru supravieţuirea noastră şi pentru existenţa oricărei naţiuni de pe pământ. Acestea sunt astăzi,

după părerea mea, în cea mai grea suferinţă, antrenând în degringoladă întreaga societate. E firesc să ne punem atunci unele întrebări. Cine provoacă în mod deliberat decăderea lor şi îndeosebi a moralei creştine? Cine urăşte atât de mult valorile noastre? De ce suntem şi «trebuie» să fim supuşi unui proces de îndobitocire sau de spălare a creierului, deşi comunismul - se spune - că s-a prăbuşit? Cui folosesc într-adevăr toate acestea?…

Imperativul vremurilor pe care le trăim este redescoperirea valorilor autentice şi reaşezarea societăţii pe temelia lor trainică. Pentru a reuşi acest lucru, noi trebuie să pătrundem hotărâţi în cunoaşterea şi trăirea realităţilor adânci nedescoperite sau nepătrunse de analiza noastră, în miezul teribilului război psihologic actual, care îl completează pe cel economic. Abia apoi, ne putem angaja să luptăm cu toată dăruirea fiinţei noastre împotriva manipulatorilor din umbră şi împotriva alienării premeditate a personalităţii noastre şi anihilării dreptului naţiunilor la propria lor suveranitate (la autodeterminare).

Prin urmare, nu vom putea supravieţui cu adevărat, ca oameni, fără aportul informaţiei reale şi culturii, fără credinţa noastră vie în Dumnezeu şi trăirea creştinismului (El există, orice am crede noi, păstrând neatins universul cunoscut nouă), şi nu în ultimul rând, fără o serioasă implicare personală în «viaţa cetăţii», adică în spaţiul public sau în comunitatea locală. În opinia mea, aceste trei cerinţe de mai sus sunt la fel de necesare astăzi şi toate trei trebuie duse la îndeplinire, întrucât ideea creştină şi ideea naţională se completează în mod reciproc şi armonios.

În urma multor experienţe personale, observaţii, reflecţii şi constatări, am ajuns la concluzia că există realmente oameni şi forţe mai mult sau mai puţin oculte, care urăsc de moarte toate valorile moralei creştine şi lucrează intens prin toate mijloacele posibile pentru pervertirea şi anihilarea lor. Războiul nevăzut dintre Bine şi Rău nu este deloc un basm de adormit copiii. În câteva cuvinte, voi încerca să ofer aici o argumentaţie minimă.

Suntem nevoiţi să recunoaştem, că din acel moment imemorial al gustării fructului interzis de către Adam, la sugestia Evei dar şi a Şarpelui (întruchipare a Răului), omul a păşit în istorie. De atunci, însă, omul este determinat în mod irevocabil a alege, până la moarte, între Bine (sau Dumnezeu) şi Rău (sau Diavol). Această alegere nu este uşoară şi ea este vitală pentru mântuirea şi viaţa viitoare a omului. Ceea ce putem observa astăzi însă, este proliferarea unei categorii intermediare, a oamenilor împietriţi sau mortificaţi sufleteşte („morţii vii'', indivizii fără conştiinţă, fără memoria trecutului şi fără personalitate proprie sau distinctă). În atitudinea lor neutră, aceştia tind să aibă toate trăsăturile omului cu «creierul spălat», pe care îl mai putem numi «omul - robot» sau «omul - hibrid».

Cei activi, în sens negativ, cei care au luat drept bine Răul (sioniştii şi francmasonii), se străduiesc din răsputeri să lărgească continuu acest cerc al oamenilor ezitanţi sau nehotărâţi, care nu sunt convinşi de existenţa Divinităţii. Avem deci, pe de o parte ateii sau aşa-zişii ''liber-cugetători'', dintre care se recrutează masonii, şi creştinii pe de altă parte. Avem astfel o confruntare teribilă (nevăzută) între masoni şi creştini (după cum şi diavolii se războiesc permanent cu îngerii). Lor, ateilor dar şi creştinilor, le sunt adresate în general toate tehnicile moderne de manipulare şi este trist să vedem cum mulţi care îşi zic creştini, sunt doar cu numele (autointitulaţi), căci ei se leapădă în realitate de Dumnezeu, prin tot ceea ce fac şi gândesc…

În viziunea masonilor, oamenii trebuie să îmbrăţişeze cenuşiul existenţei lor, să prefere cu alte cuvinte urâtul şi relativizarea adevărului, să nu mai vadă totul distinct şi clar, în alb şi negru (pentru că, chipurile ar mai fi multe alte nuanţe!…). Binele şi Răul să nu mai fie considerate două categorii opuse şi antagonice…

Această omenire, după cum putem observa şi noi înşine, devine într-adevăr tot mai incapabilă de a mai distinge clar între adevăr şi minciună. Omul zilelor noastre ajunge să le confunde adesea, să le amestece şi este chiar «ajutat», să devină un infirm sufleteşte, să-şi piardă atât curajul, cât şi limpezimea

minţii (adică două trăsături importante ale creştinului), tocmai pentru a deveni cât mai maleabil şi manipulabil, până la anularea totală şi dacă se poate definitivă a personalităţii sale, a voinţei sale (adică se ajunge la subjugare sau sclavie!).

Dar, această morală la care atentează masonii, reprezintă în fond şi la urma urmei morala iubirii şi a comuniunii dintre oameni (nu a urii sataniste), învăţătura adusă de Fiul lui Dumnezeu în scopul mântuirii noastre, care constă în desprinderea de patimile noastre. Morala creştină este însăşi esenţa creştinismului! Or, fără morala creştină, cunoscută şi trăită efectiv în viaţa noastră cotidiană, ajungem foarte uşor în ghearele apostaziei, ale ateismului deghizat în laicism şi secularism, ba chiar ale satanismului masonic. Ajungem să ne răzvrătim unii faţă de alţii, să ne învrăjbim, să purtăm un război nevăzut împotriva Creatorului, întrebuinţând ca principale „arme moderne'' indiferenţa, individualismul şi raţionalismul, în atmosfera dominantă a materialismului societăţii de consum.

Dar dincolo de denumirea sa prea vagă sau ambiguă, globalizarea este în opinia mea personală cea mai mare ameninţare la adresa umanităţii de până acum, deşi ea promovează în aparenţă valori pozitive ca şi comunismul: unitatea, toleranţa, umanismul, pacea, libertatea… Aceste valori arată bine doar pe hârtie, întrucât în practică sau în realitate nu sunt acordate naţiunilor şi nici tuturor indivizilor, ci rămân doar la nivel declarativ, simple utopii în spatele cărora se ascunde setea nestăvilită de dominaţie a unui grup foarte restrâns de oameni, dar cu o putere de decizie şi de influenţă uriaşă.

De pildă, libertatea omului este tot mai limitată şi supravegheată, în vreme ce toate marile companii (în frunte cu cele transnaţionale) şi unele minorităţi (sexuale, naţionale…) îşi sporesc neîncetat drepturile şi îşi diminuează obligaţiile (aspect evidenţiat în procesele juridice). Astfel, grupurile de interese de acest fel, au tot mai multă putere şi tot mai multă influenţă, fiind foarte greu de contracarat, chiar de către autorităţile statale.

Ceea ce cred că se impune astăzi ca o necesitate stringentă este împiedicarea declinului accentuat al spiritului public. Trebuie combătute toate confuziile şi dezinformările mass-mediei, care reprezintă cu adevărat o forţă şi o categorie privilegiată, dar care din păcate se supune adeseori unor interese economice, politice sau de altă natură. Aceste interese produc o ruptură gravă în sânul societăţii de astăzi. Acestea au impus crearea unei realităţi virtuale pentru cei bogaţi şi a alteia dramatice şi reale pentru majoritatea tot mai săracă…

Într-o lume influenţată tot mai mult de închinătorii la idoli, dominată autoritar de cultul sau dictatura banului şi a confortului material, mijloace prin care omul este supus mult mai lesne globalizării, cultura şi gândirea tind să fie înlocuite prin noi forme sau ambalaje strălucitoare ale civilizaţiei şi lipsei capacităţii de analiză (de cântărire a lucrurilor). Încep să conteze tot mai mult diplomaţia şi «bunele maniere». De asemenea, cultura capătă tot mai mult un caracter decorativ, popular sau de masă (ca şi în timpul nazismului şi comunismului), devenind o „cultură de consum'', cum este deja cea nouă de tip american (ruptă aproape complet de tradiţie, şi respingând cu aroganţă cultura tradiţională europeană). Totul capătă un caracter comercial şi sunt evidente pentru noi mai ales «produsele culturale» din mass-media actuală (în special reclamele publicitare). Analizaţi ori de câte ori aveţi ocazia reclamele care se difuzează şi mesajul lor ascuns sau profund. Ce părere aveţi de pildă, despre cea pe care am observat-o pe un panou imens, care înfăţişează un trup de femeie cu un ciocan în loc de cap şi unul de bărbat cu un cui în loc de cap? Reclama aceasta se face pentru diverse materiale de construcţii, dar să nu credeţi că este singura de acest gen…

Cultura adevărată este abandonată mai mult ca oricând pentru un alt mod de existenţă: căutarea plăcerilor, îndeosebi fizice. Cultura de cartier şi fotbalul, manelele şi viaţa de lux (fără griji) câştigă tot mai mult teren. Noul tip de «cultură» se răspândeşte astăzi în mod vertiginos în toată lumea, cucerindu-i în primul rând pe tineri (viitorii consumatori de mâine), mai ales prin intermediul majorităţii filmelor, emisiunilor şi reclamelor americane.

În faţa acestui flagel al globalizării, considerat de către tot mai mulţi intelectuali a fi unul extrem de negativ şi periculos, depăşind în amploare şi subtilităţi chiar pe cel al comunismului (şi el tragic experiment, cu pretenţii hegemonice la nivel mondial), va trebui să ne repliem, să adoptăm o poziţie legitimă de apărare şi să luăm cu toţii atitudine. Amintiţi-vă că, cu ani în urmă, filosoful Emil Cioran atrăgea deja atenţia asupra pericolului reprezentat de internaţionalism: „*Internaţionalismul este o expresie a culturii de mase. [...] Cultura de mase este antispirituală, antilibertară, antiindividualistă. Este suficient să ne gândim la bolşevism sau la hitlerism, fenomene de masă, (de manipulare mai ales, ideologică - n.a.), pe cât de diferite în conţinut, pe atât de asemănătoare în formă.*'' (în „Schimbarea la faţă a României'', Ed.Humanitas, Bucureşti, 2001, pp.35-98). El nu se referă la egocentrism, spunând că este „antiindividualistă'', ci are în vedere ştergerea identităţii sau anularea personalităţii individului, pierdut într-o masă.

În fond, globalizarea nu este altceva decât o nouă formă de internaţionalism şi de colonialism corporatist, un tip de capitalism imperialist (radical sau sălbatic) şi, în mod incredibil, un extremism deghizat în rolul de pacificator.

Indiscutabil, noi alunecăm astăzi tot mai mult pe panta globalizării, adică trecem dintr-o extremă într-alta, ceea ce este într-adevăr o mare şi adevărată dramă. O nouă tiranie (prima de o asemenea ambiţie şi anvergură, transpusă în practică) se profilează la orizont, dacă n-a început deja, condusă din umbră de către marii posesori şi mânuitori de uriaşe capitaluri şi cu influenţă în toată lumea politică. Aceştia desigur nu-şi pot permite luxul sau decenţa de a suporta democraţia reală şi ca atare nu sunt deloc interesaţi de respectarea cu adevărat a drepturilor omului, inventate tocmai de strămoşii lor (dar în scop propagandistic!). Ei sunt izbitor de asemănători, în acest sens, cu comuniştii, care aveau şi ei demagogia lor, precum şi mijloace moderne de manipulare în masă. În aceste condiţii, democraţia reală devine desigur chiar lipsită de orice sens şi aplicabilitate iar ipocrizia (fariseismul) este ridicată la rangul de politică de stat.

Câteva întrebări se impun aproape de la sine. Unde este atunci mult trâmbiţata libertate a omului? Unde este adevărul? Suntem constrânşi să respectăm cu toţii, la nesfârşit, regulile impuse de noul joc din «satul global»? Chiar nu mai prezintă omul nici o valoare în sine şi este dispreţuit atât de mult, încât nu însemnează un simplu „animal social'', ca în vremuri străvechi, ci cel mult un obiect sau un număr oarecare pentru statistică? Numai aşa se explică necesitatea buletinelor electronice (conţinând semnul fiarei, cifra 666) şi preconizata implantare a microcipurilor în fiecare individ, ceea ce pe unii americani nu-i deranjează, optând pentru „siguranţa'' lor şi a copiilor lor (sau din alte interese pragmatice…).

Mai observăm că globalizarea cultivă astăzi libertăţi excesive faţă de anumite minorităţi în detrimentul majorităţii, minorităţi care de fapt sunt manipulate, pentru a se realiza un obiectiv central: desfiinţarea statelor naţionale. Este posibil şi ca uniunile unor state să aibă acelaşi scop, dar nedeclarat. Cum altfel putem înţelege astăzi pretenţiile de autonomie teritorială? De asemenea, este cultivat în masă dispreţul celor «realizaţi» sau bogaţi, faţă de cei consideraţi «rataţi» sau săraci (defavorizaţi de soartă), precum şi dispreţul faţă de preoţi şi religie, faţă de valorile creştinismului în special şi cele cultural-naţionale, considerate astăzi depăşite sau anacronice. Este avansată tot mai mult ideea ecumenismului (unirea tuturor religiilor lumii, la orice nivel), ideea sincretismului religios (împrumutând precepte de la toate religiile) şi este sprijinită în continuare hirotonirea unor preoţi lipsiţi de chemare sau vocaţie pentru viaţa duhovnicească şi îndrumarea credincioşilor.

În opinia mea, denigrarea marilor eroi ai neamului nostru se subscrie îngropării valorilor naţionale, care stau în calea făuririi noului tip de om şi a «naţiunii universale». Dar, din fericire pentru noi, nimeni şi nimic nu poate împiedica adevărul ca să iasă la lumină, oricât ar fi de bine ascuns sau îngropat, pentru că El cunoaşte Învierea şi pentru că numai o viaţă trăită în adevăr poate fi un prilej continuu de bucurie, după cum spunea Constantin Noica. Iată, de ce nu-mi este teamă să vorbesc despre

el: pentru că adevărul merită orice sacrificiu din partea noastră. Adevăraţii creştini nu tremură după viaţa lor în faţa morţii, ci ei se tem numai de Judecata de Apoi sau de pedeapsa lui Dumnezeu. Ei nu vor ca sufletele lor să îndure calvarul chinurilor veşnice ale iadului, chinuri conştientizate atât de bine în «evul mediu întunecat» (atât de blamat mereu de umanişti şi iluminişti pentru unele excese regretabile ale sale).

Cum este posibil, ca într-un manual de istorie pentru clasa a XII-a (probabil şi în altele), să apară enunţuri de genul: FRANCMASONERIE = asociaţie cu caracter filantropic, în parte secretă, ai cărei membri se recunosc prin anumite semne, embleme şi simboluri? Am ajuns noi să credem că ea este cumva morală? Este ca şi cum am spune că sistemul comunist a fost în slujba omului şi a fost mai degrabă bun decât rău (adică invers decât în realitate). Nu înţelegem oare că filantropia afişată este un simplu paravan şi că n-are decât un rol de a face prozelitism şi de a racola noi adepţi din rândul naivilor? Nu am aflat încă adevărul cutremurător, că adepţii aceştia ''liber-cugetători'', grupaţi într-un club ascuns şi elitist, cu reguli foarte stricte (ca în cadrul Mafiei), practică de fapt un anticreştinism, o obedienţă strictă (mai severă decât în armată) în cadrul celor 33 de grade masonice, de la care urmează cultul direct al lui Lucifer? Nu realizăm că în fond, masoneria (grupând un cerc restrâns de evrei) sau francmasoneria (cercul amintit, dar mai larg, înglobând şi alte etnii), alcătuiesc Biserica lui Antichrist? N-a fost el şi este încă Lucifer, îngerul negru decăzut, despre care se vorbeşte în Biblie şi care n-a renunţat niciodată a fi adversarul înverşunat al lui Dumnezeu şi creaţiei Sale?

Omul este încununarea întregii creaţii divine şi lui i-a fost dată în administrare această lume şi de aceea revolta împotriva lui Dumnezeu este dovada celei mai mari ingratitudini şi trădări a Lui. Noi nu trebuie să fim părtaşi ai războiului antichristic şi să cădem în cursele lui. Ispitele satanice sunt ce-i drept peste tot, dar este datoria noastră de creştini (mai ales practicanţi sau activi) de a le rezista, până la capăt şi de a le deconspira. Sufletul şi libertatea omului este marea miză, pricipalul obiectiv al diavolului iar ţările în care ortodoxia (păstrătoare a tradiţiei creştine şi a dreptei credinţe) este preponderentă, sunt cel mai mult atacate şi astăzi în acest război nevăzut, declanşat în toate domeniile vieţii noastre.

Tocmai de aceea ne revine unora dintre noi, sarcina ingrată, imensă şi dificilă de a evidenţia cauzele acestor stări de lucruri, de a face transparent un astfel de război între oameni şi al unora împotriva lui Dumnezeu, şi de a căuta soluţii. Ceea ce caracterizează cel mai bine lumea contemporană este tocmai înstrăinarea tot mai mare a omului faţă de Dumnezeu şi semenii lui. Moralitatea trece astăzi prin cea mai mare criză, pentru că tot mai mulţi oameni (chiar ''creştini'') îmbrăţişează imoralitatea, materialismul societăţii de consum

Se impune astăzi, mai mult ca oricând, solidaritatea intelectualilor, care să coaguleze în jurul lor cât mai mulţi oameni responsabili şi cu simţ civic, care să spună deschis adevărul pe care au izbutit să-l cunoască (cu voia şi ajutorul lui Dumnezeu, chiar dacă nu recunosc acest lucru întotdeauna). E timpul ca oamenii să se trezească din strania somnolenţă colectivă în care au fost aduşi şi din somnul raţiunii (care naşte într-adevăr monştri). E timpul să ne apărăm cu hotărâre şi cu orice preţ toate valorile înaintaşilor noştri (măcar pentru strădaniile şi sacrificiile lor), valori eterne şi universale, atât spirituale cât şi naţionale. E TIMPUL TREZIRII SPIRITUALE A OMULUI ŞI A NAŢIUNILOR DIN ÎNTREAGA LUME.

Am scris aceste rânduri cu speranţa unei lumi mai bune, pe deplin convins că, cel puţin două realităţi crunte ar trebui să ne determine a lua atitudine în vreun fel sau altul şi să ne preocupe mai mult. În primul rând, ajungem să recunoaştem noi înşine faptul, că asistăm mult prea indiferenţi la decăderea dramatică a culturii autentice şi a modului nostru de viaţă, a informării în deplin consens cu adevărul şi observăm cu tristeţe sau cu dezamăgire că există tot mai puţini oameni care au curajul să gândească ei înşişi, care au propria lor judecată sau cântărire a lucrurilor. Iar în al doilea rând, observăm o desacralizare fără precedent a lumii contemporane, o întoarcere la păgânism (la semibarbarie) tot mai accentuată şi cu consecinţe incalculabile. Atacul concertat împotriva naţionalismului este coalizat cu cel

îndreptat împotriva creştinismului (ţinta principală). Rezultatul se vede: tot mai puţini preoţi vrednici de misiunea lor înaltă şi tot mai puţini „creştini practicanţi'', adică creştini în adevăratul înţeles al cuvântului, trăitori în spiritul ortodoxiei care urmează modelul lor întruchipat în persoana divino-umană a lui Iisus Hristos. Din păcate, spiritul de jertfă creştină pentru aproapele nostru şi de jertfă pentru naţiune aproape că ne lipseşte astăzi cu desăvârşire.

Este şi motivul pentru care cred că este timpul (şi nu este încă prea târziu!), ca fiecare dintre noi şi fiecare naţiune să-şi revalorizeze trecutul şi tradiţiile, să-şi descopere energia şi optimismul în valorile perene ale umanităţii, să se trezească la realitate cu adevărat şi să lupte pentru păstrarea identităţii proprii, a spiritualităţii şi culturii neamului său (naţiunii sale). A sosit timpul ca toate naţiunile şi toţi indivizii să se trezească la viaţă din punct de vedere spiritual, din inerţia lor şi să-şi urmeze drumul lor firesc, chiar dacă ar fi să facă ele însele istorie (ceea ce ar fi, până la urmă un semn de normalitate).

Concluzionând, globalizarea constituie într-adevăr un subiect complex, aflat abia la începutul unor investigaţii serioase. Spre deosebire de comunism, ea nu face acum obiectul unor cercetări, inclusiv ştiinţifice, în mass-media. Ea ridică astăzi tot mai multe semne de întrebare şi semnale de alarmă, mai ales în rândul intelectualilor de pretutindeni. Observaţi cât de mult suferă de pildă, cultura? Iar acest domeniu, în care putem include (sau la care putem adăuga) spiritualitatea este un obiectiv extrem de important în cadrul globalizării! Rezultatul acestui „război'' împotriva omului (persoanei) depinde de victoria globalizării culturale! Totul se desfăşoară prin voinţa unora (peste voinţa noastră adeseori), pentru a impune individul, adică omul desprins de Dumnezeu, plin de sine (egoist) şi plin de alte „calităţi''!

Eu m-am oprit, în tot ce-am „cules'' şi în scurtele comentarii făcute în legătură cu diverse subiecte care se leagă de globalizare, mai ales la originile ei (promotorii – sioniştii, masonii, etc.), planurile acesteia vizând aspectele culturale, spirituale şi psihologice. Dar implicaţiile globalizării actuale sunt uriaşe, în plan politic şi economic, ba mai mult, după cum am mai scris (dezvoltând subiectul), ating însăşi întreg ecosistemul.

O informaţie recentă şi pe care nu văd de ce n-ar fi reală, ne spune că în circa 40 de ani – spun unii specialişti în domeniu – calota de gheaţă de la Polul Nord se va topi. Problema cea mare nu este că va creşte nivelul apelor mărilor şi oceanelor, ci unde se va ajunge ulterior. O logică elementară în materie de ştiinţă, ne arată că acest fenomen al încălzirii planetei noastre va aduce în continuare modificări climaterice importante (diverse dereglări, care în 2007 sunt prognozate la „milioane de oameni''!) şi va amplifica numărul şi dimensiunile catastrofelor naturale (inundaţii, tornade, uragane, taifunuri, vijelii etc.), pe care noi oricum le observăm în ultima vreme tot mai dese pe mapamond şi cu consecinţe tot mai dramatice, chiar şi în … România! Amintiţi-vă de anumite vijelii cu efecte dezastruoase sau mai ales de inundaţiile din 2006. De ce apar ele tot mai frecvent şi cu consecinţe atât de grave? Creştinii din Evul Mediu (considerat „întunecat'' de protestanţi şi masoni) ar răspunde că datorită înmulţirii păcatelor şi fărădelegilor noastre! Dar acest răspuns nu va mulţumi, în mod evident, pe toată lumea. Reiau întrebarea. De ce? Pentru că, din punct de vedere ştiinţific, un volum tot mai mare de apă se va evapora în atmosferă datorită căldurii tot mai mari iar actualii curenţi marini şi de aer, care determină clima planetei, se vor modifica poate ireversibil. S-ar ajunge la haos şi autodistrugere, ceea ce niciunul dintre noi nu cred că şi-ar dori.

Prin urmare, omenirea se lasă târâtă în momentul de faţă de politica iresponsabilă a unor lideri politici şi popoare care nu vor să-şi reducă emisiile de gaze şi poluanţi, care determină în mare parte încălzirea globală. Sunt vinovaţi miliardele de oameni, care nu ştiu măcar sau nici nu bănuiesc acest lucru? Cu siguranţă că nu. Iar cei care sunt conştienţi de gravitatea acestei probleme, trebuie să ia în mod hotărât atitudine şi cu precădere la nivel colectiv! Globalizarea nu este un „joc'' al nostru, ci numai al celor care se joacă cu vieţile oamenilor! Este cred ultimul vis urât sau coşmar al omenirii!

De curând a murit fostul preşedinte al SUA, Gerald Ford. Nu îi vom întina memoria, spunând adevărul, atât cât avem la dispoziţie. Puţini ştiu de pildă, că el a fost…mason. Şi n-ar fi desigur primul şi ultimul preşedinte de stat, care a fost propulsat şi susţinut de masoneria ocultă mondială. Interesant este faptul că preşedintele de dinaintea lui (controversatul Richard Nixon, cel care a fost nevoit să demisioneze în urma celebrului scandal de spionaj în tabăra adversarilor politici) l-a înlăturat pe un înalt funcţionar, pentru a-l numi în locul lui. Iar ulterior, Gerald Ford (puternicul om de afaceri, patronul ,,uzinelor'' Ford, printre multe altele) a devenit primul preşedinte al SUA numit şi nu ales. Recunoştinţa lui s-a văzut: l-a reabilitat pe Nixon şi a pactizat cu preşedintele Brejnev al URSS, acceptând şi încurajând dominaţia sovietică asupra Europei de Est!…

Un film intitulat ,,Numai dragostea'' mi-a atras iarăşi în mod deosebit atenţia. El este o metaforă a apostaziei actuale, a distrugerii familiei şi identităţii noastre. Scenariul său este parcă croit şi inspirat din tot ce s-a scris despre globalizare şi autodistrugerea civilizaţiei noastre. Deznodământul lui este tragic, acesta fiind de altfel o linie caracteristică a culturii apusene (am omis să precizez că este o coproducţie a câtorva mari puteri ale lumii). Filmul se încheie cu moartea tuturor pământenilor, sub vitregiile şi capriciile naturii, când zăpada şi frigul pun stăpânire absolută peste omenire…

În filmul acesta, se subliniază legătura puternică între ceea ce se întâmplă în interiorul omului şi ceea ce se întâmplă în exterior şi chiar la nivel global. Se spunea de pildă, că ,,haosul lumii se oglindeşte în sufletul omului''. Acest haos la care se face referire includea şi schimbările climaterice. Apare apoi aici o realitate dură şi cruntă, aproape incredibilă: substituirea de persoană. O vedetă din lumea patinajului de performanţă doreşte să se salveze şi să scape de interesul material al ,,patronilor'' ei. Iar ei au găsit o soluţie ingenioasă pentru a-şi proteja ,,afacerea'', deoarece fiind bolnavă destul de grav cu inima, oricum nu le mai era practic…de niciun folos. Şi atunci, ei au recurs la sechestrarea unor femei din Europa de Est care îi semănau fizic, la drogarea lor forţată şi la…spălarea creierului, fiindu-le introdusă o nouă identitate şi un nou trecut! Li s-au implantat la mână dispozitive sau cipuri pentru a nu le da nicio şansă de scăpare iar în final au fost ucise. Iată deci, unde poate să ducă globalizarea!…

«Spălarea creierului» (folosindu-se în mod special televiziunea) şi pervertirea moralei creştine (prin proză, poezie, teatru, muzică – gen hard rock…, pictură – gen cubism…) sunt două mari realităţi crunte ale ,,vremurilor de fier'' pe care le trăim. De pildă, impresionismul confunda arta cu însăşi realitatea vieţii! Nu mai conta stilul…

Vă voi oferi şi un alt exemplu. Am rămas profund uimit, după ce iniţial am dorit să citez din cartea ,,Melancolia democraţiei'', scrisă de Pascal Bruckner (un autor titrat, ca să zic aşa, în domeniul sociologiei şi politicii) şi în ciuda faptului că ,,opera'' sa era protejată ,,copyright'', când am răsfoit ,,la întâmplare'' dintr-un alt volum al acestui autor… M-a atras desigur titlul său: ,,Iubirea faţă de aproapele''. Când mă uit prin el, ce credeţi că am descoperit? N-o să vă vină să credeţi: cea mai mare blasfemie la adresa iubirii creştine. O iubire exact pe dos, o glorificare a ,,sexualităţii sacre'' (pentru care pledează gnosticii şi yoghinii de astăzi), un cult al eroticului fără frontiere…Nu cred că aţi putea găsi în orice altă carte de literatură (cărţile Sandrei Brown sunt ,,inocente'' în comparaţie cu aceasta!), expresii, perversiuni şi obscenităţi mai mari decât aici…Dacă aveţi îndoieli asupra acestei afirmaţii, aţi putea să vă convingeţi singur, doar dacă sunteţi sigur că puteţi risca şi suporta ,,şocul''. Sigur că aceste lucruri nu m-au interesat, nu m-au fascinat, dar ajungând pe mâinile tinerilor, sunt convins că ar avea în multe cazuri, consecinţe extrem de grave asupra formării lor spirituale şi însăşi modului lor de viaţă şi de gândire. Mai trebuie să precizez că unul din personajele principale ale romanului este tocmai o amantă, o femeie talmudistă, având deci concepţii profund anticreştine…

Spaţiul nu-mi permite să demonstrez aici profunda imoralitate a apartenenţei la masonerie. Desigur, ea se deduce mai ales din antagonismul permanent dintre masoni şi creştini. Primii se închină Satanei şi sunt în general inconştienţi în această privinţă, iar creştinii îşi poartă crucea lor dată pe măsură

de Dumnezeu şi se închină numai Lui. Primii se închină şi se supun legii urii, în timp ce creştinii dimpotrivă, au legea iubirii faţă de aproapele lor şi nu pot iubi umanitatea la modul abstract, ci îl iubesc pe Dumnezeu, îşi iubesc familia, comunitatea locală, patria şi neamul.

Un creştin se deosebeşte în mod fundamental de un mason, prin aceea că el nu-şi poate permite sau nu-şi îngăduie faptul de a urî şi de a dori răul altuia. El poate urî cel mult păcatul, orice fel de păcat. De pildă, deşi el poate avea multe informaţii despre masonerie sau oculta mondială (că ea a manevrat revoluţiile sângeroase din istoria omenirii, războaiele mari dintre naţiuni şi în interiorul lor, că ne-a adus modernismul, Renaşterea, democraţia, drepturile omului, care au importante scăderi ş.a.m.d.) şi le poate percepe el însuşi în evenimentele la care asistă sau participă, totuşi nu este capabil de ură. Chiar dacă, în România există în prezent peste 189 de Ateliere şi alte grupări ale masonilor, cu peste 6000 de membri activi, creştinii ortodocşi (consideraţi inamicul nr.1 de către ei!) n-au recurs la intoleranţă şi la măsuri drastice într-o ţară în care tradiţia ortodoxă face parte integrantă din fiinţa poporului român şi constituie specificul său naţional. Iar nu întâmplător, Bucovina (cu mănăstirile sale) a fost desemnată brandul României…

Numai masonii sunt capabili de ură şi ei se aseamănă izbitor atunci cu toţi fanaticii şi extremiştii, atât de stânga (comuniştii), cât şi de dreapta (ultra-liberalii sau capitaliştii globalişti). De ce se ating aceste extreme uneori, în ciuda deosebirilor? Datorită… intereselor comune ale celor două părţi: masoneriei „roşii''/comuniste şi masoneriei „negre''/de rit scoţian. Şi mă opresc aici…

Prin urmare, privind şi analizând toate aceste lucruri mai cu seamă dintr-o perspectivă creştin-ortodoxă, atât integrarea în Uniunea Europeană, cât şi proiectul malefic al Globalizării, noi trebuie să devenim mult mai vigilenţi şi lucizi, mult mai activi, dar…fără a ne tulbura sufleteşte, adică aşa după cum spunea un părinte din Grecia: să trăim „cu nelinişte cea bună''.

Trebuie să fim convinşi, că această nouă şi mare provocare pentru lumea contemporană poate fi - şi eu cred că este - o nouă încercare a credinţei noastre. Ca şi în comunism, astăzi ni se oferă din nou o mare şansă de mântuire pentru mulţi dintre noi, pentru ca … să se „umple cerul de sfinţi''. Aceasta nu poate în definitiv, decât să ne bucure, cel puţin pe noi, creştinii de astăzi, sau pe noi cei care suntem pe cale să devenim adevăraţi creştini.

În fond, singura teamă pe care o poate accepta un creştin este numai frica de Dumnezeu şi de Judecata de Apoi. Este frica de păcat, prin călcarea poruncilor şi frica de consecinţele sale. Nu de moarte trebuie aşadar să ne temem noi, adică de trecerea la cele veşnice (în fond, cel mai important moment al vieţii fiecăruia, pe care trebuie să-l întâmpinăm cu deplină demnitate şi seninătate), ci ar trebui să ne temem doar de imposibilitatea mântuirii sufletului şi comuniunii noastre cu Dumnezeu.

Nutresc speranţa că salvarea lumii va veni prin Ortodoxie, care va reuşi să spiritualizeze Occidentul, aflat astăzi într-o mare criză morală şi cu un vid existenţial nemăsurat…

Apoi, pentru că după Dumnezeu urmează în chip natural şi firesc neamul şi naţiunea, sunt întrutotul de acord cu cei care au afirmat că soluţia eminesciană este puntea care va lega trainic răsăritul creştin cu civilizaţia şi cultura occidentală. Sunt deci, împotriva celor care îl denigrează astăzi tot mai mult şi îi aduc acuzaţii nedrepte şi nefondate. Citiţi-l vă rog, pe cont propriu pe Eminescu, reflectaţi asupra filosofiei sale şi patriotismului său activ, citiţi articolele sale îndeosebi sau chiar diverse studii care amintesc despre ele şi nu veţi avea ce regreta. De altfel, în antologia pe care i-am rezervat-o acestui mare gânditor şi creator, dar şi creştin în adevăratul înţeles al cuvântului (nu mai puţin de 7 capitole), am încercat să-l prezint şi în alte ipostaze, mai importante şi puţin cunoscute publicului larg, pe care programa şcolară şi în general mass-media nu le-au evidenţiat, mai degrabă le-au ignorat.

Aceasta ar fi, în rezumat, pledoaria împotriva globalizării şi «spălării creierului».

NIMIC MAI FALS DECÂT AŞA ZISA NEIMPLICARE POLITICĂ A MASONERIEI!

Deşi există unii masoni care neagă astăzi orice fel de implicare a masoneriei în viaţa politică a statelor lumii, întâlnim şi cazuri de masoni care se mândreau tocmai cu implicarea acestei organizaţii oculte în schimbările survenite în istoria omenirii (mai ales schimbări politice) şi în „evoluţia" acesteia.

Putem noi să nu recunoaştem acum braţul lung al masoneriei în cadrul desfăşurării Revoluţiei franceze din 1789, revoluţiilor paşoptiste din 1848, Revoluţiei bolşevice din Rusia în 1917, în cele două războaie mondiale, urmate imediat de crearea organismelor internaţionale, precum Liga Naţiunilor, ONU, marilor bănci precum FMI şi Banca Mondială, structuri precum NATO şi UE ş.a.m.d.?

Revoluţia bolşevică a fost de fapt o lovitură de stat, ca şi lovitura de stat de la 23 august 1944 din România. Aşa zisa revoluţie din decembrie 1989 a fost tot lovitură de stat. Toate trei au fost înfăptuite de masoneria comunistă. Vedem în acestea o atentă regizare şi planificare.

Dacă ne oprim doar asupra evenimentelor sângeroase din decembrie 1989, înţelegem acum mai lesne de ce trebuia urgent executat dictatorul Ceauşescu. Pentru a nu se putea pronunţa în mod public asupra implicării masoneriei, în special a celei sovietice. Ceauşescu pomenise deja în treacăt de implicarea „agenturilor străine" în evenimentele de la Timişoara. Fusese o vreme chiar membru al Lojei masonice P2 (Propaganda Due). Apoi, se putea afla şi cine i-a forţat mâna lui Ceauşescu să achite în anii '80 datoriile externe (FMI) înfometând poporul român, dar şi alte lucruri interesante despre Ion Iliescu, generalul Militaru şi acoliţii lor (toţi aceştia colaborând cu Moscova, implicit cu masoneria sovietică).

Masoneria nu putea să lase puterea în mâinile unor revoluţionari patrioţi şi cinstiţi. Interesele sale în plan economic erau uriaşe (România fiind o piaţă de desfacere relativ mare). Iată de ce trebuia ca Ion Iliescu, pregătit din vreme, să devină preşedinte iar FSN să câştige alegerile în primăvara anului 1990. Împotriva contestatarilor din Piaţa Universităţii au fost aduşi de către Ion Iliescu minerii la Bucureşti! Au urmat şi alte mineriade care au şifonat grav imaginea României în lume...

Planul fusese ticluit înainte. Marile întreprinderi urmau a fi demolate iar pe aceste terenuri să se construiască mall-uri şi supermarkete în toată ţara. Şomajul şi inflaţia trebuiau să determine exodul emigrării forţei de muncă în statele bogate din Occident. Totul era aranjat astfel pentru sporirea resurselor economice ale acestora, cu precădere ale celor deţinute de masonerie.

Chiar preşedintele Traian Băsescu recunoştea printr-un comunicat de presă (pe marginea comentariilor fostului director al SIE, dl. Ioan Talpeş) implicarea ocultei mondiale în suspendarea sa din 2012. Se pomenea acolo de vizita şefului masoneriei din Rusia, Alexandr Kondyakov în România, chiar cu două zile înainte de suspendarea sa din funcţie în faţa Parlamentului! O vizită deci, deloc întâmplătoare şi cu consecinţe. Traian Băsescu a stat vreme de două luni suspendat.

De unde aversiunea masoneriei împotriva preşedintelui? Nu este uşor de înţeles, dacă nu analizăm puţin poziţia domniei sale în planul politicii externe faţă de SUA (parteneriatul strategic cu americanii, incluzând scutul antirachetă de la Deveselu) şi Republica Moldova (relaţiile tot mai strânse cu aceasta în vederea aderării acesteia la UE). Ori, credem că Rusia nu doreşte nici intrarea Moldovei în UE, nici posibila unire dintre Moldova şi România.

Mai putem observa şi împotrivirea francmasoneriei autohtone, datorită eforturilor preşedintelui în planul politicii interne de a se realiza reforma în justiţie (asumându-şi rolul de preşedinte activ/jucător, discursurile domniei sale vizând obţinerea independenţei reale a procurorilor şi judecătorilor, faţă de factorul politic). Numai dacă amintim aversiunea fostului colaborator sau agent sub acoperire al Securităţii, Dan Voiculescu (şeful Comisiei din Parlament pentru suspendarea sa), ori condamnarea lui Adrian Năstase (mason de rang înalt) şi este suficient.

IPOCRIZIA, NEPĂSAREA ŞI LAŞITATEA NU SUNT ATITUDINI CREŞTINE! *CE ESTE COMUNISMUL? CE ESTE GLOBALIZAREA?*

Atunci când autorităţile statului desemnate să facă lumină în privinţa cercetării comunismului şi clericii nu îşi mai îndeplinesc datoria sfântă a mărturisirii şi slujirii Adevărului în orice timp şi condiţii, pentru că se supun orbeşte unei ierarhii superioare pământeşti bine stabilite, noi credem că este binevenită oricând implicarea mirenilor în acest sens, pentru că şi ei sunt până la urmă membri sau mădulare ale Bisericii.

Vom spune încă de la început, că regimul comunist a marcat în istoria poporului român paginile cele mai întunecate de până acum. Ideologia lui utopică şi satanică a fost încă de la început îmbrăcată într-un ambalaj atrăgător. El a instaurat prin principiul luptei de clasă şi al urii, dominaţia muncitorilor sau a clasei muncitoare (în fapt, a activiştilor şi securiştilor, care beneficiau de numeroase privilegii: salarii mai consistente, acces facil la alimentele de bază şi servicii, concedii gratuite în staţiuni, locuinţe de serviciu, diurne, cazări şi deplasări gratuite în ţară şi străinătate etc.), în detrimentul tuturor celorlalte categorii sociale. Aceştia de fapt, nici nu credeau sincer în ideologia comunistă, destinată să manipuleze masele populare şi transformată într-o adevărată religie de partid.

Comunismul a impus românilor dominaţia urii şi minciunii (prin propaganda de partid, care avea voie să modifice în interesul partidului până şi datele statistice, cum ar fi raportările false din agricultură şi din alte sectoare), să ascundă informaţii de interes public (accidente grave, regimul de exterminare din închisori, lagăre de muncă şi locuri de deportare etc.).

Comunismul a instaurat dominaţia fricii prin sistemul său totalitar, controlând autoritar viaţa românilor (mergând până la controlul vieţii intime a membrilor de partid). Frica era instrumentul care a fost inoculat mereu şi premeditat de Securitate, înlocuind cu succes regimul dur de la instaurarea forţată a comunismului de tip sovietic. Informatori ai Securităţii erau numeroşi şi pretutindeni iar delaţiunea a mers până la trădarea membrilor din propria familie, a rudelor apropiate şi prietenilor şi spovedanii deconspirate de către unii preoţi sau duhovnici, infiltraţi de Securitate sau supuşi şantajului şi ameninţărilor.

Comunismul a impus o utopie evidentă astăzi (egalitatea indivizilor, libertatea şi fraternitatea pentru toţi, deviză a masoneriei încă de la Revoluţia franceză din 1789). Dar erau oare aplicate cu adevărat aceste principii? Erau comuniştii egali cu restul cetăţenilor din moment ce aveau atâtea privilegii?

Comunismul a impus şi un sistem imoral bazat în realitate pe ipocrizie, necinste, şantaj, impostură. Regimul comunist avea nevoie pentru cadrele sale de oameni oportunişti, necinstiţi, dispuşi la compromisuri (deci, uşor de manipulat şi şantajat), mediocri (pentru a nu descoperi eventual viiciile comunismului!), lichele şi chiar oameni certaţi cândva cu legea. Pentru avansarea într-o funcţie mai mare, adeseori se impunea obţinerea carnetului de partid ca o condiţie de bază. Nu era aceasta o formă de şantaj?

Comunismul este un sistem diabolic conceput anume de către masoneria mondială pentru a dărâma lumea veche fundamentată pe valorile creştinismului, dar şi pentru ruinarea ţărilor ortodoxe în special şi subjugarea lor politică, socială şi economică. Este una din formele internaţionalismului, care urmăreşte NOUA ORDINE MONDIALĂ. Nu întâmplător, una din devizele sale mai importante era şi este: Proletari din toate ţările, uniţi-vă!).

Comunismul şi capitalismul corporatist sunt de fapt cele două feţe ale globalizării, urmărind în esenţă aceleaşi deziderate: puterea supremă, controlul absolut asupra indivizilor, unificarea tuturor religiilor şi statelor lumii, nivelarea sau omogenizarea modului de viaţă şi a mentalului colectiv (contrar

principiului divin al diversităţii şi armoniei), reducerea drastică a populaţiei (vezi comunismul din China, dar şi sistemul de planificare şi contracepţie din Vest şi nu numai) ş.a.m.d.

În mod evident, puţini români ştiu că acest comunism a distrus până în prezent vieţile a peste 300 de milioane de oameni din întreaga lume şi că numai în România, numărul victimelor comunismului (torturaţi, o parte ucişi în închisori şi lagăre de muncă) a depăşit cifra de 2 450 000. Comunismul a fost impus cu forţa României de către emisarii şi comisarii sovietici sub presiunea tancurilor (armatei de ocupaţie, care s-a retras abia după 20 de ani, timp în care am plătit datorii de război imense, fără a se fi luat în calcul jertfele armatei române după 23 august 1944). Comuniştii bolşevici din Rusia au confiscat şi folosit în mod ilegal tezaurul României adus la Moscova în 1916 prin demersurile rusofilului Nicolae Titulescu (idolatrizat de comuniştii români) şi liberalului I. C. Brătianu, tezaur de o valoare greu de apreciat, estimat la câteva zeci de miliarde de dolari în prezent!

Se vorbeşte mult prea puţin astăzi şi despre perioada comunizării României după modelul sovietic patentat, despre întemniţarea, deportarea şi decimarea încă de la început a elitelor poporului român (sute de ofiţeri superiori din armată şi servicii secrete, numeroşi intelectuali, preoţi, ţărani fruntaşi, toţi politicienii opozanţi. Ori, aceste crime oribile şi orori ale comunismului nu trebuie nicicând uitate! Nu cerem să fie traşi la răspundere penală toţi cei vinovaţi, ci doar să nu uităm trecutul şi jertfele înaintaşilor noştri.

Să ne amintim cum s-a făcut de pildă, colectivizarea forţată, cu arme şi tunuri, precum la Vadul Roşca în judeţul Vrancea. Acolo, în 1957, Nicolae Ceauşescu, în calitate de secretar al partidului şi responsabil cu colectivizarea în agricultură, a ordonat armatei să tragă în ţărani! Numărul victimelor nu este cunoscut. Şi nu este doar un caz singular.

Să ne amintim de demolarea unui număr important de biserici şi mănăstiri (unele chiar jefuite, aruncate în aer sau incendiate de sovietici, altele servind ca depozite, Case de Cultură, muzee, săli sportive, restaurante, camere de hotel şi de depravare!, staul de oi! etc.), nu doar în Basarabia şi Bucovina de nord, ci şi în România, aşezăminte sociale (precum spitalul Brâncovenesc, asupra căruia Safta Brâncoveanu pusese un blestem de moarte într-o zi de sărbătoare!, consemnat în piatră, pentru cel care va îndrăzni să-l distrugă) şi izgonirea din mănăstiri a peste 5000 de călugări prin Decretul din 1959. Să nu uităm că peste 2000 de preoţi ortodocşi au fost torturaţi şi ucişi în închisori pentru refuzul lor de a pactiza cu regimul satanic comunist.

Conform volumului ,,Opresiunea cultelor religioase din România în timpul dictaturii comuniste. Simpozion 2002; Piteşti", editat de Fundaţia Culturală Memoria, Filiala Argeş, Piteşti, 2003, aflăm de înlocuirea abuzivă a peste 30 de episcopi şi arestul la domiciliu sau la un schit. Aflăm de otrăvirea patriarhului Nicodim Munteanu în 1948, uciderea mitropoliţilor Irineu Mihălcescu (tot în 1948) şi Efrem Enăchescu, a episcopului Grigore Leu (ucis la Jilava). Mai aflăm de profanarea mai multor cimitire ale soldaţilor români şi multe altele.

Comunismul nu a apărut întâmplător. El a fost conceput de masonerie şi aplicat de masoneria roşie (comunistă) şi cu scopul ca valorile creştine şi naţionale autentice să fie extirpate şi înlocuite de mentalităţi materialiste şi atee. Ştiinţa a fost aşezată deasupra religiei iar toate învăţăturile ortodoxiei au fost respinse ca fiind superstiţii. V.I. Lenin, primul lider al comuniştilor din Rusia (la ordinul căruia a fost executată întreaga familie a ţarului Nicolae al II-lea, iar trupurile le-au fost arse cu vitriol!) numea religia drept opium pentru popor. Este o simplă întâmplare faptul că ideologul Karl Marx, membru al Bisericii Sataniste şi-a pierdut minţile înainte de a muri, alergând şi strigând în gura mare că el este Dumnezeu?

Nu este întâmplătoare nici implicarea sectelor protestante (manevrate din umbră tot de masoneria capitalist-corporatistă împotriva ortodoxiei) în declanşarea evenimentelor sângeroase din decembrie 1989 la Timişoara. Pastorul Laszlo Tokes era membru al sectei baptiştilor. Nu este întâmplătoare

campania mediatică împotriva comunismului a unor lideri protestanţi (precum scriitorul Richard Wurmbrandt), tocmai pentru a racola numeroşi adepţi din rândul celor atei, care încercau după prăbuşirea oficială a comunismului să descopere credinţa în Dumnezeu.

Comunismul nu a fost sacrificat însă în zadar. El şi-a îndeplinit scopul. Mulţi români şi-au părăsit atunci credinţa devenind atei ori credincioşi doar cu numele şi ulterior s-au înrolat în rândul sectanţilor.

Sărăcia generală în care a fost adusă România a înlesnit posibilitatea foştilor nomenclaturişti să-şi păstreze pârghiile puterii politice şi economice.

Masoneria s-a folosit de acest sistem comunist, aşa cum altădată s-a folosit şi de naţionalism (declanşând şi manevrând revoluţiile de la 1848 din Europa) pentru a se produce dezintegrarea imperiilor (ştiut fiind că regimurile autoritare nu era pe placul ei, nu puteau fi penetrate cu uşurinţă de masoni).

Deşi comunismul a pregătit terenul pentru aservirea economică a României unor grupuri de interese mondiale şi locale (prin închiderea şi demolarea marilor întreprinderi, pentru a fi create ulterior tot felul de supermarkete şi mall-uri care scoteau şi scot din ţară capitaluri uriaşe) şi a condus la globalizarea sufocantă şi subversivă de astăzi (care are în general mijloace de coerciţie asupra indivizilor diferite de cele comuniste şi utilizate chiar şi de marile trusturi de media aservite masoneriei), în plan duhovnicesc el a suferit o mare înfrângere. Pentru că, a umplut cerul de sfinţi, prin Botezul sângelui, prin jertfa lor mucenicească bineplăcută lui Dumnezeu...

INDIFERENŢA NOASTRĂ, CEA MAI CONCLUDENTĂ DOVADĂ A SUFLETULUI BOLNAV A OMULUI CONTEMPORAN

Nu este nicio exagerare în a afirma că indiferenţa ucide. Ne ucide sufleteşte. Unora poate că această afirmaţie li se va părea poate chiar hazlie ori de neînţeles. Însă trebuie să recunoaştem că, lipsa oricărei atitudini sau a vreunei reacţii personale faţă de ceea ce se întâmplă la ora actuală în România, în toate domeniile de activitate nu poate fi decât reprobabilă.

Din acelaşi motiv, nu pot să trec sub tăcere prestaţia unor personalităţi publice, precum actorul Victor Rebengiuc (în emisiunea „Profesioniştii'' de la TVR 1, prezentată de d-na Eugenia Vodă), care recomanda printre altele boicotarea alegerilor, adică neprezentarea la urne pentru a-i vota pe aleşii noştri. Oricum, se ştie că oamenii s-au cam săturat până peste cap de politică şi de politicieni şi, chiar absenteismul la alegeri este dovedit statistic a fi tot mai mare.

În opinia noastră, considerăm că o astfel de „atitudine'' nu numai că nu rezolvă problema, ba mai mult, o agravează. Oare a venit vremea când ne putem lipsi de conducători? Ori, nu suntem capabili a alege din toate relele pe cel mai mic cu putinţă? O astfel de atitudine iresponsabilă nu poate promova decât anarhia şi haosul.

Acelaşi distins domn pomenit mai sus, mai era de părere că „numai sfinţii comunică cu Dumnezeu'', drept pentru care domnia sa nu poate face acest lucru. Mă întreb atunci, rugăciunile noastre ce sunt? Să fie ele zadarnice? Să înţelegem că nu putem aspira la mântuire, pentru că nu am ajuns în rândul sfinţilor?

În opoziţie cu această opinie, marele dramaturg Eugen Ionescu a detestat dintre toate lucrurile tocmai indiferenţa, starea aceasta de apatie şi letargie, indusă pe diverse căi de mass-media de pretutindeni. A asista impasibil la atâtea drame care se petrec în jurul nostru este o dovadă a lipsei simţului civic şi iresponsabilităţii. Este slăbiciunea noastră, pe care se bazează puterea potentaţilor zilei, celor care îşi votează legi pentru a-şi proteja propriile interese.

Oare nu există lucruri care vă revoltă şi pe dumneavoastră? N-aveţi nici un motiv de nemulţumire? Sunteţi de acord, de pildă ca să vă fie recoltate organe în cazul morţii dumneavoastre cerebrale? Pentru că noua lege a acordului prezumat asta stipulează, pentru toţi cetăţenii României care n-au declarat la notariat că se opun sau n-au prevăzut acest lucru printr-un testament valid.

Sunteţi de acord cu corupţia imensă, pe care nu izbutesc organele abilitate ale statului să o reducă? Dau aici doar exemplul vilelor construite prin bani publici de către Agenţia Naţională de Locuinţe, care au fost achiziţionate ulterior, în mod ilegal şi extrem de avantajos de funcţionari publici, politicieni şi mulţi alţi „oameni importanţi''! S-au investit sume considerabile de la bugetul public pentru ca aceşti „norocoşi'' să le cumpere la preţuri derizorii de garsoniere?! În plus, statul le-a oferit gratuit şi pământul şi chiar utilităţile publice, care ajung la circa 30% din valoarea acestor vile! Este strigător la cer, în vreme ce alţi semeni trăiesc în condiţii inumane am putea spune.

Ceea ce am afirmat sus este doar un caz. El a fost consemnat recent în emisiunea Reflector de la TVR 1. Apoi, nu mai vorbim despre apartamentele din toată ţara, care n-au fost date toate celor care erau în drept să le primească (tineri căsătoriţi, până în 35 de ani, cu venituri modeste etc.).

Sau să luăm cazul introducerii pe scară largă a clonelor şi alimentelor modificate genetic. În prezent, sunt tot mai întrebuinţate şi impuse ţărilor mai puţin dezvoltate, care nu au o legislaţie în domeniu. Ori, specialiştii au atras atenţia asupra efectelor nocive ale acestora asupra metabolismului uman, printre care slăbirea rezistenţei sistemului umanitar împotriva viruşilor. În cazul animalelor clonate, de asemenea s-a constatat riscul morţii subite, după un anumit timp, tot datorită vulnerabilităţii în faţa viruşilor.

Indiferenţa omului contemporan faţă de problemele societăţii (deci şi ale sale, într-o anume măsură) este caracteristică vremurilor noastre. Ea îşi are izvorul în individualismul cultivat îndeosebi în Occident în ultimele veacuri şi care îşi impune astăzi influenţa sa devastatoare şi în ţările Europei de Est. Omul occidental a ajuns să se creadă un adevărat zeu pe pământ şi datorită cunoaşterii şi abilităţilor sale el nu mai are nevoie de Dumnezeu!

Apatia şi indiferenţa celor preocupaţi la maximum de cariera personală, de confort şi plăceri de tot soiul sau chiar de propria supravieţuire, sunt simptome ale unei societăţi bolnave. În locul acestora putem aşeza spiritul civic şi atitudinea de cetăţean activ! Dumnezeu nu ne-a înzestrat cu daruri (talanţii din pilda biblică) pentru a le îngropa sau lăsa în paragină. Nici ca să-L scoatem pe Dumnezeu din spaţiul public (din şcoli şi din cultură).

De aceea, trebuie să privim circumspect informaţiile realităţii mediatice, întrucât mare parte din ea este contrafăcută cu grijă de specialiştii lor aserviţi celor care şi-au propus nici mai mult nici mai puţin decât dominarea lumii. Este vorba desigur de masonerie, care reprezintă un imens conglomerat de organizaţii şi asociaţii din toată lumea, creat anume pentru întronarea Antihristului care va veni. Cuvintele Sfintei Scripturi se vor împlini până la ultimul.

ROMÂNIA ŞI ATACURILE SIONISMULUI

Mişcarea sionistă din ţara noastră a reapărut o dată cu crearea Asociaţiei Sioniste din România în anul 2002 (în timpul guvernării PSD). De fapt, ce înţelegem noi prin sionism? Este acea formă de extremism religios a unora dintre evrei, care nu au renunţat la teza poporului ales de Dumnezeu şi care se cred încă îndreptăţiţi să domine toate celelalte popoare. Prin sionism însă se susţine şi cauza statului Israel, prin orice mijloace şi în orice împrejurări.

Evreii sionişti consideră că Ierusalimul trebuie să fie centrul lumii şi pretind chiar că se trag din evreii biblici (iudeii) care aveau Vechiul Testament (Tora). În realitate, originea lor se află în evreii khazari (95% dintre evreii actuali), care s-au format în nordul Mării Caspice, unde au fost exilaţi în mare parte de către Tiberius, fiul împăratului Vespasian în anul 70 d.Hr., pentru revoltele lor dese împotriva stăpânirii romane. Fiind cuceriţi apoi de către ruşi, s-au putut răspândi uniţi în mai mari sau mai mici comunităţi în Europa şi Statele Unite.

În fond, sionismul este forma de exprimare a imperialismului şi mesianismului evreiesc, ultimul de acest gen, după atâtea alte imperii cunoscute în istoria omenirii. Dar este un mesianism dus la extrem şi programat sistematic până la îndeplinirea obiectivului central: cucerirea puterii mondiale şi a tuturor statelor lumii.

Se ştie că evreii, conduşi de evreii sionişti (care au ca îndreptar Talmudul, o compilaţie de 63 de volume, adăugate Vechiului Testament, cu multe îndemnuri pe faţă anticreştine) au spoliat pretutindeni avuţiile statelor în care au fost primiţi. România nu a făcut excepţie, ci dimpotrivă. Nu se pot contabiliza pierderile aduse statului român (implicit contribuabililor români) prin cămătărie, prin nenumărate afaceri ilegale şi exploatarea păturilor sărace ale populaţiei.

Există relativ foarte puţine lucrări care tratează problemele legate de sionism, mafia mondială şi crima organizată din România, reţelele firmelor evreieşti. Dar despre mari afaceri evreieşti şi despre sionism, despre acţiunile lor în ultimele secole, ne vorbeşte bine documentat Cornel Dan Niculae în volumul său „Războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii", apărut în anul 2003.

Astfel, aflăm despre dedesubturile multor afaceri, cum ar fi: falimentarea puternicei bănci Marmorosch Blank & Co după 1930, devalizarea Bancorex-ului şi Băncii Internaţionale a Religiilor, preluarea mafiotă a Băncii Dacia Felix de către viitoarea Eurombank, vânzarea sub valoarea reală a Bancpost către General Electric Capital Corporation (condusă de evreii americani), acapararea Băncii de Dezvoltare de consorţiul evreiesc francez Société Générale, încercarea de mai mulţi ani de exploatare a zăcămintelor mari de aur şi argint de la Roşia Montană de către Gold Corporation controlată de magnatul evreu Mark Rich (cu cetăţenie americană şi israeliană) în pofida numeroaselor proteste şi împotriviri (20% dintre localnici nu şi-au vândut proprietăţile, chiar pentru sume mari oferite; statului român revenindu-i doar 2% din beneficii în 15 ani!), preluarea posturilor de televiziune Pro TV, Prima TV, Tele7ABC, B1, penetrarea în proporţie de 80-90% a postului naţional TVR1, conducerea TVR Internaţional, ziarele Libertatea (grupul Ringier), Evenimentul zilei (concernul „german" evreiesc Bertelsmann), afacerea cu afişele electorale dintre Ion Iliescu şi evreul parizian Adrian Costea, privatizarea companiilor PETROM şi Romtelecom, spolierea agriculturii româneşti şi valul de revendicări de terenuri şi imobile de către evrei, ruinarea industriei de apărare româneşti (de la un export de 750 milioane în 1989 la 31 milioane dolari în 2001), sabotarea avioanelor MIG pentru a fi achiziţionate alte avioane şi sistemul electronic de ghidare israelian Socat, cedarea Întreprinderii de Avioane de la Ghimbav-Braşov firmei Bell Helicopters-Textron (incluzând afacerea Dracula, cu 96 elicoptere Cobra, rebotezate Dracula), păcălirea serviciilor secrete româneşti cu echipamente de interceptare în sistemul GSM, privatizările din staţiunile Neptun şi Olimp, privatizarea Hotelului

Bucureşti ş.a.

Sunt menţionate nume importante din rândul politicenilor, afaceriştilor, militarilor şi funcţionarilor, ziariştilor precum: Ion Iliescu, foştii prim-miniştri Petre Roman şi Adrian Năstase, Viorel Hrebenciuc, Mircea Geoană, Gelu Voican Voiculescu, Silviu Brucan, Adrian Severin, foştii miniştri ai Apărării Victor-Athanasie Stănculescu şi Victor Babiuc, guvernatorul BNR - Mugur Isărescu, senatorul Nicolae Alexandru, miniştrii Dan Ioan Popescu şi Radu Sârbu, Corneliu Ruse, Şerban Mihăilescu, Răzvan Theodorescu, Ionuţ Costea, Dana Barb (sora lui Adrian Năstase), Radu Cornea, scriitorul Alexandru Paleologu, Radu Vasile, Sorin Moisescu, Ion Ilie Mania, Gheorghe Stan, Andrei Florin Ionescu, Dragoş Andrei, Ilie Şimon, Şandru Ion, Mircea Gheordunescu, cunoscuţii masoni Mihail Sadoveanu, Horia Hulubei, Mihai Ralea, N. D. Cocea, Victor Eftimiu, liderul masoneriei române din exil Marcel Shapira, Dan Amedeo Lăzărescu, colonelul Costel Iancu, Nicu Filip, maiorul Viorel Danacu, Mihai Musceleanu, Andre Szakvary, Ion Adlerberg, istoricul D. G. Şerbănescu.

Este bine cred să ne cunoaştem şi duşmanii din umbră, mai mult sau mai puţin vizibili. În România şi nu numai, masoni precum Horia Nestorescu-Bălceşti (director al Centrului Naţional de Studii Francmasonice) ne spun că ei au alte scopuri şi nu se implică în politică. Noi putem afirma exact contrariul afirmând adevărul. Masoneria se implică mai ales în politică pentru a-şi atinge obiectivele măreţe stabilite. Chiar unii politicieni şi-au declarat uneori apartenenţa la francmasonerie. Alţii au fost recunoscuţi într-un fel sau altul şi dovediţi ca masoni.

Încercăm să oferim aici şi alte câteva nume foarte importante poate deja cunoscute publicului larg informat: Dan Voiculescu, foştii prim-miniştri Radu Vasile, Nicolae Văcăroiu, Mugur Isărescu şi Călin Popescu Tăriceanu, Ion Angelescu (fost ambasador la Cairo), Teodor Meleşcanu, Dinu Patriciu, Silviu Prigoană, Gigi Becali, Mihai Răzvan Ungureanu, Doru Ioan Tărăcilă, Ioan Rus, Gavril Iosif Chiuzbaian (fost ministru de justiţie), Ioan Talpeş, Andrei Pleşu, Ion Caramitru, Corneliu Ruse, Şerban Mihăilescu, Ionuţ Costea etc.

Apoi, din diplomaţie şi servicii: Virgil Ardelean, Dumitru Prunariu, Mihail Popescu Gheorghe Carp. Din ministerul sănătăţii: Irinel Popescu, Mircea Popescu, Alexandru Ciocâlteu, Eugen Pascal Ciofu, Petru Calistru, Ovidiu Bejenaru (potrivit postului OTV).

Mai putem aminti pe înfocatul sionist Ellie Wiesel, dar şi Moses Rosen, Tiberiu Roth, Teşu Solomovici (care a scris România iudaică, şi încă pe banii Ministerului Culturii!), Mark Meyer, Tom Lantoş, Alexandru Bittner, Ronald Lauder, Mark Rich, Stephan Löwy, Hugo Weinstein, Motti Zisser, Tonya Halpern, Eliahu Rasin, Eli Papouchado, Bernard Shraer, Yoah Stern, Eric Rudosh, Liviu (Alfred) Mandler, Fredy Robinson, Sorin Beraru (Shmuel Bergovici), Moshe Pesah, Shimon Nahor, Sammy Ofer, Dan Fisher, Vladimir (Vova) Cohn ş.a.

Mai putem adăuga potrivit şi altor surse pe Ion Raţiu, afaceristul Sorin Ovidiu Vântu (care recent a vândut trustul media Realitatea lui Elan Schwartzenberg), Constantin Bălăceanu Stolnici, Olimpian Ungherea, generalii Gheorghe Carp şi Mihail Popescu, Virgil Ardelean, Florentin Calapod, Sergiu Cunescu, Alina Mungiu Pippidi, ziarişti precum Cristian Tudor Popescu şi Sorin Roşca Stănescu etc.

Apoi, înfocatul sionist Elie Wiesel, dar şi Moses Rosen, Tiberiu Roth, Teşu Solomovici (care a scris România iudaică, şi încă pe banii Ministerului Culturii!), Mark Meyer, Tom Lantoş, Alexandru Bittner, Ronald Lauder, Mark Rich, Stephan Löwy, Hugo Weinstein, Motti Zisser, Tonya Halpern, Eliahu Rasin, Eli Papouchado, Bernard Shraer, Yoah Stern, Eric Rudosh, Liviu (Alfred) Mandler, Fredy Robinson, Sorin Beraru (Shmuel Bergovici), Moshe Pesah, Shimon Nahor, Sammy Ofer, Dan Fisher, Vladimir (Vova) Cohn ş.a.

Mult mai multe nume veţi descoperi, accesând fişierul alăturat lucrării de faţă, numit Materiale alese de pe internet despre masonerie, cuprinzând un raport al SRI, un istoric al masoneriei, lista cu 330

de venerabili etc.)

Pentru masoneria evreiască, România a reprezentat mereu o pradă bogată şi o ţintă pentru atacurile lor, deoarece încă de pe vremea lui Eminescu românii s-au opus creării statului Palestina în această zonă şi exploatării românilor de către aceşti venetici. Iar ei s-au răzbunat cumplit ori de câte ori au avut ocazia să preia frâiele puterii în statul român: pe timpul regelui mason Carol al II-lea, în timpul lui Ion Antonescu prin apropiaţii săi, după instalarea comunismului, cu precădere în anii 1949-1952 (când s-a derulat „Experimentul Piteşti" cu acordul lui Stalin), apoi după 22 decembrie 1989 şi până la sfârşitul lui 2004.

Dacă evreii sionişti ar avea puterea, cu siguranţă ar face posibilă avizarea proiectului de la Roşia Montană prin care s-ar decapita cei patru munţi, localităţile din zonă, s-ar muta locuitorii, cimitirele, bisericile şi siturile arheologice, s-ar construi un bazin uriaş de decantare a cianurilor (o bombă ecologică, pentru că nu se poate garanta siguranţa acestuia), s-ar deteriora iremediabil flora, fauna şi peisajul zonei etc.

Este incredibilă influenţa nefastă pe care au avut-o evreii sionişti asupra ţării noastre în ultimele secole. Cine ar putea contabiliza efectele acţiunilor îndreptate împotriva intereselor României şi românilor afectaţi? Peste tot aceştia au dominat sau au încercat să domine viaţa popoarelor care au făcut greşeala să-i primească şi să-i tolereze.

Istoria abundă prin relatări despre abuzurile şi practicile neloiale ale evreilor cămătari şi comercianţi, ba chiar şi a unor medici care au fost complici în asasinate (otrăviri). Puţine cărţi şi documente însă se mai păstrează. Filmul „Neguţătorul din Veneţia", care ne prezintă un cămătar evreu ahtiat după bani, a fost interzis în unele ţări.

După cum au şi recunoscut chiar unii dintre ei, comunismul reprezintă o creaţie evreiască şi a fost instalat încă de la început prin evreii masoni. Acest comunism a produs deja peste 320 de milioane de victime de când a apărut în lume. Ba chiar şi astăzi există numeroşi oameni care suferă torturi şi sunt ucişi pentru demnitatea şi nevoia lor de libertate. Numai în China s-au înregistrat în ultimii ani zeci de milioane de victime. O carte recent apărută (scrisă de un chinez anonim) ne dezvăluie lucruri cutremurătoare şi necunoscute opiniei publice mondiale.

Credem că GLOBALIZAREA a început cu adevărat odată cu instaurarea comunismului. Apoi au început să fie create marile organizaţii internaţionale: Liga Naţiunilor, ONU, NATO şi celelalte. În 1948 apare statul Israel, cu un puternic lobby şi sprijin american şi britanic (englezii erau datori evreilor pentru atragerea Statelor Unite în război de partea lor). Înfocaţii sionişti evrei (naţionalişti şi religioşi în aparenţă doar) aveau nevoie de crearea acestui stat, nu pentru a rezolva problema evreilor de pretutindeni (care o duceau oricum mai bine în alte ţări), ci pentru ambiţiile lor nemăsurate.

Conştienţi sau nu, ei împlinesc profeţiile legate de înscăunarea unui împărat al lumii (antihristul) în Templul lui Solomon din Ierusalim. S-au cumpărat prin interpuşi aproape toate proprietăţile din zonă. Sunt pregătite deja materialele pentru a fi înălţat. Singura problemă este moscheea lui Omar, care ocupă locul originar al templului (masonii şi-l doresc pentru că pe vremea lui Solomon, Israelul a cunoscut cea mai mare bogăţie şi pe care o doresc din nou).

Există în lume peste 2500 de organizaţii guvernamentale şi neguvernamentale, asociaţii, fundaţii subordonate direct sau indirect sionismului şi francmasoneriei. Ierarhia ocultei mondiale este reprezentată de piramida masonică. Referindu-ne la faţa nevăzută a masoneriei mondiale, credem că în vârful ei tronează „ochiul atotvăzător" al lui Lucifer. Urmează apoi Tribunalul Rothschild, Consiliul celor 13 (Înţelepţii Sionului sau Consiliul Druizilor/rabinilor talmudişti), Consiliul celor 33 (mari bancheri, politicieni, afacerişti etc.), Comitetul celor 300 (Olimpienii), Ordinul Internaţional B'NAI B'RITH (Fiii Alianţei sau Fiii Legământului, cea mai mare lojă, cu peste 500 000 de evrei sionişti în toată lumea), Ordinul Marele Orient (lojă procomunistă cu filiale în multe ţări, condusă de evrei), Ritul

Scoţian, Cluburile Rotary International şi Lions, Clubul de la Roma,Vaticanul, Cavalerii Iezuiţi, Cavalerii de Malta (ioaniţi), Propaganda Due (prescurtată P2, procomunistă, care i-a adus servicii importante de imagine lui Nicolae Ceauşescu) etc.

Faţa văzută a masoneriei cuprinde însă Grupul BILDERBERG (considerat guvernul nevăzut al lumii!), Consiliul Afacerilor Externe (prescurtat CFR, Consiliul pentru Relaţii Externe a lui Rockfeller, care înglobează şi Clubul de la Roma), Comisia Trilaterală (G3), marile loji naţionale (la noi, Marea Lojă Naţională din România), Ordinul Cavalerilor Templieri, Asociaţia Cavalerilor Cruciaţi, ASPEN, Fundaţia Söros etc. Alte organizaţii internaţionale precum ONU, Consiliul Europei, FMI, Banca Mondială şi multe altele, sunt puternic penetrate şi conduse din umbră de masonerie. Astfel, o parte din membrii acestora sunt oarecum vizibili. Dar există bineînţeles şi faţa nevăzută în care Papa are un loc de frunte, fiind un antemergător al Antihristului şi conducător al Noii Ordini Mondiale.

Merită menţionat şi faptul că Ordinul B'nai B'rith a fost înfiinţat la New York în 13 octombrie 1843 de către 12 evrei sionişti iar în simbolistica masonică, cifra 13 a avut şi are un loc aparte (vedem chiar şi în planul superstiţiilor populare). Putem observa, că multe întruniri şi acţiuni importante ale masonilor au avut loc cu predilecţie în zilele de 13. Tot într-o astfel de zi a fost ars pe rug în Franţa liderul mason Jacque de Molay.

Celor neîncrezători încă în existenţa reală a francmasoneriei le recomandăm să cerceteze presa, să consulte imagini cu temple masonice din SUA, Franţa şi alte ţări, care sunt într-o anume măsură chiar deschise publicului larg, în scopul acreditării teoriei false, potrivit căreia masoneria este o societate neimplicată politic, umanistă, deschisă şi discretă, caritabilă etc.

Unii autori au evidenţiat dimpotrivă, că masoneria este cea mai coruptă organizaţie şi cea mai periculoasă. Ne mai întrebăm de ce astăzi Fundaţia Söros, condusă de un multimiliardar cu funcţii în mai multe mari organizaţii masonice, racolează în multe ţări tineri dotaţi intelectual, cărora le oferă „gratis" burse în străinătate? Sau de ce în ultima vreme se implică în proiecte în parteneriat cu televiziunea română publică (TVR1 şi celelalte) iar filmele în special abundă acum în erotism dus până la pornografie şi violenţă extremă? De ce scade mereu calitatea programelor destinate publicului larg (maselor)? De ce odraslele masonilor au acces la cele mai bune şcoli şi universităţi în timp ce pentru ceilalţi tineri nivelul învăţământului de stat şi privat scade continuu?

OCULTA MONDIALĂ PROMOVEAZĂ INTERNAŢIONALISMUL ŞI NOUA ORDINE MONDIALĂ

Am putea observa, că odată cu apariţia în istoria omenirii a comunismului ca sistem politic cu ideologia sa marxist-leninistă au proliferat şi organizaţiile regionale în Europa (Liga Naţiunilor ş.a.) iar apoi numeroasele organisme internaţionale sau mondialiste (ONU, NATO, FMI, Banca Mondială, Organizaţia Mondială a Comerţului etc.). Naţionalismul a fost abandonat şi înlocuit cu internaţionalismul. S-a urmărit mereu ştergerea identităţii naţionale şi culturale, dispariţia frontierelor şi statelor, a armatelor naţionale, pentru a se impune un viitor stat global atotputernic.

De fapt, comunismul şi globalismul/globalizarea reprezintă cele două feţe ale internaţionalismului. „Aceeaşi Mărie, cu altă pălărie!"

Amintiţi-vă că filosoful Emil Cioran atrăgea deja atenţia asupra pericolului reprezentat de internaţionalism: „Internaţionalismul este o expresie a culturii de mase. (…) Cultura de mase este antispirituală, antilibertară, antiindividualistă. Este suficient să ne gândim la bolşevism sau la hitlerism, fenomene de masă, pe cât de diferite în conţinut, pe atât de asemănătoare în formă.'' („Schimbarea la faţă a României'', Ed.Humanitas, Bucureşti, 2001, pp.35-98). Şi nu se face aici referire la egocentrism, spunând că este „antiindividualistă'', ci se are în vedere omogenizarea, ştergerea identităţii sau anularea personalităţii individului, absorbit şi pierdut în masă.

În fond, globalismul/globalizarea nu este altceva decât o nouă formă de internaţionalism, de colonialism corporatist, un capitalism de tip imperialist (total, radical sau sălbatic) promovând un extremism (ca şi comunismul) dar deghizat în pacificator.

Este bine cred să ne cunoaştem şi duşmanii din umbră, mai mult sau mai puţin vizibili. În România şi nu numai, masoni precum Horia Nestorescu-Bălceşti (director al Centrului Naţional de Studii Francmasonice) ne spun că ei au alte scopuri şi nu se implică în politică. Noi putem afirma exact contrariul afirmând adevărul. Masoneria se implică mai ales în politică pentru a-şi atinge obiectivele măreţe stabilite. Chiar unii politicieni şi-au declarat uneori apartenenţa la francmasonerie. Alţii au fost recunoscuţi într-un fel sau altul şi dovediţi ca masoni.

Interesant este faptul că arhiva cu documentele din anii 1939-1945, ale fostului preşedinte al Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România Wilhelm Filderman, nu a fost şi nu este accesibilă istoricilor şi publicului. Prin aceasta s-a încercat a se ascunde faptul că guvernul lui IonAntonescu i-a protejat în mod real pe românii de etnie evreiască şi România a reprezentat un important loc de refugiu pentru alţi evrei din Europa (numărul lor fiind de peste 200 000 după unii autori). Prin urmare, evreii din România nu au avut de suferit ci chiar dimpotrivă. Ştim că unii au plătit sume de bani sau au prestat munci pentru a nu merge pe front. S-a construit chiar şi un teatru evreiesc. De ce însă unii evrei, evreii sionişti, au cu totul altă părere?

Filosoful mason Francis Bacon nu greşea prea mult spunând că „Informaţia înseamnă putere". Numai că şi puterea vine de la Dumnezeu. Diavolul are putere numai asupra celor care i-au căzut în plasă şi care nu vor să se mai ridice. Şi vedem astăzi tot fenomenul acesta de informatizare, care presupune crearea unei imense baze de date, prin care suntem cu toţii inventariaţi, îndosariaţi (precum opera Securitatea în regimul comunist sau mai înainte regimul nazist cu ajutorul companiei IBM, pentru a-i controla pe evrei în special).

Ba, mai mult, sunt avute în vedere pe viitor şi bunurile mobile şi imobile, orice transfer sau operaţiune, adică va fi urmărit tot ceea ce facem fiecare dintre noi, mai ales însă cei care vor încerca să se opună dictaturii. Dacă s-ar putea, sioniştii ar fi în stare să ne afle şi să ne controleze până şi gândurile (aşa cum au încercat şi uneori au reuşit securiştii în închisoarea de la Piteşti în anii 1949-1952).

Microcipurile care vor fi implantate de bună voie sau forţat în corpul uman vor avea şi acest rol diabolic. Atunci poate nu ne mai miră faptul că scriitorul H. G. Wells afirma încă de multă vreme: „Foarte mulţi oameni vor urî NOUA ORDINE MONDIALĂ şi vor muri protestând împotriva ei". Considerăm că, mai bine ne este nouă să murim cu demnitate decât să acceptăm ordinea antihristului şi să ne lepădăm de Dumnezeu.

Interesant este şi faptul că în România, pentru acest proiect pilot al introducerii paşapoartelor biometrice a fost ales ca loc judeţul Argeş (un „bazin electoral" al PSD-ului, condus de un lider al acestui partid, Constantin Nicolescu, acuzat în prezent şi cercetat de DNA pentru mai multe acte de corupţie: favorizarea încheierii unor contracte ilegale, deturnarea unor fonduri publice, etc). Coincidenţa este însă prea mare, dacă avem în vedere şi faptul că, până şi episcopul locului, Î.P.S. Calinic, a pledat în ultimii ani pentru introducerea actelor biometrice, nevăzând în acestea niciun pericol!

În faţa acestui flagel al globalismului, considerat de către tot mai mulţi intelectuali a fi unul extrem de negativ şi periculos, depăşind în amploare şi perfidie chiar pe cel al comunismului (şi el tragic experiment, cu pretenţii hegemonice la nivel mondial), va trebui să ne repliem, să adoptăm o poziţie legitimă de apărare şi să luăm cu toţii atitudine.

OPINIA PUBLICĂ TREBUIE SĂ AFLE ADEVĂRUL: SE FAC PREGĂTIRI PENTRU AL TREILEA RĂZBOI MONDIAL!

Dacă facem doar o scurtă incursiune în istoria omenirii, vom vedea că războaiele şi revoluţiile au devenit treptat tot mai distructive, provocând tot mai multe victime (morţi şi răniţi) şi suferinţe tot mai grele inimaginabile adeseori.

Şi dacă mai ţinem seama de aprecierile unor istorici reputaţi care au evaluat victimele celui de-al doilea război mondial la un total de circa 63 de milioane de morţi, gândiţi-vă câte alte sute de milioane de oameni au fost răniţi şi suferinzi. Imaginaţi-vă dacă se poate ce ar însemna astăzi un război mondial, în condiţiile în care există arsenale militare uriaşe şi o multitudine de alte arme neconvenţionale (bombele cu neutroni, armele biologice, armele chimice etc.).

Încercaţi să vă amintiţi de iniţiativa strategică a armatei americane denumită nu întâmplător poate „Războiul stelelor" (ne referim la stelele de pe drapelele unor state) şi chiar de filmul cu acelaşi nume. Să ne gândim că un asemenea stat cu o alianţă în jurul său ar putea porni un război mondial împotriva tuturor celorlalte care i s-ar împotrivi.

Opinia publică de pretutindeni trebuie să afle adevărul. La ora actuală se fac intense pregătiri în vederea împlinirii unui asemenea scenariu sau mai degrabă proiect. Este vorba de crearea viitorului stat global şi Noii Ordini Mondiale.

În opinia noastră se fac în unele state (în special în SUA) uriaşe cheltuieli şi pregătiri pentru proiectele vizând roboţii militari. Iar criza mondială şi chiar gripa porcină, pentru care statele fac împrumuturi sau alocă din bugetul lor sume imense, nu fac altceva să strângă fondurile necesare pentru crearea prin forţă (unde e cazul) a viitorului stat global condus de Antihrist.

Suntem convinşi că vi se pare incredibil un asemenea scenariu sau exagerat. Dar ar trebui să ne gândim că multe cercetări militare sunt secrete şi publicul este informat chiar şi cu peste 15 ani întârziere!

Iată ce se spune numai într-un articol din 6 februarie 2009, semnat de Cristina Alexe în Adevărul de Seară şi intitulat „În şase ani, roboţii vor lua locul soldaţilor americani": „Până în 2015, armata americană va avea în dotare unităţi formate jumătate din oameni, jumătate din maşini. Anunţul a fost făcut aseară, la salonul Technology Entertainement and Design (TED) din California, de către cercetătorul american Peter Singer.

«Suntem la o cotitură în ceea ce priveşte războiul, ca şi în cazul invenţiei bombei atomice!», a afirmat Singer."

Mai departe se spune: „Autor al mai multor lucrări despre conflictele armate, cercetătorul a recunoscut avantajele unei asemenea tehnologii, dar a avertizat asupra unor efecte colaterale periculoase. Chiar dacă utilizarea roboţilor permite protejarea vieţii militarilor implicaţi în conflicte, "înlocuitorii" oamenilor riscă, totuşi, să exacerbeze violenţele din cauza lipsei de… empatie. Altfel spus, roboţii, lipsiţi de sentimente şi, implicit, de discernământ, pot provoca pierderi inutile de vieţi omeneşti.

Armata SUA îşi recrutează deja soldaţii utilizând simulatoare de război, iar unele instrumente de comandă a armelor reale sunt asemănătoare manetelor de jocuri video.

De altfel, dronele-avioane spion fără pilot- şi roboţii pentru deminări sunt deja utilizaţi frecvent în zonele de luptă şi nu numai de către armata americană. «SUA sunt în avans în materie de roboţi militari, dar în domeniul tehnologiei nu există un avans definitiv», a precizat Singer. Rusia, China, Israelul, Pakistanul sau Iranul sunt ţări care lucrează şi ele la programe de roboţi militari.

Roboţii nu ştiu ce este compasiunea sau mila, chiar dacă folosirea lor cruţă soldaţii de orori pe care fiinţele umane ar putea încerca să le evite.

Un robot poate deveni însă la fel de bine şi terorist kamikadze. Cum spunea Singer, «nici măcar nu este necesar să convingi un robot că vor obţine 72 de fecioare pentru a se arunca în aer», într-o piaţă aglomerată."

De unde putem că, cei care „se joacă de-a războiul" pot face oricând trecerea de la simularea pe calculator la realitatea crudă a războiului adevărat! Pot crea chiar roboţi pe care să îi trimită în lupta reală, nu pe calculator! Iar cine va deţine supremaţia în domeniul tehnologiilor de vârf (foarte posibil SUA şi Israelul) va putea cuceri alte state şi continente întregi.

O confirmare a faptului că se fac paşi repezi şi importanţi în domeniul cercetării privind roboţii militari este şi actuala concurenţă acerbă privind spionajul în domeniul tehnologiilor laser, celor care desigur ar permite apărarea în cazul luptei armate cu roboţii militari. E greu de conceput că s-ar putea anihila aceste maşini ucigaşe apelându-se la armele convenţionale, evident total depăşite în acest caz. Pentru că distrugerile ar fi mult prea mari iar dacă ei vor avea aspect uman va fi şi mai greu.

În sfârşit, este poate suficient măcar dacă ne-am aminti sau ne-am imagina cât mai fidel suferinţele cumplite din ultimul război mondial, proporţiile dezastrelor de atunci, pentru ca noi cei de astăzi să ne opunem energic şi responsabil înrobirii prin forţă sau altfel a statelor lumii şi sclaviei moderne.

INTELECTUALII DIN ROMÂNIA, CU PRECĂDERE CEI CREŞTINI ŞI ORTODOCŞI, TREBUIE SĂ IA ATITUDINE PUBLICĂ FAŢĂ DE ÎNCERCAREA ACTUALĂ A MASONERIEI DE A PRELUA CONTROLUL TOTAL ASUPRA ROMÂNIEI!

Pornind de la informaţiile privind istoria masoneriei mondiale şi interesele acesteia din fiecare ţară, nu este deloc exclus ca, actuala „criză politică'' din România, să fie rezultatul imixtiunii oculte a lojelor masonice în treburile statului român. În fond, este momentul propice şi se reeditează acum, într-un anume fel, momentul preluării puterii de către comunişti (puţini, câţi erau!) la noi, după cel de-al doilea război mondial, sub ocrotirea armatei de ocupaţie sovietice. De data aceasta însă, vârful de lance nu mai este masoneria roşie (comunistă, condusă de unii evrei), ci masoneria neagră (capitalistă, de rit scoţian, condusă tot de către unii evrei). În locul comisarilor sovietici, comisarii europeni… În locul Uniunii Sovietice, Uniunea Europeană… „Altă Mărie, cu altă pălărie!'' Şi, nu este acesta un motiv suficient de puternic, pentru ca românii să iasă din expectativă? Putem sta aşa, cu braţele încrucişate şi nepăsători faţă de o adevărată dramă (pierderea independenţei statale şi libertăţii individuale) sau iminentă catastrofă istorică?

Consider că, mai mult ca oricând, a sosit momentul să spunem lucrurilor pe nume, până la capăt şi să adoptăm măsuri în consecinţă. E timpul să ne arătăm responsabilitatea pentru prezentul şi viitorul acestei ţări, încă râvnită de cercuri ostile sau puternice grupuri de interese oculte din România şi din străinătate.

Priviţi la articolele care s-au scris în presă din ianuarie 2007, la înmulţirea atacurilor la persoană şi, în mod special, faţă de naţionalişti, adică faţă de cei care simt ceva pentru ţara lor! Să nu credeţi că şi eu poate îi confund pe naţionalişti cu ultranaţionaliştii/extremiştii. Apoi, gândiţi-vă puţin, mai ales, la cei care vor veni după noi, la noile generaţii (în mare parte prinse deja, în plasa diabolică întinsă de materialism, prin diverse forme atrăgătoare şi cosmetizate, acceptând ulterior un nou mod de viaţă şi de gândire aberant!), pe care în mod indiscutabil, nepăsarea noastră îi condamnă (practic şi irevocabil), la o viaţă cu totul şi cu totul nedemnă pentru ei şi urmaşii lor...

Nu sunt politolog de profesie, nici membru de partid, dar cred cu convingere nestrămutată, că politica nu este proprietatea sau apanajul cuiva, şi că ea nu trebuie descifrată şi interpretată doar de către câţiva politicieni, câţiva „profesionişti'' sau analişti (mereu aceiaşi, la televiziunile existente, de exemplu), care desigur, în multe cazuri practică (în realitate) un adevărat partizanat politic.

Vă mărturisesc că am scris aceste rânduri, la numai o zi după fastuoasa aniversare de la Berlin, a 50 de ani de la înfiinţarea Uniunii Europene, prin Tratatul economic de la Roma. Şi, am avut revelaţia să descopăr că intuiţia nu m-a înşelat. Proiectul acesta european este fără îndoială un pas uriaş spre globalizare şi uniformizare (nivelarea artificială şi forţată a tuturor structurilor economice, sociale, politice şi culturale!).

Acest moment jubiliar a marcat de fapt, intrarea noastră într-o nouă fază preconizată dinainte: înfrăţirea (simbioza) acestor structuri economice de pe cele două maluri ale Atlanticului de Nord. De pildă, s-a decis la nivel înalt începutul unei cooperări tot mai strânse în industria aviatică; avioanele companiilor europene putând ateriza de acum încolo, pe orice aeroport din SUA, iar activele acestor companii putând fi cumpărate de către orice investitor american! Atunci, ne putem întreba, care va mai fi concurenţa sau competiţia reală între cele două mari conglomerate de state şi dintre aceste sectoare importante?

Şi, să nu uităm, că acum 50 de ani în urmă, Uniunea Europeană a luat naştere tot printr-o cooperare economică, începută iniţial între cele 6 state fondatoare (cifră cu trimitere directă, la însăşi

simbolistica masonică), fără a se prezenta nici atunci publicului vreun proiect de dezvoltare pe viitor!

Iată de ce, nefiind de acord cu globalizarea promovată de masoneria şi francmasoneria mondială (cu miile lor de organizaţii din toată lumea), nu pot fi de acord nici cu acest proiect european. Se adevereşte iarăşi faptul, că neînţelegerile dintre UE şi SUA, au fost mereu şi sunt doar de faţadă. Iar proiectul european a fost ideea unor cercuri americane, pentru a îngloba şi înhăma la proiectul globalizării statele bătrânului continent. Cu alte cuvinte, ceea ce constituiau Franţa şi Germania pentru UE (motorul acestei construcţii europene), în viitorul apropiat va fi SUA şi UE în cadrul globalizării! De aceea, nu mă miră faptul că, o reporteră de la televiziune preciza, cu mândrie în glas, că aceste două Uniuni deţin astăzi peste 57% din produsul intern brut al lumii.

Apoi, noi românii, cum am putea dobândi peste noapte identitatea şi cetăţenia europeană (mai târziu, cea universală) fără a renunţa la identitatea şi cetăţenia proprie? Avem noi nevoie de o nouă identitate? Doar, dacă România dispare ca stat şi începem să vorbim, precum un reporter ce transmitea în direct de la Berlin evenimentul, despre ,,ţara Europei''…

V-aş întreba, înainte de a discuta unele probleme, dacă aţi aflat despre pretenţiile financiare exorbitante şi ilegitime formulate de anumite cercuri evreieşti din străinătate şi din ţară, care au cerut imperios statului român şi autorităţilor române despăgubiri de circa 9-10 miliarde de euro pentru ,,evreii exterminaţi din România'' în timpul guvernării mareşalului Antonescu. Dacă aţi auzit că, profesori şi istorici prestigioşi din România (precum Ion Coja, Gheorghe Buzatu şi mulţi alţii) sunt ţinta unor atacuri făţişe, tocmai pentru că ei nu acreditează teza Holocaustului evreiesc în această ţară. Amintiţi-vă, dacă vreţi, de emisiunea ,,Mari români'' de la postul public TVR 1 şi de opinia d-lui Adrian Cioroianu, cel care în loc să-l prezinte şi să-l apere pe Antonescu, dimpotrivă, i-a imputat multe lucruri, printre care şi ,,exterminarea a 280.000 de evrei''! Iar, de puţin timp, are şi pretenţia de a deveni ministrul de externe al României, propus de premierul Tăriceanu! (între timp a şi devenit).

Ori, cercetări serioase din domeniul istoriei noastre combat în mod just această ipoteză. De fapt, conform unor mărturii de necontestat ale unor istorici români şi străini (chiar şi evrei!), această cifră invocată este populaţia evreiască salvată, cu mult curaj, de Ion Antonescu! Pentru că, dimpotrivă, România este ţara în care s-a salvat cea mai mare populaţie evreiască din Europa, ameninţată la acea vreme, nu cu exterminarea, ci cu închiderea în lagăre de concentrare şi exploatarea forţată în interes de război.

Iată de ce, actualul ministru Tăriceanu se preface că nu înţelege refuzul preşedintelui Traian Băsescu de a-l numi la externe pe dl.Cioroianu, acuzându-l pe şeful statului de ambiţii personale şi de lipsa unei motivaţii întemeiate, considerând inacceptabilă condiţia pusă, aceea de a avea experienţă în domeniu.

Adevărata cauză a actualei ,,crize'' din România este din punctul meu de vedere, presiunea imensă asupra oficialităţilor române, de a da curs cererii despăgubirii materiale ale unor evrei, care şi-au ,,amintit'' acum de rudele lor, după mai bine de 60 de ani de la acele evenimente. Numai pornind de la această premisă şi pe fondul integrării în UE, vom putea înţelege ceva din actualele evenimente politice de la noi. Fac precizarea, că s-au cerut chiar despăgubiri în natură, cum ar fi cedarea activelor unor importante staţiuni turistice din România, precum Vatra-Dornei şi altele de pe litoralul românesc. Şi, pentru ce? Pentru pretinse fapte istorice, care nici măcar n-au fost cât de cât dovedite! Era suficient a se prezenta liste ale victimelor, care să fie apoi confirmate, aşa cum noi am descoperit trupurile românilor ucişi din Basarabia de către comuniştii stalinişti.

Iată de ce, conservatorii lui Dan Voiculescu s-au retras de la guvernare. Pentru că li s-a cerut să declanşeze această criză politică, pentru a se bloca reformele care aduceau prejudicii comuniştilor (foşti activişti de partid şi mai ales, securişti), reforme târzii dar necesare, venind în urma condamnării oficiale din partea statului român (preşedinţiei) a comunismului ,,criminal şi ilegitim''. Iată, de ce preşedintele

Traian Băsescu n-a greşit că n-a avut încredere de la început în conservatori (foştii membri ai Partidului Umanist Român), care au mers la alegerile locale împreună cu PSD şi care, apoi s-au separat, văzuţi fiind ca ,,soluţia imorală'' sau calul troian din actuala guvernare. Şi, iată de ce se justifică împotrivirea preşedintelui în numirea d-lui Cioroianu în fruntea ministerului de externe.

Devine tot mai limpede faptul, că asistăm la o confruntare serioasă între partizanii materialismului dialectic şi istoric (grupaţi în cadrul PRM, PSD şi PC), adică politicienii de stânga şi de extremă stânga, şi noua clasă politică formată din politicienii de centru-dreapta şi de dreapta. E limpede că n-am scăpat nici astăzi, de rămăşiţele mentalităţilor comuniste şi nici de comuniştii fanatici, care regretă încă ,,epoca de aur'' a lui Ceauşescu!

Interesant este şi faptul că, în fruntea Comisiei care investighează ,,abuzurile'' d-lui Traian Băsescu este tocmai acest Dan Voiculescu, fost ofiţer de securitate în CIE şi asupra căruia CNSAS a pronunţat verdictul de colaborator! Se impune atunci întrebarea, de ce tocmai el a fost numit şeful comisiei? Cum să interpretăm declaraţiile acestuia, în care afirma cu nonşalanţă, că va ieşi de la guvernare, numai dacă i-o va cere dl. Băsescu, că nu are nimic de pierdut (?) şi că poate renunţa oricând la statutul său de politician şi să redevină afacerist (fiind de altfel, unul dintre cei mai bogaţi politicieni români ai prezentului)? Nu putem să nu ţinem seama, desigur şi de antipatia sa profundă faţă de preşedintele ţării, afişată mereu în orice declaraţie.

Ca unul care am urmărit cu interes cam tot ce se petrece pe scena politicii româneşti şi internaţionale, aceste acuze consider că sunt în mod vădit, nesincere şi nefondate. În plus, un preşedinte nu poate fi suspendat desigur, decât pentru fapte deosebit de grave! Ca atare, gestul politic al lui Dan Voiculescu nu poate fi interpretat corect, decât ca fiind unul de răzbunare, domnia sa fiind extrem de interesată de acest demers (a-l demite pe preşedinte) şi a-şi aduna, totodată, un capital electoral mai consistent. În chip firesc, în locul său trebuia să fie Corneliu Vadim Tudor, dar alegerea sa (a unui lider ultranaţionalist) ar fi compromis desigur, atât demersul, ba chiar şi imaginea României.

Un motiv al demiterii preşedintelui ar putea fi, ţinând seama de presiunea imensă a unor grupuri de interese europene (masonice), tocmai legiferarea urgentă a unor legi care să accelereze ,,reformele'' din România (nu cele dorite de noi), cum ar fi în primul rând, legalizarea prostituţiei şi ulterior altele de acest gen, pe care actualul preşedinte nu le-ar promulga, pentru că le-ar considera ca fiind ilegitime şi împotriva interesului general (lovind indirect în Ortodoxie de pildă, sau în însăşi modul nostru de viaţă tradiţional!). Ori, prin suspendarea sa, aceste obiective pot fi atinse iar în eventualitatea repunerii în exerciţiul funcţiei, s-ar vedea pus în faţa faptului împlinit şi ar trebui să le respecte aşa cum sunt.

Este evidentă de asemenea, şi ruptura dintre preşedinte şi o mare parte din rândul parlamentarilor români. Că politicienii noştri sunt desfiinţaţi de sondaje şi clasa politică lasă mult de dorit şi nu mai reprezintă interesele cetăţenilor sau interesul general, este realitatea tristă a vremurilor noastre. Cineva aprecia chiar, că în momentul de faţă, avem cei mai slabi politicieni de după 1990! Şi, de ce să nu fie aşa, când s-au ferit atât de mult să o reînnoiască, să promoveze legi importante, precum: legea votului uninominal (alegerea parlamentarilor în mod distinct, personal; iar nu în bloc sau pe liste, fără a fi sancţionaţi personal de electorat, în cazul nerespectării promisiunilor asumate), legea lustraţiei (interzicerii accesului în funcţiile publice, a foştilor activişti şi securişti), legea privind înfiinţarea Agenţiei Naţionale de Integritate (care să verifice averile demnitarilor) ş.a.m.d.

Câteva întrebări se impun. De ce oare nu s-au demarat, încă din primăvara lui 2005, alegerile anticipate? De ce nu s-a revizuit în direcţia cea bună Constituţia României? De ce nu s-au gândit de la început politicienii noştri, că orice reformă are nevoie de o anumită susţinere şi o majoritate stabilă în Parlament?

În consecinţă, mă raliez intelectualilor români care au protestat public de câtva timp împotriva încercării de demitere a d-lui Traian Băsescu. Mă avantajează şi faptul, că nu fac parte din niciun partid

politic şi pot păstra echidistanţă în acest sens. Nu am crezut că se va ajunge până la o astfel de situaţie complexă, pentru că un asemenea demers mi se părea cu totul neverosimil. Aş putea spune că, este o situaţie similară cu cea a detractorilor lui Eminescu, păstrând desigur proporţiile. Mi-am dat seama însă ulterior, că problema în sine este una extrem de gravă şi trebuie să iau atitudine în vreun fel sau altul.

Astfel, se explică şi ruptura dintre preşedinte şi premier, demiterea de către dl. Tăriceanu a ministrului de externe, dl. Mihai Răzvan Ungureanu, un militant al apropierii faţă de Republica Moldova şi simpatizat de dl. Băsescu. Aşa se explică, faptul că principalii miniştri din cabinetul Tăriceanu (Monica Macovei şi Vasile Blaga), elogiaţi şi de UE, au avut ,,inspiraţia'' să se prezinte în faţa naţiunii, cu noul proiect de legalizare a prostituţiei!

Astăzi, când adaug aceste rânduri, s-a mai făcut un mare pas înapoi în ceea ce priveşte democraţia din România. Ziua de 19 aprilie 2007 va rămâne mereu o zi neagră în istoria noastră, prin adoptarea în Parlament a hotărârii de suspendare a preşedintelui Băsescu. Ea vine după eliminarea de către premier a membrilor PD de la guvernare şi (mai înainte) a unor membri din PNL (care au fondat PLD). A survenit după o dispută îndelungată pe marginea unor probleme importante (alegerile anticipate, care ar fi dus la crearea unei majorităţi stabile în Parlament şi necesare adoptării legilor; votul uninominal ş.a.).

Ca unul care am urmărit, cam tot ce s-a prezentat la televiziune pe parcursul acestei zile, pot să afirm că, pe lângă faptul că n-a fost nici o ,,victorie a democraţiei'', cum se mândrea Mircea Geoană (liderul PSD) prin scorul zdrobitor obţinut (322 voturi pentru, 108 împotrivă şi 10 voturi anulate) şi discursurile n-au fost decât o formalitate (neinfluenţând pe nimeni probabil, pentru a vota conform propriei conştiinţe, deoarece au existat persoane care au verificat de aproape votul ,,secret'' cu bile a membrilor/colegilor de partid!), această zi mi-a prilejuit un nou ceas al adevărului despre actuala clasă politică. Desigur, politicienii nu stau deloc bine în sondaje, şi totuşi au insistat să-l suspende pe cel care se bucură de cea mai mare popularitate în rândul electoratului!

Parlamentul a votat astfel, igorând cu bună ştiinţă verdictul (consultativ) al Curţii Constituţionale, care respinsese toate cele 19 capete de acuzare ale ,,comisiei Voiculescu''. În schimb, dacă ne aducem aminte, când s-a încercat în 1994 suspendarea lui Ion Iliescu, pentru motive întemeiate, s-a insistat atunci enorm pe avizul acestei instituţii, care nu-l găsea vinovat!

Mai mult, pentru a-l suspenda pe dl. Băsescu s-a votat anterior o lege care prevedea suspendarea preşedintelui cu jumătate plus unu din numărul parlamentarilor, faţă de prevederea dinainte de două treimi! Iar acum, se aude deja că ar urmări să dea o altă lege care să nu permită unui preşedinte suspendat să mai candideze la preşedinţie! Se mai aude că vor înlocui procurorul general, procurorul de la DNA şi vor adopta şi alte legi dorite de PSD!!! Să nu uităm, că deja s-au adoptat unele, în special noua lege a caselor naţionalizate, care-i menţin pe chiriaşi, adică exact ceea ce doreau cei din PSD şi PRM, principalii beneficiari ai acesteia…

Trebuie precizat şi faptul că, încă din anul 2004, când dl. Băsescu câştiga alegerile prezidenţiale, a existat un plan de suspendare a domniei sale, dar care nu a avut şanse să fie aplicat, până în momentul când n-a fost cooptat (cumpărat) PNL, partid în care au existat şi există într-adevăr oligarhi sau ,,baroni''(în frunte cu Dinu Patriciu, care a sponsorizat şi PSD, Sorin Ovidiu Vântu ş.a.), nu foarte diferiţi de cei ai PSD-ului. Prin urmare, suspendarea nu a fost una constituţională, ci una în mod vădit politică şi în interes de afaceri! Ba, mai mult, faptul că mass-media internaţională a preluat ştirea în mod laconic şi fals (precizând că ,,a fost suspendat pentru încălcarea Constituţiei''), demonstrează o dată în plus că masoneria lucrează intens în România, că grupurile de interese (din lojile procomuniste şi cele procapitaliste) lucrează împreună când e nevoie. Numai aşa se explică coalizarea unor partide de stânga, de extremă stânga şi de dreapta (PSD, PC, PRM, PNL, UDMR) sau coalizarea a două partide ,,ireconciliabile'' precum PRM şi UDMR!

Poate că nu credeţi în existenţa masoneriei sau nu aveţi date despre ea, ori vi s-a spus că este bună. În acest caz, acest volum, dar şi următoarele cred că vor face lumină în acest sens.

O invitată de la TVR 1, căreia nu i-am reţinut numele, dar apropiată d-nei Tia Şerbănescu (jurnalistă, care a apărat cu zel cauza lui ,,Carol I'' la emisiunea ,,Mari români''), preciza printre altele, în legătură cu acest eveniment că, ,,veţi vedea că vor apărea teorii conspiraţioniste împotriva României…''. Ce dovedeşte asta? Că situaţia e complicată şi că într-adevăr, masonii (potrivit strategiei lor din mass-media) se aşteaptă la dezvăluiri în ceea ce-i priveşte (poate chiar de la preşedinte) şi-şi iau din vreme măsuri de siguranţă. Se aşteaptă probabil la deconspirarea lor, în faţa opiniei publice şi mai ştiu că nu le va fi uşor fără a deţine controlul asupra SRI şi SIE. Apoi, chiar Dan Voiculescu preciza că ,,a învins democraţia'' şi ne aşteaptă în continuare o perioadă grea.

În fond, pentru ce a fost suspendat? Parlamentarii n-au precizat măcar vreun caz grav de încălcare a Constituţiei sau vreun delict. Motivele invocate au fost de-a dreptul puerile iar altele, chiar aberante. Au nesocotit avizul Curţii Constituţionale, fie pentru că au considerat că se pricep ei mai bine în acest sens (ceea ce e cu neputinţă), fie pentru că ,,s-au lăsat convinşi'' de ,,bileţelul'' adus de Mircea Geoană, interceptat de la SRI, prin care chipurile, unii judecători din această Curte au fost şantajaţi de preşedinte. Povestea aceasta este însă cusută cu aţă albă, pentru că hârtia nu era semnată şi, ca atare, nici nu poate fi considerată autentică sau probă.

Din moment ce avizul (verdictul) consultativ al acestor distinşi judecători nu l-a incriminat, atunci, cum a fost posibil să fie suspendat pentru ,,încălcarea Constituţiei''? Pentru că domnul Băsescu a deranjat de fapt interesele politicianiste şi aranjamentele de culise? Pentru că a încercat să fie altfel decât predecesorii săi, un ,,preşedinte jucător''? Sau, pentru că doreau să-l scoată ţap ispăşitor pentru criza şi scandalurile dintre partidele politice?

Faptul că Dan Voiculescu (fost ofiţer de rang înalt în securitate şi care a lucrat în comerţul exterior; despre care veţi mai găsi informaţii, mai ales în capitolul despre imperiul creat de securitate în România) a condus această campanie de suspendare şi în discursul pe care l-a ţinut astăzi în Parlament, l-a numit pe dl. Băsescu ,,securist'' ş.a.m.d., spune deja destul de mult despre ceea ce se cheamă ,,execuţia în public'' a preşedintelui statului (sau iminenta ,,lovitură de stat'' în doi timpi). Cum spunea dl. Cristian Boureanu, ,,complotiştii nu-i asigură împricinatului un proces corect''…

Apoi, cel care a preluat mandatul de preşedinte interimar (Nicolae Văcăroiu) este de altfel, un personaj de rang înalt în PSD şi controversat, amestecat în mandatul său de premier în prăbuşirea Bancorex-ului, editarea albumului ,,Eterna şi fascinanta Românie'', precum şi în traficul de contrabandă cu produse petroliere spre Iugoslavia (supusă atunci unui regim de embargo internaţional). Scandalurile de corupţie erau şi atunci vizate de presa independentă, dar au existat presiuni asupra acesteia şi mulţi infractori au scăpat cu bine de răspunderea penală.

Îmi exprim speranţa că, în urma refuzului demisiei (care ar fi complicat mult lucrurile şi n-ar fi fost nici în interesul României), referendumul popular va repune în drepturi preşedintele atât de contestat de către cei mai mulţi politicieni, care n-a voit să fie unul de faţadă şi slab, cum au fost cei dinaintea lui.

Există şi un proverb la noi, care zice astfel: ,,Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea…'' Cu alte cuvinte, dacă dorim şi încercăm să facem rău altuia, acest rău se întoarce mai târziu chiar împotriva noastră!

Poate că ar merita să reflectăm mai mult şi asupra infiltrării masoneriei în România, începând cu familiile boiereşti fanariote Mavrocordat, Cantacuzino, Bibescu, Rosetti, Brătianu, Şutzu, Sturdza ş.a. Sau asupra unora, mai aproape de zilele noastre: Mihail Sadoveanu, Mihai Ralea, Dan Amedeo Lăzărescu, Alexandru Paleologu, Nicolae Alexandru, Nicu Filip, Mihai Musceleanu, Constantin (Costel) Iancu şi nu numai.

E bine totuşi să ştim astăzi cine sunt masoni sau cine face întocmai jocurile masoneriei. Suspendarea preşedintelui Băsescu i-a cam scos la suprafaţă, nominalizând de exemplu pe Cristian Tudor Popescu, Adrian Ursu, Tia Şerbănescu, Mircea Toma, mulţi politicieni din PSD, PRM, PC, PNL şi UDMR… Am rămas surprins, descoperind din întâmplare numele lui Cristian Pârvulescu într-o carte de „eseuri'' (în care se prezentau masonii, opiniei publice?!), adică tocmai preşedintele Asociaţiei Pro-democraţia, care apare frecvent în ultimii ani la televiziune. Se pare că, printre masoni se află şi prezentatorul de la Teleenciclopedia – Florian Pittiş, academicianul Constantin Bălăceanu-Stolnici, Alina Mungiu-Pippidi (de la Societatea Academică Română) …

MASONERIA VREA SĂ PREIA CONTROLUL ASUPRA PREŞEDINŢIEI ŞI INSTITUŢIILOR IMPORTANTE PRECUM: SRI, SIE, CONSILIUL SUPREM DE APĂRARE AL ŢĂRII, MINISTERUL APĂRĂRII NAŢIONALE Ş.A.

Ceea ce se petrece astăzi în politica românească, la începutul integrării efective în Uniunea Europeană, se traduce în ultimă instanţă prin încercarea masoneriei (cu sprijinul masonilor autohtoni) de a elimina pe toţi cei care i-ar putea sta în cale, adică pe cei care urmăresc interesul naţional, iar nu pe cel privat sau al grupurilor de interese (din care fac parte, de pildă Dan Voiculescu, Dinu Patriciu şi Sorin Ovidiu Vântu, trei afacerişti versaţi şi foarte înstăriţi, dintre care primul amintit este şi politician). Scopul masoneriei, prin suspendarea preşedintelui Traian Băsescu este de a-l scoate definitiv din politică şi de a ocupa poziţii cheie (de decizie) în mai multe instituţii, care cooperează cu justiţia română şi o ajută să lupte împotriva corupţiei.

De altfel, va trebui să ţinem seama că dl. Băsescu a recomandat tuturor să fie atenţi la cei care vor apărea în mass-media şi vor vorbi despre aceste evenimente. Oare de ce? Pentru că, o mare parte din mass-media şi din clasa politică (după cum s-a văzut) este înregimentată în masonerie sau aduce servicii acesteia.

Eu personal m-am convins de acest lucru, urmărind comentariile şi reacţiile unora, precum: ale preşedintelui Asociaţiei Prodemocraţia, dl. Cristian Pârvulescu (mason de rit scoţian, care a publicat printre altele şi un eseu în volumul „Masoneria. Spiritul unei naţiuni'', ediţie îngrijită de Olimpian Ungherea, apărută la Editura Phobos, Bucureşti, 2006), personalitate arhicunoscută la televiziune, politolog redutabil; ale prim-ministrului Călin Popescu Tăriceanu (care a încercat, public, să-l forţeze pe dl. Băsescu să-şi dea demisia, precizând că domnia sa n-ar avea dreptul moral să mai candideze!); ale ziaristului Cristian Tudor Popescu (cunoscutul ziarist liber-cugetător de la cotidianul Gândul şi preşedintele Clubului Român de Presă din fosta Casa Scânteii) sau ale lui Adrian Ursu (coleg cu dl. Popescu la ziarul Gândul, care s-a arătat profund dezamăgit de faptul că preşedintele nu şi-a dat demisia; şi câţi oare ca el, n-au rămas la fel de supăraţi?), Ion Cristoiu şi Ion Iliescu (care s-au afişat împreună la Antena 1, un post arondat lui Dan Voiculescu de multă vreme) ş.a.m.d.

Într-adevăr, a sosit un moment în care putem separa apele, să vedem cine rămâne adept al valorilor comunismului sau valorilor europene absolute şi cine nu.

Domnul preşedinte spunea recent că vrea o Românie modernă. Nu cred că şi-a dorit ori îşi doreşte o Românie absorbită în UE (înghiţită de un peşte mai mare, dezintegrată) şi supusă globalizării, ci o ţară independentă şi parteneră într-un proiect economic european.

M-am tot întrebat, ce se urmăreşte efectiv prin demersul de suspendare a preşedintelui, acţiune care a surprins cred o Europă întreagă şi a alarmat oarecum investitorii străini, care se vor gândi probabil mai mult înainte de a-şi lansa investiţiile în România. Miza este uriaşă.

Pe de altă parte, devine tot mai evidentă încercarea de aservire a justiţiei (cea care începuse în ultima vreme, să creeze probleme serioase celor vinovaţi). Deja, am remarcat câteva eliberări condiţionate a unor infractori de notorietate iar cazurile se vor înmulţi, la presiunile care se fac acum. Cu alte cuvinte, se contracarează planul preşedintelui Băsescu, de a lăsa instituţiile statului să-şi facă datoria legală.

În momentul de faţă, se încearcă adoptarea unor legi pe care le vrea masoneria europeană (atât cea comunistă, cât şi cea capitalistă), începând cu înfiinţarea Agenţiei Naţionale de Integritate (în varianta PSD-ului şi altor partide de stânga şi de extrema stânga), modificarea Codului penal şi a Codului de procedură penală, care să permită legalizarea prostituţiei şi alte asemenea „reforme''

(înlocuirea procurorului oricând cu un altul!; forme subtile de cenzură şi de îngrădire a dreptului la libera exprimare!), pe care dl. Băsescu nu le-ar fi semnat. Pe perioada suspendării, aceste legi pot fi promulgate iar ulterior ar fi nevoie de abrogarea lor, ceea ce parlamentarii actuali nu ar vota ulterior. Astfel, preşedintele ar fi pus în situaţia faptului împlinit…

Ce aş mai putea adăuga? Faptul că, preşedintele Traian Băsescu a ţinut să precizeze la încheierea discursului său din Parlament: „Acest Raport reprezintă act oficial al statului român”. Iar, domnul Văcăroiu (preşedintele Senatului), în replică parcă, a încheiat şedinţa vorbind despre faptul că „acest Raport este asumat de preşedinte”, dar „mai este mult de studiat” în ceea ce priveşte cei 45 de ani de comunism, sugerând astfel că nu reprezintă într-adevăr şi opinia Parlamentului!…

Ceea ce a urmat, după numai câteva luni, confirmă cele afirmate mai sus. Cei mai mulţi parlamentari (322, mai precis) au votat împreună pentru suspendarea preşedintelui, celui care, de la nivelul funcţiei sale, a cerut victimelor comunismului scuze în numele statului român, dând totodată un puternic impuls condamnării comunismului şi mentalităţilor acestuia.

Chiar dacă sunt unele inexactităţi istorice, pe care le-au promovat unii dintre membrii Comisiei Tismăneanu (adepţi, în mod destul de evident ai capitalismului internaţionalist, neo-protestantismului şi sionismului), cum ar fi condamnarea persecuţiei avortului (interzis de Ceauşescu, nu din motive religioase, ci pentru a înmulţi populaţia României!) şi a persecuţiei mişcării sioniste (?!), în ansamblul său Raportul a fost totuşi unul corect, este un început al reformei clasei politice din România, „aruncarea balastului comunist” (neagreat pe bună dreptate în Occident şi în Uniunea Europeană) şi un mare pas înainte făcut pentru aflarea şi consolidarea adevărului şi moralităţii. Aceeaşi părere, cred că o au şi alţi intelectuali români.

Comunismul n-a murit încă, „nu ne-a uitat el pe noi”. Aceasta rezultă şi din implicarea actuală a masoneriei comuniste mondiale, care se pare că vine nu numai dinspre Rusia, cea care se opune strângerii relaţiilor dintre România şi Republica Moldova. Cine ar putea garanta că nu mai există acel „fir roşu” dintre Bucureşti şi Moscova, deschis de Ion Iliescu (o linie de comunicaţie privată protejată şi descoperită de jurnaliştii de la „România liberă”)?

Faptul că masoneria a cerut capul lui Băsescu şi a fost implicată în toată această poveste a suspendării preşedintelui din 2012, este dovedit mai ales de vizita făcută în România, cu câteva zile înainte de votul din Parlament, a şefului masoneriei ruse, Aleksandr Kondyakov. Acesta s-a întâlnit atunci cu şefii liberalilor (premierul Tăriceanu şi preşedintele Camerei Deputaţilor, Bogdan Olteanu), dar şi cu alţi lideri marcanţi social-democraţi, precum Ion Iliescu, Adrian Năstase. A avut întâlnire şi cu Radu Stroe (preşedintele Comisiei parlamentare de control al SRI!), precum şi cu Cozmin Guşă (cu care se cunoaşte de vreo 7 ani de zile). E firesc să ne întrebăm ce a avut de discutat, în ajunul suspendării preşedintelui, cu toţi aceştia şi probabil şi cu alţii. Pentru că declaraţiile acestuia, conform cărora în această vizită ar fi reprezentat interesele magnaţilor din lumea petrolului Igor Jiujin şi Oleg Deripaska, sau că ar fi oferit consultanţă PNL-ului, nu se susţin şi nu sunt credibile, în contextul politic respectiv.

Dar cine este în fond acest Aleksandr Kondyakov? Ei bine, cotidianul „România liberă’’ din 8 mai 2007 (pag.3) ne prezintă o fotografie interesantă, în care stau la masă câteva persoane importante: Alfred Koska (lider al masoneriei din Germania), Eugen Chirovici (şeful masoneriei române) şi Aleksandr Kondyakov. Potrivit aceleiaşi surse şi site-ului Centrului European de Studii Politice, Kondyakov este fost ofiţer KGB, lider al firmei de consultanţă politică Novocom (fost consultant al preşedinţilor Putin şi Voronin!), dar şi Mare Secretar al Marii Loji a Rusiei. A lucrat la Agenţia de ştiri TASS şi a fost consilier al şefului Comitetului pentru organizaţiile de tineret ale URSS…

ROMÂNIA NU VA FI ÎNGENUNCHEATĂ DIN NOU DE MASONERIE! NU PUTEM ACCEPTA SCLAVIA NIMĂNUI!

„Noi trăim într-o tragedie istorică, care a început în secolul nostru pe la mijlocul deceniului al patrulea'', afirma recent binecunoscutul scriitor Gabriel Liiceanu în emisiunea „Alb şi negru'', pe postul TV Realitatea. Discutând cu Andrei Pleşu, domnia sa remarca pe drept cuvânt unele puncte nevralgice ale societăţii româneşti postdecembriste: lipsa oricărei ideologii (idealuri), absenţa din prim planul vieţii publice a persoanelor cu autoritate morală de necontestat, dezertarea unor asemenea persone de la obligaţiile morale pe care le au, „mineriada'' împotriva reperelor/modelelor autentice din societate. Se regreta mai ales faptul că sunt prea puţini cei care se încumetă să emită judecăţi de valoare, adică să separe binele de rău, albul de negru iar societatea a fost nevoită să se zbată în fel de fel de nuanţe de gri, în existenţa ei cenuşie.

Trebuie să recunoaştem, că noi românii am avut şi avem mulţi oameni valoroşi, care au trăit sau trăiesc în condiţii precare şi sunt destui printre aceştia care au şi sfârşit tragic. Unii dintre ei, precum Mihai Eminescu şi Alexandru Ioan Cuza au intrat în conflict direct cu interesele masoneriei. Tocmai de aceea am ales ca principali subiecţi ai acestui volum masonii, pentru că în opinia mea, problemele pe care le ridică ei în fiecare stat sunt de o gravitate nebănuit de mare. Masoneria şi sionismul mondial atentează la siguranţa naţională a României, ca şi în cazul tuturor statelor naţionale. Cu toate acestea, autorităţile nu iau măsuri iar însăşi acest subiect al masoneriei se banalizează sau se minimalizează ori se muşamalizează cu totul prin cenzură.

Analizând la rece toate datele de care dispunem până acum, putem trage concluzia, că în România am asistat de fapt, după 1989, la o rivalitate tot mai acerbă între masoneria comunistă („roşie'') şi masoneria globalistă (comunitaristă, „neagră'' sau de rit scoţian). Poate v-aţi întrebat şi dumneavoastră de ce „este nevoie'' de două ramuri ale masoneriei. Există, din punctul meu de vedere, un răspuns cât de cât acceptabil şi anume că, diavolul a aplicat acel principiu al său „divide et impera'' nu numai pentru a le stăpâni mai bine dar şi pentru a-şi asigura continuitatea, de pildă în politică. A înlăturat adesea alternativa la guvernare, prin rotaţia partidelor susţinute de el. Când interesele lor coincideau, s-au sprijinit reciproc (de exemplu, cum au procedat nu o dată la noi, PSD-ul şi PRM-ul).

Ce se doreşte în momentul actual în România? Am ajuns la cuvintele părintelui Ioanichie Bălan, care ne avertiza că „dacă nu vom fi patrioţi, în curând România va fi îngenuncheată din afară''. România este în opinia mea pe cale de a deveni o colonie la discreţia masoneriei mondiale, dacă n-a fost deja cucerită prin tot arsenalul de care aceasta dispune.

Eu cred, de asemenea, că a început la noi o vastă campanie în favoarea restaurării monarhiei, atât prin emisiunea amintită „Mari români'', cât şi prin noi cicluri de emisiuni, cum este şi „Dinastia. Rolul dinastiei Hohenzollern în făurirea României moderne.'' Se adaugă o bună parte a presei şi a altor mijloace. Mă îndoiesc de faptul că regalitatea ne-ar aduce vreun beneficiu substanţial în sens pozitiv. Ar strânge relaţiile cu Uniunea Europeană şi atât. Am câştiga oare un prestigiu mai mare în lume? Îmi amintesc de admiraţia francmasonului Alexandru Paleologu faţă de regele Carol al II-lea, de trădarea lui Antonescu de către regele Mihai I aliat cu comuniştii şi de alte aspecte de acest gen şi nu pot să cred că regele Mihai I, care s-a implicat în integrarea noastră europeană, n-a intrat în contact strâns cu masoneria şi nu doreşte restaurarea monarhiei, fie şi pentru urmaşii săi.

Din punctul meu de vedere, al unui tânăr istoric, România avea şanse infinit mai mari să devină un stat puternic, total independent şi respectat, dacă n-ar fi existat acea monstruoasă coaliţie masonică, care l-a detronat pe domnitorul Unirii Principatelor şi l-a exilat. A-l alege în locul său pe uzurpatorul Carol I, adus pe furiş în ţară de câţiva politicieni români puşi pe căpătuială şi transformat în român, acest

lucru mi se pare un lucru chiar strigător la cer!

Amintindu-mi de un îndemn absolut lăudabil al d-lui Dan Puric, şi anume ca noi ,,să ne căutăm vecinătatea, să ne căutăm structuri de rezistenţă'', aş dori ca spre finalul acestui volum să aduc în discuţie tocmai exemplul vrednic de urmat al unor intelectuali, care se străduiesc în emisiunile lor să-i determine pe români să gândească mai mult, şi în acest fel să se accelereze acest proces de desprindere faţă de mentalităţile comunismului.

Aş aminti aici, emisiunea ,,Cap şi pajură'' de pe postul TV Realitatea, unde la o oră ceva mai târzie se leagă un dialog interesant, pe probleme interesante, între ziaristul Cristian Tudor Popescu şi Emil Hurezeanu. De pildă, în emisiunea difuzată pe 21 septembrie a.c., primul oferea câteva exemple de colaboraţionism strâns cu Securitatea, care n-au fost pedepsite de către colegii sau conducerea PNL-ului. Este vorba de cazul lui Alexandru Paleologu, care a desfăşurat o intensă activitate în relaţia cu Securitatea, ,,pe lângă care activitatea Monei Muscă era o copilărie''şi cel al lui Dan Amedeo Lăzărescu, cel care şi-a turnat cu uşurinţă şi pe bani grei colegii, având şi tupeul să dea din aceşti bani nevestelor celor trimişi la muncă forţată la Canal.

Dl. Cristian Tudor Popescu explică de ce societatea românească nu suportă acum deconspirarea ,,poliţiei politice''. Ca şi în cazul unui bolnav grav, ea trebuie mai întâi stabilizată la anumiţi parametri vitali iar ceea ce ne-ar fi necesar acum, ar fi să cunoaştem lucrurile petrecute atunci, dar şi după 1989. Avem nevoie astfel, de cunoaştere înaintea recunoaşterii. El şi-a dat seama că mulţi români nu sunt la curent cu perversitatea mecanismelor întrebuinţate de activiştii şi securiştii comunişti. Pentru el, ,,au existat securişti, unii mai buni, alţii mai răi, ca şi în alte domenii, dar ceea ce a fost cu adevărat malefic a fost Securitatea'' (iar ,,aceasta a fost o instituţie rea''; ,,evident că era în slujba lui Nicolae Ceauşescu, cel care a încercat să croiască un popor după chipul şi asemănarea lui, adică de muncitori primitivi, pentru că el nu ştia să discute cu alte categorii sociale şi nu le înţelegea'').

Aducând ca un argument şi câteva secvenţe memorabile din filmul recent ,,Cum mi-am petrecut sfârşitul lumii'', în regia lui Cătălin Mitulescu, d-l C. T. Popescu arată că ,,Securitatea nu era reprezentată de indivizi sobri, în costume de astronauţi, pe uliţele României, ci, dimpotrivă era inserată natural în societatea românească iar oamenii îşi spuneau pe nume («nea Gavrilă», «nea Ion» etc.). Unii, chiar se mândreau cu relaţiile la Securitate, alţii se temeau şi îi îndemnau şi pe alţii la supunere şi colaboraţionism''.

În opinia sa, ,,România trebuie adusă în starea morală responsabilă, pentru a înţelege într-adevăr ce i s-a întâmplat şi i se mai întâmplă''.

El critică deschis atitudinea faţă de cultură şi instrucţie a celor doi actori politici ai momentului: Gigi Becali şi Traian Băsescu. Să-i luăm pe rând. El invocă afirmaţiile iresponsabile ale lui Becali, făcute în finalul unei emisiuni: ,,Dom'le, ia mai lasă-mă cu intelectualii ăştia. Vreţi carte sau vreţi să trăiţi bine? (ultima sintagmă, apărută încă de la călugărul protestant Martin Luther) Dacă vreţi să trăiţi bine, votaţi Gigi Becali.'' Iată o opţiune, care nu corespunde tradiţiei şi moralei creştine, ci mai degrabă e pragmatism, care caută să manipuleze şi mai mult tinerii debusolaţi de astăzi.

Celălalt exemplu, îl are în vedere pe d-l Traian Băsescu, care în stilul său spontan şi necenzurându-şi afirmaţiile, declara reporterilor că n-a fost el strălucit în şcoală, mai fuma şi el prin WC, că îl mai căutau profesori să-i dea câte un patru, dar…a ajuns preşedinte. Pentru C. T. Popescu, asemenea afirmaţii sunt cu atât mai grave în postura de şef al statului, cu cât ele sunt făcute în relaţie directă cu şcoala şi induc tinerilor o mentalitate de genul ,,măi băieţi, dacă mai luaţi un trei sau un patru nu e nici o problemă'', adică se afirmă îndemnul ,,fiţi băieţi deştepţi''. Este vorba despre un semnal negativ transmis tinerilor, lipsiţi oricum de modele de urmat. Ziaristul de la ,,Gândul'' mărturiseşte el însuşi că regretă modul în care a trecut prin şcoală, că dintr-un teribilism stupid n-a zăbovit asupra operelor din şcoală, pe motiv că ,,profesorii ne cereau asta'' şi a trebuit ca pe la 25-26 de ani să reia

studiul lor pe cont propriu.

Partenerul său de dialog, dl. Emil Hurezeanu remarca în contextul discuţiei, fenomenul straniu de amnezie foarte selectivă în privinţa faptelor petrecute în timpul comunismului, intransigenţele morale iacobine din actualul PNL, precum şi faptul extrem de îngrijorător că „9 din 10 tineri vor să părăsească România, iar cel care rămâne este, în cel mai fericit caz debusolat şi rătăcit''. Atmosfera care domină societatea românească este o stare de confuzie absolut generală.

Aş aminti apoi emisiunea „Alb şi negru'' (sau „Altfel''), cu Andrei Pleşu şi Gabriel Liiceanu, de pe acelaşi post TV Realitatea. Voi prezenta unele afirmaţii remarcabile. De pildă, dl. Pleşu se arăta indignat pe bună dreptate de prezentarea unor filme româneşti pe un canal de televiziune care le difuzează frecvent, în care sunt prezentaţi în postura de golani şi bandiţi acei luptători ai rezistenţei anticomuniste, cei care de fapt au salvat demnitatea poporului român, cei care au oferit în acei ani vitregi singurul exemplu de rezistenţă şi solidaritate radicală contra regimului de exterminare comunist. Ori, solidaritatea socială (invocată atât de mult la polonezi şi la alţii) reprezintă o valoare culturală fundamentală indiscutabilă. Aceste filme regizate mai ales de Sergiu Nicolaescu (membru al PSD-ului şi susţinător fidel al lui Ion Antonescu, regizor al filmului „Oglinda'', în care se evocă procesul mareşalului), nu fac decât să demonstreze o dată în plus faptul că „nu s-a schimbat nimic în România''. Mentalităţile comuniste încă mai supravieţuiesc foarte bine.

Andrei Pleşu mai arată că în timpul comunismului a existat „o împrietenire cu frica''şi „o nevroză a fricii'', dar că în situaţii dure ale istoriei trebuie să faci însă o alegere tranşantă între Bine şi Rău, între Alb şi Negru. E un fel de recunoaştere a neputinţei sau a laşităţii pe care au demonstrat-o în trecut unii intelectuali. Tot în opinia sa, „ceea ce ne-a şubrezit pe noi, românii, a fost incapacitatea de a prevedea evoluţia lucrurilor'', adică instaurarea comunismului de tip sovietic.

În privinţa eroismului, demonstrat de românii curajoşi de astăzi, se vorbeşte de o relativizare a acestuia în România „prin băşcălie, ori prin scenarii''. S-ar părea că „la noi, eroismul s-a născut mai mult ca un pariu individual'' iar „când au apărut eroi, colectivitatea nu a avut nevoie de ei''. Se constată astfel, o insuficienţă naţională prin această lipsă de eroism sau prin faptul că „avem focul mai stins''. Eroismul a fost confiscat de comunism şi aşa se explică parţial atomizarea societăţii româneşti şi lipsa de aderenţă la orice proiect civil sau naţional.

Andrei Pleşu a avut curajul să mărturisească totuşi că a continuat rezistenţa prin cultură, preconizată de Constantin Noica. Dar, această întâietate acordată culturii, a mascat de fapt o neputinţă proprie şi acceptarea fricii induse de sistem. Chiar dacă frica nu mai e la fel de puternică ca înainte, o prezenţă cotidiană, domnia sa se întreabă şi ne întreabă pe toţi: suntem oare noi, mai pregătiţi acum, în faţa unei dictaturi? Mă gândesc că avea în vedere tocmai fenomenul globalizării…

Cunosc aspectul că foarte mulţi români nu sunt prea interesaţi de a afla mai multe despre masonerie, ca de altfel şi despre comunism. Îi solicită prea mult un asemenea subiect, îi plictiseşte de-a dreptul sau nu au timp pentru „fleacuri''. Dar, nu am scris acest volum neapărat pentru ei, ci pentru toţi aceia care vor să fie informaţi şi cărora nu le este indiferent ce se întâmplă în România şi sunt sigur că mai există asemenea români printre noi. De asemenea, le este util autorităţilor care veghează asupra suveranităţii noastre statale.

Prin urmare, fac un apel neîntârziat către toţi românii, care vor să trăiască şi să moară ca români dimpreună cu urmaşii lor, să se solidarizeze cum n-au făcut-o poate niciodată în viaţa lor şi să pună în dezbatere publică imoralitatea şi distructivitatea francmasoneriei, indiferent de care fel. Totodată, să ceară nominalizarea tuturor securiştilor şi activiştilor de partid, dar şi îngrădirea accesului lor la funcţiile publice. Să facem măcar un proces moral al comunismului, atât de necesar dacă stăm să ne gândim bine.

Mărturisesc că nu-mi stă gândul la faptul că aş putea deveni vreun erou naţional, cum a fost de pildă Ion Gavrilă-Ogoranu, luptător în rezistenţa anticomunistă şi care a scris că: „Brazii se frâng dar nu

se îndoiesc''. Mi-aş dori, evident, nu faima personală, ci mântuirea noastră, a tuturor românilor adevăraţi. Pentru mine, Dumnezeu şi apoi naţiunea sunt şi vor fi coordonatele vieţii mele. Apoi urmează celelalte datorii. Dacă eu afirm răspicat că îmi iubesc ţara, cum se bat astăzi unii cu pumnul în piept, această iubire nu poate fi decât una îndoielnică sau uşuratică, este doar posibilă. Dar, când eu îmi propun să-mi concentrez eforturile, ca şi până acum, în direcţia cea bună, a informării celor din jur şi sublinierii importanţei spiritului viu şi critic, moralităţii creştine, educaţiei şi culturii, ca obiective prioritare pentru noi toţi, atunci e bine să las faptele să vorbească de la sine.

Astăzi putem vorbi fără teama de a greşi, despre imoralitatea profundă a globalizării şi apartenenţei la francmasonerie, precum şi despre impactul pe care acestea îl au asupra Ortodoxiei (prin ecumenism şi alte mijloace), chiar dacă nu există în general decât foarte puţine lucrări care tratează în mod critic ecumenismul şi masoneria. Altele, cu mult mai multe desigur, dar aparţin unor autori masoni, sprijiniţi financiar şi logistic foarte mult de confraţii lor.

Puterea masoneriei rezidă în mare măsură tocmai în imperiul său financiar, în caracterul ei ocult şi în serviciile ei de informaţii. Organizaţiile acesteia, numeroase şi puternice, sunt în continuare invizibile pentru public, chiar dacă unii masoni vorbesc de contrariul acestui fapt.

Mass-media românească, ca şi în celelalte ţări ale lumii, este într-o proporţie covârşitoare (aproape 100%!) înrolată în masonerie. Este şi firesc, dacă luăm în calcul miza uriaşă în acest „joc'' al globalizării şi importanţa acesteia în cadrul societăţii.

Ceea ce aş dori să mai precizez aici, este interesul sporit al masonilor de a veni la „suprafaţă'', de a se face vizibili într-o anume măsură. În general, ei afirmă astăzi că la originea lor se află Ordinul Cavalerilor Templieri, cavaleri care au apărut în jurul anului 1100, după prima cruciadă, „cu scopul iniţial de apărare a pelerinilor pe drumul spre Ierusalim''. Despre aceştia se ştie că au acumulat averi uriaşe şi „timp de mai mult de 200 de ani… au fost mai puternici decât mulţi regi''. De asemenea, ei nu puteau fi decât cruciaţi, ori cruciaţii au jefuit în mai multe rânduri populaţiile autohtone, „au masacrat şi decapitat mii de oameni''.

Aceste aspecte sunt evidenţiate şi de un articol recent, intitulat „Templierii, absolviţi de vină după şapte secole'', apărut în cotidianul „Adevărul'' (din 13 octombrie 2007, semnat de Arina Avram), care însă şi-a propus să facă (în final) totodată reclamă templierilor români (aparţinând organizaţiei Ordinului Templului, înfiinţată în 2002, în timpul regimului Iliescu).

Indiscutabil, este dificilă descoperirea adevărului, atunci când este falsificat (o parte de adevăr şi mai multe de minciună). Ceea ce intrigă încă de la bun început în articolul de mai sus sunt informaţiile foarte sumare despre „pergamentul rătăcit care ascundea informaţiile despre procesul templierilor'', iar din fotocopia documentului nu se înţelege absolut nimic, scrisul fiind total ilizibil (cu caractere foarte mici).

Ar fi foarte interesant de aflat în ce condiţii şi cum s-a produs „absolvirea templierilor'' de către însuşi Papa Clement al V-lea, după şase ani de la proces şi de ce ritualul de iniţiere nu-l mai considera blasfemiator. Interesantă ar fi şi descifrarea denumirii ordinului. Nu cumva există vreo legătură între Cavalerii Templieri şi Templul lui Solomon, venerat de masoni? Apoi, reabilitarea acestora ar fi justificată de începerea reconstruirii acestui vestit templu, despre care vorbesc unele profeţii. De asemenea, nu trebuie pierdut din vedere nici faptul că ritualul lor de iniţiere se aseamănă foarte mult cu cel practicat la intrarea în francmasonerie. Iar, Filip, duce de Orleans a fost implicat în mare măsură în readucerea în prim-planul vieţii politice a francmasoneriei, cea care a declanşat şi condus sângeroasa revoluţie franceză din 1789.

În opinia mea, acest demers început de catolici, la nivel înalt (de a-i reabilita pe templieri), se subscrie politicii Vaticanului şi lumii catolice în general, de a face concesii (atât de multe, de-a lungul vremii), şi nu oricui, ci masoneriei, care astăzi doreşte să-şi construiască un trecut legitim, o imagine şi

un trecut pe măsura lor. Iar reabilitarea cavalerilor templieri se dovedeşte a fi o necesitate de prim ordin. Apoi, alegerea unui nou Papă, în premieră, din rândul Ordinului Iezuiţilor…

Globalizarea reprezintă în viziunea mea un nou experiment diabolic la scară planetară, care are scopul ei bine definit de autorii ei (hegemonia mondială). În esenţa ei este un comunism mascat, «îmbunătăţit», ridicat la un alt stadiu. Orice intelectual poate vedea cu ochii minţii sale procesul actual de îndobitocire intensivă a omenirii. Iar mijlocul principal folosit în acest scop este mass media, în care televiziunea ocupă deja locul cel mai important.

Nu putem să nu remarcăm legătura (şi continuitatea) dintre filozofia englezului Thomas Hobbes şi a continuatorilor săi John Locke şi Jean-Jacques Rousseau, pe linia gândirii care promovează iraţionalismul şi materialismul societăţii de consum de mai târziu. I s-au atribuit lui Jean-Jacques Rousseau multe paternităţi şi contribuţii care au dus la evoluţia omenirii, dar acestea au fost de multe ori exagerate de exegeţii săi. De pildă, «contractul social» al lui Rousseau, care nu-i aparţine de fapt. Nu ştim sigur dacă a fost sau nu mason, dar filozofia sa a servit perfect intereselor ocultei şi totalitarismului de mai târziu. Nu întâmplător, vom descoperi în scrierile politice ale lui Eminescu reproşuri aduse filozofului francez şi teoriei contractului social, şi nu întâmplător poetul nostru naţional şi marele nostru gânditor a avut parte de o agonie prelungită şi un sfârşit tragic, pentru ideile şi convingerile sale.

Filosofia celor amintiţi mai sus a servit mai târziu utilitarismului, acea doctrină sau atitudine morală care consideră că «utilul sau ceea ce ne poate aduce maximum de fericire» trebuie să fie principiul suprem al acţiunilor noastre. Această tradiţie îşi are începuturile în filozofia lui Epicur şi a fost susţinută de Thomas Hobbes, Helvétius şi Jeremy Bentham. Astăzi, utilitarismul a îmbrăcat forma materialismului societăţii de consum, care exclude prin prezenţa sa aproape în totalitate morala şi religia şi impune o religie a banului (denumit de un autor «sângele corporaţiilor multinaţionale»).

Dar nici comunismul nu s-a abătut de la această filosofie. Desigur, oculta mondială se poate lăuda cu iniţierea şi ''stoparea'' experimentului comunist, experiment care a fost efectuat pornindu-se probabil de la cercetările psihologilor, cum ar fi principiile psihologiei mulţimilor, de care s-a ocupat profesorul Gustave Le Bon în cartea „Psihologia maselor". Manevrarea psihologică a grupurilor de oameni a operat şi la căderea comunismului. Manipularea şi dezinformarea, diversiunea şi teroarea au constituit metode de lucru eficiente pentru realizarea planurilor masoneriei.

Întrebat fiind dacă deţine un doctorat în psihologie, fostul preşedinte al României, Ion Iliescu, recunoscut ca liber cugetător a răspuns, bineînţeles râzând: «Doctoratul meu … nu este teoria, ci practica».

CERCETAŢI PUŢIN MASS-MEDIA ROMÂNEASCĂ ŞI VEŢI AVEA MULTE SURPRIZE!

Aş dori în final, să fac câteva aprecieri critice, faţă de una din noile ,,realizări'' ale mass-mediei româneşti. Şi, m-aş opri la emisiunea ,,Între Bine şi Rău'', difuzată la TVR 1, pe data de 3 aprilie 2007, care sunt convins că a indignat pe mulţi credincioşi din România, printre care mă situez şi eu.

Este revoltător în primul rând, faptul că în Săptămâna Mare a Patimilor din Postul Sf. Paşti, se aduc în dezbatere publică aspecte şi întrebări legate de contestarea divinităţii şi persoanei trinitare a Mântuitorului nostru Iisus Hristos. În schimb, se subliniază tot ceea ce ar ţine de ,,omul'', ,,profetul'' sau ,,personajul istoric'' Iisus Hristos, pornindu-se ca bază de discuţie de la aşa-zisele controverse din lumea creştină, apărute în ultimii zece ani, legate de cărţile şi filmele care evocă o altă imagine a Fiului lui Dumnezeu, cu totul diferită de prezentarea creştină tradiţională.

Nu voi intra aici în amănunte pentru a demonstra falsitatea acestor ,,noi afaceri'' şi atacuri la adresa creştinismului, pentru că despre Dan Brown şi alţi ,,istorici'' de asemenea factură, se vorbeşte destul în volumele 3 şi 4. Ceea ce vreau doar să amintesc, este faptul că acestea sunt tot mai multe (peste 100 de lucrări de pildă despre biografia lui Iisus, apărute doar în Israel, după cum aprecia dr. Hary Culer) şi încearcă să semene cât mai multă confuzie în rândul creştinilor. Acesta să fie oare scopul toleranţei dintre culte, atât de invocată de partizanii ecumenismului? Să arunci cu piatra în credinţa altora? Să critici direct şi indirect o credinţă pe care nu o împărtăşeşti?

Este o dovadă de neprofesionalism sau rea voinţă, ca prestaţia moderatorului să fie părtinitoare (faţă de ateism) şi să întrerupă adeseori pe cel care vorbeşte (mai ales când începe să spună ceva important şi care deranjează…). Apoi, prestaţia invitaţilor mi s-a părut lamentabilă şi chiar coordonată. Modul în care a decurs emisiunea şi tot ceea ce s-a afirmat, consider că era pregătit sau regizat dinainte. Pentru că, de ce să nu recunoaştem, şi miza era destul de mare…

De fapt, ce s-a urmărit prin această emisiune? Aş putea spune, că în primul rând, a dorit să facă puţină publicitate ateismului (,,liberei cugetări'', ,,cugetării raţionale''), umanizându-l după atâta contestare din ultimele decenii. Dar ceea ce mă surprinde oarecum este alianţa făţişă dintre Liviu Mihaiu (un susţinător frenetic al lui Carol I, în emisiunea ,,Mari români'') şi Florin Iaru (unul dintre moderatorii aceleiaşi emisiuni, care se mândreşte mereu cu statutul său de ateu convins), ,,curajul'' de a se afişa fără nici o reţinere împreună sau pe aceeaşi poziţie. Chiar dl. Mihaiu preciza la un moment dat că, vorbise anterior despre chestiunea pusă în discuţie cu colegul său Florin Iaru.

Invocând ,,lipsa de diplomaţie'' personală, acelaşi Liviu Mihaiu a dorit să exceleze în întrebări provocatoare, legate de pildă de posibilitatea căsătoriei (?!) Mântuitorului cu Maria Magdalena (una din ucenicele Sale mai vrednice, căreia i-a iertat mult), temperamentul violent (?!) ilustrat de răsturnarea meselor negustorilor din Templu (care, chipurile, îl reprezintă ca om obişnuit?!), chiar lipsa abţinerii de la mâncare şi băutură (?!) (în opoziţie cu Sf. Ioan Botezătorul) ş.a. Dar cele mai grave aspecte sunt acuzaţia de ,,cult al personalităţii''şi întrebarea, dacă a fost comunist sau capitalist!!! În sfârşit, s-a pus capac prin bancul său, prin care se aducea o jignire voalată musulmanilor, în care Allah apărea ca simplu servitor, care aducea cafeaua…

Singurul apărător, după cum era şi firesc, a fost părintele (prof.univ.) Constantin Coman, care a venit fiind invitat şi chemat, şi care i-a pus o întrebare pe măsură: ,,L-aţi vedea pe Iisus iertându-le şi totodată aprobându-le pe prostituate?''

În rest, intervenţiile celorlalţi invitaţi, cum ar fi istoricul (dr.) Hary Culer (din partea cultului mozaic), istoricul (dr.) Cristian Bădiliţă, consilierul Mitropoliei greco-catolice din Blaj – Cristian Barta, d-na Corina Chiriac, un reprezentant al islamului, un adventist ş.a. (mai puţin prezentaţi), n-au avut

decât opinii evazive şi neconvingătoare, n-au făcut decât să sprijine şi să elogieze ecumenismul (în treacăt, chiar şi New Age), acreditând ideea că, de fapt, toţi cred în acelaşi Dumnezeu, deşi în mod diferit. Este şi ideea gnosticilor şi scientologiei. Dar, ea rămâne totuşi ceea ce este: un sofism.

Noi trebuie să destrămăm măcar o parte din vălurile groase ale confuziei actuale, care acoperă tot mai mult ,,ochii minţii'' omului contemporan, supus unui bombardament mediatic şi psihologic fără precedent, de o intensitate şi amploare pe care abia începem s-o descifrăm!

Oricum, în contextul aderării României la Uniunea Europeană, vedem că s-a mai pus în ultima vreme accentul şi pe regăsirea identităţii noastre naţionale, necesară de altfel într-un concert european al naţiunilor. Tocmai aici se vădeşte importanţa acesteia. Fără o identitate precisă, românii riscă să-şi piardă, atât naţionalitatea cât şi tradiţiile spirituale şi să devină în timp doar cetăţeni europeni, apoi mai târziu ,,cetăţeni universali''. Adică, România nu va mai avea rădăcini şi se va lăsa purtată de vânt, acolo unde vor dori mereu alţii. Ori, noi – românii – avem o identitate şi un specific naţional, strâns legate de religia noastră ortodoxă. Fără aceasta nu cred că ne-am mai putea numi români.

Tinerii trebuie să înveţe să aleagă, să nu facă niciodată alegeri proaste, să discearnă atent între ,,opera'' unui francmason iluminat precum Dan Brown (sau Sandra Brown) şi opera cu adevărat educativă şi valoroasă. Sigur că ficţiunea, aventura şi senzaţionalul sunt mai atractive, mai ,,interesante'' într-o lume desacralizată (secularizată, adică punând accentul pe viaţa de aici şi pe ,,duhul lumii'', moda ei etc.) şi care le cultivă în chip deşănţat, dar cred că aceste lucruri atrag doar spiritele leneşe, ,,avide de senzaţii tari'' (precum filmele horror sau thriller, erotice etc.), atrase de divertisment exagerat şi cretin (din tot felul de emisiuni şi filme stupide sau subculturale), fascinate sau vrăjite de o lume fantastică în care pot oricând să evadeze (pentru a fugi de realitate şi de obligaţiile lor, dar împiedicaţi totodată să gândească liber şi să acţioneze în consecinţă).

EXISTĂ TERORISM INTERNAŢIONAL SAU IMPERIALISM AMERICAN DIRIJAT DE MASONERIE?

Se vorbeşte în ultimii ani tot mai mult despre aşa-zisul ,,terorism internaţional'' şi despre războiul dus împotriva acestuia. În agenda politicii internaţionale a unor state, în special a Statelor Unite ale Americii, acesta este chiar principalul subiect. Nu mai vorbim despre sumele exorbitante care au fost alocate pentru a combate acest ,,flagel''.

Dar nu se mai vorbeşte absolut deloc despre imperialism, cum ar fi cel american şi pe care îl incriminau înainte doar comuniştii, în virtutea propagandei lor. De parcă nici n-ar exista sau n-ar avea nicio importanţă. Cât despre imixtiunea masoneriei în ceea ce priveşte acest imperialism contemporan (sau neocolonialism), aceasta ar părea doar rodul unor speculaţii sau conspiraţii mondiale nedovedite.

Şi totuşi, mai mult ca oricând, putem constata noi înşine că nu aşa stau lucrurile. Aparenţele ne înşală tot mai des. De fapt, ce ştim noi despre ,,terorismul internaţional''? Evident, doar ceea ce ne prezintă tendenţios, televiziunea şi presa, adică principalele mijloace de informare în masă, conduse aproape în totalitate … de Masonerie. Dar ce ştim noi despre Masonerie? Aproape nimic sau … chiar nimic. Ori, Masoneria este astăzi o organizaţie puternică şi secretă, cu ramificaţii în întreaga lume, cuprinzând nenumărate asociaţii şi fundaţii, precum şi conducătorii a nenumărate secte religioase protestante şi neoprotestante, unii dintre catolici, greco-catolici, romano-catolici ş.a.m.d. Iar principalul ei obiectiv este dominarea întregii omeniri şi controlul strict asupra fiecărui individ în parte.

Masoneria are într-adevăr o structură de tip piramidal iar gradele inferioare nu cunosc nimic din ceea ce se întâmplă la nivelele sau gradele superioare. Marele ei vicleşug nu constă neapărat în faptul că masonul este iniţiat treptat în grad ,,ca să nu sufere un şoc când ar afla că se-nchină lui Lucifer'', cum se arată într-un material pe Internet. Masonul este iniţiat treptat în această ,,religie universală'' (ecumenistă şi luciferică) sau în ,,Biserica lui Antihrist'', pentru a fi controlat strict şi dirijat de către superiori, astfel încât secretele masoneriei să nu poată fi divulgate, acestea vizând ritualurile, dar mai ales planurile sale diabolice şi anticreştine.

Masoneria nu poate fi transparentă, nu pentru că ar condamna-o neapărat toţi, dacă i-ar cunoaşte toate secretele. Ea nu poate fi decât ocultă, cum a fost dintotdeauna. Plăcerea jocului din umbră sau din culise este o trăsătură substanţială şi specifică acesteia. Ea va putea acţiona în largul său, devenind într-adevăr ,,discretă'', doar când majoritatea covârşitoare a cetăţenilor sau întreaga omenire va experimenta ,,spiritul universal'' sau, cu alte cuvinte masonic. Când <<spălarea creierului>> va fi reuşit într-o proporţie năucitoare, adică totală.

Revenind la ,,terorismul internaţional'', principalul obiectiv de pe agenda unor state în frunte cu SUA, ne punem întrebarea dacă el există într-adevăr. Există destui autori care au remarcat caracterul fictiv al acestuia. Pe plan mondial, nu există nici până astăzi o definiţie a ,,terorismului internaţional'', unanimă sau împărtăşită de majoritatea statelor lumii. Aceasta pentru că, nu putem considera că acei care luptă pentru independenţa naţională, sunt într-adevăr ,,terorişti internaţionali''.

Faptul că nu există ,,terorism internaţional'' este atestat şi prin exemplul aşa-zişilor ,,terorişti'' care s-au dezlănţuit după capturarea liderului comunist Nicolae Ceauşescu, despre care astăzi nu avem … nici un fel de date. Puţinii care au fost prinşi atunci, au fost imediat eliberaţi, la ordinul viitorului preşedinte Ion Iliescu, pentru a se şterge toate ,,urmele'' palpabile ale loviturii de stat.

De fapt, constatăm că ,,terorismul internaţional'' a devenit important abia după prăbuşirea turnurilor gemene din New York în septembrie 2001, dată de la care s-au investit resurse umane şi materiale uriaşe pentru a-l eradica. Şi cu toate acestea, liderul arhicunoscut Osama bin Laden (instruit în agenţia de spionaj şi contraspionaj americană C.I.A.) nu a fost încă capturat iar atentatele continuă

furibund atât în Irak, cât şi în Afganistan. În atare condiţii, invazia americană în aceste state şi crearea unor baze americane pe teritoriul acestora continuă, fiind „justificate'' în ochii celor care conduc operaţiunile militare sau/şi de altă natură. Nu mai vorbim despre exploatarea petrolului irakian, într-o lume în care resursele naturale sunt disputate tot mai acerb de către economiile statelor lumii, îndeosebi a celor puternic industrializate.

Invenţia „terorismului internaţional'' se datorează, în realitate, intereselor Masoneriei. De frica acestor „terorişti'' („fundamentalişti'' sau „extremişti'' islamici), toţi cetăţenii lumii vor fi obligaţi şi forţaţi să poarte microcipuri, pentru a fi controlaţi/supravegheaţi tot timpul şi oriunde. De ce? Pentru că principalul obiectiv al Masoneriei este supunerea necondiţionată a întregii omeniri şi a tuturor indivizilor. Acesta este şi obiectivul Antihristului, în slujba căruia se află Masoneria sau Francmasoneria.

În schimb, putem vorbi mai degrabă despre existenţa imperialismului sau expansionismului american. De altfel, Statele Unite ale Americii reprezintă de mai bine de o sută de ani, principala forţă economică şi militară a lumii.

În condiţiile în care destui autori au vorbit clar despre subjugarea acestui stat de către evreii sionişti (având puternice centre în New York, Washington şi altele) şi Masonerie iar Israelul a fost permanent susţinut economic şi militar (încât nu-i de mirare că însăşi Mossad-ul, serviciile secrete israeliene a devenit poate cel mai puternic din întreaga lume!), atunci putem vorbi într-adevăr despre un imperialism american, dar supus masonilor, adică despre imperialismul masonic.

În sprijinul tezei de mai sus, stau intervenţiile nenumărate în alte state (Vietnam, Iugoslavia, Afganistan, Irak etc.). Mărturie stau şi astăzi mari construcţii din Belgrad, capitala Serbiei de astăzi şi din alte multe alte zone, încă într-o stare deplorabilă de ruină şi nefolosinţă. Dar, mai mult, sacrificarea a nenumărate vieţi omeneşti (inclusiv a soldaţilor americani!) este rezultatul politicii agresive şi expansioniste pusă în slujba intereselor Masoneriei. Nu mai este un secret astăzi faptul că, în Iugoslavia, refuzul demn al ortodocşilor sârbi de a se uni cu catolicii sub conducerea evidentă a papei, a justificat (oare?!) … bombardamentele ucigaşe ale americanilor.

Un ultim argument este unul chiar de ordin logic. Pentru a domina lumea, Masoneria avea nevoie neapărat de puterea imensă a Statelor Unite ale Americii, principalul actor pe scena lumii sau cel denumit arbitrar „jandarmul păcii'' (ceea ce este în realitate un nonsens, câtă vreme politica externă a unui stat utilizează împotriva altora principiul forţei!).

ISTORIA ROMÂNIEI ESTE FALSIFICATĂ PENTRUA FI PE PLACUL EUROPEI ŞI MASONERIEI

Asupra acestor rânduri aş dori să reflectaţi, ţinând seama de tot ce s-a scris pe această temă. Eu nu am autoritatea unui istoric consacrat, dar pentru simplul fapt că istoria României a fost şi rămâne o preocupare foarte importantă a vieţii mele, m-am simţit obligat să iau atitudine. Mai ales, în contextul actual al globalizării, în care mulţi istorici au fost practic cumpăraţi (iar acest lucru nu e prea greu de realizat astăzi) de către masonerie iar alţii nu au curajul să spună adevărul pe care îl cunosc, de teama unor represalii.

Pentru a argumenta aceste afirmaţii de mai sus, vă invit la un exerciţiu de analiză şi de comparaţie. Este necesar să analizaţi fiecare propoziţie şi fiecare mesaj pe care aceasta îl transmite. În contextul în care există multe inexactităţi, omisiuni şi distorsionări ale informaţiei în actualele manuale de istorie (poate nu toate), eu am ales unul dintre acestea, ceva mai „corect''. Şi totuşi, vom întâlni şi aici o promovare ostentativă a personalităţilor masonice, a oligarhiei financiare (a acelui grup restrâns de mari posesori ai capitalului financiar, care domină viaţa economică a unui stat dar şi alte domenii) şi a celor care au adus servicii masoneriei, tocmai în virtutea faptului că tinerii nu sunt documentaţi în acest sens. De altfel, trebuie să recunoaştem, nici în rândul oamenilor vârstnici nu întâlnim o categorie largă de populaţie bine informată şi bine intenţionată. Iar în acelaşi timp, veţi constata o denigrare în privinţa a tot ce ţine de Mişcarea Legionară, inclusiv a marelui precursor care a inspirat-o: publicistul, scriitorul şi poetul Mihai Eminescu.

Oare, toate aceste aberaţii şi omisiuni voite, trebuie să le înghită actualele şi noile generaţii de elevi şi studenţi? Acest ''adevăr'' îl vor transmite şi ei mai departe? Cui folosesc aceste denaturări ale adevărului şi ce se urmăreşte de fapt? Vă las pe dumneavoastră să trageţi concluziile de rigoare şi să găsiţi cele mai potrivite răspunsuri la aceste întrebări.

Iată ce susţin autorii unui manual de istorie, mai frecvent utilizat astăzi, manual pentru clasa a XII-a, apărut la editura Humanitas Educaţional, la Bucureşti, în anul 2003 (Nicoleta Dumitrescu, Mihai Manea, Cristian Niţă, Adrian Pascu, Aurel Trandafir şi Mădălina Trandafir) din care spicuim:

„FRANCMASONERIE, asociaţie internaţională cu caracter filantropic, în parte secretă, ai cărei membri se recunosc prin anumite semne, embleme şi simboluri. [...] „OCULTA'', grupare în cadrul P.N.L. (de la sfârşitul sec. al XIX-lea), condusă de Eugeniu Carada, cu scopul de a-l aduce în fruntea partidului pe Ion I.C. Brătianu." (p.99)

Vreau să vă mai spun că, dacă veţi răsfoi manuale relativ recente de istorie sau cărţi şi articole privind acest domeniu, veţi descoperi multe inadvertenţe. Faptul că, regimul totalitar comunist a mistificat adevărul istoric, nu trebuie să conducă la o altă „rescriere a istoriei'', prin alte exagerări şi mistificări. Ambele sisteme, şi anume comunismul şi liberalismul (cu formele sale, îndeosebi radicale) au păcătuit prin extremism. Statul sau individul, au stat în centrul acestora. Adevărul este însă, după cum se spune, la mijloc, pentru că societatea are nevoie de armonizarea acestor relaţii şi punerea în valoare atât a valorilor colective, cât şi a celor individuale. Exacerbarea însă, a acestora este extrem de păgubitoare.

Să mai precizez că, Mihai Eminescu i-a criticat dur mai ales pe liberalii, care l-au detronat pe Alexandru Ioan Cuza. Aceştia reprezentau în fapt, aripa radicală a partidului. În fruntea lor se aflau C. A. Rosetti (fondatorul ziarului Pruncul român şi mai târziu al cotidianului/oficiosului partidului liberal Românul, cu care a polemizat intens Eminescu) şi Ion C. Brătianu (cel care s-a ocupat personal de aducerea în ţară, pe ascuns, a prinţului Carol de Hohenzollern-Sigmaringen). Aceştia susţineau „organizarea rapidă a noului regim politic'' şi imitarea instituţiilor din ţări, precum Germania,

Franţa, Belgia.

De ce credeţi că îi critica Eminescu? În principal, datorită apartenenţei lor la lojile masonice şi excluderii interesului naţional. Chiar în acest manual (la p.104) scrie: „Mulţi dintre membrii elitei liberale au aderat la lojile masonice, mai ales în perioada paşoptistă. Sunt cunoscute şi cazurile lui C.A. Rosetti, Ion C. Brătianu, Dumitru Brătianu, Ion Ghica, Ion Bălăceanu şi a multor altora. Însă, după 1866, aripa radicală reprezentată de I.C. Brătianu şi C.A. Rosetti s-a retras din această organizaţie, ca urmare a opoziţiei dintre caracterul naţional pregnant al ideologiei liberale şi internaţionalismul francmasonic.''

Din păcate, şi aici este eludat un adevăr sau chiar mai multe. Din lojile masonice, nimeni nu se poate retrage fără a suporta consecinţe extrem de dure (moartea). De aceea, chiar şi Titu Maiorescu, cel care iniţial l-a sprijinit pe Eminescu iar apoi l-a trădat în mod incredibil, declarase că fusese francmason în tinereţe. Acum, când ştim cât de mult l-a „preţuit'' el pe Eminescu şi cât a profitat de posteritatea lui pentru a-şi clădi propria lui imagine publică, cum să-l credem pe cuvânt pe „onorabilul'' Maiorescu? Apoi, după trădarea sa, liberalii l-au recompensat cu funcţia de avocat al poporului…

Despre masonerie se pot scrie desigur şi se pot discuta multe. Dar, indiscutabil rămâne faptul, că ea a lucrat şi lucrează împotriva omului. M-a surprins iniţial destul de mult poziţia curajoasă a d-lui Antonie Iorgovan, care a criticat masoneria, pentru că el însuşi face parte dintr-un partid în mare parte corupt şi astăzi. M-am gândit că domnia sa a fost şi rămâne totuşi un mare jurist. Altfel, nici nu cred că ar fi fost cooptat în echipa care s-a ocupat de elaborarea Constituţiei României. Am mizat deci, pe obiectivitatea sa, în momentul acuzaţiilor lansate la adresa lui Adrian Năstase şi a altor membri PSD, pentru că eu însumi am la bază o formaţie juridică şi apreciez spiritul critic.

Dar, să nu cădem în capcana unei judecăţi simpliste sau subiective. V-aţi pus întrebarea: oare de ce a fost lăsat să acuze masoneria? Ca să laşi o persoană publică să facă asemenea dezvăluiri (până la urmă senzaţionale), când în alte cazuri, pur şi simplu se întrerupeau parţial sau total emisiunile (mai ales pe postul TV Realitatea, la cele prezentate de d-l Robert Turcescu, care discuta la obiect cu câte un invitat etc.) mi se pare destul de suspect.

Având în vedere faptul, că toţi aceşti purtători de cuvânt (mai puţin Ion Iliescu) sunt masoni de rit scoţian, convinşi şi ei de „necesitatea'' integrării României în Uniunea Europeană (unde domină această masonerie comunitaristă în prezent) şi divergenţele dintre cele două mari ramificaţii masonice, am putea trage concluzia, şi cred că e cea corectă, că Antonie Iorgovan exprimă în fond punctul de vedere al masoneriei comuniste, speriată de pierderea posibilă a privilegiilor şi a organizării unui proces al comunismului, care nu doreşte să lase totul celeilalte masonerii şi ca atare preferă scoaterea din beneficiile legii care-i dă dreptul să primească bani de la bugetul de stat. Însă rămâne de văzut de ce a declarat totuşi că: „Dacă este să căutăm crima organizată, ea este foarte bine aşezată în aceste structuri masonice.'' Pentru simplul fapt că acesta este şi adevărul…

Ar fi interesant de analizat întreaga istorie a loviturilor de stat din ţările româneşti, şi mai cu seamă de când a apărut mai vizibilă masoneria la noi. Dau numai un exemplu. Căderea dictaturii ceauşiste, atribuită în mod greşit doar românilor de rând, care s-au unit în mod spontan şi cu mult curaj (deşi, se ştie că românii trăiau atunci într-o frică generalizată şi întreţinută abil de Securitate). Potrivit, iarăşi unei ''teorii'' conspiraţioniste, dintr-o emisiune cu acelaşi nume (Teoria conspiraţiei), turiştii sovietici aflaţi într-un număr suspect de mare în prejma revoluţiei din decembrie'89 s-au implicat foarte puţin, pentru că Ion Iliescu reuşise să fie impus ca personaj-cheie al revoluţiei şi ca personalitate de prim rang, cu reale şanse de a fi un preşedinte pentru multă vreme (ceea ce s-a şi întâmplat, în pofida multor contestaţii şi acuzaţii care i-au fost aduse în toţi aceşti ani postdecembrişti). Dacă, să presupunem, n-ar fi fost ales acest promotor al politicii gorbacioviste, atunci cu siguranţă am fi asistat la o baie de sânge. Interesele erau mult prea mari, ca să nu se ajungă la acest lucru. Ori, vizionând un alt episod al aceleiaşi emisiuni, m-am convins, în sfârşit (deşi se putea anticipa, dar nu prea aveam dovezi palpabile - n.a.), că

Ion Iliescu nu este doar un apărător şi susţinător al masoneriei, ci un mason de-a adevăratelea!

Prin urmare, aşa-zisa revoluţie română a fost de fapt o lovitură de stat autentică, în care rolul principal l-a jucat masoneria! Cine să-l mai creadă pe Petre Roman, care susţinea că românii din stradă au făcut-o? Cine? Ion Iliescu sau Silviu Brucan, ei înşişi direct implicaţi în evenimentele sângeroase, soldate cu peste o mie de morţi şi peste 3 000 de răniţi? Istoria va clarifica până la urmă ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în acele zile. Dacă nu va fi rescrisă din nou de către masonerie…

Tineretul, mai cu seamă de după 1989, nu va putea să aibă o imagine clară despre istoria neamului românesc, inclusiv cea recentă, datorită mistificărilor şi dezinformărilor, care s-au făcut în ultima jumătate de veac şi au loc chiar şi în prezent, sub ochii noştri. Îmi vin în minte acum, câteva exemple: prezentarea acelui „documentar'' despre Ion Antonescu de către Adrian Cioroianu (susţinut de Andrei Oişteanu ş.a.); calificarea Mişcării Legionare de către detractorii ei (unii evrei şi susţinători ai lor) drept „o mişcare anarhică sau fascistă'' iar de unii (precum Dragoş Bucurenci) drept „cea mai criminală după comunism''; manipularea perfidă, demitizarea şi banalizarea valorilor naţionale (inclusiv istorice) în cadrul ciclului de emisiuni „Mari români'', care urmăreşte în fapt prin înlocuirea criteriului valorii cu cel al notorietăţii, să rescrie istoria şi să „educe'' tineretul pe linia altor valori considerate „moderne'' şi a excluderii naţionalismului, văzut ca un capitol încheiat al istoriei; contestarea Mişcării Legionare de către Andrei Pleşu (care are o rubrică în revista controversată „Dilema''!), alăturându-se d-lor Zigu Ornea şi Andrei Oişteanu, poate deşi cunoaşte adevărul istoric (călcând astfel, s-ar putea spune, pe urmele profesorului Nicolae Iorga, care a uitat complet de principiile sale din trecut şi de morala datoriei faţă de neam şi semenii din jur); rescrierea istoriei de către autorităţile comuniste de la Chişinău (care, printre atâtea altele, au mai şi cheltuit sume uriaşe pentru cimitirul dedicat eroilor ruşi şi ucraineni, căzuţi în război iar pe cel al eroilor armatei române l-au uitat cu totul, el fiind astăzi acoperit de gunoaie, profanat şi nesupraveheat de nimeni) şi exemplele pot continua la nesfârşit...

În final, aş vrea să formulez câteva critici sau întrebări, care vizează un volum de crestomaţie, intitulat „Altfel despre Ştefan cel Mare'', apărut de curând la Ed. Anastasia. Sunt intrigat, fie şi ca cercetător amator într-ale istoriei neamului românesc, de unele inexactităţi, pe care nu le pot trece cu vederea.

Cum este posibil ca istorici, precum Oreste Tafrali, C. I. Andreescu şi A. Pippidi, să avanseze ipoteza că „mariajul bizantin (cu Maria de Mangop, din spiţa Paleologilor) ar fi inspirat voievodului moldovean ideea să ridice pretenţii la tronul Constantinopolului''? (p.168) Cum pot să acrediteze unii istorici existenţa şi influenţa puternică a astrologilor de la Curtea Domnească, ştiind totuşi că domnitorul Ştefan cel Mare era credincios şi ortodox pe deasupra? (pp.147-151) Cum pot să-şi dea cu părerea unii autori (specialişti chiar în alte religii), precum A. K. Coomaraswamy (un budist recunoscut pe plan internaţional) şi traducătoarea acestuia, Anca Manolescu, în probleme ce privesc un erou şi sfânt ortodox? (p.282 ş.a.) De ce este pomenit, aparent fără rost, Christian Rosenkreutz (din Ordinul masonic al Rosicrucienilor)? (p.151) De ce se invocă ecumenismul, legat de chivotul ecumenic cerut de Petru Rareş? Cine sunt până la urmă „cercetătorii noştri''? (p.60)

Apoi, de ce în acest volum plin de date de tot felul, în general despre civilizaţia medievală, nu se aduce aproape niciun omagiu sau elogiu marelui domnitor? De ce coperta cărţii prezintă un pocal aurit înconjurat de steluţele Uniunii Europene, iar titlul este scris cu litere mari albastre? Pentru a da bine înaintea acesteia? Cum de a fost scos la tipografia… Gutenberg?

Şi, în sfârşit, ca o întrebare aparte, de ce nu s-a dorit cu adevărat să se restaureze nici până în zilele noastre, vechea Cetate de Scaun a Sucevei, construită de cel care a fost recent desemnat prin votul a milioane de români din întreaga lume „cel mai mare român''? Unii muzeografi, în lipsă de ceva mai bun, invocă lipsa planurilor originale ale acesteia, care sunt absolut necesare…

Pentru că m-am născut în vechea capitală a Moldovei şi în Bucovina, atât de îndrăgită de

Eminescu, voi aduce un mic omagiu prezentând primele versuri dintr-un cântec, care constituie chiar genericul filmului ,,Ştefan cel Mare'' realizat de Mircea Drăgan:

Ştefan, Ştefan, domn cel Mare
Seamăn pe lume nu are,
Decât numai mândrul soare,
Decât numai mândrul soare.
Din Suceava când el sare, el sare,
Pune pieptul la hotare, hotare,
Ca un zid de apărare,
Ca un zid de apărare!…

Dacă ar fi să-mi dezvălui idealurile, aş începe cu acesta: aş vrea să pot face măcar o mică parte din ceea ce a realizat Ştefan cel Mare şi Sfânt, desigur prin arma scrisului. Este datoria noastră să luptăm pentru credinţa ortodoxă şi împotriva invaziei actuale (tot mai agresive) a păgânismului (în plan religios) şi materialismului (în modul de viaţă şi de gândire). Dumnezeu să ne dea curaj şi tărie să putem înfrunta aceste vremuri grele pe care le trăim. Amin.

NOI, ROMÂNII, AM ÎNVĂŢAT OARE CEVA DIN EXPERIMENTUL MALEFIC AL COMUNISMULUI?

Aţi observat poate faptul că, în ultima vreme, o mare parte din mass media, controlată din umbră de francmasonerie, încurajează tot mai mult nostalgiile după epoca de tristă amintire, numită epoca de aur sau epoca Ceauşescu şi totodată atacurile subversive la adresa preoţilor ortodocşi şi Bisericii Ortodoxe Române?

Opinia publică este manipulată în aşa fel încât tot mai mulţi români să regrete acele timpuri (locurile de muncă şi locuinţele cu chirie primite de la Ceauşescu?!, fiind aproape singurele aspecte avute în vedere şi subliniate). Însuşi cuplul Ceauşescu devine în mass media, în special la unele canale TV un cuplu celebru de personaje mondene, un fel de VIP-uri de actualitate!

De asemenea, sondajele nerealiste şi făcute la comandă, ar indica chipurile scăderea încrederii populaţiei în Biserică... Ştirile despre preoţi ortodocşi, care au săvârşit fapte de corupţie sau reprobabile, precum şi despre afacerile altora sau ale Bisericii se înmulţesc. Însuşi modul tendenţios de prezentare a acestor ştiri ne indică o denigrare premeditată a Bisericii, de altfel una din instituţiile cele mai importante ale statului, încă de la reforma acesteia în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza, patriot român care a murit departe de ţară după 7 ani de exil forţat.

Şi ne întrebăm fireşte, dacă nu cumva noi, românii, am preluat învăţămintele de rigoare după ce am trecut prin experimentul diabolic al comunismului...

Vedem cum tinerii de astăzi sunt determinaţi să asimileze noi „adevăruri istorice" (prin noile manuale de istorie şi mass media), care cuprind mai degrabă o biografie romanţată, incompletă şi falsă a acestuia. Se vorbeşte despre regimul lui Ceauşescu dar se omite cu bună ştiinţă regimul mai dur de dinainte, al lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, care a desfiinţat partidele, a umplut închisorile cu deţinuţi politici până în 1964 din rândul elitelor din toate domeniile de activitate, care a făcut naţionalizarea proprietăţilor private, colectivizarea, etc.

Chiar şi noile documentare (precum Utopia impusă) se limitează în a sublinia chestiunile de suprafaţă (de genul: statul la cozi, raţiile alimentare, raţionalizarea energiei etc.). Se amintesc în acestea unele greşeli ale regimului Ceauşescu, care a luat măsurile acestea de austeritate, chipurile pentru a lichida datoriile externe (deşi Fondul Monetar Internaţional este adevăratul vinovat, această organizaţie masonică fiind cea care practic l-a obligat să returneze cât mai repede împrumuturile!, grăbind în felul acesta căderea comunismului şi în România).

Din păcate, semnale negative ne vin şi de la forurile superioare ale Bisericii (Patriarhia Română în special), precum întârzierea prelungită a canonizării martirilor temniţelor comuniste, torturaţi şi ucişi, aruncaţi adeseori în gropi comune neştiute. Observaţi cum, până şi la Sf. Liturghie, în unele biserici şi regiuni, nu mai sunt pomeniţi la Sf. Daruri aceşti apărători şi luptători neînfricaţi ai credinţei ortodoxe şi demnităţii naţionale, care fac cinste poporului român şi neamului românesc. Preoţii nici nu mai fac în general activitate misionară, nu mai mărturisesc adevărul despre comunism şi despre ceea ce se întâmplă astăzi la noi şi în lume. Sunt împiedicaţi de hotărâri ale Sinodului, ale patriarhului şi ale unor episcopi să-şi îmdeplinească această sfântă datorie a mărturisirii Adevărului, se subînţelege - a lui Hristos, de teama unor represalii ulterioare (mergând până la pierderea parohiei şi caterisire).

Pe de altă parte, mass media centrală nu mai doreşte să dezvăluie crimele comunismului decât arareori, acest demers conducând la uitare şi nepăsare, marginalizează subiectul, ca şi când nu ar mai fi un subiect important sau de actualitate ori îl trimit chiar în derizoriu şi vulgaritate. Iar atunci când se vorbeşte despre comunism, totul este expus într-o manieră ipocrită, falsă şi neprofesionistă. De fapt, nu se doreşte cunoaşterea reală a adevărului istoric despre comunism, mai ales de către noile generaţii de

tineri!

Să nu uităm faptul că mulţi dizidenţi de după 1989 (precum Doina Cornea, Dumitru Mazilu, Paul Goma, Octavian Paler şi mulţi alţii), jurnalişti, scriitori, ba chiar politicieni care au criticat pe faţă comunismul (precum Sorin Ticu Dumitrescu, care a dorit o adevărată Lege a lustraţiei, adică a interzicerii accesului foştilor activişti şi securişti la funcţii şi demnităţi publice şi alte măsuri binevenite pentru însănătoşirea societăţii) au fost ei înşişi denigraţi, discreditaţi, marginalizaţi şi reduşi în felul acesta la tăcere.

Şi vă întrebaţi poate de ce s-a întâmplat acest lucru. Răspunsul este unul singur. Masoneria neagră din Occident (capitalist-corporatistă) a dorit prăbuşirea comunismului, opera lor de bază de altfel, doar la suprafaţă („aceeaşi Mărie, cu altă pălărie!") şi menţinerea la putere a vechilor nomenclaturişti (securişti şi activişti, mulţi devenind după 1989 patroni foarte bogaţi şi influenţi, precum Dan Voiculescu), înlocuind doar proprietatea de stat cu cea privată şi operând alte diverse liberalizări.

Există numeroase dovezi astăzi, despre implicarea directă a masonilor în Revoluţia bolşevică din 1917, dar şi în căderea blocului comunist din Est, precum cea a fostului lider al URSS, Mihail Gorbaciov. Tot ei au ordonat şi execuţia rapidă a cuplului Ceauşescu în ziua Naşterii Mântuitorului. Se ştie de pildă, printre multe altele, că Silviu Brucan (evreu de origine, cu numele schimbat sau românizat, din Saul Bruckner), fost propagandist al PCR şi ulterior formator al opiniei publice, analist politic, a cerut în mod expres acest lucru. Ei au pus la cale lovitura de stat care l-a propulsat la putere pe fostul activist şi secretar de partid Ion Iliescu în fruntea liderilor CFSN, îmbrăcând-o ulterior în forma Revoluţiei şi creând chiar şi Institutul Revoluţiei!...

PE CINE MAI BÂNTUIE HIMERA COMUNISMULUI?

O ştire de pe HotNews şi apărută ulterior în revista Rost (nr.85/2010, pp.28-29) ne reaminteşte de cenzura din timpul comunismului: „La câteva zile după premiera mondială a lungmetrajului lui Constantin Popescu, «Portretul luptătorului la tinereţe», Institutul pentru Studierea Holocaustului «Ellie Wiesel» şi Asociaţia pentru Studierea Istoriei Romilor au cerut nu doar directorului Berlinalei Dieter Kosslick, dar şi membrilor juriului Competiţiei Oficiale interzicerea filmului. (...) Semnatarii, Marco Katz, Alexandru Florian şi Florin Manole le comunică destinatarilor faptul că eroul filmului lui Constantin Popescu, Ion Gavrilă Ogoranu, «a făcut parte din Mişcarea Legionară din România, Frăţia de Cruce Negoiul, fiind un militant al acestei organizaţii cu caracter fascist, antisemit şi rasist.» De asemenea, ei susţin că filmul face propagandă în favoarea activiştilor de dreapta."

Lecturând cu atenţie rândurile de mai sus, observăm faptul că acest film despre un tânăr legionar, care a luptat în rezistenţa anticomunistă după lovitura de stat de la 23 august 1944, nu este de fapt pe placul acelor evrei care păstrează o opţiune net procomunistă şi înregimentaţi sau aflaţi în solda ocultei mondiale. A interzice un film care nu convine unora este în mod evident un act samavolnic şi antidemocratic de cenzură.

Lucrurile nu stau deloc astfel. Acest erou al luptei anticomuniste a partizanilor din munţi şi care a trecut de curând la cele veşnice, nu merită a fi denigrat. Mişcarea Legionară nu a fost nicidecum o organizaţie cu caracter fascist, antisemit şi rasist, dovadă fiind în primul rând neincriminarea acesteia de către Tribunalul de la Nurnberg după încheierea celui de-al doilea război mondial. Sunt şi multe alte argumente în acest sens, dar nu ne permite spaţiul. Ea a fost în esenţă o mişcare socială şi naţionalistă, un răspuns dat de către patrioţii români faţă de pericolul şi invazia comunismului bolşevic (sovietic), internaţionalist şi apatrid, creat şi implementat de francmasoneria mondială (condusă la vârf de un cerc de evrei sionişti, partizani încă a tezei poporului ales, adică evreu) pentru slăbirea credinţei ortodoxe şi sărăcirea ţărilor ortodoxe. Nu întâmplător a purtat de la început denumirea de Legiunea Arhanghelului Mihail, cel care după cum bine ştim, l-a izgonit din rai pe Lucifer cu toate cetele care l-au urmat.

Apoi, filmul nu face deloc «propagandă» ajutând la restabilirea adevărului istoric. Activiştii de partid din timpul regimului comunist sunt cei care realizau acest lucru, mai ales prin intermediul mass mediei, pentru a preaslăvi la infinit realizările socialismului, partidului unic şi ale lui Nicolae Ceauşescu, când de fapt erau toate roade ale muncii susţinute din partea poporului român.

Comuniştii au distrus viaţa a sute de mii de români. Au umplut o mulţime de închisori şi lagăre de muncă, cu români nevinovaţi, însufleţiţi de iubirea de ţară şi de Dumnezeu. La Piteşti au chinuit studenţii. La Gherla, pe muncitori. La Sighet, pe deţinuţii politici. Dacă ne referim doar la închisoarea Aiud, rezervată intelectualilor şi preoţilor, prin această temniţă au trecut, potrivit unui pliant, 240 de generali ai elitei Armatei Române şi ,,mulţi intelectuali de marcă precum poeţii Radu Gyr şi Vasile Voiculescu, filozoful Mircea Vulcănescu, Prof. G. Manu, creatorul curentului gândirist Nichifor Crainic, la care se adaugă Părintele Dumitru Stăniloae, Părintele Galeriu, Părintele Calciu-Dumitreasa, Părintele Iustin Pârvu, Părintele Dimitrie Bejan, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Daniil Tudor, Părintele Ilie Lăcătuşu şi mulţi, mulţi alţii”.

CÂT TIMP VOM MAI AŞTEPTA CANONIZAREA SFINŢILOR ÎNCHISORILOR, MARTIRI AI POPORULUI ROMÂN DIN TEMNIŢELE COMUNISTE?

Am pornit să scriu acest articol (eseu) de la întrebarea absolut legitimă ridicată de dl. Marius Ştefan într-o revistă: „Vom aştepta 300 de ani ca să afle copiii noştri că cei decapitaţi de comunism sunt SFINŢI ŞI MĂRTURISITORI...?" Autorul concluziona: „ROMÂNIA NU ESTE CE SE VEDE! Dar dacă noi dormim, copiii noştri vor deschide ochii în întuneric..."

Într-adevăr, creştinii de astăzi au mai mult decât oricând obligaţia morală de a transmite mai departe adevărul copiilor şi generaţiilor viitoare. Mai ales, în condiţiile în care subiectul comunismului pare a fi tot mai puţin abordat şi considerat ca fiind irelevant sau poate chiar plictisitor. Ce ştiu însă copiii noştri despre comunism, despre nenumăratele torturi şi crime abominabile din închisorile şi lagărele de muncă forţată comuniste? De ce nu se doreşte cunoaşterea adevărului întreg despre comunism şi nu s-a dorit la noi îndepărtarea practicilor şi mentalităţilor comuniste? De ce în atâţia ani nu s-a reuşit măcar adoptarea Legii lustraţiei, care ar fi interzis foştilor nomenclaturişti să mai ocupe funcţii publice?

În câteva cuvinte, vom spune următoarele. Comunismul a însemnat înainte de toate o religie distructivă şi satanică, care a promovat în aparenţă binele şi interesul naţional. Este regimul dictatorial care a sădit în oameni ura (lupta de clasă), minciuna şi ipocrizia, iar pentru a se putea menţine a recurs la teroare şi violenţă. Ce s-a întâmplat la Piteşti, apoi la Gherla, Aiud şi în alte închisori comuniste depăşeşte de multe ori chiar puterea noastră de imaginaţie. Prin torturi îndelungate s-a încercat reeducarea deţinuţilor de către alţi deţinuţi sau „schimbarea minţii" prin reevaluarea sistemului de valori, prin lepădarea credinţei creştine şi îmbrăţişarea concepţiilor comuniste, bazate pe ateism şi idolatrie faţă de partidul unic.

Nenumăraţi români nevinovaţi, unii reprezentând elitele neamului nostru, au cunoscut bătăi şi torturi groaznice, injurii şi alte acţiuni doar pentru vina de a fi buni patrioţi şi creştini. Mulţi au fost ucişi şi îngropaţi în gropi comune, comuniştii nereuşind să-i convingă şi să-i atragă de partea regimului.

Un mărturisitor al vremurilor de astăzi, Danion Vasile, ne atrăgea atenţia încă din 2008 astfel: „*Chiar dacă până acum sfinţii din închisorile comuniste, care au pătimit pentru Hristos în România, nu au fost canonizaţi (de către Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române - n.a.), am venit să vă cer să-i canonizăm în inimile noastre. Pentru că dacă vom şti să-i iubim ca pe nişte sfinţi mucenici, atunci Dumnezeu va rândui şi canonizarea lor de către Biserică. (cum ar fi Valeriu Gafencu, Ioan Ianolide şi mulţi alţi mucenici - n.a.) (...) Pentru că sfinţii închisorilor ne-au învăţat să fim demni, să fim curajoşi şi, când duşmanul lui Hristos vorbeşte, să vorbim şi noi. Să nu ne fie frică. Pentru că secretul prigonitorilor este tocmai trezirea fricii în sufletele celor prigoniţi. (...) Şi bine ar fi fost ca şi în ţara noastră să fie o luptă făţişă împotriva comunismului, nu numai dusă de către mireni sau de către călugări sau de către preoţi, ci şi de către ierarhie şi de către conducerea ierarhiei, aşa cum s-a întâmplat în Rusia. (...) M-am dus la el (la părintele Justin Pârvu - n.a.) şi l-am întrebat ce e de făcut. Pentru că prigonitorii credinţei lucrează astăzi mult mai parşiv şi puţini ştiu să le stea împotrivă. Şi părintele Justin a răspuns: «În vremea de astăzi, în care preoţii se feresc să dea mărturia cea bună, în care călugării se feresc să dea mărturia cea bună, mirenii trebuie să iasă la mărturisit. (...) Comuniştii sunt duşmanii Bisericii, ai ţării şi ai familiei. Eu, să mă lepăd de Hristos? Niciodată!», a mărturisit părintele Dimitrie Gagastakis (din Grecia - n.a.), pe care l-au condamnat la moarte pentru că nu a vrut să pactizeze cu comuniştii. (...) Cu adevărat, fraţilor, pentru sfinţi mucenicia e o bucurie!*"

Glorie eternă şi cinstire tuturor mucenicilor din închisorile comuniste, care nu au renunţat la demnitatea şi libertatea lor de conştiinţă şi au luptat pentru Adevăr.

NU UITAŢI EXPERIMENTUL DE LA PITEŞTI!

În volumul său „Piteşti. Cronica unei sinucideri asistate" (Ed. a II-a, Polirom, 2010), dl. Alin Mureşan scrie: *„De ce a avut loc această macabră acţiune la noi? România avea o puternică mişcare naţionalistă care încurca planurile Moscovei de a comuniza ţara (întârziind practic venirea la putere a comuniştilor români cu peste două decenii - n.a.) (...) Comuniştii propovăduiau ura de clasă, ateismul şi internaţionalismul (net opus naţionalismului - n.a.), pe când studenţii (închişi la Piteşti - n.a.) mizau pe credinţă şi iubirea de ţară! (...) Considerăm că ceea ce s-a întâmplat în Piteşti (şi apoi în alte închisori din România) se înscria într-un plan bine pus la punct de supunere şi transformare a poporului român. (...) Astfel, vârfurile studenţeşti au devenit pericolul imediat, cei care urmau să le ia locul, în mod natural, vechilor elite."*

Autorul sugerează poate implicarea masoneriei în experimentul reeducării de la Piteşti, implicare în opinia noastră de netăgăduit şi care evidenţiază religia comunismului (ateu doar la suprafaţă, demonic în substanţă) în flagrantă opoziţie cu cea creştină.

Implicat direct în acele evenimente dureroase (închis aici în perioada 22.04.1949-29.08.1951), Dumitru Bordeianu sublinia în volumul său „Mărturisiri din mlaştina disperării" (Ed. a II-a, Ed. Scara, Bucureşti, 2001): „*Fenomenul Piteşti-Gherla nu este numai unul ieşit din comun ci, din punctul meu de vedere, este un fenomen mistic, pentru că acolo lupta s-a dat între cei ce-L slujeau pe Dumnezeu şi cei posedaţi de duhurile satanei. (...) **Răfuiala a fost numai cu tineretul legionar.** Numai acesta a fost vizat în planul lor, nu un altul, neorganizat. Ceilalţi tineri care au fost arestaţi au fost cazuri individuale. Comuniştii cunoşteau bine organizarea şi activitatea tineretului legionar printre studenţi şi elevi. (...) Prin «reeducare», cel rău şi slugile sale s-au strâns să nimicească cel mai scump dar al lui Dumnezeu: libertatea conştiinţei, care nu ţine seama de nicio îngrădire materială, trupească. În aceste puşcării ale Antihristului lupta a fost duhovnicească; scopul nu a fost exterminarea fizică, lucru uşor de înfăptuit, ci uciderea sufletului (de altfel, victimele nici nu aveau voie să moară, sinuciderea fiind cea mai gravă infracţiune - n.a.). (...) **Comunismul nu este decât prezenţa satanei pe pământ. Comuniştii au făcut din ideologia lor o religie, care, în opoziţie cu aceea creştină, este religia urii, a minciunii şi a crimei ridicate la rangul de «virtuţi»; şi nu se răspândeşte decât prin minciună, neîncredere, teroare şi frică.** Pe plan spiritual, scopul său este dezumanizarea omului, iar pe plan material: mizerie, foamete şi lipsă. Cum s-ar explica altfel atâta ură, bestialitate, cinism şi plăcere sadică de a-ţi chinui semenul şi a-l ucide? (...) A zis ispititorul: «Dar ia întindeţi mâna şi atinge-Te de osul şi de carnea lui! Să vedem dacă nu Te va blestema în faţă!» (Iov, 2,5).*"

CE S-A ÎNTÂMPLAT DE FAPT ÎN ÎNCHISOAREA PITEŞTI ÎNTRE ANII 1949-1951?

Ei bine, puţini români ştiu cam ce s-a întâmplat în închisoarea de la Piteşti din acea vreme dintre anii 1949-1951, în care s-a folosit un întreg arsenal de metode de tortură împotriva deţinuţilor politici şi notat într-un dosar cu un cinism incredibil de către torţionarul şef Eugen Ţurcanu. Numai dacă amintim în treacăt tortura prin însetare (după obligarea deţinuţilor de a consuma lichide foarte sărate), tortura prin înfometare, bătăile crunte fără oprire şi îndelungate, obligarea de a ingera materiile fecale proprii şi ale altora, obligarea deţinuţilor de a face tot soiul de obscenităţi şi blasfemii (cum ar fi denigrarea lui Dumnezeu, a Maicii Domnului şi sfinţilor, mai cu seamă în timpul sărbătorilor creştine), obligarea de a-şi face demascarea şi a denigrării propriilor rude şi a prietenilor, ba lovirea şi torturarea prietenilor şi a altor deţinuţi, ne arată dimensiunile reale ale dezastrului umanitar de la Piteşti.

Analizând retrospectiv toate acestea, precum şi alte orori ale comunismului, singura explicaţie plauzibilă pentru ceea ce s-a întâmplat la Piteşti este răzbunarea masoneriei pe Mişcarea Legionară, care s-a opus mereu comunismului şi împiedicarea aflării adevărului despre comunism. Legionarii au fost vânaţi mulţi ani la rând mai mult decât în timpul regelui mason Carol al II-lea. La Piteşti au fost închise elitele studenţeşti, pentru a fi anihilate şi pentru a se construi mai uşor o societate nouă bazată pe alte valori şi precepte.

Faptul că deţinuţii torţionari Iosif Fuchs şi Steier (evrei de origine) au fost protejaţi încă de la început de Eugen Ţurcanu iar ulterior au scăpat oricărei condamnări, ne arată că masoneria nu avea încredere deplină în cei implicaţi, în comuniştii români şi a supravegheat ea însăşi acest experiment important de aproape.

Reeducarea a fost stopată abia când masoneria nu mai putea ascunde acest experiment extins ulterior şi în alte închisori (unde nu exista însă gradul de izolare de la Piteşti, iar cazul uciderii doctorului Ion Simionescu din Peninsula la Canal ajunsese să fie cunoscut şi în străinătate) şi când grupul de comunişti din jurul Anei Pauker (pe adevăratul ei nume evreiesc Anna Rabinsohn), Teohari Georgescu (alias evreul Burăh Teşcovici) şi Vasile Luca (alias Laszlo Luka) a căzut în dizgraţia regimului comunist de la Bucureşti, care voia mai multă autonomie faţă de Moscova.

Totul a fost muşamalizat prin condamnarea la moarte a lotului Ţurcanu şi incriminarea Mişcării Legionare (care chipurile a încercat astfel să destabilizeze din exterior şi din interior regimul comunist), deoarece însăşi deţinuţii torţionari ai lui Ţurcanu (aleşi dinainte) au avut un trecut legionar sau avuseseră contacte cu această mişcare. Adevăraţii autori morali, care au ordonat şi condus experimentul au scăpat... Însă istoria îi va condamna.

Pe cei mai mulţi îi putem dezvălui astăzi: generalii aflaţi la conducerea Securităţii, Alexandru Nicolschi (alias Boris Grunberg, prezent încă uneori la televiziune după 1989!) şi Gheorghe Pintilie (alias Pantiuşa Bodnarenko), totodată agenţi ruşi NKVD, Marin Jianu de la Ministerul de Interne, coloneii Tudor Sepeanu şi Zeller, generalul Dulgheru (alias Dulberger), ofiţerii Iosif Nemeş, Ion Marina şi Gheorghe Sucigan, directorul Alexandru Dumitrescu, gardienii Augustin Văşcan şi Alexandru Georgescu. O anume implicare există şi din partea ruşilor Josef Kişinevski (alias Jakob Broitman) şi Alexandr Mihailovici Saharovski (conducătorul „operaţiunii Gaianeh" - comunizarea prin teroare).

Despre acest vast program de îndoctrinare şi de spălare a creierelor, citim în articolul Moara sufletelor (revista Axa nr. 39/16-31 mai 2010, p.18) semnat de Lavinia-Elena Ciurez: „Ideea îi aparţine pedagogului sovietic Makarenko (1888-1939), specialist în delicvenţa juvenilă şi partizan al reeducării deţinuţilor tineri cu ajutorul deţinuţilor mai vechi (idee dezvoltată la Piteşti - n.a.) (...) Cred că fenomenul Piteşti este exemplul perfect conceput pentru a forma un «om nou» şi tehnicile ce pot fi

folosite pentru a modela oamenii. Aceste argumente pot să explice situaţia în care se află societatea românească la ora actuală şi se doreşte a fi o alarmă pentru întreaga lume ca istoria să nu se mai repete şi să se înveţe ceva din trecut."

Nu fără temei, comparându-l cu alte forme de reprimare, experimentul Piteşti a fost numit de către scriitorul rus Alexandr Soljeniţîn „cea mai cumplită barbarie a lumii contemporane".

REEDUCAREA DE LA PITEŞTI
– O ACŢIUNE VĂDIT ANTILEGIONARĂ

Nu putem respinge declaraţia lui Dumitru Bordeianu, deţinut care a trăit personal calvarul de la Piteşti dintre anii 1949-1951, precum că aici ţinta principală a constituit-o studenţimea cu convingeri sau apartenenţă legionară. Experimentul acesta de tristă amintire a fost urzit din umbră de oculta mondială şi reeducarea experimentată aici a servit reeducării globale contemporane. Nu zadarnic, părintele Iustin Pârvu, unul dintre cei mai mari duhovnici ai României, trecut prin chinurile temniţelor comuniste, ne vorbea despre pericolul acesta al unui „Piteşti mondial”.

Reeducarea de la Piteşti, constând mai ales în torturarea deţinuţilor de către alţi deţinuţi instruiţi anume în acest scop (reeducaţi) şi procesul complex de demascare şi autodemascare (pentru obţinerea de către Securitate a unor noi informaţii, dar şi pentru a suprima pe toţi legionarii şi simpatizanţii lor din ţară, pentru schimbarea convingerilor personale şi crearea unui „om nou”, opus celui dorit de Mişcarea Legionară), a fost în fapt un act teribil de răzbunare din partea evreilor sionişti (mai precis, ramurii masonilor comunişti), cei care conduc francmasoneria mondială şi care sunt cu adevărat urmaşi ai vechilor iudei care L-au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu.

Evreii sionişti sunt aceia care încă îl aşteaptă pe Mesia, de fapt pe Antihrist (în traducere, cel care luptă împotriva lui Hristos), cei care astăzi se străduiesc să rezidească Templul lui Solomon şi măreţia Ierusalimului pământesc de altădată, cei care doresc a-l întrona pe Antihrist ca împărat al întregii lumi. Pentru mai multe detalii, vom consulta însăşi profeţiile din Cartea Apocalipsei după Sf. Evanghelie a Apostolului Ioan.

Permiteţi-mi să redau numai câteva mici fragmente din cartea „Imn pentru crucea purtată” (vol I, p.50), în care autorul acesteia, alt deţinut, Virgil Maxim, consemnează următoarele: *„Evreii sunt deconspiraţi ca Sinagogă a Satanei cum o indică Sf. Ap. Pavel, prin care se lucrează în lume toate fărădelegile. De aceea, la originea tuturor acţiunilor antilegionare stau evreii. Dar se va cere de la neamul acesta (evreiesc) tot sângele proorocilor vărsat pe pământ, aşa cum zice Mântuitorul.”*

În continuare, autorul adaugă: *„O mărturisire recentă a lui David Kaufman pune în evidenţă, această acţiune nefastă în lume. Ea este conţinută în nişte scrisori adresate unui legionar, Traian Popescu (trecut şi el prin Piteşti). Mai bine să mai ţină regimul comunist încă o sută de ani, decât să spurcaţi pământul României vreodată cu ultimele fosile ce mai supravieţuiesc pe ici, pe colo (a se înţelege că ei au încercat să-i extermine pe toţi legionarii, creştini şi naţionalişti – n. a.). De noi nu aţi scăpat şi nu veţi scăpa niciodată deoarece tot noi conducem America şi toată lumea. A doua mărturisire deconspiră nu numai acţiunea, dar şi agresivitatea acestui popor: Cum aţi nesocotit voi, mă proşti bătrâni, imensa noastră forţă, desfăşurată în lume sub toate timpurile. (...) Învingem pe linie de ţară: Israelul. Învingem pe linie de internaţională ocultă şi secretă: Francmasoneria. Învingem pe linie de internaţională muncitorească: comunismul. (Urmează şi alte mărturisiri cu privire la Hristos, batjocorit şi insultat în tot felul de expresii triviale greu de suportat nu numai de suflet, dar chiar şi de hârtie).”*

DESPRE SĂLBĂTICIA TORTURILOR EXPERIMENTULUI DIABOLIC DE LA PITEŞTI

Credem că merită să reproducem un fragment din articolul d-nei Tamara Gheorghiu, intitulat „Teroarea roşie. Temniţele comuniste", publicat în revista Axa nr.39/16-31 mai 2010, care evidenţiază sălbăticia de-a dreptul diabolică din închisoarea Piteşti dintre anii 1949-1951: (citind totul cu mare atenţie!):

„*Documentele oficiale din timpul procesului organizat de autorităţi în toamna anului 1954 (atât de târziu, având timp să muşamalizeze totul, scăpându-i pe cei mai vinovaţi – n.a.) menţionau câteva din metodele de tortură folosite în timpul reeducării (deci, nemăsluite, fiind oficiale – n.a.):*

- bătaia deţinuţilor cu ciomege cu vână de bou, curele, frânghii, picioare de la paturi, cozi de mătură;

- ţinerea deţinuţilor în poziţii chinuitoare timp îndelungat cu ochii la bec, într-un picior, cu bagaje de la 20 la 40 de kg pe spate;

- statul cu faţa la perete pe şezut cu mâinile întinse la picior;

- smulgerea părului din cap, a mustăţilor cu mâna pe viu sau cu ajutorul unui aparat confecţionat dintr-un nastur;

- strivirea degetelor de la mâini şi picioare prin folosirea unui instrument special confecţionat de ei;

- punerea unei cantităţi exagerat de mare de sare în mâncare fără să le dea apă deţinuţilor;

- obligarea deţinuţilor sub teroare de a mânca în poziţii incomode fără să folosească mâinile, de a mânca mâncarea fierbinte, direct şi fără să o mestece, opărindu-şi limba şi esofagul, dezlipindu-li-se piele de pe limbă şi buze;

- obligarea deţinuţilor sub tortură să mănânce materii fecale, fie ale lor, fie ale altor deţinuţi;

- să bea urină;

- punerea deţinuţilor să se bată cap în cap unii cu alţii, până li se umflau capetele şi cădeau în nesimţire;

- dezbrăcarea deţinuţilor complet, după care erau trecuţi printr-un cerc de bătăuşi care îi loveau până cădeau leşinaţi, apoi erau călcaţi în picioare şi bătuţi cu diferite corpuri tari şi cu picioarele până le rupeau coastele şi îşi pierdeau cunoştinţa;

- apăsare pe coşul pieptului de către mai mulţi deodată, lovirea deţinuţilor cu bocancii şi cu cărămizi peste piept, faţă sau alte părţi sensibile ale corpului (ceafă, tâmple, organe sexuale);

- punerea deţinuţilor cu capul în closet şi cu picioarele în sus.

Din cauza acestor torturi sistematice aplicate deţinuţilor, au fost înregistrate numeroase cazuri de deces..."

În final, mai trebuie făcute unele precizări importante. Subliniem că aceste tipuri de tortură sunt doar câteva din cele întrebuinţate la Piteşti. Eugen Ţurcanu însuşi avea notat un dosar cu circa 2000 de torturi, probabil toate experimentate de echipa lui! Nu se pomenesc în aceste documente oficiale acele forme de tortură adresate de această dată sufletului şi fiind mult mai dureroase, prin care erau forţaţi „să-şi schimbe mintea" (cu alte cuvinte, li se spăla creierul): orgiile şi blasfemiile anticreştine (împotriva lui Dumnezeu şi a lui Hristos, împotriva Maicii Domnului şi sfinţilor, chiar în timpul Posturilor mai importante!), greu de imaginat şi de reprodus pentru acele obscenităţi, obligarea demascării şi autodemascării prin care îşi renegau toate valorile în care au crezut până atunci (educaţia), propria familie, prin care îşi trădau rudele şi prietenii, injuriile permanente ale torţionarilor şi gardienilor, obligarea de a asista la chinurile celor apropiaţi (lucru foarte greu de suportat pentru oricine!)...

Tocmai de aceea, marele Alexandru Soljeniţîn din Rusia şi alţii au mărturisit că nici ei, sub teroarea cruntă a bolşevicilor dezlănţuită începând din 1917, nu au avut parte de aşa ceva! Ne întrebăm poate de ce s-au experimentat aceste torturi tocmai în România. Iar răspunsul îl vom găsi într-un alt articol, scris înaintea acestuia.

DE LA EXPERIMENTUL REEDUCĂRII LA ROBOTIZAREA OMULUI CONTEMPORAN

Actuala globalizare pe care o trăieşte omenirea a început de fapt odată cu promovarea comunismului, care a reprezentat istoric o etapă necesară în cadrul unui vast program de distrugere în masă la nivel mondial, care să impună crearea unui stat global atotputernic.

Niciun imperiu şi nicio dictatură nu au reuşit vreodată ceea ce comunismul şi globalizarea capitalistă (corporatistă) şi-au propus ca obiectiv primordial: controlul şi puterea absolută asupra întregii omeniri. Imperialismul transpare chiar şi din acel slogan prezent mereu în presa comunistă ,,Proletari din toate ţările, uniţi-vă!''

După cum ne-au avertizat tot mai numeroşi oameni de cultură şi specialişti în domeniile lor, ne îndreptăm către o aşa-zisă republică universală, în fapt către o dictatură teribilă a unui imperiu global. Şi cum întotdeauna un regim totalitar a debutat cu o supraveghere minuţioasă şi înlăturarea oricăror opozanţi (deci şi a democraţiei), astăzi se depun mari eforturi în direcţia implementării sistemelor de supraveghere şi control bazate pe biometrie (cipurile RFID şi biocipurile, adică cele care se vor implanta în corpul uman!).

Noi trebuie să ne aducem aminte că s-a lucrat intens la îndobitocirea omenirii în ultimele secole, mai ales odată cu răspândirea teoriilor lui Karl Marx, Charles Darwin, Friedrich Nietzsche şi Sigmund Freud, care au contestat în lucrările lor implicit sau explicit morala creştină şi creştinismul în general, împingând omul către comunism, ateism, respectiv evoluţionism, materialism şi revoluţia sexuală.

Comunismul a avut ca ţintă principală războiul împotriva creştinismului şi sărăcirea ţărilor ortodoxe. El a făcut deja în lume peste 320 de milioane de victime iar alte miliarde de oameni au avut de suferit întemniţări, torturi, privaţiuni şi alte şicane diverse.

Noi ştim acum că în comunism se urmărea obedienţa deplină, îndobitocirea şi sclavia omului. Nu erai lăsat să gândeşti şi să te exprimi liber, ba mai mult trebuia să îi demaşti pe ,,duşmanii poporului'' sau ,,duşmanii de clasă''. Exista şi acel slogan ,,**Noi muncim, nu gândim!**'' Adică, nu trebuia să gândeşti tu însuţi, nu trebuia să pui întrebări incomode, nu aveai voie să critici câtuşi de puţin realitatea, sistemul comunist şi pe membrii partidului comunist.

Este demn de reţinut faptul că în România a avut loc un experiment halucinant şi demonic, care s-a petrecut în închisoarea Piteşti şi extins apoi la Gherla şi Aiud în perioada anilor 1949-1952. Acest experiment poate suporta comparaţie doar cu dezlănţuirea satanică din Revoluţia Franceză din 1789. Ceea ce s-a petrecut la noi sfidează orice imaginaţie şi această ură cumplită este desigur de neînţeles pentru raţiunea umană.

Deţinuţii politici din aceste închisori au fost cobaii unui **experiment malefic, care consta în transformarea omului creştin în opusul său şi înlocuirea moralei creştine cu ideologia comunistă**. Mai mult, s-a urmărit distrugerea fizică şi psihică totală a celor care refuzau colaborarea şi compromisul, fiind omorâţi prin torturi groaznice şi executaţi. Puţini au reuşit să se sinucidă spre a scăpa de dureri şi suferinţe. Practic, ei au fost supuşi unei spălări a creierului şi reeducaţi prin torturi fizice şi psihice cu caracter PERMANENT pentru a deveni buni comunişti şi torţionari la rândul lor pentru alţi camarazi.

Cât de crudă şi demonică a fost această reeducare la noi (în China cel puţin, tortura se rezuma la presiunile psihologice), reiese şi din faptul că Eugen Ţurcanu a inventat el însuşi noi metode de tortură pe care le-a şi consemnat în peste 2000 de pagini, în care făcea consideraţii şi analize asupra puterii de rezistenţă la tortură şi mijloacelor de a zdrobi această rezistenţă. Reiese şi din caracterul acestora (care ţineau chiar de patologia mintală), din liturghiile negre (adică liturghii creştine, dar făcute anapoda sau invers), din blasfemiile teribile din perioada posturilor, din obligarea deţinuţilor de a-şi mânca propriile

fecale şi a-şi bea urina, din însetarea lor programată după administrarea prealabilă în mod forţat a unor băuturi foarte sărate etc. etc.).

În volumul ,,Mărturisiri din mlaştina disperării'', fostul deţinut Dumitru Bordeianu precizează foarte bine şi fazele acestei reeducări la care erau supuşi:

„1 - Demascarea externă (denunţarea tuturor legăturilor pe care le păstra în afara închisorii, ca şi complicităţile);

2 - Demascarea internă (denunţarea celor care l-au ajutat să reziste în interiorul închisorii, atât din rândul deţinuţilor, cât şi din administraţia închisorii);

3 – Demascarea morală publică (călcarea în picioare a tot ce avea mai sfânt, în primul rând familia, pe Dumnezeu – dacă era credincios, soţia sau iubita, prietenii, pe el însuşi);

4 – Reeducarea celui mai bun prieten al său dintre deţinuţi (schingiuirea lui cu mâinile sale).'' Dacă deţinutul nu dădea dovezi convingătoare, relua de la capăt reeducarea cu cele patru faze ale sale, care însemnau alte săptămâni de tortură cumplită.

Mai trebuie precizat şi faptul că <u>această reeducare, care se dorea a fi extinsă la toate închisorile din România, a fost concepută în mod expres împotriva tinerilor naţionalişti creştini, îndeosebi celor aparţinând Frăţiilor de Cruce, organizaţii care constituiau pepiniera Mişcării Legionare</u>. Nu este nici întâmplător faptul că a fost impusă la noi prin agenţi ai ocultei mondiale comuniste precum evreii sionişti Ana Pauker, Teohari Georgescu, generalul Nicolski (multă vreme Şeful Securităţii) şi chiar ofiţeri sovietici care asigurau instruirea şi supravegherea operaţiunii.

Interesant este şi faptul că, până şi închisoarea aleasă, cea de la Piteşti, fusese construită pe timpul lui Armand Călinescu pe una din proprietăţile acestuia, special pentru tineretul legionar pe care îl ura de moarte. Aceasta era ideală pentru experimentul reeducării datorită izolării, pentru a nu fi auzite gemetele şi strigătele de durere ale celor torturaţi aici zi şi noapte.

Apoi, în echipa de torţionari a lui Ţurcanu intraseră şi doi evrei arestaţi înainte pentru activitate SIONISTĂ (deci agenţi ai ocultei mondiale) Fuchs şi Steier/Steiner, care spre deosebire de alţii care au fost executaţi mai târziu după procesul din 1954 (în care culmea, erau învinuiţi tot legionarii, cei din străinătate!), au fost absolviţi de orice vină. Care a fost aşadar misiunea lor? (evident supravegherea îndeplinirii planului!)

Oprirea experimentului reeducării a avut loc şi la noi şi în China în acelaşi an (1952), puţin înainte de moartea lui Stalin, când începuse şi epurarea evreilor din structurile de partid datorită asasinării unor lideri de către medici evrei. De aceea şi grupul evreilor conduşi de Ana Pauker şi Teohari Georgescu au căzut în dizgraţia secretarului general al PCR, Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Care a fost motivaţia sau sensul acestui terifiant experiment de distrugere? Masoneria roşie (comunistă) avea de răzbunat toţi anii pe care comuniştii români i-au petrecut în ilegalitate. PCR fusese înfiinţat la Moscova şi interzis în România din 1924 pentru că acţiona ca structură aflată direct în slujba unei puteri străine şi care pe deasupra milita pentru dezmembrarea statului român, acuzat de imperialism.

Ori legionarii, încă de la înfiinţarea Legiunii Arhanghelului Mihail, s-au declarat împotriva bolşevismului şi francmasoneriei. Mai târziu, când legionarii deveniseră iminenţi câştigători ai alegerilor datorită popularităţii şi naţionalismului lor, Căpitanul lor Corneliu Zelea Codreanu, ca deputat ceruse în 1937 în Parlament scoaterea în afara legii a francmasoneriei! În acelaşi an, în care Mitropolitul Nicolae Bălan întocmise un raport asupra ocultei şi Sinodul Bisericii Ortodoxe Române îl aprobase (aflat în vigoare şi astăzi).

Nu întâmplător, aşa-zisa rebeliune din ianuarie 1941 (în fapt lovitura de stat a lui Antonescu faţă de legionari) a avut loc la numai două săptămâni după confiscarea arhivelor francmasoneriei din România de către legionari! Acest lucru demonstrează colaborarea lui Antonescu cu oculta (cândva fusese ataşat militar la Londra!) şi dorinţa de a conduce el însuşi Legiunea nefiind legionar. Astfel se

explică toată această prigoană sălbatică împotriva legionarilor, care au fost arestaţi în masă şi torturaţi, trimişi pe front în linia întâi şi mai ales în misiuni sinucigaşe (cum erau captururarea unor ofiţeri ruşi etc.).

După cum vom observa, oculta mondială s-a implicat activ şi direct şi în lovitura de stat din 22-28 decembrie 1989 din România. Mărturie stă nedescoperirea aşa-zişilor terorişti, care au ucis circa 1000 de români şi au rănit alte mii în toată ţara. Mărturie este şi răzbunarea generalului Nicolae Militaru (agent sovietic dovedit încă din vremea lui Ceauşescu) împotriva celor care i-au dovedit în trecut trădarea şi din cauza cărora a fost retrogradat şi marginalizat. E suficient poate doar să amintim cazul profanării cadavrelor militarilor din USLA (brigada de luptă antitero!), ucişi la comandă în faţa chiar a Ministerului Apărării Naţionale de către alţi militari, la ordinul generalului Militaru. Pe ei s-a scris ,,terorişti'', peste care s-au urinat unii iar colonelului Gheorghe Trosca, care fusese decapitat, i s-a aşezat chiar o ţigară în gură!...

Un fost deţinut afirma: ,,***Re-educarea a fost pregătită de ocultă (moscovită, românească şi internaţională) pentru tineretul legionar.*** *Horia Sima spunea că distrugerea pepinierei – Frăţiile de Cruce – de unde venea elita legionară, a fost unul din obiectivele asasinilor de la Piteşti. (...) S-a urmărit nu numai distrugerea Mişcării Legionare ca formaţiune politică, ci s-au folosit de o metodă pe care, probabil, o vor reedita. (...) Fenomenul Piteşti-Gherla nu este numai unul ieşit din comun ci, din punctul meu de vedere, este un fenomen mistic, pentru că acolo lupta s-a dat între cei ce-L slujeau pe Dumnezeu şi cei posedaţi de duhurile satanei. (...)* ***Comunismul nu este decât prezenţa satanei pe pământ***. *Comuniştii au făcut din ideologia lor o religie, care în opoziţie cu cea creştină, este religia urii, a minciunii şi a crimei, ridicate la rangul de <<virtuţi>>; şi nu se răspândeşte decât prin minciună, neîncredere, teroare şi frică. (...) În comunism, vrei nu vrei, trebuie să spui şi să faci numai ceea ce ţi se ordonă. Nu trebuie să gândeşti, nu trebuie să judeci, voinţa şi libertatea nu mai există. Iar, dacă nu, pentru consolidarea puterii suntînchisori, gulaguri, lagăre, canale, deportări, domicilii obligatorii şi degradarea, siluirea conştiinţei, pierderea demnităţii umane, robotizarea şi dirijarea tuturor acţiunilor. Aşa s-a făcut comunismul dumnezeu.*'' (Dumitru Bordeianu, vol. Mărturisiri din mlaştina disperării, Ed. Scara, Bucureşti, 2001, pp.5-14).

Observăm desigur că reeducarea de astăzi nu mai îmbracă formele violente din trecut dar că ea există! Este omniprezentă prin controlul şi dirijarea programelor publice de învăţământ, prin manipularea mediatică (propaganda concepţiilor şi teoriilor consumiste, materialiste, evoluţioniste, libertinajului, drogurilor, exacerbarea toleranţei şi drepturilor omului, propaganda în favoarea avortului etc.; prezentate drept cuceriri ale civilizaţiei moderne şi progresiste!).

Omenirea a regresat practic spiritual începând cu mult lăudata epocă a Renaşterii, când a început să fie proslăvit în locul lui Dumnezeu omul. Încât **s-a ajuns astăzi la un proces perfid de robotizare în masă, adică de dezumanizare, prin care omul devine programabil şi dirijabil de către alt om, prin care i se anulează omului personalitatea, voinţa, libertatea şi sentimentele**. Ca şi reeducarea, robotizarea este în mod evident parte a unui vast proiect diabolic îndreptat împotriva omului de către urâtorul de veacuri şi milenii a acestuia, diavolul.

ASISTĂM LA O TERIBILĂ REEDUCARE PRIN MASS-MEDIA ASERVITĂ GLOBALISMULUI!

Am putea face mai întâi o constatare dureroasă. În vreme ce cartea educă pe om, mass-media reeducă. Cu alte cuvinte, televiziunea şi celelalte mijloace de informare în masă încearcă şi reuşesc adeseori să schimbe sistemul de valori şi reperele culturale în sens negativ (vezi manelele, idolii de tot felul şi multe alte aspecte), mergând până la spălarea deplină a creierului.

Nu este dificil să observăm cum în prezent doar foarte puţine televiziuni (sau emisiuni), posturi de radio, ziare şi reviste, mai cultivă valorile autentice şi tradiţionale şi acea deprindere importantă a omului de a gândi singur. Aşa se face că astăzi, mulţi concetăţeni cred tot ceea ce li se spune la televizor.

Pentru a înţelege fenomenul reeducării la scară naţională şi globală, ar trebui poate să studiem puţin experimentul diabolic comunist (masonic) al reeducării prin tortură de la Piteşti dintre anii 1949-1952. În opinia d-lui Dumitru Bordeianu, autorul volumului „*Mărturisiri din malştina disperării*", la Piteşti şi Gherla „***lupta s-a dat între cei ce-L slujeau pe Dumnezeu şi cei posedaţi de duhurile satanei***".

Dacă vom lectura numai câteva astfel de lucrări privind reeducarea care a avut loc acolo, menţionând de pildă liturghiile negre, blasfemiile, ororile, torturile sălbatice şi toate tragediile care s-au săvârşit în aceste celule ale morţii, vom concluziona că, **comunismul a luptat într-adevăr împotriva creştinismului** şi mai cu seamă împotriva Bisericii Ortodoxe, cea care a dat de altfel cei mai mulţi martiri şi pe care nu am reuşit nici până astăzi să-i canonizăm, măcar pe unii dintre ei aşa cum era firesc şi necesar, după aşa-zisa cădere a comunismului.

Acelaşi lucru se poate spune şi astăzi, când sub masca unei democraţii aparente, de formă, vlăguite şi fără fond, globalismul încearcă să folosească şi să submineze încrederea poporului în credinţa sau religia sa, să reformeze Biserica (!) şi să-i anihileze tot ceea ce are ea mai valoros.

Asistăm totodată la o nivelare a religiilor în spiritul ecumenismului (potrivit căruia toate religiile şi credinţele sunt egale şi se închină aceluiaşi Dumnezeu), pentru a „garanta" şi asigura „pacea lumii". Când, în fond, acesta relativizează tocmai adevărul şi caută naşterea unei noi şi unice religii pe tot globul, care să propovăduiască spiritul lumesc, libertatea (de formă numai, precum în comunism, la Revoluţia Franceză etc.) şi toleranţa deplină între enoriaşi şi clerici. Căci secularizarea adusă de globalizare nu este altceva decât slujirea duhului acestei lumi, care este cu certitudine profund impregnat de materialism şi consumerism, potrivit principiilor: „Trăieşte-ţi viaţa!" şi „Consumă şi aruncă!".

Globalismul în plan cultural şi spiritual se propagă astăzi mai ales prin mişcarea **New Age** (Noua Eră), cultivând un nou tip de morală (morala succesului şi banului), insistând asupra dorinţelor şi poftelor lumeşti. În locul adevărului, este adusă în prim plan plăcerea, adică hedonismul şi iubirea de sine (egoismul şi narcisismul).

De asemenea, globalismul ţinteşte spre schimbarea din temelii a mentalităţilor tradiţionale şi a modului de a gândi la nivel colectiv şi individual. Totul, în încercarea de a edifica (din nou!) „omul nou" şi Noua Ordine Mondială visată îndelung de evreii sionişti, partizanii înfocaţi ai globalizării şi imperialismului.

Reeducarea omului prin mass-media, chiar dacă se face astăzi în ascuns, fără tortură şi constrângeri făţişe, doar prin reclame TV, bombardament informaţional, nihilism şi negativism, totuşi ea generează mult stres, confuzie, nelinişte, nefericire, însingurare şi chiar depresie. Se merge încă pe premisele filosofiei lui Nietzsche, potrivit căreia Dumnezeu a murit şi nu mai e prezent în creaţie (deşi ştim că acesta înainte de a muri în azilul de nebuni, alerga pe câmp strigând că el este Dumnezeu!).

Este interesant că, în volumul „De la epuizare la echilibru", autorul acestuia, Ben Kubassek

afirmă că „**suntem puternic influenţaţi de ceea ce citim şi vedem cel mai mult**”, iar „**mass-media alimentează minţile noastre cu negativism**, deoarece negativismul este cel care face ziarele să se vândă şi rata vizionării TV să crească”. Am putea completa poate spunând că, negativismul este căutat premeditat tocmai pentru a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu şi pentru că mass-media a devenit principalul formator de opinie. Nu putem crede că asta îşi doresc spectatorii, ascultătorii şi cititorii.

Uitaţi-vă la tinerii care neglijaţi fiind de părinţii lor, evadează în lumea virtuală a filmelor violente sau erotice, a jocurilor violente de pe calculator ş.a.m.d. Sunt tot mai mulţi care îşi spală creierul în felul acesta, descurajaţi fiind şi de viitorul care li se prezintă sumbru şi lipsit de perspectivă, care îşi pierd adesea orice motivaţie şi bucurie de a trăi frumos. Cu ei însă se va construi lumea desacralizată de mâine! În confuzia creată şi întreţinută de mass-media, pentru ei sentimentul iubirii echivalează cu erotismul...

Noi credem că singura soluţie viabilă care ne mai poate salva în această lume, atât la nivel colectiv cât şi individual sau personal, este trăirea autentică a ortodoxiei şi comuniunea cu Dumnezeu. **Întoarcerea la Hristos este imperativul vremurilor noastre tulburi şi primejdioase.** Iubind pe Dumnezeu din toată inima şi cugetul nostru, iubind şi ajutând pe aproapele nostru (pe orice om din jurul nostru, mai ales pe cel aflat în nevoi şi strâmtorări), împlinind poruncile Sale şi participând la Sfintele Taine, rugându-ne şi postind după puterea noastră, vom fi mai aproape de mântuirea noastră, a celor din jurul nostru, a copiilor noştri şi a neamului nostru. Aşa să ne ajute Dumnezeu. Amin.

P.S. Globalismul şi comunismul sunt cu certitudine cele două feţe ale aceleiaşi monede. Altfel spus, „Aceeaşi Mărie, cu altă pălărie!”

COMUNISMUL NU DISPARE CU UNA CU DOUĂ!

Se împlinesc anul acesta 23 de ani de la răsturnarea regimului dictatorial ceauşist, printr-o lovitură de stat atent plănuită şi executată de elemente antiromâneşti din ţară şi din străinătate (în special din fostul URSS), care a confiscat rapid revoluţia spontană din marile oraşe ale României şi regizată din exterior chiar şi prin încercarea de arestare a pastorului protestant Laszlo Tokes la Timişoara. Iar tot mai mulţi români ajung să uite cu totul de toate ororile şi greutăţile din perioada comunismului, gândindu-se doar la lipsa siguranţei unui loc de muncă şi a „siguranţei zilei de mâine" din zilele noastre, a lipsei de perspectivă a tinerilor.

Cine crede că în România comunismul a sucombat definitiv şi irevocabil se amăgeşte singur. Trebuie să înţelegem astăzi mai întâi că mentalităţile şi practicile din timpul celor aproape 45 de ani de comunism au marcat pe foarte mulţi români, chiar şi pe unii de bună credinţă, care visau într-adevăr egalitatea şi dreptatea socială („echitatea socialistă"). S-au transmis în unele cazuri şi urmaşilor lor. Mulţi politicieni postdecembrişti au preluat asemenea „modele" şi au lărgit sfera corupţiei şi incompetenţei din ţara noastră, luând decizii care au afectat soarta şi viitorul poporului român, nivelul de trai şi viaţa fiecăruia dintre noi.

Un exemplu este chiar intrarea României în Uniunea Europeană fără consultarea prealabilă a poporului român printr-un referendum. Vedem că, comunismul şi globalismul sunt de fapt, cele două faţete ale medaliei, pentru că ambele luptă în felul lor caracteristic împotriva valorilor creştine şi naţionale, împotriva statului român (naţional), încercând să suprime cu totul iubirea de neam (patriotismul curat, naţionalismul autentic) şi a credinţei creştine.

Doar metodele s-au schimbat. S-a renunţat la metodele brutale din partea regimului dictatorial (arestări, torturi, cenzură pe faţă, restricţii precum interzicerea libertăţii circulaţiei peste hotare şi a comerţului liber, etc.). În globalismul actual, s-au dezvoltat alte strategii de manipulare (prin intermediul mass-mediei aservite) şi şantaj (genul împrumuturilor de la FMI şi Banca Mondială, care puneau condiţii autorităţilor!), a unor strategii noi de urmărire şi control prin buletinele electronice cu cip, biocipuri (asemănătoare cu dosarele întocmite de Securitate), mergând până la mijloace sofisticate din sfera psihotronicii.

Ne putem întreba fireşte dacă Uniunea Europeană a adus României măcar o parte din bunăstarea multvisată de o parte dintre români. La şase ani de la aderare, constatăm că ţara noastră contribuie la bugetul european cu mai mulţi bani decât primeşte prin absorţia de fonduri europene (atât de slabă şi uneori blocată prin politica UE şi diverse aranjamente, clientelism politic, etc.), că peste 1200 de mari întreprinderi au fost falimentate sau vândute la un preţ mult subevaluat, ori închise pentru a fi vândut ulterior pământul la un preţ foarte mare, în special unora dintre supermarketurile care au răsărit ca ciupercile în ultimii ani, că s-au privatizat companii de stat strategice pentru economia naţională, că statul român s-a îndatorat excesiv, că ne otrăvim populaţia cu alimente bogate în aditivi şi coloranţi artificiali (de sinteză, toxici pentru organism, unii chiar cancerigeni), că importăm mult mai mult decât producem, că mulţi români s-au îndatorat la bănci şi nu îşi mai pot plăti ratele şi creditele ş.a.m.d.

Observăm că nivelul de trai al majorităţii covârşitoare a românilor scade continuu. Preţurile s-au egalizat în UE dar salariile şi pensiile românilor sunt cu mult inferioare (de circa 150-200 de euro)! Unul din cinci români a fost nevoit să plece la lucru în străinătate. Nu pentru a călători şi vizita alte meleaguri, ci pentru a supravieţui ei înşişi şi pentru a-şi ajuta rudele care se zbat în sărăcie!

Mai observăm că multe familii s-au destrămat din cauza depărtării dintre soţi, datorită faptului că unul dintre ei lucra în străinătate. Mulţi copii au suferit şi suferă de pe urma acestor realităţi triste. În

schimb, vedem cum cresc mereu taxele şi impozitele (în cuantum şi ca număr). Scumpirea preţului la gaze şi electricitate antrenează noi valuri de scumpiri. Multe firme falimentează. Se reduc locurile de muncă. Criza din UE se accentuează.

Ce mai pot face în acest caz bieţii români în această bătălie tot mai acerbă pentru supravieţuire? Ne întoarcem astăzi oare la lupta „pentru cel mai mare castron de mâncare" şi sărăcia cruntă din timpul comunismului? Pentru că, trebuie să recunoaştem adevărul că, puţini români în afara comuniştilor au dus-o cu adevărat bine înainte de 1989...

VOM AVEA DIN NOU O RESTAURAŢIE A NEOCOMUNISMULUI ÎN ROMÂNIA?

Dacă ne uităm puţin la partidele şi la cei care au câştigat anul acesta alegerile din România (pe fondul nemulţumirilor populaţiei faţă de măsurile de austeritate, dictate în fond, nu de Traian Băsescu şi PDL, ci de Fondul Monetar Internaţional de la care s-a împrumutat înrobitor statul român şi prin campania electorală costisitoare, posibil şi prin fraude – dovadă fiind pierderea alegerilor de către unele personalităţi marcante din PDL şi PP-Dan Diaconescu şi posibil participarea directorului SRI, naşul familiei Ponta), avem şansa de a ne reaminti abuzurile şi ilegalităţile din trecut, de după 1989, ale unor membri din PSD. Ştim oricum că mulţi conducători postdecembrişti au devenit marionetele unor cercuri oculte externe şi interne. Nu ne trebuie mult timp să vedem legătura dintre actualul lider al PSD, Victor Ponta şi tovarăşul Ion Iliescu, preşedintele onorific şi din umbră al acestuia, fost prim secretar de partid la Iaşi cândva.

Este desigur binevenit oricând un recurs la memorie. Ne mai amintim poate de protestul paşnic al studenţilor şi intelectualilor anticomunişti din Piaţa Universităţii din iunie 1990, când s-a format o „zonă liberă de comunism”, unde timp de câteva săptămâni oamenii de acolo au încercat să sensiblizeze prin apelul lor anticomunist întreaga ţară strigând: „JOS COMUNISMUL!”. S-a preluat Proclamaţia de la Timişoara, care avea un punct important: interzicerea accesului foştilor activişti şi securişti, colaboratori ai Securităţii la deţinerea unei funcţii publice. În Germania reunită s-a reuşit acest lucru, la noi însă nu.

Ne putem aminti de toate mineriadele cu comandă politică de atunci, care au consolidat regimul lui Ion Iliescu (prima a alungat definitiv studenţimea din Piaţa Universităţii şi a devastat sediile partidelor istorice, sub comanda securiştilor îmbrăcaţi în salopete de mineri), dar care au şifonat grav imaginea României în lume. Pentru că nu era momentul să recurgă pe faţă la forţă după însângeratul decembrie 1989, Iliescu a adus minerii, categoria socială pe care o putea manipula atunci cu uşurinţă, sub pretextul „salvării democraţiei româneşti”. Dar a fost oare democratic acest lucru? Mii de bucureşteni au fost răniţi, câţiva au şi decedat, în vreme ce mass-media anunţa isteric ca şi la „revoluţie” că în Piaţa Universităţii sunt legionari, neolegionari, „golani” (eticheta pusă de Iliescu), „elemente depravate ale societăţii”. Prin asemănare, simpatizanţii din Târgu-Jiu ai lui Dan Diaconescu erau numiţi recent „aurolaci” şi nu mai ştiu cum.

Ne putem aminti de asasinarea rapidă a cuplului Ceauşescu după o mascaradă de proces, având ca scop principal împiedicarea aflării adevărului despre noua putere (Iliescu fusese şcolit cândva la Moscova la Universitatea Lomonosov şi fusese desemnat de Mihail Gorbaciov să conducă după căderea lui Ceauşescu) şi de dispariţia conturilor lui Ceauşescu.

Ne putem aminti de crimele odioase din timpul „revoluţiei” (când trebuia să curgă neapărat cât mai mult sânge, că „aşa e la revoluţie”!), cum este cea executată asupra celor care l-au deconspirat înainte pe generalul Nicolae Militaru ca agent pentru sovietici (vezi cărţile scrise de Grigore Cartianu de la ziarul Adevărul iar apoi a fost numit de Iliescu ministrul Apărării!) şi de tergiversarea la nesfârşit a dosarelor revoluţiei (instrumentate tocmai de generalul Dan Voinea, care participase activ la procesul lui Ceauşescu), pentru a fi descoperiţi aşa-zişii „terorişti”, criminalii care au ucis peste o mie de persoane şi au rănit alte mii de persoane, în special în Bucureşti şi mai ales după data de 25 decembrie.

Ne amintim dacă vreţi, de marile dosare de corupţie, în care au fost implicaţi mulţi dintre membrii Partidului Social Democrat. Presa a avut multe subiecte fierbinţi pe această temă. S-a vorbit mult despre comisioanele de tranziţie, şpăgile care s-au dat pentru ca unii se îmboţăţească peste noapte, mai ales în afacerile cu statul, care erau cele mai profitabile. Mulţi dintre tinerii de astăzi nu cunosc

poate nimic despre toate aceste lucruri şi de aceea ne adresăm în special lor.

Ne este greu să negăm apartenenţa lui Ion Iliescu şi a lui Adrian Năstase la structurile ocultei mondiale, precum şi rolul acestora în intrarea României în cadrul NATO şi iniţierea negocierilor de preaderare la Uniunea Europeană, în negocierile cu Fondul Monetar Internaţional şi Banca Mondială (care ne-au adus ingerinţe în politica internă şi au condus la prăbuşirea accelerată a economiei naţionale).

MAREA DIVERSIUNE A MASONERIEI: «NAŢIONAL-COMUNISMUL» SAU NAŢIONALISMUL CONFISCAT, TRUCAT ŞI MANIPULAT

Nu demult, Joseph Mackiewicz spunea că: „Comunismul ameninţă civilizaţia şi cultura. Oricare. Cea romană, bizantină, chineză, indiană, arabă. El nu este numai un duşman al naţiunilor, ci şi al tuturor oamenilor, al Dumnezeului lor, al tuturor manifestărilor omeneşti.''

În secolul XX, denumit şi secolul marilor nenorociri umane şi al experimentelor făcute pe oameni, minciuna şi ipocrizia n-au mai fost ridicate la gradul de "artă" decât în comunism. Tocmai de aceea, a vorbi despre naţionalism în cadrul comunismului şi a afirma că adepţii comunismului au fost naţionalişti şi au luptat pentru patria lor, mi se pare o adevărată blasfemie şi o afirmaţie care sfidează pur şi simplu raţiunea.

S-a vorbit despre naţional-comunism, de pildă în cazul dictaturii lui Ceauşescu, s-a vorbit despre detaşarea noastră faţă de sistemul sovietic, începută de Gheorghe Gheorghiu Dej şi continuată de dictatorul Nicolae Ceauşescu, dar toate aceste lucruri care au lezat sau nu interesele străine (masonice) nu constituie dovezi de naţionalism, pentru că adeseori acesta poate fi doar unul de faţadă, mascând abil interese proprii. Comunismul, prin însăşi originea sa de import, este profund antinaţional şi suprastatal - vizând crearea unui sistem global - şi nu asigură libertatea individului, ci dictatura proletariatului sau mai degrabă, a grupului liderilor comunişti.

Aşa cum au remarcat şi alţi autori, "naţionalizarea comunismului" a fost o lovitură foarte grea aplicată masoneriei, cea care a sprijinit atât venirea la putere a comunismului în Rusia şi apoi în alte ţări, cât şi a nazismului în Germania, şi apoi tot ea a exploatat consecinţele războiului, declanşat anume. Pentru oculta internaţională, orice conflict militar de amploare reprezenta o sursă de câştig, o afacere extrem de profitabilă care nu trebuie ratată. În plus, cel de-al doilea război mondial a mai fost declanşat şi pentru crearea Holocaustului evreiesc, ca prin sacrificarea unei părţi mai sărace a evreimii din Europa să se realizeze emigrarea evreilor "cu stare" în Palestina, unde mai trăiau israeliţi, urmaşi ai triburilor biblice. Iar Holocaustul şi aşa-zisul antisemitism, provocat şi întreţinut de evrei sunt de fapt tezele sioniştilor şi ultranaţionaliştilor evrei. Ceea ce se cheamă ultranaţionalism defineşte în fapt un naţionalism profund alterat şi fanatizat, un naţionalism prefăcut şi şovin. Este o ridiculizare a naţionalismului autentic.

În opinia d-lui Florin Mătrescu, cercetător atent al fenomenului comunismului, „nimeni până acum nu a putut câştiga o imagine clară şi completă asupra dimensiunilor celui mai mare genocid din istoria omenirii''. De aceea, o privire de ansamblu este greu de dobândit, dar nu e imposibilă.

După cum se poate observa, acest naţional-comunism s-a perpetuat, iar reacţia dură faţă de minorităţi în presă, la televiziune şi radio, critica permanentă a puterii de către P.R.M. în special, a creat în conştiinţa electoratului ideea că acest partid ar reprezenta "dreapta" în România. Diversiunea a prins de mai multe ori la alegeri. Dar lucrul cel mai grav este acela că a împiedicat prin ocuparea acestei poziţii închegarea unor forţe politice de dreapta autentice, care ar fi schimbat desigur traiectoria României.

Tranziţia către capitalism a fost împiedicată prin toate mijloacele posibile, iar când nu s-a putut, s-a întârziat aplicarea legilor ...

Naţional-comunismul a fost consolidat prin toate mijloacele de manipulare sau ale războiului psihologic, practicându-se în special dezinformarea, intoxicarea şi manipularea opiniei publice. Împotriva unor personalităţi marcante ale societăţii româneşti, s-au dezlănţuit din partea promotorilor

naţional-comunismului adevărate campanii de denigrare, care de cele mai multe ori şi-au atins scopul, îndepărtându-le din viaţa politică. Exemplele sunt numeroase, începând cu Doina Cornea, Dumitru Mazilu, Corneliu Coposu, Ion Raţiu şi mulţi alţii.

Oare nu ştiu aceşti "naţional-comunişti" deficienţele doctrinei marxist-leniniste? Nu ştiu că ea încalcă până şi cele mai elementare, dar şi importante prevederi ale Declaraţiei universale a drepturilor omului, adoptate de ONU la 10 decembrie 1948? Ce spun, de pildă articolele 3 şi 5: "Orice fiinţă umană are dreptul la viaţă, la libertate şi la securitatea persoanei sale" şi "Nimeni nu va fi supus nici la torturi, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante". Oricine poate să înţeleagă "totala incompatibilitate dintre umanism/drepturile omului pe de o parte şi marxism-leninism/dictatură comunistă pe de altă parte".

Într-o lume în care comunismul n-a dispărut, fiind prezent şi azi în unele ţări, precum şi în mentalităţile multor oameni din ţările fostului lagăr socialist, se poate spune că încă mai există primejdia comunismului. Consider prin urmare, că ar fi foarte important să aflăm cine sunt adevăraţii iniţiatori şi experimentatori ai holocaustului comunist îndreptat împotriva omenirii, care astăzi se află în spatele aşa-zisului naţional-comunism.

Naţionalismul contemporan din România, în sensul bun şi firesc de patriotism, este încă în suferinţă şi aproape inexistent. Cei care fac paradă de naţionalismul lor şi critică celelalte etnii (unguri, evrei, rromi etc) nu pot fi consideraţi naţionalişti adevăraţi. Îi putem eventual numi ultranaţionalişti sau extremişti, deoarece naţionalismul lor este excesiv şi greşit interpretat, uneori de tip diversionist sau deformat cu totul. Starea acestui naţionalism autentic este prin urmare astăzi critică, neputându-se închega datorită pe de o parte confuziilor create, iar pe de alta menţinerii unor complexe de frică şi inferioritate din timpul regimurilor totalitare (1938-1989).

Desigur, nu este cazul să prezentăm aici, fie şi sumar, unele din documentele de arhivă publicate de domnul Marius Oprea, dar cu siguranţă că prin aceste dezvăluiri, precum şi prin cele peste o sută de articole publicate de domnia sa în presă sau difuzate la Radio Europa Liberă sau incluse în culegeri de studii şi publicaţii academice, la care se adaugă faptul că în prezent coordonează programele de cercetare ale Institutului Român de Istorie Recentă, şi-a atras duşmani numeroşi şi puternici. Nu este o farsă sau o întâmplare faptul că a fost în repetate rânduri ameninţat cu moartea şi nici acela că în apărarea lui au venit reputaţi politologi şi profesori ca Tom Gallagher (autorul volumului "Jaful unei naţiuni. România de la comunism încoace.") şi alţii, care au cerut în mod expres Preşedinţiei române măsuri de protecţie pentru tânărul istoric. Acelaşi Marius Oprea a întâmpinat dificultăţi în studierea arhivelor Securităţii. Accesul istoricilor în arhiva SRI a fost sistat din 1998. Noua conducere a SRI a refuzat să predea arhiva noului său gestionar de drept, Consiliul Naţional pentru Studierea Arhivelor fostei Securităţi. Autorul precizează de altfel într-un volum: ,,Această atitudine de blocare a accesului la trecutul fostei poliţii politice am pus-o şi o pun pe seama voinţei de a proteja trecutul unora dintre ofiţerii Securităţii, care în prezent joacă un rol important pe scena politică sau în administraţia de stat din România.’’

La aceste precizări facem o menţiune: motivul acestui blocaj poate fi extins şi la unii politicieni (destul de mulţi), având în vedere mai ales faptul că o parte din aceştia, cu funcţii de conducere în trecut, se regăsesc şi azi în poziţii cheie sau importante şi nu trebuie să pierdem din vedere că în timpul comunismului erau obligaţi să meargă "la studii" în URSS, unde au fost "prelucraţi" în spiritul malefic, putem spune, al comunismului.

NAŢIONALISMUL ÎN SPIRITUL ADEVĂRULUI

În societatea contemporană, asaltată şi răvăşită de extinderea globalizării, de mărirea decalajului între ţările sărace şi cele bogate, de tot mai mari inechităţi sociale şi dezintegrări sociale şi ecologice, mai putem sesiza şi alte pericole la adresa umanităţii. Adepţii globalizării nu se dau în lături, în a dezintegra acele «elemente», care-i stau împotrivă în chip firesc: cultura, naţionalismul şi religiile mari tradiţionale. Acestea sunt subminate, deturnate de la sensul lor originar şi înlocuite cu: cultura de consum, naţionalismul de paradă şi «religia lui Mamona» (banul).

Salvarea acestor valori culturale, naţionale şi spirituale revine ca sarcină capitală tuturor intelectualilor (de bună credinţă), acelor oameni «activi în cetate». Nu este o misiune uşoară dacă ne gândim la resursele uriaşe folosite în procesul de impunere a globalizării. Dar, este neapărat necesar ca să ferim omenirea de autodistrugere şi de asemenea, să educăm tinerele generaţii, actualele sau viitoarele, în spiritul adevărului şi numai al adevărului. Pacea lumii e doar aparentă, dacă observăm focarele de conflict din întreaga lume şi bătăliile nevăzute şi văzute, la nivelul tuturor valorilor (inclusiv în cadrul familiei, celula de bază a societăţii).

Naţionalismul este un concept care trebuie clarificat şi reaşezat pe temelia durabilă a adevărului, de pe care a fost scos în mod forţat şi înlocuit cu alte forme excesive, mai ales în timpul comunismului. Naţionalismul autentic este fără îndoială legat de ideea de naţiune, de sentimentele de iubire faţă de ţară şi datoriei sacre faţă de neam. Reprezintă în sine promovarea idealurilor comunitare.

Apariţia naţionalismului românesc a fost determinată de necesitatea salvării fiinţei naţionale, a existenţei însăşi a poporului român. El a fost sprijinit iniţial şi din exterior, de anumite forţe interesate de dezmembrarea marilor imperii (forţe masonice). Formarea statelor moderne nu ar fi fost posibilă fără afirmarea doctrinei naţionalismului în plan politic şi fără reunirea tuturor forţelor motrice ale naţiunilor, în lupta lor comună pentru afirmare şi independenţă.

În România, se poate vorbi de naţionalism românesc începând cu marii domnitori care au luptat pentru suveranitatea ţărilor româneşti, continuând cu mişcarea de renaştere naţională declanşată de Tudor Vladimirescu, preluată apoi de intelectuali precum D. Bolintineanu, Cezar Bolliac, Mihai Eminescu şi mulţi alţii. Se poate vorbi de naţionalismul intelectualilor care au înfăptuit Marea Unire, precum şi de naţionalismul interbelic, concentrat pe tema afirmării României în concertul naţiunilor, mai ales pe tărâm cultural.

La Dimitrie Bolintineanu, întâlnim „*prefigurarea problematicii majore a doctrinei politice eminesciene, deşi nu atinge complexitatea şi anvergura celei din urmă*". În viziunea sa, „*nu oamenii care guvernează sunt de vină, ci sistemul".* Astfel, „*din sistemul care favorizează satisfacerea intereselor de grup, vin toate nenorocirile ţării, observă Bolintineanu: câştigul fără muncă, fără merit, împovărarea ţării cu împrumuturi, corupţia, desfrâul unei noi «clase» în care se recunoaşte imediat profilul inconfundabil al faimoasei «pături superpuse», cum o va numi Eminescu*". [1]

Acelaşi intelectual român, constată cu amar, că pe lângă „spiritul de servilism" nou apărut, s-a introdus şi un „spirit de şarlatanism", într-o lume „unde mediocritatea are templu şi meritul este persecutat când nu este şarlatan, când nu este servil, când nu este fals". Ca şi Eminescu, el a condamnat statornic actul răsturnării lui Cuza, numit complotul «monstruoasei coaliţii», de către Cezar Bolliac: *„toate acestea lasă a se bănui că străinii au avut mâna în nenorocita noapte de la 11 februarie (1866), care noapte va rămâne ca o funestă nenorocire în paginile istoriei acestei ţări [...] 11 februarie dete*

[1] Theodor Codreanu, ***Promovarea valorilor***, Ed. Porto-Franco, Galaţi, 1997, pp. 14-16.

acestei revoluţiuni naţionale o lovitură teribilă”. [2]

Ca şi Eminescu, Bolintineanu remarcase sistemul vicios de electivitate a domnilor, ca semn al unui rău mai profund, şi era îngrijorat de cauzele care ameninţau naţiunea şi o abăteau de la „marea misiune istorică ce o avea de îndeplinit”. Pe lângă dezbinarea românilor cauzată de „trebuinţa de idei de civilizaţie” şi „modul electif al domnilor”, el arăta că „certele între Brâncoveni şi Cantacuzini aduseră domnia fanarioţilor”. Mai mult, „a urmat un secol de rezistenţă contra grecizării”, iar „românii, mai cu seamă cei din Muntenia, au trecut prin cea mai primejdioasă tentativă de deznaţionalizare, egalată, probabil, doar în Ardeal şi, cu siguranţă, întrecută în zonele estice şi nordice”. Mai târziu, „*Grecii căzură, dar sămânţa lor rămase în aceste holde curate române, ca nişte bălării, datinile lor, dispreţul lor pentru România, pentru istoria românilor, pentru limba românilor, rămase moştenire în familiile române grecite*”. Apoi „*cât de subtil au supravieţuit de-a lungul vremurilor aceste «sechele» insidioase ne-o arată întreaga serie de opoziţii la spiritul critic autohton, insinuându-se, între altele, într-un bizar «complex de inferioritate», de veşnică «întârziere» culturală, căci peste reziduurile fanariote s-au mai aşezat şi altele, în timp*”. [3]

D. Bolintineanu a fost şi un jurnalist excepţional care a anticipat „marele curent al culturii critice…”. De aceea, „opţiunea pentru adevăr dincolo de orice interese de partid”, vin să valideze o dată în plus adevărul publicisticii poetului naţional.” [4]

Mihai Eminescu s-a suprapus pe ideile precursorului său, deşi nu le-a cunoscut, pentru că altfel l-ar fi citat masiv şi le-ar fi invocat în apărarea şi promovarea concepţiilor sale. El a dezbătut problematica naţionalismului într-atât de mult, încât aproape toate mişcările naţionale ulterioare s-au revendicat a fi în spiritul ideilor eminesciene. Putem afirma astfel, fără teama de a greşi, că Eminescu este părintele naţionalismului românesc şi unul din marii patrioţi români.

Problema naţionalismului a condus adesea la analiza cauzelor „decadenţei” românilor, pentru a se găsi soluţii de revigorare a societăţii şi a sufletului românesc. Astfel, deşi există unele deosebiri de formă, naţionalismul eminescian transpare şi la Emil Cioran, care în tinereţe a scris celebra carte „Schimbarea la faţă a României”. Această lucrare postumă, se pare că a fost „repudiată’’ de autor, la bătrâneţe, deoarece era „străină de spiritul său’’. În opinia mea, cred că o cauză importantă este presiunea tot mai mare făcută asupra sa din partea masoneriei, prin interpuşi şi apropiaţi ai săi din Franţa, care i-au condiţionat statutul său şi mediatizarea, de renegarea trecutului său ,,legionar’’. Deşi, ştim că prin spiritul său autonom nu putea fi înregimentat în nici o mişcare, sau chiar şi după propria-i mărturisire.

Este meritul incontestabil al criticului Theodor Codreanu, de a sesiza mari deosebiri şi asemănări între cele două viziuni naţionaliste: cea a lui Eminescu şi cea a lui Cioran: „P*rincipiile umanitare nu pot anula existenţa unui egoism etnic (firesc, desigur) care nouă românilor, ne-a lipsit într-o mai mare măsură decât altora, estompat de o generozitate şi o toleranţă recunoscute, de unde şi proverbiala omenie a românului. Această superioritate morală (semn al unei culturi străvechi şi spiritualităţii creştine) a incomodat şi a jignit narcisismul etnic agresiv al vecinilor. Paradoxal, robusteţea morală a poporului nostru a fost şi piedica ieşirii în văzul istoriei, deşi ea a făcut trăinicia latinităţii orientale, considerată «o enigmă şi un miracol». E aici o dramă adâncă pe care Eminescu o pune în poemul dramatic Andrei Mureşanu. E. M. Cioran, în disperare de cauză, vede în omenia românească*

---

[2] Ibidem, pp. 17-18.
[3] Ibidem, pp. 19 şi 25.
[4] Ibidem.

principalul obstacol în calea ridicării poporului nostru în rândul marilor culturi şi civilizaţii. Andrei Mureşanu, din poemul citat, invocă o filozofie a istoriei similară: «Cine-a văzut vreodată popor de oameni buni / Să fie mare? Dacă e rău, e egoist,/ Vrea toate pentru sine, nimica pentru alţii;/ Dacă trăieşte bine, dar fără ca să lase / Ca şi-alţii să trăiască – e mare». În concluzie: «Rău şi ură / Dacă nu sunt, nu este istorie». Şi «Ce plan adânc şiret! / Cum în sămânţa dulce a răului s-a pus / Puterea de viaţă!». Dacă Eminescu s-ar fi oprit la acest tragism profund al istoriei, poate că ar fi optat, ca şi Cioran, pentru un titanism agresiv şi cinic al poporului său, ca singura cale de a ieşi în istorie. Cioran a fost foarte derutat de soluţia eminesciană şi, neînţelegând-o, a confundat-o cu resemnarea romantică de iz paseist. De-aici, credea Cioran, ar izvorî «xenofobia» românilor. Pun tot răul pe seama străinilor şi nu-i pot ierta (?! - n.a). În schimb, n-au văzut că răul le vine din omenia mioritică. Cioran voia o Românie agresivă, care să impună autoritate măcar în Balcani. Cunoscând ca nimeni altul tâlcurile istoriei naţionale, Eminescu n-a comis totuşi eroarea de a reduce cauza decăderii românilor la omenie. Dimpotrivă, aceasta a făcut trăinicia unui neam, originalitatea lui". [5]

În continuare, se arată: *„Şi Eminescu, aidoma lui Cioran, va găsi că principala cauză a «decadenţei» românilor nu e în străini. În definitiv, egoismul etnic este natural în tendinţa lui de a elimina etniile potrivnice. Nestrunit însă prin cultură, duce la barbarie. Cultura începe cu depăşirea egoismului de orice soi. Umanitatea e una singură în diversitatea (prismatică, zice Eminescu) a popoarelor şi naţiunilor. «Unul / e în toţi, tot astfel precum una e în toate» constituie fondul ontologic al înaltului umanism eminescian. Ajungi însă la universal prin «monogramul» etnic ce ţi s-a dat. Din acest punct de vedere, «xenofobia» poetului e o poveste ticluită anume ca să abată atenţia de la adevărul doctrinei sale. Dar dacă pricina «decadenţei» care ne-a împins spre marginalizare istorică nu venea direct de la străini, totuşi infuzia de străinism neasimilat era simptomul acestei stări. Iar străinism neasimilat însemna de-a dreptul îngrădirea strânsă a independenţei naţionale – economic, politic, cultural. România risca să devină din nou cămara de provizii pentru străini, teritoriu de afaceri oneroase etc., partidele politice (cel «roşu» îndeosebi) fiind, de fapt, instrumente ale dominaţiei din afară, cu preţul parazitismului unei «pături superpuse» alcătuite din elemente alogene (milionul de străini vizat de poet), cât şi din elemente degradate ale naţionalităţii noastre – ciocoii endogeni. Fără aceste coordonate nu vom putea înţelege, în toată însemnătatea lui programul politic eminescian, sintetizat astfel:*

«Cestiunea de căpetenie pentru istoria şi continuitatea de dezvoltare a acestei ţări este că elementul românesc să rămâie ca determinant, ca el să dea tiparul acestei forme de stat, ca limba lui, înclinările lui oneste şi generoase, bunul simţ, c-un cuvânt geniul lui să rămâie şi pe viitor norma de dezvoltare a ţării şi să pătrundă pururea această dezvoltare». (Timpul, 17 decembrie 1881). E o adevărată prăpastie între soluţia lui Cioran din 1936 şi aceea a lui Eminescu. Cioran cerea sacrificiul «omeniei», renunţarea la geniul etnic, la «bunul simţ», fiindu-i indiferentă calea de afirmare a românilor, numai rapidă să fie, o sincronizare tensionată şi generală cu marile civilizaţii spre a deveni cu adevărat o civilizaţie. Dar nu un destin mediocru voia Eminescu. Patriotismul său nu era mai puţin tensionat decât al lui Cioran. În schimb, infinit mai complex şi mai lucid, fiindcă nu paria pe aventură. Eminescu era în căutarea acelei slăbiciuni interioare a etniei noastre, dar a găsit-o cu totul în altă parte decât Cioran. Cu ochiul său ager, a zărit golul insinuat în sânul etniei noastre, gol pe care l-au putut umple străinii neasimilaţi, nu numai în secolul fanariot, dar încă din vechime, ameninţând fiinţa neamului, cu atât mai mult cu cât nu era vorba de violenţa armelor pe care domnitorii au ştiut s-o anihileze".[6]

[5] Ibidem, pp. 20-21.

[6] Ibidem, pp. 21-22.

În sfârşit, iată cauzele golului etnic: „*Simptomul principal al acestei slăbiciuni a fost înţeles, înaintea lui Eminescu, de către Bolintineanu. Punând acelaşi diagnostic, Bolintineanu îl confirmă pe autorul Luceafărului: electivitatea domnilor, semn al unui rău mai profund. E o racilă ontologică, va observa Eminescu, manifestare a egoismului funciar al indivizilor umani şi care ne împiedică a «reintra-n natură», în armonia eurilor, condiţie primordială a existenţei unei comunităţi. De-aici definiţia enigmatică a naţiunii dintr-o însemnare timpurie: «Naţiunea acest complex de euri». [...] Ei bine, maladia ontologică a fiinţei umane româneşti este tocmai reversul omeniei, al robusteţii morale a etniei noastre. Desigur, i-a fost dat mărului superb şi viermele interior care să-l roadă. În plinătatea fiinţei se ascunde nimicul. Un popor rodeşte civilizaţie şi cultură câtă vreme e sănătos, câtă vreme viermele lăuntric e neputincios. Geniul popular a încifrat «diferenţa ontologică» a fiinţei româneşti în capodopera lui absolută – Mioriţa, operă încă enigmatică, singura în măsură să dea dezlegarea destinului nostru naţional. Nici Eminescu şi nici Bolintineanu n-au corelat descoperirea lor cu «hieroglifa» mioritică, dar i-au stat pe-aproape. Pe de o parte – preaplinul umanităţii ciobanului moldovean (interpretată de neavizaţi ca pe o trăsătură negativă a etniei – resemnarea), iar pe de alta răul invidiei, creatoare de discordie, a consângenilor care complotează. Acest «vierme lăuntric» i-a divizat politic pe români, creând un gol în sânul etniei pe care l-au umplut străinii. Eminescu elaborează o adevărată teorie a golului etnic pe care exegeţii au ignorat-o cu desăvârşire, după câte ştim. [...] Or, această dezbinare e dublă: între Principate şi înlăuntrul Principatelor, ultima ilustrată fiind de nefericitul procedeu al electivităţii domnilor. De-aici tot răul, căderea în subistorie, pe lungi perioade, a uneia dintre cele mai înzestrate etnii ale Europei. Să se observe că Eminescu vorbeşte «fără părtinire, cu «minte foarte rece» şi «inimă foarte caldă», semn al unui înalt patriotism. Se mai poate oare susţine că poetul a idealizat trecutul?*” [7]

Într-adevăr, o soluţie era renunţarea la electivitatea domnilor, cea care „crea teren favorabil şi unei discordii de la al doilea grad, încurajând luptele pentru putere între marii boieri pretendenţi la tron, pe de o parte şi între boieri şi domnitor, pe de alta.” Prin abdicarea forţată a lui Al. I Cuza, această soluţie a fost impusă de autorii complotului iar Eminescu a fost nevoit până la urmă să o sprijine, deşi regreta mult domnia acestuia şi necontinuarea reformelor în spiritul naţional.

Naţionalismul eminescian s-a născut dintr-o opoziţie vehementă faţă de nedreptăţile şi suferinţele îndurate de români în provinciile ocupate cu forţa de marile imperii vecine. Iar spiritul său critic şi obiectiv s-a format prin apropierea dar şi desprinderea sa de junimişti şi de Titu Maiorescu, care îi fusese la început mentor. Lansând teoria „formelor fără fond”, infirmată de structuralismul modern, care „a arătat, pe bună dreptate, că forma îşi este sieşi conţinut”, exagerând lucrurile, „două serii de reacţii în lanţ, a trezit ideea – forţă a obiectivităţii maioresciene”:

„*A provocat stupoare, indignare printre adversari şi a ridicat o întreagă armată de polemişti împotriva Junimii şi a «noii direcţii». [...] El a lansat la noi ideea că atacurile în presă au meritul, nesocotit de adversar, de a atrage atenţia publicului, de a-l dinamiza în căutarea adevărului. Popularitatea «noii direcţii a fost asigurată, nu de junimişti, ci de rivali». [...] Îi îndemna, de pildă, pe contemporani să renunţe la pinacoteci, la Universitate, la Constituţie, la Academie. Şi o făcea cu un radicalism trecând marginile oricărei «obiectivităţi». De fapt, năzuia în taină să vadă Universitatea şi Academia demne de exigenţele sale, pregătindu-şi drumul spre ele. [...] În cazul criticismului junimist, urmarea cea mai parazitară a fost pseudoobiectivitatea, mimarea procedeelor maioresciene în polemică, bunăoară [...] Cea de a doua serie de reacţii pricinuite de spiritul critic este, în fine, împlinirea veritabilei obiectivităţi. Sămânţa aruncată de mentor a rodit în marii clasici, dobândind expresia cea mai înaltă în Eminescu, Creangă, Caragiale. Ne grăbim să precizăm că nu vrem a spune cum că marii*

[7] Ibidem, pp. 22-23.

clasici ar fi «creaţia» lui Maiorescu. Atraşi în sfera ideii – forţă maioresciene cu privire la adevăr, aceştia şi-au văzut în linişte de drumul lor, adesea în răspăr cu „mentorul”. [...] Eminescu este cel dintâi care intuieşte magistral pericolul alunecării în neadevăr a celui ce susţinea cu atâta vervă adevărul. Altfel spus, a sesizat esenţiala contradicţie maioresciană, acea mască de care aminteam, «forma fără fond», cu care lupta în contra «formelor fără fond». Criticul era în primejdie de a rata obiectivitatea şi Eminescu o spune fără menajamente: «- Şi dacă e vorba cu masca jos!, apoi masca jos de la toţi şi de la toate astfel încât fiecare să-şi vadă în fundul puţinătăţii sale». (O scrisoare critică). Cu acest principiu, respectat statornic de poet, avea să întrunească cerinţele obiectivităţii, devenind, cum însuşi Maiorescu o va spune, culmea inteligenţei româneşti şi una dintre marile conştiinţe ale timpului. [...] T. Maiorescu, a manifestat o adevărată rezistenţă, dacă nu obtuzitate, faţă cu tendinţele moderne din poezia europeană. Una dintre probele forte, de o evidenţă mult prea bătătoare la ochi, a fost statornica respingere a simbolismului. Maiorescu, iarăşi se ştie, nu l-a agreat pe Al. Macedonski.”[8]

În lumina celor afirmate mai sus, putem înţelege poziţia duplicitară a lui Maiorescu, care mărturisise într-o formă voalată, că fusese în tinereţe francmason (deşi el, pusese în 1865 bazele lojii masonice «L’Etoile de Roumanie» (Steaua României), alături de Petru Mavrogheni, Iorgu Sutzu şi Vasile Pogor!). Nu este nici lipsită de semnificaţie, atribuirea în presă a epigramei denigratoare la adresa lui Eminescu, de către Grigore Ventura (un „amic” al lui Maiorescu şi Eminescu), tocmai lui Al. Macedonski, un poet simbolist în plină afirmare, care a declarat ulterior că epigrama a apărut fără ştirea lui şi nici nu l-ar fi incriminat pe Eminescu. Se ştie, de asemenea, că şi reputaţia lui Macedonski a avut de suferit din pricina acestui «incident» nefericit.

Naţionalismul se regăseşte în mare parte şi în opera filosofului român C. Rădulescu-Motru, care „a căutat să întregească viziunea filosofică şi culturologică despre naţiune cu una psihologică”. O viziune în esenţă asemănătoare cu a sa aparţine şi filosofului şi sociologului P. Andrei, care „a explicat că dintre toate formele de comunitate, naţiunea imprimă adânc caracterele şi conştiinţa individului”, şi „ea este diferită de comunitatea de sânge şi de rudenie, fără ca prin acestea să fie denumit etnicul”. Potrivit viziunii lui P. Andrei, trebuie făcută „distincţia între popor, definit ca un fapt natural, şi naţiune, ca o comunitate civilizată”.[9]

Potrivit lui C. Rădulescu-Motru, apariţia naţionalismului a fost o necesitate istorică în Europa: „*Polemizând cu unele doctrine, C. Rădulescu-Motru demonstrează că popoarele europene au trebuit să devină naţionale pentru a-şi apăra existenţa. Dificultăţi specifice spaţiului european au obligat populaţiile de aici să se unească în structuri naţionale. Naţiunile sunt rezultatul luptei duse de popoarele Europei pentru «a-şi găsi stabilitatea şi continuitatea». Întrucât popoarele europene au fost prea divizate, procesul de formare a naţiunii nu a fost generat numai de un singur factor sau de un grup de factori, aceeaşi pentru toate. La fiecare popor a acţionat un element determinant specific (fie înrudirea de rasă, fie religia, fie limba şi tradiţiile comune). Totuşi, ar exista un factor cu rol decisiv pentru orice naţiune: conştiinţa apartenenţei la un grup ce a cunoscut şi a trăit aceleaşi evenimente istorice, amintirea suferinţelor şi luptelor comune. [...] «Căci noi românii avem o menire pe lumea aceasta, cât timp Europa îşi păstrează vechile tradiţii culturale. Din moment ce aceste tradiţii vor dispare şi vor fi înlocuite cu o civilizaţie mercantilă materialistă, aşa cum este cea americană sau o civilizaţie comunistă cum este cea rusească, România îşi va pierde menirea sa». [...] «Este drept că între cele două pericole – internaţionalismul rus şi internaţionalismul anglo-american – este de preferat acesta din urmă, fiindcă asta mai lasă oarecare nădejde românilor într-o eventuală renaştere naţională», deoarece democraţia americană tinde la o diferenţiere în personalitatea umană. C.*

---

[8] Ibidem, pp. 32-34.
[9] C. Rădulescu-Motru, ***Etnicul românesc. Naţionalismul***, Ed. Albatros, Bucureşti, 1996, p. VIII-IX (*Introducere*, de Constantin Schifirneţ).

Rădulescu-Motru a echivalat comunismul cu nazismul: «Comunismul rusesc este oarecum a doua ediţie corectată şi mult adăugită a nazismului»”. [10]

De asemenea, se poate face o anume delimitare a naţiunii de etnic, descriind „naţiunea ca o comunitate bazată pe juridic şi spiritual, spre deosebire de etnic ce exprimă mai mult originea rasială şi condiţiile geografice în care trăieşte o populaţie”, sau „etnicul restrâns ar avea mărimea unui sat, iar cel extins s-ar identifica cu naţiunea”. Dar, „etnicul restrâns este mai bogat în manifestări tipice, pe când cel extins este mai sărac în asemenea gen de trăsături, dar conservă pe cele caracteristice”. Referitor la transformările etnice, „procese naţionale contemporane dovedesc cu prisosinţă rolul satului în conservarea trăsăturilor etnice în contextul unor împrejurări ce au acţionat şi acţionează încă pentru anularea specificului naţional prin integrarea forţată în comunităţi supranaţionale”. [11]

Nici raporturile etnicului cu religia nu sunt minimalizate: „*C. Rădulescu-Motru s-a aplecat deseori asupra problematicii implicării religiei în viaţa socială şi naţională. Încă din «Cultura română şi politicianismul» sublinia rolul important al Bisericii ortodoxe pentru spiritualitatea românească: «Dacă astăzi suntem într-o unitate politică, - şi atâţia câţi suntem -, apoi aceasta se datoreşte în primul rând Bisericii ortodoxe. Graţie acestei biserici a fost cu putinţă să ieşim de sub atâtea influenţe străine, fără ca sufletul nostru să fie prea profund atins». [...] C. Rădulescu-Motru nu poate accepta exacerbarea elementului religios din raţiuni ce ţin de spiritualitatea timpurilor moderne. El susţine, deşi nu cu claritate, diferenţa între integrarea religiei în structura etnică şi crearea unui stat întemeiat pe ideologia religioasă. În acest sens, concepe românismul. Acesta «nu este nici xenofobism…, nici ortodoxism, este un naţionalism mai adâncit sau mai integralizat cu cerinţele vremii». [...] Nu s-a luat în seamă că, în condiţii concrete, apartenenţa la religie este identică cu apartenenţa etnică. Epoca noastră nu este scutită de experienţe în acest sens, de conflicte interetnice ce au la bază conflicte religioase, dovadă a existenţei unei intercondiţionări a etnicului cu religia*”. [12]

C. Rădulescu-Motru a acordat o atenţie specială fenomenului cunoscut îndeobşte sub numele de naţionalism. Atitudinea şi concepţia sa, deşi cunosc unele variaţii, au „o constanţă în gândirea sa, şi anume pledoaria pentru un naţionalism moderat, tolerant, flexibil”. Fiind „înscris în orientarea ideatică a «Junimii», C. Rădulescu-Motru are ca deviză a concepţiei sale preceptul maiorescian «naţionalism în marginile adevărului»” (o formulă nefericită şi combătută de Eminescu! - n.a.) „*[...] În acord cu concepţia sa generală despre consecinţele Revoluţiei de la 1848, el a formulat teza potrivit căreia naţionalismul excesiv ar fi de sorginte paşoptistă. [...] El a contrapus ideilor emise de Iorga şi A. C. Cuza gândirea eminesciană, afirmând «adevăratul înţeles al naţionalismului», care «are ca premisă majoră adevărul enunţat de Eminescu: la civilizaţie nu se ajunge decât prin muncă». [...] Studiul psihologic al etnicului este explicativ, dar şi normativ, având ca obiectiv reformarea societăţii. Naţiunea română poate progresa numai prin activităţi transformatoare ce au la bază studiul ştiinţific al realităţii româneşti. [...] Un popor contribuie la dezvoltarea umanităţii numai prin păstrarea originalităţii sale. C. Rădulescu-Motru nu a dizolvat naţionalul într-o realitate supranaţională, dar nu a exagerat unicitatea naţionalului (precum N. Iorga)*”. [13]

În viziunea lui C. Rădulescu-Motru, Eminescu apare drept cel mai strălucit exponent al naţionalismului românesc: „*Pentru a-l găsi pe acesta (înţelesul naţionalismului), în limba românească, trebuie să revenim la scrierile politice ale lui Mihai Eminescu. Cuvântul de «naţionalism» îl*

---

[10] Ibidem, pp. XI-XXI (C. Schifirneţ).

[11] Ibidem, pp. XXIII-XXVII (C. Schifirneţ).
[12] Ibidem, pp. XXXIII-XXXV (C. Schifirneţ).
[13] Ibidem, pp. XXXV-XLII (C. Schifirneţ).

întrebuinţează Mihai Eminescu rar, în comparaţie cu acei cari au venit după dânsul, dar la el cuvântul este cu un înţeles precis şi profund, cum ar trebui să fie. Toţi naţionaliştii de după Eminescu, în cazul cel mai bun, n-au făcut decât să repete ceea ce a scris Eminescu, şi în cazul când ei au vroit să depăşească pe Eminescu, cum a voit d. A.C. Cuza, n-au făcut decât să exagereze concepţia lui. Inteligenţa extraordinar de originală şi de limpede a lui Eminescu a desprins din jurul fenomenelor sociale pe acelea cari au adus mizeria morală şi materială a poporului român. [...] ***Naţionalismul eminescian consistă mai ales în o critică nemiloasă a stării de fapt în care se găseşte societatea românească*** *de astăzi. Mergem înspre pieire, ne zice Eminescu. Poporul român se stinge din viaţă înaintea ochilor noştri indiferenţi. [...] O populaţie nesănătoasă, fără energie de caracter, fără energie economică, care îşi vinde munca pe băutură, o populaţie în care mortalitatea creşte în mod înspăimântător, iar sudoarea mâinilor ei se capitalizează în mâinile unui element fără patrie, fără limbă, fără naţionalitate. Nu este de mirare că influenţa austriacă «este mare» [...] «Cu cât mai mulţi indivizi se sustrag de la producerea brută (a avuţiei naţionale), cu atât mai mulţi trăiesc pe seama aceleiaşi sume de oameni». [...] «Clasele muncitoare trebuesc scăpate de paraziţi; paraziţii înşişi trebuesc prin o riguroasă organizaţie, siliţi la munca la care se pricep». [...] «Nu cerem şi nu voim, precum insinua Românul (ziarul lui C. A. Rosetti), exterminarea cu sabia a elementelor hibride. Dar ceea ce pretindem pozitiv e ca asemenea elemente să nu fie determinante, domnitoare în Statul român. Nu ne opunem dacă ele se vor hrăni prin muncă proprie, dar nu exploatând munca altora»*". [14]

Obiectivitatea lui Eminescu nu este pusă la îndoială nici de C. Rădulescu-Motru: „*Eminescu putea fi pătimaş în polemică, dar el nu era omul care să părăsească o metodă ştiinţifică, pentru a susţine o convingere dictată de interesul unui partid, fie chiar când acel partid era compus din prietenii săi. Naţionaliştii de astăzi pot face aşa lucru, nu însă şi Eminescu. [...] Dl. A.C. Cuza singur încearcă între aceşti naţionalişti o notă originală, exagerând până la absurd campania contra evreilor. [...] Înţelegem să creadă aşa ceva un bărbat cu fire de demagog, un N. Iorga bunăoară (după 1920), care pentru a cuceri aplauzele mulţimei este în stare să facă toate linguşirile şi să zică că neam mai nobil ca al nostru, al Românilor, nu există pe suprafaţa pământului; că virtuţi mai dumnezeieşti ca în sufletul nostru, traco-daco-roman, nu se mai găsesc nicăieri. [...] O încordare cerebrală cere, dimpotrivă, ideea care se găseşte în programul lumii culte europene: nu să goneşti pe străini, ci să pui pe străini în serviciul intereselor naţionale! Ca să goneşti pe străini nu poţi, şi chiar dacă ai putea, la ce folos? Prosperitatea popoarelor nu cade din cer, ca un fel de pomană dumnezeiască, aşa că singura ta grijă să fie să nu laşi şi pe străini alături de tine pe pământul pe care cade pomana; ci prosperitatea se cucereşte prin muncă! Cel ce munceşte prosperă; cel ce nu munceşte, sau nu ştie munci, acela nu prosperă. [...]. Dar acest nou punct de vedere, pentru a propaga naţionalismul adevărat, iar nu pe acela al dlui A. C. Cuza, trebuie să ai încredere în puterea de muncă a poporului tău! Şi nu este dat oricui să aibă o asemenea încredere. [...] Idealul dlor Cuza şi Iorga este izvorât din descurajare, şi ca atare, el nu poate face aderenţi decât punând la contribuţie patimile cele mai puţin nobile ale sufletului românesc. România piere! Sunt însă gata dnii Iorga şi Cuza să o scape!!!... Ce la noi simţul ridicolului s-a tocit cu desăvârşire?*". [15]

Delimitarea propusă de filozoful român C. Rădulescu–Motru, între naţionalismul propriu-zis şi moderat, faţă de cel excesiv şi intolerant, este într-adevăr corectă şi în spiritul cercetării obiective a fenomenului. Prin urmare, naţionalismul eminescian este strict autentic, faţă de exagerările aduse ulterior de epigonii săi.

Nu s-a spus însă nimic despre mişcarea legionară a lui Corneliu Zelea Codreanu. Aceasta în ce

[14] Ibidem.
[15] Ibidem, pp.171-187.

spirit este? Este tot o formă exagerată? Am putea observa delimitarea faţă de profesorul A. C. Cuza şi faptul că, Codreanu s-a despărţit de fostul său mentor destul de devreme, aşa cum Eminescu s-a despărţit de Maiorescu. În plus, neimplicarea iniţială a mişcării pe plan politic şi caracterul însăşi a principiilor morale şi creştine adoptate, ne fac să credem că era o mişcare în spiritul ideilor eminesciene, o mişcare de renaştere şi de rezistenţă naţională şi în plus anticomunistă, la care nu întâmplător au aderat atunci foarte mulţi intelectuali şi care a fost prigonită mai tot timpul, de toate guvernările, inclusiv cea comunistă.

Însă, în cazul marelui istoric Nicolae Iorga, implicarea sa în viaţa politică n-a fost de bun augur, devenind corupt de putere şi de faima dobândită. Este cumva de neînţeles sprijinul său acordat dictaturii lui Carol al II-lea (căruia i-a fost profesor), precum şi înverşunarea sa împotriva tuturor celorlalţi naţionalişti, printre care şi C. Z. Codreanu, pe care iniţial îl inspirase. Exclusivismul (monopolul) său în privinţa naţionalismului, pe care nu-l putea admite nici la liberali, nici la ţărănişti sau la alţii, este simptomatic şi revelator în privinţa caracterului său intolerant într-o mare măsură, începând din 1920 înaintea adoptării constituţiei (masonice) din 1923.

Nu întâmplător am insistat asupra concepţiei lui C. Rădulescu-Motru, deoarece acest filozof a căutat să contureze şi să impună naţionalismul, distinct de ortodoxie şi oarecum exagerat, recomandându-l, ca unică linie de acţiune. Din păcate, filosofia sa a căpătat în timp o ,,identitate'' francmasonică, după cum s-au pronunţat unii autori, precum Nichifor Crainic ş.a. Nu trebuie să uităm nici faptul că românismul era interpretat de evrei ca fiind agresiv, o formă de xenofobie!

Românismul (naţionalismul) există dintotdeauna. Nicolae Georgescu încearcă să-l delimiteze: „Presa politică (mai ales de stânga) amestecă, ea însăşi, termenii şi aplică etichete false, pe care le menţine, le strigă la megafon şi caută să le impună", iar „naţionalismul însuşi, ca doctrină, este considerat periculos, căci ar duce spre extrema dreaptă". Prin urmare, naţionalismul nu înseamnă extrema dreaptă, aşa cum s-a acreditat ideea, dar un naţional-fascism sau naţional-nazism sunt într-adevăr, după cum naţional-comunismul sau comunismul reprezintă extrema stângă. În acest spirit al adevărului, remarca şi Mircea Eliade următoarele: „*Nu-l văd deloc pe Eminescu hitlerist. Nu-l văd pe Pârvan fascist. Oamenii aceştia au fost oameni vii şi, ca atare, au gândit şi au creat româneşte. Poate fără ştirea lor, dar au creat valorile noastre spirituale, au înălţat românismul la valoare universală. Orice român care vrea să participe conştient la viaţa spirituală sau socială a României trebuie să-şi asimileze valorile acestea, trebuie să-şi asimileze tradiţia Eminescu-Iorga-Pârvan. Ar fi necomplet altminterea, ar fi anorganic*". [16]

---

[16] Mircea Eliade, ***Profetism românesc. România în eternitate*** (vol. 2), Ed. Roza Vânturilor, Bucureşti, 1990, p.20.

CINE SUNT CEI CARE AU TRANSFORMAT POLITICA DINTR-O ARTĂ A GUVERNĂRII ÎNTR-O ARTĂ A COMPROMISULUI?

Începând cu anul 1938, odată cu instaurarea în România a dictaturii personale a regelui Carol al II-lea de Hohenzollern (el însuşi mare maestru în masoneria română), a început şi la noi un proces de consolidare a puterii masoneriei, condusă de un grup de evrei. Acest fapt s-a produs după ce anterior, cu un an înainte, masoneria fusese condamnată atât prin Hotărârea Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române (în vigoare şi astăzi), cât şi în Parlament prin glasul unor politicieni curajoşi precum Corneliu Zelea Codreanu.

Putem remarca după această dată o prigoană a creştinilor fără precedent şi o deteriorare foarte gravă a politicii şi regimului democratic în România. Se poate vorbi astfel despre ascensiunea partizanilor comunismului/socialismului (masoneriei roşii, atee) cu sprijinul masiv sovietic (şi al unor evrei sau cetăţeni de altă etnie, formând Securitatea) şi mai târziu, despre ascensiunea adepţilor capitalismului corporatist (masoneriei negre sau de rit scoţian, permisivă faţă de religie). Astfel, am avut parte de o primă etapă pregătitoare, cea a regimului comunist între anii 1946-1989 (care a produs mutaţii importante la nivelul gândirii şi mentalităţilor, dar şi o sărăcie generalizată şi deprimantă) şi o alta de „tranziţie spre capitalism" din 1989 până în prezent, care a fost şi este dureroasă, frustrantă şi deturnată spre o dictatură mondială.

Dacă analizăm cu atenţie scena politică din România şi evenimentele social-politice, economice şi culturale, chiar şi sfera spiritualităţii, observăm că politica a devenit realmente ceea ce n-ar trebui să fie, adică o artă a compromisului, a promisiunilor fără acoperire, a minciunii, a ipocriziei şi neseriozităţii. Foarte puţini politicieni au arătat într-adevăr că le pasă de români şi de soarta poporului român. Şi nu întâmplător, participarea la vot a scăzut treptat şi constant iar sondajele au scos în evidenţă lipsa de încredere a românilor în clasa politică, în timp ce Biserica şi Armata au fost şi sunt instituţiile lor preferate.

S-a scris mereu despre faptul că politicienii s-au folosit de funcţiile publice pentru a se îmbogăţi. Dar în ciuda acestui fapt, acei politicieni care au făcut diverse compromisuri şi-au văzut liniştiţi de treburile lor, protejaţi fiind de oligarhia creată şi de imunitatea parlamentară. Ei au fost şi sunt în solda unor mari afacerişti şi persoane din oculta mondială şi locală. Justiţia a fost în mare parte cumpărată şi ea, devreme ce nu am avut şi nu avem decât cazuri cu totul izolate şi nesemnificative privind condamnarea unor politicieni sau afacerişti. Cum s-a spus adeseori, avem desigur corupţie dar nu avem corupţi.

După lovitura de stat din decembrie 1989, când masoneria a organizat minuţios totul şi a creat aparenţele unei revoluţii spontane, nu este deloc întâmplător că prima lege care s-a adoptat a fost liberalizarea avorturilor. Abia astăzi realizăm ce a însemnat pentru România adoptarea unei astfel de legi care permitea uciderea în mod legal a copiilor nenăscuţi. Aceste crime au cântărit mult pentru soarta poporului român, care se recunoaşte în proporţie de peste 80% ortodox. Ori Biserica a condamnat întotdeauna acest cumplit păcat. Iar catastrofele naturale şi greutăţile prin care am trecut şi trecem, nu sunt decât rezultatul politicii iresponsabile a unor conducători vânduţi masoneriei, care au uitat de interesul general şi de moralitatea creştină.

Mai recent, a început în forţă şi această invazie a microcipurilor, mergând deja în România până la adoptarea implantului cu biocip din raţiuni medicale. Nu este nici de astă dată întâmplător că suntem ţara care adoptă în premieră introducerea microcipurilor în varianta completă şi fără niciun amendament, expunând informaţiile digitale ale românilor unor străini şi ştiind că nu există siguranţa că vor putea fi protejate pe deplin vreodată!

Ar mai trebui făcută precizarea că la noi şi în întreaga lume de altfel, masoneria este mult prea puţin cunoscută publicului larg şi rareori transpare în mass-media vreun comentariu la adresa ei. După cum se ştie, acest imens conglomerat de organizaţii internaţionale şi locale (tot felul de loji masonice, fundaţii şi asociaţii), este prezent în toată lumea ca stat în stat, ca societate de utilitate publică deoarece printre altele se ocupă şi de... acţiuni caritabile. Însă oare câţi oameni conştientizează faptul că este vorba de o organizaţie mai periculoasă şi mai puternică decât însăşi mafia, că este profund anticreştină şi subversivă atentând la siguranţa şi independenţa fiecărui stat de pe glob? Oare câţi îşi dau seama de implicarea directă a masoneriei prin mass-media în regresul omenirii (deşi ei afirmă contrariul, adică susţinând meritul lor în afirmarea „progresului"), în degradarea şi nivelarea valorilor creştine şi naţionale?

Adeptă a socialismului şi comunismului, masoneria roşie este prezentă în România prin politicieni şi afacerişti din PSD, PC şi PRM, precum Ion Iliescu, Adrian Năstase, Viorel Hrebenciuc, Miron Mitrea, Adrian Severin, Mircea Geoană, Dan Voiculescu, Corneliu Vadim Tudor, Gigi Becali şi mulţi alţii.

Masoneria neagră sau de rit scoţian, adeptă a capitalismului de tip neo-liberal, este şi ea prezentă prin politicieni şi afacerişti din PNL şi alte partide, precum Dinu Patriciu, Călin Popescu Tăriceanu, Silviu Prigoană, Ludovic Orban, Crin Antonescu, Norica Nicolai, Teodor Meleşcanu şi mulţi alţii.

Recentele alegeri pentru Parlamentul european din 7 iunie a.c., au condus la o situaţie de-a dreptul stranie şi penibilă. După ce s-a înregistrat un turism electoral destul de consistent şi au existat numeroase contestaţii de fraude electorale, partidul de extrema stângă (comunist) PRM a obţinut în mod neaşteptat trei mandate de europarlamentar din cele 33 ale României, printre care C.V.Tudor şi Gigi Becali, adică doi politicieni foarte controversaţi şi care amestecă în discursurile lor înflăcărate politica cu creştinismul!

Părerea mea este că, bizuindu-se pe mult populism, demagogie şi religie de formă, misiunea celor doi şi a d-lui Tănăsescu va fi de a şifona grav imaginea României în Europa, dar mai mult, ea poate compromite imaginea ortodoxiei noastre, prin asocierea directă cu extremismul. Altfel spus, avem „şansa" de a fi catalogaţi tot mai mult ca extremişti, fanatici, ciudaţi etc. Ori, din punctul meu de vedere, nu putem vorbi despre aceştia ca fiind personalităţi reprezentative pentru România sau pentru ortodoxie.

Prin câteva acte de caritate făcute adeseori în văzul lumii şi ostentativ, sau discursuri emoţionante, nu poţi face dovada unor principii morale ferme şi nu se poate obţine încrederea populaţiei. Iar retorica lor ieftină de psihologi ai maselor nu poate convinge. Poate doar pe oamenii mai puţin informaţi, care „învaţă" numai de la televizor sau sunt prea creduli, care nu cântăresc lucrurile puţin şi cu judecata lor proprie. Doar astfel de persoane ar putea gira astfel de reprezentanţi!

CUM S-A IMPLICAT OCULTA MONDIALĂ ÎN CAMPANIA ELECTORALĂ A UNIUNII SOCIAL LIBERALE?

Oculta mondială s-a implicat mereu în politică în ciuda declaraţiilor sale înşelătoare. Altfel, cum ar mai influenţat evenimentele şi istoria omenirii, după cum se laudă atât de mult? Agenţii acesteia s-au infiltrat peste tot şi mai în toate partidele. Simbolurile masonice ne arată uneori acest lucru. De pildă, sigla Partidului Alianţei Socialiste (un partid comunist până şi după denumire) este soarele, un vechi simbol masonic folosit şi preluat de la egipteni. Iar Lucifer adorat pe faţă de masonii de rang înalt nu a fost oare primul dintre îngeri şi cel mai luminos? Iar comunismul nu a fost în fond o doctrină demonică şi atât de frumoasă la înfăţişare?

Observăm mai întâi, că faţă de precedentele alegeri, Uniunea Social Liberală (care până şi prin această titulatură ne trimite cu gândul la alte uniuni, în special URSS sau Uniunea Sovietică, Uniunea Europeană, deşi vedem că nu se dă în vânt după respectarea principiilor de drept după care se conduce aceasta din urmă) a dispus de resurse financiare uriaşe pentru a-şi face campania electorală atât la alegerile locale, cât şi la cele parlamentare din anul 2012.

De ce s-au cheltuit oare atâţia bani şi s-a irosit atâta energie? Ce credeţi? Nu pentru a face totul pentru câştigarea alegerilor, cu orice preţ? Miza era în fapt desigur uriaşă: puterea de a face legi şi de a da ordonanţe de guvern după bunul plac şi pentru anume grupuri de interese, revizuirea Constituţiei după bunul plac ca şi în 2003, fonduri europene numai bune de deturnat, refuzul de a mai rămâne în opoziţie şi teama pentru posibila desfiinţare a alianţei lor ş.a.m.d.

Nu întâmplător s-a recurs adeseori la minciună şi atacuri murdare la persoană faţă de Alianţa România Dreaptă şi Partidul Poporului – Dan Diaconescu, principalii adversari politici. Nu degeaba PSD a sprijinit parlamentarii aflaţi în incompatibilitate şi pe cei cu dosare penale nefinalizate. Nu fără rost a uzitat de psihologia marketingului, care se aplică produselor şi consumatorilor acestora. Nu s-a spus oare că reclama este sufletul comerţului? Iar pentru a spori încrederea în candidaţii lor, au fost alăturaţi aceştia imaginii şi reputaţiei primarilor sau preşedinţilor de Consilii Judeţene, care deja au fost aleşi la locale în luna iunie.

Este relevant cazul de pildă doctorului Rădulescu Cătălin-Marian (fost deputat) de la Colegiul 9 din Piteşti. Într-un pliant semnat de un grup consistent de femei membre PSD, descoperim că de fapt, nu reprezintă valorile PSD-ului, având „grave probleme de moralitate”, ba fiind şi „violent, acuzat de sechestrare şi viol”. Nu ştim câtă crezare să acordăm acestor afirmaţii dar ele ridică desigur semne mari de întrebare pentru cel care doreşte şi îşi permite să ne reprezinte în Parlamentul României.

Într-un alt pliant, conceput tocmai de USL (tip broşură), i se deconspiră însă adevărata sa identitate mizându-se probabil pe ignoranţa românilor pe tema masoneriei. Aflăm încă de la început CV-ul său, în care descoperim că din anul 2009 este Cavaler al Ordinului Sfântului Ioan din Ierusalim al Cavalerilor de Malta (!) iar din 2011 - vicepreşedinte al PSD din Diaspora. Ori, indubitabil acest ordin este unul masonic (deci anticreştin). Nu ne mai miră faptul că în perioada 1990-1991 a activat ca purtător de cuvânt şi secretar al CFSN Argeş şi preşedinte al FSN Argeş. Adică, cu vechi state de plată în PSD (fost PDSR şi FSN) alături de tovarăşul Ion Iliescu.

Ca exemplu de denigrare a adversarului (cu referire la Alianţa România Dreaptă, principalul adversar), descoperim un alt pliant: „Ei au avut nevoie de o Românie slabă. Ţi-au pârjolit agricultura, ţi-au furat banii, ţi-au vândut resursele, ţi-au confiscat justiţia, ţi-au prăbuşit economia, ţi-au distrus învăţământul, ţi-au alungat doctorii. Dacă revin, te ARD la buzunare! Aceeaşi MAFIE, acelaşi LIDER, aceeaşi AROGANŢĂ: Băsescu, Boc, Udrea, Anastase, Blaga, Blejnar, Videanu, Berceanu”.

Oare, lucrurile prezentate mai sus stau chiar astfel? Istoria recentă ne arată cu totul altceva

altceva. Aproape toate acestea se regăsesc chiar în guvernările anterioare ale PSD-ului şi unele chiar în guvernarea lui Victor Ponta...

Dar, cea mai evidentă implicare a masoneriei în politica românească recentă este plecarea unui grup important de membri PDL, în frunte cu liderul şi masonul declarat Sorin Frunzăverde în barca USL-ului (PNL), schimbând astfel raportul de forţe şi majoritatea parlamentară şi dând posibilitatea suspendării în Parlament a preşedintelui Traian Băsescu! Precum şi vizita şefului masoneriei ruseşti la Bucureşti doar cu două zile înainte de votarea în Parlament a acestei suspendări...

VINERI, 6 IULIE 2012 – ZIUA MÂNIEI ŞI RĂZBUNĂRII

Credem că istoria României va consemna fără îndoială şi această nouă suspendare a preşedintelui Traian Băsescu de către cei 256 de parlamentari care au votat împotriva domniei sale, aparţinând USL şi altor câteva partide şi grupuri (UNPR, UDMR, o parte din minorităţile naţionale şi parlamentarii independenţi), suspendare abuzivă iniţiată de premierul Victor Ponta şi Crin Antonescu, Dan Voiculescu & Co., primul pas important pentru demiterea sa.

Mulţi comentatori ai vieţii politice dar şi politicieni atât din UE, SUA, cât şi din ţara noastră, au vorbit despre o lovitură de stat. Nu despre una violentă, ci una paşnică şi aparent legală. O lovitură de stat parlamentară şi juridică. Şi pe bună dreptate poate fi considerată astfel, ţinând seama de opţiunea noii majorităţi parlamentare pentru o REPUBLICĂ PARLAMENTARĂ, în care Parlamentul să aibă o putere de decizie sporită. Dar, având în prezent un regim semi-prezidenţial, nu puteam opera modificări atât de importante fără revizuirea prealabilă a Constituţiei României.

Printr-o mişcare abilă şi fără precedent în România, Monitorul Oficial aflat în subordinea Camerei Deputaţilor (Parlamentului) a fost trecut în subordinea Guvernului! Pentru a fi folosit însă discreţionar, după cum le convine (întârziind astfel premeditat şi oricât publicarea actelor care nu le convin), ştiind că acestea există sau intră în vigoare abia după apariţia în Monitor. Ori, acest instrument a devenit astfel o armă politică în mâna puterii. Acest fapt este un gen de şmecherie sau inginerie politică fără îndoială.

Următorul pas şi cea mai gravă încălcare a legii a fost recenta Ordonanţă de Urgenţă nr.38/2012 emisă de Guvernul lui Ponta înainte de suspendare, prin care se limitează drastic atribuţiile Curţii Constituţionale, aceasta nemaiavând voie practic să se mai pronunţe asupra hotărârilor Parlamentului! Ce urgenţă justifica oare? Blocată fiind astfel, Curtea Constituţională nu se mai putea pronunţa pe fond în privinţa contestaţiilor PDL-ului, considerându-le inadmisibile (iar nu respinse de drept).

Aşadar, prin aceste demersuri incorecte şi abuzive s-a anulat cu bună ştiinţă şi premeditat principiul separaţiei puterilor în stat. Parlamentul (mai precis o parte a lui) s-a ridicat deasupra Constituţiei, legea fundamentală într-un stat democratic şi european.

Ceea ce a urmat se ştie: numirea rapidă a unui nou Avocat al Poporului (PSD-ist) deşi Gheorghe Iancu nu îşi încheiase mandatul, cu scopul evident de a stopa sesizarea Curţii Constituţionale, domnia sa fiind singurul abilitat să sesizeze Curte Constituţională în legătură cu Ordonanţele de Urgenţă; revocarea lui Vasile Blaga ca preşedinte al Senatului şi a Robertei Anastase de la Camera Deputaţilor, prin încălcarea Regulamentelor (privind convocarea parlamentarilor şi revocarea, care nu putea fi făcută decât de grupurile care i-au ales).

Presiunile la care au fost supuşi judecătorii Curţii Constituţionale prin declaraţiile făcute înainte de Crin Antonescu (care voia revocarea celor 6 judecători numiţi de Parlament, deşi potrivit art.145 din Constituţie ei sunt inamovibili pe durata mandatului de 9 ani) şi de ministrul Justiţiei Titus Corlăţean (care a depus o cerere de revocare a 2 judecători, pe care a retras-o ulterior la presiunea externă a UE) ne dovedesc dispreţul vădit faţă de lege a Uniunii Social Liberale şi faţă de independenţa justiţiei din România, cu scopul aservirii acestora (ca pe vremea guvernării PSD a lui Adrian Năstase din anii 2000-2004). Nu mai vorbim de ameninţarea directă a judecătoarei Aspazia Cojocaru, fapt menţionat de Curtea Constituţională într-un comunicat remis Parlamentului, pentru care s-a depus desigur şi o plângere penală, fiind un fapt de o gravitate nemaiîntâlnită în România!

Potrivit articolului „Statul de drept şi comisarul Catania" semnat de Grigore Cartianu în cotidianul Adevărul (6-8 iulie 2012, p.10), Crin Antonescu „a declarat: <<Curtea Constituţională a României este o ruşine!>>; <<Parlamentul, care a numit şase judecători ai Curţii Constituţionale, are

dreptul să-i revoce pe toţi şase!>>; <<Când tu ai votul Parlamentului, cum să vină Curtea Constituţională să-ţi spună „Nu te duci la Bruxelles!”? Din două, una: ori tu, ori Zegrean!>> (...) Nu putem ignora gândirea statală a omului ajuns (brusc sau peste noapte – n.a.) preşedinte al Senatului (iar ulterior preşedintele interimar al României! - n.a.) printr-o mineriadă parlamentară (a se înţelege: călcarea în picioare a legilor şi a regulamentelor).”

Pentru a analiza impostura şi ipocrizia noii Puteri şi liderilor USL, este suficient poate să avem în vedere discursurile din Parlament ale d-lor Eugen Nicolăescu, Dan Şova, Crin Antonescu şi Călin Popescu Tăriceanu. Spre exemplu, Dan Şova a prezentat capetele de acuzare din cererea de suspendare într-o interpretare proprie, ca şi când Curtea Constituţională le-ar fi admis pe toate şapte, când în realitate a admis parţial doar două şi sugerând faptul că preşedintele României nu a încălcat grav Constituţia! Nu mai vorbim despre refuzul repetat al lui Crin Antonescu de se citi în întregime sau în rezumat Avizul dat de Curtea Constituţională, deoarece îi era favorabil preşedintelui Traian Băsescu şi ar fi putut influenţa votul unora dintre parlamentari.

Sau putem vorbi despre integritatea morală a primului ministru Victor Ponta, liderul PSD, care nu numai că a plagiat consistent în teza de doctorat (care i-a servit pentru a deveni avocat fără a mai susţine vreun examen prealabil), dar şi-a falsificat şi CV-ul său, introducându-şi singur un masterat la Catania iar în altul, un masterat la Oxford!

Mai există desigur şi alte dovezi de suspendare a statului de drept în România. În primul rând, premierul Victor Ponta nu a respectat decizia Curţii Constituţionale, care a admis că preşedintele Traian Băsescu trebuie să reprezinte statul român la Bruxelles ca şi până atunci (domnia sa recunoscând public că realmente a fost împiedicat să-şi îndeplinească această atribuţie constituţională de către Ministerul de Externe, care nu l-a trecut pe lista delegaţiei). Victor Ponta a plecat aşadar la reuniunea importantă a Consiliului Europei fără vreun mandat de la preşedinte, ci doar pe baza unei declaraţii a Parlamentului, care nu are nici măcar valoare juridică! Ba, a sunat ulterior preşedintele să-i dea un mandat de reprezentare! Domnia sa l-a refuzat şi nici nu a insistat să-i fie alături, pentru a nu prejudicia în vreun fel imaginea României.

Mai putem vorbi şi despre Ordonanţa de Guvern prin care au îndrăznit să modifice expres şi neconstituţional Legea referendumului, hotărând în acest sens că preşedintele trebuie să fie demis prin votul a 50% plus unu din numărul cetăţenilor prezenţi la vot iar nu din cel al cetăţenilor înscrişi pe listele electorale! Nu mai contează faptul că, ulterior credem că tot la presiunea UE au revenit asupra deciziei.

Mai putem adăuga şi nerespectarea deciziei Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, prin care Sergiu Andon (de la PC) şi Florin Pâslaru (de la PSD) erau revocaţi din funcţia de deputat datorită incompatibilităţii acestora, iar Mircea Diaconu nu a renunţat nici el la funcţia de senator.

MIZA SAU ADEVĂRATELE MOTIVE ALE SUSPENDĂRII PREŞEDINTELUI

Din moment ce Curtea Constituţională din România, instituţia cea mai îndreptăţită să se pronunţe, nu a constatat în Avizul său de suspendare abateri grave ale preşedintelui Traian Băsescu de la prevederile Constituţiei în timpul mandatului său, ne putem întreba desigur despre motivele reale pentru care cei 256 de parlamentari (din totalul de 470) au declanşat această procedură, generând atâta instabilitate politică şi multe alte consecinţe nefaste pentru poporul român.

Credem că principalele motive care au stat la baza acestei lovituri de stat încă în desfăşurare sunt:

- acapararea deplină a instituţiilor statului, inclusiv a instituţiei prezidenţiale (preşedintele numeşte judecătorii, şefii de la Parchetul General şi DNA, şefii serviciilor secrete, poate promulga sau retrimite Parlamentului legile adoptate, conduce Consiliul Suprem de Apărare a ţării, poate face graţieri – de exemplu îl poate graţia pe Adrian Năstase, după cum a mărturisit că aşa ar proceda Ion Iliescu ş.a.);

- aservirea justiţiei (pentru a-i salva pe mulţi parlamentari şi oameni de afaceri din clientela politică, numiţi de preşedinte „puşcăriabili", de exemplu pe Dan Voiculescu, Cătălin Voicu, Adrian Severin, Dinu Patriciu şi mulţi alţii).

De altfel, nimeni nu-şi închipuia că va ajunge vreodată fostul prim-ministru Adrian Năstase (omul lui Iliescu) după gratii, după tergiversarea şi refacerea atâtor dosare penale pe care le avea de multă vreme. Şocul pentru parlamentarii cu dosare penale a fost foarte puternic. Era un semnal evident că justiţia nu mai putea fi cumpărată. Chiar Dan Voiculescu a reacţionat imediat dându-şi demisia din postul de senator pentru a câştiga timp în consecinţă, transferându-şi astfel dosarul său la Tribunal. Această mutare ca act juridic a apărut imediat în Monitorul Oficial abia transferat în subordinea Guvernului! Simplă coincidenţă?

Observăm apoi, că prima nominalizare sigură a unui ministru de către Victor Ponta a fost tocmai la Ministerul Agriculturii, unde a fost numit omul de bază al lui Voiculescu, care a adus cu sine şi pe alţi apropiaţi. Minister important, unde Voiculescu are interese de vreo 60 de milioane de euro prin firma Grivco, unul din „băieţii deştepţi", care a cumpărat energie electrică în regim preferenţial şi ieftin şi a vândut-o mai departe statului la un preţ mult mai mare. Este şi cazul primăriei Piteşti, care a fost păcălită chiar în urma compensării, livrând înapoi în contul datoriilor faţă de SC Grivco mai multă energie (şi tot n-au fost mulţumiţi).

Toţi cei cu dosare penale şi-au dat seama atunci că nu mai e de joacă şi ar putea împărtăşi aceeaşi soartă ca Năstase. Prin urmare, s-au coalizat hotărâţi, grăbiţi, mânaţi de protejarea intereselor lor, cu disperare şi ură am putea spune în jurul lui Dan Voiculescu, cel mai motivat fiind dintre ei. Nu trebuie să uităm că acest fost colaborator al Securităţii (dovedit de CNSAS) a creat un întreg Trust, prin firmele sale (Intact, cu posturile TV Antena1, Antena2, Antena3 în special, firma SC Grivco ş.a.) Bineînţeles că nu le convenea deloc faptul că de vreo doi ani justiţia începuse să funcţioneze în România şi să-şi dovedească independenţa, dând rezultate.

Este şi meritul preşedintelui Traian Băsescu pe de o parte, care a criticat public de nenumărate ori neajunsurile şi slăbiciunile sistemului judiciar militând pentru reformarea Justiţiei. Pe de altă parte, monitorizarea justiţiei de către UE (prin Comisarul pentru Justiţie, Raportul de ţară şi MCV) ne obliga să facem progrese mai mari la acest capitol restant pentru România, pentru a intra în spaţiul Shengen şi a dobândi noi facilităţi, cum ar fi deschiderea pieţei de muncă, echivalarea diplomelor etc.

Iată ce mărturiseşte în discursul său din Parlament, printre multe altele chiar preşedintele suspendat în mod abuziv: *„Am văzut şi afirmaţiile făcute de unul din liderii spirituali ai liderilor USL,*

domnul Voiculescu, <<Trebuie să controlăm justiţia!>>. Dragii mei concetăţeni, această vreme a trecut. Nu puteţi să întoarceţi realităţile instituţiilor precum Parchet General, DNA, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie la modul de supunere din anii 2000-2004, iar tentaţia dumneavoastră de a acapara toate funcţiile de decizie în nominalizarea înalţilor demnitari ai sistemului de justiţie, vă asigur, este una greşită şi poate să eşueze la referendum. (...) Şi ţin şi acum să le mulţumesc românilor că şi-au salvat ţara prin propriile sacrificii."

În articolul „Rădăcinile răului", apărut în Evenimentul zilei (13 iulie 2012, p.15), Mircea Cărtărescu merge cu deducţiile sale mai departe: „*Niciodată nu am fost martorii unei asemenea lovituri de forţă menite să îngenuncheze o naţiune, o lovitură îndelung gândită, ca o crimă cu premeditare. (...) În spatele ciomăgarilor, mincinoşilor şi marţafoilor a stat o minte în stare să conceapă, ca-n lumea interlopă <<lovitura secolului>>. La acea minte trebuie să ajungem ca să putem înţelege ceea ce pare acum absurd şi halucinant. Mi-e tot mai clar că personaje precum Ponta şi Antonescu sunt doar executanţii acestui plan genial şi demonic, şi că vor fi ţapii ispăşitori ai crimei împotriva statului de drept şi-a democraţiei. Amândoi sunt imaturi, neserioşi, incapabili de gândire organizată. Curajul nebunesc pe care l-au arătat în călcarea legii şi-n atacarea obraznică a celor mai indiscutabile autorităţi ale politicii internaţionale, ca Angela Merkel, este o dovadă de inconştienţă, de neputinţă de a prevedea consecinţele. (...) Nu cred că merită să dai foc unei ţări, în văzul unei întregi comunităţi internaţionale, să te compromiţi la extrem, să ajungi imaginea călcătorului Constituţiei şi-al democraţiei numai ca să-ţi subordonezi justiţia, oricât de mult ar însemna ea. Pe lângă asta, şi legat de asta, trebuie să existe un scop mai adânc şi mai radical. El trebuie căutat în faptul că pegra politică românească nu e jenată numai de Băsescu ca apărător al statului de drept, ci şi de Uniunea Europeană. Citind în filigran anumite declaraţii ale ministrului de externe Marga în privinţa orientării noastre strategice de viitor, şi ţinând seama de insolenţa fără limite a primului-ministru Ponta faţă de liderii europeni, am putea desluşi, cu oroare, adâncul adâncului acestui plan: reîntoarcerea către <<marele vecin de la răsărit>>. Căutaţi-i, sub Ponta şi Antonescu, pe cei din umbră, care azi tac. Pe adevăraţii grei ai USL. Acolo sunt rădăcinile răului.*"

Este o opinie la care merită să medităm, având în vedere faptul că Ion Iliescu şi liderii PSD au avut legături mai strânse cu Moscova. Fostul preşedinte Iliescu a venit la putere printr-o lovitură de stat cu sprijinul masoneriei comuniste ruseşti. Iar singurii lideri care s-au exprimat elogios la adresa cuplului Ponta-Antonescu sunt comunistul Vladimir Voronin din Republica Moldova şi liderul socialist bulgar.

Nu excludem însă scopul imediat al aservirii justiţiei şi celorlalte instituţii ale statului român. Implicarea ocultei mondiale şi autohtone în dauna României este o realitate. Interesele sale faţă de o ţară cu o populaţie majoritar ortodoxă (oficial circa 87%) au existat mereu.

Însăşi prezenţa lângă premier a unui consilier din SUA, chipurile persoană privată, generalul Wesley Clark (foarte posibil un mason trimis expres să supravegheze îndeaproape îndeplinirea planului loviturii de stat), despre care presa nu are voie să relateze nimic (cazul jurnalistului Claudiu Zamfir de la Agerpres, finanţată din banii publici, care şi-a pierdut acreditarea la Guvern după ce a întrebat prin câteva e-mailuri trimise către biroul de presă al Guvernului şi altor două persoane, despre atribuţiile şi sumele pe care le va încasa acest consilier american), aservirea televiziunii şi radioului publice, prin numirea politică a unor persoane apropiate de USL, sunt lucruri care ne dau de gândit şi mai mult. Poziţia postului de radio oficial al Kremlinului conform căreia debarcarea preşedintelui (şi PDL-ului am putea adăuga noi) este rezultatul unei tranzacţii geopolitice al marilor puteri pare mai degrabă o diversiune, menită să ascundă implicarea Rusiei şi interesele economice şi politice ale sale. Ştim că Rusia este foarte îngrijorată de amplasarea în România (membru NATO) a scutului american antirachetă de la Deveselu.

De asemenea, convocarea la Cotroceni încă din prima zi de mandat de către Crin Antonescu, ca

preşedinte interimar, a primului-ministru, a guvernatorului BNR Mugur Isărescu (mason de grad înalt), a şefilor serviciilor secrete, a ambasadorului SUA la Bucureşti, credem că a fost un semnal al preluării puterii de către ocultă la nivelul executivului. Comportamentul tot mai dictatorial al lui Antonescu a fost deja remarcat.

Faptul că ne îndreptăm către o dictatură rezultă şi din adoptarea în luna mai anul acesta a fostei Legi nr. 298/2008 privind reţinerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de servicii de comunicaţii electronice (lege respinsă de Curtea Constituţională în 2009). Astfel, oricine poate fi oricând ascultat şi urmărit, fiindcă vorbim acum de un spionaj oficial. Companiile de telecomunicaţii au datoria să arhiveze toate convorbirile şi să le pună la dispoziţia autorităţilor, încălcându-se flagrant dreptul omului la intimitate sau viaţă privată.

Interesant este faptul că pentru adoptarea acestei legi au votat împotrivă totuşi 18 parlamentari iar 13 s-au abţinut de la vot. Iar ministrul telecomunicaţiilor Dan Nica, ne speria avertizându-ne, că am fi fost amendaţi de legislaţia europeană cu 40 000 euro/zi. N-a spus însă, că Germania refuză ca şi alte ţări o astfel de lege plătind anual 10 milioane de euro. Însă România îşi permite acum să cheltuiască 95 milioane lei (20 milioane de euro) pentru referendumul de demitere a preşedintelui!...

CUM A CÂŞTIGAT UNIUNEA SOCIAL LIBERALĂ ALEGERILE PARLAMENTARE DIN 9 DECEMBRIE?

Iată o întrebare la care vom încerca a răspunde astăzi. Am urmărit cu destulă atenţie în ultima vreme demersurile acestei uniuni cosmopolite (formată din Partidul Social-Democrat, Partidul Naţional Liberal, Partidul Conservator şi mai recent Uniunea Naţională pentru Progresul României), reprezentând interesele stângii neocomuniste, dar şi ale unor parlamentari corupţi.

Pe 9 decembrie 2012 au votat doar 4 din 10 români şi nu uităm că electoratul fidel al USL este format din majoritatea celor 3-4 milioane de români cu carnet de comunist la PCR.

Este inutil credem a demonstra implicarea masoneriei roşii (comuniste) şi a celei capitaliste în ruperea Alianţei Dreptate şi Adevăr (PDL-PNL), apoi în prăbuşirea guvernului lui Mihai Răzvan Ungureanu şi crearea unei noi majorităţi parlamentare, prin racolarea unor membri ai Partidului Democrat Liberal care şi-au trădat partidul (în special grupul condus de Sorin Frunză Verde din Caraş Severin) şi cumpărarea alianţei cu alţi parlamentari din alte partide, inclusiv UNPR, care masonerie l-a adus la putere pe preşedintele PSD, Victor Ponta în postul de prim-ministru iar pe Crin Antonescu de la PNL în acela de preşedinte al Senatului şi care ulterior a încercat, fără sorţi de izbândă, demiterea preşedintelui Traian Băsescu şi subordonarea justiţiei pentru a acapara întreaga putere în România.

E important să precizăm printre multe altele, că însuşi Mihai Eminescu i-a incriminat adeseori pe liberalii de pe vremea sa (numiţi „roşii”) pentru corupţia şi demagogia lor (aceştia având legături cu Alianţa Izraeliteană Universală, din ordinul căreia a şi fost închis, scos din lumea presei şi asasinat), că istoria ne arată clar descendenţa Partidului Comunist Român din vechii liberali, că până şi culoarea roşie a fost adoptată nu numai de către comuniştii din întreaga lume, dar şi în campaniile electorale ale PSD-ului şi mai recent, ale USL-ului, că PNL de astăzi a revenit la stânga pe eşichierul politic uitând şi ignorând faptul că fusese de dreapta înainte (absorbise înainte chiar partidul Uniunea Forţelor de Dreapta!), că PNL a trădat şi spulberat Alianţa DA, cea care câştigase alegerile din 2008 (când era alături de PDL), intrând apoi în barca USL-ului, alături de PSD (pe care îl criticase atât de mult înainte!).

Cum a câştigat alegerile Uniunea Social Liberală, dominată de un partidul de centru-stânga PSD, pe care mai lesne l-am numi Partidul Socialist Democratic, ceea ce ar fi într-adevăr un nonsens, pentru că socialismul adevărat (comunismul) este antidemocratic şi contra pluripartidismului? Utilizând toate pârghiile posibile pentru a câştiga alegerile, foarte posibil chiar prin fraudarea lor.

A stabilit ce „cadouri electorale” sunt permise: pixuri, brichete, fesuri, fulare, sacoşe, chibrituri etc., pentru a abuza din plin de acestea. S-au făcut tot felul de promisiuni. A improvizat peste tot sedii de campanie, a folosit multe feluri de pliante şi broşuri, a înţesat ţara întreagă cu banere de mărimi diverse (unele de-a dreptul imense) şi cu afişe electorale ale USL-ului. A dominat copios emisiunile de televiziune şi mass-media. Ba, există chiar suspiciuni că ar fi fraudat alegerile din nou în multe localităţi, cu sau fără concursul celor care aveau obligaţia legală de a veghea asupra corectitudinii alegerilor. Pentru că este important să ştim că însuşi Victor Ponta este finul directorului SRI, dl. Cristian George Maior, numit politic în urmă cu câţiva ani din partea PSD (compromisul acesta al preşedintelui Traian Băsescu l-a costat...).

Altfel, cum vă puteţi explica că mai mulţi lideri marcanţi ai Alianţei România Dreaptă (în frunte cu preşedintele PNŢCD) şi ai Partidului Poporului – Dan Diaconescu (în frunte cu însuşi preşedintele acestuia, care avea foarte mulţi susţinători în Târgu-Jiu!) au rămas pe dinafară la alegeri, neintrând în Parlament, pentru că nu au câştigat în propriile lor colegii? Pentru că erau un pericol prea mare pentru USL? Cum vă explicaţi în schimb intrarea în Parlamentul României a multor candidaţi cu probleme de moralitate şi chiar cu justiţia? Cum vă explicaţi mărirea numărului de parlamentari, deşi printr-un

referendum anterior ar fi trebuit să fie redus acest număr la 300 iar cele două Camere să fie reunite într-una singură?

CORUPŢIA SE REGĂSEŞTE ÎN CONTINUARE MAI ALES ÎN PARTIDUL SOCIAL DEMOCRAT

Orice gazetar onest din România a remarcat după 1989 ceea ce am afirmat deja în titlul acestui articol. Iar un gazetar adevărat este doar acela care lucrează în interesul comunităţii, pentru interesul naţional, care îndrăzneşte asemenea lui Mihai Eminescu să incrimineze permanent impostura, corupţia, politianismul găunos, oportunismul, clientelismul, demagogia, minciuna, calomnia ş.a.m.d.

Guvernările PSD-ului au abundat în toate aceste lucruri pomenite mai sus. Presa a relatat de nenumărate ori abuzurile unor membri ai acestui partid cu rădăcini în chiar fostul partid unic comunist. Vorbim mai ales despre perioada anilor 2000-2004, din timpul regimului lui Ion Iliescu şi Adrian Năstase, când corupţia a fost maximă, când francmasoneria a fost declarată prin lege societate de utilitate publică ş.a.m.d.

Dacă analizăm mai atent, descoperim că de fapt, Victor Ponta (notoriu de altfel pentru falsificarea doctoratului său şi al câtorva CV-uri personale) nu este altul decât discipolul preferat al lui Adrian Năstase (fost prim-ministru şi membru al PSD, condamnat la 2 ani închisoare în dosarul Trofeul calităţii, obţinând în mod fraudulos bani pentru campania electorală), care la rândul său a fost şi rămâne discipolul fostului nomenclaturist şcolit la Moscova, tovarăşul Ion Iliescu.

Lăsând la o parte grupul PC-ului din jurul lui Dan Voiculescu (cel care a condus campaniile de suspendare ale preşedintelui şi are câteva dosare penale consistente), cu Sergiu Andon (aflat în incompatibilitate), precum şi membri ai PNL (Relu Fenechiu, propus acum ca ministru al transporturilor!, şi alţii), despre care ştim că s-au aliat cu PSD, formând USL, în afara celor pomeniţi deja, putem oferi aici numele şi altor membri mai importanţi ai PSD-ului, care au încă probleme serioase cu justiţia: europarlamentarul Adrian Severin, senatorii Cătălin Voicu şi Cezar Măgureanu (ultimul având legături dovedite cu lumea interlopă), chiar şi ministrul Educaţiei în persoana Ecaterinei Andronescu (aflată în incompatibilitate), deputaţii Ion Dumitru, Mugurel Surupăceanu şi Florin Costin Pâslaru, baronii locali (preşedinţi de Consilii Judeţene) precum Liviu Dragnea (Teleorman), Constantin Nicolescu (Argeş), Marian Oprişan (Vrancea), Marian Petrache (Ilfov), primari precum Radu Mazăre şi mulţi alţii, e drept mai neînsemnaţi sau mai puţin cunoscuţi publicului larg.

USL ŞI „SCHIMBAREA PÂNĂ LA CAPĂT!”

Ne-au frapat în recentele alegeri parlamentare mai multe pliante scoase de USL, în special unul aparent naţionalist (folosindu-se fundalul tricolorului), intitulat pe prima pagină „Vino la vot pe 9 decembrie”. Iar pe verso, scrie având o listă întreagă de motive: „9 motive pentru 9 decembrie! VINO LA VOT!

1. Pentru ca Traian Băsescu să nu mai conteze în viaţa ta!
2. Pentru cei 7,4 milioane de români ignoraţi la referendum! (cel de demitere a preşedintelui – n.a.)
3. Pentru ca salariile şi pensiile să nu mai fie tăiate de guvernele lui Traian Băsescu.
4. Pentru ca vinovaţii să fie pedepsiţi conform legii!
5. Pentru ca USL să poată să facă schimbarea până la capăt! (sublinierea ne aparţine – n.a.)
6. Pentru ca profesorii, medicii şi pensionarii să nu mai fie jigniţi.
7. Pentru ca tinerii să aibă locuri de muncă şi şanse de reuşită în ţara lor.
8. Pentru o Românie Puternică!
9. Pentru că sunt cele mai importante alegeri din ultimii 10 ani.

2012. ANUL VICTORIEI. Votează USL”.

Dacă ar fi să luăm fiecare punct în parte, găsim câte ceva, o minciună, o viclenie ascunsă sau un exemplu de demagogie. Ne putem pune multe întrebări. De pildă: Ce amestec are Traian Băsescu în aceste alegeri? Dacă USL le câştigă, preşedintele va fi schimbat neapărat la alegerile prezidenţiale din 2013? A fost cumva incorect referendumul sau neconstituţional? Neprezentarea la referendum nu a fost democratică sau a fost interzisă prin lege? Oare nu au votat în acest mod mai mulţi români împotriva demiterii? Oare nu au existat şi fraude majore în judeţele conduse de liderii USL, de circa 2 milioane de voturi, din moment ce firesc, nu au putut fi dovedite toate?

Salariile au fost tăiate de guverne marionetă sau de Traian Băsescu? Care pensii? Nu Fondul Monetar Internaţional a impus de fapt aceste dure măsuri de austeritate pentru rezolvarea crizei din România şi din alte state? Însăşi criza mondială începută în SUA nu a fost concepută de oculta mondială cu nişte scopuri bine definite, cum ar fi obligarea statelor lumii de a se împrumuta de la marile lor bănci internaţionale?

Care vinovaţi să fie pedepsiţi? Cei care au tăiat salariile bugetarilor, obligându-se a le reîntregi ulterior? Au avut însă oare de ales, pentru a nu se ajunge la grave convulsii sociale şi proteste ample precum în Grecia şi alte ţări?

Ei bine, ajungem şi unde ne doare. Care schimbare să facă USL-ul până la capăt? Vor să schimbe neapărat, cu orice preţ preşedintele fiind ei la guvernare în continuare? Ca să deţină USL întreaga putere în România, inclusiv preluând atribuţiile preşedintelui?

Au fost jigniţi în acest mod profesorii, medicii şi pensionarii? Vor avea oare, tinerii de acum încolo, sub conducerea USL-ului mai multe locuri de muncă? Cine garantează acest lucru, în condiţiile crizei globale de astăzi? Vor fi mărite salariile în România încât tinerii să nu mai plece de nevoie la muncă peste hotare? Va putea face USL o Românie puternică, în condiţiile în care vom fi mereu trataţi ca o ţară de mâna a doua în Uniunea Europeană iar masoneria care o conduce nu are niciun interes să ne salveze de sărăcie, pentru a ne manipula mai uşor?

De ce să fie cele mai importante alegeri din ultimii 10 ani? Şi de unde atâta siguranţă că anul 2012 este anul victoriei? Ştiau cumva dinainte rezultatul sau viitorul sau au urmărit să aibă mai multă persuasiune la aceste alegeri, continuând obsesia pentru demiterea preşedintelui?

Ne-am rezumat la aceste întrebări dar se pot analiza aceste mesaje mai amănunţit. Cum am mai

spus, ne frapează cinismul şi demagogia adoptată pentru obţinerea voturilor, în loc de a se pune în faţă programe de guvernare pentru cazul ajungerii la putere. Se tem de angajamente, mai ales de cele scrise? Pliantele şi broşurile prin care USL a promis măsuri economice, sociale şi politice au fost destul de palide şi uneori au copiat măsurile adversarilor politici.

MINCIUNA – STRATEGIA DE LUPTĂ A LIDERILOR UNIUNII SOCIAL LIBERALE (Hoţul strigă: Prindeţi hoţul!)

Analizând cât se poate de obiectiv evenimentele politice din România de la începutul lunii iulie a.c., care s-au petrecut într-un ritm foarte alert, ceea ce au întreprins parlamentarii USL şi aliaţii lor ne-a bulversat pe toţi iar ţările occidentale şi-au exprimat îngrijorarea şi au pus chiar sub semnul îndoielii existenţa democraţiei din ţara noastră.

Nu trebuie să uităm că suntem totuşi un stat membru al Uniunii Europene din 2007, uniune care pune un accent deosebit tocmai pe respectarea legilor (Constituţiei în mod special) şi pe statul de drept (buna funcţionare a instituţiilor statului), principii fără de care nu poate exista o democraţie cu adevărat reală.

În condiţiile în care, în România s-au săvârşit abuzuri grave prin încălcări flagrante ale Constituţiei şi a fost chiar blocată Curtea Constituţională în a se pronunţa pe hotărârile Parlamentului (printr-o Ordonanţă de Urgenţă a Guvernului, adoptată în Parlament!), liderii europeni şi-au exprimat pe bună dreptate temerile întrucât s-a creat un precedent foarte periculos, un exemplu negativ şi o sursă potenţială de instabilitate în Europa, mai ales în condiţii de criză (vezi Grecia, Spania, Italia).

În plus, chiar România prin această criză politică poate aluneca într-o criză economică devastatoare (prin devalorizarea monedei naţionale, lipsa măsurilor economice datorită schimbării agendei publice, unde prioritatea Guvernului şi parlamentarilor este alta - demiterea preşedintelui). Motiv pentru care s-a hotărât ca România să fie atent monitorizată până la noul Raport de ţară din luna decembrie a.c.

Conflictul existent între preşedinte şi noua majoritate parlamentară are la bază două componente. Prima este una internă, mai importantă, privind raportarea la Justiţie. A doua vizează politica externă (schimbarea orientării de la Vest spre Est).

Parlamentarii grupaţi în jurul lui Dan Voiculescu (dovedit de CNSAS ca informator al fostei Securităţi comuniste, patron al trustului Intact, din care fac parte posturile TV Antena 1, Antena 2 şi Antena 3, posibil chiar şi a cotidianului Jurnalul Naţional, a controversatei firmei Grivco şi a altora) au avut şi au toate motivele să îşi aservească justiţia română deşi ei afirmă exact contrariul. În concepţia lor intimă, parlamentarii sunt şi trebuie să se bucure de privilegiul de a se poziţiona deasupra legii.

Mulţi dintre aceştia au dosare penale, finalizate sau nu. Însuşi Voiculescu este judecat în dosarul de privatizare frauduloasă de la Institutul de Cercetări Alimentare. Există chiar şi o declaraţie a sa, conform căreia „nu avem puterea până nu luăm şi justiţia" (26 iunie a.c.). Adică, puterea deplină. Iar pentru îndeplinirea acestui deziderat trebuiau neapărat să-l demită pe preşedintele României (cel care a militat public mereu pentru independenţa instituţiilor statului şi Justiţiei) şi să-şi pună unul de-ai lor, întrucât preşedintele este cel care promulgă legile dar are şi atribuţia de a numi înalţii demnitari din stat (procurorul general, magistraţii, şefii altor departamente precum DNA).

Avem convingerea că nu facem partizanat analizând astfel ceea ce s-a petrecut în ultima vreme pe scena politică. Liderii USL au recurs în disperarea lor (motivată de frica de rigorile legii) la nenumărate minciuni în privinţa adversarilor lor pentru a-i discredita total în faţa românilor şi chiar a-i scoate afară din politică. Însă, la Referendumul de demitere a preşedintelui României, observăm însă că poporul român a dat o dovadă de înţelepciune şi maturitate, sancţionând într-un fel întreaga clasă politică, nelegitimând şi respingând lovitura de stat mascată. A dat o adevărată lecţie politicienilor dar credeţi că mulţi dintre aceştia au înţeles acest lucru?

Una din cele mai mari minciuni şi mai cinice este aceea, cum că preşedintele şi Partidul Democrat Liberal ar fi deturnat în interese personale banii publici, îndeosebi pe cei împrumutaţi de la

FMI. Care sunt dovezile şi unde sunt acestea? Pot să ne fie arătate?

În realitate, ştim că România a traversat şi ea în ultimii ani o criză economică (parte a celei globale, apărută şi extinsă din SUA) păstrându-şi stabilitatea economică şi politică mult mai mult decât alte state din Europa. Măsurile de austeritate (scăderea salariilor bugetarilor etc) au dat roadele scontate. Preşedintele a riscat mult anunţând SINGUR la vremea respectivă acele măsuri care trebuiau luate pentru ca statul român să nu intre în incapacitate de plată. A făcut-o pentru ca România să aibă credibilitate prin intermediul domniei sale şi să se poată împrumuta. Cum a fost însă judecat şi răsplătit?

O altă mare minciună a liderilor USL este că preşedintele a încălcat grav şi des Constituţia. În realitate, nici măcar un articol din Constituţie nu a fost încălcat. Ne amintim că, Curtea Constituţională care s-a pronunţat asupra cererii de suspendare, a admis doar două din cele şapte capete de acuzare, dar şi acestea într-o formă atenuată. Ceea ce dovedeşte că altele sunt motivele reale ale încercării de demitere a acestuia.

O altă minciună şi acuzaţie total nefondată este controlul domniei sale asupra Justiţiei. Din moment ce nu a existat nici măcar o dovadă că, vreun funcţionar român (poliţist, magistrat sau alt demnitar) ar fi fost contactat pentru ca domnia sa să intervină în actul de justiţie pentru a-l influenţa, atunci pe ce se bazează acuzatorii săi? Este ilogic să credem că, dacă ar fi existat măcar una singură, contestatarii şi duşmanii săi nu ar fi exploatat la maximum această situaţie în favoarea lor.

O altă minciună asemănătoare (rod al unor interpretări tendenţioase a declaraţiilor preşedintelui şi de rea-credinţă) este faptul că domnia sa a exercitat presiuni asupra magistraţilor şi funcţionarilor publici. În realitate, declaraţiile făcute au fost doar critici constructive şi pertinente la adresa stărilor negative existente în domeniul justiţiei şi administraţiei publice dar nu numai. Rivalii săi au fost însă puternic deranjaţi de apelurile publice ale „preşedintelui-jucător” la respectarea legilor, la seriozitate şi competenţă, la curaj pentru ca funcţionarii să nu se mai lase intimidaţi de diverse grupuri de interese, de politicieni şi de marii afacerişti din clientela politică.

Analizând obiectiv toate minciunile liderilor USL, vedem că ele fac parte integrantă dintr-o stategie de apărare a celor certaţi cu legea. Pentru unii a devenit aproape un mod de viaţă sau a doua natură, într-atât s-au obişnuit să-i inducă pe români în eroare.

Să luăm cazul cel mai pregnant, cel al lui Victor Ponta, discipolul fostului premier Adrian Năstase (chiar coordonatorul tezei lui de doctorat), care în politică a răstălmăcit adevărul aproape permanent! Nu este de mirare, dacă ţinem cont de faptul că mentorul său, Adrian Năstase (aflat în prezent în închisoare), a fost şi este preferatul lui Ion Iliescu. În plus, plagiatul său din lucrarea de doctorat, notoriu şi dovedit de două comisii întrunite (lăsând deoparte pe cea favorabilă acestuia, aflată în subordinea Ministerului Educaţiei, deci a lui personală), neurmat de asumarea greşelii sau demisiei, arată clar calitatea morală a celui ce conduce Guvernul României! Pe lângă care, mai există şi falsificări ale CV-ului său, în care apar două masterate inexistente (la Catania şi Oxford, unde de fapt făcuse doar simple cursuri de vară) şi alte fapte asemănătoare care ies acum la iveală.

Una din marile sale minciuni este legată de vila Dante, învinovăţindu-l pe preşedinte pentru o presupusă dispoziţie către Regia Autonomă a Protocolului de Stat de a-i fi rezervată pe viitor această locuinţă (după mandat) şi cheltuirea a peste un milion de lei prin îmbunătăţirile aduse acesteia într-o perioadă de criză. În realitate, preşedintele nu mai avea nevoie de încă una şi nu putea şti ce premier va fi peste doi ani (care poate da o asemenea dispoziţie). Credem că s-a practicat de fapt un şantaj asupra conducătorului R.A.P.S., care s-a răzgândit în privinţa răspunsului său, pentru ca USL să facă campanie electorală mascată (prin pelerinajul miilor de pensionari care au vizitat-o în mod gratuit în chiar ziua referendumului). Adevărul este că vila Dante era pregătită pentru înalţi oaspeţi, cum ar fi unii preşedinţi de stat. Faptul că, premierul nu a oferit nicio dovadă pentru acuzaţia sa (ba, mai mult a inaugurat personal pelerinajul, la „casa dictatorului odios”) l-a determinat pe preşedinte să declare că îl va da în

judecată.

Practicând limbajul dublu (unul pentru oficialii europeni şi un altul pentru românii din ţară), Victor Ponta l-a minţit de mai multe ori pe preşedintele Parlamentului European, pe d-l Martin Schulz. A spus că referendumul de demitere a fost organizat de Curtea Constituţională, iar nu de Parlament (care de fapt, i-a fixat şi data!). A minţit că Guvernul nu acţionează împotriva preşedintelui, iar la Bruxelles, la Consiliul Europei, s-a dus Victor Ponta nerespectând decizia Curţii Constituţionale! A plecat acolo doar pe baza acordului verbal din Parlament şi l-a sunat ulterior pe preşedinte pentru a-i da un mandat! Prin proceduri tehnice (din Ministerul Afacerilor Externe) l-a împiedicat pe preşedinte să meargă la reuniune şi apoi declară că Guvernul nu acţionează împotriva lui?! Dar Ordonanţele de Urgenţă ale Guvernului ulterioare, prin care au acaparat aproape întreaga putere, încercând să obţină şi instituţia prezidenţială printr-un referendum ilegitim şi fraudat pe deasupra în mare măsură?! A minţit şi că Guvernul nu poate schimba Legea şi apoi au modificat Legea Referendumului prin Ordonanţă de Urgenţă pentru ca mai puţini cetăţeni (cei prezenţi la vot, nu cei înscrişi pe listele electorale) să decidă demiterea!

L-a minţit şi pe preşedintele Comisiei Europene, d-l Jose Barroso, că va respecta statul de drept şi instituţiile sale (care i-a expus o listă cu 11 măsuri urgente), iar ulterior n-a făcut mai nimic. Iar a doua zi, a semnat împreună cu liderii PC şi PNL, un acord monstruos şi incalificabil pentru un stat membru UE, cu Sindicatul Naţional al Societăţii Civile (pentru a se folosi de această masă de manevră, utilă pentru mitinguri), condus de Mircea Dogaru, liderul Sindicatului Cadrelor Militare Disponibilizate, prin care urmau să desfiinţeze Curtea Constituţională, DNA, ANI, CNSAS şi Grupul pentru Dialog Social, considerate „structuri de poliţie politică de tip stalinist” şi „instrumente politice”! Şi sunt multe minciunile lui Ponta, precum cea că îşi va da demisia dacă se va dovedi plagiatul, sau aceea că boicotarea referendumului ar fi o faptă penală, votul fiind o obligaţie...

Pe de altă parte, liderii USL au minţit la unison că poporul român nu-l mai vrea pe Traian Băsescu, motiv pentru a organiza referendumul de demitere. Însă n-au reuşit să-l demită, cu toată strădania şi propaganda lor imensă şi costisitoare pe care au făcut-o de zeci de milioane de euro. La vot s-au prezentat doar 46,26% dintre alegători (dintre care aproape 12% au spus NU), adică cu puţin mai mult decât în 2007, când au fost 44%.

Crin Antonescu a minţit că va pleca din politică dacă d-l Traian Băsescu se întoarce la Cotroceni. A negat încă de la început existenţa listei lui Barroso. A participat apoi absolut nelegal la mitingurile USL pentru demiterea lui Băsescu şi a făcut nenumărate afirmaţii false şi politicianiste.

Alţi campioni ai minciunilor USL au fost: Dan Voiculescu, Dan Şova, Dan Mihalache (secretarul general al Guvernului), Eugen Nicolăescu, Ioan Ghişe, Relu Fenechiu ş.a., mulţi fiind prezenţi permanent în talk-showuri la televiziune.

Liderii USL au promis un referendum corect şi... au minţit enorm, pentru că au existat sute de incidente electorale în ziua referendumului (inclusiv cele confirmate de instituţiile statului). S-au folosit cele mai variate metode de fraudare, începând cu prelungirea campaniei electorale, cu mita electorală şi culminând cu votul multiplu, turismul electoral şi folosirea abuzivă şi nelegală a urnelor mobile, mai ales în judeţele conduse de membri ai PSD, adică de baronii locali. Primarilor USL li s-a dat normă de îndeplinit, cu pedepse şi recompense...

Evident, acestea nu mai sunt minciuni, sunt fapte penale, pentru care vor trebui să răspundă în faţa legii! Sperăm prin urmare că lovitura lor de stat a eşuat.

AU PROMIS CĂ REFERENDUMUL VA FI UNUL CORECT!...

Deşi liderii USL s-au angajat în faţa tuturor, inclusiv a oficialilor europeni, că vor organiza corect şi ireproşabil referendumul de demitere a preşedintelui Traian Băsescu, constatăm că, de fapt s-a procedat exact pe dos.

În primul rând, s-a luat o serie întreagă de măsuri pregătitoare care anticipau fraudele masive (fapt care a şi decis mai târziu boicotarea referendumului de către PDL şi de către Traian Băsescu, pentru a nu legitima alegeri trucate şi un referendum oricum ilegitim pe fondul unei lovituri de stat în desfăşurare):

- au convenit ca doar un membru PDL să participe în fiecare secţie de votare (pentru a fi mai uşor intimidat, îndepărtat);
- au prelungit cu trei ore programul de votare (orele 7-23);
- au respins softul anti-fraudă (necesar pentru depistarea votului multiplu);
- au eliminat declaraţiile pe proprie răspundere pentru cei care votează în alte localităţi (evident pentru a-i sustrage de la răspunderea penală);
- au eliminat procesele verbale pentru listele suplimentare (oare de ce?);
- au creat noi secţii de votare chiar şi după expirarea termenului prevăzut de lege (au deschis secţii şi în locuri inadecvate precum baruri, restaurante, hoteluri şi cazinouri!);
- au interzis în mod expres camerele video în secţiile de votare (care au fost folosite fără probleme şi la alte alegeri, la bacalaureatul din acest an);
- au desfiinţat din oraşe şi municipii birourile electorale (pentru a se depune mai greu contestaţiile, tocmai în municipiile reşedinţă de judeţ);
- nu au mai existat reguli precise (privind numărul de ştampile din fiecare secţie de votare, listele suplimentare, sigilarea urnelor ş.a.);
- au fost închiriate din timp în unele zone, pentru ziua referendumului, aproape toate autocarele, autobuzele şi microbuzele disponibile ş.a.m.d.

Analizând cu multă atenţie ceea ce s-a întâmplat în ziua referendumului, vedem că au existat foarte multe fraude şi nereguli (iregularităţi), care s-au înmulţit exploziv după ora 17, având în vedere tocmai slaba prezenţă de până atunci a românilor la vot. Astfel, au fost solicitate intens, mai ales în Muntenia urnele mobile şi a crescut extraordinar de mult turismul rural odată cu lăsarea serii (înţelegem astfel, că nu degeaba s-a prelungit programul tocmai până la ora 23!). O centralizare făcută de PDL arată că peste 700 000 de votanţi figurează pe listele suplimentare (fără a lua în calcul secţiile, unde preşedinţii secţiilor de votare au refuzat în mod abuziv şi ilegal să ofere o copie reprezentanţilor PDL după acele liste suplimentare).

De pildă, în judeţul fruntaş al întrecerii socialiste Olt, prezenţa a crescut de la 39,37% de la ora 17, la 55,53% la ora 20 şi 74, 71% la ora 23! Adică, numai în trei ore la ceas târziu au venit 19,18% dintre olteni! Cine puteau fi? De unde atât de mult interes? Întrucât electoratul USL a avut tot interesul să se prezinte mai devreme la vot. În zece judeţe, conduse în special de lideri PSD (mai puţin PNL), aceşti preşedinţi de consilii judeţene au făcut minuni! Cum ar fi în: Olt, Mehedinţi, Teleorman, Giurgiu, Vâlcea, Ilfov, Constanţa, Vrancea, Argeş, Dâmboviţa...

Ori, din câte ştim votul multiplu se pedepseşte cu închisoarea. Mai ales, în formă organizată, prin turism rural organizat. Oare nu răspund şi iniţiatorii, organizatorii etc.?

Dacă un primar din USL precum cel din comuna Prunişor a introdus în urnă 25 de buletine de vot, ce să mai spunem de cetăţenii simpli care au făcut acest lucru şi nu sunt deloc puţini la număr?

Apoi, în mediul rural au fost solicitate mult prea intens urnele mobile şi încă seara, din poartă în

poartă. Cine garantează că într-adevăr, după cum spune legea, era vorba de oameni netransportabili, cu afecţiuni grave? Solicitările trebuiau însoţite în aceste cazuri de certificate medicale etc. Numai în judeţul Olt au votat la urnele mobile zeci de mii de olteni! (circa 11 000 declarându-se netransportabili!). Şi tot în acst judeţ se fac acum cercetări în privinţa celor peste 70 000 de turişti din ziua referendumului (mai mulţi decât cei circa 10 000 din zona Braşov!).

Au fost de asemenea cazuri de spitale care au cerut şi unde s-a observat că numărul de buletine de vot era cu mult mai mare. De exemplu, la Spitalul Psihiatric Socola din judeţul Iaşi, existau 200 de cereri de vot (formulate de cine?) şi au ajuns acolo 700 de buletine de vot. Şi nu e un caz singular.

În închisori s-a înregistrat un simţ civic cu totul neaşteptat de mare. Mai rău este că au votat şi mulţi deţinuţi care fiind condamnaţi definitiv nu mai aveau dreptul să voteze. Au fost semnalate cazuri când votul a fost deja exercitat de către alte persoane. Sau voturi exercitate folosindu-se de datele personale (de pildă, 30 de persoane pe aceeaşi adresă!). Atunci, ne putem aştepta ca şi cei decedaţi între timp să fi votat şi ei!...

Din unele surse aflăm că primarii făcând parte din USL au primit ca normă de îndeplinit îndeplinirea cvorumului (50% plus unu), având prevăzute pedepse (lipsa finanţării de la centru etc.) dar şi recompense (sejururi în Grecia, Turcia etc.). De aceea şi primarii au oferit favoruri celor care participau la vot (ajutor financiar celor care au votat, asfaltarea străzilor unde cetăţenii au ieşit în număr mai mare la vot etc. etc.).

Din exces de zel, în multe comune din mai multe judeţe s-a depăşit prezenţa de 100%, ajungându-se până la 250%! (de pildă, în comuna Lepşa din judeţul Vrancea, condus de Marian Oprişan, politicianul controversat cu vechi dosare penale dar scăpat şi acum nevătămat, preşedintele Consiliului Judeţean). În unele comune şi sate, alegătorii au fost conduşi şi transportaţi cu maşinile personale (a celor din USL) şi unii chiar au fost răsplătiţi cu băutură la cârciuma primarului sau unui alt USL-ist de vază.

Putem avea în vedere şi voturile smulse prin diverse ameninţări de către autorităţi în special (cu amenzi diverse, cu nerezolvarea unor probleme etc.) sau sub presiuni. Alte voturi au fost obţinute prin anumite favoruri sau promisiuni. Oare, unde credeţi că am putea încadra grupul de votante (25 fotomodele îmbrăcate sumar în bikini) aduse de primarul oraşului Constanţa, Radu Mazăre? Există o plângere depusă la Parchet pe baza afirmaţiilor făcute chiar de acesta în timpul aducerii lor, putând fi interpretate ca presiuni, şantaj şi manipulare.

Putem vorbi chiar despre violenţă faţă de unii membrii PDL din comisii (în judeţul Teleorman, comuna Vităneşti, de exemplu). Mai vorbim de abuzul în serviciu (cazul liderului PSD şi preşedinte al CJ Teleorman, Liviu Dragnea, cel care a dat ordin preşedinţilor secţiilor de votare, care sunt de fapt apolitici, să fie informat din oră în oră de prezenţa la vot; apoi a decis înlăturarea membrilor PDL după ora 21!).

Deşi legea interzice mita electorală şi campania electorală în ziua votului, în staţiunea Mamaia au existat hoteluri care ofereau cazare gratuită pentru o zi celor care au votat în respectivele hoteluri! Ştranduri din diverse oraşe, care ofereau bilete gratuite... Tombole, cu bilete gratuite celor care au votat... Materiale electorale în cutiile poştale chiar în ziua votului... O nebunie totală...

Printre fraudele semnalate de presă mai figurează: refuzul unor reprezentanţi PDL de a fi primiţi în secţiile de votare; aprobarea cererilor de urne mobile după ora 23 şi a celor neînsoţite de documentele necesare; semnături false pe listele electorale (inclusiv pe listele suplimentare); mita electorală directă (cazul oraşului Pantelimon, unde s-a oferit 100 de lei pentru fiecare vot!); introducerea de buletine de vot gata ştampilate cu DA tocmai de către unii membri ai comisiilor din secţiile de votare; ameninţarea cu concedierea a angajaţilor care nu au votat (sau au votat doar o singură dată!) de către unii patroni etc.

Tot campanie electorală este pelerinajul organizat sub egida şi îndrumarea directă a lui Victor

Ponta, a celor circa 6000 de pensionari la vila Dante, presupusa viitoare locuinţă a preşedintelui Traian Băsescu. Să fi fost vorba chiar de Sindicatul Cadrelor Militare Disponibilizate, partenerii acordului cu primul-ministru?

De asemenea, pe site-ul de la postul Antena 3 al lui Voiculescu, exista în ziua votului o imagine cu un banner pe care scria: „Români, hai la referendum! Băsescu, hai, la revedere!”. Şi tot la Antena 3, Alessandra Stoicescu spunea: „azi nu facem campanie electorală, pentru că astăzi este ziua în care românii INTELIGENŢI merg la vot” (fapt consemnat în presă). Iar în preajma unor secţii de votare au exista în ziua referendumului, contrar legii, bannere care îndemnau la vot!

Au existat şi foarte numeroase telefoane şi mesaje primite pe telefon şi pe internet, care chipurile în numele preşedintelui îndemnau pretutindeni oamenii să iasă la vot, deşi era boicotată participarea în mod public de către domnia sa şi de PDL...

Cazuri mai grave de dezinformare şi manipulare (în sensul influenţării directe a participării românilor la vot) au apărut la televiziunile partizane care în cursul după-amiezii au început să umfle procentele prezenţei la vot, precum Antena 3, România TV, Realitatea TV. Şi de asemenea, cazul senatorului PSD, Dan Şova, care era absolut convins că preşedintele va fi demis cu circa 52%, indicând înainte de ora 23 o prezenţă la vot de 48,5%, fără a lua în calcul şi urnele mobile, listele suplimentare şi voturile din străinătate...

Din fericire, românii din străinătate nu au agreat lovitura de stat şi prin urmare, nu au mai contat ca altădată, venind la vot într-un număr total insignifiant. Nici în judeţele „normale”, nearondate USL, prezenţa la vot nu a fost satisfăcătoare pentru a fi atins cvorumul. Atunci unde sunt românii atât de mulţi care voiau să-l dea jos pe Băsescu de care ne tot vorbeau Ponta şi Antonescu? Credem că s-au autoiluzionat supralicitând rezultatele de la alegerile locale. După unele sondaje, se pare că USL a pierdut deja peste 10 procente dintre alegători. Iar peste puţine luni vin alegerile parlamentare...

Apare şi o altă întrebare legitimă: de ce oare Biserica Romano-Catolică, prin ÎPS Ioan Robu a obligat preoţii să-i îndemne pe oameni la vot, mai ales fiind vorba în cazul de faţă de partizanat politic (în mod vădit faţă de USL). Lucrul acesta nu l-a făcut Biserica Ortodoxă Română, a cărei credincioşi sunt oficial în jur de 87% din populaţie. Dar dacă s-ar fi implicat, ar fi fost oare corect?

Un exemplu elocvent de manipulare este şi distribuirea prin intermediul primarilor USL a unor broşuri şi pliante cu poze ale oamenilor, cărora li s-a luat chipurile pensia, au rămas fără serviciu sau fără asigurare de sănătate, chiar dacă ar fi fost vorba de unele cazuri reale (nu putem generaliza).

Iată ce spune, cu durere în suflet unul dintre aceşti primari: „Eu, ca primar, sunt obligat de şefii mei de partid să merg din poartă-n poartă, să le dau broşurile pe care să le explic; să le spun concetăţenilor mei că, dacă nu pun ştampila pe DA, înseamnă că sunt de acord ca acei oameni să nu-şi mai ia pensia sau să rămână fără medicamente sau serviciu. Dar cel mai tare m-a necăjit faptul că sunt obligat să-i amendez pe cei care refuză să meargă la referendum.” (consemnează Ondine Gherguţ, România liberă, 27 iulie a.c., p.7).

Observăm folosirea unor termeni-cheie şi cam acelaşi tip de şantaj emoţional pe care îl transmit şi marile bannere ale USL, care spun: „Vreau demiterea. Mi-a furat pensia/Mi-a luat locul de muncă/Mi-a furat ajutorul social”.

Şi mai observăm exagerarea voită a rolului preşedintelui în influenţarea nivelului de trai şi exploatarea nemulţumirilor oamenilor spre a fi canalizate în sensul dorit de USL (a votului de sancţionare faţă de preşedinte). Adevărul este că primul-ministru şi Guvernul au de fapt atribuţiile reale în rezolvarea problemelor economice şi sociale, iar nu preşedintele. De fapt, poporul român condamnă de ceva vreme întreaga clasă politică (preocupată de interese meschine şi egoiste), aspect care reiese mai ales din sondajele care analizează opţiunile de încredere ale românilor.

Apoi, dacă mai ţinem cont şi de faptul, că odată încheiat referendumul, el nu a fost acceptat de

putere, că s-au furnizat Curţii Constituţionale date diferite privind numărul votanţilor de către instituţiile abilitate ale statului şi că au scornit o altă inginerie tehnică (prin schimbarea voită a sensului unor cuvinte din comunicatul Curţii Constituţionale către Guvernul României, de un magistrat asistent), înţelegem că în lipsa lor de scrupule, liderii USL au făcut şi fac tot posibilul ca acesta să fie validat şi preşedintele să fie demis.

În comunicatul public transmis de către CCR avem: „Curtea Constituţională a solicitat ca, până la data de 31 august 2012, să transmită listele electorale permanente actualizate în baza cărora s-a desfăşurat referendumul din 29 iulie 2012”.

Iar, în textul ajuns la prim-ministrul Victor Ponta avem cu totul altceva: „Solicită Guvernului să dispună măsurile necesare pentru actualizarea listelor electorale permanente la data de 29 iulie 2012 şi să transmită Curţii Constituţionale numărul persoanelor înscrise în listele electorale permanente.” (potrivit noilor dezvăluiri din România liberă, din 6 august a.c.).

Miza pentru USL în special este într-adevăr uriaşă. Consultând presa (a patra putere din stat), vedem că jurnalistul Mircea Marian are dreptate: „Oamenii aceştia, Voiculescu, Ponta, Antonescu, cei din jurul lor, nu vor accepta să-l lase pe Băsescu sub nicio formă să se întoarcă la Cotroceni! Antena 3 nu se întoarce în opoziţie. Le este de neconceput scenariul în care Băsescu redevine preşedintele României. Sub conducerea fostului turnător Voiculescu, USL duce o luptă pe viaţă şi pe moarte. Toţi îşi joacă viitorul.” (în Evenimentul zilei, 11 iulie 2012, p.15).

Iar Ion Cristoiu scrie în acelaşi sens: „Să vedem care va fi decizia Poporului? Nu. Ei se vor da peste cap să fraudeze Referendumul pentru a îndeplini şi ultimul punct din Planul Loviturii de stat.” (în Adevărul, din 23 iulie 2012, p.15).

ESTE REPREZENTAT POPORUL ROMÂN DE LIDERII UNIUNII SOCIAL LIBERALE? (despre ipocrizia puterii)

Evenimentele politice din ultimele luni, de când s-a instalat confortabil la Palatul Victoria premierul Victor Ponta, ne arată tot mai clar ruptura produsă între interesul naţional (al poporului român) şi interesele unui grup majoritar de parlamentari.

Poate cel mai elocvent este faptul, că până în prezent, nu s-a pus în aplicare rezultatul Referendumului din 2009, prin care românii au decis reducerea numărului Camerelor Parlamentului la una singură şi a parlamentarilor de la 470 la 300. De ce? Pentru că, majoritatea domniilor lor nu au fost şi nu sunt de acord cu acest lucru, împotriva voinţei exprimate de poporul român. Pentru ca să-şi păstreze privilegiile cât mai mulţi dintre ei sau toţi şi să nu avem încă în România o clasă politică cu adevărat responsabilă.

Vedem cu toţii, cum în ultimele trei luni, economia românească alunecă mereu pe o pantă descendentă, datorită în primul rând crizei politice declanşate de începerea procedurii de suspendare a preşedintelui României şi apoi altor factori (seceta prelungită care va afecta grav pe agricultorii români, lipsa măsurilor de redresare economică, încurajarea împrumuturilor externe etc.).

Problema majoră care se ridică este dacă noi toţi laolaltă, poporul român, suntem într-adevăr reprezentaţi de aceşti politicieni care se joacă cu cuvintele, cu viaţa noastră şi iau în derâdere dorinţele şi aspiraţiile electoratului.

Credem că aşa cum mulţi maghiari din România nu se mai simt reprezentaţi de conducerea UDMR-ului, tot astfel se întâmplă şi cu românii, în privinţa multor politiceni sau întregii clase politice. Mulţi intelectuali contestă deja acest hibrid ciudat care este Uniunea Social Liberală, având ca nucleu un partid de centru-stânga (PSD) şi unul de centru-dreapta (PNL), mai ales că scopul care îi uneşte cel mai mult nu este legat de vreun program politic sau de doctrina lor, ci este subjugarea justiţiei, iar oficial, demiterea preşedintelui.

Observăm că fără deţinerea controlului asupra DNA-ului, Parchetului General şi altor instituţii, lovitura de stat ar eşua şi nu i-ar ajuta cu nimic pe parlamentarii, consilierii şi afaceriştii cu dosare penale. Deviza sau scopul major a fost exprimat pe 26 iunie a.c., de către Dan Voiculescu care a declarat că: ,,Nu avem puterea, până nu luăm şi justiţia".

Afirmaţiile de mai sus ne îndreptăţesc să avem convingerea că liderii USL ne mint pe toţi cu nonşalanţă, când spun că îşi doresc o justiţie independentă, un stat de drept şi democratic ş.a.m.d. Dovadă stau numeroasele încălcări ale legilor şi procedurilor din Parlament, presiunile făcute asupra Curţii Constituţionale (care a sesizat de două ori Comisia de la Veneţia, pentru a i se garanta independenţa).

În câteva rânduri, o parte din judecători, care nu au fost numiţi de USL, au fost ameninţaţi cu revocarea de către Crin Antonescu şi fostul ministru al Justiţiei, Titus Corlăţean. Judecătoarea Aspazia Cojocaru a fost de două ori ameninţată printr-un deţinut în condiţii suspecte, tocmai înaintea pronunţării Curţii asupra suspendării preşedintelui Traian Băsescu. Iar judecătoarea Iulia Motoc a acuzat după referendum presiuni care s-au făcut asupra domniei sale. Nu mai vorbim de datele contradictorii trimise de chestorul Manoloiu şi Autoritatea Electorală Centrală, falsurile făcute în actele pronunţate de CCR (adresa către Guvern şi omisiunea unui paragraf important) de un magistrat asistent se pare, toate acestea împiedicând şi amânând decizia Curţii, creând isteria ,,actualizării listelor electorale" (folosite deja!).

Vorbim şi despre intervenţia în dosarul penal al lui Dan Voiculescu, în ciuda avertizărilor preşedintelui adresate ministrului agriculturii Daniel Constantin (şi lider oficial al Partidului Conservator, condus totuşi de Voiculescu). Este vorba despre o adresă semnată de directoarea Rela Ştefănescu, prin

care ministerul renunţa la prejudiciul material. Şi pe care, a retras-o Victor Ponta, considerând că de vină este Traian Băsescu! Tot o astfel de adresă, ne amintim că fusese trimisă şi de Constantin Adrian Balaban Grăjdan de la Institutul de Stat în Construcţii prin care s-a încercat salvarea de la condamnare a lui Adrian Năstase chiar înaintea ultimului termen al procesului „Trofeul Calităţii", prin care se renunţa la statutul de parte civilă a instituţiei şi la prejudiciul respectiv.

Având în vedere faptul că există destul de mulţi parlamentari, mai ales din USL sau aliaţi ai acestora, care au dosare penale (precum: Dan Voiculescu, Cătălin Voicu, Relu Fenechiu, Adrian Severin, fostul ministru al Justiţiei Tudor Chiuariu, Dinu Patriciu şi alţii) iar unii sunt deja condamnaţi definitiv şi încarceraţi (precum: Adrian Năstase, Sorin Ovidiu Vântu, Ioan Sever Mureşan, Corneliu Iacubov ş.a.), rezultă în mod imperativ că au mare nevoie de controlul asupra justiţiei, mai mult ca niciodată. Oamenii aceştia sunt acum atât de disperaţi, încât au încălcat regulile jocului politic iniţiind o lovitură de stat juridică de către noua majoritate parlamentară, sub poleiala legii. Ei nu consideră că au încălcat vreo lege sau prevederile Constituţiei. În momentul în care preşedintele ar fi demis, atunci lovitura de stat ar fi încheiată.

Nu întâmplător, premierul Victor Ponta este un plagiator dovedit (de două comisii din lumea academică şi de societatea civilă) dar nesancţionat. Furtul intelectual este pedepsit de Legea din 1996 a dreptului de autor, dar cine îndrăzneşte să-i facă plângere penală primului-ministru al României?

Vedem că ipocrizia puterii este nelimitată. În faţa oficialilor europeni, liderii USL fac promisiuni peste promisiuni şi spun că vor respecta orice decizie a CCR şi statul de drept şi instituţiile sale, iar în ţară faptele lor au dovedit exact contrariul.

Mai mult, chiar a doua zi după întrevederea lui Victor Ponta cu domnul Barroso, liderii USL (PSD, PNL, PC), au semnat un acord monstruos pentru desfiinţarea unor instituţii fundamentale ale Statului şi Justiţiei (Curtea Constituţională, Direcţia Naţională Anticorupţie, Agenţia Naţională de Integritate, Consiliul Naţional de Studiere a Arhivelor Securităţii, Grupul pentru Dialog Social), cu liderul Sindicatului Cadrelor Militare Disponibilizate, Mircea Dogaru (pretins şi liderul aşa-zisului Consiliu Naţional al Societăţii Civile). De ce l-au semnat? Pentru că, sunt datori deja faţă de această masă de manevră (foarte utilă) pentru organizarea de mitinguri „spontane", care i-a mai adus servicii până acum. Interesant ni se pare şi faptul că, în acest acord (numit de ei, „de principiu"), este prevăzută şi demiterea preşedintelui României mult mai simplu, prin adunarea unui milion de semnături!

Cine a urmărit cu mai multă atenţie apariţiile şi declaraţiile în cadrul emisiunilor de televiziune, a liderilor USL şi a purtătorilor lor de cuvânt, a remarcat probabil ipocrizia, tupeul şi ignoranţa celor mai mulţi dintre ei. Confruntarea s-a dat de fapt între minciună şi adevăr, între putere (interesată să-şi conserve şi să-şi extindă prerogativele) şi opoziţie (interesată ca adevărul să iasă la lumină). Aventura politică din ultimele trei luni s-a dovedit una extrem de periculoasă pentru România, mai ales în plan economic.

Marea majoritate a politicienilor români de astăzi, nu respectă din păcate şi nici măcar nu au de gând să respecte dorinţele electoratului, ale alegătorilor. Pentru că îl dispreţuiesc de fapt şi ştiu că mulţi români nu sunt interesaţi de politică, sau nu sunt atât de bine informaţi. Pentru ei românii sunt „prostimea", incapabilă să judece singură lucruri atât de complicate. În egoismul şi infatuarea lor, ei nu îşi mai respectă decât propriile interese personale şi cele legate de grupul cărora aparţin.

Ne întrebăm cum de au reuşit totuşi aceşti 256 de parlamentari să aducă la referendumul de demitere a preşedintelui 46,26% dintre românii cu drept de vot, adică circa 7,4 milioane. Înţelegem că, pe de o parte, vorbim de fraude mari prin mijloace diversificate, care au împins şi constrâns o parte destul de consistentă a electoratului să voteze. Iar pe de altă parte, putem vorbi şi despre o manipulare a românilor nemulţumiţi de nivelul de trai şi de măsurile de austeritate anunţate de Traian Băsescu. Mass-media aservită USL-ului a dezinformat foarte mult şi mai grav, a incitat la ură, ani de-a rândul şi

Consiliul Naţional al Audiovizualului nu a luat măsurile cuvenite. Iar cei care au instigat la ură din umbră plănuind demiterea preşedintelui şi controlul asupra justiţiei sunt tocmai politicienii cu dosare penale!

Însă românii nu se vor lăsa păcăliţi mult timp, pentru că promisiunile nu ajută efectiv la nimic. Vorbele rămân vorbe. Când vor vedea că nivelul de trai s-a redus simţitor se vor trezi la realitate şi îi vor sancţiona prin votul lor, la apropiatele alegeri parlamentare din decembrie a.c.

REGALITATEA VA SALVA OARE ROMÂNIA?

Aruncând doar o scurtă privire peste analele istoriei noastre, marcate adeseori de evenimente dramatice pentru poporul român, nu putem trece cu vederea ceea ce s-a întâmplat în ziua de 23 august 1944, când printr-o lovitură de stat atent regizată de către comuniştii instruiţi în prealabil de comisarii sovietici şi la care a aderat şi tânărul rege Mihai, a fost arestat la Palatul Regal mareşalul Ion Antonescu, conducătorul de facto al statului român.

Recompensa acordată Alteţei Sale Regale pentru colaborare a fost acordarea unui răgaz de timp, până la 30 decembrie 1947, când regele a fost silit să abdice şi să plece în exil cu toţi apropiaţii săi din Casa Regală, dar şi cu o avere destul de consistentă menită a-i atenua nemulţumirile fireşti de altfel.

Credem că regele a fost înlăturat deoarece comuniştii aveau în plan instaurarea unui nou regim (totalitar) şi a unei revoluţii a proletariatului după modelul bolşevic. Prin urmare, trebuiau să anihileze în viziunea lor toate rămăşiţele regimului burghezo-moşieresc, mai cu seamă pluripartidismul şi monarhia instaurând astfel Republica Populară Română. În plus, Casa Regală a României avea legături dinastice cu Casa de Hohenzollern din Austria şi nu se dorea ca ţările occidentale să cunoască realităţile dureroase din România, precum: torturarea şi exterminarea elitelor din toate domeniile, care nu erau de acord cu noul regim, cu imixtiunea Rusiei în treburile noastre interne, etc.; colectivizarea forţată şi multe altele.

Poporul român i-a iertat regelui Mihai rătăcirea din tinereţe. I-au fost înapoiate proprietăţile la presiuni externe. Însă credem că s-a pierdut definitiv încrederea noastră în capacitatea monarhiei de a salva România, chiar dacă nu cu mult timp în urmă au fost rupte în mod oficial legăturile dinastice cu Casa de Hohenzollern, una dintre familiile cele mai bogate din Europa.

Ne miră faptul, că se încearcă acum o resuscitare a monarhiei. Spre exemplu, după decernarea titlului de Doctor Honoris Causa regelui Mihai I, de către o universitate din Bucureşti, la începutul lunii noiembrie a.c., a venit şi rândul Principesei Moştenitoare Margareta să-l primească, de data aceasta din partea Universităţii din Piteşti, deşi nu a fost prezentă la festivitate, „pentru contribuţii esenţiale la dezvoltarea culturii şi societăţii româneşti". Sau, poate mai degrabă pentru activitatea din cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite şi Organizaţiei Mondiale a Agriculturii... Nu este insignifiant faptul că Principesa Margareta este licenţiată în Ştiinţe Politice, Sociologie şi Drept Internaţional la Universitatea din Edinburgh din Scoţia.

Aceste fapte nu ni se par deloc întâmplătoare, ţinând cont mai ales de contextul actual al viitoarelor alegeri parlamentare şi prognozatei revizuiri a Constituţiei. Credem că se intenţionează cu adevărat modificarea Constituţiei în viitorul apropiat şi eventual organizarea unui referendum privind monarhia constituţională. Avantajul pentru Uniunea Social Liberală în special, ar fi reducerea atribuţiilor regelui (un rol onorific mai mult, decorativ) şi o imagine puţin îmbunătăţită pentru România (un oarecare şi discutabil prestigiu).

Nu în ultimul rând, noi nu mai credem în neutralitatea şi imparţialitatea Casei Regale. Ne amintim desigur de regimul de teroare al lui Carol al II-lea, care şi-a instaurat în 1938 dictatura personală, dizolvând partidele şi făcând represalii cumplite asupra celor din Mişcarea Legionară, al cărei partid era Garda de Fier, şi care fusese pe punctul de a câştiga alegerile! Mai mult, la ordinul expres al masoneriei, a decapitat cu multă cruzime elitele Mişcării Legionare, în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu, cel care îndrăznise în Parlament să ceară scoaterea în afara legii a francmasoneriei! În acelaşi timp, Biserica Ortodoxă Română condamnase această organizaţie ocultă.

După părerea noastră, monarhia nu mai are nicio şansă în România. În schimb, credem că nu este neavenită introducerea unei noi forme de guvernare, a unui regim prezidenţial asemănător celui din SUA şi din alte state, în care preşedintele are puteri sporite, reprezentând şi puterea executivă. Ori, în

România din păcate, în momentul de faţă există de fapt doi poli de putere. Nesincronizarea dintre preşedinte şi premier, proveniţi din partide diferite, este unul dintre blocajele care împiedică reformele şi o sursă de instabilitate politică.

Pe bună dreptate se întreabă d-l Mihai Golescu: „... se vrea să se dea de la Piteşti semnalul că monarhia constituţională ar fi cea mai bună soluţie? Iar semnalul acesta continuă să fie dat din sfera spirituală, a elitelor culturale, de vreme ce tot o universitate din Capitală acorda acelaşi titlu M. S. Regele Mihai?” Acelaşi autor remarca într-un articol că eventual „se resimte din nou nevoia unei reconcilieri naţionale în evoluţia postdecembristă a României”, după gravele derapaje din toate domeniile de activitate de după 1989.

Interesant este faptul că tocmai judeţul Argeş, unde s-a dorit introducerea actelor biometrice în premieră, unde corupţia a fost mereu un adevărat flagel (vezi nenumăratele anchete ale D.N.A. şi altele) şi este locul unde sunt înmormântaţi fondatorii regalităţii româneşti, aici a existat un Armand Călinescu încă la loc de cinste, vinovat de torturarea şi uciderea a mii de legionari din toată ţara. Tot aici a existat reeducarea elitelor studenţeşti într-o închisoare construită pe proprietatea acestuia...

EXISTĂ O LEGĂTURĂ ÎNTRE TITLUL DE DOCTOR HONORIS CAUSA, ECUMENISM, CASA REGALĂ DIN ROMÂNIA ŞI OCULTA MONDIALĂ

Pornind de la faptul că, înalta distincţie de Doctor Honoris Causa a fost acordată până acum de Universitatea din Piteşti doar în cazul fostului Patriarh Teoctist şi ÎPS Calinic al Argeşului şi Muscelului, ne întrebăm fireşte dacă a meritat să fie înmânată recent, la începutul lunii noiembrie a.c., părintelui catolic Roberto Giraldo şi Principesei Moştenitoare Margareta. Şi ce anume i-a determinat pe Nicolae Brânzea (preşedintele Senatului acestei instituţii) şi pe rectorul Ionel Didea să se pronunţe atât de elogios la adresa distinselor persoane menţionate acordându-le acest titlu de onoare?

Desigur anumite raţiuni există. Vedem că, la primul eveniment, a fost decorat preotul catolic şi profesor universitar Roberto Giraldo (director al Institutului de Studii Ecumenice San Bernardino din Veneţia), care între anii 2008-2011 a ţinut cursuri studenţilor şi masteranzilor teologi piteşteni şi a fost iniţiatorul dialogului teologic, concretizat prin întâlnirile şi manifestările ştiinţifice de la Vila Florica din Ştefăneşti şi Curtea de Argeş (potrivit cotidianului Argeşul, 2 noiembrie a.c., p.2, în care apare articolul semnat de M. Neagoe).

Cu această ocazie, domnul Nicolae Brânzea, pomenit mai sus, declara: „Prezenţa părintelui profesor în acest parteneriat ecumenic are drept scop împlinirea poruncii Mântuitorului întregii lumi de a iubi pe aproapele. Părintele profesor Roberto Giraldo este întruchiparea celor mai preţioase virtuţi pe care le cultivă morala creştină şi bisericile surori, Ortodoxă şi Romano-Catolică.” (sublinierea ne aparţine – n.a.)

Din declaraţia de mai sus, transpare în mod evident ecumenismul, această doctrină perfidă şi foarte ambiţioasă, care aspiră la unificarea tuturor religiilor într-una singură, potrivit directivelor statului global promovat de către francmasoneria mondială. Despre ecumenism, „produsul masoneriei”, cum îl denumea părintele profesor şi marele nostru teolog român şi ortodox, Dumitru Stăniloae, se pot spune multe. Subliniem aici, doar faptul că Biserica Ortodoxă (veche de peste 2000 de ani) şi Biserica Romano-Catolică (apărută după anul 1054, care a adus multe inovaţii învăţăturilor de credinţă şi rânduielilor bisericeşti) nu sunt nicidecum surori. Noi spunem mereu în Crezul ortodox: credem numai „Întru una Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică”, cu alte cuvinte în Biserica lui Hristos, păstrătoarea de-a pururi a dreptei credinţe.

Oare nu este interesantă şi participarea unor invitaţi, precum Aurel Pavel (decanul Facultăţii de Teologie din Sibiu, despre care ştim că a promovat în ultimii ani ecumenismul în România), ÎPS Calinic din păcate (despre care aflăm din presa locală, ziarul Jurnal de Argeş din 10-16 octombrie 2012, că a colaborat cu Securitatea sub numele de cod Zamfir, turnându-i îndeosebi pe trei mari duhovnici: Arsenie Papacioc, Adrian Făgeţeanu şi Benedict Ghiuş, din gruparea Rugul Aprins, de la mănăstirea Antim din Bucureşti), Dorinel Frunză (desigur director în cadrul Secretariatului de Stat pentru Culte) şi Cristian Soare (prefectul de Argeş)?

Într-un alt articol, din Argeşul (3-4 noiembrie a.c., p.12), intitulat sugestiv „Dar de suflet şi de iubire pentru Casa Regală”, acelaşi autor M. Neagoe vede în acordarea prestigiosului titlu academic Principesei Margareta (de altfel, lipsind de la acest eveniment şi reprezentată de Principele Radu) un „gest de normalitate şi respect”, pentru Casa Regală.

Spicuim doar din declaraţia aceluiaşi Nicolae Brânzea, preşedintele Senatului Universităţii piteştene: „*Casa Regală este un simbol al aparteneţei statului român la valorile Europei. Majestatea sa Regele Mihai I rămâne o emblemă a rezistenţei şi valorilor libertăţii...*”, precum şi din cea a rectorului Ionel Didea: „*Marile familii ale Goleştilor, Brătienilor, oameni politici precum Ion Mihalache, Armand*

Călinescu rămân repere ale legăturilor de sânge între ceea ce a însemnat Casa Regală şi valorile societăţii româneşti".

Mai putem aminti că titlul a fost justificat „*pentru contribuţii esenţiale la dezvoltarea culturii şi societăţii româneşti*" şi că auditoriul a aplaudat îndelung după discursul Principelui Radu.

Dar, ca să repunem adevărul în drepturile lui, vom spune că Armand Călinescu (căruia un colegiu tehnic şi o importantă stradă centrală din Piteşti îi poartă încă numele!), a fost coautor şi executant al ordinului de asasinare a întregii conduceri a Mişcării Legionare (unică în istoria României, prin doctrina creştină şi naţionalistă, pusă în slujba poporului român şi cunoscută prin anticomunismul acesteia), în frunte cu deputatul Corneliu Zelea Codreanu (cel care a avut curajul de a cere în Parlament scoaterea în afara legii a francmasoneriei). În pădurea Tâncăbeşti, sub pretextul evadării de sub escortă (deşi fiecare deţinut era flancat de un jandarm), au fost sugrumaţi cu funii, potrivit unui adevărat ritual masonic. Trupurile le-au fost arse cu vitriol şi acoperite cu un strat gros de ciment.

Vom spune asemenea, că pe domeniul lui Armand Călinescu s-a construit închisoarea de tristă faimă de la Piteşti.

SCRISOARE DESCHISĂ ADRESATĂ ÎN PRIMUL RÂND POLITICIENILOR ROMÂNI ŞI CONSILIERILOR LEGISLATIVI

În simpla calitate de creştin practicant, care şi-a propus şi caută a trăi în duhul Adevărului şi Ortodoxiei, mărturisesc că m-am rugat şi mă voi ruga neîncetat pentru toţi conducătorii României. Eu cred că Dumnezeu a avut raţiunile Sale când i-a aşezat în fruntea ţării şi mai ales în funcţii importante. Nu este, prin urmare, creştineşte, a-i judeca noi şi a-i condamna pe toţi cei care, din aceste poziţii înalte au făcut compromisuri grave sau nu şi-au făcut deloc datoria. Noi ştim desigur că, la fel ca şi alţii, nici politicienii nu pot fi perfecţi, ci doar perfectibili. Datoria mea rămâne doar să caut să-i sensibilizez mai mult, să le trezesc conştiinţa până la capăt sau acel simţ al responsabilităţii imense pe care o au, atât faţă de Dumnezeu, cât şi faţă de naţiunea română.

Acestor distinşi politicieni şi consilieri legislativi, dar şi funcţionarilor statului din diverse domenii, le voi pune pentru început insistent o întrebare: „Ce se întâmplă în România, domnilor?'' Îi mai pasă cuiva de tot ce ceea ce se întâmplă astăzi în România? Nu e cazul să reamintesc toate realităţile cutremurătoare şi profund revoltătoare... Dar, pot adăuga altele sau într-o altă manieră:

● menţinerea în cadrul instituţiilor de stat, chiar la nivele înalte, a unor persoane, care în mod vădit au adus o contribuţie activă la menţinerea la putere a comunismului (la Ministerul Educaţiei şi Cercetării, la Curtea Constituţională, la Consiliul Superior al Magistraturii, la Parchete, la Ministerul de Interne, la Ministerul Apărării Naţionale etc.etc.);

● lipsa voinţei politice de a se realiza o strânsă legătură între România şi Republica Moldova, în sensul reunificării acestora;

● nesoluţionarea cazului notoriu privind restituirea celor două tezaure româneşti confiscate abuziv de către fosta Uniune Sovietică şi aflate încă, se pare, la Moscova;

● nesoluţionarea marelui dosar privind evenimentele din decembrie 1989 (să se spună, în mod oficial, dacă a fost lovitură de stat sau revoluţie) şi identificarea atât a „teroriştilor'', cât şi a celor implicaţi direct şi decisiv în acestea;

● nesoluţionarea dosarelor privind mineriadele din România;

● nedezlegarea „enigmei'' privind conturile din străinătate ale lui Ceauşescu şi/sau ale Securităţii, de care presa mai ales a legat, pe bună dreptate mereu, numele actualului preşedinte al Partidului Conservator, dl. Dan Voiculescu (personaj politic având o funcţie importantă de conducere la firma Securităţii „Dunărea'' şi devenit astăzi, dacă nu mă înşel, cel mai bogat om politic din România; iar arhiva acestei firme nefiind, în totalitate, desecretizată nici până în prezent!);

● nerecuperarea sumelor, însumând multe miliarde de lei şi valută forte, împrumutate de mulţi politicieni şi funcţionari ai statului, de la fosta Bancorex şi alte bănci (devalizate şi apoi introduse ''firesc'' în procedura falimentului!);

● ascunderea adevărului privind persoanele care au făcut „poliţie politică'', care au adus leziuni grave şi prejudicii importante altor cetăţeni români, prin colaborarea lor strânsă cu organele Securităţii;

● dezinteresul real sau lipsa voinţei politice de a se reduce în mare parte fenomenul generalizat al corupţiei (mita sau şpaga atingând în România ultimelor decenii proporţii halucinante; de pildă mita pentru angajare este în prezent, conform investigaţiei ziarului „Cotidianul'', cuprinsă între suma de aproximativ 3 000 de euro şi 70 000, plătibili şi în rate!; este vorba despre angajarea în profesii liberale: medici, avocaţi, notari, preoţi, profesori etc);

● cazul concret, dintre atâtea altele de acelaşi gen, al patronului unor firme din Gorj, dl.

Clement Mocanu, intrat în vizorul emisiunii „Reflector'' de la TVR 1, care sub acoperirea baronului local din PSD, Nicolae Mischie, a derulat multe afaceri ilegale şi a câştigat licitaţii prin concurenţă neloială (la unele, participând doar cele trei firme, toate ale sale), obţinând profituri enorme şi având tupeul să-l urmărească prin dispozitive moderne de interceptare şi supraveghere (aduse direct din America, fiind şi cetăţean american, după propria-i declaraţie) chiar pe directorul finanţelor publice, care a cumpărat o asemenea locuinţă „aranjată'' astfel!;

● numirea surprinzătoare pentru mulţi la şefia Serviciului Român de Informaţii a unei persoane din opoziţie (din PSD!), a d-lui George Cristian Maior, prin coalizarea în Parlament a Partidului Democrat cu Partidul Conservator (!), UDMR şi PSD (la propunerea preşedintelui Traian Băsescu, care fără a se consulta cu PNL, a admis ''uşor'' CV-ul lui Mircea Geoană!; ceea ce mă determină să cred că e vorba tot de jocuri politice, într-un moment delicat pentru PSD, când lideri importanţi ai acestuia, printre care Ion Iliescu şi Adrian Năstase sunt anchetaţi în dosare grele; şi nici implicarea masoneriei nu este exclusă, pentru a se ajunge la exonerarea lor, ca şi până acum de altfel, de orice răspundere penală);

● extinderea îngrijorătoare a influenţei masoneriei mondiale şi intereselor sale majore în România, speculând momentul aderării noastre la structurile Uniunii Europene;

● ascunderea vreme îndelungată a costurilor integrării faţă de opinia publică din România;

● împiedicarea derulării procesului comunismului din România ş.a.m.d.

Ca să folosesc una din expresiile preferate ale d-lui Robert Turcescu, voi spune că tot ceea ce am punctat mai sus reprezintă doar câteva „bile negre'' pe care le acordă aici autorul, unei mari părţi din clasa politică de la noi. Desigur, ele pot şi sunt în realitate cu mult mai multe.

Din punctul meu de vedere, este extrem de important ca societatea românească să se desprindă hotărâtor şi irevocabil de comunism şi să respire aerul normalităţii. Noi trebuie să dezvoltăm în România un sistem liberal moderat (echilibrat) şi o democraţie reală (nu doar pe hârtie, în procente ale creşterii economice pe ansamblu sau în retorica politică). Avem nevoie de un sistem transparent pentru toţi cetăţenii români. Eu nu cred în acest cult actual al parvenitismului şi populismului, care a înlocuit perimatul cult al personalităţii. Avem nevoie, în schimb, de un cult permanent al adevărului până la capăt şi potrivit acestuia, suntem datori să definitivăm odată procesul comunismului, cel care poate să ne înapoieze demnitatea naţională confiscată şi să se constituie într-un prim pas important pe drumul „refacerii fibrei morale a poporului român'', aspect subliniat magistral de d-na Doina Cornea. După mine, acest proces, atât de mult timp obstrucţionat şi amânat în mod cu totul premeditat de către politicienii de până acum, este marele imperativ al momentului de faţă, consecutiv recunoaşterii şi apropierii noastre faţă de Dumnezeu. Fără acest proces, România şi noile generaţii nu vor putea aspira la un viitor într-adevăr mai bun şi vom purta în continuare povara grea şi plină de păcate a comunismului. Este, dacă vreţi, o spovedanie necesară, fără de care nu putem intra ca naţiune în împărăţia lui Dumnezeu.

Am reprodus în întregime articolul de mai sus, deşi el aparţine unui fost purtător de cuvânt al SRI. Am considerat că îi împărtăşesc această analiză, care ''pune în valoare'' sau conturează vinovăţia şi ''personalitatea'' lui Ion Iliescu. Fostul preşedinte continuă şi astăzi să fie susţinut de unii, fie din ignoranţă, fie din subiectivism (şi ataşament ideologic), ba chiar observăm că a ajuns în centrul unei recente campanii de îmbunătăţire a imaginii sale publice (vezi mai ales, recenta emisiune - Duminica în familie - de pe Antena 1, unde Mihaela Rădulescu l-a invitat în mod special, ca surpriză pentru sărbătoritul Tudor Gheorghe, şi mărturisirea lui Dan Voiculescu la emisiunea lui Robert Turcescu, precum că „nu s-a ocupat îndeajuns de imaginea lui'' şi de aceea oamenii îl privesc cu suspiciune, că ar fi preluat conturile lui Ceauşescu ş.a.m.d.) Nu trebuie să uităm nici faptul că Antena 1 i-a aparţinut lui

Dan Voiculescu, dacă nu-i aparţine sau îi este fidelă şi astăzi, unui om politic şi ''fost'' afacerist foarte controversat în România.

De ce credeţi că dl. Traian Băsescu şi alţii numeau guvernarea cu Partidul Conservator drept ,,soluţia imorală''? Oare, nu pentru că Dan Voiculescu şi mulţi din cei aflaţi în acest partid minuscul împărtăşeau în general setea de putere, oportunismul politic şi alte ''valori'' ale ''modelului'' Iliescu? Cine se va opri într-adevăr asupra tuturor asemănărilor dintre aceştia, va avea destule surprize după părerea mea. În plus eu nu cred că cei 20 şi ceva de mii de dolari, pe care îi avea Voiculescu în conturi în 1989 (după propria-i declaraţie) îi justifică incredibila avere a sa de astăzi iar colaborarea cu Securitatea ar fi fost doar una de circumstanţă.

SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE DOMNUL PREŞEDINTE TRAIAN BĂSESCU

În actuala conjunctură în care se află România, mai degrabă nefavorabilă, vă rog în calitatea mea de tânăr „scriitor'' şi analist politic (poate amator) dar mai ales în calitatea de român, să vă aplecaţi asupra următoarelor rânduri, care pot fi de o importanţă aparte. Dumneavoastră ştiţi mai bine decât mine faptul că suntem într-un moment de răscruce al istoriei noastre şi nu mă refer numai la integrarea noastră în Uniunea Europeană. V-am admirat sincer şi am considerat ca şi domnul Octavian Paler, că sunteţi persoana care poate să schimbe situaţia în bine şi „să ţină în şah PSD-ul''. Milioane de români s-au bucurat când aţi câştigat alegerile, când v-au acordat încrederea şi votul lor. Poate că voi încerca să vorbesc în numele lor, adică „să ţin loc de poporul român'' pentru câteva clipe. Îmi asum această mare responsabilitate, dacă pot să mă exprim astfel.

Mai întâi, îmi exprim îndoiala în privinţa primirii de către dumneavoastră a primului meu volum, în care v-am făcut unele comentarii favorabile, dar nepărtinitoare (eu nefiind nici atunci şi nici acum înregimentat politic), pe care vi l-am trimis prin cumnata dumneavoastră (bibliotecară la un liceu din Suceava, în oraşul meu natal). Dacă nu l-aţi primit, eu vă asigur că îl voi pune pe internet, ceea ce n-am făcut încă şi vă redau textual doar ceea ce am scris în el, la început, în loc de autograf:

„Domnului preşedinte în exerciţiu - Traian Băsescu -,

Am plăcuta onoare să vă supun atenţiei, pentru câteva clipe, o carte de suflet (şi nu numai), pentru biblioteca d-voastră personală.

În primul rând, vă rog în mod respectuos să nu uitaţi niciodată greutăţile noastre, a acelor români care au grija zilei de mâine (pentru ei şi familiile lor). Mulţi şi-au pus speranţe, mai ales în D-voastră, şi în numele unora dintre ei, fac un apel să nu-i dezamăgiţi şi să nu împărtăşiţi soarta d-lui Constantinescu. România ar avea foarte mult de pierdut.

Având în vedere că Justiţia română, ca să iau doar un exemplu, n-a fost reformată IMEDIAT DUPĂ 1989 (cum se impunea), antrenând în degringoladă şi în lanţ grave crize de sistem, pot să vă aduc la cunoştinţă un simplu caz de injustiţie flagrantă: neacordarea moştenirii legale celor în drept să o primească, prin favorizare în faţa instanţei de judecată şi tergiversarea la nesfârşit a proceselor pe rol, pentru că… partea pârâtă a fost lucrător în Securitate (astăzi decedat).

Nu sunt un avocat al ţărănimii române (deşi am absolvit Dreptul), dar sunt întristat să constat atâtea doleanţe legate de pământul care le-a aparţinut de drept. De ce trebuie, ca atât de mulţi români să-şi caute dreptatea în afara ţării, tocmai la Curtea de la Strassbourg? Justiţia română nu e capabilă să facă dreptate? Eu însumi am avut de suferit, de pe urma unui om de afaceri şi a unui jurist cu care am lucrat ca debutant în domeniul juridic (fost securist şi comunist!). Cartea de faţă are ca punct de plecare poate tocmai această injustiţie (nedreptate), care mi s-a făcut, pentru exces de zel.

Nici până astăzi, n-au fost rezolvate cazurile de retrocedare a terenurilor, proprietarilor de drept, sau măcar a contravalorii acestora. E normal să îmbogăţim avocaţii cu aceste procese legate de pământ (şi probabil a unor magistraţi)? Onoarea Justiţiei este pătată. N-ar fi bine oare ca magistraţii să-şi desfăşoare activitatea în alte judeţe decât cele natale sau cele clientelare, tocmai pentru a împiedica în mare măsură corupţia din sistem?

Fără a poza într-un apel patetic, problemele României sunt foarte grave (puţini ştiu aceasta!) iar milioane de români se zbat efectiv să supravieţuiască. Acestea se datorează păcatelor noastre dar şi politicii iresponsabile a unor mari puteri, în domeniul economic.

Primiţi, vă rog, expresia sentimentelor mele de respect, şi aleasă preţuire.

19 august 2005"

Mărturisesc că mi-aş fi putut alege cuvintele cu mai multă grijă în acel „autograf'', dar m-am

gândit atunci să fiu spontan ca D-voastră. Totuşi, nu cred că am spus neadevăruri.

Mă tem că între timp, lucrurile n-au mai mers în direcţia cea bună. Deja, v-am pomenit despre ceea ce crede dl. Cristian Tudor Popescu, la care apreciez sinceritatea şi rectitudinea morală, deşi nu este, după propria-i mărturisire, un creştin şi nu crede în Înviere. Poate că, cine ştie, după ce va citi atent această antologie, îşi va schimba atitudinea şi relaţia sa personală cu Dumnezeu.

Ceea ce cred eu însă, este faptul că s-ar putea să fiţi în centrul unei manipulări abile şi al unor interese uriaşe, toate acestea venind din partea masoneriei. Altfel, nu-mi pot explica unele lucruri de o gravitate enormă, dar care sunt minimalizate sau nu sunt conştientizate. Nu v-aş fi scris această scrisoare deschisă, pe care s-o cunoască şi alţii, dacă nu s-ar fi petrecut în ultimele zile nişte evenimente neaşteptate, deşi eu în ultima vreme aproape nu mă mai mir de nimic. Am certitudinea că masoneria lucrează intens pentru a domina în totalitate România şi de aceea au fost şi sunt mereu înlăturaţi cei care i s-au opus ori s-au dedicat interesului naţional real. Mă refer la situaţiile de mai jos:

● Desemnarea recentă a şefilor SRI din partea preşedinţiei, a unui ,,civil'', din rândul opoziţiei (din PSD!), ceea ce potrivit unor analişti ar însemna ,,acoperirea'' greşelilor din trecut a tuturor liderilor şi membrilor PSD care au intrat în conflict cu legea şi urmau a suporta consecinţele (şi nu sunt chiar atât de puţini aceştia);

● Organizarea acestui Congres al Francofoniei, în aceste zile, dar şi a recentului Congres de istorie a religiilor (unde D-voastră aţi propus chiar înfiinţarea unei asemenea catedre şi la noi, deşi ştim că Mircea Eliade, în a doua parte a vieţii lui, a avut obsesia studiului privind yoga şi a murit ca necreştin…);

● Decorarea lui Andrei Oişteanu cu o înaltă distincţie a statului român pentru ,,meritele'' sale ca preşedinte al Asociaţiei Române de Istoria Religiilor (a unui om care respinge valorile tradiţionale româneşti şi le afirmă în schimb pe cele evreieşti; citiţi vă rog, cu atenţie, cartea sa - ,,Imaginea evreului în cultura română'' ş.a.);

● Tergiversarea la nesfârşit a condamnării oficiale, din partea statului român, a preşedinţiei, a comunismului, şi a unui proces al acestuia (măcar a unuia moral, dacă nu juridic!);

● Numirea lui Vladimir Tismăneanu în fruntea comisiei care să investigheze crimele comunismului (a unui teoretician, care în anii'70 aducea omagii lui Ceauşescu!) etc.

Eu cred că, până la urmă, chiar acest Congres al Francofoniei ar putea avea o anumită legătură cu masoneria şi presupun că au venit mulţi masoni pentru câteva scopuri foarte importante. Nu întâmplător, Adrian Năstase (care are probleme cu justiţia şi are încă o poziţie importantă în PSD) s-a întâlnit cu Tăriceanu ,,la o cafea'' şi i-a propus pentru anumite recepţii sau întâlniri vila ,,Nicolae Titulescu'' (el care l-a inclus de altfel pe acest politician adulat de Carol al II-lea şi de către comunişti, în rândul celor ,,100 de personalităţi din toate timpurile care au influenţat evoluţia omenirii'', carte scrisă de Michael H. Hart). Ori, cred că ştiţi cine a fost Nicolae Titulescu, cel care la ordinul lui Carol al II-lea, mai precis al masoneriei şi al amantei sale evreice (pe numele ei românesc, Elena Lupescu), a strâns relaţiile cu sovieticii, relaţii pe care le-a cultivat ulterior şi fiul său, regele Mihai I, care s-a aliat cu ei împotriva lui Antonescu şi l-a trădat.

Masoneria comunistă este poate de acord, să cedeze acum puterea sa celei de rit scoţian, care ne-a sprijinit şi doreşte atât de mult (în mod suspect, nu?) integrarea noastră rapidă (până nu ne răzgândim!) în Uniunea Europeană. Dar, contra unui serviciu bineînţeles. Şi un asemenea serviciu este tocmai numirea unei persoane din PSD în fruntea SRI, care să blocheze reforma reală în această instituţie atât de importantă şi în altele! Aşa cum, cei şase judecători pesedişti din cei nouă de la Curtea Constituţională au blocat nu o dată reforma în Justiţie alături de Consiliul Superior al Magistraturii! Masonii au venit la Bucureşti tocmai pentru a clarifica acest lucru, pentru a ajunge la o înţelegere amiabilă şi a o impune preşedintelui şi guvernului României. Dar ei au venit şi ca să se asigure că

această numire nu va întâmpina rezistenţă din partea clasei politice sau a poporului român. De aceea, s-a suprapus în modul cel mai suspect cu zilele Francofoniei, a celui mai mare congres organizat la noi până acum şi cunoaştem poate cu toţii, ce măsuri drastice de securitate s-au luat în Bucureşti, ca şi când ar fi fost într-o stare de asediu!

Acestea sunt opinii personale şi tare mult mi-aş fi dorit să nu fie atât de reale şi atât de grave. Dar, cel mai mult aş dori să vă ştiu pe Dumneavoastră departe de jocurile de culise ale acestei monstruoase coaliţii, care este Francmasoneria. Francofonia poate fi de fapt, o reuniune a Francmasoneriei de sorginte comunistă (nu întâmplător au venit atâţia socialişti, în frunte cu Jacque Chirac, preşedintele Franţei). Nu este prea semnificativ, dar până şi denumirea acestora se aseamănă, începând cu acest cuvânt ,,franc'', care are conotaţiile sale.

Îmi exprim totuşi speranţa că România nu va fi îngenuncheată din nou de către Masonerie (ca în timpul comunismului introdus de masoneria roşie, de Marele Orient al Franţei) şi că, în spiritul jertfei marilor noştri înaintaşi, ne vom apăra cu toată fiinţa independenţa şi valorile noastre tradiţionale, adică până la capăt. România nu a fost proprietatea cuiva decât în mod vremelnic şi nu va deveni sclava şi prada nimănui de acum încolo! Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Cu respect,
unul dintre acei români incoruptibili,
purtând amprenta arheului naţional Eminescu…

DOUĂ PERICOLE DE O GRAVITATE EXCEPŢIONALĂ PENTRU ROMÂNIA: AVORTURILE ŞI MICROCIPURILE!

Deşi s-au scris multe articole şi am avut conferinţe şi campanii împotriva avortului pentru sensibilizarea publicului larg, credem că situaţia nu s-a îmbunătăţit ci dimpotrivă. România încă mai este pe unul dintre primele locuri în Europa în ceea ce priveşte numărul de avorturi raportat la numărul de cetăţeni. Statisticile arată că, după 1989 s-au înregistrat aproximativ 1 milion de avorturi chirurgicale pe an! Asta înseamnă că până în prezent avem circa 20 de milioane de copii nenăscuţi ucişi în abatoarele ginecologice! Dacă adăugăm şi avorturile hormonale, prin folosirea metodelor anticoncepţionale, numărul este desigur cu mult mai mare.

Problema avorturilor credem că ţine în mare măsură de informare (mass-media a minimalizat totuşi acest subiect), dar şi de neimplicarea statului în stoparea şi combaterea acestui flagel. După cum bine ştim, prima lege votată în România a fost tocmai liberalizarea avorturilor! Atâta vreme, cât există cabinete de planificare familială, campanii pentru promovarea anticoncepţionalelor de tot felul iar facultăţile de medicină pregătesc cadre medicale care să efectueze chiuretaje, nu credem că putem vorbi de o îmbunătăţire a situaţiei existente.

Avorturile nu sunt nici măcar o problemă doar de natură religioasă (Biserica Ortodoxă considerând pe bună dreptate avortul drept o crimă). Copiii nenăscuţi, ca orice fiinţe umane au tot dreptul la viaţă din momentul concepţiei! Aceşti copii nu sunt „produse de concepţie" sau „ghemotoace de celule", după cum afirmă iresponsabil unii partizani ai avorturilor.

Avorturile sunt un atentat grav nu numai la adresa vieţii (copiii fiind un dar al vieţii şi fructul iubirii, cei care dau sens iubirii), ci şi un atentat grav la sănătatea omului. Se vorbeşte atât de puţin despre leziunile şi suferinţa femeilor care avortează, despre sindromul postoperatoriu, despre sterilitatea dobândită de unele femei, despre ultimele cercetări care demonstrează legătura directă dintre utilizarea pilulelor anticoncepţionale şi depresie. Oare câte femei nu au avut după avort coşmaruri toată viaţa lor?

Avorturile constituie şi o problemă socială serioasă. Multe cupluri ajung să se despartă datorită lipsei consimţământului reciproc. Apoi, se poate vorbi şi despre sporul negativ demografic, cunoscând faptul că la ora actuală, în România, se nasc tot mai puţini copii şi mor tot mai mulţi oameni în vârstă.

Pe plan internaţional există convenţii şi tratate care privesc drepturile omului şi chiar dreptul copilului dar nu există legi internaţionale care să interzică avorturile şi să ocrotească dreptul copilului nenăscut la viaţă.

Prin urmare aş vrea să pun câteva întrebări. De ce nu este ocrotit acest drept la viaţă al copilului dinainte de naştere? Cum vă explicaţi astăzi exacerbarea sexualităţii, prin apariţia disciplinei sexologiei, a planning-ului familial, a programelor de educaţie sexuală (încă de la nivelul grădiniţei!)?! Cum vă explicaţi mentalitatea modernă a cncubinajului, de experimentare a sexului înainte de căsătorie, a „căsătoriei de probă''? Cum se face că există organizaţii care militează astăzi pentru promovarea în masă a anticoncepţionalelor, ca pe ceva foarte firesc? Nu realizează ele oare că acestea sunt abortive? Sau ce sunt campaniile de „informare'' a femeilor, îndeosebi din lumea rurală, pentru folosirea lor şi a prezervativelor? Ori, utilizarea prezervativului este o metodă contragestivă, refuzul de a colabora cu Dumnezeu şi este o formă de onanie (masturbare, malahie).

E timpul să ne trezim la realitate. Să ne trezim conştiinţa în cazul în care ea este amorţită sau anesteziată de-a binelea. Şi ce este conştiinţa altceva decât glasul lui Dumnezeu sădit în om, care ne mustră părinteşte atunci când greşim sau săvârşim păcatul? Regretatul părinte Ilie Cleopa, vieţuitor în mănăstirea Sihăstria, ne spunea: „Toate păcatele sunt păcate, dar pruncuciderea (adică avortul) este mai mare decât toate. O femeie care a făcut un singur avort, este oprită de la Sfânta împărtăşanie 20 de ani. Este ucidere de om."

Iar într-un volum editat în 2009 de Fundaţia Sfinţii Mariri Brâncoveni intitulat „Cu ce preţ" (după păr. Arhim. Arsenie Papacioc „Cea mai completă scriere despre avort şi contracepţie") se spune: „Femeia însărcinată este fiinţa cea mai nobilă din câte există. Femeia care moare născând viaţă, este socotită martiră. Cea care moare în timpul avortului, pierde două vieţi deodată. Copilului avortat nu i se ia numai dreptul la viaţă, ci şi dreptul la Botez şi la lumina lui Dumnezeu. Îi ucidem nu numai trupul, ci şi sufletul, crima fiind îndoită. De aceea, un copil, dacă nu este dorit, trebuie ajutat să se nască şi apoi dăruit spre înfiere, sau spre altă formă de a trăi şi a primi Sfântul Botez. Astfel se evită încărcarea conştiinţei cu un aşa de mare păcat. (...) Potrivit moralei creştine, avortul este un păcat strigător la cer, una dintre cele mai grele şi apăsătoare năpaste. «Acest păcat întruchipează trei mari păcate laolaltă: NECREDINŢA, DESFRÂNAREA şi UCIDEREA». (Pr. Prof. Ilie Moldovan)"

Astăzi, canoanele părinţilor duhovnici sunt desigur mai blânde, poate şi datorită ispitelor mai mari din vremurile noastre, dar căinţa pentru păcatul săvârşit trebuie să fie adevărată şi fapta să fie răscumpărată prin multe fapte bune.

Nu trebuie să neglijăm nici aspectul că ambii parteneri (femeia şi bărbatul) sunt la fel de responsabili pentru complicitatea la crima avortului. Totuşi, femeia este cea care se poate opune până în ultimul moment.

Este strigător la cer că în Marea Britanie şi în alte ţări, multe mii de embrioni umani au fost şi sunt utilizaţi în laboratoarele de experimentare! Cum să nu te indignezi când afli că, ,,embrioni'' umani, aflaţi în surplus, au fost utilizaţi chiar şi pentru obţinerea de produse cosmetice! Închipuiţi-vă şi dumneavoastră până unde au mers lucrurile!

Cât priveşte microcipurile, acestea nu spunem că sunt rele în sine, cu excepţia faptului când scopul lor este unul rău. Dacă ele sunt aplicate omului, apare însă o problemă care ne priveşte pe toţi. Pentru că aici este vorba despre controlul total asupra omului şi de suveranitatea statului. Nu putem rămâne indiferenţi faţă de lichidarea libertăţii individuale (de exprimare, de conştiinţă ş.a.) şi independenţei statului. Sunt până la urmă valori centrale ale democraţiei.

Din moment ce democraţia este tot mai aproape de un faliment total pentru că se doreşte astăzi acest lucru, putem deja întrezări noua formă de guvernare: dictatura sau imperialismul la scară planetară. Un alt totalitarism, o nouă formă de sclavie, de tip modern, tehnicizată, globală şi fără precedent. Iar primul pas spre această dictatură universală este controlul omului de pretutindeni prin microcipuri şi crearea unei baze de date cât mai complete despre fiecare (inclusiv situaţia materială, convingeri etc.). În faţa unei asemenea reţele globale, omul este practic forţat să se supună pentru a supravieţui şi nu se mai poate împotrivi.

Ca şi în cazul comunismului, acest globalism/imperialism îşi propune implicit zdrobirea creştinismului autentic, adică ortodoxiei. Nu în acelaşi tip brutal ca înainte, ci într-un mod discret, tipic de altfel pentru activităţile subversive ale ocultei mondiale (masoneriei), care dintotdeauna (de la cavalerii templieri, care au ajuns să fure, să jefuiască, să scuipe pe cruce şi să practice homosexualitatea etc. şi până la masonii contemporani infiltraţi peste tot) au urât de moarte creştinismul slujind satanismul dimpreună cu urmaşii celor care l-au răstignit pe Mântuitorul nostru al tuturor, Iisus Hristos.

Ori, microcipurile constituie într-adevăr instrumentul ideal şi discret pentru a instaura dominaţia lui Antihrist, care este iminentă şi pregătită în toată lumea. Nu mai vorbim de faptul că pecetea lui sau numărul fiarei 666 este prezentă atât în codul de bare de pe produsele din hipermarket-uri, cât şi în aceste microcipuri. Tot acestea sunt deja folosite pentru crearea roboţilor humanoizi (aflaţi într-un stadiu avansat al cercetării), viitorii soldaţi şi asasini cibernetici. În circa 6 ani, am fost informaţi că armata americană va fi înzestrată cu asemenea roboţi având doar jumătate din efectiv format din oameni. Poate părea desigur incredibil dar uitaţi-vă şi la progresul uimitor pe care îl înregistrează an de an domeniile informaticii, electronicii şi robotizării. Şi trebuie spus că, oricum cercetările neoficiale sunt cu circa 15

ani înainte faţă de cele pe care ajungem să le cunoaştem noi prin mass-media.

Ca români, credem că trebuie să urmăm pilda domnitorului Ştefan cel Mare şi Sfânt, care se răsuceşte în mormânt văzând apatia generală a creştinilor de astăzi. Dacă domnia sa cu ajutorul lui Dumnezeu şi-a biruit vrăjmaşii, învingându-l în două rânduri până şi pe Mahomed al II-lea, cuceritorul Constantinopolului (capitala imperiului roman de răsărit sau bizantin), luptând exemplar cu păgânii şi având de partea sa toată ţara, de ce nu am putea şi noi să ne apărăm astăzi credinţa şi datinile în faţa noii invazii a păgânismului?

Bunul Dumnezeu ne-a învrenicit totuşi a-l avea printre noi pe părintele Iustin Pârvu, care a tras recent semnalul de alarmă prin apelul său adresat creştinilor şi prin actualul referendum prin care ne putem împotrivi introducerii microcipurilor în documentele noastre.

Este momentul să fim aşadar uniţi şi pe deplin conştienţi de pericolele care ne pândesc. Să avem mai mult curaj şi mai multă credinţă în Dumnezeu. Să nu ajungem în situaţia de a ne lepăda de Hristos. Dumnezeu să ne ferească în veci de o asemenea cădere. Amin.

OAMENI BUNI, GÂNDIŢI-VĂ FOARTE SERIOS DACĂ PUTEŢI ACCEPTA MICROCIPURILE ÎN ACTE ŞI APOI PRIN IMPLANT!

Fraţi ortodocşi, a sosit într-adevăr timpul muceniciei. Părintele Iustin Pârvu a tras semnalul de alarmă. Să trăim în fiecare zi ortodoxia, ca şi cum ar fi ultima zi din viaţa noastră şi s-avem mereu gândul la Dumnezeu. Să renunţăm cu toţii la tăcere, indiferenţă şi chiar ipocrizie sau formalism. Astăzi, mai mult ca oricând, este de datoria noastră (clerici sau simpli mireni) să luăm atitudine în mod tranşant.

Trebuie să ne apărăm cu orice preţ valorile creştine şi naţionale. Trebuie să apărăm împreună **CETATEA ORTODOXIEI ŞI ROMÂNIA**, asediate în prezent şi infiltrate tot mai mult de vrăjmaşi vizibili şi oculţi. Noi nu putem face nici un compromis în ceea ce priveşte Adevărul sau credinţa noastră sfântă.

Să respingem aşadar, cu o hotărâre nestrămutată orice atac şi orice hulă împotriva lui Dumnezeu sau Mântuitorului sau Maicii Domnului, sfinţilor, preoţilor (care se înmulţesc într-un ritm îngrijorător în mass media centrală mai ales), ecumenismului (care este „pan-erezia secolului XX" şi „produsul masoneriei", după cum ne spune marele nostru teolog Dumitru Stăniloae), contactele cu sectele şi ereziile de orice fel, avorturile, metodele contraceptive şi contragestive, prelevarea de organe de la cei aflaţi în moarte cerebrală (deci nu în moarte clinică; şi Legea acordului prezumat prin care noi înşine, în lipsa unui testament sau act notarial devenim fără voia noastră donatori de organe!), homosexualitatea, prostituţia, yoga (care ni se prezintă ca fiind creştină!), astrologia (zodiacurile), ghicitul, deschiderea psaltirii, teoriile evoluţionismului de orice factură, terapiile alternative (de genul bioenergie, acupunctură, fitoterapie etc.)...

Pe data de 25 februarie 2009, a fost emisă Hotărârea de Guvern nr.55, privind dispozitivele medicale implantabile active, care reglementează posibilitatea introducerii de microcipuri dotate cu tehnologie RFID la fiinţa umană! Aşadar, implantul obligatoriu se apropie cu paşi repezi. Momentan se poate face deci, decât din raţiuni medicale! Mai târziu, vor exista raţiuni de securitate şi siguranţă. Este incredibil faptul cât de repede au evoluat lucrurile în ultimul timp în această direcţie.

Ca simplu creştin vă întreb dacă astăzi, când **mai putem încă împiedica acest proces de utilizare a microcipurilor pentru urmărirea omului** şi nu avem convingerea şi tăria de a ne opune, mâine când va veni peste noi dictatura lui Antihrist cu prigoană mare pentru creştini, atunci ce vom mai putea face? Nu va fi oare prea târziu, având în vedere penetrarea şi dezvoltarea viitoare a acestei tehnologii în toate sectoarele vieţii noastre?

Partizanii utilizării lor asupra fiinţei umane vin cu argumente în special de ordin economic, deoarece ei ştiu că nu pot invoca acum implantul pentru prevenirea răpirilor sau altor infracţiuni, ori cel la nou-născuţi. Şi iată, care sunt acestea: controlul accesului, cartele de club, pontajul computerizat, managementul deşeurilor, controlul serviciilor în cantine şi restaurante, credite şi tranzacţii bancare, controlul şi urmărirea produselor în procesul de fabricaţie, controlul inventarului, identificarea anvelopelor, prevenirea furtului autoturismelor, tichete pentru Ski Lift, identificarea automată a autovehiculelor, administrarea pompelor de benzină, şi... atenţie... identificarea animalelor.

Cu alte cuvinte, dacă animalele pot fi oricând identificate şi urmărite, în viziunea lor, de ce n-ar fi posibil acelaşi lucru şi în cazul oamenilor? **Punem aşadar pe acelaşi plan omul cu animalele şi produsele de orice fel?** Vi se pare demnă şi corectă această iniţiativă diabolică de însemnare a omului, care este făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu? Sau vi se pare normal să fim reduşi la statutul de simplă marfă ori fiinţă vie, după ce anterior ni s-a pus în acte un număr prin Codul Numeric Personal?

Acum vor să ne pună şi **pecetea satanei**, care se află în codul de bare încorporat în microcip! Şi nu oricum, cu voia noastră! Sau dacă nu, în mod forţat şi obligatoriu prin lege. Deja există unii care au cerut expres aceste microcipuri, din rândurile prostituatelor şi homosexualilor. Alţii le-au acceptat vrând-nevrând pentru a avea acces pe unele plaje sau în unele cluburi, ori pentru simplul motiv că sunt... cool!

Este timpul să cerem dezbateri publice serioase şi în acelaşi timp un referendum, prin care să fie consultat întreg poporul român. Aşa cum au făcut şi au reuşit grecii şi sârbii. Oare noi românii, nu suntem în stare să ne împotrivim însemnării cu semnul lui Antihrist şi controlului total care va aduce dictatura lui?

CITIŢI ŞI DAŢI MAI DEPARTE!

TREBUIE SĂ NE RECUCERIM INDEPENDENŢA ŞI TOTODATĂ SĂ NE PĂSTRĂM LIBERTATEA!

Istoria ultimelor decenii ne arată clar că din 1946, România a avut un parcurs tot mai sinuos. Ştim astăzi cam ce a însemnat pentru poporul român experimentul totalitar al comunismului. Ştim însă mai puţin ce s-a întâmplat după căderea dictaturii ceauşiste, când ni s-a spus că am ales tranziţia spre capitalism. Şi nu ştim mai nimic despre vremurile pe care tocmai le trăim, când totul evoluează cu repeziciune către primul totalitarism şi imperialism la scară planetară.

Ne putem reaminti că după anul 2000, partidele de stânga (PSD şi PC) au început demersurile pentru integrarea României în Uniunea Europeană, fără a consulta specialiştii, toate partidele şi ONG-urile, fără a analiza impactul şi consecinţele acesteia pe termen lung. S-au făcut câteva sondaje de ochii lumii şi cam atât. Nu s-a făcut, cum ar fi fost firesc şi necesar, o dezbatere publică serioasă şi un referendum. În timpul guvernării lui Ion Iliescu, a fost revizuită în 2003 Constituţia României, cu toate că participarea a fost una extrem de slabă, pentru a permite pe viitor ca legile adoptate la Bruxelles să prevaleze asupra legilor române, adică să aibă întâietate. Iar fostul premier Adrian Năstase a promovat printre altele iniţiativa legislativă prin care avocaţii să ia parte la toate actele de urmărire penală! Pentru a îngreuna sau împiedica activitatea procurorilor şi în special lupta anticorupţie, care tocmai începuse să dea roade.

Se ştie desigur, că România a avut foarte puţine cazuri de condamnări la nivel înalt. Imunitatea parlamentară a permis neînceperea urmăririi penale sau achitarea senatorilor şi deputaţilor care au săvârşit diverse fapte de corupţie, oferind un exemplu negativ pentru alţii. Ştim de asemenea şi ce privilegii şi ce pensii şi-au votat în ansamblu aceşti „reprezentanţi ai poporului".

Nu este de mirare nici faptul că fosta securitate şi-a făcut de cap în toate domeniile, inclusiv în mass-media. Intoxicarea presei şi aruncarea în derizoriu sau minimalizarea unor probleme majore ale societăţii, continuă şi astăzi fără nicio reticenţă. De pildă, se mai invocă uneori „aşa-zisa conspiraţie împotriva României" de parcă nici n-ar exista de fapt. În realitate, au existat şi există unele grupuri de interese (şi oculte), care au încercat şi continuă să destabilizeze multe state, în special România. Pentru simplul motiv, că toate statele lumii trebuie să dispară pentru a se naşte o „republică universală", de fapt un imperiu în toată regula iar libertatea oamenilor să fie restrânsă până la anulare.

Aţi observat şi dumneavoastră cum au reacţionat după 1990 mass-media internaţională în ceea ce priveşte România şi cetăţenii ei. Prin zugrăvirea în cele mai sumbre culori (inclusiv în sondaje), s-a susţinut o adevărată propagandă împotriva noastră. Au fost amplificate la maximum şi generalizate faptele sau slăbiciunile unora dintre compatrioţii noştri.

Apoi ne-au ruinat, cu aportul unora dintre noi, mediul cultural şi spiritual. Ne-au determinat să renunţăm la multe din produsele româneşti, prin falimentarea multor firme şi să importăm tot mai mult din afară, din Uniunea Europeană. Ne-au adus pe cap gripa aviară, care ne-a costat multe sute de milioane de euro, vaccinuri mai mult decât dubioase (precum Gardasilul, pentru „prevenirea" cancerului de col uterin la fetiţele până în 14 ani), împrumuturi externe înrobitoare, prin care economia românească a fost afectată mai grav. Ba, am mai fost acuzaţi nu demult, că actuala gripă porcină a plecat din România, ştiind că în anii trecuţi am avut la Timişoara cazuri de pestă porcină...

România a cheltuit sume enorme pentru exerciţiile militare în parteneriat cu NATO, pentru participarea sa activă cu trupe şi echipamente în diverse operaţiuni efectuate în Afganistan, Kosovo şi Irak. Dar şi pentru aderarea completă la Uniunea Europeană. În acelaşi timp, exporturile româneşti au scăzut drastic în favoarea importurilor, îndeosebi venind din UE. Iar agricultura şi turismul, care puteau fi şi sunt atuurile României, au fost sprijinite cu adevărat doar în declaraţiile electorale.

Mai recent, asistăm şi la un alt import, generat de „necesitatea" introducerii la noi a microcipurilor în acte (cu toate elementele) şi prin implant (deocamdată pentru unii pacienţi, în sistemul sanitar). Ni s-a spus

că trebuie, dacă ... vrem să intrăm în Spaţiul Schengen şi să avem dreptul de a lucra legal în statele membre ale acestui acord. Iar aceste microcipuri sunt introduse deja, tot fără nicio dezbatere publică sau referendum! Ca şi când părerea noastră, a românilor, nu ar avea nicio importanţă sau valoare.

Ori, situaţia reală este extrem de gravă şi primejdioasă, nu numai pentru faptul că ne este lezată demnitatea şi conştiinţa religioasă (pecetea satanei fiind prezentă prin simbolul 666, aflat în codul de bare încorporat!), ci şi prin îngrădirea fără precedent a libertăţii şi intimităţii vieţii private.

Cum poate fi cineva liber, când i se întocmeşte cel mai mare şi complet dosar electronic, când este urmărit oriunde pas cu pas, zi şi noapte? În timp ce, alţii – nu se ştie măcar cine sunt exact, pot avea acces permanent la aceste date şi le pot manipula! Ce libertate mai poate avea cineva, atunci când i se implantează un microcip RFID, care poate să-l iradieze sau să-l manipuleze prin anumite substanţe chimice foarte periculoase, determinat astfel să facă voia sau jocul celor care se grăbesc în prezent să pregătească calea întronării viitoare a lui Antihrist ca împărat al lumii întregi?

Prin urmare, ne adresăm tuturor românilor să conştientizeze cât nu e prea târziu, imensul pericol al noului totalitarism şi să lupte prin toate mijloacele legale pentru recucerirea suveranităţii României şi păstrarea libertăţii, nu numai pentru ei înşişi, cât şi pentru generaţiile următoare care au dreptul la un viitor mai bun.

Vă las pe dumneavoastră să apreciaţi (iar poziţia noastră este apolitică), dacă este chiar atât de radical sau incorect Manifestul Mişcării conservatoare din România, al unui partid înfiinţat se pare în 2008 şi alcătuit din tineri intelectuali anticomunişti, cu scopul redresării României din punct de vedere moral, economic şi cultural. Acest pliant îl vom reda în întregime mai jos.

Partidul ''Mişcarea conservatoare” este un partid de dreapta – în formare – care nu are nimic în comun cu clasa politică din România ultimilor 70 de ani.

Ca urmare a stării de criză, fără precedent, prin care trec statul român şi poporul român, Mişcarea conservatoare lansează următorul

MANIFEST

1) Prin politica dusă în ultimii 15 ani – de ruinare a economiei naţionale, de înfometare a populaţiei şi de fărâmiţare a ţării – conducătorii României se fac vinovaţi de înaltă trădare în faţa poporului român!

România este pe punctul de a pierde Ardealul!

· Populaţia României cunoaşte cea mai gravă criză economică din ultimii 70 de ani.

· În România au fost introduse deliberat cele mai multe taxe şi impozite din lume (oficial peste 400) ceea ce duce la decimarea populaţiei ţării; despre acest record mondial nu se spune nici un cuvânt.

· România are în acest moment datorii externe mai mari decât avea la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, iar „mutarea” rezervei de aur a României în afara ţării, transformă statul român într-un stat vasal.

· Prin acceptarea şi promovarea legii privind statutul minorităţilor naţionale, de către clasa politică actuală, România va pierde o parte din trupul ţării. Autonomia culturală maghiară duce în mod inevitabil şi programat la crearea regiunii autonome maghiare. Acesta este deziderатul UDMR care, în complicitate cu conducătorii statului român şi sub asistenţa structurilor suprastatale – UE – îl va pune în fapt.

Trebuie redefinită expresia ''înaltă trădare naţională” şi judecată întreaga perioadă de după '89 prin această prismă.

* Acest Manifest se referă la toate partidele parlamentare din România.

2) Integrarea României în Uniunea Europeană înseamnă dezintegrarea statului român.

· Aderarea şi integrarea României în structurile supranaţionale europene – UE – se face fără cunoaşterea publică a tuturor condiţiilor impuse şi acceptate iresponsabil de către statul român;

· Nu de multă vreme am ieşit de sub opresiunea Uniunii Sovietice, după ce întreg poporul a trecut prin şocul comunismului. Astăzi ni se impune să intrăm sub jugul unei alte uniuni – Uniunea Europeană. Aceeaşi comisari, aceleaşi condiţii de vasalitate, aceeaşi clasă politică slugarnică şi trădătoare. Se pregăteşte, prin legile care au fost date referitor la gospodăria şi averea omului simplu, aceeaşi colectivizare. Acest lucru trebuie oprit!

· Pentru a acoperi înţelegerile secrete între ''conducătorii" României şi UE, Constituţia României a fost modificată în 2003, printr-un referendum trucat. Ca urmare, în acest moment, România aderă la UE prin voturile unui parlament compus în cea mai mare parte din indivizi ticăloşiţi, şi nu prin referendum;

· Ca urmare a aderării la UE, economia naţională va fi desfiinţată; întreprinderile mici şi mijlocii vor dispărea; România se va transforma în consumator al resturilor statelor europene;

· Serviciul de propagandă oficial ne prezintă Uniunea Europeană ca pe ,,Europa" – adică ,,Europa = UE". Doar că UE este o organizaţie cu un statut ca oricare altul fără legătură cu credinţa şi cultura Europei;

· Mass media sunt pro europene şi antiromâneşti. Poporul român este arătat lumii şi lui însuşi în cele mai proaste culori. După opinia mass mediei nimic bun nu se mai poate naşte în România. Astfel ,,românii sunt laşi", ,,proşti", ,,leneşi", ,,trădători", ,,necivilizaţi", ,,ne-europeni", ,,săraci"... Dar, dacă este aşa cum ne spune propaganda internă şi internaţională, atunci de ce Uniunea Europeană ţine atât de mult ca România să adere? Şi de ce nu pleacă din ţară conducătorii noştri? Ar putea pleca oricând într-o altă ţară unde sunt oameni bravi, deştepţi, harnici, demni, civilizaţi şi europeni. Totuşi, Europa ne vrea – mai precis: Europa ne vrea slugi!

România nu trebuie să ,,intre în Europa" – România a fost, este şi va fi în Europa. Multe din ţările care aderă la UE nu fac parte geografic din Europa!

3) România se află practic sub ocupaţie militară. În acest moment pe teritoriul României sunt plasate baze militare străine.

· România este în război cu Irakul şi cu Afganistanul. Armata română participă la un război de ocupaţie şi jaf.

· Urmarea intrării României în NATO este situarea de baze militare americane pe teritoriul ţării. Aceasta nu înseamnă altceva decât că România se află în acest moment sub ocupaţie militară; în România NATO poate introduce oricât şi orice fel de armament, fără a cere permisiunea statului român;

· Participarea României la structurile NATO nu aduce nici un avantaj pentru ţară. Acest lucru este evident în cazul chestiunii Canalului Bîstroe, când NATO a lăsat cu laşitate ca România să piardă o parte din teritoriul naţional.

· Ca urmare a aderării României la NATO, armata naţională trece printr-un proces de dizolvare care are ca scop dispariţia ei şi înlocuirea cu o armată sub comandă internaţională. Acest proces duce la dispariţia statului român suveran;

· Clasa politică românească ne ascunde faptul că România se află în război cu Irakul. De ce nu se spune public care este preţul real pe care îl plătesc românii pentru susţinerea şi participarea la acest război care nu are nici un rost pentru ţară?

· România a dus în istoria ei războaie de apărare şi nu de ocupaţie şi jaf. Cine le dă dreptul conducătorilor României să târască, prin minciună publică, ţara în acest război nedrept, plătit cu preţul mizeriei de către populaţie?

· Participarea României la lupta împotriva ,,terorismului islamic" este o altă modalitate de a plăti un preţ exorbitant pentru o luptă care nu este a românilor. Care este acest preţ? Când a avut România probleme cu ,,terorismul islamic"?

Prima preocupare a conducătorilor statului român trebuie să fie întărirea armatei naţionale şi nu

intrarea în NATO sau în oricare structură militară internaţională.

4) Statul român este compus de resturile fostei securităţi şi ale Partidului Comunist Român – de afacerişti ticăloşiţi, hoţi şi analfabeţi, care nu au nici o legătură cu destinul României în istorie.

· În România nu există oameni politici, partide politice sau doctrine politice. România este o ţară fără conducători. Cei din fruntea statului (şi a partidelor) sunt preocupaţi de obţinerea de facilităţi, privilegii pentru marile grupuri de interese internaţionale şi pentru ei înşişi, în detrimentul ţării.

· Cine îşi imaginează că există vreo legătură între activitatea guvernului şi a Parlamentului şi o doctrină politică (oricât de bună sau de rea) se înşeală! Singura politică practicată de întreaga clasă politică din România este politica dizolvării statului român, politica distrugerii poporului român prin toate mijloacele! (fie economice, fie culturale).

· Legile statului român nu au nici o legătură cu firea românilor, cu credinţa şi cultura românilor. Parlamentul ultimilor 16 ani este alcătuit din oameni care dispreţuiesc tot ce-i românesc, din oameni fără Dumnezeu. Ateismul este „credinţa” lor. Guvernele ultimilor 16 ani sunt alcătuite din cei mai depravaţi hoţi, din cei mai incompetenţi indivizi.

· M.C. ca formaţiune politică este la început de drum. Noi nu facem parte din sistemul politic actual. Noi nu suntem un rest al P.C.R. sau al securităţii. M.C. aduce un curent românesc în politica românească. Acest lucru se va vedea oricât de greu va fi.

România este a românilor – România trebuie recucerită şi eliberată de lichelele şi jigodiile postdecembriste.

NUMAI ÎMPREUNĂ VOM PUTEA LUPTA PENTRU LIBERTATEA, DEMNITATEA, MÂNTUIREA NOASTRĂ ŞI A COPIILOR NOŞTRI!

Mărturisesc încă de la început că aceste rânduri n-au fost scrise pentru a induce cumva panică în rândul cititorilor, care vor avea bunăvoinţa de a le parcurge. Deşi problemele cu care ne confruntăm astăzi sunt realmente grave iar unele chiar extrem de grave, totuşi nu trebuie să ne pierdem cu firea în faţa lor nicio clipă, ba chiar este necesar şi de dorit să lucreze în noi neliniştea cea bună, adică să ne mobilizăm exemplar împreună, fără teamă, pentru a le rezolva cu răbdare şi înţelepciune.

Subliniez faptul că trebuie să ne unim eforturile mai mult ca niciodată, uniţi în jurul Adevărului şi valorilor sale neperisabile sau etern valabile. Puterea noastră şi a popoarelor în general, stă tocmai în unire, dar şi în capacitatea noastră de a ne pune în slujba comunităţii din care facem parte, jertfindu-ne la nevoie chiar viaţa pentru aproapele nostru şi pentru Dumnezeu. Ori a-ţi sacrifica viaţa pentru alţii, ştim că este semn de nobleţe sufletească sau o formă de eroism creştin. Pentru creştinii autentici reprezintă până la urmă ceva firesc, pentru că ei ştiu că viaţa nu le aparţine lor înşile, ci le-a fost dăruită cu un scop de către Dumnezeu şi pot renunţa la ea, când devine un imperativ a-L mărturisi pe Hristos şi credinţa cea adevărată. Fără îndoială, aplicarea pe oameni a microcipurilor reprezintă cu adevărat un atentat la demnitatea, libertatea şi mântuirea lor!

Pentru cei care nu au încă cunoştinţă de apariţia microcipurilor sau de scopul acestora, trebuie să facem câteva precizări absolut necesare. Microcipurile reprezintă la ora actuală cele mai performante dispozitive elecronice, ajungând să fie reduse în prezent sub 1 mm, putând fi introduse chiar sub pielea umană sau a animalelor printr-o simplă injecţie cu o seringă. Acestea au capacitatea de a stoca un număr impresionant de informaţii şi de a le transmite pe calea undelor radio către un aparat de citire de la distanţă (scaner). Mai mult, ele pot fi localizate oricând prin satelit (prin sistemul GPS) şi pot permite chiar ascultarea posesorilor. În cazul biocipurilor, care se preconizează a fi implantate oamenilor de pe întreaga planetă, s-a ajuns până acolo încât pot elibera şi unele cantităţi infime de substanţe chimice purtătorilor, cărora li se provoacă la comandă anumite stări fiziologice necontrolabile până la suferinţe greu de imaginat şi de suportat!

Ca orice invenţie a omului, dar ştiind că orice act creator al său este totuşi inspirat de divinitate, microcipurile ar putea avea desigur şi unele aplicaţii pozitive, ca şi în cazul energiei nucleare sau atomice, dinamitei, etc. Numai că de această dată, aplicaţiile acestora sunt mai mari, multe dintre ele înfricoşătoare şi încă greu de contabilizat.

Se pare că microcipul a apărut iniţial ca o încercare a oamenilor de ştiinţă de a mări performanţele telefoanelor mobile, prin reducerea dimensiunii şi calităţii lor. Însă putem observa că această invenţie importantă este astăzi deturnată spre aplicaţii nedorite de nimeni, şi anume către urmărirea omului de către om de la distanţă! Dacă ar fi vorba numai de cazul infractorilor periculoşi pentru societate sau de cel al „teroriştilor'', poate că am accepta fără prea mari rezerve, dar a impune prin lege tuturor cetăţenilor unui stat sau la nivel de federaţie de state să poarte microcipuri (în acte, viitoarele carduri şi chiar sub piele!) considerăm că este deja mult prea mult, o măsură absolut aberantă şi neîntemeiată, îndreptată împotriva omului şi drepturilor sale fundamentale.

În primul rând, o asemenea măsură reprezintă, după cum am afirmat deja, un atentat grosolan şi fără precedent la adresa demnităţii umane. Nu mai este vorba doar de asimilarea omului cu un număr sau cu o simplă marfă prin Codul Numeric Personal (deşi omul este chip şi asemănare cu Dumnezeu), ci de o însemnare asemănătoare cu cea care se face la animale! Invocându-se protejarea de furt sau răpire, se încearcă deja implantul unui microcip la nou-născuţi! Iar noi toţi suntem codificaţi şi amprentaţi ca pe o bandă de infractori!

În al doilea rând, este vorba despre lipsirea omului de libertate şi despre transformarea societăţii

contemporane într-o uriaşă închisoare, într-o societate atomizată, în care fiecare cetăţean este rupt de comunitate şi se alienează, fiind permanent supravegheat de vigilentul ochi electronic. Iar ortodocşii, care au fost şi până acum loviţi crunt de experimentul masonic al comunismului, vor fi în continuare supuşi unei prigoane şi discriminări din partea ocultei mondiale. Şi vor suporta consecinţele şi cei care se vor pronunţa împotriva sistemului informatic, care a ales nu întâmplător simbolul de recunoaştere la codul cu bare tocmai simbolul anticreştin sau semnul Fiarei, care este 666. Prin urmare, libertatea de expresie se va reduce până la anulare.

În al treilea rând şi pentru creştini este cel mai important lucru, acceptarea treptată a actelor cu microcip ne va lipsi de harul şi ajutorul lui Dumnezeu (constituind o cădere sau un păcat) iar acceptarea implantului pe mâna dreaptă sau pe frunte va constitui cu certitudine lepădare de Dumnezeu! Să ne ferească bunul Dumnezeu de aceasta! Şi atunci ne punem fireşte întrebarea dacă va mai exista mântuire. Pentru că unui creştin nu-i este indiferent dacă va ajunge în Rai sau în Iad.

CONŞTIENTIZĂM NOI PE DEPLIN PERICOLUL EXTREM PE CARE ÎL REPREZINTĂ UTILIZAREA MICROCIPURILOR PE OAMENI?

Data de 11 septembrie 2001, când a avut loc regretabilul atac asupra turnurilor gemene din New York va rămâne în analele istoriei ca momentul declanşator al luptei internaţionale împotriva „terorismului”, prin adoptarea în Statele Unite ale Americii şi apoi în alte state a unor legi tot mai restrictive în ceea ce priveşte drepturile şi libertăţile fundamentale ale omului.

Totodată, s-au alocat din banii publici sume imense poliţiei şi în special serviciilor de spionaj. Au început să fie injectaţi mai ales în noua industrie a cipurilor, care va cunoaşte în continuare o dezvoltare susţinută. Când de fapt, aşa-zişii terorişti au fost inventaţi şi sprijiniţi, cu scopul clar de a fi impuse legi restrictive la adresa omului de pretutindeni şi să fie exploatate bogatele resurse de petrol din Irak. Un paravan confortabil pentru atingerea scopurilor ocultei mondiale!

Nu ne permite desigur spaţiul, să demonstrăm aici teza absolut falsă a „terorismului internaţional” îndreptat împotriva SUA şi statelor „democratice”, exercitat de aşa-zise „organizaţii extremiste sau fundamentaliste islamice”, când de fapt acestea au fost antrenate tocmai de agenţi CIA.

Utilizarea microcipului pe fiecare om reprezintă în fond activarea unui sistem de supraveghere mondial şi începutul controlului total, care este premergător întotdeauna unei dictaturi ce se instaurează şi care, nu poate tolera nici cea mai mică împotrivire.

De altfel, Apocalipsa din Sfânta Scriptură ne vorbeşte de mult timp despre Antihrist şi scurta lui domnie asupra lumii întregi până la A Doua Venire a lui Hristos. Sunt multe semne care ne arată, că s-au apropiat într-adevăr vremurile de pe urmă iar pentru creştini, care reprezintă o ţintă predilectă pentru stăpânitorii din umbră ai acestei lumi, sunt cu mult mai vizibile.

Imaginaţi-vă măcar o clipă până unde pot merge aplicaţiile acestor microcipuri şi câtă libertate îi mai rămâne omului şi dacă mai are resurse să-şi păstreze intactă credinţa. Imaginaţi-vă ce s-ar fi întâmplat dacă aceste cuceriri ale ştiinţei ar fi încăput pe mâna unor dictatori precum Stalin, Hitler, Ceauşescu şi alţii, care s-au prăbuşit totuşi.

Ei bine, aceste microcipuri sunt pentru unii absolut necesare, pentru că ele asigură într-adevăr suportul unei dictaturi puternice la nivel global. Noi nu am avut niciodată un imperiu mondial dar iată că astăzi, acest vis bolnav poate deveni o realitate pentru toţi. Însă noi, creştinii nu ne vom resemna. Vom lupta cât timp se mai poate. Nu vrem să ajungem în ghearele disperării.

Noi ştim că nicio împărăţie pe pământ nu este veşnică şi dispare până la urmă. Nici împărăţia lui Antihrist, când va veni în viitorul cel mai apropiat, nu va rezista, după cum ne spune Apocalipsa, care n-a minţit până acum şi nu minte.

LA CE CONCLUZII AJUNGEM ANALIZÂND OBIECTIV PROBLEMA MICROCIPURILOR ŞI CONTROLULUI TOTAL?

După părerea noastră, situaţia în care ne aflăm la nivelul întregii omeniri se înrăutăţeşte permanent. Recent, am aflat de la ştirile unui post de televiziune că membrii Grupului Bilderberg şi fostul preşedinte american Bill Cinton sunt acuzaţi de personalităţi din Occident de declanşarea crizei mondiale şi de exploatarea ei financiară. N-ar fi o noutate, având în vedere faptul că toate reuniunile la nivel înalt al acestui grup sunt secrete (presa neavând acces) iar membrii acestuia sunt cunoscuţi ca apartenenţi la lojile masonice. Iar multe state s-au îndatorat la mari instituţii financiare internaţionale, cum este FMI, instituţii care sunt controlate şi dirijate discret de către oculta mondială.

Indiscutabil, problema utilizării la om şi roboţi a microcipurilor devine o chestiune de o importanţă covârşitoare pentru viitorul omenirii şi intrarea într-o nouă epocă, cea a tehnologiei RFID. Să ne gândim doar la implicaţiile utilizării roboţilor militari (sau mercenari, asasini cibernetici). De aceea, se caută astăzi dezvoltarea unor tehnologii laser, prin care să se poată respinge posibilul atac al unor unităţi militare robotizate. Am ajuns astfel, să vedem în viitorul apropiat materializarea unor secvenţe din filmul „Războiul stelelor”, film regizat de un american de origine evreiască şi al cărei denumire a fost preluată chiar de vastul proiect militar american „Iniţiativa Strategică'' vizând sateliţii militari şi nu numai...

Fără îndoială, viitorul război neconvenţional se va purta cu o vastă reţea electronică performantă, utilizându-se cu precădere roboţii umanoizi, sateliţii militari şi agenţi care au implanturi cu microcipuri. Să nu credeţi că n-au apărut încă forme rudimentare de androizi. Într-una din ştirile de la televiziune a fost prezentat un robot „de sex feminin” din Japonia, care putea vorbi şi se putea deplasa, putând chiar mişca muşchii feţei şi clipi din ochi. Cu atât mai mult, în laboratoare oculte din întreaga lume, în care tehnologia este cu mult înaintea celei care mai apare în mass-media (chiar şi cu decalaj de 15 ani, cum au apreciat unii!), ne putem imagina sau nu noile arme tehnologice care pot servi intereselor marilor corporaţii şi lojilor masonice de a controla şi înrobi omenirea, aducând după sine sfârşitul lumii.

Este posibil ca peste 6 ani, dacă nu şi mai devreme, să avem o nouă ordine mondială (pe care o promează îndeosebi masonii), un guvern mondial, o singură religie oficială, un control total asupra omenirii şi desigur, ultima prigoană împotriva tuturor creştinilor...

În concluzie, ar trebui poate să ne răspundem la unele întrebări absolut legitime şi de bun simţ. A fost într-adevăr necesară aderarea României (proces început de aripa lui Iliescu şi Năstase din PSD) la Uniunea Europeană? S-au urmărit numai avantajele materiale, fondurile europene? Este astăzi o prioritate şi o necesitate intrarea României în Spaţiul Schengen, în care este legală urmărirea tuturor cetăţenilor prin microcipuri? Suntem conştienţi de pericolul extrem al utilizării microcipurilor la om? De ce suntem condiţionaţi (şantajaţi) cu sumele alocate României şi deschiderea pieţei muncii pentru români, de introducerea acestor acte electronice? Puteţi accepta acest control fără precedent, la care se adaugă nenumăratele camere de luat vederi din spaţiul public, urmărirea întregii corespondenţe de pe internet şi convorbirilor telefonice? Puteţi accepta pe viitor şi implantul biocipurilor pe mâna dreaptă sau pe frunte? Aţi accepta acest lucru ştiind că este lepădare de Dumnezeu? Cine sunt cei care pregătesc asiduu înscăunarea lui Antihrist ca împărat al lumii?

Mi se pare destul de relevant următorul material descoperit mai demult pe internet:

„Aaron Russo un director de la Hollywood a discutat cu Nick Rockefeller (membru marcant al unei loje masonice – n.a.) care i-a spus cu câteva luni înainte de atacurile asupra turnurilor gemene că va urma un eveniment care va atrage invazia Irakului şi Afganistanului şi care are drept scop reducerea numărului populaţiei pe glob şi crearea unei populaţii care de frica aşa zişilor terorişti să poarte microcipuri. Aaron Russo a fost indignat de ideea unei populaţii aduse la sclavie prin purtarea

microcipurilor dar Nick Rockefeller l-a întrebat de ce îi pasă de robi. Apoi l-a întrebat pe Nick Rockefeller care este scopul a toate acestea? ''Voi aveţi toţi banii din lume de care aveţi nevoie, aveţi puterea de care aveţi nevoie, care e scopul? Care e sfârşitul?" Nick Rockefeller a răspuns: ''Scopul final este ca toţi să poarte microcipuri pentru a putea controla întreaga societate pentru ca bancherii şi elita să controleze lumea". Nick i-a mai spus că un alt scop al invadării Irakului este <u>şi petrolul irakian şi crearea unei baze în Irak</u>. Rockefeller i-a mai spus că va vedea soldaţi căutându-l în grote, peşteri, în Afganistan şi Pakistan pe Osama bin Laden dar asta va fi ''un război fără sfârşit al terorii unde nu este nici un inamic real şi totul este o uriaşă farsă aşa încât guvernul să controleze poporul american..."

În opinia noastră, având în vedere că s-au scris volume pe tema masoneriei şi ofensivei acesteia împotriva statelor naţionale, valorilor naţionale şi creştine, culturii şi spiritualităţii autentice, vom face următoarele precizări.

Problema introducerii la om a microcipurilor este într-adevăr una extrem de gravă din toate considerentele. Iar argumentele în favoarea lor sunt de-a dreptul puerile şi insignifiante. În comparaţie cu ele, armele nucleare sunt mai prejos deoarece ele au ca efect doar distrugerea fizică şi atât. Pe când microcipurile pot anihila nu numai comunităţile locale, dar chiar şi sufletul, îndepărtându-ne definitiv de Dumnezeu. <u>Cele mai periculoase aplicaţii ale cip-urilor sunt: controlul strict al omului şi utilizarea roboţilor împotriva omului!</u>

<u>Cipurile sunt necesare pentru iminentul imperiu global, pe care masoneria urmăreşte a-l instaura în viitorul cel mai apropiat. De fapt, criza actuală mondială a fost creată anume, ca o mare diversiune şi păcăleală, pentru a abate atenţia opiniei publice de la probleme majore, cum este şi cea a introducerii microcipurilor la om.</u> Pe fondul acestei crize, oamenii pot fi forţaţi să admită orice, numai să revină la confortul şi bunăstarea existente înainte de criză. Şi mai are această criză şi interesul financiar, fiind o sursă de îmbogăţire atât pentru marile bănci internaţionale, cât şi pentru corporaţiile care vor implementa tehnologia RFID. Precum şi interesul de a lovi în economia ţărilor, impunându-le drept condiţii pentru împrumuturi luarea unor măsuri concrete (constituind în mod cert un amestec în treburile interne ale acestor state!).

Prin lovituri de stat, războaie, crize economice (dar şi spirituale, culturale), masonii se pregătesc pentru a impune dictatura cea mai teribilă din toată istoria omenirii! Ei sunt adevăraţii slujitori ai satanei, care i-au şi depus un jurământ de credinţă şi de supunere necondiţionată.

<u>Spuneţi tuturor şi lumii întregi adevărul despre cipurile RFID şi despre toate planurile masonice. E timpul să-L mărturisim pe Hristos!</u> Cine nu ia aminte acum la semnele vremurilor de pe urmă şi nu va trăi ca un adevărat creştin, se va căi amarnic şi zadarnic mai târziu! Pentru că Împărăţia cerurilor şi A Doua Venire a lui Hristos sunt tot mai aproape. <u>Să luptăm mai mult împotriva slăbiciunilor, păcatelor şi patimilor noastre.</u>

Indiferenţa noastră ne va ucide şi ne va costa foarte scump. Există fără putinţă de tăgadă o conspiraţie împotriva statelor lumii şi creştinilor în mod special. Ştiind că, masoneria este direct responsabilă în declanşarea crizelor, războaielor (aprovizionând cu armament ambele tabere) şi şi-a propus de multă vreme îndobitocirea şi înrobirea omenirii, nu vă amăgiţi singuri că ea ar fi o asociere de organizaţii transparente, discrete (cum se autodenumesc) şi inofensive. Sunt cu mult mai distructive decât cele cunoscute sub denumirea de Mafia.

<u>Să înţelegem că, numai împreună şi cu ajutorul lui Dumnezeu, putem lupta pentru libertatea, demnitatea, mântuirea noastră şi a copiilor noştri.</u> Conducătorii noştri în special, să se jertfească precum domnitorul Ştefan cel Mare şi Sfânt, care a luptat câteva decenii pentru neatârnarea Moldovei şi mărturisea (în filmul lui Mircea Drăgan): „Cine nu se pune pe sine jertfă în acest veac de restrişte (de invazie a păgânismului - n.a), nu-i vrednic a fi numit conducător (sau creştin - n.a.), ci este cel din urmă mişel..."

Într-un alt scurt material de pe internet, se spune: ,,Masoneria este o organizaţie secretă. Are o conducere de tip piramidal, iar gradele inferioare nu cunosc ce se-ntâmplă la nivelele superioare. Acesta este şi vicleşugul. Masonul este iniţiat treptat în grad, ca să nu sufere un şoc când ar afla că se-nchină lui Lucifer. Dacă masoneria ar fi transparentă şi s-ar cunoaşte toate secretele, atunci toţi ar condamna-o...” Din câte se cunoaşte, de la gradul 33 în sus, respectivii se închină conştient şi pe faţă chiar satanei...

URIAŞA MANIPULARE A OMULUI CONTEMPORAN

Cu toţii am avut ocazia să constatăm uneori, mai mult sau mai puţin dezamăgiţi, că lumea în care trăim diferă de ceea ce ea se proclamă sau se doreşte a fi: o lume civilizată şi democratică. Neconcordanţa se datorează mai ales faptului că aşa-zisa civilizaţie modernă şi democraţia, ca fundament al acesteia, se îndepărtează tot mai mult de origini şi de sensul lor iniţial, pe care le reneagă şi le dispreţuiesc. Lumea modernă pare să uite cu totul de Dumnezeu. Biserica Catolică traversează perioada cea mai grea din însăşi existenţa ei, dar, nici ortodoxia sau alte religii tradiţionale nu sunt scutite de ofensiva mondială dezlănţuită împotriva valorilor acestora. De asemenea, lumea actuală se îndepărtează de cultura autentică, promovând una practică, de consum (tip coca-cola, cum o numeşte Theodor Codreanu), «adecvată» sau croită pe măsura omului „consumerist" (fără a şti însă, adeseori, ce anume consumă).

Pentru a putea înţelege implicaţiile globalizării actuale, care împinge omenirea pe marginea prăpastiei şi mai ales **tragedia omului contemporan**, supus forţat unui proces de transformare într-un om nou - *homo globalis sau cetăţeanul universal* - (mărginit, pragmatic, apatrid, ateu şi mai ales materialist!), avem nevoie de o abordare transdisciplinară. În acest sens, contribuţiile unor autori precum Tiberiu Brăilean şi Theodor Codreanu sunt semnificative şi ne înlesnesc atât cunoaşterea noilor tendinţe şi mutaţii din lumea contemporană, dar şi meditaţiile noastre proprii.

Pe lângă informarea adecvată, pentru a promova cu adevărat valorile spirituale tradiţionale în societate, avem nevoie chiar şi în cesul al doisprezecelea, de o asanare morală profundă. Consider că trebuie depuse astăzi toate eforturile pentru a demara un proces al comunismului, asemănător celui desfăşurat după război la Nürnberg, care a judecat crimele nazismului. Victimele comunismului sunt incomparabil mai multe şi de aceea procesul are o mai mare justificare şi este cu atât mai necesar. El trebuie să înceapă în România sau la iniţiativa României, deoarece suntem ţara cu cele mai multe victime raportat la numărul populaţiei şi care a avut un regim comunist extrem de dur.

De asemenea, avem nevoie de acea lege a lustraţiei, propusă cu ani în urmă de senatorul Ticu Dumitrescu, prin care să fie interzis cu desăvârşire accesul foştilor activişti de partid şi securiştilor la orice funcţie publică. Faptul că n-a fost adoptată şi a fost luată chiar în bătaie de joc, prin numeroasele amendamente ce i-au fost aduse, spune multe despre fosta şi actuala clasă politică. După cum nici accesul tuturor cetăţenilor la dosarele securităţii nu trebuie îngrădit, ci dimpotrivă. În plus, avem fiecare dintre noi dreptul la o informare corectă şi de acces la informaţia publică. Avem nevoie de cea mai mare transparenţă în această privinţă, şi chiar în privinţa activităţilor parlamentare. Trebuie să luăm cele mai drastice măsuri împotriva celor care au deturnat fonduri publice în interesul lor personal, mai ales într-o ţară recunoscută pentru starea ei de sărăcie. Toţi aceştia trebuie să răspundă în faţa justiţiei române, care trebuie să-şi salveze şi ea onoarea, pătată în ultimele decenii.

În sfârşit, nu trebuie să uităm trecutul nostru, istoria noastră recentă şi pe cei care au suferit sau şi-au pierdut viaţa. Dacă în comunism s-a urmărit îndobitocirea omului şi obedienţa tuturor, cum se face că astăzi, după aproape 16 ani aceste obiective rămân în picioare şi, sunt în plină desfăşurare, fiind urmărite cu încăpăţânare diabolică?

Cunoaştem desigur cu toţii, câte ceva despre frământările şi avatarurile lumii în care suntem ''condamnaţi'' să trăim. Adeseori, însăşi lumea aceasta ne apare ca o închisoare, în care suntem testaţi mereu de examenele vieţii. Bucuriile se împuţinează mereu, în vreme ce necazurile şi angoasele cresc şi ne apasă sufleteşte. De ce se întâmplă astfel şi de ce tocmai nouă? **Trăim vremuri dificile într-adevăr, pentru că ne-am pierdut ordinea morală de care avem nevoie. Recuperarea acesteia, devine prin urmare, un act absolut imperativ, obligatoriu şi necesar supravieţuirii noastre.**

INVAZIA ECONOMICĂ ŞI CULTURALĂ A OCCIDENTULUI

Experimentul comunismului n-a fost până la urmă doar un experiment. Comunismul a fost impus forţat în Rusia şi apoi în ţările Europei de Est cu obiectivul clar de a ruina economic şi cultural aceste ţări ortodoxe în perspectiva globalizării. Aşa prevedeau însăşi planurile întocmite din timp de către mai marii lojelor masonice.

Astăzi putem observa o nouă invazie a Occidentului (actul al doilea), pe terenul pregătit de comunişti, care în fapt nici nu credeau cu adevărat în valorile comunismului, ci în cele ale partidului şi conducătorului. Comuniştii erau de fapt, în toată regula capitalişti „cu faţă umană''.

Lovitura de graţie dată economiilor ţărilor din Est a fost prăbuşirea pieţelor de desfacere ale acestora şi invadarea lor de către concurenţa capitalistă. Momentul prăbuşirii comunismului a fost regizat cu grijă şi speculat la maximum. Aşa se explică închiderea a nenumărate unităţi economice, dintre care unele chiar eficiente şi cu dotări destul de bune. Aşa se explică sărăcia tot mai pronunţată a păturilor largi ale populaţiei, condamnată la şomaj sau la unica speranţă – plecarea la muncă în străinătate. Iar aceasta din urmă a fost prevăzută şi încurajată de masonerie, pentru a spori bogăţia Occidentului prin mâna de lucru ieftină a muncitorilor, care acceptau să lucreze aproape în orice condiţii şi în cele mai proaste şi mai puţin căutate locuri de muncă.

Pe fondul sărăciei generalizate au venit „salvatorii'', adică investitorii strategici din străinătate, care şi-au mai tăiat o porţie din tort, adică din bugetul public. Profitul a luat cel mai adesea calea către Occident, nemaifiind reinvestit în România.

De asemenea, legislaţia privind concurenţa neloială s-a aplicat defectuos sau nu s-a aplicat deloc. Monopolurile au înflorit de la un an la altul. Aici se încadrează şi hipermarketurile de tipul Metro, Carrefour şi alte mall-uri, în care peste 80% din produse sunt din import. Şi acestea nu sunt de oriunde, ci chiar din Uniunea Europeană în care tocmai am intrat. Am devenit o nouă piaţă de desfacere pentru produsele ei.

În schimb, producătorii autohtoni sunt tot mai mult defavorizaţi şi descurajaţi, nu numai prin preţurile concurenţei (de pildă, de dumping, practicate de marile companii – preţuri mici la început, poate sub costul de producţie, pentru formarea unei clientele), ci şi prin impunerea unor taxe aberante: taxa de raft, taxa de vizibilitate ori a unor preţuri mici (pentru produsele textile etc.). Aceasta se repercutează negativ desigur şi asupra angajaţilor, care sunt menţinuţi într-o salarizare necorespunzătoare şi indecentă faţă de nevoile lor reale.

Întrebarea care se pune astfel, este cum protejăm noi economia naţională şi pe producătorii români în faţa invaziei produselor străine? Pentru că am ajuns să importăm aproape orice iar producătorii noştri dau faliment după faliment. Cum ne putem proteja salariaţii, pentru a nu pleca şi ei în străinătate, în vreme ce marile companii înregistrează profituri fabuloase şi îşi creează mereu locuri de muncă? Suntem obligaţi să ne desfiinţăm toate firmele noastre pentru a le face loc celor străine? Să dăm lovitura de graţie economiei şi chiar familiei, care se dezmembrează mai mult ca oricând prin plecarea unor membri ai săi în alte ţări?

De asemenea, nu putem să ne facem că nu observăm intensa ofensivă culturală a Occidentului. Ni se serveşte practic modelul cultural al acestuia. Şi unde? Tocmai în marile magazine, în care îşi fac cumpărăturile tot mai mulţi oameni, atraşi de preţurile mai scăzute la multe din produsele alimentare sau electrocasnice, ori pur şi simplu de această plăcere… de a cumpăra (la modă astăzi, pentru multe dintre femei).

Nu ştiu dacă aţi încercat sau nu să răsfoiţi puţin paginile revistelor şi volumelor luxoase din supermagazinele de astăzi. Nu cred că aţi găsi vreo carte de învăţătură ortodoxă, vreo carte critică la adresa masoneriei sau de istorie adevărată (de pildă, care să trateze obiectiv fenomenul Mişcării legionare din perioada interbelică ş.a.). Nici măcar nu veţi găsi vreo referire la Ortodoxie în cărţile ce tratează istoria lumii! În schimb, veţi găsi din plin autori scoşi de la naftalină (precum Karl Marx, Friedrich Engels, Albert

Camus, Che Guevara (un terorist comunist) ş.a.) ori care au aderat la masonerie. Veţi găsi, dacă veţi citi cu atenţie, nenumărate erori în ceea ce priveşte istoria, religiile lumii. Veţi găsi o întreagă apologie a darwinismului sau evoluţionismului, care pariază pe puterea supremă a cunoaşterii omului.

Cât priveşte teoriile evoluţioniste, am dedicat aproape un întreg volum din antologia comentată „Ofensiva masoneriei şi împotriva Ortodoxiei'', intitulat „Ofensiva materialismului împotriva tinerilor şi familiei! *Masoneria mondială şi subminarea creştinismului prin teoriile evoluţioniste («filosofia» lui Antihrist). Despre manipularea opiniei publice şi tinerilor, prin televiziune şi internet*''.

În esenţă, aceste teorii evoluţioniste prezente atât de mult în mass-media şi nu întâmplător (în emisiuni documentare pe Discovery, National Geographic etc., în cărţi şi chiar în manualele şcolare!), nu au nicio bază ştiinţifică solidă. Savanţi de renume şi în general cercetătorii au renunţat demult la acestea. Nici până în prezent nu s-a adus măcar o singură dovadă a faptului că o specie a putut evolua într-o altă specie. Cu atât este mai aberant să credem sau să admitem că omul, încunarea Creaţiei lui Dumnezeu şi „administratorul acestui pământ cu toate vietăţile sale'', este urmaşul maimuţelor, care şi ele se trag din reptile şi din… „ciorba'' universală primordială.

Din punctul nostru de vedere, este revoltător faptul că aceste hipermarketuri lucrează pentru Occident, pentru prosperitatea acestuia şi al grupurilor de interese desigur, ruinând pe tot mai mulţi dintre micii comercianţi sau producători mai mici sau mai mari din România (pe care statul îi impozitează dar nu îi şi protejează) şi transformându-ne încet pe toţi, în consumatori fideli ai unui stil nou de viaţă şi unui nou tip de cultură – **pseudocultura globalizării**.

E timpul să ne apărăm de toate principiile societăţii de consum. E timpul să înţelegem că materialismul de tip comunist a fost doar cosmetizat şi reambalat pentru a edifica o nouă societate, în care toţi oamenii se prefac că sunt mulţumiţi şi fericiţi, pentru că le este teamă să protesteze câtuşi de puţin, pentru că şi-ar pierde locul de muncă şi multe altele. Aşadar, trebuie să recunoaştem că materialismul este imoral şi anticreştin, fie şi numai pentru faptul că impune dictatura valorilor materiale şi a pragmatismului.

Comunismul arăta şi el o profundă consideraţie materiei şi filosofiilor umaniste. Şi ştim că această **utopie** a cunoscut falimentul, cel puţin într-o parte a lumii. **Este paradoxal că în numele valorilor „înalte'' ale comunismului s-au săvârşit cele mai numeroase şi odioase abuzuri şi crime din istoria omenirii.** Iată de ce, şi în cazul actualei globalizări (iar internaţionalismul şi unirea proletariatului comunist din întreaga lume era tot o formă de globalism), se cuvine să fim cel puţin sceptici şi vigilenţi. Putem fi transformaţi destul de uşor într-o imensă masă de manevră, plină de spiritul turmei şi deci, numai bună de exploatat.

Atât comunismul, cât şi capitalismul globalist au în comun anticreştinismul şi spiritul masonic. Dacă nu sunteţi de acord cu această afirmaţie, vă invit să vizitaţi câteva hipermarketuri şi să analizaţi cărţile de istorie şi literatură, chiar volumele care tratează subiectul masoneriei. Veţi vedea că ele promovează masoneria (care este anticreştină şi imorală, după cum rezultă clar dintr-un volum al antologiei amintite şi intitulat „Jertfa tineretului naţionalist din perioada interbelică. *Confruntarea masoneriei cu Mişcarea legionară. Reabilitarea adevărului*'').

Am putea spune, fără teama de a greşi că masoneria reprezintă pentru Antihrist ceea ce este Biserica pentru Iisus Hristos. Privită din exterior, ea este o imensă organizaţie, cu nenumărate ramificaţii (asociaţii cum sunt şi lojele masonice, fundaţii şi ONG-uri) şi sateliţi (sectele de orice fel, politicienii cumpăraţi etc.). O caracatiţă împotriva căreia nu putem lupta în mod evident decât împreună şi strâns uniţi în jurul Bisericii lui Hristos.

Este bine să se unească creştinii într-o frăţie ortodoxă, care să lupte pentru cunoaşterea adevărului în lumea secularizată de astăzi, care să reacţioneze prompt când înainte-mergătorii lui Antihrist sunt în ofensivă şi nu-i opreşte nimeni.

Nu putem rămâne indiferenţi văzând cum sub ochii noştri, duşmanul de moarte al Ortodoxiei

(satanismul) inversează şi maimuţăreşte în mod indescriptibil toate valorile creştine şi naţionale, tot ce avem noi mai sfânt. De aceea, acest subiect ar merita toată atenţia noastră şi unele dintre reflecţiile noastre zilnice.

Satanismul este un creştinism inversat. Valorile creştinismului sunt blamate şi li se contrapun noile «valori». Acestea din urmă nu au până la urmă nimic în comun cu mesajul iubirii adus pe pământ de Mântuitorul. Dimpotrivă, constatăm că din faptele sataniştilor rezultă o religie a urii şi răzbunării. Se poate vorbi astfel de o continuare a legii Vechiului Testament. Numai că sataniştii merg mai departe, şi în secta denumită Biserica satanistă se închină pe faţă chiar lui Lucifer (ca şi în cazul unora dintre lojele masonice, cele superioare).

De unde ura şi răzbunarea, care au inundat şi mass-media? Izvorul lor e foarte îndepărtat. Satana (cum mai este denumit Lucifer şi exponentul satanismului) doreşte să le sădească adânc în sufletul omului, pentru a-l distruge. Nu poate admite că Dumnezeu umple Raiul cu sfinţi şi drept credincioşi, aşezându-i în locul foştilor îngeri decăzuţi, deveniţi diavoli. De aceea invidia lui e nemărginită, ca şi încăpăţânarea de a-şi cere iertare, de a se căi.

Aş propune ca temă de reflecţie şi pentru dumneavoastră identificarea şi alăturarea, din punct de vedere lingvistic, a termenilor care se înrudesc cu cel de bază – satanism. Există termeni cu sufixul „-ism'' având conotaţie pozitivă sau neutră, însă cei mai mulţi am constatat că au o conotaţie negativă. De aceea, am încercat să găsesc cât mai mulţi termeni dintre aceştia din urmă, pentru că simpla lor alăturare ne poate spune totuşi ceva:

SATANISM, demonism, ezoterism, alchimism, anticreştinism, păgânism, neopăgânism, politeism, iluminism, ateism, umanism, sionism, mesianism, COMUNISM, marxism, leninism, socialism, cooperatism, stalinism, ceauşism, egalitarism, fariseism, internaţionalism, cosmopolitism, GLOBALISM, mondialism, colonialism, neocolonialism, liberalism, neoliberalism, capitalism, imperialism, despotism, corporatism, ultranaţionalism, extremism, nazism, hitlerism, fascism, terorism, fundamentalism (în opoziţie cu alt termen, de astă dată pozitiv – dogmatism, pentru că Ortodoxia se fundamentează pe dogmele sale), antisemitism, xenofobism, negativism, machiavelism, MATERIALISM, idealism, consumatorism / consumism, pragmatism, afacerism, ECUMENISM, sincretism, secularism, laicism, pietism, puritanism, sofism, arianism, maniheism, stoicism, gnosticism, EGOISM, egocentrism, individualism, EVOLUŢIONISM, darwinism, neodarwinism, nihilism, anarhism, freudism, antropocentrism, hedonism, erotism, feminism, modernism, postmodernism, nonconformism (în sens negativ, de anarhism), avangardism (tot în sens negativ), cinism, sadism, masochism, exhibiţionism, primitivism, barbarism, SECTARISM, canibalism, separatism (pe principiul satanic „divide et impera'', adică divide şi vei stăpâni), snobism, aventurism, nepotism, senzaţionalism (procedeu exploatat de mass-media), automatism (în ceea ce priveşte gândirea de exemplu), RELATIVISM, raţionalism, cartezianism, pozitivism, existenţialism, scepticism, stoicism, scientism, libertinism (mai ales sexual), lesbianism, bigotism, SPIRITISM, sentimentalism, subiectivism ş.a.m.d.

DOAR CÂTEVA ÎNTREBĂRI ALE UNUI CREŞTIN REVOLTAT FAŢĂ DE CEEA CE SE PETRECE ASTĂZI ÎN LUME

Pe plan spiritual şi cultural, asistăm şi în prezent la o tot mai intensă reeducare a omului contemporan. Observăm cum se realizează în primul rând prin mass-media. Şi în special prin noua orientare prin care cultivă erotismul, magia, violenţa şi ficţiunea (adeseori cu pretenţia de „cercetare ştiinţifică”!). Putem aminti astfel şi cazul ultramediatizatelor volume ale lui Dan Brown: „Codul lui Da Vinci” şi „Îngeri şi demoni” (în prezent rulând şi ecranizarea lui în cinematografe), în care intenţia vădită a acestor romane cu pretenţii finale de cercetări istorice este de a răstălmăci învăţăturile creştinismului şi de a întrona cunoaşterea de tip ezoteric, alchimia. Şi totul, sub auspiciile „ştiinţei”, desprinsă total de Dumnezeu şi împotriva Lui.

Ne întrebăm cum de a ajuns să fie atât de mediatizată cartea „Codul lui Da Vinci”, care promovează atâtea idei blasfemiatoare la adresa Mântuitorului şi Maicii Domnului, precum şi atâtea idei ale gnosticismului (cum ar fi naşterea lumii din actul erotic al zeităţii feminine Sofia!) şi să fie catalogată de mass-media drept cea mai vândută carte din toate timpurile?

Cum de găsim mai în toate statele şi supermarket-urile cărţile lui K. Rowling (autoarea romanelor din ciclul Harry Potter, recunoscută ca membră a Bisericii Sataniste!), Dan Brown (ale cărui romane, stârnesc mai degrabă curiozitatea cititorilor) şi Paulo Coelho (la care se observă un pronunţat caracter comercial)?

De ce oare se adânceşte manipularea prin mass-media şi spălarea permanentă a creierelor? De ce scad mereu standardele de calitate cât priveşte programele de televiziune şi emisiunile radio? De ce se insistă tot mai mult pe latura divertismentului în detrimentul educaţiei şi informării corecte? De ce se cultivă atât de mult apatia şi indiferenţa, obedienţa faţă de sistem?

Cum altfel, am putea caracteriza recentul experiment al Uniunii Europene al acceleratorului de la Geneva (aflat în vecinătatea sediului Lojei Prioriei Sionului), care şi-a propus nici mai mult, nici mai puţin decât descoperirea „particulei lui Dumnezeu” şi originea vieţii, cu scopul vădit de a întrona concepţia atee asupra creaţiei universului şi lumii de astăzi? De ce canalele de televiziune Discovery şi National Geographic insistă la nesfârşit pe teoriile evoluţioniste, la care oamenii de ştiinţă serioşi au renunţat de mult timp? De ce mai apar ele încă şi astăzi în programe şi manuale şcolare?

Cum se justifică orientarea tot mai puternică a majorităţii covârşitoare a mass-mediei către pornografie, desfrâu, promovarea avortului şi homosexualităţii? De ce la „sugestia” UE, România a creat şi ea un Consiliu Naţional Pentru Combaterea Discriminării şi are loc o intensă propagandă în favoarea homosexualităţii, deşi până nu demult era abia tolerată sau interzisă? Oare nu pentru a sancţiona orice protest în favoarea normalităţii? De ce pe 15 ianuarie 2008, Uniunea Europeană a adoptat o rezoluţie care propune uniformizarea între statele membre a statutului legal al relaţiilor dintre persoanele de acelaţi sex? De ce oare anul trecut Thailanda a fost lovită atât de crunt prin valurile aduse de tsunami, ştiind că în această ţară înflorise o adevărată industrie a prostituţiei şi pedofiliei?

De ce se luptă atât de mult astăzi împotriva familiei tradiţionale şi creşterii demografice? De ce se insistă pe politici contraceptive ale statului (planning-ul familial) şi pro-avort? De ce în România postdecembristă, prima lege a fost tocmai liberalizarea avorturilor, fapt care a condus la un număr record de avorturi şi atâtea catastrofe naturale? Cum de se insistă încă în România a se introduce pentru fetele de până la 14 ani vaccinul de prevenire a cancerului de col uterin Gardasil, în ciuda tuturor campaniilor ortodoxe de renunţare la el, ştiut fiind că acesta este încă experimental, că alte ţări l-au respins categoric şi că are multe efecte adverse importante, mergând în unele cazuri până la deces sau cel mai adesea la sterilitate? De ce se exacerbează drepturile copilului în detrimentul părinţilor?

Cum se justifică tot mai intensa batjocorire publică a Mântuitorului şi simbolurilor creştine şi

reacţia palidă de protest a creştinilor? Cum se explică acordarea Premiului Uniter piesei Evangheliştii a Alinei Mungiu Pippidi (personalitate publică în România de ceva vreme), care batjocoreşte pe Mântuitorul, pe Maica Domnului şi pe sfinţi? Cum de s-a reuşit ca în cadrul expoziţiilor organizate de Institutul Cultural Român la New York şi în Germania, să fie prezentate blasfemii şi adevărate invitaţii la sexualitate? Ce fel de artişti sunt cei care au îndrăznit să-şi descopere descendenţa spirituală din Iuda, vânzătorul lui Hristos, sau afirmă de pildă că: „Ştefan cel Mare este un criminal, un pitic frustrat, pe care românii în nebunia lor l-au mitizat şi remitizat şi cam atât"? (cum apare în articolul lui Dragoş Constantinide, revista Presa ortodoxă, numărul semnal) Cum se explică această încercare de astăzi şi a unor umanişti europeni de a reabilita memoria lui Iuda?

Cum putem cataloga recentul film al danezului Lars Von Trier intitulat „ANTICHRIST'', film plin de orori şi de o violenţă exacerbată? Oare acest titlu nu prevesteşte apropierea domniei lui şi intrarea în memoria conştiinţei colective? Oare încercarea acestui regizor nu continuă gestul altui compatriot, care a lansat acele caricaturi blasfemiatoare la adresa lui Mahomed, care au stârnit în întreaga lume protestele lumii islamice şi care recent au fost din nou prezentate în mass-media?

De ce s-a încercat şi se încearcă şi astăzi scoaterea icoanelor şi simbolurilor creştine nu numai din şcoli, ci din întreg spaţiul public? De ce o nouă „directivă a egalităţii" a Uniunii Europene a interzis recent afişarea însemnelor religioase în organizaţiile din cuprinsul ei care oferă servicii publice, în spitale, fundaţii, închisori etc.? Cum de s-a renunţat în România la orele de religie din licee?

De ce sediul Parlamentului European a fost proiectat tocmai după modelul Turnului Babel, care a rămas pe veci neterminat pentru ambiţia lui de a atinge cerul şi în care au fost amestecate limbile? De ce însăşi denumirea comunităţii (Europa) se bazează pe un mit grecesc precreştin iar această zeitate este „întrupată'' într-o statuie aşezată la loc de cinste, călare pe un taur?

De ce în Marea Britanie se predă acum „educaţia sexuală" şi copiilor preşcolari? De ce importăm prin mass-media Valentine's Day şi Halloween-ul, care celebrează ziua îndrăgostiţilor, respectiv cultul morţii? De ce în unele ţări se aprobă astăzi pentru bolnavi sinuciderea asistată sau eutanasia?

De ce se urmăreşte îmbolnăvirea premeditată a populaţiei (şi reducerea ei în consecinţă) prin modificarea genetică a unor viruşi, cum sunt şi cazurile gripei aviare şi celei porcine? De ce adepţii globalizării promovează politici de control al populaţiei dar şi de reducere a populaţiei, prin tot felul de măsuri şi legi? De ce alimentaţia omului devine tot mai nocivă şi artificială?

De ce chiar sub masca democraţiei şi drepturilor omului se atentează grav la libertatea şi demnitatea omului, prin obligativitatea purtării microcipurilor şi viitoarelor implanturi? De ce România s-a grăbit atât de mult să implementeze proiectul experimental al cip-urilor biometrice şi încă în modul cel mai complet, cu toate elementele? De ce acest subiect este evitat de către mass-media în ciuda protestelor unor organizaţii şi asociaţii? De ce s-a introdus deliberat şi definitiv numărul 666 în codul de bare şi în sistemul electronic central al Uniunii Europene?

Nu cumva, această criză economică (dar şi socială, culturală şi spirituală), devine un pretext ideal pentru a fi invocată crearea unei Uniuni Europene centralizate, cu şef de stat şi puteri care să controleze economia tuturor statelor membre? În sfârşit, nu este întemeiată opinia celor care cred sau sunt convinşi că omenirea alunecă pe panta unei dictaturi globale?

OFENSIVA MASONERIEI ÎMPOTRIVA TINERETULUI ŞI ORTODOXIEI ESTE O CERTITUDINE!

Indiscutabil, **coruperea tineretului** (acuzaţie falsă în cazul lui Socrate, prin care s-a răsturnat practic adevărul!) **este poate cel mai important obiectiv al ocultei mondiale, pentru că „noile generaţii'' vor putea fi astfel desprinse de rădăcinile lor culturale şi spirituale, adică de tradiţiile înaintaşilor**. Cine ar putea accepta ca tinerii de mâine să devină inapţi pentru gândire şi acţiune independentă, să accepte <<spălarea creierului>> de bună voie?

Aceste modeste rânduri încearcă să scoată în evidenţă mai ales **satanismul proiectului globalizării** şi în mod particular, incredibila operaţiune (în aparenţă doar incredibilă, sau la o privire desigur superficială) a «spălării creierului», la care şi-au dat concursul şi numeroase secte religioase şi alte grupări şi organizaţii.

Însă, indiferent de mijloacele sau motivele ocultei, nici un individ normal nu va accepta, în cunoştinţă de cauză, să fie anulat ca personalitate distinctă şi subiect al istoriei (care, cel puţin teoretic, poate face istorie), să se desprindă de neamul său (şi de trecutul său) şi să devină obedient faţă de o putere inumană şi rece. Prin urmare, trebuie să ştim şi cum putem lupta împotriva acestei aserviri la nivel colectiv şi individual, şi să-i avertizăm totodată şi pe semenii noştri. Boala inoculată – indiferenţa sau nepăsarea faţă de toţi şi de toate – poate fi învinsă de fiecare dintre noi, dar cu ajutorul nemijlocit al lui Dumnezeu. Putem să învingem astfel propriul nostru egoism şi să ne dăruim celorlalţi. ,,Dăruind vei dobândi'', spunea nu demult Nicolae Steinhardt.

Trăim într-o societate înclinată tot mai mult spre superficialitate (datorită influenţei globalizării culturale, născută ca proiect în America şi extinsă în toată lumea!), tot mai confuză şi dezorientată (datorită pierderii reperelor sale spirituale şi culturale). Pe acest teren ,,moale'', este grefată astăzi pretutindeni, idelogia extremistă a globalizării. O susţin din plin marile corporaţii şi companii transnaţionale, care au inventat un nou materialism: cel al societăţii de consum (consumerismul). S-a născut astfel o nouă ,,morală'': a banilor şi succesului, de o calitate extrem de îndoielnică, pornindu-se de la vechile şi actualele idei protestante şi neoprotestante.

În esenţă, comunismul şi globalizarea se reduc în ultimă instanţă, la materialism (ca mod de viaţă şi gândire) şi au ca principal mijloc şi scop: «spălarea creierului» la nivel individual şi colectiv! Iar pentru a înţelege mai bine aceste probleme legate de un război psihologic teribil, va trebui să pătrundem puţin această ideologie perfidă (demonică) a globalizării (la fel ca şi în cazul comunismului, ,,un regim ilegitim şi criminal'', numit astfel şi în Raportul de condamnare a comunismului, prezentat de dl. preşedinte Traian Băsescu, în faţa Camerelor reunite ale Parlamentului, pe 18 decembrie 2006).

Fac aici o paranteză mai mare. Este cazul să precizez că acest act oficial de condamnare a comunismului, primul de acest gen, venit din partea unui şef de stat, reprezintă în opinia mea cel mai important act politic (benefic pentru România) după actul Unirii de la 1918. El nu a adus foarte multe elemente noi, dar această sinteză (raport) întocmită de un număr relativ mare de personalităţi din lumea ştiinţifică şi culturală, argumentează foarte explicit de ce trebuie condamnat comunismul. El nu face referire la anumite persoane, şi nici nu şi-a propus să pedepsească pe cineva anume. Dar, el poate sta şi va sta cu siguranţă la baza multor alte acţiuni şi măsuri, pe care le aşteaptă societatea civilă (al cărei merit în promovarea acestui raport este incontestabil şi meritoriu!) dar şi societatea în ansamblul ei. De pildă, se aşteaptă manuale de istorie, care să ţină cont de adevărul istoric despre comunism, se aşteaptă (în sfârşit) o lege a lustraţiei, care să împiedice accesul foştilor activişti şi securişti la funcţii publice etc. Chiar preşedintele Traian Băsescu a menţionat o serie de alte asemenea acte ,,secundare''.

S-ar putea spune multe despre felul în care opoziţia (PRM-ul şi PSD-ul, îndeosebi) a boicotat discursul preşedintelui. O lume întreagă, care a urmărit evenimentul, a rămas consternată de atitudinea

violentă (verbală) şi de fluierăturile „ca pe stadion'' (doar că aici au fost permanente, însă dl. Băsescu a trecut peste asta cu greu, dar a trecut!). Atitudinea furioasă a liderului PRM (Corneliu Vadim Tudor) a întârziat de la bun început momentul discursului preşedintelui, a creat o stare de tensiune şi a răbufnit apoi în câteva rânduri, într-un mod incalificabil. Unele insulte adresate în special unor membri din comisia Tismăneanu, care a redactat acest raport, nici n-ar putea fi reproduse. Desigur, „noua mineriadă'' va afecta imaginea României, dar îl va afecta desigur şi la viitoarele alegeri. Lipsa de respect faţă de preşedintele în exerciţiu (pe care l-a insultat în fel şi chip: „Incultule!… Mincinosule!…Afară!…etc.) şi faţă de alţi invitaţi de seamă de peste hotare în primul rând (pe care i-a ignorat cu totul), apoi faţă de cei care au lucrat la întocmirea raportului (pe care i-a numit „viermi nenorociţi'', întocmai cum comuniştii îi tratau pe cei aserviţi lor) este de-a dreptul incredibilă. Şi totuşi, totul a fost cât se poate de real. Reală a fost şi absenţa lui Ion Iliescu şi a multor senatori şi deputaţi din opoziţie.

Nu trebuie să trecem cu vederea nici faptul că, în calitate de conducător al şedinţei, dl. Nicolae Văcăroiu (şantajat probabil) i-a permis să se „etaleze'' (fără a lua măsurile care s-ar fi impus pentru asigurarea liniştei şi ordinii) şi, mai mult decât atât, în final, să precizeze foarte clar că, cei 45 de ani de comunism merită un efort mai mare de studiu şi, de asemenea, să reitereze teza lui Ion Iliescu privind înfăptuirea Revoluţiei române din 1989 de către poporul român fără imixtiunea unor trupe speciale din afara ţării (în ciuda evidenţei şi tuturor informaţiilor despre „turiştii sovietici'' veniţi cu maşini personale şi în grupuri organizate). Ori, se ştie că teoria loviturii de stat, organizată de liderul sovietic şi cu sprijinul altor state devine astăzi tot mai credibilă. Cum spunea şi istoricul Alex Mihai Stoenescu, cuvintele lui Nicolae Ceauşescu referitoare la „agenturile străine'' capătă abia astăzi o valoare istorică. Şi ar mai trebui să ţinem cont şi de faptul, că teroriştii n-au fost identificaţi nici până astăzi. Prin urmare, dl. Văcăroiu a dorit musai să facă şi o disculpare a fostului preşedinte Ion Iliescu, anchetat în dosarul mineriadei din primăvara lui 1990 şi suspectat de pregătirea şi conducerea unei lovituri de stat. Şi unde? Taman în public, la un eveniment de maximă audienţă!

Din punctul meu de vedere, această „exorcizare a răului'' demonstrează cu asupra de măsură apartenenţa la comunism a Partidului România Mare şi a Partidului Social-Democrat (partide, într-adevăr de stânga: primul de extremă stângă, ca şi vechiul PCR, al doilea de centru-stânga). Desigur, <u>nu toţi membrii acestora</u>…Însă, Uniunea Europeană, ne vrea fără „balastul'' mentalităţilor şi practicilor comuniste, fără oameni care s-au compromis grav în politică sau afaceri, etc. Ar fi foarte bine să rămână la aceste intenţii şi în viitor. Spun aceasta, pentru că în raport, se vorbeşte la un moment dat şi în treacăt, de persecutarea „sioniştilor'' de către regimul lui Ceauşescu, şi de „vânzarea evreilor şi germanilor'' (în ţările lor). Ori, ştiind că statului român i s-a cerut pe nedrept peste 9 miliarde de dolari drept despăgubiri, pentru cei 280 000 de evrei exterminaţi (de care amintea Adrian Cioroianu, nu întâmplător, în emisiunea „Mari români'' de la TVR 1) şi care sunt de fapt, evreii salvaţi de către Ion Antonescu, iar Ion Iliescu a acordat cetăţenia unui număr de circa 300 000 de evrei, <u>eu cred că s-a dorit condamnarea comunismului şi pentru a se înlesni (printr-o lege ulterioară) recuperarea proprietăţilor sau acordarea de despăgubiri din partea statului român, celor care au plecat din România</u>. Există deci, şi un interes pragmatic. Ştiind că aceştia au dat singuri bani pentru a putea părăsi România lui Ceauşescu, devenită „naţionalistă'', se ridică semne de întrebare asupra actualelor pretenţii şi poate datorită faptului că totul ar putea fi o mare afacere, făcută doar în numele lor.

Revenind la ceea ce spuneam înainte, eu cred că, în numele unor idealuri nobile (afişate şi în vitrina comunismului dealtfel), precum: pacea între popoare, umanismul şi toleranţa, libertatea şi drepturile omului, se săvârşesc în continuare şi astăzi, datorită adepţilor globalizării, dezinformări, manipulări, abuzuri, fărădelegi (şi uneori, în extremis, chiar crime) iar omul este constrâns în felurite chipuri şi prin diverse mijloace neortodoxe (dar extrem de subversive) să renunţe la drepturile şi

libertăţile sale fundamentale. Spălarea creierului nu este desigur, o lucrare propriu-zisă de spălare obişnuită, aşa cum ar înţelege poate unii. Ea reprezintă o operaţie minuţios pregătită de alţii, de pervertire a gândirii, o operaţie în sine diabolică, un adevărat atentat asupra culturii şi spiritualităţii omului! Cineva se întreba chiar, dacă nu cumva noi trăim acum, efectiv, un nou „experiment Piteşti'', ceea ce este foarte probabil, cu menţiunea că într-o nouă formă!. Iar globalizarea este nivelarea gândirii şi comportamentului uman, şi mai mult decât atât, este nivelarea la nivel global a statelor lumii în scopul înglobării lente şi forţate a acestora într-un vast imperiu.

«Spălarea creierului» presupune în fond o serie de schimbări, care constau în distrugerea premeditată a oricărei specificităţi de structură (nonconformismul…) a individului şi colectivităţilor umane, ştergerea oricăror diferenţe, şi ceea ce este mai important, atentează la principiul diversităţii creaţiei lui Dumnezeu.

Nu întâmplător, aţi observat poate, că sunt tot mai mulţi cei care îşi pun în ultima vreme problema identităţii naţionale. Este răspunsul lor onest şi responsabil faţă de încercarea impunerii unui model de viaţă şi de gândire **de tip „şablon''** la nivel global. Este rezistenţa omului în faţa distrugerii identităţii individuale şi naţionale. Ei simt şi înţeleg schimbările şi mutaţiile care se produc în toate domeniile.

Parcurgând presa şi literatura românească actuală, şi în mod special volumul lui Ioan Ianolide, ***Întoarcerea la Hristos***, m-am decis să analizez în continuare problematica globalizării, îndeosebi sub aspectul atacului îndreptat împotriva religiei tradiţionale a Ortodoxiei. Doresc prin aceasta, să contribui şi eu, pe cât îmi stă în puteri la **redescoperirea adevărului**, să duc şi eu acest duh al credinţei mai departe, asemenea domnului Ianolide şi multor altor eroi, sfinţi şi martiri din temniţele comuniste. Iar dumneavoastră, puteţi face acelaşi lucru, dacă aceste idei sau informaţii le veţi considera juste şi acceptabile.

Îmi exprim însă, cu această ocazie şi protestul faţă de lucrările care se scriu în prezent, de către mesagerii Masoneriei şi Noii Ere (New Age), care se îndepărtează tot mai mult de adevăr. Este suficient poate, să invoc doar cartea d-lui **Michael H. Hart: „100 de personalităţi din toate timpurile care au influenţat evoluţia omenirii''**, reeditată de Ed. Lider (Bucureşti, 1992). Această carte, chiar a stârnit mari controverse, după cum se aşteptau editorii acesteia (după cum scrie pe coperta finală). De ce? Tocmai datorită … „acurateţii'' informaţiilor conţinute şi subiectivismului autorului (jurist, fizician şi astronom).

Dincolo de unele biografii, cât de cât acceptabile (cum ar fi cea despre Ştefan cel Mare sau Mihai Viteazul, etc., scrise de Diana Constantinescu, respectiv Stelian Neagoe), veţi remarca inexactităţi evidente, în privinţa elogierii inadecvate de pildă, a lui Nicolae Titulescu (de către prof.dr. Adrian Năstase!), în contextul celor 10 personalităţi româneşti incluse în acest volum, cu acordul autorului. Nu se ştie, prea bine şi de ce s-a recurs la această „generozitate'' a acestuia.

Aş dori să confruntaţi chiar dumneavoastră adevărul istoric cu cel expus în cartea pomenită mai sus, din care nu pot reproduce texte datorită drepturilor de autor. Dar, din punctul meu de vedere **este o mare greşeală – a falsifica trecutul sau istoria** – în primul rând din punct de vedere etic. Nu e necesar să citiţi chiar toată cartea pentru a vă convinge singuri. Adevărul este denaturat cu „bună'' ştiinţă, mai ales în privinţa lui Iisus Hristos, Sf. Apostol Pavel, Martin Luther, Jean Calvin, Karl Marx şi Sigmund Freud, făcându-se reale concesii evreilor (talmudişti) şi ideilor de origine protestantă şi neo-protestantă.

În acest context, al unor vremuri care seamănă izbitor cu cele anticipate de Apocalipsă, **consider drept una dintre principalele îndatoriri ale oricărui creştin autentic, mărturisirea cu putere a lui Hristos şi acceptarea spiritului de jertfă creştin fără nici cea mai mică reţinere sau urmă de îndoială**.

Evocat în volumul de mai sus (apărut la Ed. Christiana, Bucureşti, 2006), cu mult respect dar şi

admirație, **Valeriu Gafencu** se dovedește a fi într-adevăr, pentru oricine, un mare mărturisitor al lui Hristos, un om de o înaltă prestanță morală și de o smerenie desăvârșită. Nu întâmplător, a fost numit de către Nicolae Steinhardt și apoi de către mulți alți deținuți politici, drept „sfântul închisorilor''. El, spre deosebire de filosoful Constantin Noica și de „școala'' sa ulterioară de la Păltiniș (care punea accent pe „autoanaliză, autocunoaștere și responsabilizare''), a optat pentru **o școală a credinței vii întru Iisus Hristos** iar ideile sale despre naționalism și despre evrei sunt absolut admirabile și își păstrează actualitatea, deși a murit în închisoarea-sanatoriu de la Tg. Ocna în 1952.

El a murit cu puternica convingere, că și-a dat viața pentru Hristos. Este cel care alături de Corneliu Zelea-Codreanu (prin *Jurnalul* său de la Jilava, scris concomitent cu recitirea Evangheliilor și a Epistolelor Sf. Pavel) a contribuit la convertirea pastorului evreu protestant Richard Würmbrand la ortodoxie (acesta cerând să fie botezat de preotul Ianolide, lucru care s-a și întâmplat apoi, fără nici o grabă!) și cel care a insistat ca Ioan Ianolide și alți prieteni apropiați să ducă mai departe **duhul credinței**, ca o rugăminte sau ca o prevedere de tip testamentar. A trecut la cele veșnice înconjurat cu dragoste și gestul său creștinesc de a-i dărui cele 10 grame de streptomicină (primite din afară, expres pentru el) pastorului Würmbrand (în ideea că acesta era mai util lumii decât el!) îl onorează pe deplin. A fost un gest eminamente creștin și înălțător. Din păcate, el a murit după o agonie îndelungată iar Würmbrand s-a lepădat ulterior în America de ortodoxie, revenind la protestantismul dinainte, a uitat totul, și mai mult, a acceptat eticheta infamă și câtuși de reală de „fascism'', aplicată de evrei și de către comuniști, legionarilor…A refuzat apoi orice dialog cu dl. Ianolide.

Este revoltător faptul, că un istoric apreciat precum Stejărel Olaru, în finala concursului (circului) de la TVR 1, botezat „Mari români'', în fața a milioane de telespectatori a inversat (distorsionat) lucrurile, afirmând printre altele, că Würmbrand a salvat în închisoare viața unui tânăr legionar (pe care nici nu l-a numit!). Este puțin probabil că s-a aflat în necunoștință de cauză și a fost indus în eroare de către partizanii fideli ai lui Würmbrand. Este părerea mea personală de tânăr istoric autodidact, dar responsabil și nepărtinitor, observând mai ales în ultima vreme **ofensiva protestantismului, cu precădere în România**, înainte chiar de integrarea în Uniunea Europeană. În acest caz, se justifică demersul marilor interese oculte de a obține concursul unui asemenea istoric, cunoscut publicului prin intermediul mass-mediei (care se afișează tot mai frecvent la televiziune), dar și al Luciei Hossu-Longin, distinsa doamnă care a regizat amplul documentar *Memorialul durerii*, precum și micul documentar privitor la Richard Würmbrand.

Părerea mea este, că intrăm sau am intrat deja într-o eră a protestantismului și ecumenismului, întocmai cum a fost ea planificată de către artizanii din umbră ai globalizării. Altfel, nu-mi explic inițiativele și mediatizarea tot mai intensă a protestanților și neo-protestanților. De pildă, recent am avut surpriza să asist la o emisiune-dezbatere de la Radio Actualități, a d-lui Cristian Curte, în care s-a polemizat pe tema **scoaterii simbolurilor religioase din instituțiile de stat (mai ales din școli)**. Este vorba de inițiativa unui „intelectual'' de prin părțile Buzăului, dl. Emil Moise, care nici mai mult, nici mai puțin, a cerut, dimpreună cu câteva asociații anonime sau obscure (cum ar fi asociația Solidaritatea pentru Libertatea de Conștiință, etc…), scoaterea icoanelor și crucilor îndeosebi, pe motiv că ar aduce atingere drepturilor omului, că sunt discriminatorii și cultivă intoleranța!

Cum discuțiile purtate nu duceau la nici un consens sau rezultat valabil pentru ambele tabere (cei pro și cei contra), unul dintre invitații emisiunii, în persoana lui Remus Cernea a subliniat în final intoleranța românilor și a amenințat cu acționarea în judecată, probabil a statului român. De partea sa, în mod oarecum straniu s-a situat și jurnalistul Mircea Toma! De cealaltă parte, deputatul independent Anghel Pavelescu (dacă i-am reținut bine numele) și alți invitați (prin telefon) precum un jurnalist de la „Ziua'' (dacă nu mă înșel, dl. Victor Roncea) și Claudiu Târziu (de la „Cotidianul'') au avut intervenții salutare, lucide și responsabile. Ideile cele mai pregnante au fost acelea, că nu există de fapt

aşa de mulţi părinţi revoltaţi de prezenţa acestor elemente sacerdotale (de cult), cum s-a invocat tendenţios, că, bineînţeles şi alte culte pot să introducă simbolurile lor (acolo unde există numeroşi membri ai acestora) şi mai ales, că ele nu deranjează decât pe cei care sunt cu adevărat **anticreştini**. Într-adevăr, ele sunt motiv de iritare pentru … demoni, în condiţiile în care astăzi, şcolile sunt asaltate de „moda'' fumatului, alcoolismului, violenţei de orice tip şi mai ales de cea a drogurilor sau „morţii albe''!

În mod cu totul justificat, ne putem pune şi noi întrebarea legitimă: ce se va întâmpla oare, dacă vom scoate Biblia şi crucea din sălile de judecată (şi se va jura pe „onoare'' sau altceva). Sau, dacă am introduce şi noi botezul pe la 16-18 ani, pentru a se avea „discernământul necesar'', cum se procedează la sectanţi, subiect de altfel, asupra căruia dl. Cernea a insistat în emisiune. Şi sunt convins, că iniţiatorii „Reformei'', ca adevăraţi „umanişti'', nu s-ar opri aici. În Grecia, o altă ţară ortodoxă (prima care a aderat la UE), n-au avut atâta curaj sau mai bine zis tupeu, cunoscându-se spiritul activ şi combativ al credincioşilor greci (inclusiv sau mai ales la nivelul Sinodului), în schimb la noi, unde toleranţa este de-a dreptul proverbială şi permanent actuală, se poate încerca şi experimenta orice. La noi, nu e o noutate sau mirare dacă se manipulează aproape totul, prin urmare şi valorile religioase. În numele cui şi din ce motiv?

Creştinii desigur, au ca model pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Dar ei, de asemenea, pot învăţa şi din viaţa unor sfinţi precum Sf. Ioan Gură de Aur, Sf. Apostol Pavel şi mulţi alţii. Pot învăţa şi pot cere un sfat de la marii duhovnici în viaţă, printre care se remarcă părintele Arsenie Papacioc şi părintele Iustin Pârvu.

În această calitate de **creştin**, vreau să-L mărturisesc cu putere pe Hristos şi să cer fraţilor ortodocşi de pretutindeni să se întărească în credinţă şi faptă. Nu trebuie să acceptăm nici un compromis, în privinţa oricărui aspect care ar aduce atingere Ortodoxiei şi Bisericii, dar şi credincioşilor înşişi! **Nu trebuie să ne închinăm niciunui idol al lumii moderne de astăzi şi să ne avertizăm din timp semenii! Iar, cu cât vom rămâne mai puţini creştini trăitori, cu atât mai mult fraţilor ortodocşi, va trebui să-L mărturisim mai mult pe Dumnezeu!…**

O întrebare-cheie se impune astăzi, mai mult ca niciodată: Vom accepta noi, în cunoştinţă de cauză, să servim ca sclavi **noua tiranie (globală)** şi acest nou experiment anticreştin şi antinaţional, fără a ne sinucide astfel din punct de vedere moral şi spiritual? Răspunsul meu este unul singur: **Depinde şi de noi ca această autodistrugere (inclusiv «spălarea creierelor») să nu se întâmple, să nu se generalizeze.** Dumnezeu nu intervine decât arareori şi nici atunci în mod direct şi peste voia noastră, prin anumiţi oameni pe care îi înzestrează cu calităţi providenţiale (adesea pentru a salva anumite popoare, de pildă pe cel francez prin Ioana D'Arc). Depinde de noi să nu retrăim experienţa comunismului) şi să învăţăm din această lecţie teribilă, fără a o repeta. **Dincolo de această mască a globalizării, se ascund de fapt tot cei care au inventat comunismul: marele cerc al Iluminaţilor sau al adepţilor Francmasoneriei (adică masoni de altă etnie decât cea evreiască + masoni evrei; pe scurt ai masoneriei) şi reprezentanţii sionismului mondial.**

De aceea, supravieţuirea noastră, atât ca naţiuni cât şi ca indivizi liberi, depinde de **unitatea noastră**, de **întărirea societăţii civile**, de **independenţa ONG-urilor şi a jurnaliştilor** (care vor crea mereu presiuni asupra magistraţilor, politicienilor şi altor funcţionari), de **implicarea masivă a tuturor intelectualilor adevăraţi** (fie în diverse asociaţii cu caracter civic, fie chiar în politică, atunci când e în joc soarta naţiunii noastre). Iată de ce este atât de important astăzi **dialogul urmat de acţiune**; iar fără acţiune, dialogul nostru constituie doar un lux, o filosofare fără rost sau o pierdere de timp. Să încercăm prin urmare să fim şi oameni de acţiune, oameni hotărâţi.

Mă număr printre acei români, care consideră atât **morala**, cât şi **educaţia**, **domenii de importanţă vitală pentru supravieţuirea noastră şi pentru existenţa oricărei naţiuni de pe pământ**.

Acestea sunt astăzi, după părerea mea, în cea mai grea suferinţă, antrenând în degringoladă întreaga societate. E firesc să ne punem atunci unele întrebări. Cine provoacă în mod deliberat decăderea lor şi îndeosebi a moralei creştine? Cine urăşte atât de mult valorile noastre? De ce suntem şi «trebuie» să fim supuşi unui proces de îndobitocire sau de spălare a creierului, deşi comunismul - se spune - că s-a prăbuşit? Cui folosesc într-adevăr toate acestea?…

Mesajul pe care vreau să-l exprim este în fapt un adevărat îndemn sau pledoarie pentru gândire, o provocare a gândirii şi cunoaşterii, adresat deopotrivă tuturor oamenilor care doresc şi preţuiesc libertatea, ori cel puţin tuturor acelora cărora aceasta nu le este indiferentă. Mai mult decât atât, imperativul vremurilor pe care le trăim este **redescoperirea valorilor autentice şi reaşezarea societăţii pe temelia lor trainică**. Pentru a reuşi acest lucru, noi trebuie să pătrundem hotărâţi în cunoaşterea şi trăirea realităţilor adânci nedescoperite sau nepătrunse de analiza noastră, în miezul teribilului război psihologic actual, care îl completează pe cel economic. Abia apoi, ne putem angaja să luptăm cu toată dăruirea fiinţei noastre împotriva manipulatorilor din umbră şi împotriva alienării premeditate a personalităţii noastre şi anihilării dreptului naţiunilor la propria lor suveranitate (la autodeterminare).

Prin urmare, nu vom putea supravieţui cu adevărat, ca oameni, fără **aportul informaţiei reale şi culturii**, fără **credinţa noastră vie în Dumnezeu şi trăirea creştinismului** (El există, orice am crede noi, păstrând neatins universul cunoscut nouă), şi nu în ultimul rând, fără o serioasă **implicare personală în «viaţa cetăţii», adică în spaţiul public sau în comunitatea locală**. În opinia mea, aceste trei cerinţe de mai sus sunt la fel de necesare astăzi şi toate trei trebuie duse la îndeplinire, întrucât ideea creştină şi ideea naţională se completează în mod reciproc şi armonios.

În urma multor experienţe personale, observaţii, reflecţii şi constatări, am ajuns la concluzia că există realmente oameni şi forţe mai mult sau mai puţin oculte, care urăsc de moarte toate valorile moralei creştine şi lucrează prin toate mijloacele posibile pentru anihilarea lor. Războiul nevăzut dintre Bine şi Rău nu este deloc un basm de adormit copiii. În câteva cuvinte, voi încerca să ofer aici o argumentaţie minimă.

Suntem nevoiţi să recunoaştem, că din acel moment imemorial al gustării fructului interzis de către Adam, la sugestia Evei dar şi a Şarpelui (întruchipare a Răului), omul a păşit în istorie. De atunci, însă, omul este determinat în mod irevocabil a alege, până la moarte, între Bine (sau Dumnezeu) şi Rău (sau Diavol). Această alegere nu este uşoară şi este vitală pentru mântuirea şi viaţa viitoare a omului. Ceea ce putem observa astăzi însă, este proliferarea unei categorii intermediare, a oamenilor împietriţi sau mortificaţi sufleteşte. În atitudinea lor neutră, ei tind să aibă toate trăsăturile omului cu «creierul spălat», pe care îl mai putem numi «omul - robot».

Cei activi, în sens negativ, cei care au luat drept bine Răul (sioniştii şi francmasonii), se străduiesc din răsputeri să lărgească continuu acest cerc al oamenilor ezitanţi sau nehotărâţi, care nu cred cu adevărat în existenţa Divinităţii. Avem deci, pe de o parte ateii sau aşa-zişii ''liber-cugetători'' şi creştinii pe de altă parte. Avem în fond o confruntare între masoni şi creştini (după cum şi diavolii se războiesc cu îngerii). Lor, ateilor şi creştinilor, le sunt adresate în general toate tehnicile moderne de manipulare. Este trist, să vedem cum mulţi care îşi zic creştini, sunt de fapt altceva, căci ei se leapădă de Dumnezeu, prin tot ceea ce fac şi gândesc.

În viziunea masonilor, oamenii trebuie să se identifice cu culoarea gri sau cenuşie, adică nici alb şi nici negru, pentru a se şterge orice diferenţă între acestea, precum şi între Bine şi Rău. Această omenire, după cum putem observa noi înşine, devine tot mai incapabilă de a mai distinge între adevăr şi minciună. Omul zilelor noastre ajunge să le amestece şi este chiar «ajutat» să devină un infirm sufleteşte, să-şi piardă atât **curajul,** cât şi **limpezimea minţii** (adică două trăsături importante ale creştinului), tocmai pentru a deveni cât mai maleabil şi manipulabil, până la anularea totală şi dacă se poate definitivă a personalităţii sale, a voinţei sale (adică se ajunge la subjugare sau sclavie!).

Dar, această morală la care atentează masonii, reprezintă în fond şi la urma urmei morala iubirii şi a comuniunii dintre oameni (nu a urii sataniste), învăţătura adusă de Fiul lui Dumnezeu în scopul mântuirii noastre, care constă în desprinderea de patimile noastre. **Morala creştină este însăşi esenţa creştinismului!** Or, fără morala creştină, cunoscută şi trăită efectiv în viaţa noastră cotidiană, ajungem foarte uşor în ghearele apostaziei, ale ateismului deghizat în laicism şi secularism, ba chiar ale satanismului masonic. Ajungem să ne răzvrătim unii faţă de alţii, să ne învrăjbim, să purtăm un război nevăzut împotriva Creatorului, întrebuinţând ca „arme moderne'' indiferenţa, individualismul şi raţionalismul, în atmosfera dominantă a materialismului societăţii de consum.

Am observat, printre altele, că noi - românii -, avem un imn naţional deosebit, despre care ştim că începe astfel: „ Deşteaptă-te române din somnul cel de moarte, / În care te-adânciră barbarii de tirani…'' Da, cum să nu ştim atâta lucru? Dar, câţi dintre noi iau în seamă într-adevăr aceste cuvinte? Câţi dintre noi conştientizează faptul că noi, nici până acum nu ne-am trezit. Că suntem o naţiune divizată încă în două ţări? Câţi au chiar cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmplă cu adevărat în România sau în lumea întreagă? Sau câţi se implică în viaţa cetăţii, adică în spaţiul public, în beneficiul comunităţii din care fac parte? Răspunsul este uşor de anticipat de către orişicine…

În schimb, luăm aminte uşor la tot ceea ce ni se flutură cu ostentaţie înaintea ochilor: „Trăiască vodca Imperial!''; „Trăiască imperialismul!''; „Senzaţii tari din 1964!'' şi multe alte asemenea sloganuri publicitare, cu priză la public, care pătrund în subconştientul nostru şi tocmai de aceea sunt şi difuzate frecvent pe micul ecran TV. Televiziunea a devenit prin urmare, o armă redutabilă, care ajunge în aproape toate familiile de români. Îşi imaginează oare cineva impactul pe care îl au toate aceste reclame (aberteizing) şi îl vor avea toate aceste imagini şi idei în subconştientul tinerilor?…

Trăim se pare într-o lume cu totul şi cu totul nevrozată, răsturnată şi chiar greu de definit. Asistăm cu toţii poate, la zorii naşterii unei noi civilizaţii şi a unei noi formule de guvernare. Dar, acestea sunt deja agresive, subversive şi îndreptate într-un atac concertat împotriva omului contemporan şi tradiţiilor sale. Este şi motivul pentru care cred că este timpul (şi nu este încă prea târziu!), ca fiecare dintre noi şi fiecare naţiune să se trezească la realitate cu adevărat şi să lupte pentru păstrarea identităţii proprii, a spiritualităţii şi culturii sale. **A sosit timpul** ca toate naţiunile să se trezească la viaţă din punct de vedere spiritual, din inerţia care le-a cuprins în ultimele decenii şi să-şi urmeze drumul lor firesc, chiar dacă ar fi să facă ele însele istorie.

Dar, pentru a descifra acest fenomen complex al globalizării (atât ca ideologie, cât şi ca sistem), este nevoie mai întâi, de pătrunderea sensului cât mai exact al unor concepte, care prezintă relevanţă în acest caz. Pornind de la explicaţiile sărace oferite de unele dicţionare actuale, înţelegem prin comunism (să-mi fie iertat stilul oarecum colocvial), acea doctrină şi acel sistem politic care promovează proprietatea de stat şi egalitarismul, prin suprimarea proprietăţii individuale, pluripartidismului şi a oricăror diferenţe sociale, sau acel regim social-politic totalitar bazat pe **proprietatea colectivă**. Prin cosmopolitism vom înţelege iarăşi acea concepţie care revendică ideea „cetăţeniei universale'', concepţie potrivit căreia patria este de fapt locul unde te afli sau lumea întreagă iar omul, cetăţean al ei.

Din punct de vedere etimologic, globalizarea desemnează un termen nou şi care nu ne spune aproape nimic. Dacă veţi întreba bunăoară pe oricine din jur despre acest subiect, veţi obţine un răspuns nesatisfăcător. Din punctul meu de vedere, dar şi al altora, globalizarea sau mondializarea (dacă îi putem spune aşa), reprezintă un proces care se desfăşoară la nivel global, şi determinat printr-o **strategie îndelung gândită de anumite forţe oculte**, care şi-au propus, nici mai mult şi nici mai puţin, decât dominaţia şi dictatura asupra întregii omeniri!

Faptul, că am sărit astăzi de la o extremă la alta, devine pe zi ce trece tot mai evident. Am putea încerca să dăm o definiţie globalizării (denumită de unii autori comunitarism), definiţie pe care doresc să v-o propun: **globalismul sau comunitarismul reprezintă acel sistem social-politic, promovat de**

anumite cercuri interesate, la nivel mondial, care se bazează pe ideea unificării tuturor statelor şi garantării proprietăţii particulare, conducând în mod inevitabil la amplificarea extremă a diferenţelor sociale, la uriaşe tensiuni şi inegalităţi sociale şi economice între indivizi, şi la împărţirea lumii în câteva state foarte bogate şi multe state foarte sărace.

Mi se pare absolut regretabil faptul că tot aceste dicţionare uzuale interpretează naţionalismul drept o „doctrină politică bazată pe apărarea (uneori exagerată) a drepturilor şi aspiraţiilor naţionale'', iar ceea ce ne interesează pe noi (globalizarea sau globalismul) nu apare în nici un fel. Acest lucru ar trebui să ne dea de gândit, pentru că prăbuşirea sistemului comunist în fostul URSS şi Europa de Est a fost regizată atent şi premeditată iar capitalismul învingător s-a orientat apoi spre imperialism (de altfel o acuzaţie venită tocmai de la comunişti!), spre neocolonialism şi neoliberalism, spre un extremism de dreapta, care a subminat şi subminează mereu dreapta tradiţională şi democraţia autentică din întreaga lume. **Pretutindeni, dreapta ca şi societatea civilă aproape nu există.**

S-a denaturat în mod voit sensul naţionalismului, o doctrină altădată atât de apreciată. Mass-media a reuşit să-i dea în timp o conotaţie negativă, asimilându-o tot mai mult cu xenofobia şi extremismul, la ordinul masoneriei mondiale, care a considerat că nu-i mai este de folos (după ce şi-a îndeplinit rolul dezintegrator al imperiilor din ultimele două veacuri) şi că trebuie pusă la stâlpul infamiei şi aruncată în lada de gunoi a istoriei. Ba, mai mult, orice formă de extremism devine automat naţionalism. Ori, să stăm şi să judecăm drept. Naţionalismul reprezintă cu totul şi cu totul altceva: patriotismul curat, nealterat, constând în tot ceea ce se jertfeşte pentru ţara natală, în sentimentul şi dorinţa de a-ţi servi mereu, cu devotament patria şi neamul, inclusiv în a răspunde oricăror agresiuni la adresa lor. În schimb, **comunismul şi globalismul – adevăratele forme de extremism** – sunt trecute total sub tăcere. Foarte interesant! Nu întâmplător, observăm că nu s-a condamnat oficial comunismul în multe ţări şi nici n-au fost pedepsiţi autorii nenumăratelor crime comise (culmea ironiei, în numele unor „idealuri înalte ale omenirii''). În schimb, este tot mai lăudat mondialismul sau supranaţionalismul (cu organismele sale ramificate în toată lumea), văzut ca un rezultat firesc al modernităţii, al umanismului şi toleranţei dintre popoare, aducător de prosperitate şi de pace în întreaga lume?! Istoria ne-a demonstrat însă, cu prisosinţă utopia şi absurditatea comunismului, natura lui criminală (diabolică) şi va demonstra desigur şi ''viabilitatea'' ideii de „naţiune universală''.

Înţelegând prin naţiune acea „comunitate stabilă de oameni, istoriceşte constituită ca stat, apărută pe baza unităţii de limbă, de teritoriu, de viaţă economică şi de factură psihică, care se manifestă în particularităţile specifice ale culturii naţionale şi în conştiinţa originii şi a sorţii comune'', putem remarca astăzi faptul că, **atacul dezlănţuit asupra ideii naţionale şi naţionalismului** (asupra patriotismului, astăzi demonetizat) este concertat cu **atacul asupra naţiunilor**, care potrivit planurilor globaliste desigur trebuie să dispară. De ce? Pentru că altfel nu pot fi nivelate culturile naţionale şi nu se poate produce mai rapid «omogenizarea indivizilor şi a naţiunilor», care să transpună în practică naşterea unei «naţiuni universale», a unei limbi şi a unei culturi unice, a tipului de ''om nou''(oare al câtelea?!) – ***homo globalis*** –, adeptul fidel al globalismului şi al unui pragmatism feroce. Până la urmă, de ce să nu spunem că acelaşi scop - sclavia omului, de tip modern - l-a urmărit insistent şi sistemul comunist, prin dictatura unui grup restrâns de privilegiaţi, alcătuită din mulţi activişti de partid influenţi şi sprijinită masiv de către securişti.

Extrem de interesantă mi se pare chiar preocuparea „celor din umbră'' pentru ascunderea adevărului faţă de publicul larg, îndeosebi a celui referitor la Mişcarea legionară din România şi prezentarea ei într-o perspectivă cât mai inadecvată şi ostilă (fascism, extremism, fanatism etc.etc.), atât înainte de 1989 cât şi după această dată. În realitate, legionarii au fost spre deosebire de alte formaţiuni mai radicale, cum a fost cea a lui A. C. Cuza, mult mai ponderaţi, realişti şi responsabili, datorită spiritului lor civic şi creştin, suportând după cum spun numeroase documente,

umilinţe şi brutalităţi, care nouă celor de astăzi ni s-ar părea incredibile (mai grave decât în scenele bine cunoscute ale mineriadelor postdecembriste şi tulburărilor de la Târgu Mureş). Atunci, cine are interesul de a-i asimila pe legionari, precum au făcut şi comuniştii, cu extremiştii cuzişti sau de alte culori politice, unii finanţaţi şi conduşi chiar de masoni? În realitate, ei au fost, exceptându-i pe cei care s-au infiltrat (cu sprijinul KGB-ului sovietic), **adevăraţi eroi ai luptei anticomuniste şi antimasonice**. Dacă ei ar fi fost într-adevăr extremişti, cu siguranţă că n-ar fi intrat în rândul lor atât de mulţi intelectuali români (dintre care unii foarte cunoscuţi), nu s-ar fi produs acel impact social formidabil, n-ar fi ajuns la guvernare alături de Antonescu ş.a.m.d. Dacă un francmason reactivat, precum Alexandru Paleologu, îl „glorifica'' pe regele Carol al II-lea şi îi îndemna pe tineri să nu tragă concluzia „greşită'' că legionarii ar fi fost buni, devreme ce comuniştii erau răi, şi că legionarii erau profund încrâncenaţi şi extremişti, nu înseamnă că este şi opinia pe care noi trebuie s-o acceptăm fără rezerve.

Dacă Albert Einstein insista asupra faptului că: *„Cel mai important lucru este să nu te opreşti niciodată din cercetat''* iar Johann Goethe sublinia de asemenea că: *„Să nu treacă o zi fără să vezi, să auzi, să citeşti''* , în opinia mea şi nu numai, cred că **fiecare trebuie mai întâi să înveţe să gândească singur**. <u>Religia nu constituie în nici un caz o piedică, ci dimpotrivă. Ea poate să ne convingă că există şi alte raţiuni mult mai profunde.</u> Tocmai de aceea, cred că **<u>descoperirea sensului vieţii noastre este fundamentală</u>**. Este primul mare pas către desăvârşirea şi fericirea noastră. Ca şi împlinirea noastră în sfera vieţii sociale şi profesionale, la fel de importantă este şi împlinirea spirituală, descoperirea şi valorificarea unui adevăr: **omul are datoria de a cunoaşte şi înţelege lumea în care trăieşte, de a conştientiza confruntarea teribilă dintre Bine şi Rău**, şi în acelaşi timp, **de a trăi în spiritul valorilor morale şi spirituale pe care le-au cultivat generaţiile precedente**. Cu alte cuvinte, nu trebuie să excludem niciodată din viaţa noastră cultura şi credinţa.

Cele două acţiuni amintite deja (**cunoaşterea şi înţelegerea lumii înconjurătoare**, apoi **trăirea în adevăr)**, dintre care prima este doar în mod aparent pasivă, ne definesc până la urmă personalitatea, ne definesc modul nostru de viaţă. Este indiscutabil faptul, că a cunoaşte şi mai ales a înţelege ceea ce cunoşti nu e atât de simplu şi de uşor, dar acesta nu trebuie să devină o barieră autoimpusă. În nici un caz, nu trebuie să dezarmăm, să ne resemnăm şi să părăsim în mod ruşinos câmpul de bătălie al vieţii noastre, care aspiră spre desăvârşire. Unii ar trebui chiar să devină lideri de opinie şi să se angajeze cu dăruire în spaţiul public sau societatea civilă, cum i se mai spune. <u>Ar trebui să ne eliberăm mintea de orice temeri, prejudecăţi şi complexe. Lumea nu este chiar atât de complicată pe cât ne pare uneori şi putem dobândi aproape fiecare capacitatea de a o înţelege (cât se poate, dacă ne dorim acest lucru).</u> Oare ce credeţi că a vrut să spună Pascal Bruckner, în acest sens, prin următoarele cuvinte: „***<u>Salvatoare pentru gândire, complexitatea este mortală pentru acţiune: pasivitatea opiniei publice aici îşi are originea</u>*** ''. Pornind de la o reclamă pozitivă de această dată, de pe canalul TV Realitatea, care spune că: „<u>Adevărul trebuie aflat, înţeles şi împărtăşit. Asta trebuie să facem şi noi. Deschide lumea! Deschide realitatea!</u>'', putem spune că **trăirea în adevăr înseamnă şi împărtăşirea adevărului altora, deschiderea reală şi benefică către ceilalţi**.

În opinia mea, <u>tot ceea ce ţine de globalizare intră şi trebuie să intre sub incidenţa liberului acces la informaţiile de interes public, ca şi în cazul condamnării comunismului</u>. **Ambele sisteme trebuie cunoscute mai întâi de către specialişti (istorici, sociologi, politologi etc.) până în cele mai mici detalii şi condamnate de către autorităţi cu hotărâre şi pentru totdeauna.** Aşa cum renunţarea la comunism şi la mentalităţile acestuia cere cu necesitate reforme şi legi în toate domeniile (mai ales legea lustraţiei şi legea deconspirării poliţiei politice), tot astfel trebuie să procedăm şi în cazul globalizării, după ce vom fi cunoscut pericolul pe care îl reprezintă pentru fiecare individ şi pentru toate naţiunile în care democraţia mai înseamnă ceva.

<u>Dincolo de denumirea sa prea vagă şi ambiguă,</u> **<u>globalizarea este în opinia mea personală cea</u>**

mai mare ameninţare la adresa umanităţii de până acum, deşi ea promovează în aparenţă valori pozitive ca şi comunismul: unitatea, toleranţa, umanismul, pacea, libertatea… Aceste valori arată bine doar pe hârtie, întrucât în practică sau în realitate nu sunt acordate naţiunilor şi nici tuturor indivizilor, ci rămân doar la nivel declarativ, simple utopii în spatele cărora se ascunde setea nestăvilită de dominaţie a unui grup foarte restrâns de oameni, dar cu o putere de decizie uriaşă.

De pildă, libertatea omului este tot mai limitată şi supravegheată, în vreme ce toate marile companii (în frunte cu cele transnaţionale) şi unele minorităţi (sexuale, naţionale…) îşi sporesc neîncetat drepturile şi îşi diminuează obligaţiile (aspect evidenţiat în procesele juridice). Astfel, grupurile de interese de acest fel, au tot mai multă putere şi tot mai multă influenţă, fiind foarte greu de contracarat, chiar de către autorităţile statale.

Ceea ce cred că se impune astăzi ca o necesitate stringentă este împiedicarea declinului accentuat al spiritului public şi clarificarea lucrurilor. Trebuie înlăturate toate confuziile şi dezinformările din cadrul mass-mediei, care reprezintă cu adevărat o forţă şi o categorie privilegiată, dar care din păcate se supune adeseori unor interese economice, politice sau de altă natură. Aceste interese produc o ruptură gravă în sânul societăţii schizoide de astăzi, prin crearea unei realităţi virtuale pentru cei bogaţi şi a alteia dramatice şi reale pentru majoritatea tot mai săracă.

Pornind de la aceste realităţi, noi putem dobândi cu mai mult sau mai puţin efort o clarviziune proprie, o atitudine civică responsabilă (una lucidă, critică sau combativă, şi constructivă) şi apoi, solidarizându-ne, ne putem apăra identitatea şi libertatea. Un adevărat model în acest sens este chiar marele nostru gazetar, filosof şi poet naţional – Mihai Eminescu, care mărturisea la un moment dat: „*Cu cât ne iubim mai mult patria şi poporul nostru, cu atât vom trebui să ne înarmăm mintea cu o rece nepărtinire şi să nu surescităm cugetarea. […] Inimă foarte caldă şi minte foarte rece se cer de la un patriot…''* (în revista „Convorbiri literare, X, nr.5, 1 aug.1876, p.168).

Important este să căutăm noi înşine Adevărul. Dotat cu **raţiune**, **sentiment** şi **voinţă**, omul trebuie să le folosească împreună iar nu separat. Echilibrul său este dat tocmai de coexistenţa şi armonia lor. Aici românul excelează faţă de alţii în general, considerând acest echilibru ca „normalitate a existenţei sale'', dar din păcate, nu îşi dezvoltă şi nu îşi pune în valoare **conştiinţa** (de sine şi cea naţională sau de apartenenţă la naţiunea sa şi la neamul său) şi **libertatea** (de gândire şi de acţiune), capitole la care suntem deficitari, pentru că în mod eronat au fost considerate mai puţin necesare sau apanaj al elitismului. Regimurile totalitare au urmărit insistent atrofierea lor în cadrul personalităţii românului. Anularea însă, a oricăreia dintre aceste facultăţi psihice sau puteri sufleteşti cauzează un dezechilibru major în sufletul omului şi dezordine.

Iar creştinii, consider că sunt într-adevăr mult mai optimişti şi echilibraţi, tocmai pentru faptul că ei au înţeles sau au simţit că aceste puteri sufleteşti sunt date de la Dumnezeu şi că, fără ajutorul Lui nu se poate construi nimic durabil. Pentru ei, cunoaşterea nu se rezumă la om şi la lucrurile făcute de mâna lui, sau la invenţiile lui. Nu are loc numai pe cale raţională. Ea este în strânsă legătură cu cunoaşterea lui Dumnezeu şi a adevărului revelat, fiind încifrată chiar în cuvintele Mântuitorului Iisus Hristos: **«Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa».**

Într-o lume influenţată tot mai mult de închinătorii la idoli, dominată autoritar de cultul sau dictatura banului şi a confortului material, mijloace prin care omul este supus mult mai lesne globalizării, cultura şi gândirea tind să fie înlocuite prin noi forme sau ambalaje strălucitoare ale civilizaţiei şi lipsei capacităţii de analiză (de cântărire a lucrurilor). Încep să conteze tot mai mult diplomaţia şi «bunele maniere». De asemenea, cultura capătă tot mai mult un caracter decorativ, popular sau de masă (ca şi în timpul nazismului şi comunismului), devenind o „cultură de consum'', cum este deja cea nouă de tip american (ruptă aproape complet de tradiţie, şi respingând cu aroganţă cultura tradiţională europeană). Totul capătă aici un caracter comercial şi sunt evidente pentru noi mai ales «produsele culturale» din

mass-media actuală (în special reclamele publicitare pentru aproape orice). **Cultura adevărată este abandonată mai mult ca oricând pentru un alt mod de existenţă: căutarea plăcerilor, îndeosebi fizice**. Noul tip de «cultură» se răspândeşte astăzi în mod vertiginos în toată lumea, cucerindu-i în primul rând pe tineri (viitorii consumatori de mâine), mai ales prin intermediul majorităţii filmelor şi reclamelor americane.

În faţa acestui flagel al globalizării, considerat de către tot mai mulţi intelectuali a fi unul extrem de negativ, depăşind în amploare şi subtilităţi chiar pe cel al comunismului (şi el tragic experiment, cu pretenţii hegemonice la nivel mondial), **va trebui să ne repliem, să adoptăm o poziţie legitimă de apărare şi să luăm cu toţii atitudine**. Cu ani în urmă, filosoful Emil Cioran atrăgea deja atenţia asupra pericolului reprezentat de internaţionalism:

,,*Internaţionalismul este o expresie a culturii de mase. [...] Cultura de mase este antispirituală, antilibertară, antiindividualistă. Este suficient să ne gândim la bolşevism sau la hitlerism, fenomene de masă, (de manipulare mai ales, ideologică - n.a.), pe cât de diferite în conţinut, pe atât de asemănătoare în formă.''* (în ,,Schimbarea la faţă a României'', Ed.Humanitas, Bucureşti, 2001, pp.35-98).

În fond, globalizarea nu este altceva decât o nouă formă de internaţionalism şi de colonialism corporatist, un tip de capitalism imperialist şi un extremism deghizat în rolul de pacificator. Indiscutabil, alunecăm tot mai mult dintr-o extremă în alta, ceea ce este într-adevăr o adevărată dramă pentru noi. O nouă tiranie se profilează la orizont, dacă n-a început deja, condusă din umbră de către marii posesori şi mânuitori de uriaşe capitaluri. Aceştia nu pot suporta democraţia reală şi ca atare nu sunt deloc interesaţi de respectarea cu adevărat a drepturilor omului, inventate tocmai de strămoşii lor. Sunt izbitor de asemănători, în acest sens, cu comuniştii, care aveau şi ei demagogia lor şi mijloace moderne de manipulare în masă. În aceste condiţii, democraţia reală devine desigur chiar lipsită de orice sens şi aplicabilitate iar ipocrizia (fariseismul) este ridicată la rangul de politică de stat. Câteva întrebări se impun de la sine. Unde este atunci mult trâmbiţata libertate a omului? Suntem constrânşi să respectăm cu toţii regulile impuse de noul joc din «satul global»? Chiar nu mai prezintă omul nici o valoare în sine şi este dispreţuit atât de mult, încât nu înseamnează un simplu ,,animal social'', ca în vremuri străvechi, ci cel mult un obiect sau un număr oarecare pentru statistică?

Globalizarea nu reprezintă - aşa cum se spune - o etapă a unui proces istoric firesc din evoluţia omenirii, un fenomen de ''modernizare'', un aşa-zis spaţiu intercultural şi multicultural, între religii, ori între naţiuni, sau între civilizaţii. Nu este nici rezultanta ştiinţei şi tehnologiei, care astăzi ne unesc mai mult ca oricând într-un timp foarte scurt, dar în mod indirect. Ea este altceva. **Este vorba de o nouă himeră sau utopie, utilizată în mod diabolic pentru a ne forţa să trăim într-o lume atee sau imorală, izolaţi unii de alţii în fapt şi să acceptăm necondiţionat manipularea şi sclavia modernă. Arhitecţii acestei noi lumi, a Noii Ordini Mondiale, au lansat deja (mai ales prin mişcarea New Age sau Noua Eră) directivele «naţiunii universale» şi ale guvernului mondial «al păcii». Adepţii masoneriei pun astăzi la cale dominaţia absolută a lumii întregi şi a fiecărui individ în parte, ca într-un sinistru joc de şah, în care aproape toţi oamenii nu sunt decât simpli pioni de sacrificiu.**

Nu întâmplător ne sunt devalorizate tradiţiile şi culturile naţionale, iar în locul lor ne sunt inoculate anumite opţiuni precum pragmatismul, oportunismul, carierismul şi materialismul societăţii de consum. Cultura nouă, de tip Coca-cola sau McDonald's, cultivă şi ea un gen de ''supraom'' - *homo globalis* -, sau individul:

- **apatrid (deznaţionalizat sau separat complet de ţara lui natală şi devenit apoi cosmopolit sau cetăţean al «naţiunii universale»...);**
- **depersonalizat (adică devenit aproape identic cu oricare altul, şters, lipsit de**

inițiativă, conformist);
- **<u>obedient sau sclav</u> (supus întrutotul celor care-i furnizează confortul său (inclusiv creditele „avantajoase'' și mijloacele de existență);**
- **<u>desacralizat</u> (înstrăinat de Dumnezeu, ateu sau liber-cugetător, sau de ce nu, chiar mason, sau mason de „grad superior'' – închinător pe față lui Lucifer);**
- **<u>consumerist</u> (fidel și supus necondiționat „spiritului de consum'' inoculat de cei care își permit să-i creeze «nevoile»);**
- **<u>însingurat</u> (deși trăiește printre mulți oameni și ''comunică'' destul de mult cu ei).**

Chiar și numai aceste șase trăsături de bază enumerate aici, ne pot trimite cu gândul la simbolistica masonică.

Dacă avem în vedere **mijloacele și efectele globalizării**, vom remarca fără îndoială câteva mai importante: <u>manipularea și intoxicarea informației, răspândirea unor filosofii materialiste (nihilismul, pragmatismul și altele), relativizarea adevărului, nivelarea sau «omogenizarea» culturilor naționale</u>, **<u>uniformizarea gândirii tuturor oamenilor și a modului lor de viață</u>**, <u>transferul centrului de greutate dinspre viața spirituală spre cea strict materială</u>, <u>schimbări grave în structura vieții sociale (disoluția instituției familiei, prin încurajarea căsătoriilor încheiate din interes material și care eșuează în numeroase divorțuri; încurajarea căsătoriilor heterosexuale și a adopțiilor de către acești homosexuali și lesbiene, etc.); schimbări dramatice în viața economică a țărilor îndatorate marilor instituții financiare internaționale; desființarea companiilor mici și mijlocii viabile și care oferă angajaților lor drepturi firești și o protecție socială reală, de către companii specializate în acest sens (precum «pirații corporatiști»), sprijinirea directă și indirectă de către stat a masoneriei (Mafiei) cu bani de la buget (lojele fiind declarate societăți de utilitate publică, cum sunt în România!) etc.etc. Iar, toate acestea au loc cu un incredibil simț al detașării față de moralitate și dreptate…</u>

Reluând unele idei, mai observăm că <u>globalizarea cultivă astăzi libertăți excesive față de anumite minorități în detrimentul majorității, care sunt manipulate de fapt, pentru a se realiza un obiectiv central</u>: **<u>desființarea statelor naționale</u>**. Este posibil și ca uniunile unor state să aibă același scop, dar nedeclarat. Cum altfel putem înțelege astăzi pretențiile de autonomie teritorială? De asemenea, este cultivat în masă **<u>disprețul vădit</u>** al celor «realizați» sau bogați, față de cei considerați «ratați» sau săraci (defavorizați de soartă), precum și disprețul față de preoți și religie, față de valorile creștinismului în special și cele cultural-naționale, considerate astăzi depășite sau anacronice. Este avansată tot mai mult **ideea ecumenismului** (unirea tuturor religiilor lumii, la orice nivel), **ideea sincretismului religios** (împrumutând precepte de la toate religiile) și este sprijinită în continuare <u>hirotonirea unor preoți lipsiți de chemare sau vocație pentru viața duhovnicească și îndrumarea credincioșilor</u>.

Avem astăzi, printre altele, **datoria de a apăra și posteritatea eroilor neamului românesc**, amenințată din diverse direcții. Chiar în mass-media noastră și în special în unele manuale alternative de istorie, în programe școlare și apoi în rândul publicului larg, au apărut tot mai multe denigrări și dezinformări în privința acestora, care denaturează practic adevărul istoric. Rolul jucat de acestea este acela de a realiza ștergerea treptată a marilor noștri eroi din memoria națională, din mentalul colectiv și chiar din conștiința românilor și excluderea lor din istorie, în fața noilor generații.

Să luăm de pildă, cazul domnitorului Ștefan cel Mare și Sfânt. Canonizarea sa recentă de către Biserica Ortodoxă Română a stârnit unele valuri și controverse. Se uită un aspect important, și anume acela că gloriosul nostru voievod era considerat încă de pe vremea sa un sfânt care a apărat cu sabia într-o mână și crucea în cealaltă Poarta creștinătății de năvălirea păgânilor (tătarilor și otomanilor, aflați în plină expansiune). În lupta teribilă pentru independența Moldovei, toată țara i-a fost alături, indiferent de

sacrificiile umane şi materiale cerute de războaie. Nu cred că întâmplător, marele Ştefan a fost inclus în rândul celor 100 de personalităţi din toate timpurile care au influenţat evoluţia omenirii, în cartea intitulată astfel şi semnată de dl. Michael H. Hart. În acord cu opinia sa şi a d-nei Diana Constantinescu, care s-a ocupat de biografia domnitorului *„Ştefan cel Mare nu şi-a pus pecetea numai pe istoria unui popor, care îl va glorifica veşnic ci şi pe aceea a unui continent, care, fără el, ar fi avut mult mai mult de furcă cu turcii”*, iar *„Nimeni şi nimic nu va putea şterge amintirea unei domnii atât de glorioase din memoria moldovenilor şi, în general, a românilor”* (carte apărută la Editura Lider, Bucureşti, 1992, pp.104-106). Daţi-mi voie să-mi exprim îndoiala, în actualele circumstanţe, faţă de ultima afirmaţie citată, pentru că istoria poate fi rescrisă de principalii actori politici ai vremii, ca şi în timpul comunismului, după bunul lor plac.

Cum se face însă, că în zilele noastre, **denigrarea vine din partea multor oameni şi mai ales din rândul celor cu mentalităţi comuniste sau ateiste**? Cum putem noi să-l acuzăm cu uşurinţă de adulter (că ar fi avut ibovnice în fiecare sat…), de apucături despotice (că ar fi ucis mulţi boieri şi oameni nevinovaţi, la mânie…) şi să nu-l mai considerăm sfânt (deşi există sfinţi care au avut „căderi'' înainte de a apuca calea grea a sfinţeniei), pornind de la spusele cronicarului Grigore Ureche? Este acesta adevărul istoric? În opinia d-lui profesor Ştefan Gorovei, care recent a publicat o amplă carte despre viaţa acestui domnitor, sunt doar două cazuri consemnate de izvoarele istorice, când Ştefan a pedepsit cu moartea boierii trădători. Iar din analiza documentelor epocii, reiese clar că el a fost într-adevăr un judecător drept şi că în miile de procese nu a nedreptăţit pe nimeni (ca dovadă, după moartea lui, în perioada domniilor care s-au succedat, nu s-au revizuit sentinţele date de el). Războaiele, la care au participat atât boierii cât şi răzeşii din popor nu au condus la revolte, pentru că ei au ştiut că Ştefan „a făcut ceea ce trebuia să facă” în calitate de bun creştin ce era, că el dorea chiar să creeze la Suceava un centru al creştinătăţii răsăritene (un nou Constantinopol). A zidit numeroase biserici şi mănăstiri în semn de mulţumire faţă de Dumnezeu şi pentru a-I slăvi numele.

Cât priveşte acuzaţia de adulter, exagerată în mod premeditat, istoria nu consemnează decât relaţia sa din care a rezultat un copil din flori, viitorul urmaş vrednic de înaintaşul său - Petru Rareş (după domnia fiului legitim al lui Ştefan, Bogdan al III-lea). Dacă am presupune că au fost mulţi bastarzi datorită „nenumăratelor aventuri extraconjugale”, atunci ar fi fost şi de presupus bătălii acerbe pentru tronul Moldovei, despre care însă nu se ştie nimic, pentru că ele pur şi simplu n-au existat. Păcatul său, omenesc până la urmă, dacă avem în vedere şi tradiţia epocii de a avea mai mulţi urmaşi la tron şi vrednici pentru asta, a fost spălat cu prisosinţă în focul celor peste 47 de războaie şi cam tot atâtea biserici şi mănăstiri.

În opinia mea, **denigrarea marilor eroi ai neamului nostru se subscrie îngropării valorilor naţionale, care stau în calea făuririi noului tip de om şi a «naţiunii universale»**. Dar, din fericire pentru noi, **nimeni şi nimic nu poate împiedica adevărul ca să iasă la lumină**, oricât ar fi de bine ascuns sau îngropat, pentru că El cunoaşte Învierea şi pentru că numai o viaţă trăită în adevăr poate fi un prilej continuu de bucurie, după cum spunea Constantin Noica. Iată, de ce nu-mi este teamă să vorbesc despre el: pentru că **adevărul merită orice sacrificiu din partea noastră**. Adevăraţii creştini nu tremură după viaţa lor în faţa morţii, ci ei se tem numai de Judecata de Apoi sau de pedeapsa lui Dumnezeu. Ei nu vor ca sufletele lor să îndure calvarul chinurilor veşnice ale iadului, chinuri conştientizate atât de bine în «evul mediu întunecat» (atât de blamat mereu de umanişti şi iluminişti pentru unele excese regretabile ale sale).

Cum este posibil, ca într-un manual de istorie pentru clasa a XII-a (probabil şi în altele), să apară enunţuri de genul: FRANCMASONERIE = asociaţie cu caracter filantropic, în parte secretă, ai cărei membri se recunosc prin anumite semne, embleme şi simboluri? Am ajuns noi să credem că ea este cumva morală? Este ca şi cum am spune că sistemul comunist a fost în slujba omului şi a fost mai

degrabă bun decât rău (adică invers decât în realitate). Nu înţelegem oare că filantropia afişată n-are decât un rol de a face prozelitism şi de a racola noi adepţi din rândul naivilor? Nu am aflat încă adevărul cutremurător, că adepţii aceştia ''liber-cugetători'', grupaţi într-un club ascuns şi elitist, cu reguli foarte stricte (ca în cadrul Mafiei), practică de fapt un anticreştinism, o obedienţă strictă (mai severă decât în armată) în cadrul celor 33 de grade masonice, de la care urmează cultul direct al lui Lucifer? Nu realizăm că în fond, masoneria (grupând un cerc restrâns de evrei) sau francmasoneria (cercul amintit, dar mai larg, înglobând şi alte etnii), alcătuiesc Biserica lui Antichrist? N-a fost şi este Lucifer îngerul negru decăzut, despre care se vorbeşte în Biblie şi care n-a renunţat niciodată a fi adversarul înverşunat al lui Dumnezeu şi a oricărei creaţii ale Sale?

Omul este încununarea întregii creaţii divine şi lui i-a fost dată în administrare această lume şi de aceea revolta împotriva lui Dumnezeu este dovada celei mai mari ingratitudini şi trădări a Lui. Noi nu trebuie să fim părtaşi ai războiului antichristic şi să cădem în cursele lui. Ispitele satanice sunt ce-i drept peste tot, dar este datoria noastră de creştini (mai ales practicanţi sau activi) de a le rezista, până la capăt şi de a le deconspira. **Sufletul şi libertatea omului este marea miză, pricipalul obiectiv al diavolului iar ţările în care ortodoxia (păstrătoare a tradiţiei creştine şi a dreptei credinţe) este preponderentă, sunt cel mai mult atacate şi astăzi în acest război nevăzut, declanşat în toate domeniile vieţii noastre.**

Tocmai de aceea ne revine unora dintre noi, sarcina ingrată, imensă şi dificilă de a evidenţia **cauzele** acestor stări de lucruri, de a face transparent un astfel de război între oameni şi al unora împotriva lui Dumnezeu, şi de a căuta **soluţii**. Ceea ce caracterizează cel mai bine lumea contemporană este tocmai **înstrăinarea tot mai mare a omului faţă de Dumnezeu şi semenii lui**. Moralitatea trece astăzi prin cea mai mare criză, pentru că tot mai mulţi oameni (chiar ''creştini'') îmbrăţişează imoralitatea, materialismul societăţii de consum şi ca atare, dispreţuiesc profund atât pe vechii moralişti (Shakespeare, Moliére, H.Ibsen, Schiller şi mulţi alţii), cât şi pe cei actuali. Aş aminti aici doar câteva cuvinte: „ *Nu pun preţ pe acea moralitate care nu-şi are rădăcina în* religie."(H. Ibsen). Prin urmare, aceste două sfere se întrepătrund, iar criza morală izvorăşte din cea religioasă.

Interesantă mi se pare şi mărturisirea marelui orator, filosof şi om politic Cicero: *„Dacă nu există iubire către Dumnezeu, apoi eu nu ştiu dacă ar fi posibilă existenţa vreunei societăţi omeneşti şi chiar a ideii de dreptate."* După cum s-a mai spus, însăşi esenţa dreptăţii este de natură divină şi ea ni se dezvăluie fiecăruia doar cât ne-a fost permis iar pentru a deveni oameni drepţi (împrumutând un atribut al dumnezeirii), **nu este suficient să ne abţinem de la săvârşirea unor prejudicii altora, ci mai ales să-i împiedicăm pe alţii să o facă**. Acesta este adevăratul simţ al dreptăţii. Căci, cum spunea cineva, ce este spiritul de dreptate, dacă nu „o înţelegere a legilor naturii, folosită spre ajutorul celor mulţi".

Se impune astăzi, mai mult ca oricând, solidaritatea intelectualilor, care să coaguleze în jurul lor cât mai mulţi oameni responsabili şi cu simţ civic, care să spună deschis adevărul pe care au izbutit să-l cunoască (cu voia şi ajutorul lui Dumnezeu, chiar dacă nu recunosc acest lucru întotdeauna). E timpul ca oamenii să se trezească din strania somnolenţă colectivă în care au fost aduşi şi din somnul raţiunii (care naşte într-adevăr monştri). E timpul să ne apărăm cu hotărâre şi cu orice preţ toate valorile înaintaşilor noştri (măcar pentru strădaniile şi sacrificiile lor), valori eterne şi universale, atât spirituale cât şi naţionale. **E TIMPUL TREZIRII SPIRITUALE A OMULUI ŞI A NAŢIUNILOR DIN ÎNTREAGA LUME.**

Am scris aceste rânduri nutrind speranţa unei lumi mai bune, pe deplin convins că, cel puţin două realităţi crunte ar trebui să ne determine a lua atitudine în vreun fel sau altul şi să ne preocupe mai mult.

În primul rând, ajungem să recunoaştem noi înşine faptul, că asistăm mult prea indiferenţi la **decăderea dramatică a culturii autentice şi a modului nostru de viaţă, a informării în deplin consens cu adevărul** şi observăm cu tristeţe sau cu dezamăgire că există tot mai puţini oameni care au

curajul să gândească ei înşişi, care au propria lor judecată sau cântărire a lucrurilor. Iar în al doilea rând, observăm **o desacralizare fără precedent a lumii contemporane, o întoarcere la păgânism tot mai accentuată şi cu consecinţe incalculabile**. Atacul concertat împotriva naţionalismului este coalizat cu cel îndreptat împotriva creştinismului (ţinta principală). Rezultatul se vede: tot mai puţini preoţi vrednici de misiunea lor înaltă şi tot mai puţini „creştini practicanţi'', adică creştini în adevăratul înţeles al cuvântului, trăitori în spiritul ortodoxiei care urmează modelul lor întruchipat în persoana divino-umană a lui Iisus Hristos**. Din păcate, spiritul de jertfă creştină pentru aproapele nostru şi de jertfă pentru naţiune aproape că ne lipseşte astăzi cu desăvârşire.**

Iată şi „cele zece porunci ale societăţii de consum'', prezentate de scriitorul Matei Vişniec într-un număr recent din „România liberă'':

*1. Tu, fiule, **nu vei mai fi un cetăţean lucid**, ci un pasionat consumator.*
2. Îţi vei dori cu aviditate tot ce vezi în vitrine, pe panourile publicitare şi în casa aproapelui tău.
3. Pentru a intra în posesia a tot ce vezi vei munci cu disperare şi vei avea ca principal ţel să câştigi cât mai mulţi bani.
4. Nu vei fi fericit decât atunci când vei consuma mai mult decât aproapele tău şi când cei din jur vor vedea cât de mult consumi.
5. Modelul tău de viaţă va fi dictat de ceea ce vei vedea la televizor.
6. Eroii tăi vor fi vedetele la modă, cu ei te vei identifica şi ca ei vei dori să fii.
7. Dar mai mult decât orice, modelul tău va fi societatea de consum americană. Ca un american, îţi vei dori să consumi de patru ori mai multă energie decât ceilalţi oameni de pe planetă, şi vei arunca zilnic două kilograme şi jumătate de deşeuri la gunoi, adică de cinci ori mai mult decât ceilalţi oameni de pe planetă.
8. Fascinat cum vei fi de societatea americană, nu vei gândi niciodată cu creierul tău şi nu te vei gândi în nici un caz la viitor.
9. Nu vei avea alt Dumnezeu decât bucuria de a fi recunoscut ca un mare producător de gunoaie, de gaze poluante şi de deşeuri toxice.
10. Iar când planeta pe care ai trăit îşi va da duhul stoarsă de vlagă şi devenită o pubelă cosmică, vei muri cu zâmbetul pe buze, împăcat cu tine însuţi, ca un consumator care şi-a făcut datoria.

La 1600 de ani de la trecerea în veşnicie a Sf. Ioan Gură de Aur, unul din marii sfinţi părinţi ai Bisericii, Ortodoxia şi întreaga creştinătate se confruntă astăzi cu un val de erezii păgâne (printre care şi erezia francmasonică, legată de cavalerii templieri!), cu tot mai perfide teorii şi tentaţii materialiste de natură demonică. Pretutindeni în lume observăm o ruşinoasă degradare a omului şi fenomenul îngrijorător al scăderii drastice a orizontului său spiritual şi cultural. Iar aceste schimbări importante nu sunt nicidecum rodul întâmplării sau fireşti.

Atât comunismul cât şi globalizarea (capitalismul internaţionalist) au în comun un lucru desigur foarte important, de substanţă: **materialismul**. Sigur, că acesta păstrează nuanţe diferite în cele două sisteme amintite, dar esenţa lui rămâne aceeaşi. În fond, este vorba despre o filosofie pur omenească prin care omul îl exclude din viaţa şi gândirea sa pe Creatorul său şi al universului. Şi aş putea asemăna materialismul, această ideologie care aşează înaintea spiritului materia (implicit ştiinţa atotputernică şi omul), cu un vizitator nepoftit care se strecoară insidios şi obraznic în casa noastră şi în viaţa noastră, pe care apoi cu multă greutate îl putem scoate afară. Şi totuşi, dacă ne gândim mai bine, ateismul rămâne ateism, orice haină ar purta. Astăzi însă, îmbrăcămintea acestei „credinţe'' (în puterea omului şi a

ştiinţei sale) o constituie religia. Spre exemplu, masonii de rit scoţian se dau drept religioşi şi poate că sunt în felul lor (după cum a rezultat şi din emisiunea despre ei, difuzată la TVR 1 şi analizată de autor), dar Dumnezeu nu poate fi decât UNUL SINGUR ADEVĂRAT. Iar Dumnezeul lor nu este în nici un caz Cel pe care îl îmbrăţişează creştinismul şi mai ales, creştinismul ortodox. Ei au un rit special, cu jurăminte teribile, cu obiceiul învederat de a răsturna orice adevăr de credinţă creştină, şi în plus, declară categoric că, au deplina libertate de conştiinţă sau, cu alte cuvinte, libera cugetare!…

Prin urmare, nu e de mirare faptul că, **materialismul sau cum a mai fost denumit „filosofia lui Antihrist'', are un scop bine definit şi urmărit, şi anume acela de a submina creştinismul, cu spiritualitatea sa profundă, obligându-l să se „reformeze'', pentru a fi actual** (?!). De ce „trebuie'' să se întâmple asta, după atâtea secole de creştinism, nu ne explică nimeni, de parcă este secret de stat. Poate pentru că, măsurile directe sau atacul făţiş împotriva creştinismului n-au dat în timp roadele scontate, ci dimpotrivă, au dat naştere la mulţi martiri şi sfinţi. S-a trecut astfel, de la un război pe faţă la unul ocult sau indirect, care se pare că aduce deja rezultate notabile (vezi tinerii de astăzi şi noile lor preocupări). Ca teatru de război, s-a ales **gândirea omului**, care prin anumite mijloace puţin cunoscute nouă şi extrem de cinice şi perfide, poate fi într-adevăr modificată în sensul dorit de oamenii din umbră, cei aflaţi în culisele puterii şi care îşi închipuie că pot stăpâni totul şi au lumea întreagă la picioarele lor.

De fapt, ceea ce se doreşte este „gândirea tip şablon'', potrivită unui mod de viaţă colectiv. Fiecare individ în parte, trebuie împiedicat să-şi dezvolte o personalitate distinctă de cea a masei (despre care Gustave Le Bon spunea că-i este net inferioară) şi el este obligat să i se supună acesteia întrutotul. Libertatea lui, mai există? Ei bine, ea nu mai există decât pe hârtie, pentru că i-a fost confiscată aproape în întregime de „celebrii'' manipulatori din umbră, care i se închină slugarnici lui Lucifer, îngerul decăzut şi urâtor de oameni.

Prin urmare, **materialismul este o armă manipulativă şi distructivă**. Conţinutul său este desigur mai larg decât cel care apare în limbajul uzual, care l-a demonetizat, fiind mai accesibil înţelegerii creştinilor, tocmai datorită naturii sale. De fapt, în vorbirea curentă se folosesc mai mult derivatele acestuia: „materialist'' (materialişti) şi „materialistă'' (materialiste).

Din păcate, astăzi influenţa materialismului este de netăgăduit. Se vede acest lucru mai ales când se pun în discuţie iniţiative personale care nu convin „spiritului vremii'' (ateu/materialist). Se observă în conduita şi gândirea tinerilor de astăzi, care s-au abrutizat şi acţionează înainte de a cugeta. Se creează percepţia prin care unii cred cu destulă naivitate, că peste tot banul dictează şi că „banii contează'' („banii vorbesc''), ceea ce, după părerea mea este cât se poate de fals şi dăunător. În realitate, oamenii sunt cei care contează, iar nu banii…

Am scris aceste rânduri în special pentru tineri (şi pentru cei care se ocupă de educaţia lor), convins că, **tinerii sunt cei mai agresaţi de mijloacele materialismului** (diverse forme de publicitate şi de dezinformare, obiceiuri/moda, etc.), în faţa cărora nu le este deloc uşor să reziste. **Tinerii sunt practic cei mai expuşi virusului materialist**, pentru că „imunitatea'' lor este tot mai redusă. Cum însă, familia şi în special cea creştin-ortodoxă este cea care le asigură tinerilor imunitatea necesară, în condiţiile în care ea este **atacată** din toate părţile (homosexualitatea fiind doar un aspect) iar statul o protejează mai mult de formă sau deloc, atunci este explicabil declinul acesteia în condiţiile promovării constante a unor „reforme'', care caută să o desfiinţeze cu totul.

După cum remarca un domn din Franţa, reclama stradală este agresivă şi prezentă peste tot. Te loveşti de ea peste tot. Ori, tinerii cad pradă mai uşor acestor tentaţii, aşa cum copiii îşi doresc aproape tot ceea ce văd. Apoi, ce să mai vorbim de mesajele acestora, de multe ori cu un anume subânţeles (mesaje subliminale), care pătrund în gândirea şi comportamentul lor, fără ca ei să-şi dea seama şi fără a avea discernământul necesar datorită vârstei.

Am insistat în ultima parte a volumului doi (din antologie) asupra manipulării opiniei publice şi

mai ales a tineretului, prin televiziune şi internet, deoarece efectele acestora sunt într-adevăr devastatoare. În niciun caz, nu am acuzat aceste mijloace de informare în bloc (toate posturile TV şi toate programele acestora, sau toate informaţiile de pe internet) şi nici nu le-am demonizat. Nu am făcut decât să atrag atenţia asupra influenţei şi puterii lor imense de persuasiune, asupra manipulării unei părţi importante din mass-media (îndeosebi cele internaţionale).

Ar fi incredibil dacă toată mass-media ar practica astăzi manipularea şi intoxicarea opiniei publice. Dar există multe cazuri flagrante, dintre care aş aminti aici doar câteva: **campaniile din presa internaţională (în general, evreiască sau condusă de evrei) duse împotriva intereselor şi imaginii României** (insistând asupra aspectelor negative legate de problematica rromilor, copiii instituţionalizaţi, adopţiile internaţionale, corupţiei, xenofobiei etc.etc.), **campaniile din presa SUA şi apoi internaţională care denunţau lumii lagărele create de sârbi pentru etnicii bosniaci, croaţi ş.a.** (?!), datorită cărora armata americană a intervenit în forţă şi a bombardat fără milă Iugoslavia (ulterior descoperindu-se inexistenţa acestor lagăre şi motivaţia etniilor de a-şi crea state independente), şi nu în ultimul rând **articolele privind agresarea cetăţenilor americani din Kuweit, fapt care a justificat (?!) primul război împotriva Irakului**, declanşat tot de americani, **ipoteza privind existenţa „mijloacelor de distrugere în masă'' din Irak şi iminenta lor utilizare** (?!), care a justificat cea de-a doua intervenţie (unde în ultimii patru ani au murit peste 3000 de soldaţi americani, au fost răniţi mult mai mulţi şi au pierit în atentate peste 50.000 de civili irakieni!; iar atentatele continuă în forţă şi astăzi). Apoi, pe plan local, ne putem „mândri'' cu **manipularea opiniei public din România în timpul Revoluţiei din decembrie'89** şi după aceea, mai cu seamă în timpul manifestaţiilor împotriva FSN-ului lui Ion Iliescu din **Piaţa Universităţii** din primăvara lui 1990, manipularea privind **evenimentele de la Târgu-Mureş**, care au legitimat înfiinţarea SRI cu cadrele fostei Securităţi, manipularea privind adevărul despre **mineriadele** cerute de Ion Iliescu (în care s-au distrus sediile partidelor din opoziţia democratică, unde s-au găsit „arme'', „droguri'', „maşini de scris'' etc.)…

Trebuie menţionat aspectul că mediatizarea incorectă a unor astfel de evenimente au avut urmări şi consecinţe concrete şi nefaste pentru politica internă şi externă a unor state! Prezenţa unor cercuri evreieşti (masonice sau pro-masonice) în fruntea acestor campanii de presă şi televiziune, mai ales împotriva României, se explică prin resentimentele acestora faţă de ţara noastră, care, la sfârşitul secolului XIX şi începutul secolului XX, a reuşit să împiedice materializarea proiectului de creare a unui stat evreiesc în jumătatea estică a teritoriului românesc! Aşa se explică şi interesele uriaşe ale acestora faţă de România (ca „districtul 9'', după cele 7 din SUA şi cel din Germania!) Aşa se explică acordarea cetăţeniei române unui număr de 300.000 de evrei, de către fostul preşedinte Ion Iliescu şi despre toate acestea şi multe altele am menţionat în chiar primul volum.

Occidentul este şi astăzi pentru foarte mulţi tineri o atracţie irezistibilă. Este locul celebrului vis american, care îţi schimbă viaţa şi prin care poţi ajunge de pildă, dacă munceşti, din simplu vânzător de ziare, miliardar. Ceea ce, în practică se dovedeşte a fi până la urmă chiar un vis, adică ţine din păcate de domeniul fantasticului, pentru că sunt cazuri rarisime!

Occidentul nu este totuşi aşa de roz pe cât pare. Relevant în acest sens, mi se pare mesajul pe care cineva l-a expediat din SUA. Respectivul mărturisea că are acolo, din punct de vedere material tot ce-şi doreşte (casă, maşină, salariu foarte bun, benzină de la firmă etc.), dar că s-a săturat de viaţa de acolo, pentru că alimentele sunt modificate genetic, totul este show (spectacol) ş.a.m.d. Este o lume artificială în care un creştin ortodox nu se regăseşte, în care relaţiile sociale sunt superficiale şi reci (oficiale), în care ipocrizia este ca la ea acasă. Iar asemenea mărturii nu sunt deloc singulare astăzi.

Eu nu-i îndemn pe tineri să lucreze în străinătate sau să emigreze acolo. Vreau doar să le mai temperez elanul, pentru a nu trăi mai târziu mari dezamăgiri şi să fie pregătiţi dinainte. Mai frumos decât acasă nu poate fi nicăieri, dar dacă nu ai posibilitatea să lucrezi aici, atunci eşti nevoit să încerci în altă

parte. Bine ar fi să nu uite apoi de ţara natală şi de semenii lor aflaţi în suferinţă, şi să revină cu dorinţa de a realiza lucruri mari.

Dar, oriunde s-ar afla, tinerii trebuie să conştientizeze că libertatea lor e un dar al omului primit de la Dumnezeu, un bun de mare preţ şi nu trebuie să renunţe la el. De asemenea, nu trebuie să cultive libertinajul, ca formă excesivă a acesteia. Ei trebuie s-o apere ori de câte ori le este ameninţată şi s-o păstreze intactă. **Libertatea de gândire** este de fapt acel liber arbitru, pe care l-a sădit în om Dumnezeu şi pe care demonii se străduiesc de atunci în toate chipurile să i-l răpească omului, pentru a-l transforma într-un sclav înrobit plăcerilor sale trupeşti şi sufleteşti.

Astăzi, se vorbeşte tot mai mult de „libertatea de conştiinţă'', care la o privire mai atentă este o alăturare forţată a două concepte diferite (libertatea omului şi conştiinţa de sorginte divină) şi un nonsens! De fapt, prin această alăturare, se provoacă mai multă confuzie. Mai degrabă sugerează „eliberarea omului de conştiinţa lui'' (care-l mustră, când face rău cuiva), „libera cugetare'' (libertatea faţă de religie sau orice religie) şi ateismul, pentru că în fond, această conştiinţă nu poate fi altfel decât liberă. Nu e de mirare, că asociaţia botezată **Solidaritatea pentru Libertatea de Conştiinţă**, condusă de Remus Cernea, luptă insistent împotriva icoanelor şi simbolurilor religioase din spaţiul public (care agresează copiii, mai ales ai ateilor?!), că a reuşit să împiedice aplicarea legii privind construirea Catedralei Mântuirii Neamului în Parcul Carol (iniţiind o adevărată campanie mediatică în acest sens) şi că… apare la p.49, în cadrul site-ului de pe internet www.masonii.ro, site deţinut de marele afacerist Silviu Prigoană! (la „Pagina românească despre ateism''/ www.ateii.ro). Personal, nu vă pot recomanda vizitarea acestui site, pentru că ideologia masonică este într-adevăr o erezie puternică şi perfidă, încât poate influenţa negativ îndeosebi pe cei nepregătiţi. Nu m-a surprins până la urmă, să găsesc aici şi multe alte site-uri care promovează o mulţime de secte şi de practici combătute de Biserica Ortodoxă. M-a surprins puţin însă alăturarea unor site-uri ortodoxe (mai ales cele despre anumite mănăstiri).

Am descoperit cu acest prilej, ataşamentul d-lui Remus Cernea faţă de **„libertatea faţă de religie''**, **Constituţie** (precum unii din PSD, ca Ion Iliescu şi alţi „liber-cugetători'') şi … **Drepturile Omului** (precum Monica Macovei şi Alina Mungiu-Pippidi, care nu agreează nici dânsele Ortodoxia). Datorită menţiunii ataşate (copyright), nu vă pot reda textual mai multe aspecte. Pe scurt însă, vă pot spune că nu sunt de acord cu protecţia excesivă a drepturilor de autor (ce ar avea de ascuns sau de pierdut?). Nu sunt de acord cu opinia sa, potrivit căreia trebuie separată total Biserica de Stat iar legea care prevede salarizarea clericilor prin Ministerul Cultelor să fie abrogată (pe motiv că ateii contribuie şi ei la aceasta, şi încă împotriva voinţei lor!).

Ce înseamnă oare „libertatea faţă de orice religie''? Toleranţa faţă de dogmele tuturor religiilor? Sau poate indiferenţa? Atunci, cum se justifică contrariul acestei nepăsări şi implicarea în acţiuni vădit antiortodoxe? Cum se face, că un alt domn, care nu o dată s-a declarat făţiş ca fiind ateu (Florin Iaru, unul din moderatorii emisiunii „Mari români'' de la TVR 1), şi-a pierdut de câteva ori cumpătul iar în emisiunea „Între Bine şi Rău'' l-a luat peste picior pe părintele ortodox Constantin Coman? (sugerând lipsa sa de toleranţă faţă de păcătoşi, adică depărtarea de modelul Mântuitorului).

Oare, nu cumva dincolo de acest paravan (ateismul) se ascunde însăşi masoneria română? Putem vorbi de atei convinşi, persoane care nu cred decât în om şi ştiinţă?

Făcând o scurtă paranteză, trebuie spus, că în cadrul lojilor masonice, primele grade (cu o oarecare autonomie?) reunesc pe atei, dar gradele superioare sunt obţinute de cei care cunosc mai bine Răul şi i se închină. Spre deosebire de creştinism sau alte religii mari ale lumii (care cultivă viaţa spirituală, interioară), în masonerie prevalează cunoaşterea lumii exterioare şi bagajul de cultură generală (mai ales iniţierea în misterele lumii, ezoterism, magie etc.etc.)

Mie personal, mi se pare că atacurile împotriva Ortodoxiei se înteţesc, mai ales de când am intrat

în „hora'' europeană. Mai multe detalii veţi găsi în volumul al treilea (în final), în special cu referire la cazul Tanacu, după cum a fost numit de mijloacele de informare dezlănţuite împotriva unui călugăr şi câtorva măicuţe, care nu puteau înghiţi defel ecumenismul (cea mai mare erezie a timpului nostru!). Ateii se poare că îşi strâng rândurile, au prins mult curaj şi apar tot mai multe articole prin care îşi fac … publicitate. Unele au apărut chiar în Postul Mare şi au denigrat pe creştinii ortodocşi! Mai recent, am aflat că şi casa în care a crescut Nicolae Ceauşescu a intrat în preocupările mass-mediei, care doreşte să transforme Scorniceştiul într-un loc de pelerinaj!

Mă deranjează tot mai mult să ascult la radio, să privesc la emisiuni cu un puternic mesaj anticreştin şi subcultural. Constat că se face în mod deliberat tot mai multă băşcălie pe seama preoţilor şi credincioşilor, de către limbile fără de Dumnezeu şi de către cumpliţii eretici. Invazia de umor de proastă calitate este prezentă aproape peste tot şi contrastează foarte mult cu umorul „de supravieţuire'' din perioada comunismului. Se pare că, totul se află astăzi în criză, inclusiv credinţa ortodoxă. Apar tot mai multe cazuri de convertiri ale orotodocşilor la diverse secte. **Tot mai multe familii se destramă din cauza alcoolului, drogurilor, prostituţiei etc. Ori, familia creştină are o importanţă nebănuit de mare în societatea românească şi în întreaga lume.**

Concluzionând, globalizarea constituie într-adevăr un subiect complex şi încă unul care ridică nenumărate semne de întrebare, mai ales în rândul intelectualilor de pretutindeni.

Dar, privind atent problema, dintr-o perspectivă creştin-ortodoxă, atât integrarea în Uniunea Europeană, cât şi proiectul malefic al Globalizării, ne dăm seama că trebuie să devenim mult mai activi şi lucizi, fără a ne tulbura sufleteşte, adică aşa cum spunea un părinte din Grecia: să trăim „cu neliniştea cea bună''. Trebuie să fim convinşi, că această **nouă şi mare provocare pentru lumea contemporană** poate fi o nouă probă de foc a credinţei noastre. Ca şi în comunism, ni se oferă astfel **o şansă de mântuire pentru mulţi dintre noi**, pentru ca din nou, să se „umple cerul de sfinţi''. Aceasta nu poate decât să ne bucure, cel puţin pe noi, creştinii de astăzi.

Existenţa unei ofensive şi a unui plan de subminare a Ortodoxiei şi spiritualităţii, culturii în general, este atestată de numeroase exemple. Dar, poate cel mai elocvent este exemplul unor reviste precum Rost (de cultură creştină şi politică), care sunt astăzi puse în situaţii extrem de dificile. Iată ce se spune, în numărul din octombrie a.c.:

„Recunoaştem că ideea de a schimba modul de difuzare şi, deci, de a ne cerne altfel cititorii nu ne-ar fi venit fără ajutorul neprecupeţit al capitalismului sălbatic de la noi – care ne-a dovedit că înţelegerile şi contractele nu fac nici cât o ceapă degerată, iar onoarea şi corectitudinea sunt simple naivităţi pe care le ignoră orice afacerist hotărât să se îmbogăţească. Cum noi nu vrem să facem parte din sistem, ci să-l schimbăm; cum nu avem nimic de pierdut, iar singura răsplată a eforturilor noastre este lucrul bine făcut – nu vreun beneficiu material-, ne-am hotărât să renunţăm la colaborarea cu marii difuzori de presă. **Comisioanele împovărătoare, lipsa de seriozitate, întârzierea inadmisibilă – de câte 8-10 luni – a plăţilor**, ne-a obligat să găsim o soluţie. Începând cu 1 ianuarie 2008, revista Rost va putea fi găsită numai în marile oraşe şi numai la anumite centre de difuzare a presei, independente, librării şi biserici, care înţeleg să cultive valoarea. Lista acestor puncte de distribuţie a ROST va fi făcută publică în revistă şi pe pagina de internet a publicaţiei (www.rostonline.org/rost). […] Firmele care deţin chioşcuri de distribuţie a presei decente, librăriile, bisericile de mir şi mănăstirile care doresc să difuzeze ROST, ne pot contacta la numărul de telefon 0740.103.621 sau pe e-mail: revistarost@gmail.com.''

De unde nu tragem concluzia că masoneria e de vină? Pentru că s-au scris şi s-au publicat unele articole care o vizau, mai mult sau mai puţin direct sau indirect…

Dar nici televiziunea publică nu stă mai bine. Filmele, documentarele şi alte emisiuni de ştiri, demonstrează tot mai clar semnarea unor contracte cu mari firme din America şi Europa, cum ar fi BBC, conduse de masoni evrei. Dacă veţi urmări cu atenţie distribuţia afişată pe micul ecran la final, veţi

regăsi multe nume de evrei. Iar cum masoneria este condusă de aceştia…

Singura teamă pe care o poate accepta un creştin adevărat este **frica de Dumnezeu şi de Judecata de Apoi**. Este frica de păcat, prin călcarea poruncilor şi frica de consecinţele sale. Nu de moarte trebuie să ne temem noi, adică de trecerea la cele veşnice (în fond, cel mai important moment al vieţii fiecăruia), ci de imposibilitatea mântuirii sufletului şi comuniunii noastre cu Dumnezeu.

CUM RĂSPUNDEM NOI OFENSIVEI ACTUALE ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI?

În condiţiile actuale, când vrăjmaşii lui Dumnezeu lovesc tot mai mult în valorile şi cetatea Ortodoxiei, datoria noastră este să ne păstrăm credinţa, să ne întărim mai mult în ea, să fim uniţi şi netulburaţi chiar în faţa unei prigoane generale. Oare nu spune Apocalipsa că va veni şi o astfel de vreme la sfârşitul lumii?

Pe lângă răbdarea de care avem mare nevoie, se cere să luăm atitudine şi să nu stăm nepăsători cu braţele încrucişate, desigur sub îndrumarea înţeleaptă a duhovnicului. Mântuirea nu este astăzi doar individuală. Nici monahii nu se roagă doar pentru ei, ci pentru întreaga lume şi pentru neamul nostru românesc.

Se cere să fim creştini adevăraţi, nu dintre cei care Îl iubesc pe Dumnezeu doar cu buzele. Noi trebuie să conştientizăm că tocmai lipsa de reacţie, apatia, tăcerea nu fac decât să grăbească cursul evenimentelor şi să-i încurajeze mai mult pe duşmanii de moarte ai ortodoxiei care lucrează pe ascuns la introducerea dictaturii mondiale a antihristului.

Observaţi cum apar tot mai multe legi cu un vădit caracter anticreştin, mai ales vizând drepturile omului (de fapt ale homosexualilor, etc.) Preoţii sunt lipsiţi de venituri sau impozitaţi peste măsură. Nu mai au voie să slujească în armată pentru că... aşa vrea NATO.

Observaţi apoi toată această ofensivă din ultimele decenii a ecumenismului, sectarismului, materialismului de consum şi formalismului. Sunt reînviate concepţii precum arianismul, care pretinde că Mântuitorul a fost doar un om excepţional şi profet. Vedeţi cum s-au înmulţit în mass-media parodiile, blasfemiile şi hulele împotriva lui Dumnezeu. Apar noi evanghelii, coduri, Evanghelia satanei etc., la care aproape toţi rămân impasibili.

Se manelizează permanent cultura şi modul de viaţă. Se fac intense campanii de propagandă în favoarea desfrâului generalizat, violenţei, magiei, ezoterismului sau ocultismului (prin anunţuri care invită la conferinţe urmate de cursuri săptămânale pe teme de antropologie, filozofie, ezoterism şi autodezvoltare personală; www.ageac.org, www.vopus.org etc.; cu un motto: „Înţelepciunea supremă care există este cunoaşterea de sine însuşi...'' Galileo Galilei).

Aşadar, cum răspundem noi acestei ofensive anticreştine împotriva credinţei noastre strămoşeşti şi modului nostru de viaţă creştin şi al copiiilor noştri?

Considerăm că e timpul să ne trezim pentru că am dormit destul. E timpul să fim cu adevărat creştini până nu e prea târziu. Adică, să-L mărturisim cu curaj pe Hristos în toată vremea, să păzim cu sfinţenie poruncile, să ne rugăm şi să postim mai mult, să fim mult mai uniţi, să facem mai multă milostenie... Să ne asumăm pe deplin condiţia de creştini, urcând şi noi Golgota indiferent de greutăţi, necazuri sau umilinţe. Crucea noastră o va purta de fapt Dumnezeu în locul nostru, ne va da puterea să rezistăm.

E timpul mărturisirii. Noi ştim de fapt că, fără fapte credinţa noastră nu valorează nimic, pentru că aşa cum ne învaţă Sf. Apostol Pavel, dragostea e mai mare decât credinţa şi nădejdea. De altfel, în iubirea lui Dumnezeu şi iubirea aproapelui (mai ales a celor aflaţi în nevoi) rezidă tocmai ESENŢA ORTODOXIEI.

Fraţi ortodocşi, să luăm aşadar aminte la tot ce se întâmplă în jurul nostru şi în lume, dar mai ales să urmăm pe cât putem pilda sfinţilor şi înaintaşilor noştri care şi-au apărat credinţa şi neamul. Nu-i uitaţi nici pe sfinţii noi mucenici ai închisorilor comuniste, care nu au pactizat cu diavolul. Şi prin aceştia s-a arătat puterea nemărginită a lui Dumnezeu, care i-a întărit şi menţinut în viaţă spre mirarea călăilor lor. Ei şi-au asumat păcatele şi suferinţa, dar puterea de a suporta chinurile, înfometarea, frigul, torturile fizice şi psihice îndelungate şi greu de imaginat nouă, le-a dat-o bunul Dumnezeu. Comunismul

a umplut cerul de sfinţi, ne mărturisea cineva.

Ar trebui să înţelegem că, dacă nu ar fi existat aceşti mărturisitori care nu s-au lepădat de Hristos, cu siguranţă am fi avut parte şi noi de vreo 70 de ani de comunism precum a existat în Rusia.

Vorbind despre admirabilul curaj şi demnitate al acestora, Danion Vasile sublinia într-un articol: „*E greu de imaginat ce-am fi făcut noi, în locul unor astfel de mărturisitori. Noi care ne temem să înfruntăm necazurile din viaţa de zi cu zi. Să ne hrănim, iubiţilor, din jertfele lor! (...) Aşa cum au fost prigoniţi Sfinţii închisorilor în vremea lor, aşa sunt prigoniţi şi în vremurile noastre. (...) Sfinţii închisorilor ne-au învăţat să fim demni, să fim curajoşi şi când duşmanul lui Hristos vorbeşte, să vorbim şi noi. Să nu ne fie frică. Pentru că secretul prigonitorilor este tocmai trezirea fricii în sufletele celor prigoniţi.*'' Sunt oferiţi ca exemplu mai ales Valeriu Gafencu, Costache Oprişan, părintele Marcu de la Sihăstria.

Observăm de asemenea şi faptul că fie în comunism, fie în globalizarea capitalistă corporatistă de astăzi cenzura şi restricţionarea drepturilor sunt elemente importante în subjugarea maselor. Cenzura e prezentă în special în presa de mare tiraj şi televiziunile centrale.

Mitropolitul Bartolomeu Anania ne sfătuia că „noi nu împotriva apocalipsei trebuie să luptăm (căci ea va veni oricum), ci pentru capacitatea noastră, a fiecăruia, de a o traversa fără vătămări sufleteşti... Or, pentru aceasta există o singură armă: răbdarea...'' (din revista Familia Ortodoxă, nr.2 (25) / 2011, p.13)

Într-un alt articol consemnat în aceeaşi revistă de Ioana Pârvu (p.40) scrie: „*Purtăm fiecare dintre noi, adulţii de azi, o responsabilitate pentru starea lucrurilor... Suntem puşi în faţa unui fenomen de distrugere în masă, care aproape că anihilează o generaţie întreagă. Legislaţia este slabă. Lupta este grea. Dar să ne gândim că lupta noilor mucenici din temniţele comuniste a fost incomparabil mai grea, iar jertfa a mers până la ultima picătură de sânge. Ei au murit pentru a ne lăsa o mărturie de credinţă. Unde este mărturia noastră acum? Căci, dacă nu o vom da, generaţiile care vin după noi s-ar putea să nu mai aibă nici voinţa, nici forţa de a opune o minimă rezistenţă răului...*''

Într-un interviu, Florin T. Roman, autorul volumului „Idolii vremurilor noastre'' sublinia de asemenea: „*Părintele Iustin Pârvu spunea că vina pentru dezastrul duhovnicesc în care se află poporul român o poartă în primul rând preoţimea şi intelectualitatea (care nu-şi fac datoria – n.a.)... Aşa că nu ne-au mai rămas decât rugăciunea, postul, faptele bune, evitarea mediilor imorale, spovedania şi împărtăşania. E nevoie, de asemenea, de implicare socială activă şi de răbdare, foarte multă răbdare. Căci numai <<cel ce va răbda până în sfârşit, acela se va mântui>> (Matei 24:13)... Noi niciodată nu-L mărturisim suficient pe Hristos. Întotdeauna este loc de mai bine. Fiecare dintre noi trebuie să aibă curajul de a lupta... Atunci dumnezeiescul har coboară neîntârziat asupra noastră şi ne ajută să biruim toate obstacolele...*'' (revista de mai sus, pp.50-52)

Iată şi un alt îndemn poate mai convingător: „*Realizăm noi oare creştinii din România unde a ajuns ţara şi neamul nostru, poate şi pentru nepăsarea şi puţina noastră credinţă, pentru lipsa acelora care să-L mărturisească cu curaj pe Hristos peste tot în societate?!... Ce ar mai trebui ca să se întâmple ca să ne trezim? Adevărat, nimic nu este cu desăvârşire pierdut, căci Mare este Dumnezeu, dar parcă noi aşteptăm ca altcineva să ia iniţiativa, altcineva să acţioneze în locul nostru, luptând pentru dreptul nostru de a trăi creştineşte...*'' (Gheorghe Fecioru, revista de mai sus, p.5)

DATORIA DE A-L MĂRTURISI PE HRISTOS

Este de-a dreptul incredibil faptul că în ultimul timp, unii prelaţi catolici promovează liberalismul tot mai mult în Biserica lor, acreditând teza că aceasta trebuie „să se adapteze'' vremurilor pe care le trăim. Imaginaţi-vă şi dumneavoastră dacă puteţi, că în prezent au început să admită filosofia sau teoria reîncarnării şi a multiplelor vieţi, în care poţi face ce vrei, numai în ultima să te dedici mântuirii sufletului! O teză desigur incompatibilă cu creştinismul (deşi adepţii ei susţin contrariul) şi promovată de yoghini.

Imaginaţi-vă că au acceptat unii dintre ei cel puţin, chiar şi teza existenţei extratereştrilor şi astrologia! Şi nu s-au oprit aici. În acord cu „reforma'', au căzut la pace şi cu evoluţioniştii, acreditând posibilitatea naşterii universului din nimic potrivit teoriei bing-bang.

Iată până unde merg concesiile şi slăbiciunile unei Biserici fără Hristos. Compromisurile sunt făcute faţă de grupurile puternice de presiune din interiorul şi exteriorul ei. Iată de ce, Biserica Ortodoxă, care a rămas de două mii de ani fermă pe poziţiile ei, este considerată de duşmanii ei inamicul numărul unu.

Fraţi creştini şi ortodocşi, avem datoria să-L mărturisim pe Hristos. Nu putem trăi doar pentru noi şi pentru propria noastră mântuire. Dar mântuirea neamului românesc de pildă, pe umerii cui o lăsăm? Şi noi suntem români.

Să avem cât mai des gândul la Judecata de Apoi şi la Înviere. Aşa cum credem în învierea Mântuitorului, tot astfel să credem şi în viaţa viitoare şi în învierea noastră.

Spun unii tineri că astăzi fără tupeu nu facem nimic. Nimic mai fals. Fără ajutor de la Dumnezeu nu realizăm nimic. Nimic important înaintea Sa şi care să treacă proba timpului.

În consecinţă, aş adresa un modest apel către toţi ortodocşii. În aceste vremuri de prigoană voalată şi ocultă (vezi infiltrarea ecumeniştilor în Biserică şi alte aspecte), se impune cu hotărâre să ne rugăm mai mult, să postim mai mult şi să facem faptele bune plăcute lui Dumnezeu. Masoneria luptă pe multe căi împotriva Ortodoxiei, naţionalismului curat, culturii şi tradiţiei. Luptă împotriva familiei şi moralei creştine. Luptă în special împotriva tinerilor, pe care voieşte să-i alăture în masă planurilor diabolice anticreştine.

FRAŢI ROMÂNI, VA TREBUI SĂ NE APĂRĂM ÎMPREUNĂ LIBERTATEA, IDENTITATEA, CREDINŢA ŞI NEAMUL!

Credem că în faţa acestei ofensive generale a GLOBALIZĂRII susţinută de oculta mondială (şi de uneltele lor, cozile de topor sau francmasoneriile locale), care e tot mai aproape de atingerea obiectivelor (guvern mondial, sistem economic unic, religie unică, mod de viaţă consumerist ş.a.), noi trebuie să ne unim eforturile pentru a concepe o adevărată strategie de apărare viabilă, care să contracareze şi să întârzie planurile lor diabolice.

Prezentăm mai jos un posibil model de strategie sau un program orientativ de la care putem pleca şi pe care să-l îmbunătăţim progresiv.

1. În primul rând, noi românii suntem peste 86% ortodocşi în această ţară. Măcar o parte consistentă dintre noi să fie tare şi statornică în credinţă. Să ne trăim credinţa efectiv şi cu convingere. **Să încercăm să fim creştini adevăraţi** şi nu ortodocşi cu numele! Să-L mărturisim cu putere pe Hristos Mântuitorul nostru şi să căutăm în toate să fim un exemplu pentru cei din jur şi pentru copiii noştri, cultivând mereu adevărul, bunătatea, blândeţea, smerenia şi celelalte virtuţi creştine. Să păzim întocmai poruncile lui Dumnezeu.

2. În al doilea rând, noi trebuie **să conştientizăm războiul nevăzut** îndreptat împotriva ortodoxiei şi valorilor poporului român. Masoneria mondială, condusă de evreii sionişti (extremişti, ultranaţionalişti, care se conduc după cărţile Talmudului anticreştin), îşi găseşte rădăcinile cele mai adânci în secta fariseilor şi cărturarilor care au cerut în faţa guvernatorului roman Pilat răstignirea Mântuitorului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cavalerii Templieri, cavalerii iezuiţi, cavalerii cruciaţi au fost apoi precursorii masoneriei moderne organizate astăzi în loji, ordine, asociaţii, fundaţii caritabile (paravan) etc.

Credem că este necesar să înţelegem mai profund totuşi ceea ce se întâmplă în jurul nostru, atât în România, cât şi în întreaga lume.

Un atac direct la adresa ortodoxiei şi creştinismului în general a fost şi este comunismul. El a reprezentat doar prima etapă a globalizării. Evreul Karl Marx a mărturisit nu o singură dată că voia să lovească în creştinism. Nu degeaba era membru al Bisericii Sataniste din Anglia iar Alianţa Drepţilor (lojă creată de puternica organizaţie evreiască B'nai B'rith în 1864) i-a încredinţat conducerea Internaţionalei I-a Comuniste, având ca program Manifestul Comunist întocmit de el.

Observaţi toate atacurile din mass-media şi nu numai, îndreptate mereu împotriva ortodoxiei, inclusiv **capcana ereziei ecumenismului** (cu aşa-zisul dialog ecumenic), discreditarea preoţilor şi Bisericii Ortodoxe. Tot mai multe filme de lung metraj şi documentare regizate de evreii sionişti îi atacă pe creştini deformând adevărul şi prezentându-i pe evrei ca victime (Agora ş.a.).

Observaţi **războiul psihologic dus împotriva poporului român, identităţii şi valorilor sale**. Ni se inoculează şi astăzi complexul ruşinii de a fi român şi ni se cere implicit să devenim europeni renunţând astfel la identitatea noastră naţională şi la naţionalism. Mai urmează să fim ademeniţi şi obligaţi să devenim apoi cetăţeni universali ai unei „republici" (dictaturi) mondiale.

Vedem cum mass-media este foarte preocupată să cultive în permanenţă **spiritul iudaic şi pragmatismul**, şi tot ce este mai rău tocmai în ţările ortodoxe pentru a le distruge cultura, spiritualitatea şi tradiţiile. Aceasta se poate verifica cercetând cine sunt cei care conduc aproape toate posturile de televiziune şi ziare, care sunt fie evrei sionişti, fie persoane abilitate de aceştia, pricepuţi în prelucrarea şi distorsionarea informaţiei, în diversiune şi în alte tehnici de manipulare în masă.

Observaţi cum până şi televiziunea publică naţională a devenit în ultimii ani comercială ca şi celelalte posturi private iar unele librării importante etalează acum aceleaşi cărţi şi edituri existente şi în supermarketuri („opera" lui Karl Marx, autori precum C. Jung, S. Freud, Dan Brown, Rowling şi mulţi alţii; teoriile evoluţioniste, o mulţime de cărţi bizare despre societăţile secrete, concepute ca să atragă curiozitatea

unora şi chiar în scop de prozelitism ş.a.m.d.).

Observaţi cenzurarea şi marginalizarea cărţilor, ziarelor şi revistelor, emisiunilor, autorilor care îndrăznesc să vorbească despre istoria reală a masoneriei, despre adevărata ei faţă, despre istoria Mişcării Legionare din România. Observaţi delimitarea care se face în privinţa operei unor autori precum Emil Cioran şi Mircea Eliade, care în tinereţea lor au fost profund legaţi de idealurile Mişcării Legionare. De ce se întâmplă acest lucru? Doar pentru că Uniunea Europeană nu agreează naţionalismul? Nu. Pentru că această mişcare unică era profund anticomunistă şi antimasonică. De aceea opinia publică nu trebuie să cunoască adevărul.

Mai vedem cum mass-media ne alimentează cu perseverenţă mai ales cu negativism şi pesimism, încercând să ne împingă în disperare, descurajare, resemnare, depresie şi chiar suicid. Iar divertismentul oferit este în general de-a dreptul jalnic.

3. În al treilea rând, noi trebuie **să ne cunoaştem cât mai temeinic valorile spirituale şi naţionale, Istoria României**. Vom vedea că avem mulţi oameni de cultură reprezentativi, o spiritualitate originală şi aparte (sinteză între Orient şi Occident) şi mai ales o istorie presărată cu nenumărate pilde de eroism şi jertfe pentru apărarea credinţei şi neamului românesc.

4. În al patrulea rând şi nu ultimul, va trebui **să luăm noi înşine atitudine** până nu e prea târziu. Nu putem sta la nesfârşit nepăsători faţă de suferinţa semenilor noştri. România se confruntă cu multe probleme grave şi ameninţări. Avem peste trei milioane de români bolnavi de depresie şi mulţi alţii cu alte probleme de sănătate. Consumul de droguri şi prostituţia cresc alarmant. Se comit tot mai multe infracţiuni. Mai puţini tineri aleg să se căsătorească şi să aibă copii. Numărul divorţurilor realmente a explodat ş.a.m.d.

Cuviosul Paisie Aghioritul din Grecia ne îndemna să fim trăitori ai ortodoxiei: *„Dumnezeu nu vrea creştini căldicei, ci adevăraţi. (...) Îi iubesc mai mult pe cei fierbinţi şi dăruiţi cu totul celor lumeşti decât pe cei căldicei în cele duhovniceşti, deoarece primii, cu râvna pe care o au pentru cele lumeşti, se vor întoarce cândva către cele duhovniceşti."*

Istoria creştinismului este plină de altfel de cazuri minunate de convertiri la ortodoxie (în traducere din limba greacă: dreapta credinţă). Cel mai elocvent este cazul Sfântului Apostol Pavel, care dintr-un prigonitor mare al creştinilor a devenit Apostolul Neamurilor şi ne-a lăsat prin Scrisorile sale o adevărată comoară duhovnicească.

Indiscutabil, unii ajung să-L iubească cu o mare râvnă pe Dumnezeu, pentru că li s-a iertat mult. Prin pocăinţa lor adevărată şi faptele lor, încearcă să-şi răscumpere păcatele şi să dobândească iertarea şi intrarea în Împărăţia Cerurilor. Este poate suficient să amintim cazul Sfintei Maria Egipteanca, care este cinstită de noi în una din duminicile Postului Mare.

UN ATAC FĂRĂ PRECEDENT ÎN MASSMEDIA ÎMPOTRIVA BISERICII ORTODOXE DIN ROMÂNIA!

Miercuri, 30 martie 2011, am avut curiozitatea să urmăresc pe canalul TVR 1 (post public naţional) emisiunea CU OCHII ÎN PATRU, prezentată într-un nou format de moderatorul Cornel Mihalache, care încă din precedenta ediţie a ţinut să facă precizarea că emisiunea cu acest nume s-a reluat după o pauză de un an şi jumătate. De unde am dedus cred pe bună dreptate, că ea a fost trasă pe linie moartă de către conducerea televiziunii întrucât îşi permitea să spună realitatea, să spună lucrurilor pe nume şi devenise incomodă pentru tot mai multe persoane din România. Aceste reportaje, precum şi cele de la OCHIUL MAGIC, erau investigaţii mult prea curajoase.

Ei bine, de data aceasta moderatorul nu a mai dat dovadă de imparţialitate şi luciditate, atacând un subiect complex şi inexistent în fapt: imoralitatea averilor Bisericii Ortodoxe. Însăşi reclama emisiunii sugerase deconspirarea creării „averilor uriaşe" ale acesteia. Ceea ce nu s-a dovedit însă.

Urmărind emisiunea cu reportajele prezentate şi dezbaterile din platou cu câţiva autoerijaţi „reprezentanţii societăţii civile", am rămas de-a dreptul stupefiat de acest atac perfid şi fără precedent asupra ortodoxiei (amintind poate puţin de cazul Tanacu). S-a mizat pe faptul că ortodocşii sunt în post şi pe lipsa lor de reacţie în consecinţă.

Celelalte culte, care şi ele beneficiază de sprijin din partea statului român conform Legii cultelor, au fost doar pomenite în treacăt, fără a face obiectul criticilor sau dezbaterilor. Ba chiar moderatorul s-a trădat singur la un moment dat ca partizan al catolicismului.

Încă de la bun început s-a spus că la noi, vezi Doamne, sunt prea multe mănăstiri şi biserici (ca şi când acest lucru ar fi rău!). Au fost prezentate publicului aşa-zisele afaceri ale Bisericii (cu tot felul de societăţi din ţară care lucrează pentru ea în mod direct)?! S-au intervievat persoane diverse de pe stradă care criticau pe slujitorii Bisericii, însă cum au fost alese astfel...

S-au dat ca exemple ţări în care statul este separat de Biserică deşi nu există nicăieri o asemenea separaţie totală. Chiar şi acolo, statul se îngrijeşte de restaurarea şi întreţinerea lor. S-a repetat în mod eronat că, cei de altă confesiune contribuie la sprijinirea Bisericii Ortodoxe. S-au invocat mereu „averile fabuloase" ale Bisericii, deşi patrimoniul acesta este inestimabil şi nu poate fi evaluat astfel. S-a uitat premeditat de cheltuielile care grefează mereu aceste bunuri mobile şi imobile (legate de administrare şi întreţinere, reparaţii, restaurări etc.), precum şi faptul că aceste terenuri şi construcţii nu sunt în proprietatea cuiva sau a unor preoţi, ci a poporului român dreptcredincios, care a contribuit de-a lungul multor generaţii prin jertfa personală, prin donaţii mai mici şi mai mari.

S-a invocat culmea că ar exista o lipsă de modele în ortodoxia noastră, pentru că nu pot fi acei preoţi, duhovnici care simpatizează Mişcarea Legionară, potrivit opiniei jurnalistei Mirela Corlăţan de la ziarul Evenimentul zilei...

Mesajul exprimat unanim de cei care au criticat în această emisiune Biserica Ortodoxă a fost destul de clar: statul trebuie să se despartă cu totul de Biserică, în special de Biserica Ortodoxă majoritară (86,7% dintre români). Pentru acesta au pledat jurnalista pomenită mai sus, Emil Moise (Asociaţia Solidaritatea pentru Libertatea de Conştiinţă), Remus Cernea (Asociaţia Umanistă din România), Toma Pătraşcu (Asociaţia Secular Umanistă din România), Gabriel Mascaş (preşedintele aşa-zisului sindicat al preoţilor Solidaritatea), Vasile Guriţă (fost preot ortodox, fireşte!), Andrei Chiper (iniţiatorul unui forum antiortodox pe Internet) şi altele câteva.

Nu este greu însă să remarcăm faptul că protagoniştii enumeraţi se numără în mare parte tocmai printre cei care în ultimii ani au făcut eforturi să scoată din spaţiul public (şcoli, spitale, săli de judecată etc.) simbolurile religioase (crucile şi icoanele). Este incalificabilă această intoleranţă a ateilor din România, în condiţiile în care şi aceste organizaţii nonguvernamentale primesc finanţare de la bugetul statului pe motivul

utilităţii publice!

Ne putem întreba despre ce fel de „libertate de conştiinţă” ar putea fi vorba, ştiind desigur că oricum conştiinţa omului este liberă reprezentând glasul lui Dumnezeu care ne vorbeşte şi ne mustră când greşim. Nu cumva se aseamănă mai degrabă aşa-zisei libertăţi a femeii de a face cu trupul ei tot ce vrea, inclusiv de a avorta şi ucide pruncii nenăscuţi?

Fraţi ortodocşi, a sosit vremea să renunţăm cu toţii la indiferenţă şi tăcere. Altfel, ce răspuns vom da la Judecata de Apoi? Astăzi, mai mult ca oricând, avem această datorie de a mărturisi adevărul. Noi trebuie să luăm atitudine. Trebuie să ne apărăm la nevoie valorile creştine şi naţionale, familia şi copiii. Nu putem admite niciun compromis în privinţa credinţei noastre şi adevărului.

Este scandalos chiar şi faptul de a arunca în derizoriu ortodoxia sau Biblia. Sfânta Scriptură nu-i o culegere de „poveşti biblice”, aşa cum o numesc cei ce promovează reclama la Biblia pentru copii, în 12 volume ilustrate, care se vinde odată cu ziarul Gazeta Sporturilor.

Să respingem cu toţii aşadar, în mod hotărât orice atac şi orice hulă împotriva lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Maicii Domnului şi sfinţilor noştri, învăţăturii ortodoxe, Bisericii şi slujitorilor ei.

Să respingem ecumenismul (care astăzi tinde să se extindă inclusiv în rândul profesorilor de teologie, preoţilor, monahilor!), ereziile şi sectele, teoriile evoluţioniste şi materialiste, avorturile, metodele contraceptive, prelevarea de organe de la cei aflaţi în moarte cerebrală sau comă, homosexualitatea, prostituţia, yoga, astrologia, deschiderea psaltirii ş.a.m.d.

SĂ RENUNŢĂM LA COMODITATE ŞI FORMALISM

Trăim vremuri care preced acea domnie înfricoşătoare a lui Antihrist, de care ne vorbeşte Cartea Apocalipsei. De aceea ne trebuie multă luciditate şi vigilenţă. Să luăm aminte mai mult la ceea ce se întâmplă în jurul nostru şi să luptăm mai mult cu patimile noastre. Chiar dacă suntem simpli mireni, toţi avem datoria de a mărturisi Adevărul, când este atacat. E datoria fiecărui ortodox să-şi apere cetatea când aceasta este asediată de vrăjmaşi.

Ieromonahul Teofan ne spune: „*Este foarte important să ne rugăm tot timpul să facem voia lui Dumnezeu. (...) Trebuie văzut ce vrea Dumnezeu cu fiecare dintre noi la momentul respectiv. Aici este marea taină a vieţii noastre! (...) Dumnezeu poate aşteaptă de la mine anumite fapte concrete, prin care să-mi arăt credinţa. (...) Nu este firesc să fim complexaţi şi lipsiţi de curaj. Lupta împotriva introducerii actelor biometrice este şi o luptă pentru apărarea statului democratic. Cred că, dacă vom tăcea acum, vom fi călcaţi în picioare (adică vom fi zdrobiţi şi nu vom mai putea reacţiona nici în grup, nici individual – n.a.) şi, mai mult decât atât, vom răspunde în faţa lui Dumnezeu fiindcă nu am mărturisit adevărul.*" Şi în acelaşi timp, ne îndeamnă să ne luăm un mic canon zilnic de rugăciune pentru ţara noastră şi pentru fraţii noştri ortodocşi implicaţi deja în lupta deschisă pentru apărarea credinţei noastre strămoşeşti.

Mărturisesc că a sosit timpul să renunţăm la viaţa comodă şi mai ales la formalism. Oare nu cumva conştiinţa, care este glasul lui Dumnezeu în noi, a amorţit sau a căzut într-un somn de moarte? Nu este o atitudine egoistă şi mai ales iresponsabilă? Oare adoptarea unor măsuri şi legi antidemocratice nu ne va afecta pe fiecare?

Formalismul nu este altceva decât resemnare şi moarte spirituală. Este racordarea la o credinţă moartă şi nelucrătoare. Este inerţie şi apatie. Oare fariseii de altădată şi cei de astăzi nu au practicat şi ei formalismul? Desigur, fiecare a avut momente de slăbire a credinţei. Chiar preoţii şi monahii sunt uneori ademeniţi de formalism în rugăciunile lor. Astfel, o rugăciune fără gândul la Dumnezeu devine o simplă formalitate şi ne amăgim singuri că ea va fi ascultată.

Credinţa călduţă nu mai este credinţă. Este o credinţă moartă şi nefolositoare. Credinţa adevărată presupune un minimum de efort şi jertfă din partea noastră. Este simplu să ne numim ortodocşi şi să lăsăm fiecare ca ortodoxia să fie apărată mereu de alţii. Oare ortodocşii cu numele mai pot fi consideraţi ortodocşi?

Ne amintim poate de Mihai Eminescu care a criticat adeseori „formele fără fond" dar mai ales de pilda vie a Mântuitorului, când i-a numit pe farisei „morminte văruite" dar pline de putreziciune. Aceştia sunt dealtfel cei care au cerut vehement răstignirea Lui.

Ne amintim poate şi de expresia mai rar întâlnită, aceea de „morţi vii". Deşi pare un nonsens, ei definesc acei oameni care au murit sufleteşte, zăcând în patimi grele. Sunt oamenii nefericiţi, cărora nu le pasă de nimeni şi de nimic, înrobiţi iubirii de sine şi de valorile materiale.

În condiţiile în care există atât de multe mijloace de spălare a creierului, de tot felul de droguri care anesteziază simţul critic şi obiectiv anihilând puterile sufleteşti ale omului, ne putem explica de ce „morţii vii" sunt tot mai numeroşi. Ei sunt cei s-au lăsat pradă duhului lumesc, care lucrează prin tot soiul de concepţii materialiste şi evoluţioniste (în fond anticreştine). Dacă luăm numai materialismul, vedem că acesta este în esenţa lui cam acelaşi fie că vorbim de materialismul dialectic şi istoric propovăduit în comunism, fie că avem în vedere noua formă a materialismului societăţii de consum impus astăzi de capitalismul corporatist şi globalizant.

Cum altfel i-am putea numi şi pe satanişti sau masoni (unii adoratori pe faţă ai lui satana!) sau pe toţi cei care au îmbrăţişat cultul morţii? Ei sunt cei care corup tineretul, învăţându-l să afişeze postere înfricoşătoare, simboluri reprezentând cranii, oase încrucişate, pentagrama sau crucea inversă pe inele

etc. **Pentagrama sau steaua în cinci colţuri este simbol satanist, având două colţuri în sus.** În reprezentarea obişnuită de stea, preînchipuie omul cu braţele întinse consacrat de filosofia umanistă şi idolatrizând astfel omul. Ce să mai spunem şi de cei care răspândesc în lume virusul sinuciderii sau chiar a sinuciderii de tip asistat (în clinici sau cabinete particulare, unde omul este „ajutat" sau consiliat pentru a se sinucide)?

LUAŢI AMINTE LA PILDA TUTUROR CELOR CARE L-AU MĂRTURISIT PE HRISTOS

Credem că noi am putea defini în modul cel mai concis Ortodoxia ca fiind „calea către Dumnezeu”. Tocmai de aceea este impropriu a se vorbi despre ea ca fiind o religie între alte religii. Ortodoxia este cu alte cuvinte în opinia noastră credinţa în Hristos, Care a venit să ne ofere şansa mântuirii şi împăcării cu Dumnezeu.

Credem de asemenea că recursul la istorie, chiar la istoria creştinismului, este mereu binevenit, util şi necesar. Este bine aşadar să ne amintim din când în când de jertfa celor care au luptat eroic pentru apărarea libertăţii neamului şi credinţei lor.

Să ne amintim de războaiele purtate de Ştefan Cel Mare şi Sfânt (cu turcii, tătarii, ungurii şi polonezii), de domnitorul Constantin Brâncoveanu (decapitat la Instanbul împreună cu cei cinci fii ai săi şi sfetnicul Ianache), precum şi de mulţi alţi martiri care au mărturisit prin faptele şi însăşi viaţa lor credinţa în Hristos.

Să ne amintim mai mult de lupta grea şi îndelungată dusă de românii din Transilvania pentru păstrarea fiinţei lor naţionale, a credinţei şi tradiţiilor lor strămoşeşti. Deşi aceştia constituiau populaţia majoritară, nu aveau multe drepturi (cum ar fi cel de a cumpăra pământ, de a avea şcoli, biserici şi preoţi, de a obţine titluri nobiliare şi a participa la conducerea ţării ş.a.m.d.). În plus au fost supuşi unei deznaţionalizări forţate în perioadele de intensă propagandă a calvinismului, catolicismului şi uniaţiei, mergându-se până la dărâmarea bisericilor ortodoxe, întemniţarea şi torturarea celor care au cerut drepturi în propria lor ţară, uneori chiar împreună cu familiile lor!

Să ne amintim de mitropoliţii ortodocşi precum Ilie Iorest (în timpul încercării de calvinizare a românilor din Transilvania), Simion Ştefan, Sava Brancovici, Inochentie Micu (când catolicii habsburgi interziceau învăţământul pentru fiii preoţilor ortodocşi şi iobagilor, când „românii nu aveau dreptul să practice comerţul şi alte meserii, nu erau primiţi în funcţii publice şi nu aveau dreptul să cumpere sau să moştenească pământ”, când „erau încărcaţi de biruri şi zeciuieli chiar şi de către preoţii de altă confesiune”), de călugărul Visarion Serai (luptător împotriva Uniaţiei, adică unirii cu catolicii) sau de călugărul Sofronie (ce a condus răscoala împotriva uniaţiei şi iobăgiei). Mulţi preoţi ortodocşi au fost întemniţaţi cu familiile lor pentru că au cerut prin memorii episcopi ortodocşi, înapoierea bisericilor confiscate de către preoţii uniţi, eliberarea celor închişi pentru credinţa lor, scutirea preoţilor de dări etc. Iar cererile lor cum au fost satisfăcute? Prin ani grei de temniţă şi torturi. Mai mult, împărăteasa Maria Tereza a considerat cel mai potrivit să trimită un general care a distrus cu tunurile sau prin incendiere zeci de mănăstiri şi biserici ortodoxe. (conform lucrării „Mică istorie a creştinismului”, având ca autori pe preotul Ioan şi monahul Averkie).

Să ne amintim măcar de istoria mai recentă a comunismului, de jertfa tuturor celor prigoniţi, arestaţi, chinuiţi în mod sălbatic (mergând până la satanistul experiment al reeducării, schimbării identităţii şi convingerilor personale prin torturi repetate sau permanente), deportaţi sau supuşi unui regim de exterminare în lagăre de muncă (la Canalul Dunăre-Marea Neagră, etc.) Să ne amintim şi de militarii români dezarmaţi de sovietici şi trimişi în frigurile Siberiei sau chiar mai departe, în colonii sau lagăre de muncă. Credeţi că s-au întors peste ani mulţi dintre ei? Foarte mulţi însă au sfârşit în mizerie şi boli, chinuiţi de dorul după ţara lor dragă.

ORTODOXIA – ANTIDOTUL TUTUROR MALADIILOR DE CARE SUFERĂ LUMEA CONTEMPORANĂ

Nu este niciun secret astăzi pentru nimeni, faptul că din orice perspectivă am privi lucrurile, situaţia din România şi din întreaga lume devine pe zi ce trece tot mai dramatică. Manipularea, sărăcia şi disperarea au atins cote paroxistice, determinând pe tot mai mulţi dintre români să ia calea aspră a străinătăţii, sau să se resemneze cu totul, să se îmbolnăvească mai mult sau mai puţin psihic, ori chiar să se sinucidă. Şi când spunem acestea, nu ne referim la cei puţini la număr, care trăiesc decent, bine sau foarte bine, ci la multele milioane de români care trăiesc la limita supravieţuirii sau sub pragul sărăciei definite de statisticile oficiale.

Abordând probleme de interes general, am încercat pe cât posibil să răspund la marile provocări ale lumii contemporane, precum: comunismul, globalismul (globalizarea), ecumenismul, atacurile tot mai evidente îndreptate împotriva ortodoxiei, familiei, tinerilor, tradiţiei, culturii, momente istorice (legate de Mihai Eminescu, Mişcarea Legionară, Alexandru Ioan Cuza) ş.a.m.d.

Sub influenţa unor ideologii satanice, evreii sionişti, avizi după puterea mondială şi dominarea tuturor popoarelor (conform dogmei străvechi a poporului ales), sunt cei care au inventat sistemele totalitare ucigaşe precum:

- NAZISMUL (înarmându-l pe Adolf Hitler şi organizând sistematic exodul în masă al evreilor, după război, spre statul Israel fondat în 1948);
- COMUNISMUL (care din 1917 a secerat în întreaga lume peste 300 de milioane de vieţi omeneşti!; iar alte miliarde de oameni au trecut prin torturi şi închisori, privaţiuni greu de imaginat şi de cuantificat etc.);
- GLOBALISMUL ACTUAL (care are ca ţintă dictatura mondială, acţionând făţiş şi pe căi oculte în scopul unificării/înglobării statelor lumii la nivel economic, politic şi religios - prin ecumenism etc.).

<u>Fraţi români, treziţi-vă că am dormit destul!</u> **Cred că a sosit timpul să lucrăm mai mult şi cu adevărat pentru mântuirea neamului românesc. Noi avem această datorie sfântă. Sigur că unii cred că mântuirea este numai individuală sau în familie. Acum însă trăim vremuri în care, aşa cum sublinia foarte bine părintele stareţ Iustin Pârvu de la Mănăstirea Petru Vodă, *ne mântuim prin mila lui Dumnezeu numai dacă mărturisim Adevărul, Care este Hristos*, în faţa celorlalţi semeni ai noştri. Iar aceasta înseamnă printre altele să ne împotrivim până nu este prea târziu şi actelor biometrice (celor care „ne măsoară viaţa"; bios însemnând viaţă iar metros a măsura) şi preconizatelor implanturi de microcipuri în corpul omenesc, adică să ne opunem sclaviei moderne care se instaurează treptat prin noile sisteme de control electronice.**

În calitate de creştini, a nu mărturisi în aceste vremuri Adevărul, înseamnă mult mai mult decât laşitate, înseamnă chiar lepădare de Hristos şi înrobire faţă de satana, vrăjmaşul omului şi al lui Dumnezeu.

Nu este nici de mirare că simbolul 666, care este pecetea satanei se află şi în microcipurile RFID pentru că ele sunt create premeditat pentru a-i supraveghea îndeaproape şi a-i suprima pe toţi cei care se opun sau se vor opune statului global şi dictaturii care se apropie ameninţător cu paşi repezi. Iar ortodocşii sunt vizaţi cel mai mult ca şi în comunism, pentru că ei sunt de cealaltă parte a baricadei.

Să nu uităm niciodată fraţi români că <u>neamul nostru nu s-a lăsat până acum înrobit de nimeni</u>! Să nu uităm că pentru libertatea lor şi apărarea ţării lor şi credinţei ortodoxe, au luptat prin toate mijloacele şi chiar cu arma în mână şi jertfindu-şi ceea ce aveau mai de preţ nenumăraţi viteji cunoscuţi şi necunoscuţi. Prin jertfa lor sfântă am supravieţuit în decursul istoriei ca popor creştin în acest spaţiu

binecuvântat de Dumnezeu. Pe aceste nenumărate pilde şi fapte de eroism s-a ridicat poporul român de astăzi.

Vedem astăzi cu ochii noştri că se doreşte de către unii o lume nouă dar fără Dumnezeu. Vedem limpede cum ne este ameninţată din nou libertatea şi credinţa noastră sfântă. De aceea vă îndemn şi eu să trăiţi efectiv ortodoxia precum au făcut-o şi înaintaşii noştri. Putem să arătăm şi noi, că nici o ţară, oricât de mică ar fi, nu poate fi învinsă când luptă pentru apărarea valorilor, libertăţii şi fiinţei sale naţionale.

Aceste rânduri s-au născut din dorinţa fierbinte de a oferi lumii de astăzi, tot mai frustrate şi deznădăjduite, mesajul creştinismului ortodox, care este singurul creştinism adevărat şi neschimbat de mai bine de două mii de ani. Pentru că învăţătura de credinţă a ortodoxiei este într-adevăr antidotul maladiilor groaznice de care suferă omenirea în acest nou mileniu în care am păşit. Este şi motivul pentru care trebuie să acordăm o atenţie sporită MASS-MEDIEI şi SINUCIDERII. Pentru că, tot mai mulţi tineri îşi pun capăt zilelor, fie în mod inconştient, fie din proprie voinţă, dintr-o dată sau mai lent, crezând că îşi manifestă astfel libertatea.

Din păcate, omul modern al ultimelor veacuri în special, s-a îndepărtat enorm faţă de Dumnezeu, a optat tot mai mult pentru valorile materiale în detrimentul celor spirituale, a îmbrăţişat idoli şi patimi de tot felul, pornind de la filosofiile umaniste şi materialism. Abandonându-se unui stil de viaţă „nou'' şi „progresist'', nesănătos în esenţa lui şi adeseori chiar imoral, trăind într-un ritm ameţitor şi stresant impus în mod premeditat şi sistematic de către agenţii globalizării, omul zilelor noastre este tot mai convins că paradisul şi fericirea pot fi create aici pe pământ. În consecinţă, a decis că trebuie să-şi trăiască viaţa frenetic, cu intensitatea la maximum, potrivit sloganului *„să trăieşti puţin, dar bine!''*.

Ca simplu creştin ortodox, scriitor şi autor de cărţi (antologii), nu am putut rămâne indiferent înaintea recentelor «spectacole» dezlănţuite în întreaga lume de înainte-mergătorii Antihristului. Nu poţi sta deoparte asistând nepăsător la prăbuşirea valorilor şi semenilor tăi. Întocmai ca şi alţii, misionari, fie clerici sau mireni, propun tinerilor de astăzi să ia aminte cu mai multă atenţie la vremurile actuale, precum şi la cele ce se pregătesc să vină.

E TIMPUL SĂ NE ÎNTOARCEM LA DUMNEZEU. Nu cred că există altă cale pentru ca omenirea să iasă din impasurile în care se află, cu voia şi fără voia ei. Tinerii de astăzi şi noile generaţii care vin, au datoria să-şi salveze şi neamul din care fac parte, valorile sale, să conştientizeze provocările globalizării şi riscurile acesteia, **să combată realitatea mediatică** întreţinută artificial prin aproape toate mijloacele de informare în masă. Această realitate virtuală, contrafăcută a fost inventată anume pentru ei, ca o adevărată cursă pentru a se ajunge la anestezierea completă a simţului critic şi obiectiv. La adevăr nu ajungem prin mass-media.

Amestecul valorilor, dispariţia graniţelor dintre bine şi rău, dintre adevăr şi minciună, inversarea valorilor, sunt realităţi contemporane şi tinerii au nevoie să vadă şi să înţeleagă aceste realităţi exact aşa cum sunt. Spre exemplu, lumea nu este chiar atât de violentă aşa cum ne apare pe micul ecran, dar mass-media doreşte în acest fel să impună violenţa ca un model de urmat, chiar dacă nu într-un mod direct. La fel se întâmplă şi cu erotismul care debordează peste tot. Adevăratele valori însă, nu sunt cele promovate cu atâta abnegaţie de uneltele globalizării (majoritatea analiştilor politici şi economici, psihologilor şi sociologilor, oamenilor de presă, regizorilor şi scenariştilor etc.).

Pe de altă parte, **tinerii trebuie să conştientizeze că atacurile mass-mediei îi vizează tocmai pe ei, pentru a edifica „noua lume''**. Ei sunt cei chemaţi să-i pună temelie. Şi, din păcate, toate schimbările majore care se petrec astăzi în societatea noastră „postmodernă'' şi care vizează domenii vitale precum educaţia, spiritualitatea, cultura şi tradiţia se vor răsfrânge în mod inevitabil şi asupra fiecărui tânăr în parte.

În opinia noastră, un prim pas pe calea întoarcerii la Dumnezeu şi la credinţa drept măritoare este

redobândirea liniştii sufleteşti, pe care actuala societate o exclude cultivând diverse tentaţii şi provocări, o zbatere permanentă şi inutilă în fond. Avem nevoie vitală de a ne găsi răgazuri în care să mai reflectăm noi înşine asupra vieţii noastre şi lumii în care trăim.

Apoi, avem nevoie de **cunoaşterea istoriei românilor şi marilor noastre valori**. De pildă, să descoperim ce a însemnat mult denigrata, îndeosebi de către comunişti, Mişcarea Legionară (în esenţa ei de la bun început declarându-se împotriva bolşevismului şi francmasoneriei, care l-a creat).

Să înţelegem astfel că **naţionalismul** înseamnă de fapt patriotism şi nu extremism, cum se încearcă a se acredita atât de mult în media de astăzi prin schimbarea sensului acestui cuvânt. Ultranaţionalismul este adevăratul extremism.

Este demn de reţinut că, până şi un fost preşedinte al PNL şi al senatului (1996-2000), Mircea Ionescu-Quintus, recunoştea recent printre altele: *”În vremea aceea, tineretul şi mai ales tineretul universitar – nu cred că exagerez – în proporţie de peste 80% se apropiase sau chiar se înscrisese în Mişcarea Legionară”.* (după cum apare în cotidianul Adevărul, din 11 martie 2011)

Un alt pas ar trebui să fie **identificarea provocărilor globalizării, manipulării şi bombardamentului informaţional la care am fost şi suntem expuşi**. Suntem responsabili nu numai pentru prezentul nostru, ci şi pentru viitor, pentru tot ceea ce lăsăm în urma noastră generaţiilor viitoare. Tinerii de azi vor fi adulţii de mâine şi ei au tot dreptul la adevăr.

Să încercăm **a ne împăca prin rugăciune şi post cu Dumnezeu**. Trebuie să recunoaştem, în adâncul sufletului nostru, că nu putem face nimic singuri, numai prin voinţa noastră. De aceea, ne rugăm Lui, Creatorului nostru şi al întregii lumi, să ne dea mereu toate cele de folos şi trebuinţă în fiecare zi. Vom ajunge să observăm că există un terifiant război nevăzut în jurul nostru şi că rugăciunea, postul şi faptele bune sunt armele noastre.

Înaintând treptat în virtuţile duhovniceşti, prin jertfă şi răbdare, vom putea primi daruri şi mai înalte. Vom ajunge să-i iubim pe toţi semenii, inclusiv pe cei care ne urăsc pe noi. Abia atunci, se va putea spune că binecuvântarea lui Dumnezeu este deasupra noastră în chip deplin. Abia atunci vom simţi adevărata fericire, care este fericirea duhovnicească.

Tinerii să nu deznădăjduiască, oricât de greu le-ar fi la început şi orice perspective sumbre li s-ar profila la orizont. Chiar singurătatea nu există de fapt. În toate încercările grele ale vieţii, având credinţă şi fapte plăcute lui Dumnezeu, nu suntem niciodată singuri, pentru că Însuşi Dumnezeu ne poartă pe braţele Sale.

Trebuie amintit şi faptul că, Dumnezeu nu ne-a părăsit pe noi nicicând, ci unii oameni, în mândria lor luciferică şi slujind satanei, l-au părăsit pe El lepădându-se de dreapta credinţă. Dumnezeu n-a murit, cum au declamat nenumăraţii corifei materialişti, nihilişti, gnostici sau anarhişti, hedonişti şi existenţialişti, atei şi comunişti. Ci dimpotrivă, a fost şi este prezent mereu în creaţia Sa până la sfârşitul veacurilor.

Sper de asemenea, că bunul Dumnezeu va reaprinde în sufletele a tot mai multor ortodocşi curajul mărturisirii Adevărului, în aceste vremuri de mare cumpănă, dăruite nouă pentru a ne curăţi de patimile şi păcatele noastre, inclusiv ale înaintaşilor noştri şi a dobândi mult râvnita mântuire. Pentru că, aşa cum spunea un părinte, cel mai important lucru pentru creştinii ortodocşi este tocmai unde aşează Dumnezeu sufletul nostru. Adică, în grădina Raiului spre bucuria eternă sau în Iadul cumplit spre osânda veşnică.

Fraţi români, libertatea şi fericirea noastră nu pot să existe dacă nu cunoaştem şi trăim Adevărul! Iar Mântuitorul nostru Iisus Hristos a spus că El este „Calea, Adevărul şi Viaţa” şi că „Adevărul ne va face liberi”.

Să ne întărească bunul Dumnezeu în credinţă şi să ne dea putere de a merge până la capăt. Vor veni vremuri mult mai grele dar noi nu trebuie să ne temem sau să ne tulburăm. Nu vom fi lăsaţi singuri. Bunul Dumnezeu să ne lumineze viaţa, să ne ierte pe toţi, să ne dăruiască Harul Lui şi să ne întărească în

veci. Amin.

ROMÂNII DE ASTĂZI, ÎNTRE SĂRĂCIA MATERIALĂ ŞI CEA SPIRITUALĂ

Una dintre marile probleme ale societăţii contemporane şi a majorităţii românilor este sărăcia, atât de ordin material, cât şi spiritual. Fără îndoială, există desigur o mulţime de factori care au concurat pentru a se ajunge în această situaţie. Ne vom opri aici doar asupra unora, mai importanţi după părerea noastră.

Din perspectiva duhovnicească, noi nu putem uita acea parabolă cu bogatul nemilostiv şi săracul Lazăr din Biblia Ortodoxă, unde Părintele Avraam îi răspunde bogatului, care se chinuia în iad şi cerşea acum o picătură de apă de la săracul Lazăr, cel care cerşise un timp la poarta lui: ,,Fiule, adu-ţi aminte că ai primit cele bune ale tale în viaţa ta şi Lazăr, asemenea, pe cele rele; iar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuieşti." (Luca, 16, 25)

Poporul român, care s-a născut creştin dintru începutul său şi care a purtat adeseori o cruce grea, ar putea fi asemănat nu numai cu dreptul Iov, ci şi cu săracul Lazăr. A trăit aproape mereu în sărăcie din cauza năvălirilor străine şi lăcomiei celor bogaţi. Nădăjduim de aceea în mântuirea neamului românesc la Judecata de Apoi, datorită dragostei şi milei arătate de români semenilor lor. Ba chiar mulţi străini, care au dorit să trăiască cinstit prin muncă au fost primiţi la noi cu toleranţă şi ospitalitate, adică cu braţele deschise.

Dumnezeu ne-a învrednicit să străbatem adesea vremuri grele, pentru a ne întări duhovniceşte şi a ne pune la încercare credinţa, nădejdea, dragostea şi mila. Ştim că sărăcia nu este nici păcat şi nici virtute, însă ea are darul de a ne deschide ochii, de a face să ridicăm mai uşor privirea în necazuri către bunul Dumnezeu.

Auzim adeseori români revoltaţi şi indignaţi profund faţă de **ceea ce se întâmplă în zilele noastre**. Tot mai mulţi români trăiesc la limita subzistenţei sau într-o sărăcie cumplită şi descurajantă. Tinerii de azi sunt debusolaţi, tot mai slab pregătiţi pentru viaţă, lipsiţi de perspective şi visând doar să-şi construiască un viitor în străinătate, departe de ţara natală, care nu le poate oferi un loc de muncă. Pensionarii, care au muncit o viaţă sunt decimaţi de boli şi griji. Multe firme se închid şi o mare parte din investitori se gândesc să-şi mute afacerile din România în alte state, unde se bucură de facilităţi mai atractive şi mai puţine impozite. În ciuda faptului, că suntem totuşi al şaptelea stat din Europa ca mărime şi populaţie, că avem resurse naturale bogate, inclusiv de metale preţioase, statisticile ne plasează mereu printre cei mai săraci. Vorba aceea, ,,Munţii noştri aur poartă, noi cerşim din poartă în poartă"...

Auzim şi vedem cu ochii noştri oameni care de-abia dacă au ce pune pe masă în familiile lor şi copiilor lor, oameni care răscolesc în buncăre şi în gropile de gunoi, oameni care nu îşi mai pot trimite copiii la şcoală sau cu copii care se îmbracă mereu unul de la altul, oameni care trăiesc din pensii, salarii sau ajutoare sociale de mizerie (te miri cum mai supravieţuiesc!), tot mai mulţi români care din cauza suferinţei şi lipsurilor se îmbolnăvesc psihic sau ajung să îngroaşe rândurile celor din azile de bătrâni, orfelinate, sau al oamenilor străzii, al celor fără un acoperiş deasupra capului. Exemplele sunt mult mai numeroase dar cine mai are timp să audă şi să vadă ceea ce nu-i face plăcere...

România se mai poate ,,lăuda", din păcate, şi cu numărul mare de bolnavi, cu lanţurile de farmacii care golesc şi mai mult buzunarele românilor, cu numărul consumatorilor de alcool, tutun şi droguri, cu milioanele de prunci ucişi prin avort, cu rata divorţurilor, cu scăderea demografică (populaţia scăzând în fiecare an cu peste 5000 de persoane). Iar mai nou, cu adopţiile internaţionale, prin care copii de peste 7 ani sunt ucişi servind traficului de organe, extrem de profitabil!

România a ajuns o simplă colonie a Occidentului. S-au dărâmat cu premeditare mii de întreprinderi mari şi mici după 1989, unele chiar profitabile, cu scopul de a se construi mall-uri, supermarkete, sedii de firme. În locul comunismului a apărut deci globalismul corporatist, care ne sileşte

şi ne doreşte pe toţi consumatori (dependenţi de produsele lor), nu şi producători. **Agricultura, industria, turismul, învăţământul, cultura, sănătatea, justiţia, armata, administraţia publică sunt deja la pământ.**

Mai mult, s-a urmărit şi căderea în sărăcia spirituală. Sunt autori care au descoperit că unul din secretele puterii politice este tocmai menţinerea populaţiei în sărăcie şi ignoranţă. Oamenii trebuie aşadar manipulaţi, serviţi mereu cu plăceri şi satisfacţii ieftine, pentru a nu aspira la idealuri superioare. Iar îndobitocirea omului se realizează cel mai mult prin **televiziune**, cea care exploatează cu atât succes puterea seducătoare a imaginilor.

În concluzie, românii sunt prinşi ca într-o menghină între sărăcia materială deprimantă şi cea spirituală. Dincolo de ceea ce se vede, masoneria poartă cea mai mare vină şi responsabilitate, pentru că ea luptă prin toate mijloacele pentru a subjuga şi dărâma statele naţionale, pentru a dirija naţiunile şi a controla indivizii în parte. Scopul ei final este dictatura mondială care să inverseze valorile şi dispariţia creştinismului.

Să nu uităm măcar cazul senatorului Antonie Iorgovan, unul din părinţii Constituţiei României din 1991, cel care a avut curajul să argumenteze juridic şi logic de ce masoneria este nedemocratică, neconstituţională şi atentează grav la siguranţa statului român. Jertfa sa (iradiat la scurt timp după declaraţiile sale, a murit de pancreatită) nu va rămâne zadarnică. O dovadă în plus, a faptului că masoneria nu este o societate de utilitate publică (statut dobândit în timpul regimului lui Ion Iliescu), ci dimpotrivă.

Masoneria guvernează din umbră politica, finanţele, mass-media, mare parte din afaceri, traficul de droguri. Un exemplu este consumul de etnobotanice, România ajungând pe locul 4 în Europa, deşi în 2008 nu figura măcar în statistici!

Salvarea noastră este trăirea ortodoxiei şi fiecare dintre noi să ia atitudine în vreun fel şi să muncească mai mult. Avem nevoie mai mult ca oricând de o revoluţie morală, socială, politică şi economică.

Sărăcia materială este mult mai puţin periculoasă decât sărăcia spirituală, pentru că sufletul este mult mai important decât trupul, fiind nemuritor.

Însuşi Hristos ne spune: „Fericiţi voi care flămânziţi acum, că vă veţi sătura. Fericiţi cei ce plângeţi acum, că veţi râde. (...) Dar vai vouă bogaţilor, că vă luaţi pe pământ mângâierea voastră. Vai vouă celor ce sunteţi sătui acum, că veţi flămânzi. Vai vouă celor ce astăzi râdeţi, că veţi plânge şi vă veţi tângui.” (Luca, 6, 20-25)

TREBUIE SĂ FACEM CEVA ÎMPOTRIVA REEDUCĂRII TINERILOR DIN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

Dacă aţi observat, în zilele noastre un creştin care vrea să mărturisească sau mărturiseşte pe Hristos, trăind cu adevărat în duhul ortodoxiei, este imediat etichetat în mass media ca fundamentalist, extremist, fascist, xenofob, antisemit sau în cel mai fericit caz habotnic, antiprogresist. Nu credeţi că aceasta dovedeşte o crasă intoleranţă şi o ură furibundă din partea duşmanilor ortodoxiei? Nu este şi acest fapt o dovadă că aşa începe prigoana împotriva creştinismului?

Nu cred nici că este o cauză pierdută să popularizezi anumite idei şi lucrări ale altor autori şi să tragi astfel un semnal de alarmă mai puternic în societatea noastră amorţită şi adormită nu demult de propaganda bolşevică iar acum de cea a globalismului şi consumerismului. Există o decădere dramatică a spiritualităţii şi culturii în societatea contemporană, care nu s-a eliberat nicidecum de mentalităţile comuniste. Sufletul românesc este încă mutilat şi are nevoie de regenerare.

Este absolut îngrijorător adevărul că astăzi, unele sondaje indică faptul că **jumătate din cei intervievaţi afirmă că se trăia mai bine pe timpul comunismului şi regretă acea perioadă**. Nu este oare o dovadă de uitare, nepăsare, ignoranţă şi pragmatism?

Dar oare după 1989 au venit într-adevăr capitaliştii la putere şi au dispărut comuniştii? Puteau să se schimbe ei peste noapte în capitalişti veritabili? Doar dacă admitem faptul că ideologia comunistă era bună numai pentru manipularea maselor şi nu era şi crezul lor. În aceste condiţii, când comunismul şi-a arborat doar o faţă umană, ne putem explica de ce nu s-a adoptat atunci legea lustraţiei, care ar fi interzis accesul foştilor activişti şi securişti în funcţiile publice, de ce au fost arestaţi şi bătuţi cei care au protestat vreo două luni în Piaţa Universităţii împotriva restauraţiei comunismului în România, de ce au venit în câteva rânduri minerii să maltrateze intelectualitatea bucureşteană şi chiar de ce sfinţii închisorilor nu au fost nici până astăzi canonizaţi.

Aceleaşi sondaje ne spun şi că **mulţi tineri cu vârsta cuprinsă între 10-18 ani declară că s-au gândit la sinucidere sau chiar au încercat**. Sinuciderea este victoria finală asupra omului. Occidentul are un număr mare de sinucideri. Mă doare sufletul să constat un asemenea fapt, şi să văd cum tot mai mulţi români se depărtează de Dumnezeu, căzând în diverse patimi, erezii şi boli psihice, toate cultivate cu ardoare de globalismul actual. Materialismul, modernismul, formalismul şi ignoranţa fac tot mai multe victime.

Pe lângă faptul că omul contemporan citeşte arareori o carte şi încă mai rar se interesează de problemele societăţii în care trăim cu toţii, observăm acapararea presei, televiziunii de mari trusturi străine. Până şi marile librării de astăzi ne atrag cu nenumărate volume luxoase aparţinând unor edituri şi autori care promovează cu nonşalanţă ideile şi teoriile anticreştine agreate de cercurile masonice.

Se pare că şi editura Humanitas ţine de loja cu acelaşi nume, iar astăzi fac reduceri de preţ şi oferă o parte din titluri în liceele din România? Puteţi fi de acord cu opiniile actuale ale unor autori precum Andrei Pleşu şi Gabriel Liiceanu? Cum e posibil ca aceste librării şi edituri (Trei, Rao, etc. etc.) să expună ostentativ „operele" lui Karl Marx (pe ideologia marxist-leninistă se fundamentează comunismul), Sigmund Freud (potrivit căruia omul nu se poate înfrâna, de unde şi revoluţia sexuală ulterioară), Charles Darwin, Dan Brown şi alţii asemenea? Probabil că ele mizează mult pe ignoranţa tinerilor, pe faptul că gusturile pot fi formate, mentalul poate fi modelat iar ideile gnostice pot fi sugerate sau inoculate mai uşor, având în vedere curiozitatea şi dorinţa de cunoaştere a lor.

Femeia modernă este reeducată să fie libertină, independentă şi carieristă şi să renunţe la familie şi copii. Pentru că poftele senzuale şi trupeşti, dorinţele personale egoiste au câştigat teren şi întâietate. Oare nu mai există credinţă, nădejde şi dragoste? Doar pofte din acestea josnice?

Majoritatea oamenilor au devenit egoişti. Fac totul pentru ei şi nu îi mai interesează nimic altceva.

Ei aduc de regulă argumentul că viaţa e dură şi trebuie să supravieţuim. Însă nu sunt toţi astfel. Unii se străduiesc să-i facă fericiţi pe cei apropiaţi şi pe semenii lor. Până şi o vorbă bună ajută mult, pentru că omul contemporan are nevoie mai mult ca oricând de încurajări sau mângâieri, de respectul, sprijinul şi de iubirea celor din jur.

Noi trebuie să ne împotrivim războiului psihologic dus împotriva poporului român. Imaginea României şi românilor este mereu denigrată atât în ţară, cât şi peste hotare. Au apărut panouri mari publicitare care ne spun că nu suntem buni de nimic şi că nu avem viitor. Sunt infiltraţi oameni în anumite zone ale sportului românesc de performanţă pentru că rezultatele notabile de acest gen ar influenţa în bine moralul poporului român. Chiar şi în concursurile de genul Eurovision, suntem boicotaţi la nivelul politic (50% reprezenta nota juriului din ţările participante), când avem reprezentanţi bine pregătiţi ş.a.m.d.

Noi trebuie să ne opunem actelor personale cu cip şi viitoarelor biocipuri (cipuri implantabile), prin care devenim sclavii globalismului şi dictaturii, lepădându-ne treptat şi în final cu totul de Hristos. Dacă noi nu vom reuşi acum acest lucru, **mai târziu nimeni nu va mai putea opune nici cea mai mică rezistenţă**!

NU INTERNETUL DĂUNEAZĂ GRAV ORTODOXIEI

Fiecare dintre noi are dreptul la replică derivând din libertatea de exprimare consacrată şi de legea fundamentală care este Constituţia. Fiecare creştin are şi această datorie sfântă de a mărturisi Adevărul.

Prin urmare, nu putem trece cu vederea sau sub tăcere anumite articole din presa românească, cu precădere din presa care se pretinde încă a fi şi ortodoxă.

Să luăm cazul articolului „Internetul dăunează grav Ortodoxiei", semnat de dl. Răzvan Bucuroiu în revista „Lumea credinţei" (ianuarie 2011, pag. 3-4), dezvoltat şi în câteva numere ale acesteia.

La prima vedere, în special pentru cei neavizaţi în problemele cu care se confruntă ortodoxia, articolul nu pare de rea credinţă, incriminând internetul, care astăzi mai mult tulbură minţile tinerilor decât îi ajută să-şi dezvolte personalitatea, le creează nelinişte, indignare, revoltă, amărăciune, depresie şi chiar deznădejde... Însă vom vedea că avem de-a face cu o generalizare care nu corespunde adevărului.

Lecturând cu mai multă atenţie articolul cu pricina, descifrăm şi motivele pentru care militează. Iar motivul principal este acesta: să discrediteze şi să reducă la tăcere pe toţi aceia care au îndrăznit şi critică globalizarea şi oculta mondială (francmasoneria).

Prin cuvintele şi sintagmele folosite, m-am simţit personal vizat, ca unul din autorii care au scris destul de mult despre comunism şi globalizare, despre capcanele întinse omului contemporan şi atacurile îndreptate cu precădere împotriva ortodoxiei.

Autorul acestui articol, vorbeşte printre altele de aşa-zisul gust al românului pentru exagerări şi pentru „teoria conspiraţiei", de execuţiile şi sentinţele bloggerilor de pe Internet de tip „România Mare", de „reeducarea sufletelor creştine slabe prin site-urile ortodoxe", de „refuzul realităţii" şi idealizarea unui „trecut fabulos", de „lagărul virtual al internetului" şi de „stricarea suflatelor" celor care cad pradă deznădejdii...

În primul rând, avem convingerea nestrămutată că nu Internetul (sau oricare alt mijloc de informare în masă) este „virusul mortal care loveşte Ortodoxia perfid şi nu are antidot", ci globalismul actual care atacă ortodoxia pe diverse căi, care mai de care mai subversive, cum ar fi: promovarea asiduă a sectarismului, ecumenismului, materialismului, relativismului, imoralităţii în mass-media (erotismului, violenţei, pornografiei), teoriilor evoluţioniste (darwiniste şi neodarwiniste) etc.

Fără îndoială că, adepţii sau promotorii globalizării în lume sunt înregimentaţi în francmasoneria condusă de evreii sionişti (ultranaţionalişti), cei care nu au renunţat încă la teoria sau teza poporului ales cândva de Dumnezeu.

Credem că, a vorbi astăzi de „teoria conspiraţiei" reprezintă o mare diversiune şi un mare neadevăr. Conspiraţia împotriva libertăţii popoarelor de a avea propriul lor destin prin crearea unui GUVERN MONDIAL, unei REPUBLICI UNIVERSALE, unei RELIGII UNICE este cât se poate de vizibilă astăzi şi cât se poate de reală! Pentru că una este teoria şi alta este practica, dovedindu-ne că totul converge către acest suprem obiectiv masonic urmărind controlul absolut şi puterea sau supremaţia mondială.

Această sintagmă „teoria conspiraţiei" neagă astfel adevărul şi încearcă să ascundă obiectivele evreilor sionişti. În mod indirect neagă implicarea masoneriei în dirijarea cursului unor evenimente sau unei părţi a istoriei omenirii, deşi unii masoni se laudă mult cu personalităţile lor absolut remarcabile care au influenţat „evoluţia omenirii".

Autorul afirmă că „ne stricăm sufletele cu adevăruri imposibil de verificat şi nici de purtat ca povară". Cu alte cuvinte, nu avem nevoie de raţiune şi nici nu trebuie să cunoaştem lumea în care trăim. Dar, oare avem nevoie de dovezi palpabile pentru a crede în Dumnezeu şi în cuvintele proorocilor care ne-au vorbit de vremurile din urmă când va veni sfârşitul lumii? Cunoaşterea adevărului ne conduce

automat la deznădejde? Dimpotrivă, ea trebuie să fie un imbold pentru a demasca uneltirile vrăjmaşului şi celorlalţi creştini, pentru a nu-şi pierde credinţa sau sufletul.

Părerea noastră este că la ora actuală există multe dovezi privind existenţa masoneriei şi chiar despre planurile lor. Există temple masonice deschise formal publicului larg în unele ţări. Există cărţi şi afirmaţii făcute de personalităţi publice de prestigiu din ţara noastră şi din întreaga lume despre acest subiect. Există unii care au înfruntat moartea şi au demascat până la un punct masoneria. Există unele documente ale acesteia care au căzut întâmplător în mâinile altora, cum este şi lucrarea tradusă de Ionel Moţa „Protocoalele Înţelepţilor Sionului".

Apoi, avem nenumărate dovezi ale imixtiunii masoneriei în treburile politice deşi ei afirmă exact contrariul: Războiul de Independenţă din SUA, Revoluţia Franceză din 1789, Revoluţiile din Europa din 1848, Revoluţia bolşevică din Octombrie 1917 din Rusia, maleficul experiment mondial al comunismului şi multe alte evenimente politice de mai mică amploare.

Este un fapt de notorietate că, preşedinţii SUA şi candidaţii la preşedinţie din SUA (cu rare excepţii), precum şi mulţi dintre politicienii americani sunt masoni. În multe ţări, chiar ocuparea unei funcţii importante cum sunt şi posturile de judecător depinde şi la ora actuală de apartenenţa la o organizaţie masonică! Aşa cum, în comunism trebuia să ai carnet de membru pentru a dobândi o funcţie sau o avansare.

Există şi multe alte dovezi care demonstrează clar că, până şi mari personalităţi din alte domenii, precum Voltaire şi Freud, Nicolae Iorga şi Mihail Sadoveanu la noi, au aparţinut masoneriei sau unei Biserici Sataniste (ca toate sectele conduse din umbră tot de masonerie).

Apoi, nu ştim că Bisericile Ortodoxe din Grecia, Rusia, Serbia, România, Cipru au condamnat în Sinoadele lor deja francmasoneria? Există documente imbatabile. În România sunt încă în vigoare dispoziţiile din 1937. Unul din motivele pentru care Carol al II-lea a desfiinţat în 1938 democraţia şi partidele pentru a instaura dictatura lui personală.

Nu ştim la ce fel de Biserică se referă autorul (sau credem că e vorba de Patriarhia Română, care stă foarte pasivă), când spune mai departe: „Îţi spune Biserica ta ceva? Nu asculţi, că ai aflat tu de pe internet că lucrurile stau tocmai pe dos. Te sfătuieşte duhovnicul tău să faci sau să nu faci cutare lucru? Nu eşti fraier şi nu pleci urechea, că tu ai duhovnici ai neamului, dar şi consilieri spirituali, care postează comentarii şi sfaturi duhovniceşti *on line*." Oare, în viziunea autorului Biserica se reduce la înalta ei ierarhie, care foarte probabil a îmbrăţişat ecumenismul? Nu a numit marele nostru teolog Dumitru Stăniloae ecumenismul ca fiind „produsul masoneriei"?

Iar noi ştim că mulţi clerici şi mireni se opun ecumenismului, dictaturii mondiale şi globalizării. Îi contestă autorul pe marii duhovnici ai neamului pe care nici nu i-a pomenit, precum Ilie Cleopa, Arsenie Boca, Arsenie Papacioc, Ioanichie Bălan, Iustin Pârvu şi alţii? Ne întrebăm dacă autorul are măcar cunoştinţă despre lucrările lor.

De aceea, a incrimina Internetul reprezintă o greşeală gravă. A susţine că el atentează la viaţa duhovnicească şi duhul ortodoxiei este iarăşi o atitudine contrară adevărului. Dimpotrivă, noi credem că deranjează tot mai mult tocmai această deconspirare a globalizării şi masoneriei. Adevăraţii creştini nu se tem decât de Dumnezeu şi nu se tulbură sufleteşte analizând sau văzând ce se întâmplă în jur. Trăind în duhul ortodoxiei, ei se întăresc permanent prin participarea la slujbe (Sfintele Taine), post, rugăciune şi împlinirea poruncilor (faptelor creştine). Niciun fir de păr din capul omului nu cade fără voia lui Dumnezeu.

Aşadar, Internetul, ca mijloc modern şi rapid de comunicare şi cu o tot mai mare răspândire, nu trebuie demonizat şi respins. Sigur că o anumită cenzură ar fi de dorit, dar numai în privinţa protejării site-urilor ortodoxe, care prezintă ortodoxia şi problemele ei, care sunt infestate de linck-uri sau materiale postate de anumiţi haeckeri sau profesionişti plătiţi anume în acest scop pentru a semăna

confuzie sau a arunca în derizoriu subiecte importante (promovând pornografia, jocurile violente şi cele virtuale).

Nu sunt lipsite de importanţă nici ingerinţele grupului G8 a ţărilor puternic industrializate, care au avut reuniuni unde au ridicat şi problema reglementării Internetului (considerând-o deci foarte importantă!). Deja acordul internaţional ACTA din 2012 a fost foarte criticat de mulţi tineri din multe ţări pentru că este un atentat la libertatea de exprimare.

Discreditarea de către dl. Răzvan Bucuroiu a tuturor celor care se opun masoneriei merge chiar până la insinuarea nebuniei lor: „Te miri cum de mai existăm pe planetă ca oameni ai credinţei, într-atâtea atacuri ale ocultei, ale agenturilor (ironie vizavi de „agenturile străine" pomenite de Ceauşescu la mascarada de proces intentat de un tribunal ad-hoc excepţional – n.a.), ale coruptelor guverne euro-atlantice?! Toate sunt descrise însă minuţios, cu o siguranţă bolnavă. Reeducarea sufletelor creştine slabe, prin aceste site-uri, este garantată! Căci despre reeducare este vorba aici. Devii bănuitor, ciufut. Şi se usucă dragostea din inimă, încrederea, speranţa."

Mai mult, adversarii globalizării sunt acuzaţi că fac o „reeducare" asupra credincioşilor slabi sau neîntăriţi în credinţă. Este practic o răsturnare totală a planurilor şi a realităţii. Nu masonii s-au ocupat de reeducare (spălarea creierului), ci ortodocşii care vorbesc de „himera masoneriei" sunt „torţionari"!... Noi nu credem că omul prevenit în acest fel devine suspicios şi confuz, ci dimpotrivă, devine mai vigilent, mai lucid şi mai bine informat. Ori, ei tocmai asta vor, ca oamenii să fie cât mai puţin informaţi sau ignoranţi.

Este întâmplător faptul că, în altă revistă patronată de acest domn Bucuroiu, fost preşedinte al Asociaţiei Ziariştilor şi Editorilor Creştini, în „Lumea monahilor", apar articole de genul „Lupta anti-cip e o ţintă falsă" semnat de Stareţul Iustin de la Oaşa? Ne îndoim că dumnealui ar fi de cu totul altă părere.

Până la urmă pe cine deranjează atât de mult prezenţa site-urilor ortodoxe în general? Pe cine deranjează existenţa crucilor şi icoanelor în spaţiul public? Oare nu pe cei care luptă de fapt împotriva adevărului şi împotriva lui Dumnezeu?

Sfânta Scriptură ne spune că înţelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu. Mândria masonilor legată de cunoaştere şi înţelepciune este nemăsurată. Iar în Patericul Egiptean mai scrie:

„A zis iarăşi Avva Antonie (cel Mare – n.a.): va veni vremea ca oamenii să înebunească şi când vor vedea pe cineva că nu înebuneşte, se vor scula asupra lui, zicându-i că el este nebun, pentru că nu este asemenea lor."

RELIGIA ŞI ŞTIINŢA NU SUNT DELOC ÎN OPOZIŢIE, CI COMPLEMENTARE

Nu demult a avut loc la universitatea din municipiul Piteşti o conferinţă intitulată ,,Religia vs. Ştiinţa". Din păcate, am zărit afişul doar cu o zi întârziere, aşa că nu am mai participat. Cred că a fost cu adevărat interesantă. În acelaşi timp, am zărit întâmplător pe una din aleile unui parc scris astfel: ,,ŞTIINŢA SE ÎNŢELEGE. RELIGIA SE CREDE." Iar acest mesaj mi-a dat impulsul de a scrie astăzi prezentul articol.

Cum am putea oare descifra mesajul de mai sus? Cu alte cuvinte înseamnă în opinia noastră, că ştiinţa are la bază înţelegerea raţională (probată obiectiv, în mod ştiinţific), în timp ce religia se bazează doar pe credinţă. El ne sugerează aşadar opoziţia dintre acestea şi mai mult decât atât, superioritatea ştiinţei omeneşti faţă de învăţătura şi legile lui Dumnezeu...

Ne putem pune întrebarea fireşte dacă şi în religie există raţiune. Credinciosul este lipsit oare de facultatea sufletească a raţiunii, de puterea de a judeca lucrurile? Dar atunci, teologia (şi implicit învăţământul teologic), care în traducere din limba greacă înseamnă ştiinţa despre Dumnezeu, nu mai este ştiinţă şi ar trebui exclusă din cadrul învăţământului pentru că nu este palpabilă şi nu oferă date concrete? Atunci ce facem şi cu alte ştiinţe precum cele juridice, psihologia, logica şi altele, care nu au nici ele un caracter tehnic?

Doar sectele şi alte confesiuni religioase care se bazează în mod exclusiv pe credinţă, obiceiuri şi superstiţii (perpetuate încă din epoca precreştină), ar putea fi într-o opoziţie cu ştiinţa, precum în vremea Inchiziţiei Catolice, când unii oameni de ştiinţă erau arşi pe rug, deoarece au şi astăzi practici rituale străvechi precum magia albă şi magia neagră. Mai putem adăuga ezoterismul (pornit de la alchimie), yoga, bioenergia etc.

Ortodoxia (în traducere DREAPTA CREDINŢĂ) nu este în fapt, dacă ne gândim mai bine, nici măcar una din religiile existente. Este un mod de viaţă aparte, întemeiat pe învăţătura lăsată nouă tuturor de Mântuitorul Iisus Hristos (legea iubirii lui Dumnezeu şi a aproapelui nostru), care o completează pe cea din Vechiul Testament.

În ortodoxie, nu există doar credinţa în Dumnezeu. **Credinţa fără fapte este moartă**, adică nu are nicio valoare sau substanţă. Iar faptele creştine pot fi de multe feluri, cum ar fi mai ales rugăciunile, postul, prezenţa la sfintele slujbe ale Bisericii, milostenia trupească (sprijinul material) şi sufletească (consilierea, alinarea suferinţelor), sfinţirea casei şi altor bunuri etc.

Cum s-ar putea ca religia şi ştiinţa să fie opuse? Ele nu au scopuri diferite, deoarece urmăresc progresul material şi spiritual al omului. Aşadar, ştiinţa este complementară religiei, iar toate invenţiile omului, făcute în beneficiul omului, sunt opera lui Dumnezeu. Chiar mari savanţi au recunoscut acest lucru.

E adevărat că metodele lor de cercetare diferă, iar religia răspunde mai mult la întrebarea ,,De ce?" şi analizează ceea ce se întâmplă în jurul nostru şi cu noi înşine, în timp ce ştiinţa răspunde la întrebarea ,,Cum?", explicând în detaliu în ce fel se întâmplă fenomenele acestea. De aceea, nu le putem privi ca fiind opuse, ci complementare, adică completându-se astfel una pe cealaltă ca în ,,mariajul" dintre suflet şi trup, ambele lucrând în folosul omului (spiritual şi material). Religia se adresează sufletului, care are nevoie de hrana sa spirituală. Ştiinţa are în vedere mai mult bunăstarea materială a omului.

DE CE ESTE IMPORTANTĂ PARTICIPAREA CREŞTINILOR LA SFÂNTA LITURGHIE?

Deoarece în cadrul ortodoxiei, rugăciunea este comunicarea noastră personală cu Dumnezeu şi cu sfinţii Lui, care poate fi făcută în orice loc şi timp, vom încerca să subliniem aici importanţa ei, atunci când este făcută în Biserică, mai ales în cadrul Sfintei şi Dumnezeieştii Liturghii. De ce numim astfel Liturghia? Pentru că, în această slujbă foarte importantă se săvârşeşte Sfânta Taină a Euharistiei, împărtăşirea în chip nevăzut a credincioşilor cu Trupul şi Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Rugăciunile creştinului din timpul Sfintei Liturghii sunt într-adevăr mult mai puternice şi mai plăcute lui Dumnezeu. Participarea laolaltă cu ceilalţi credincioşi, în faţa Soborului de Sfinţi şi îngeri, conduce la o comuniune mai strânsă cu Creatorul nostru şi al întregii lumi. Iar comuniunea deplină a omului cu Dumnezeu este Sfânta Împărtăşanie, care se face numai în cadrul Sfintei Liturghii şi desigur după mărturisirea păcatelor prin Sfânta Spovedanie.

Nu în ultimul rând, prezenţa creştinului la Sfânta Liturghie reprezintă un act de cinstire a sărbătorii şi a lui Dumnezeu. Pentru creştinii mai evlavioşi, este chiar o datorie creştină.

Este greşit a crede cineva că, credinţa este doar în suflet şi nu este necesară participarea creştinului la sfintele slujbe ale Bisericii, mai ales la Sfânta Liturghie din zilele de duminică şi de sărbători. Credinţa trebuie realmente trăită. Şi diavolul crede, crede în existenţa lui Dumnezeu, dar nu face voia Lui, ci dimpotrivă luptă până şi astăzi împotriva Lui şi a omului, care este cununa creaţiei Sale. Creştinii sunt însă cei care se străduiesc să facă voia lui Dumnezeu şi nu voia lor proprie (după cum rostim în rugăciunea Tatăl nostru), participând la Sfintele Taine şi rânduieli ale Bisericii, cea „Una Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică", după cum rostesc în Crez de fiecare dată.

Credinţa fără fapte este moartă, ne spune chiar Apostolul Neamurilor, Sf. Pavel. Iar participarea însăşi a creştinului, jertfa aceasta pe care o face el venind la Sfânta Biserică şi dăruind lui Dumnezeu doar două ore sau mai mult dintr-o săptămână întreagă, este o faptă minunată, o conlucrare cu El. Mirenii şi clericii sunt trupul Bisericii, al cărei cap este Hristos. Drept răsplată, creştinul îşi reînnoieşte cu această ocazie harul primit la Sfântul Botez iar acest har de la Dumnezeu îl ajută foarte mult în toate încercările vieţii sale.

Este de asemenea greşită părerea că putem urmări această slujbă la televizor. Harul de care pomeneam mai sus se coboară în chip nevăzut asupra creştinilor din Sfânta Biserică, încununându-i, nu asupra celor care stau foarte comod în faţa micului ecran. Chiar şi atunci, când se iveşte o împrejurare mai deosebită sau o boală, nu este bine deloc să stăm la televizor, ci să înălţăm rugăciuni fierbinţi către bunul Dumnezeu. Televizorul nu are nicio legătură cu cele sfinte, ba am putea spune că el a devenit Evanghelia pentru tot mai mulţi oameni. Ei se lasă seduşi şi cred mai uşor în ceea ce văd pe micul ecran, amăgiţi de o realitate virtuală care este practic alta diferită de realitatea însăşi.

Părintele Nicolae Tănase ne spunea că Evanghelia este pentru cei care vin la Biserică, iar nu pentru cei care nu vin şi slujesc de fapt diavolului, fără să-şi dea seama şi pe care îl consideră dumnezeul lor. Există multe locuri în lumea ortodoxă, mai cu seamă în multe chilii, schituri şi mănăstiri, unde lucrul nu începe fără rugăciunile din Biserică şi binecuvântarea primită de la preot. În multe localităţi, cum ar fi în zona Maramureşului, pentru acest lucru îndeosebi, pentru participarea regulată la Sfânta Biserică, Dumnezeu a binecuvântat multe dintre familii, dăruind acestora mult mai mulţi copii (ajungând în unele dintre ele până la 21-22 de copii!). Să luăm aminte şi noi. Doamne ajută. Amin.

IUBIREA DE AVERE ATRAGE DUPĂ SINE LĂCOMIA LA MUNCĂ (MUNCA FĂRĂ DREAPTĂ SOCOTEALĂ)

„Nu puteţi sluji la doi domni: şi lui Dumnezeu şi lui mamona". Sunt cuvintele Sfintei Scripturi, care ne arată în continuare şi de ce. Pentru că nu putem iubi deopotrivă doi stăpâni ai vieţii noastre, şi pe bunul Dumnezeu, Creatorul nostru şi pe mamona, zeul banului şi al iubirii de avere. Iubirea aceasta nu poate fi împărţită. Iubirea de arginţi este un păcat repetat, o patimă iar Dumnezeu urăşte păcatul (fapta cea rea).

Despre lăcomia la muncă ne vorbeşte atât de frumos părintele Nicolae Tănase: „Dar există un păcat tot în acest sens, mai mare decât lenea. Se numeşte lăcomia la muncă. Pe cât de păcătos este cel ce nu lucrează, pe mai mult păcătos este cel care lucrează fără DREAPTA SOCOTEALĂ, care-şi distruge sănătatea lucrând, care a făcut din muncă un dumnezeu, precum leneşul a făcut din nelucrare un dumnezeu. (...) SĂ ÎNŢELEGEM că SPORUL îl dă El, Dumnezeu. (...) Toate duminicile şi sărbătorile adunate la un loc (în care noi lucrăm – n.a.), ca producţie, sunt egale cu toată paguba (vezi inundaţiile). (...) Acolo, în Maramureş, 26 de familii aveau câte 21-22 de copii. (...) Şi cred că aţi luat aminte că MULŢIMEA COPIILOR le dădea spor, dar şi prezenţa la biserică. Zi de zi! Nu duminică de duminică, ci zi de zi! Şi nu începeau lucrul acesta fără biserică."

Ne amintim poate de aşa-zişii analişti, pretinşi şi mari economişti, care ne predicau la televiziune din 1989 încoace dar chiar şi înainte, necesitatea excesului de muncă, văzut ca singura soluţie a României de a ieşi din impas. Aceştia ne sugerau că suntem un popor de leneşi şi afirmau chiar că avem prea multe sărbători în care românii nu lucrează. Ne comparau cu ţările din Occident, unde se munceşte cu totul altfel, ascunzând faptul că, acolo salariaţii au alte condiţii şi mai multe zile libere pe săptămână. Numai că, Occidentul nu ne oferă un model strălucit de urmat, fiindcă acesta este tot mai depărtat faţă de Dumnezeu.

Mamona sau zeul banului şi al iubirii de avere este cel care îi cere omului CÂT MAI MULTĂ MUNCĂ, pentru A AVEA CÂT MAI MULT. Adică, el îl face pe om să-şi lipească de inima lui bunurile materiale, pe care însă nimeni nu le-a luat vreodată cu sine după moarte.

Şi ce este oare bogăţia atunci când ea nu este însoţită de bunătate şi milostenie faţă de semenii noştri? Nu este cumva chiar o mare piedică în calea mântuirii noastre? Nu devine o povară şi un blestem totodată împiedicând întoarcerea sufletului în raiul veşnic?

Dumnezeu este BUNĂTATE, IUBIRE, ÎNŢELEPCIUNE. El este şi MULTMILOSTIV faţă de noi. De aceea, creştinii au şi ei această datorie să devină mai buni, mai iubitori, mai înţelepţi şi mai milostivi faţă de cei din jurul lor. Postul şi rugăciunea trebuie însoţite de faptele de milostenie faţă de aproapele nostru, şi acesta făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

Creştinii ortodocşi au datoria de a cinsti prin faptele lor zilele de sărbătoare creştină, participând cu tot sufletul la slujbele Bisericii. Munca este necesară, dar are şi ea rostul ei şi nu trebuie făcută fără dreapta socoteală. Munca şi averea nu trebuie să devină niciodată un scop în sine, ci să fie doar mijlocul prin care ne asigurăm cele necesare traiului şi să putem ajuta la rândul nostru pe semenii noştri aflaţi în necazuri şi suferinţă. Atunci când nu avem posibilitatea de a ajuta, chiar şi o vorbă bună, o mângâiere, o încurajare din partea noastră, venită cu sinceritate din inima noastră poate însemna mult. Asemenea fapte sunt bineplăcute lui Dumnezeu.

FRAŢI ORTODOCŞI, DESFRÂUL VA ATRAGE CEL MAI MULT SFÂRŞITUL LUMII

Este un adevăr dureros faptul că asistăm astăzi la prăbuşirea valorilor tradiţionale spirituale şi culturale autentice. Iar locul acestora este preluat de non-valorile unei pseudo-culturi în cadrul căreia creştinismul este repudiat fiind considerat în mod greşit învechit şi depăşit.

Dar, analizând această decădere a omenirii (în fond dramatică), nu ne este prea greu să anticipăm deznodământul: sfârşitul lumii şi Judecata lui Dumnezeu. Aşa gândim noi, văzând schimbările care se petrec în întreaga lume şi provocările şi ameninţările tot mai explicite la adresa noastră, a creştinilor. Ortodoxia este lovită din toate părţile. Vedem cum se încearcă consecvent smulgerea rădăcinilor creştine ale societăţii şi alungarea din spaţiul public a lui Dumnezeu.

Noi ar trebui să ne reamintim că Sodoma şi Gomora au fost distruse complet prin pedeapsa divină tocmai datorită desfrâului celor care trăiau acolo. Ar trebui să vedem ca şi cei dinaintea noastră mâna lui Dumnezeu în cazul cutremurelor, inundaţiilor şi altor calamităţi, pe care alţii le numesc „naturale''...

Amintiţi-vă de cazurile mai recente, când valuri seismice au spulberat mari părţi din litoralul Thailandei, când uraganul Katrina a lovit mai ales oraşul New Orleans din SUA. Ei bine, poate nu ştim că tocmai în aceste locuri exista un desfrâu generalizat, constând în multă pornografie, prostituţie, libertinaj şi jocuri de noroc...

Nimeni să nu desconsidere această patimă a desfrânării. Revoluţia sexuală a libertinajului care a debutat cu psihanaliza lui Freud a diminuat considerabil conştiinţa păcatului în această privinţă. Nimeni să nu se laude nici măcar în sinea lui că a biruit această patimă grea, pentru că ea poate renaşte oricând cu putere.

Este bine să descifrăm cauzele, efectele şi remediile acestei teribile maladii sufleteşti şi trupeşti răspândită astăzi peste tot în lume, în condiţiile în care ipocrizia, minciuna, ignoranţa, uitarea şi nepăsarea noastră a tuturor au atins cote de nesuportat.

Când vorbim despre desfrânare, ne referim la mai multe aspecte: lăcomia la mâncare şi băutură, onania (masturbarea şi paza de a nu avea copii), frauda conjugală sau dintre parteneri faţă de Dumnezeu (prin folosirea prezervativului, legarea trompelor uterine la femei), malahia între parteneri (atingerile sexuale), curvia (relaţiile trupeşti dintre cei necununaţi religios), preacurvia (adulterul sau relaţiile trupeşti extraconjugale), neînfrânarea în posturi, sărbători şi în zilele de post din cursul săptămânii, avorturile chirurgicale dar şi cele hormonale (prin folosirea pilulei contraceptive, steriletului şi altor metode), homosexualitatea, sexul în grup, sexul prin schimbarea partenerului şi alte perversiuni sexuale, prostituţia şi masajul erotic, consumul de pornografie, vorbirea şi comportamentul obscen, gândirea pătimaşă faţă de trupul unei persoane ş.a.

Dacă vom cerceta cauzele desfrânării, vom constata că ele depind în mare măsură de valorile dobândite prin educaţia din familie şi societate (şcoală, anturaj, mass-media). Mai importante credem că sunt: neînfrânarea noastră (provenind din curiozitate sau neputinţe trupeşti şi voinţă aproape inexistentă în acest caz), promovarea în societate prin diverse programe de sănătate şi învăţământ şi prin mass-media a desfrâului sub toate sau aproape toate aspectele prezentate mai sus (la care se mai adaugă promovarea feminismului, a relaţiilor libertine, a educaţiei sexuale încă de la grădiniţă!, a cabinetelor de planificare familială etc.).

O altă cauză ar putea fi şi nivelul de trai precar sau sărăcia, când unele femei aleg sau sunt împinse să ia calea prostituţiei...

Cât priveşte efectele desfrânării, vom constata că ele afectează atât sănătatea, cât şi personalitatea celor în cauză. Printre bolile frecvente care îi afectează se enumeră cele cu transmisie sexuală (bolile venerice, SIDA) dar în ultima vreme şi cazurile de cancer (în special de col uterin la femei şi de prostată la

bărbaţi). În plan social, desfrânarea ne îndepărtează de toate valorile morale, ba chiar încurajează infracţionalitatea (violuri, incesturi, crime etc.) Iar în plan duhovnicesc, ne îndepărtează de harul lui Dumnezeu şi de comuniunea cu El. Prin retragerea sau diminuarea harului primit de noi la Sf. Botez, avem parte de multe necazuri şi suferinţe, fiind lăsaţi o vreme la mâna vrăjmaşului nostru şi al lui Dumnezeu. Nu întâmplător există porunca a VII-a din Decalog care ne spune SĂ NU DESFRÂNĂM.

Să încercăm să descoperim şi remediile iar acestea vin mai ales prin trezirea conştiinţei noastre la realitate şi prin cunoaşterea pericolelor la care ne expunem, dacă nu dorim să experimentăm suferinţa într-un grad până la care nu vom mai suporta. Doar puţini, cu ajutorul lui Dumnezeu fireşte pot să se mai întoarcă din drumul acesta al pierzării...

De mult folos ne este participarea la slujbe şi la Sf. Taine (spovedania, Sf. Împărtăşanie, Maslul şi celelalte). Apoi, lectura unor reviste şi cărţi ortodoxe în care apare învăţătura Sfinţilor Părinţi. De asemenea, conştientizarea faptului că suntem fiecare în mijlocul unui război nevăzut, că se duce un adevărat război împotriva familiei şi valorilor creştine şi naţionale.

Noul păgânism are drept idol SEXUL (SEXUALITATEA). Acest cult al sexului neîngrădit şi al amorului liber introduce un nou tip de cultură, o cultură a morţii dar în acelaşi timp constituie un important MIJLOC DE CONTROL DEMOGRAFIC AL POPULAŢIEI! Fără îndoială, cercurile ocultei mondiale urmăresc declinul sever al natalităţii.

Şi de ce se încurajează desfrânarea mai ales în ţările preponderent ortodoxe? Oare nu pentru a le ruina cu totul?

De ce tot mai mulţi medici ginecologi recurg sau recomandă uşor operaţia de cezariană? Nu ştiu tocmai aceştia că în acest caz, organismul femeii se reface mai greu, că pot rămâne cu urmări, că o descurajează de a mai avea alţi copii, că le împiedică să aibă o vreme alt copil? Ba, mai mult, le învaţă să se „protejeze'' prin legarea trompelor, sterilet şi alte metode contraceptive. Evident, nu au niciun interes real pentru sănătatea şi viaţa lor. Pentru că adevărul este că se pot declanşa în acest fel diverse forme de cancer şi alte complicaţii...

Cine va reflecta îndelung asupra acestor probleme, va admite că sexul este CEL MAI PUTERNIC DROG. De aceea nu e deloc uşor să lupţi cu el. Împotriva acestuia Preacuviosul Casian Romanul spunea: „... războiul cu patima poftei trupeşti este de neocolit pentru suflet până când sufletul nu va cunoaşte că acest război este mai presus de puterile sale, că nu este cu putinţă a primi izbândă asupra lui prin nevoinţa şi sforţarea proprie, fără ajutor şi acoperământ de la Domnul.''

Este recomandată de către un părinte chiar vorbirea mai rară şi mai puţină cu femeile în acest caz sau şederea pentru o vreme departe de ele (la un schit sau o mănăstire, precum la Frăsinei sau în Muntele Athos din Grecia, unde nu au acces femeile). Căci ne spune Sf. Efrem Sirul: „Nu numai prin depărtarea de bucate, ci şi prin oprirea ochilor, ca să nu vadă deşertăciuni, se surpă dracul curviei...''

Să nu pierdem din vedere că orice patimă ne înrobeşte păcatului şi prin el ne pierdem libertatea dăruită de Dumnezeu. Iar „stăpân adevărat este cel ce se stăpâneşte pe sine şi nu se lasă robit de pofte josnice...'', ne spune înainte de a fi martirizat Sf. Ierarh Filip din Rusia din ordinul ţarului Ivan cel Groaznic.

Chiar Sf. Apostol Pavel ne îndeamnă stăruitor să fugim de desfrânare, pentru că trupul „este templu al Duhului Sfânt'' şi „nu e pentru desfrânare, ci pentru Domnul...'' În aceeaşi Epistolă către Corinteni zice: „Nu vă amăgiţi: Nici desfrânaţii, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici batjocoritorii, nici răpitorii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu.''

Cum este posibil ca în zilele noastre toate devianţele sexuale să devină peste noapte normalitate şi chiar recomandate nouă? Cum e posibil ca unele posturi de televiziune să facă propagandă făţişă desfrâului, incitând la excursii în zone exotice pe mari vapoare de croazieră şi pe care arată că se practică nudismul, sexul în grup, sexul prin schimbarea partenerului etc.? În vreme ce vechiul creştinism este numit fanatism...

Putem noi oare să ducem o viaţă lipsită de înfrânare şi moralitate? Dumneavoastră aţi cumpăra

bunăoară un automobil defect, care nu are frâne sau aţi circula cu acesta ştiind că acestea îi lipsesc?

Desigur cea mai bună soluţie este înfrânarea din proprie voinţă şi arătarea că Îl cinstim mai mult pe Dumnezeu, potrivit primelor două porunci din Decalog prin care avem o atitudine dreptslăvitoare.

CINE SUNT CONTESTATARII ADEVĂRATEI ORTODOXII?

Aceste rânduri se constituie într-un posibil răspuns în virtutea dreptului la replică faţă de afirmaţiile apărute în articolul doamnei Elena Dulgheru, intitulat „Despre ura creştină” şi publicat în revista Lumea monahilor pe data de 3 februarie 2009.

Pentru că oricum spaţiul nu ne permite, vom reproduce doar fragmentul final al acestui articol extrem de derutant: „Există azi o ură creştină, nu ura legitimă faţă de păcat, ci ura faţă de **aproapele neînţeles, echivalat cu Duşmanul**, iar nu cu Hristos, este ura ancestrală faţă de necunoscut, asimilat cu Răul absolut, este aceeaşi ură tribală, care îi făcea pe păgâni să se decimeze unii pe alţii, până la venirea Creştinismului, este ura izvorâtoare a marilor trădări, chiar din sânul Bisericii drept-slăvitoare, ce au condus la prăbuşirea marilor civilizaţii creştine. Îi cad pradă, de obicei, tocmai cei ce se prevalează mai gălăgios de numele lui Hristos şi de **«adevărata Ortodoxie»**, trăind, de fapt, în afara Lui şi căutând demoni şi antihrişti oriunde, numai nu în propriul suflet. Dar şi acestora, pentru energia neobosită pusă în slujba sesizării unor probleme reale şi-a unor pericole grave, cât şi pentru sensibilizarea rapidă a unei părţi consistente a pleromei, le mulţumim.”

Mai trebuie să precizăm că înaintea acestui fragment, autoarea tocmai îşi exprimase indignarea suspect de profundă faţă de un „portret-robot al ecumenistului” descoperit pe Internet şi exprimase o adevărată pledoarie pentru iubirea evanghelică: „Uităm îndemnul paulin (Rom. 14, 1-10) de a-i ocroti pe cei mai slabi duhovniceşte decât noi şi pe acela evanghelic de **a-i iubi şi pe duşmanii Bisericii**.” (sublinierile ne aparţin)

Oare chiar astfel stau lucrurile? În loc de a-i iubi pe duşmanii noştri care ne fac răul îngăduit de Dumnezeu (în fond făcându-ne bine şi fiindu-ne iertate astfel unele păcate sau greşeli), oare trebuie să-i iubim şi pe duşmanii Bisericii? Îi putem iubi pe masoni şi pe cei care contestă faptul că Hristos este Fiul lui Dumnezeu? Îi putem iubi pe cei care s-au lepădat de Hristos îmbrăţişând tot felul de erezii? Putem să iubim în acelaşi timp pe Dumnezeu şi pe satana? Există oare părtăşie între adevăr şi minciună, între lumină şi întuneric, între bine şi rău?

Îndemnând implicit a-i iubi pe vrăjmaşii Bisericii lui Hristos (care nu sunt alţii decât francmasonii, ecumeniştii, ereticii, sataniştii), autoarea exprimă în fond o susţinere a toleranţei absolute.

Dar, ca şi în cazul noţiunilor de libertate, fraternitate, egalitate (deviza Revoluţiei Franceze masonice din 1789), „toleranţa în general este o noţiune mult prea vagă, irelevantă aproape, de vreme ce se poate aplica deopotrivă bunătăţii divine ca şi… «caselor de toleranţă»!” (potrivit d-lui Răzvan Codrescu, în art. Sensul toleranţei, vol. „În pragul sclaviei universale sau ultima pagină din istoria libertăţii”, Cuget Ortodox, p.186).

Tot domnia sa spune: „Tolerant este Dumnezeu, şi totuşi a distrus Sodoma şi Gomora. Tolerant este Hristos, şi totuşi i-a alungat cu biciul pe zarafii din Templu. Toleranţi sunt marii înduhovniciţi, şi totuşi Sfântul Nicolae l-a pălmuit pe ereticul Arie în plin sinod ecumenic. Cântărită mai atent şi mai îndeaproape, toleranţa absolută, reclamată zgomotos de mentalitatea laică modernă, nu este decât o idee abstractă, «bună» mai cu seamă pentru uzul demagogic şi populist al discursului politic sau mediatic.”

Şi tot despre adevărata toleranţă ne vorbeşte şi ÎPS Bartolomeu Anania în art. Ce ne oferă Europa? (acelaşi vol., p.221): „E bine să ştiţi că toleranţa trebuie să funcţioneze până în clipa când începe abuzul! Din momentul în care celălalt abuzează de toleranţa mea, aceasta încetează şi trebuie să înceteze.”

Nu contestăm erudiţia sau retorica doamnei, căreia i se prezintă alăturat pe scurt şi biografia („Critic de film, eseist, poet, traducător. Doctor în Cinematografie şi Media. Membră a Uniunii Cineaştilor din România, a Asociaţiei Ziariştilor şi Editorilor Creştini, a Asociaţiei Ziariştilor şi Editorilor Creştini, a Fundaţiei Culturale Est-Vest şi a **Asociaţiei pentru Dialog dintre Ştiinţă şi Religie** ş.a.m.d.”). Ceea ce contestăm sunt anumite opinii exprimate.

Astfel, nu putem fi de acord nici cu ideea că, din punct de vedere pragmatic, problema înregimentării electronice şi biometrice a populaţiei este o problemă a libertăţii cetăţeneşti. Pentru că, în primul rând, pierdem din vedere poate cel mai important aspect şi anume că introducerea microcipurilor RFID constituie un pericol sau o nedreptate foarte mare mai ales pentru ortodocşi, deoarece datele respective pot fi folosite abuziv pentru discriminarea lor (putând pierde dreptul la muncă sau la un loc de muncă, accesul la funcţii şi diverse servicii publice etc.) şi chiar pentru anihilarea tuturor celor care ar putea contesta în mod public sau personal dictatura globală ce se anunţă.

În al doilea rând, autoarea afirmă că „mediile ortodoxe nu par să-şi sesizeze eroarea metodologică, acţionând cu comoditatea intelectuală a majoritarilor, când, la nivelul elitelor conducătoare U-europene (de care reflexele politice româneşti se lasă, inerent, contaminate), creştinismul nu este deloc majoritar, ba dimpotrivă." Cu alte cuvinte, ortodocşii nu ar trebui deloc să se opună în condiţiile în care la Bruxelles suntem conduşi de atei sau laici care ne pot face mult rău. Adică n-avem voie să fim de altă părere. Atunci întrebăm şi noi unde mai este democraţia şi aşa mult trâmbiţata „unitate în diversitate"?

Vorbind despre cei care oferă pe Internet citate din mari duhovnici şi care comit o impostură triplă şi se erijează în purtători de cuvânt ai acestora, autoarea articolului spune că „au reuşit **instigarea la ură**" (împotriva duşmanilor de idei, în lipsa argumentului logic şi teologic). De altfel, întreg articolul poartă titlul „Despre ura creştină". Apoi, spune: „În loc să urmărească «cele ale păcii şi ale zidirii unuia către altul» (Rom. 14, 19), uitând de libertatea cea mai elevată (…) credincioşii aceleiaşi Biserici se împiedică de piedici fictive, divorţând de Hristos şi căzând într-o evlavie algebrică, în materialism şi păgânătate."

Oare autoarea chiar nu şi-a dat seama că sintagma aceasta „ură creştină" este o absurditate, un non-sens? Din moment ce creştinismul este fundamentat pe iubire (faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele nostru, care poate fi orice om aflat în nevoi sau suferinţă), cum ar putea coexista ura cu iubirea? Iar apelul acesta la pace şi toleranţă (sugerând chiar dialogul interconfesional) nu este oare mereu invocat de catolici prin persoana Papei? Cu alte cuvinte, aceste materiale de pe Internet (împotriva ecumenismului desigur) au deranjat, au împiedicat sau au compromis realmente dialogul ecumenist.

O altă problemă ridicată în fragmentul final este punerea sub semnul întrebării a existenţei unei adevărate Ortodoxii. Oare toţi cei care spun că sunt ortodocşi sunt cu adevărat ortodocşi? Nu există ortodocşi doar cu numele? Cum se face la noi atunci că, în timp ce peste 86% dintre români se declarau ortodocşi, abia 5% sau mai puţini declarau (potrivit unui sondaj) că participă regulat la slujbele Bisericii? Oare ortodoxia nu trebuie trăită efectiv, ci doar mărturisită formal?

În opinia noastră, adevărata ortodoxie se bazează atât pe credinţă cât şi pe fapte. Nu s-a spus oare că „credinţa fără fapte este moartă"? Ei bine, falsa ortodoxie este cea căreia îi lipsesc faptele. Oare sectele nu fac şi ele caz numai de credinţă, ca şi când ar fi suficientă pentru mântuire? Ortodox nu este cel care afirmă că el crede în Dumnezeu. Şi diavolul crede în existenţa lui Dumnezeu dar nu face binele. Ortodox este cel care participă la Sfintele Taine şi rânduieli ale Bisericii, care se străduieşte să împlinească poruncile lui Dumnezeu luptând mereu cu păcatul.

Se pare că într-adevăr cei care contestă adevărata ortodoxie sunt tocmai adversarii ei sau susţinătorii ecumenismului. Aşa se explică afirmaţiile făcute şi chiar reacţia de profundă indignare (de implicare emoţională am putea spune) faţă de „portretul-robot al ecumenistului" găsit pe Internet. Ceea ce a omis să precizeze doamna Dulgheru este prin ce afirmaţii sau prin ce fel de materiale au reuşit bloggerii să incite la ură? Cu citate din marii duhovnici?

În articolul „Epoca lui Antihrist" din volumul citat anterior, scrie clar: „Între altele, este de foarte mare însemnătate să pomenim că toţi Sfinţii Părinţi socotesc că pricina de căpătâi a grabnicei înrobiri a omenirii de către Antihrist este <u>lipsa de înţelegere duhovnicească precum şi obşteasca şi deplina</u>

prăvălire în îndeletniciri lumeşti. De vreme ce înţelegerea duhovnicească se poate dobândi şi poate spori numai în condiţiile adevăratei vieţi duhovniceşti, trăite de **creştinii cu adevărat ortodocşi** (aşadar fără a-i cuprinde aici pe cei care sunt ortodocşi doar cu numele), numai acei puţini dintre ei, care vor rămâne cu adevărat creştini ortodocşi până în sfârşit, ducând o viaţă duhovnicească în acord cu propovăduirea Sfintei Biserici, vor avea în vremea aceea plinătatea mijloacelor de apărare şi vor putea să desluşească toate cursele şi vicleniile lui Antihrist.(…) «Vrăjmaşii lui Antihrist vor fi socotiţi drept răzvrătiţi, drept duşmani ai binelui şi ordinii sociale („terorişti") („duşmani ai poporului", ca în timpul comunismului – n.a.), vor suferi atât prigoane ascunse, cât şi făţişe, vor fi supuşi caznelor şi uciderilor…» (Sf. Ignatie Briancianinov)."

SFÂRŞITUL LUMII ŞI VENIREA ANTIHRISTULUI NU SUNT BASME DE ADORMIT COPIII

Este o realitate faptul că foarte mulţi creştini şi aproape toţi laicii nu au timp sau nu vor să audă de apropierea sfârşitului lumii şi de dictatura mondială a Antihristului, despre care ne vorbeşte Sfântul Apostol Ioan în Apocalipsă. Sigur că şi aici există o mare Taină a lui Dumnezeu din moment ce nici oamenii şi nici îngerii nu ştiu când se va întâmpla acest lucru.

În istoria omenirii şi mai cu seamă în ultimele veacuri au existat mulţi antihrişti notorii precum Stalin, Hitler, Pol Pot, Ceauşescu, însă Antihristul care va veni va fi Unicul, cel mai mare dintre toţi. Diavolul îi va da toată puterea lui iar Dumnezeu îi va îngădui să stăpânească un timp scurt lumea pentru că mulţi oameni vor iubi fărădelegea şi vor fi amăgiţi de satana.

Se spune că Antihristul va fi crescut în ascuns şi va apărea uimind la început omenirea cu ,,geniul" şi cunoştinţele lui, fiind numit ,,învăţătorul Lumii". El va face tot posibilul să fie cât mai agreat şi iubit de oameni, astfel încât să fie recunoscut ca fiind el Hristos la a doua venire a Sa. Se va strădui să-L imite pe Hristos şi să-i atragă în cursă pe cât mai mulţi dintre ortodocşi, până când va fi uns ca împărat al lumii în noul Templu al lui Solomon din Ierusalim. Iar odată ce îşi va fi atins acest scop, va instaura cea mai cruntă dictatură din istoria omenirii printr-o teroare şi violenţă greu de imaginat. Atunci va începe prigoana făţişă împotriva creştinilor şi celor care nu i se vor închina şi nu-l vor adora.

Până atunci putem vorbi de o prigoană ascunsă împotriva celor îi stau în calea acestor planuri. Antihristul ţine morţiş să-L imite pe Hristos pentru a amăgi, fiind interesat a cuceri cât mai multe suflete din rândul credincioşilor. Iar mijloace de a prigoni sunt multe şi variate în funcţie de situaţia şi profilul psihologic al fiecăruia.

Observăm noi înşine că **timpul Antihristului e foarte aproape**. Semnele vremurilor şi folosirea noilor tehnologii împotriva omului ne indică acest lucru. De asemenea, răcirea credinţei, înstrăinarea dintre oameni, înmulţirea infracţiunilor, extinderea aplicaţiilor microcipurilor pentru supraveghere şi control asupra omului, roboţii militari (cu care vor fi înzestrate unele armate, în primul rând cea americană), precum şi multe altele sunt semne clare care prevestesc venirea Antihristului. Iar criza mondială actuală, cheltuielile exorbitante care încă se mai fac pentru înarmare, ne îndreptăţesc să credem că într-adevăr este foarte posibil un al treilea război mondial în urma căruia va apărea ,,Salvatorul", adică tocmai Antihristul.

Nu mai este deja un secret faptul că până în 2015 se preconizează ca în dotarea armatei americane să figureze un număr mare de roboţi (probabil humanoizi), cam jumătate din efectiv! Desigur aceste maşini ucigaşe vor constitui un pericol redutabil.

După cum avertiza cercetătorul Peter Singer, cel mai mult ar putea avea de suferit tot populaţia civilă, pentru că aceste maşini nu au compasiune sau sentimente omeneşti. Pe de altă parte, aceştia nu ar putea fi distruşi cu uşurinţă şi ar putea fi folosiţi ca ,,terorişti" kamikadze, pentru a detona încărcături explozive în pieţe aglomerate, centre comerciale etc. Şi credem că, chiar ar putea fi foarte eficienţi în luptă prin dotarea lor cu radare termice de identificare a omului de la distanţă, chiar dincolo de unele obstacole. Ştim că există deja asemenea radare chiar la frontierele unor state, inclusiv la graniţele Uniunii Europene pentru a împiedica trecerea frauduloasă.

FEMEIA MODERNĂ ESTE CREAŢIA MASS-MEDIEI CONTROLATĂ DE OCULTA MONDIALĂ

Observăm cu toţii anumite schimbări care s-au produs în societate în ultimii 50 de ani în special. Constatăm că s-au implementat diverse legi şi au apărut tot soiul de mentalităţi în opoziţie adeseori flagrantă cu morala creştină, cu obiceiurile şi tradiţiile noastre.

Dacă parcurgem revistele adresate în special femeilor vom avea surpriza poate de a constata că ele spun cam aceleaşi lucruri îndreptând femeia zilelor noastre în direcţia greşită, determinându-le să înghită astfel tot felul de concepţii aşa-zis moderne dar profund impregnate de materialism şi ateism, transformând-o mai ales într-un fidel consumator al viitoarei societăţi globale.

Din toate observaţiile noastre reiese că femeia de astăzi este supusă realmente unei **reeducări prin mass-media** care se străduieşte să-i pervertească moralitatea deprinsă în familia creştină, caracterul, firea şi dorinţele sale. Iar cei care se ocupă de acest lucru cunosc rolul şi importanţa deosebită pe care a avut-o şi o are femeia în societate, contribuţia ei importantă în educarea copiilor.

Am putea chiar face distincţia între femeia tradiţională (creştină) şi femeia modernă pentru că valorile pe care le îmbrăţişează ele sunt diferite în general şi adesea chiar opuse. Astfel, observăm că femeia modernă optează pentru carieră profesională, nu-şi mai doreşte copii, nu mai trece pragul Bisericii decât foarte rar şi atunci din curiozitate sau îndeplinind o formalitate.

Femeia modernă iubeşte nespus confortul punând preţ mai mult pe bunăstarea materială în detrimentul laturii spirituale. Ea n-a auzit de faptul că omul se hrăneşte nu numai cu pâine ci şi cu cuvântul lui Dumnezeu. Şi atunci se lasă purtată în vâltoarea duhului lumesc, iubind lumea şi tot ce este „la modă” şi uitând de Dumnezeu. Ajunge să iubească zidirea, lucrurile făcute de om şi uită de adevăratul Creator.

Femeia acesta este modelată conform dorinţelor celor care în fond o dispreţuiesc şi reprezintă opera celor care trasează viitorul omenirii în locuri ascunse departe de ochii privitorilor. Ea este învăţată că trupul îi aparţine numai ei însăşi în întregime şi că poate face absolut tot ceea ce-şi doreşte cu el, că poate avorta oricând, că trupul ei este destinat plăcerilor trupeşti. Ea a ajuns chiar să-şi rezerve libertatea de a avea relaţii cu mai mulţi bărbaţi şi de a divorţa cu uşurinţă dacă nu îi mai place ceva.

Iată şi poziţia chiar a unei femei (Silvia Criveanu, în Presa Ortodoxă nr.6/2009, p.43, de profesie psihopedagog): *„Ce minune poate fi mai mare în viaţa unei femei decât aceea de a zămisli un copil în pântecele său, de a da viaţă! Şi totuşi, ceva s-a întâmplat cu omul în ultimele zeci de ani, căci multe dintre femeile de astăzi nu mai simt atât de arzător acest adevăr în adâncul sufletului şi al trupului lor… Oare concepţia darwinistă, care spune că omul nu e om decât după naşterea sa sau chiar după atingerea unei anumite maturităţi, a avut puterea de a schimba datele firii, ce definesc femeia ca mamă încă de la începutul veacurilor? Sau, în goana după fericirea configurată publicitar şi vândută ca bonus, la pachet, împreună cu produsele culturii de consum, ne-am însuşit nişte concepţii care nu fac decât să ne satisfacă patimile noastre mărunte, aducându-ne, în schimb, o adevărată nefericire?!”*

Cum să ne explicăm chiar această creştere alarmantă a numărului divorţurilor? Oare nu există şi aici o slăbiciune din partea femeilor moderne? Pentru că de cele mai multe ori, divorţul este provocat sau intentat de femei educate mai degrabă de mass-media, de cele prinse în capcanele întinse de ea şi prin ea, care preţuiesc exagerat banii, divertismentul şi chiar aspectul lor fizic.

Atacurile îndreptate împotriva familiei tradiţionale (creştine) le putem observa la tot pasul. Mass-media (în special televiziunea sau cea mai mare parte a ei) incită practic la libertinaj, adulter, la încurajarea relaţiilor nefireşti (lesbianism, homosexualitate, perversiuni sexuale). Ne sugerează că trebuie să acceptăm o limitare drastică a numărului de copii şi că ei sunt o povară.

Pe de altă parte, autorităţile statului, cum sunt şi cele din sistemul medical au înfiinţat cabinete de

planificare familială, făcând propagandă prezervativelor şi anticoncepţionalelor sub pretextul reducerii numărului de avorturi chirurgicale. Ba, mai mult, se caută legi de pronunţare rapidă a divorţului, cum ar fi cea în faţa notarului, unde adesea se face şi partajul amiabil (de comun acord).

În opinia noastră, principala cauză a divorţurilor este tocmai înstrăinarea unuia sau a ambilor soţi faţă de Dumnezeu. Pentru că patimile duc la retragerea harului primit de la Dumnezeu.

OARE ŞI STATUL ROMÂN ÎNCURAJEAZĂ IMORALITATEA ACORDÂNDU-NE DREPTUL LA PORNOGRAFIE?

Există din păcate în România şi unele legi mai mult decât discutabile, precum Legea nr.196/13 mai 2003 privind prevenirea şi combaterea pornografiei, republicată în Monitorul Oficial nr.87 din 4 februarie 2008.

Spunem desigur că ea este discutabilă şi criticabilă întrucât prevederile sale mai degrabă permit şi tolerează pornografia. Este adevărat că se limitează sau se restrânge pornografia în aparenţă (adresându-se numai adulţilor), dar nu putem identifica prea multe măsuri de combatere a acesteia (iar de măsuri de prevenire nici nu se poate vorbi!), aşa cum ar rezulta din însăşi titlul legii.

Evident, noi putem să subînţelegem raţiunile legislatorului, care a apreciat şi cântărit utilitatea ei publică doar prin prisma faptului că se aduc venituri la buget prin taxele impuse, oferind totodată şi unora posibilitatea de a se îmbogăţi într-un timp scurt.

La prima vedere ea pare a fi o lege ca oricare alta. Însă, dacă avem în vedere implicaţiile ei profunde în viaţa socială, fie şi numai prin faptul că stimulează de pildă prostituţia, adulterul şi alte infracţiuni, constituind totodată un mijloc perfid de a slăbi moralitatea publică şi instituţia familiei, vom observa că această lege este foarte importantă în contextul general şi ar trebui revizuită în condiţiile în care ea nu conţine într-adevăr măsuri reale de prevenire şi combatere a pornografiei.

Observăm chiar din primul articol că scopul legii este <u>protejarea demnităţii persoanei, a pudorii şi a moralităţii publice</u>. Şi ne întrebăm dacă acest scop a fost oare atins din anul 2003 încoace sau este unul utopic. Evident că nu a fost atins, din moment ce pornografia a luat amploare, din moment ce ea este permisă totuşi persoanelor majore ş.a.m.d.

Şi ne întrebăm de asemenea: oare minorii chiar sunt protejaţi de pornografie dacă nu au dreptul de a cumpăra sau a vedea materiale obscene? Nu este în fond cam acelaşi lucru precum în cazul filmelor, care avertizează la început că sunt interzise fără acordul părinţilor sau sub o anumită vârstă, chestiuni pe care oricum puţini le iau în seamă? Şi, nu găsesc ei oare deloc subterfugii sau portiţe de a-şi satisface curiozitatea, apelând de exemplu la anturaj sau la adulţi certaţi cu morala?

Cum putem discuta cu adevărat despre demnitate, pudoare şi moralitate publică atâta vreme cât se vând mereu aceste materiale (casete video, reviste porno etc.), când se vizitează frecvent site-uri de acest gen pe internet şi însăşi mass-media este plină de imagini şi mesaje erotice, aflate adeseori la limita pornografiei?

Sigur că prevederile articolelor următoare definesc în sens restrâns pornografia şi instituie anumite restricţii pentru localurile în care se desfăşoară striptease sau alte programe erotice, pentru comercializarea publicaţiilor cu caracter evident pornografic (care prezintă acte sexuale etc.), pentru persoanele care realizează site-uri pornografice (cu obligaţia parolării, cu obligaţiile fiscale aferente, cu evidenţierea numărului de accesări etc.) şi pentru filmele pornografice.

Sigur că legea instituie „spaţii special amenajate, autorizate conform legii”, că sunt interzise minorilor, că articolele 9-16 prevăd infracţiunile şi contravenţiile în cazul încălcării acestor dispoziţii. Dar, legea nu are nici norme de aplicare şi nici nu ne spune măcar care sunt acele spaţii amenajate şi autorizate conform legii. De unde deducem că normele ei se completează cu altele din legi care prevăd obligaţiile fiscale pentru desfăşurarea unor asemenea activităţi.

În opinia noastră, principalele deficienţe ale legii ţin mai ales de caracterul permisiv faţă de pornografie şi faţă de cei care sunt implicaţi în pornografie. Oare nu trebuia avută în vedere în primul rând nocivitatea ei, pericolul pe care îl reprezintă chiar faţă de persoanele majore?

Pentru că, merită să precizăm şi să insistăm pe ideea că, potrivit chiar opiniei specialiştilor, <u>pornografia încurajează în mod clar imoralitatea publică (adulterul, libertinajul, comportamentul violent</u>

față de femei, violul chiar), distruge relația conjugală, reduce semnificativ dorința de a avea copii și de a întemeia o familie. Mai mult, pornografia cultivă erotismul obsesiv și căutarea plăcerilor trupești ca scop al vieții omului și conduce la imposibilitatea înfrânării (acționând ca un drog și încă unul dintre cele mai puternice!).

N-ar trebui oare să ne întrebăm și cine sunt cei care se ocupă de propagarea pornografiei în rândul maselor? Nu vorbim în fond despre o afacere chiar foarte profitabilă pentru toți cei implicați? Nu este până la urmă pornografia o invitație și o formă de propagandă în favoarea prostituției și perversiunilor sexuale? Nu putem vorbi despre spălarea creierului și pervertirea tinerilor ademeniți pentru a aluneca pe panta desfrâului și iresponsabilității?

În opinia noastră, această lege mai degrabă atentează la demnitatea, pudoarea și moralitatea publică decât să le protejeze. Mai mult, ea vine în contradicție cu valorile creștine și cu familia creștină. Ortodoxia nu a tolerat niciodată desfrânarea, dezmățul sau desfrâul. Iată de ce considerăm pornografia ca ilegitimă (chiar dacă statul o legitimează și o impune), nefirească și o mare rătăcire. Între aceasta și anormalitate există doar semnul egalității.

ADEPŢII GLOBALIZĂRII ŞI DEVALORIZAREA CĂUTĂRII ADEVĂRULUI ŞI SENSULUI VIEŢII

Mărturisesc că am urmărit recent, cu o strângere de inimă, un film intitulat „Monty Pitton şi sensul vieţii''. Am rămas cu un gust amar şi mi-am dat seama că regia lui se aseamănă izbitor cu al altor filme concepute de scenarişti şi regizori evrei. Împărţirea în acte ca într-o piesă de teatru, parodiile la adresa catolicilor şi chiar a protestanţilor, trimiterea în derizoriu a problematicii sensului vieţii prin glume de foarte prost gust, unele scene erotice şi de educaţie sexuală faţă de elevi şi alte asemenea aspecte, mă îndreptăţesc a spune că **spiritul masonic** este prezent fără nicio îndoială.

De altfel, în ultimele luni au fost prezentate tot mai multe filme cu un profund caracter anticreştin, disimulate sub formă de parodii, comedii şi în special musical-uri (cum este de pildă şi filmul „Dogma'', litera „o'' din titlu, având în interior o cruce pătrată, ca simbol sau pecete a masoneriei). S-a preluat în acestea ca model stilul de dans colectiv şi muzică specific filmelor **indiene**. S-au promovat în schimb „repere culturale'', modele de oameni imorali şi „liberi'' (ca în filmul vizionat recent „Păcat originar'', cu Antonio Banderas şi Angelina Jolie).

Iar la loc de cinste figurează filmul **„Alexandru''**, cu actorul Anthony Hopkins în rolul unui faraon care dictează scribilor săi povestea vieţii lui Alexandru cel Mare. În acest din urmă film, constatăm influenţa nefastă a „iubitului'' său de origine egipteană, precum şi a altuia din India (de care este legată cred şi moartea lui până la urmă), acolo unde armata lui Alexandru înregistrează primele mari pierderi şi chiar se revoltă parţial datorită campaniei militare lungi şi obositoare de mai bine de 8 ani de zile în Asia. Există scene care sugerează aspecte legate de homosexualitate. Mânia lui răbufneşte împotriva oamenilor celor mai apropiaţi şi de mare încredere, pe care îi ucide (pentru că l-au contrazis şi i-au atras atenţia asupra unor greşeli).

În film, reiese destul de clar orgoliul şi mândria lui nemăsurată datorită celor peste 50 de victorii în lupte (nici măcar o înfrângere), invocându-şi adesea tinereţea lui. Murise la vârsta de 33 de ani. Mai rezultă şi motivul pentru care pornise să cucerească răsăritul (şi planificându-şi apoi să cucerească şi nordul Africii şi vestul, toată lumea cunoscută pe vremea sa). Nu e vorba de „civilizarea'' lumii. Purta dorinţa mamei sale (glorie, avuţii) dar în acelaşi timp fugea de ea, pentru că ea a ordonat în ascuns asasinarea tatălui său, pentru a deveni el rege al Macedoniei.

Nu întâmplător, realizarea artistică este la un nivel foarte înalt. Pentru că, adepţii globalizării actuale au avut nevoie de celebrarea acestui erou al antichităţii, de o legitimare. Era comparat cu Ahile, unul din eroii legendari ai Greciei antice. Există chiar o scenă în finalul filmului, în care se spune că el i-a inspirat ulterior pe mulţi alţi conducători ai lumii. Cu alte cuvinte, pe marii dictatori şi conducători de imperii, cum ar fi Napoleon şi Hitler. Şi ei au pornit să cucerească ţările din partea de răsărit a lumii şi au eşuat. Masoneria a dorit să arate de fapt, că legenda continuă şi astăzi, când se profilează la orizont un nou imperiu cu pretenţii hegemonice.

Răspunsul nostru la aceste provocări sataniste ale globalizării, care încearcă să suprime conştiinţa omului (care-i dictează comportamentul sau faptele) este un scurt articol recent apărut, care îl citează pe scriitorul grec Georgios Mantzaridis, unul dintre cei mai titraţi autori despre fenomenul globalizării. Sursa este site-ul www.crestinortodox.ro de pe internet.

Căutarea sensului vieţii nu constituie doar o problemă a filosofiei, ci şi o necesitate elementară cotidiană. Imediat ce dobândeşte conştiinţa sinelui, omul se întreabă care este rostul vieţii sale. Iar prin răspunsul pe care îl dă întrebării acesteia îşi determină poziţia lui faţă de fiecare din problemele parţiale ale cotidianului. Răspunsul satisfăcător la întrebarea despre sensul vieţii creează maturitatea necesară corectei abordări a acesteia. Lipsa unui răspuns satisfăcător devine pricină de confuzie şi provoacă focare

permanente de incoerenţă şi tulburare.

Transformările continue ale opiniilor morale, sociale, filosofice sau de altă natură dau la iveală lipsa unui răspuns satisfăcător la întrebarea despre sensul vieţii şi descoperă profunda dorinţă de a-l afla.

Neputinţa - tragică ironie. În epoca noastră domneşte o nemaivăzută incoerenţă în viziunea asupra vieţii. *Aceasta, desigur, este legată şi de schimbările vertiginoase care s-au semnalat şi se semnalează în lume.*

Înainte de a se instaura deplin o stare a lucrurilor, se schimbă şi se creează una nouă, care cere o nouă abordare a ei. Omul nu mai are puterea de-a urmări toate evoluţiile acestea, este dus de ele, rămâne dezorientat şi sfârşeşte în confuzie şi impas. Speranţele pe care le nutrise în ceea ce priveşte dezvoltarea ştiinţei şi tehnologiei sunt dezminţite, adesea într-un mod dramatic. Şi este relevant faptul că neputinţa cea mai mare în faţa întrebării despre sensul vieţii se semnalează tocmai astăzi, când omul realizează progrese extraordinare în ştiinţă şi tehnologie, extinzându-şi stăpânirea şi dincolo de planeta pe care o locuieşte şi, pe de altă parte, reuşind să-şi cartografieze şi propriul sistem genetic. Astfel, neputinţa aceasta a omului apare ca o tragică ironie.

Existenţa. *Aşadar omul, care înregistrează atâtea succese în ştiinţă şi tehnologie, eşuează în ceea ce priveşte căutarea sensului vieţii sale. Dar lucrul acesta, din punct de vedere creştin, nu este paradoxal, ci cât se poate de firesc. Omul, care provine din nimic şi se raportează la Dumnezeu, nu îşi poate afla sensul vieţii dacă îl caută înăuntrul hotarelor lumii, care şi ea provine din nimic. Câtă vreme se mărgineşte la lumea creată este rob necesităţii naturale. Prin raportarea la Dumnezeu se eliberează, însă, de această necesitate şi se împlineşte ca persoană. Aşadar limitarea la imanent - caracteristică omului epocii noastre - împiedică accesul la sensul vieţii.*

Viaţa fără Dumnezeu este anostă şi adesea insuportabilă. Cel ce o abordează imanent nu vede în ea nici un înţeles sau scop substanţial. *Cel mai sincer răspuns în acest caz este, poate, cel dat de existenţialismul ateu, negând orice sens al vieţii. ''Dacă exist în clipa aceasta'', zice Sartre, ''este pentru că urăsc existenţa. Eu sunt acela care mă trag pe mine însumi de la inexistenţa pe care o râvnesc; ura şi sila faţă de existenţă sunt exact modurile care-mi fac sinele să existe, care mă aruncă în existenţă''.*

Sensul vieţii fără Dumnezeu, osteneală zadarnică. *Şi într-adevăr, existenţa omului departe de obârşia existenţei constituie un proces de autonimicire. De aceea, căutarea sensului vieţii fără Dumnezeu este osteneală zadarnică.''Toate sunt fără rost'', spune Sartre, ''chiar şi eu însumi. Tot ce există se naşte fără motiv, rămâne în neputinţă şi moare la întâmplare.'' Când cineva dobândeşte simţirea aceasta, este stăpânit de greaţă. Iar perspectiva vieţii lui este eşecul. Această experienţă, la care* ***omul lumii apusene a fost dus de duhul raţionalismului şi de iluminism, a provocat căutarea unor soluţii metafizice pentru ieşirea din impas****. Şi întrucât secularizarea ce a dominat apusul i-a secătuit credinţa creştină, s-a născut* ***interesul faţă de religiile orientale, auto-concentrare, meditaţie transcendentală şi magie****.* ***S-a creat astfel un melanj ciudat de raţionalism occidental şi misticism oriental, care şi-a găsit expresia în mişcarea ''Noua Epocă'' sau ''Noua Eră'' (New Age).*** *Mişcarea aceasta, după cum nimerit s-a remarcat, ar putea fi numită ''expresia crizei în căutarea sensului vieţii''.*

Procesul de globalizare. În societatea contemporană, ca scop al vieţii umane este promovată satisfacţia senzuală, speculându-se orice prilej în acest sens. *Mulţimea produselor, varietatea ofertelor, multitudinea de servicii, abundenţa posibilităţilor, promovarea sistematică a unor nevoi de prisos şi incitări senzuale prin reclamele şi programele mijloacelor de informare colectivă converg în impunerea acestui scop. Lozinca* ***''trăieşte-ţi viaţa!''*** *a căpătat caracter de poruncă categorică.*

De aceea şi societatea noastră a fost numită, corect, ''societatea experienţei intense''. În această societate factorul unificator principal al membrilor nu este o anumită ţintă sau aspiraţie comună pozitivă, ci frica obştească în faţa viitorului sau pericolul comun resimţit înaintea acestuia. Astfel ''societatea experienţei intense'' coincide cu ''societatea fricii'' sau ''societatea pericolului'' şi, prin procesul de

globalizare, devine societatea fricii globale sau a pericolului mondial.

În căutarea sensului vieţii. *Câtă vreme societatea mai păstra anumite configuraţii stabile, omul mai putea găsi oarecare suporturi vieţii sale. În societatea contemporană, însă, totul se fărămiţează şi se descompune. Iar omul trăieşte şi exprimă fărămiţarea şi descompunerea societăţii în viaţa lui personală şi în relaţiile lui sociale. Căutând autoconfirmarea şi împlinirea prin sine, sfârşeşte în autodezminţire şi pierderea propriei existenţe. Îşi sporeşte activităţile şi mobilitatea, pentru a-şi confirma existenţa, îşi schimbă profesia pentru a încerca noi experienţe. Îşi dezolvă familia, pentru a crea noi legături. Călătoreşte în diferite puncte ale pământului, pentru a cunoaşte lucruri noi şi a-şi umple golul ce există înăuntrul lui. Cu toate acestea, însă, nicăieri nu găseşte sens vieţii.* [17]

[17] Daniela Micuţariu, în art. Sensul vieţii (I), Monitorul de Suceava, 4 iulie 2008, p.19.

CE FEL DE <u>DIVERTISMENT</u> PROMOVEAZĂ MASONERIA ÎN MASS-MEDIA INTERNAŢIONALĂ?

Aş începe cu o simplă şi utilă observaţie cât se poate de personală: lumea întreagă (omenirea) se separă astăzi în mod tot mai vizibil, pentru oricine analizează situaţia în ansamblu, în două mari părţi şi relativ distincte. Este vorba mai întâi despre <u>tabăra „conservatorilor''</u> (consideraţi de ceilalţi ca reacţionari, împotriva progresului, retrograzi, „perimaţi'' etc.), cei care au aderat şi aderă la valorile creştine (sau ale altor religii mari tradiţionale) şi păstrează cu respect Tradiţia lăsată de înaintaşi. Iar a doua este <u>tabăra „moderniştilor''</u> (autodefiniţi ca progresişti, umanişti, globalişti, etc.), susţinătorii progresului nelimitat şi cu orice preţ, cei care în acelaşi timp „**cred în divertisment**'' (pentru care este prioritară distracţia de orice fel, potrivit devizei „Trăieşte-ţi clipa!'').

Să nu vă închipuiţi că eu aş fi împotriva distracţiei şi umorului, deoarece mărturisesc că în mod categoric eu mă situez în prima tabără de mai sus. Consider că umorul este şi el într-adevăr necesar şi util în viaţa noastră, dar el nu trebuie să întreacă orice măsură şi să fie neapărat unul de „o calitate superioară''. Consider că oamenii au nevoie într-adevăr de o destindere, de o relaxare pe măsura activităţilor întreprinse (în funcţie de volumul de muncă) şi au tot dreptul să-şi refacă forţele.

Dar ceva s-a întâmplat în ultima vreme şi cu umorul. Este edificator în acest sens să ne reamintim puţin de calitatea umorului până în 1989 (pentru noi, românii) şi cel de după această dată. Unii intelectuali susţin că el a cunoscut un regres evident în perioada tranziţiei noastre. Şi într-adevăr le dau dreptate. Umorul nostru s-a vulgarizat într-una, s-a degradat şi a contribuit şi el la „opera'' de desacralizare şi secularizare, sub influenţe nefaste din America îndeosebi…

Astăzi asistăm prin urmare, practic neputincioşi, la tot felul de **emisiuni de televiziune şi radiofonice**, de **reclame**, care cultivă umorul de cea mai joasă speţă şi imoralitatea. <u>Asistăm la un atac direct şi indirect la adresa valorilor creştine şi specificului naţional. Cum să interpretăm oare altfel nenumăratele insulte faţă de preoţi şi faţă de anumite precepte creştineşti?</u>

Exemplele pentru a ilustra cele spuse mai sus sunt desigur numeroase. Dar mă voi opri doar la câteva care mi-au atras până acum atenţia. Poate aţi urmărit şi dumneavoastră reclama la emisiunea „Ziua Judecăţii'' de la postul TV Antena 1, care subliniază încă de la început următorul aspect: „**Pentru cei care cred în divertisment**…''. Apoi, imediat apărea invitaţia urmăririi unui „Revelion de poveste'' şi câteva imagini provocatoare, printre care cele cu un manelist cunoscut care arunca zâmbind, una câte una multe bancnote mari… Vă veţi întreba probabil, pentru a demonstra, ce?…

Oare aceşti îmbogăţiţi de astăzi, care flutură ostentativ banii sub privirea celor din jur, bani câştigaţi adeseori cu prea multă uşurinţă, nu se comportă asemenea comuniştilor şi masonilor? Asemenea gesturi nu reprezintă oare în sine dispreţul, <u>**dispreţul profund**</u> faţă de oameni în general, faţă de cei defavorizaţi de soartă şi, în acelaşi timp un impuls şi model pentru „lupii tineri'' de astăzi? Nu întâmplător, unii se laudă cu ce au, iar alţii cu numele lui Dumnezeu…

O altă reclamă la televiziune spunea cam aşa: „Cercetătorii au descoperit că românii se numără printre cei mai **trişti**…'' Apoi, venea şi soluţia, care era … un anume sortiment de vin „nobil''. Iată o „frumoasă'' invitaţie de a-l „aprofunda'' pe…Bachus şi una din reţetele fericirii, când în fond nu este decât un mijloc perfid de „spălare a creierului'' şi mult mai eficientă în comparaţie cu altele!

Prin urmare, vă propun să analizaţi şi să nu treceţi cu vederea asemenea oferte „generoase'' şi să pledaţi şi dumneavoastră pentru **interzicerea acelor reclame** care conţin <u>un mesaj subversiv la adresa dezvoltării personalităţii umane şi libertăţii omului (ştiut fiind faptul că orice dependenţă atentează la libertate!)</u>. Este necesar ca psihologii să se implice sau să fie implicaţi în demascarea acestor demersuri de înjosire, manipulare şi degradare a fiinţei umane! Ei ştiu mai bine decât toţi ce influenţă au în timp

astfel de mesaje, la nivelul subconştientului. E poate la fel cu situaţia când un părinte sau educator îi repetă unui copil că nu este bun de nimic…

De asemenea, vă invit să reflectaţi pe marginea oricăror spectacole sau show-uri (importate sau imitate) de televiziune sau radiofonice şi veţi descoperi ceva terifiant…Veţi remarca poate, cum am observat eu însumi **apariţiile în public … ale demonilor**, sub diverse forme şi măşti. Amintiţi-vă de măştile demonice ale celor care anul trecut au câştigat concursul de muzică uşoară de la Eurovision, amintiţi-vă de numeroasele spectacole de circ pentru adulţi din străinătate şi difuzate şi la noi (care îmbină o anume muzică, cu un anume balet şi cu anumite momente de magie şi iluzionism). Amintiţi-vă de Revelionul recent al „integrării'' de la Sibiu, de proiecţiile făcute acolo de o companie străină (dar din UE), printre care cea a unei măşti … de mumie. Sau, amintiţi-vă de pictura „modernistă'', făcută aici pe un ecran special cu un dispozitiv de genul unui aruncător de flăcări…

Dar, poate cel mai interesant aspect pentru mine este acela că Sibiul nu a fost ales la întâmplare pentru a fi în 2007 una dintre cele două capitale culturale ale Europei. Aici există o diversitate etnică şi o importantă comunitate **protestantă** şi mulţi adepţi ai ecumenismului…O doamnă ne spunea cu mândrie cum, la Biserica Evanghelică există patru orgi pentru a avea o rezonanţă deosebită…De aceea, în ceea ce mă priveşte, intuiesc cam ce fel de spectacole vor fi în general, în continuare…

Cultura şi divertismentul cretin care inundă astăzi micul ecran şi viaţa noastră este rodul politicii celor care au obsesia puterii şi manipulării locuitorilor planetei. De ce sunt **masonii** atât de orbiţi de putere, de ce şi-o doresc atât de mult încât vor să domine întreaga omenire? N-ar fi prea greu de înţeles. Pentru că ei au prins gustul sângelui, au prins **gustul puterii**, având plăcerea deosebită şi excentrică de a trage cât mai multe dintre sforile politicii. De ce au ales mai ales politica? Pentru că aici există multe intrigi şi intriganţi, mulţi oameni care fac până la urmă un pact cu diavolul, încheind chiar un document scris. Se ştie că masonii prestează la iniţierea lor şi un jurământ teribil, care consfinţeşte supunerea lor totală şi necondiţionată şi legea tăcerii. Chiar dacă vi se pare incredibil în stadiul de progres la care a ajuns omenirea, acesta este adevărul despre noua sclavie modernă…

Nu ştiu dacă e cazul să vă împrospătez memoria cu paginile cele mai negre din istoria omenirii, cu nenumăratele crime şi orori care s-au comis în lupta pentru putere şi în numele ei, în „necesitatea'' conservării şi păstrării acesteia. Câte comploturi, fărădelegi, asasinate, lupte fratricide, războaie şi masacre (absolut toate fiind pe gustul diavolului) ş.a.m.d., au fost înfăptuite pentru gustul nesătul al unor oameni bolnavi după putere şi „oameni'' de o tristă faimă? Şi le va putea imagina cineva vreodată pe toate?…

EMISIUNEA-TOP (TVR 1) „MARI ROMÂNI'', PARTE DINTR-UN PROGRAM GLOBALIST, UN EXEMPLU DE MANIPULARE ÎN SERVIREA INTERESELOR MASONICE

(DEMOLAREA UNOR VALORI ŞI PROMOVAREA SAU MARKETINGUL ALTOR VALORI – GEN CAROL I, RICHARD WURMBRAND ŞI ALŢII)

E o ţară în care, nimic nu e ceea ce pare.
Te provoc să recunoşti adevărata valoare.
E vorba de putere, aberteizing şi manipulare,
Faptele, nu vorbele te fac să fii mare.

Am putea să ridicăm milioane de statui,
Putem să ridicăm statuie oricui, ăsta e statul nimănui.
Scoatem cui pe cui, până rămânem fără fier,
Alergăm în cerc şi visele pier.
Te provoc să gândeşti, ai grijă pe cine iubeşti,
Vezi pe cine respecţi, pe cine crezi, pe cine vrei să urmezi.
Visezi bani verzi fără să lucrezi.
Nu poţi să culegi fără să plantezi.
E timpul să ne redescoperim identităţile.
Nimeni nu vrea să ne recunoască calităţile.
Cultivăm prostia, întreţinem isteria,
Uităm nume şi limbă când fugim din România.
Mentalităţile trebuie să se schimbe, schimbaţi imaginea.
Hai să fim lucizi, întoarceţi pagina.
Istoria aruncă umbre lungi şi ne măsoară
Iar prezentul ne striveşte dacă vrem calea uşoară.
Mesajul e pus şi spus în trei cuvinte:
Alege un simbol să te reprezinte.

Arată-mi steaua ta, ce străluceşte dintre toate,
Mai mult decât aurul de douăzeci şi patru de karate.
Ai grijă ce alegi când arăţi cu degetul,
Mulţi au bani şi faimă, dar le lipseşte respectul, nu?
Nu desconsidera valorile reale,
Doar ele rămân modele în secolele următoare.
Orice analfabet cumpără diplome;
Nu-i purta stimă, în cel mai fericit caz e prost cu diplomă.
Banii sunt simple hârtii ce zboară repede,
În timp ce, faptele mari rămân păstrate-n suflete.
Sunt generaţii întregi din care poţi să alegi - se poate - ,
Mii de personaje care-au lăsat ceva în spate.
E vorba într-o ţară, de decenii şi genii,
De români ce n-au pierit de-a lungul vremii.
Ridicaţi pe postamente înalte, persoane neînsemnate.

Nu vă lăsaţi orbiţi de vorbe, ci de fapte.

Mărturisesc că mi-au plăcut în general versurile trupei ,,Paraziţii''. Mă întreb însă la ce cine oare, s-au referit ei botezându-se prin acest nume? Oare la politicieni şi alţii asemenea? Iar, ,,alegerea unui simbol să te reprezinte'' nu ne trimite la gândul că li s-a cerut expres această ,,formă'' pentru un viitor concurs la nivel mondial (gen Miss Univers)?

Eu, cel puţin, nu mă număr printre manelişti, cei care nu au binevoit să participe la acest top. Dimpotrivă, am urmărit cu un viu interes tot ce s-a discutat în cadrul emisiunilor-dezbatere pe tema alegerii unui **,,român al tuturor timpurilor''**. Dar, ţin să precizez că mă declar profund dezamăgit de încercările actuale ale unora, din mass-media românească, de a arunca în derizoriu valorile noastre naţionale. Şi nu oricare, ci chiar pe cele mai mari. Şi mă refer aici, mai întâi la unele spoturi publicitare care apar frecvent pe posturile TV, atât publice cât şi private, la disproporţia vădită în cadrul programelor TV, dintre filmele americane şi cele autohtone (inclusiv europene), la unele emisiuni TV imitând altele de acelaşi gen din alte ţări, îndeosebi din SUA, la multe din ,,sondajele'' efectuate şi care se referă la preferinţele şi modul de viaţă al românilor, la impunerea unor valori occidentale în mod forţat, etc. etc.

Aşa zisul ,,joc de televiziune'' (de fapt un spectacol sau show de televiziune în toată regula, divertisment până la urmă), botezat total neinspirat ,,Topul primilor 100 de mari români'', este de fapt o sondare reală a mentalului colectiv şi o manipulare discretă totodată. El nu urmăreşte altceva, în definitiv, decât înlocuirea treptată a principalelor valori din cultura română cu altele, desigur pe gustul masoneriei şi excluderea multora dintre ele. Numai aşa înţeleg de ce nu apar cum ar trebui, mulţi dintre scriitorii români valoroşi. Numai aşa înţeleg, de ce este adusă în prim plan, mereu şi mereu, de către mulţi dintre invitaţii ,,selectaţi'', tocmai personalitatea lui Carol I, considerat de către unii (a se înţelege în primul rând, masonii) fondator al României moderne. Oare, dacă Alexandru Ioan Cuza, iniţiatorul şi autorul celor mai mari reforme şi modernizări ale României, nu ar fi fost detronat în chip atât de umilitor şi apoi exilat (având domiciliu forţat într-o cameră umedă şi rece, în care a şi murit!), nu ar fi condus statul român către marile lui obiective, care au fost înfăptuite mai târziu? Dimpotrivă, eu consider că, fie şi prin tot ceea ce a înfăptuit în cei şapte ani de domnie, el l-a devansat cu mult pe Carol I, care a avut unele realizări notabile dar şi scăderi mai puţin cunoscute (cum ar fi alianţele făcute din politica externă, protejarea intereselor celor care l-au adus pe tron, a celor fideli şi a unor cercuri de apropiaţi ai Casei de Hohenzollern etc). Mă raliez opiniei exprimate de cineva, care sublinia faptul că Alexandru Ioan Cuza ar fi meritat cu prisosinţă o statuie în fiecare reşedinţă de judeţ a României, şi adaug eu, o prezenţă mult mai vie şi mai consistentă în manualele de istorie.

Din punctul meu de vedere, dacă aş fi participat la acest ,,joc'' de televiziune (şi nu sunt de acord, în principiu, cu acest joc, care pune de fapt pe tapet lucruri foarte serioase, improprii pentru dezbateri publice ,,de dragul jocului''), răspunsul meu fără nici un echivoc şi cât se poate de obiectiv (gândit şi nu ,,simţit'') ar fi fost: **Mihai Eminescu**, deşi nu pot să-l despart de alte uriaşe personalităţi, precum Ştefan cel Mare şi Sfânt, Mihai Viteazul, Alexandru Ioan Cuza, Constantin Brâncoveanu şi alţii. Bineînţeles că avem foarte mulţi ,,mari români'', care au lăsat în urmă ceva durabil şi au pătruns în conştiinţa românilor, dar în acest proiectat ,,top'', regula e că nu poate fi ales decât unul singur…

De ce l-am preferat eu pe Eminescu? Referirile făcute asupra sa, în aceste două volume, a oferit deja un răspuns lămurit. Dar, în câteva cuvinte, aş putea sintetiza şi argumenta aici alegerea făcută. **Pentru că… Eminescu şi-a iubit ţara ca nimeni altul şi s-a sacrificat cu demnitate şi s-a luptat până în ultima clipă (ca un adevărat creştin ce era, întrecându-l poate chiar şi pe venerabilul Socrate) pentru naţiunea română. Pentru că a avut parte de o agonie dureroasă şi îndelungată, de mai bine de şase ani iar tragicul deznodământ a fost opera masoneriei, care-l voia discreditat total**

şi definitiv în postura de geniu neînţeles care „şi-a pierdut minţile''). Pentru că a luptat cu mult curaj şi chiar eficient pentru drepturile românilor din provinciile noastre asuprite de străini (în special din Transilvania şi Bucovina de Nord). Pentru că a năzuit şi a luptat efectiv pentru reunificarea ţării conform proiectului realizat, la un moment dat, de către Mihai Viteazul. Pentru tot ce a făcut pentru limba română şi pentru afirmarea culturii noastre naţionale.

Şi pot fi aduse şi multe, multe alte argumente. N-a fost, prin urmare, deloc întâmplător, că multe din ideile sale doctrinare au creat o anume stare de spirit (eminescianismul), au stat la baza românismului şi a mişcărilor naţionaliste (dintre care, doar Mişcarea Legionară s-a ridicat la înălţimea exigenţelor sale), fiind preluate de către toate generaţiile care i-au succedat. Nu este întâmplător de ce a avut urmaşi vrednici, precum Emil Cioran, Mircea Eliade, Petre Ţuţea, Constantin Noica şi Constantin Rădulescu-Motru, care au impus în universalitate vocaţia spirituală şi culturală, profund creatoare, a României…

Şi acum, să încercăm împreună să vedem ce se ascunde sub acest top şi ce putem învăţa din el. Lăsând la o parte ideea potrivit căreia televiziunea publică (în speţă TVR 1) a nominalizat 6 000 de „mari români'' (o cifră care ne trimite puţin la simbolistica masonică şi nu ştiu cât este de reală) şi a selectat apoi 100 dintre ei, iar la final primii zece şi „ierarhia'' lor (cumva asemănător cu alegerile politice, cu cele două tururi de scrutin), vom accepta faptul că acest proiect de largă audienţă naţională a stârnit anumite pasiuni şi dezbateri, a „incitat şi a intrigat pe mulţi români'', după cum se exprima cineva. Dar, dincolo de toate acestea, el are meritul de a trezi din somnolenţă interesul unora dintre noi pentru cunoaşterea şi mai ales redescoperirea unor valori naţionale, care au modelat nenumărate generaţii de români. Acest lucru reiese pregnant din mesajele expediate televiziunii, din discuţiile apărute atât în ţară cât şi peste graniţele ei.

Dacă ar fi să analizăm fie şi superficial cumva „greşelile'' sau „scăpările'', desigur sunt mai multe. În primul rând, după cum au remarcat unii dintre invitaţi, această idee de „top'' sau clasament, lasă mult de dorit. Pare şi chiar este imoral să faci un clasament al valorilor româneşti şi să spui că unul e mai mare decât cutare ş.a.m.d. Apoi, sintagma aleasă, de „mari români'' ne aruncă în ceaţă pentru că lasă pe cel „intervievat'' sau votant (şi voluntar) să-şi aleagă singur criteriile, pe care de multe ori nici nu le are.

S-a invocat, în apărare, că acest top continuă un program de televiziune ce se derulează de mai mult timp şi în alte ţări, iar regulile sunt aceleaşi peste tot. Interesant. Că, urmează să se facă ulterior un top intitulat „**Cel mai mare om al planetei**''. I-auzi! Şi, m-aş mira şi mai tare, dacă, în condiţiile date, n-ar ieşi un compatriot de-al nostru, pe numele său Ghiţă Mureşan, cu cei 2,31 metri ai săi sau altcineva mai înalt! Gândul ne trimite mai curând către globalizare. Peste tot se sondează mentalul şi imaginarul colectiv, cu scopuri de natură psihologică bine definite. Manipularea este actualmente într-un proces de expansiune planetară iar implementarea globalizării se face prin mijloace moderne. Scopul este de a arunca în aer, treptat, a oricărei ierarhii reale a valorilor preexistente.

O altă deficienţă majoră constă în lipsa argumentaţiei din partea „alegătorilor'', ca şi când ar fi în postura obişnuită de votant. Pentru că nu era o condiţie obligatorie şi s-a cerut în schimb definirea cât mai pe scurt a opţiunii (mai ales în cazul apelurilor şi mesajelor telefonice), foarte puţini şi-au motivat alegerea făcută şi n-au reflectat prea mult, pentru că li se sugera că nu e decât un simplu joc… Au mai fost se pare şi aproape 30% de „glumeţi'', după cum îi numea regizorul Sergiu Nicolaescu, pe care eu personal nu-l apreciez în mod deosebit (pentru calitatea îndoielnică a multor filme populiste, dacă pot să mă exprim astfel, şi pentru concepţiile sale despre revoluţia din decembrie'89 şi apartenenţa la un partid corupt în mare măsură cum este PSD-ul). Numai astfel se explică prezenţa în top a unor personaje virtuale de genul eroului necunoscut, Bulă sau „ei înşişi''.

Dacă ţinem seama şi de opiniile categorice exprimate de către unii, cum ar fi Florian Pittiş

(mason „pe faţă'', adică unul din reprezentanţii delegaţi ai masoneriei în mass-media), că un asemenea top „e bun dacă provocarea gândirii e însoţită de provocarea cunoaşterii'' (cum ar fi cunoaşterea personalităţilor masonice româneşti, a pastorului evreu protestant Richard Wurmbrand ieşit în primii zece! Etc.), atunci cu atât mai mult trebuie să profităm de ocazie pentru a nu deturna realitatea şi adevărul. Poate li se pare unora că, cunoaşterea este mai importantă decât gândirea, că diplomele spun totul, dar nu e chiar aşa.

Acesta e doar un joc de televiziune, dar pentru că e un fel de joc, aproape fără reguli, el are două tăişuri. Poate dăuna foarte mult sau poate ajuta foarte mult. Inconvenientul pentru masonerie este faptul că emisiunea stârneşte totuşi, nu atât interesul pentru cunoaştere (pentru cunoaşterea de tip agnostic, a „cunoaşterii de dragul cunoaşterii''), cât **interesul real pentru aceste valori naţionale. Faptul că apar de pildă şi personalităţi precum părintele Stăniloae, părintele Cleopa, Nicolae Steinhardt, Corneliu Zelea-Codreanu şi alţii, reprezintă o mediatizare nedorită, din punctul de vedere al masonilor.** Nu putem admite că acest top nu îndeamnă şi la reflecţie, prin emisiunile-dezbatere pe marginea sa, cu care nu pare a fi de acord Sergiu Nicolaescu (care întreba de ce mai discutăm pe marginea lui, negăsindu-i sensul: „E un top şi ar trebui să îl luăm ca atare. Nu să îl discutăm.'') În definitiv, putem afirma că este într-adevăr şi **o provocare a gândirii**, şi o **provocare a schimbării mentalităţilor** comuniste şi „radical-capitaliste'', şi o **încercare de redescoperire a identităţii noastre naţionale, aceea de popor creştin-ortodox**. Aceasta reiese destul de clar şi din versurile inspirate ale melodiei trupei „Paraziţii'', care a însoţit fiecare emisiune şi pe care le-am prezentat cititorului de la bun început.

În opinia regizorului Laurenţiu Damian, „oamenii fac o confuzie între ideea de personalitate şi aceea de notorietate'' şi „nu discern aceste elemente, ce înseamnă între a fi o reală personalitate şi ce înseamnă a fi un personaj al vieţii publice''.

Deşi una dintre prezentatoarele emisiunii afirma că topul realizat nu încearcă decât să promoveze valorile româneşti şi nu notorietatea, realitatea infirmă acest fapt. Mai degrabă, el a contribuit la sporirea popularităţii românilor contemporani aflaţi în acest clasament. Întâlnim destule „vedete'', care marchează prezentul şi care au devenit chiar modele pentru tinerii români de astăzi. „Aici e într-adevăr o problemă'', când vedetele ajung modele, fără a avea acest merit. Pentru că a fi vedetă (adică pentru un timp oarecare, efemer) şi a fi model pentru alţii (pentru generaţii întregi sau pentru totdeauna, cum spunea chiar Gheorghe Hagi) sunt lucruri total distincte şi trebuie cunoscute de către tinerii care votează (prezenţi în număr mare la categoria 26-45 de ani). Alăturarea în acest top a unor personalităţi actuale şi din trecut, din domenii dintre cele mai diverse, acest amalgam, din păcate, desfiinţează şi mai mult orice graniţă normală dintre acestea. Este sporită, în acest mod, confuzia şi ignoranţa. În plus, cei aleşi în top riscă să cadă ei înşişi într-un sentiment perfid de mândrie personală, absolut dăunător din punct de vedere al vieţii creştine.

Nu putem să nu remarcăm **influenţa considerabilă a mass-mediei în conturarea şi dirijarea (direcţionarea) opţiunilor curente**. Dacă ne uităm cu atenţie la românii contemporani din top, vom avea surpriza de a constata că ele sunt efectiv „branduri mediatice'', adică „produse contrafăcute ale mass-mediei''. Sunt, din acest punct de vedere, foarte mulţi români valoroşi care nici n-au apărut în acest top al primilor 100 de români (cum ar fi bunăoară, Dinu Lipatti, Panait Istrati, Sergiu Celibidache, Nicolae Grigorescu, regizori români precum Liviu Ciulei, Andrei Şerban şi mulţi alţii, care au îmbunătăţit considerabil imaginea României peste hotare).

În opinia lui Horia Roman-Patapievici, am asistat doar la „un instantaneu'', la o fotografiere colectivă, la o „şedinţă de braimstorming'', adică la un „exerciţiu de terapie colectivă''. Avem nevoie de tratament, nu-i aşa? Trebuie să fim educaţi, nu? Pentru că noi suntem consideraţi barbari. Dar, aici este adevărata problemă: direcţia spre care este îndreptată această educaţie. Oricum, unii nu mai pot fi

educaţi, dar mă refer la tinerii de astăzi. **Dacă vom privi acest top nerelevant în mare măsură, ca pe un exerciţiu de recuperare a valorilor naţionale, atunci sunt perfect de acord. Pentru că, noi toţi avem nevoie de o identitate comună, dar una naţională, şi chiar creştină, care ar fi ideală. Prin ce suntem noi - românii - legaţi unii de alţii? Asta trebuie noi să descoperim.**

Având în vedere prezenţa în top a lui Nicolae Ceauşescu (pe locul 11, un loc foarte bun, dar pe care n-ar fi ajuns desigur dacă topul era făcut în primii ani după revoluţie), a lui Ion Iliescu (pe locul 71), a lui Gigi Becali şi Gregorian Bivolaru (patronul adepţilor yoghini, propovăduitor al „băutului urinii'') şi a altor figuri triste ale istoriei noastre, putem să-i dăm crezare d-nei Ioana Lupea, care într-una dintre emisiuni afirma că „acest top spune ceva despre educaţia primită în ultimii ani'', adică din ultimele decenii şi mai ales din perioada comunistă. Într-adevăr, una dintre principalele concluzii care se desprind din acest top, este faptul îngrijorător al educaţiei precare, care relevă iarăşi criza actuală a învăţământului românesc. Este o realitate indiscutabilă pentru aproape oricine are ochi şi urechi să înţeleagă. După cum remarca Răzvan Penescu, **însăşi ministerele responsabile s-au opus şi se opun unor iniţiative lăudabile** (cum ar fi, de pildă reactualizarea poeziilor eminesciene, în sensul „trăirii'' acestora, iar nu în alte scopuri). Numai aşa se explică evocarea în interviuri (destul de numeroase, circa 20%, poate şi mai mare) a lui Nicolae Ceauşescu şi Gheorghe Gheorghiu-Dej, un adevărat „scandal din punct de vedere etic'', după spusele lui Horia Roman-Patapievici.

Interesantă (dar incorectă după părerea mea) este şi opinia lui Liviu Mihaiu (sugerând că nu vede emisiunea ca benefică), care consideră totul drept „un abuz cultural'', în sensul că topul ar fi trebuit să fie adresat intelectualilor sau elitelor româneşti actuale, care erau în măsură să răspundă unei astfel de întrebări, pentru că ei sunt cei preocupaţi cu adevărat de naţiune şi de educarea maselor în sensul cel bun.

S-a constatat, examinând oamenii politici aleşi aici, că topul reflectă o nevoie acută de autoritate din partea românilor de pretutindeni şi faptul destul de evident că oamenii politici actuali, cu foarte puţine excepţii, sunt lipsiţi de valoare. S-a observat această cultură a autorităţii, pe care noi o asimilăm mereu, încă din familie şi şcoală. Radu Berceanu încearcă chiar să explice acest lucru: „românii vor mai multă ordine, claritate şi se gândesc că printr-o autoritate s-ar putea atinge acestea''. Din păcate, sunt foarte puţini politicieni dispuşi să se jertfească pe altarul public, în folosul comunităţii de care aparţin, ceea ce arată că nu mai au idealuri şi uneori, chiar le dispreţuiesc profund. **Dacă înainte politicienii îşi puneau la bătaie propriile averi, acum însă fac politică pentru a dobândi averi.** Este opinia tranşantă a unui cetăţean supus interviului, care dovedeşte că nu şi-a pierdut luciditatea şi demnitatea.

O anumită legătură se vede între acest top şi materialismul care domină această societate de consum. **Unii români preferă să aibă valori direcţionate spre trecut (valori sigure şi verificate) iar alţii, spre actualitate (spre trăirea clipei, a prezentului, în cel mai înalt grad).** Aceasta nu înseamnă în mod automat că, cei care preferă trecutul şi-l valorizează, sunt desprinşi de prezentul lor. Ei îşi trag doar energia din experienţa înaintaşilor. E o mare diferenţă. De aceea, societatea românească dovedeşte din plin că îi lipseşte o ierarhie stabilă în general a valorilor (care s-ar schimba necontenit, poate în mare măsură, ceea ce nu este firesc şi nici etic), că nu are criterii de valoare stabilite şi preţuite de cei mai mulţi (valori împărtăşite în comun, pe baza unor judecăţi de certă valoare) şi nu agreează un cult al eroilor neamului precum există în alte ţări. **Astăzi, primează altceva, şi anume bussines-ul (afacerismul şi oportunismul) în aproape toată mass-media, iar nu dorinţa de a crea o societate civilizată cu adevărat şi elevată.** Tendinţa generală este aceea de a amesteca şi complica lucrurile, într-un mod inutil şi chiar periculos. Cum să interpretăm opinia unui cetăţean, care scria emisiunii că **„patriotismul în sensul constructiv al cuvântului este anesteziat de mass-media?''**

Am apreciat şi confesiunea lui Mădălin Voicu, care preciza că există mari semne de întrebare asupra topului, pentru că „această reţetă a globalizării conturează două categorii de complexe: unele de inferioritate (a celor de peste ocean faţă de moştenirea culturală europeană şi cultura ei actuală) şi altele

de superioritate'' (pentru că ,,au bani să cumpere totul''). Potrivit opiniei sale ,,vulgul nu prea gândeşte'' şi ,,media trebuie să educe populaţia, pentru că suntem superficiali şi uşor diletanţi''. Tot în opinia sa, **,,patriot este în realitate cel care nu trebuie să spună, ci să facă''**, iar **,,un profesionist devine persoană publică, prin ceea ce oferă societăţii.''**

Rămân la ideea, că acest top poate fi util totuşi tinerilor, dar cu condiţia de a-i incita la cunoaştere **şi reflecţie personală.** Chiar doamna psiholog Mirela Zivari, remarca tocmai faptul că ,,orice personalitate creată în mod artificial, poate să cadă într-o secundă'' (datorită imposturii, până la urmă), iar ,,**tinerii au mare nevoie să se identifice cu o personalitate**''. Altfel, vor alege ceea ce, unii au şi ales. ,,E firesc să ne căutăm modele, dar acestea din păcate, nu sunt''. Este vorba, fireşte, de modelele contemporane.

Comentând locul bun obţinut de Eminescu, sociologul-politolog Cristian Pârvulescu spune: ,,Poeţii au construit această naţiune în mai mare măsură faţă de alte ţări. Şi ar trebui să reflectăm la acest lucru. **Eminescu a avut un rol mai mare decât al politicienilor în construcţia naţiunii române, a imaginarului colectiv** (deci, şi faţă de ,,marele Carol I'', adulat astăzi de unii, precum Sandra Pralong, Dragoş Bucurenci, Tudor Octavian, istoricul Ion Bulei ş.a. - n.a.). Nu suntem suficienţi de maturi, încât să ne privim în oglindă şi să spunem cum suntem noi.''

Cu siguranţă, veţi aprecia şi depoziţia unui disident important de după 1989, a doamnei Doina Cornea, din care spicuim: ,,Ceva a murit în noi, în cei 50 de ani de comunism. Să încercăm să redevenim oameni adevăraţi, adică să ne controlăm nu numai faptele, ci şi vorbele, gândurile. Nu faci ceva pentru recunoştinţa altora. Ce înseamnă să fii mare român? Ca toţi românii să aibă curajul să-şi recunoască angamentul (faţă de Securitate). A fi român nu e un lucru pe care să-l trâmbiţezi. Oamenii s-au schimbat în ultima vreme. Acum 50 de ani erau altfel. **Trădarea e mai mare acum. Frica a rămas în mentalul nostru colectiv. Suprema valoare nu mai este adevărul. Acum sunt realizările individuale, arivismul, egoismul, oportunismul. Să încercăm să refacem fibra morală care ne-a fost distrusă, să punem adevărul în centrul vieţii noastre ca un ax pe care să clădim tot restul. Fiecare faptă, vorbă, gând s-o raportăm la adevăr. «Cunoaşte-te pe tine însuţi», această formulă atribuită lui Socrate, în acest fel trebuie înţeleasă. Românitatea e zestrea noastră pe care trebuie s-o ducem cu cinste…**''

Poate, cheia înţelegerii clare în legătură cu acest top este legată de întrebarea unuia dintre promotorii campaniei din mass-media de la bun început, d-l Dan C. Mihăilescu: ,,Cu cine mă mândresc eu?'' Cu alte cuvinte: care este simbolul meu naţional? E o întrebare, care mă trimite cu gândul la necesitatea identificării unui ,,român al tuturor timpurilor'', care să intre în competiţie la nivel mondial pentru stabilirea celui ,,mai mare om al planetei'', dar şi la o alta, celebră şi astăzi, aparţinând marelui absent din topul celor zece mari români, Ion Luca Caragiale (asemănător prin fibra sa, criticismul şi talentul său cu marele Eminescu): ,,Eu cu cine votez?'' Cum spunea regizorul Andrei Zincă, până acum a votat doar cetăţeanul turmentat... Depinde de noi, ca lucrurile să se îmbunătăţească în acest sens.

Urmărind aceeaşi emisiune, care şi-a schimbat între timp formatul, deschizând ,,cea de-a treia etapă'', a unui şir de documentare, supuse apoi unor dezbateri (între realizatorii acestora!), organizându-se un fel de întrecere în direct, între două personalităţi din Top zece (dintre cele zece rămase pentru ,,marea finală''), am rămas şi mai dezamăgit şi revoltat.

Prima emisiune de acest gen i-a avut ca protagonişti pe Ştefan cel Mare şi Sfânt şi pe Ion Antonescu. Şi unuia şi celuilalt li s-a adus unele reproşuri sau chiar acuzaţii nemeritate. Acestea au venit mai ales din partea ,,istoricului'' Adrian Cioroianu, care deşi la începutul documentarului său privindu-l pe Ion Antonescu se întreba dacă ,,**suntem noi românii un popor condamnat să-şi uite eroii?**'', l-a descris pe distinsul mareşal în culorile cele mai sumbre, drept un personaj negativ, mai mult decât controversat, ,,lipsit de geniu şi mediocru ca om politic'', un antisemit şi un om care şi-a meritat soarta. Iar Ştefan cel mare şi Sfânt, în opinia sa ,,nu era chiar aşa de apropiat de cele sfinte'' şi ar fi trebuit mai

degrabă să zidească universităţi în loc de biserici, pentru că în Europa acestea existau de circa 300 de ani (neglijând faptul, subliniat de istoricul Ştefan Gorovei, că statele occidentale aveau pe atunci o continuitate, pe când Moldova avea puţin peste 100 de ani de la întemeiere, iar biserica la noi era o adevărată şcoală). Dacă unul dintre prezentatori spunea la început că „adevărul sună altfel'', urmărind cele câteva ore ale emisiunii, m-am convins de această intenţie de rescriere şi de mistificare a istoriei, pentru a fi pe placul Europei şi artizanilor din umbră ai globalizării.

M-a surprins desigur şi nonşalanţa cu care Adrian Cioroianu ataca aceste două personalităţi reprezentative pentru istoria României şi deformarea adevărului istoric, în acord aproape deplin cu teza Holocaustului evreiesc de la noi (care susţine că Antonescu a declanşat „pogromurile'' de la Iaşi şi Odessa, unde de fapt au fost executaţi evreii comunişti care au exercitat acţiuni în colaborare cu sovieticii, îndreptate împotriva statului român ş.a). De altfel, pe lângă imaginile şocante de trupuri omeneşti dezbrăcate, de bătrâni, de femei şi copii, au fost „consultaţi'' câţiva dintre reprezentanţii acestei etnii sau apărătorii intereselor ei, printre care şi scriitorul Andrei Oişteanu, care s-au declarat satisfăcuţi de filmul lui Cioroianu. În contextul cererii părţii evreieşti de a fi despăgubită material pentru cei care şi-au pierdut viaţa în Transnistria (280 000!!!), acest demers al tânărului „istoric'' amintit, era binevenit, dacă nu chiar bine regizat şi premeditat…

Aş putea spune că, acest caz al lui Adrian Cioroianu se aseamănă mult cu cel al lui Vladimir Tismăneanu (sau chiar Silviu Brucan), care deşi şi-a construit o reputaţie de specialist în istoria comunismului (iar eu i-am citat în cărţile mele pe toţi aceştia trei; pe primul totuşi mai puţin) şi a fost desemnat şef al comisiei actuale de investigare a crimelor comunismului (!), este acelaşi Tismăneanu care – potrivit lui Gabriel Liiceanu scria în anii'70 texte linguşitoare la adresa lui Ceauşescu şi acelaşi Tismăneanu care a trăit multă vreme în America şi mărturisea într-una din cărţile lui că masoneria e o ficţiune, că e o teorie conspiraţionistă care prinde la mentalitatea balcanică…

Apoi, trebuie să precizez, că deşi s-a realizat un film foarte bun despre Ştefan (prezentat chiar de ziua Înălţării Sfintei Cruci, şi insistând, în mod firesc asupra drumului spiritual şi credinţei marelui nostru domnitor), că în ciuda „eforturilor'' (de denigrare) a d-lui Cioroianu şi a prezentatorilor emisiunii (nu tocmai imparţiali), votul exprimat de români era în final (în mod surprinzător şi pentru mine) de 51% pentru Ion Antonescu şi 49% pentru Ştefan cel Mare şi Sfânt. Să vă mai spun, dacă doriţi, că acest „top zece'' a ajuns să indice următoarea „ordine'' descrescândă: Carol I, Richard Wurmbrand, Ion Antonescu, Mihai Eminescu, Mihai Viteazul, Ştefan cel Mare…

Chiar dacă prestaţia apărării lui Vlad Craioveanu (din emisiune, mai ales) n-a fost prea grozavă, din cine ştie ce motive, poate şi fiind intimidat de adversarul său direct („istoricul'' Adrian Cioroianu), totuşi s-au spus lucrurilor pe nume.

Este până la urmă de înţeles, iritarea d-lui Cioroianu (şi reproşurile aduse lui Ştefan cel Mare şi Sfânt: <u>că a fost dictator, că n-a avut geniu, că n-a zidit o universitate, că filmul a exagerat cu „credinţa'' domnitorului etc.etc</u>.), din moment ce nu împărtăşeşte credinţa ortodoxă. Este vizibil acest fapt, din punctul meu de vedere cel puţin. Am să spun, ca şi dl. Gorovei că este problema şi opinia dumnealui (să considere domnia lui Ştefan, ca şi în cazul lui Ion Antonescu, drept o „aventură''…).

Şi, întocmai cum dl. Oişteanu se simte „reprezentat'' de filmul Iepan-Cioroianu, tot astfel mă simt reprezentat de două mari personalităţi româneşti, care îşi au obârşia în zona Sucevei (Bucovinei), de doi români care au avut un destin excepţional şi o mare misiune de îndeplinit: Mihai Eminescu şi Ştefan cel Mare şi Sfânt. Sunt întrutorul de acord, prin urmare, cu criticul şi istoricul Theodor Codreanu, care preciza că „reprezintă placa turnantă a românismului'', atât în România, cât şi în Basarabia. Sigur că, mai avem şi alte personalităţi de excepţie şi ele nu sunt chiar puţine. Avem conducători politici, teologi şi oameni de cultură cu totul şi cu totul remarcabili. Dar, rămân la ideea că aceste două mari personalităţi sunt inegalabile, întrunind toate cele cinci criterii, care stau la baza discuţiilor pe marginea

susţinerii unui „mare român''(moştenire spirituală, geniu, curaj, abilităţi de conducător şi măreţie).

Ar fi mai interesant să ne gândim cum ar trebui să interpretăm absenţa notabilă în cadrul emisiunilor din tot acest ciclu, a unor prestigioşi istorici şi preoţi, a unor mari oameni de cultură actuali, a unor sociologi, ori chiar a membrilor trupei „Paraziţii''? În lipsa acestora (care poate că n-au îndrăznit, sau n-au fost lăsaţi!) aş zice că sunt mai demne de a fi luate în considerare unele gânduri ale unor români adevăraţi, care au lăsat deoparte, pentru o clipă, indiferenţa:

„Cel mai mare român al tuturor timpurilor va fi acela care va conduce România numai spre bunătate, pace şi încredere în Dumnezeu. Dacă le-am avea pe acestea… Un exemplu de jertfă uluitoare este <u>Constantin Brâncoveanu</u>, care nu s-a dezis de credinţa lui… Îmi face plăcere să vă răspund. Pentru mine, cel mai mare român este Constantin Brâncoveanu, pentru că a ridicat neamul românesc la dimensiune cosmică prin jertfa lui. Dumnezeu, Unul Dumnezeu şi-a dat Fiul. Brâncoveanu şi-a dat patru fii. Nu există ţară care să aibă rege sau împărat, sau domn, care să fi făcut ce-a făcut domnitorul nostru…''

Şi totuşi noi, românii, nu trebuie să cădem într-un sentiment ridicol de mândrie. Nu exclud ideea de a fi reprezentaţi de un român, care a făcut pentru România ceea ce n-au făcut poate toţi ceilalţi la un loc şi mai mult nu s-ar fi putut. Chiar dacă eu îi admir şi nu văd mai „mari români'' decât pe Eminescu şi Ştefan cel Mare şi Sfânt, aprofundând subiectul, nu pot să spun decât că, am ajuns la aceeaşi concluzie împărtăşită de cineva, care a trimis emisiunii un SMS: *„<u>Cel mai mare român este DUMNEZEU</u>.''* Iată cum, în câteva cuvinte, este spus tot adevărul.

Ce înseamnă în definitiv a fi „mare român''? <u>A fi un „mare român'' înseamnă de fapt, a-l iubi pe Dumnezeu şi a-ţi iubi neamul tău, într-atât de mult încât să contribui efectiv la mântuirea acestuia</u>. Iar a afla cine este „cel mai mare român al tuturor timpurilor'' nu prea cred că stă în putinţa noastră. Şi nici democraţia sau majoritatea nu poate decide asta. Numai Dumnezeu ştie într-adevăr ce se ascunde în inima şi mintea fiecărui om, din toate timpurile şi numai El poate face o asemenea alegere şi ierarhizare. Cum să credem noi, că am putea şti, cu certitudine, cine va merge în fruntea „cetei'' sau neamului la Judecata de Apoi? Putem presupune, dar nu putem avea nici o garanţie în acest sens…

ÎNCĂ O LECŢIE CARE NU SE ÎNVAŢĂ ÎN ŞCOALĂ: MAREA TRĂDARE A LUI ALEXANDRU IOAN CUZA DE CĂTRE MONSTRUOASA COALIŢIE

Istoria românilor este, după cum bine ştiţi, plină de trădări mârşave şi asasinate din motive politice. Aşa cum, Eminescu protesta împotriva uciderii domnitorului Moldovei, Grigorie Ghica, decapitat de turci ca de altfel şi Constantin Brâncoveanu cu cei patru fii ai săi (o monstruozitate fără precedent şi de neînţeles!), aşa se cuvine ca unii dintre noi, să protestăm împotriva perpetuării trecerii într-un con de umbră a meritelor şi sfârşitului tragic a unuia dintre cei mai mari eroi ai neamului românesc, Alexandru Ioan Cuza, cel atât de iubit de popor şi cel care a înfiinţat prima universitate românească, şi anume cea de la Iaşi.

Nu voi intra în prea multe amănunte de ordin istoric, ci aş vrea să punctez doar câteva elemente mai importante, care sunt de natură să sublinieze distincţia dintre adevăratul patriotism şi falsul sau făţarnicul patriotism, căruia i s-a mai spus şi patriotism de paradă. Totodată, intuim tot mai mult implicarea masoneriei în astfel de tragice evenimente pentru întreg poporul român. S-a invocat adesea în mass-media, dimpotrivă, că Al. I. Cuza ar fi fost mason. Dar, simplul exerciţiu al logicii elementare contrazice o astfel de teză. Dacă ar fi fost aşa, nu ar fi fost nicidecum înlăturat şi se ştie cât de puternică este în general masoneria. Nu pentru asta a fost arestat în miez de noapte şi trimis forţat şi pe ascuns în exil, unde a murit în cele mai grele condiţii de trai. Nu. A fost sacrificat pentru că era un mare patriot, care promova mari reforme în sprijinul românilor de rând şi României, în general.

Vă puteţi imagina ascensiunea ţării noastre, dacă acest om de stat (cel care a pus bazele României moderne şi principalele ei instituţii) ar fi rămas la conducere mulţi ani? Eu nu pot să nu remarc nici prezentarea sa tot mai trunchiată din manualele de istorie, în timp ce, toate meritele sunt pasate regelui Carol I, cel care de fapt, a venit cu scopul (printre altele) de a se îmbogăţi (şi a reuşit să devină, într-un timp destul de scurt cel mai bogat din ţară; el care venise fără nici o avere!). A confiscat realizările predecesorului său şi s-a considerat el însuşi artizanul României moderne, pentru simplul fapt că a patronat dobândirea independenţei de stat. Mai târziu s-a invocat faptul că el ne-a racordat la valorile europene şi multe altele. Credeţi într-adevăr, că un străin a putut deveni un ,,mare român'', mai mare chiar şi decât Alexandru Ioan Cuza? Credeţi că Eminescu însuşi îl preţuia atât de mult pe Carol I, regele care se temea că-i va fi furată ,,moştenirea'' (după cum a sugerat la procesul de punere sub interdicţie, marele critic Eminescu)?

Lovitura de stat din 11 februarie 1866, despre care am amintit şi în altă parte, a fost organizată de liberalii radicali conduşi de Ion C. Brătianu şi C. A. Rosetti, la care s-au raliat conservatorii. Primii îi reproşau ,,moderaţia'' iar ceilalţi reformele agrară şi electorală. În realitate, s-a dorit un domn străin care să le protejeze tuturor interesele, dar nu şi claselor de jos (pe care le ajutase Cuza). Este de notorietate pentru publicistica lui Eminescu, critica foarte dură la adresa liberalilor. Caragiale va scrie şi el dur la adresa regelui Carol I, ,,uzurpatorul'' într-un fel al lui Cuza. Nu cred că aceste lucruri se datorează hazardului. În opinia mea, aceste critici vizează în primul rând detronarea lui Cuza şi exilarea forţată a acestuia, adică această ,,crimă'' comisă de monstruoasa coaliţie masonică.

Istoricii actuali recunosc apartenenţa multor liberali la lojile masonice, în frunte tocmai cu cei doi menţionaţi mai sus. Iar faptul că, domnitorul mai trăieşte până în mai 1873, adică şapte ani (de chin) iar Eminescu agonizează aproximativ tot atâţia ani, demonstrează cu atât mai mult sadismul incredibil al ocultei, aplicat minţilor strălucite puse în slujba binelui public şi interesului naţional. Mai trebuie spus, că după abdicarea lui Cuza, s-a format o locotenenţă domnească, formată din Lascăr Catargiu (unul din liderii Partidului Conservator creat la 1880), generalul Nicolae Golescu (ajuns prim-ministru liberal în perioada mai-noiembrie 1868) şi colonelul Nicolae Haralambie.

Revenind la emisiunea „Mari români'', am urmărit cu interes deosebit a doua „confruntare'', cea care i-a avut ca protagonişti pe Alexandru Ioan Cuza şi Nadia Comăneci, adică întrecerea între ocupanţii locurilor 9 şi 10 din topul celor zece mari români, rămaşi în concurs. Dincolo de aceeaşi tactică a acestor documentare de a îmbina cu abilitate trecutul cu prezentul (prin evocarea trecutului în paralel cu imagini din prezent, cum ar fi tineri interpretând muzică rap, stadioane cu mulţimi în delir etc. etc.) şi prezentarea într-o notă de familiaritate a acestor personalităţi ale României (totul pentru a fi pe gustul celor avuţi de realizatori în vedere: tinerii), trebuie să recunosc că pledoaria pentru domnitorul Cuza a fost una poate prea convingătoare (recurgându-se intens la unele mijloace persuasive), chiar dacă s-a precizat că „nu s-a recurs la fardarea acestuia şi a fost prezentat într-o lumină pur omenească''.

Aşa cum am mai spus, personal nu mi-l pot închipui pe Cuza ca pe un mason veritabil. Aceasta rezultă din tot ce-a făcut el. Chiar dacă ar fi fost poate în tinereţe, ca atâţia alţi intelectuali, cu siguranţă el a demonstrat că s-a desprins de aceasta, pentru a îmbrăţişa puternic cauza interesului naţional şi modernizarea României. Există şi o mare ruptură, în mod logic, între el şi oculta internaţională, devreme ce a fost detronat şi exilat. Nu văd vreun alt motiv mai plauzibil.

Documentarul amintit, realizat de regizorul Laurenţiu Rusescu şi prezentat de jurnalistul Ioan T. Morar, are meritul de a ne reîmprospăta memoria şi chiar a ne face cunoscute o serie de aspecte pe care, fie nu le-am ştiut, fie le-am trecut noi înşine cu vederea. În rândurile următoare, doresc a aduce astfel un elogiu sincer celui care îi suntem datori – domnitorului Alexandru Ioan Cuza.

Să menţionăm principalele realizări sau reforme a acestui tânăr, fost ofiţer de carieră dar şi magistrat, pe care eu unul l-aş putea compara oarecum cu împăratul macedonean Alexandru cel Mare (cel care a murit la numai 33 de ani), pentru că a înfăptuit atâtea lucruri într-un timp atât de scurt: a stabilit capitala la Bucureşti (deşi era de origine moldovean); a desfiinţat privilegiile de clasă (ţăranii devenind proprietari pe pământurile pe care le lucrau şi pe mijloacele de muncă, dar şi cetăţeni cu drept de vot; şi e vorba de 1 milion de români!); a stabilit egalitatea tuturor în faţa legii (dar şi drepturi şi obligaţii individuale); a făcut separarea puterilor în stat; a promulgat legea electorală, legea rurală, Codul civil, Codul penal, Codul comercial; a înfiinţat şi modernizat prima armată a României (care ulterior a obţinut independenţa de stat sub Carol I); a înfiinţat serviciul statistic şi Casa de Consemnaţiuni (actualul CEC); a stabilit învăţământul ca obligatoriu pentru toţi; a sprijinit înfiinţarea unor importante instituţii de cultură şi educaţie naţională (Muzeul de antichităţi din Bucureşti, Conservatorul de muzică de la Iaşi, Şcoala de arte frumoase de la Bucureşti, Universitatea de la Iaşi care îi poartă şi azi numele, Universitatea din Bucureşti, Arhivele statului etc.)

Potrivit realizatorilor filmului, cele mai multe dintre aceste realizări notabile au fost înfăptuite după dizolvarea Adunării legiuitoare care i se opunea cu îndârjire şi desemnarea lui Mihail Kogălniceanu în fruntea guvernului, dată de la care începe practic „modernizarea în forţă a României''. Ioan T. Morar îl aşează la baza României moderne de astăzi şi-l consideră iniţiatorul unor reforme care se văd şi acum, fără de care n-am fi cunoscut curând avantajele democraţiei. El descoperă cu această ocazie în Cuza un „personaj fabulos'', spunând de asemenea că, „Cuza a intrat în legendă şi a rămas acolo'' iar „puţine persoane au intrat în legendă, în imaginarul colectiv al românilor''. Cum s-a ajuns la aceasta? Pentru că, Al. Ioan Cuza a fost „nu numai un om al reformelor, ci şi un domnitor iubit de poporul său''. Împotriva tuturor greutăţilor de atunci, împotriva intrigilor, conservatorismului boierilor, ipocriziei liberalilor şi chiar împotriva mentalităţii compatrioţilor săi („cel mai mare duşman''), a reuşit să facă şi Unirea şi Reforma. Se pare că „se mişca prea repede după gustul prietenilor şi mergea prea departe după cel al duşmanilor''.

Ioan T. Morar explică naşterea monstruoasei coaliţii, ca pe una a foştilor prieteni şi duşmani care s-au unit împotriva sa, în „cel mai pur spirit românesc'', potrivit principiului „vorbeşte pe cineva de rău şi până la urmă lumea o să creadă''. Aceştia toţi l-au izolat politic şi l-au reclamat la Paris. Să admitem,

că l-au trădat toţi (deşi e absurd să credem aşa ceva!). Şi totuşi, el se bucura de tot respectul şi dragostea românilor în general. De asemenea, resping teza autorilor care susţin că domnitorul „ştia ce i se pregăteşte şi i-ar fi putut aresta oricând pe complotişti'' şi „a acceptat să abdice (adică, fără a fi forţat!) pentru că armatele celor trei imperii înconjurătoare ar fi cotropit România şi s-ar fi dus toate reformele sale, punând interesul naţional peste interesul propriu''. De aceea, se şi întreba: cunoaşteţi mulţi bărbaţi ai istoriei care ar fi făcut acest lucru?'' O resping pentru că nu conjunctura l-a dărâmat pe Cuza, ci masoneria, cea care primea reclamaţiile din teritoriu (la Paris bunăoară), mai ales a călugărilor greci. În film, nu se subliniază faptul confiscării averilor mănăstireşti şi importanţa unirii mitropoliilor ţărilor româneşti.

Documentarul insistă în schimb, parcă prea mult asupra vieţii boeme a tânărului Cuza şi ascensiunea lui sinuoasă. Se pomeneşte faptul că ar fi iubit femeile, că ar fi avut doi copii cu o amantă (dar, cu precizarea totuşi că soţia lui nu putea naşte copii iar aceştia doi au fost adoptaţi ulterior de către familia domnească), că era frivol şi un om obişnuit ca mulţi alţi intelectuali paşoptişti, care în ciuda firii lor de petrecăreţi, au venit înapoi în România cu idei progresiste şi proiecte naţionale). Ioan T. Morar se întreabă prin urmare cum de-a fost posibilă o asemenea transformare, ca în urma desemnării sale de către unionişti „să devină opusul celui dinainte'' şi „un mare bărbat de stat''.

Fiind în dezacord cu realizatorii emisiunii „Mari români'' (Radu Naum – prezentatorul ştirilor sportive, Irina Păcuraru, Florin Iaru) şi susţinătorul Nadiei Comăneci (coalizaţi), Ioan T. Morar se apără totuşi, explicând pe tonul său jovial pe tot parcursul, că domnitorul n-a modernizat Bucureştiul (pe care Carol I l-a găsit drept un oraş departe de a fi european, conform intervenţiei lui Radu Naum) pentru că el nu avea vocaţia de arhitect, ci de reformator al instituţiilor statului, că el a impus la noi pentru prima dată denumirea de „român'' şi „România'', că a impus grafia latină şi nu slavonă, că pentru prima oară românii s-au simţit solidari prin apartenenţa lor la o singură patrie sau ţară, prin patriotism (care nu era demonetizat ca astăzi).

Tot el subliniază faptul că, domnitorul a fost conştient de tranziţia domniei sale şi tocmai de aceea a accelerat toate reformele, „având visul de a rămâne în istorie'', că a fost un liberal moderat, un om înzestrat cu „geniul moderaţiei'', care a realizat un echilibru permanent între forţele politice într-o perioadă foarte dezechilibrată, când echilibrul dintre marile imperii vecine era unul foarte fragil. Cu alte cuvinte, i se subliniază diplomaţia de care a dat dovadă.

Pentru Ioan T. Morar, importantă este însă transformarea personală a lui Cuza (drumul său spiritual, ca şi în cazul lui Ştefan cel Mare) şi faptul că a rămas efectiv în legendă. El spune că „importantă este ocaua lui Cuza, pe care românii o evocă''. Şi, la fel ca şi Eminescu, care se întreba: „Unde eşti tu, Ţepeş Doamne…'', românii se întreabă: „Unde este un Cuza ca să vadă nedreptăţile de astăzi, să vadă cum se umblă cu două măsuri (ocaua mare şi ocaua mică), una pentru cei bogaţi şi alta pentru cei săraci''. Astfel, în Cuza, românii îşi descoperă propriile slăbiciuni, pe care el a ştiut în schimb să le înăbuşe, să fie „vultur pentru o oră''. De asemenea, spre deosebire de Carol I, care i-a succedat la tron, Cuza „a lăsat un întreg sistem de reforme care porniseră deja şi care au contribuit hotărâtor la schimbarea la faţă a României''.

A invocat în sprijinul pledoariei sale chiar şi cuvintele lui Laios Kosuth, conducătorul revoluţiei maghiare de la 1848, care nu poate fi acuzat de partizanat: „Un astfel de spirit e necesar să întemeieze o patrie sau dacă a pierdut-o să o recâştige'', dar şi ale lui Nicolae Iorga: „A fost un om vrednic de legenda sa şi în jurul său s-a făurit o legendă vrednică de dânsul''. În continuare, precizează că odată pus în fruntea ţării, a conştientizat datoria imensă faţă de poporul român, (popor „purtând amprenta corupţiei stăpânirilor străine'') şi „a condus să se facă'' tot ce s-a făcut, spre deosebire de Carol I, care doar a girat cu numele său realizările poporului român. L-a condus în direcţia cea bună (naţională). Dintr-o ţară înapoiată, agrară şi tributară Porţii Otomane (cucerindu-l pe sultan cu carisma sa), a făcut o ţară modernă

şi racordată la instituţiile moderne ale Europei. A avut ,,norocul de a-i avea alături pe Mihail Kogălniceanu şi Vasile Alecsandri, colegi şi prieteni din copilărie''.

În încheiere, aş vrea să precizez unele aspecte. Dacă admitem faptul că Elena Rosetti s-a căsătorit cu el pentru a-l alătura intereselor masonice (fiind poate rudă chiar cu C. A. Rosetti, cu care a polemizat atât de mult Mihai Eminescu), precum şi faptul că Vasile Alecsandri condamna vehement atitudinea de exploatare economică a evreilor din epocă, atunci am mai putea adăuga că marele domnitor român s-a pus rău şi cu masoneria. Aşa se explică de ce n-a fost pur şi simplu ucis, nici el şi nici Eminescu (care a scris despre Cuza în termeni elogioşi şi l-a regretat profund) şi care l-a şi vizitat la Heildelberg. Masoneria nu-i voia în nici un caz eroi naţionali. Ea voia doar răzbunare.

Mai în glumă, mai în serios, în atmosfera destinsă a emisiunii, Ioan T. Morar se temea totuşi ca nu cumva Cuza ,,să fie detronat pentru a doua oară'' în această competiţie a valorilor naţionale româneşti, ceea ce dovedeşte (cred eu) o dată în plus posibila implicare a masoneriei în tot acest spectacol de televiziune. Nu pot să nu-mi amintesc de o emisiune anterioară, în care Irina Păcuraru, din ,,proprie iniţiativă'', asemenea celor care îi făceau reclamă lui Carol I, pentru a fi votat, îndemna să fie mai bine cunoscute personalităţi (masonice) de genul lui Basarab Nicolescu şi Ştefan Lupaşcu, care au îmbrăţişat după cum se ştie gnosticismul…

Mă îngrijorează faptul că, de pildă lui C. A. Rosetti i se face ,,publicitate'' în manualul de istorie (în ipostazele de ministru, deputat, primar al Capitalei şi mai ales ,,unul din marii ziarişti ai epocii'' pentru că era fondatorul şi patronul ziarului Românul). Adică, îl recompensăm pe unul din capii monstruoasei coaliţii? Până şi istoricul Ion Bulei vorbeşte elogios la adresa lui şi a lui Carol I…

NU VĂ LĂSAŢI MANIPULAŢI NICIODATĂ!
PĂSTRAŢI-VĂ MEREU INTACTĂ LUCIDITATEA ŞI DEMNITATEA!

Vizionând noua „confruntare'' a emisiunii „Mari români'' am avut senzaţia unei revelaţii, care confirmă şi mai mult acest experiment de manipulare la nivel naţional. Emisiunea este realizată anume pentru mase, îndeosebi pentru tineri (cei care utilizează frecvent internetul şi telefonia mobilă), în scopul de a-i educa „altfel''şi se recurge la influenţarea lor, chiar dacă se vorbeşte de opţiunile voluntar exprimate de aceştia. Iar această influenţare are sorţi de izbândă asupra tinerilor mai puţin informaţi sau dezinformaţi de asemenenea emisiuni partinice. Chiar şi aşa, dând credit sporit românilor interesaţi cu adevărat de valorile româneşti şi de acest top, cum putem şti noi că se contabilizează corect aceste voturi exprimate? La urma urmei, realizatorii şi prezentatorii vor spune că, de fapt, n-a fost decât un joc. Dar acest „joc'' este luat în serios, din păcate, de foarte mulţi români, pentru că subiectul ales este unul serios şi important, şi ca atare este firească atitudinea lor „nerelaxată''.

Chestiunea devine extrem de interesantă dacă vom aborda totul din perspectiva creştină. Mai întâi, hai să privim „meciurile'' organizate ale valorilor noastre, aşa cum au decis realizatorii:

Ştefan cel Mare – Ion Antonescu
Al. Ioan Cuza – Nadia Comăneci
Constantin Brâncuşi – Mircea Eliade
Mihai Eminescu – Richard Wurmbrand
Mihai Viteazul – Carol I

La prima vedere, nimic neobişnuit. Dar, dacă privim cu atenţie şi avem o imagine cât de cât clară despre aceste personalităţi, atunci putem remarca unele aspecte cel puţin surprinzătoare. Lăsând la o parte faptul, că topul celor 100 de „mari români'' are aproximativ 30% personaje care nu corespund defel acestui top şi prin urmare nici faza celor 10 rămaşi cred că nu face excepţie (şi se vede!; lipsind Constantin Brâncoveanu, Corneliu Zelea-Codreanu, părintele Dumitru Stăniloae, Emil Cioran, dar şi Ion Luca Caragiale), constatăm în partea stângă modele de conştiinţă autentică şi de patriotism, iar în partea dreaptă personalităţi care nu excelează prin valoarea lor intrinsecă, ci prin notorietatea dobândită (la care mass-media a avut desigur, un important rol de afirmare şi impunere).

Dacă, în cazul celorlalte patru personalităţi din stânga, reiese evident ceea ce am afirmat mai sus, în cazul lui Brâncuşi, se poate invoca în primul rând faptul, că multă vreme el nu a cerut cetăţenia străină, rămânând în Franţa în calitatea sa de român, până când a fost nevoit s-o ceară, în faţa respingerii sale în România condusă la acea vreme de către comunişti (George Călinescu şi Alexandru Graur, neconsiderând-ul nici măcar sculptor, deşi operele sale făceau vâlvă în străinătate!). Cât priveşte cele cinci personalităţi din dreapta, publicitatea făcută în jurul lor le-a creat o aură pe care cred că n-o meritau în întregime şi s-au făcut mai mult sau mai puţin exagerări voite.

Din perspectivă creştină şi aducând în discuţie implicarea masoneriei, în opinia mea avem în stânga pe cei care fac cinste neamului românesc şi care s-au opus, în mod conştient sau nu, masoneriei, pe când în dreapta constatăm personaje care s-au supus, mai mult sau mai puţin manipulării prestigiului lor, puterii şi influenţei masonice. Nu cred că greşesc dacă spun, că în partea stângă avem dovada unor creştini activi, care au luptat pentru neamul lor şi pentru afirmarea valorilor româneşti iar în partea dreaptă avem personalităţi devenite „mărci'' în mâinile altora (cazul cel mai elocvent fiind chiar al Nadiei; iar America a făcut cele mai mari astfel de promovări: de pildă, unele cărţi ale lui Richard Wurmbrand au fost traduse cu sprijinul comunităţii protestante la care a aderat activ ca pastor, în peste 80 de limbi! Iar Eminescu, multă vreme nici n-a fost tradus...).

Realizatorii-şefi ştiu sau nu ştiu probabil, că au opus astfel, câte un creştin unuia „mai puţin

creştin'' (sau necreştin, avid mai mult sau mai puţin de faimă), că a aranjat mai întâi pe românii ,,valoroşi'' (exponenţi ai valorilor româneşti autentice, ai poporului român) în stânga, iar pe ,,marii români'' (celebri, cunoscuţi peste hotare) în partea dreaptă. Tot ei s-au gândit să-i avantajeze desigur pe aceştia din urmă astfel, prin prezentarea lor la urmă, după ceilalţi, pentru ca documentarul de la sfârşit să fie mult mai proaspăt în memoria telespectatorilor şi să se bucure de mai multe voturi. Acest lucru ,,se vede'' până la urmă chiar şi din prezentarea lui Carol I, rămasă în mod suspect şi expres la urmă, şi poate că aţi observat cât de mult s-a făcut campanie în mass media pentru sublinierea figurii sale. Eu totuşi cred, că un intelectual adevărat nu s-ar lăsa amăgit, impresionat şi manipulat de o asemenea emisiune ,,doar provocatoare'', pe când însă, un tânăr ca atâţia alţii mai puţin informaţi (şi sunt normal, mai mulţi aceştia decât cei informaţi!), din categoria 26-45 de ani, cea care formează majoritatea participanţilor la top, ar ceda aproape fără să-şi dea seama şi ,,ar lua de bune'' desigur toate afirmaţiile acestea aşa-zis sau dorite a fi şi ''educative''.

Deşi, în momentul când scriu acestea, n-au avut loc ultimele două confruntări, fiind anunţată doar cea dintre Mihai Eminescu şi Richard Wurmbrand, mie mi se pare previzibil rezultatul. Cred că ,,marea finală'' va fi hotărâtă cumva între Mircea Eliade şi Carol I, iar acesta din urmă va dobândi mult râvnitul trofeu de ,,cel mai mare român al tuturor timpurilor''. Pentru mine cel puţin, manipularea este evidentă şi se subscrie logicii şi intereselor actuale ale globalizării şi implicit ale masoneriei.

Cel mai interesant aspect mi se pare această transformare a lui Mircea Eliade dintr-un legionar în cercetător şi susţinător înfocat în America, al istoriei religiilor. Susţinătorul său a făcut imprudenţa să spună că Alexandru Rosetti l-a ajutat pe Eliade să fie eliberat din închisoarea unde ajunsese graţie dictaturii carliste şi să înceapă o nouă viaţă la Londra. Cum să nu-l suspectăm astfel de apartenenţă sau colaborare cu masoneria, când mai cunoaştem şi marea pasiune a lui Eliade pentru yoga şi religiile orientale (pe care le cunoştea ca nimeni altul) şi când, chiar din filmul documentar reiese că din ,,fragedă'' tinereţe renunţă la trăirea ortodoxiei, care nu mai ,,corespundea'' aspiraţiilor sale ,,înalte''. Ambiţia şi lipsa de modestie din a doua parte a vieţii sale (comparându-se mereu cu Goethe şi alte personalităţi enciclopedice), insistenţa de a se introduce în şcoli studiul istoriei religiilor, ca un prim pas, de fapt, spre ecumenism (sau toleranţă disimulată), ne întăresc convingerea că în Eliade a avut loc o transformare în genul celei care s-a petrecut în Nicolae Iorga, tot o personalitate enciclopedică.

Interesante mi se par şi afirmaţiile lui Dragoş Bucurenci, potrivit cărora, datorită lui Eliade s-a evitat situaţia de a avea ,,habotnici'' precum preşedintele american actual şi am avut de-a face cu o re-sacralizare a lumii. De unde şi până unde a putut trage astfel de concluzii? Dacă realitatea este chiar opusă în ceea ce priveşte aceste susţineri neîntemeiate şi neargumentate? Pentru că, eu cel puţin cred în contrariul lor. Şi mai cred că, nu putem nega faptul că o mare parte din opera şi filosofia lui Eliade a servit desigur intereselor ocultei mondiale (popularizarea religiilor orientale şi ecumenismul), aşa cum şi Nicolae Iorga a fost cumpărat la un moment dat de cercuri evreieşti. Totuşi nu putem nega opera lor din prima fază (naţionalistă), după cum nu-i putem nega lui Emil Cioran bunele intenţii când a scris ,,Schimbarea la faţă a României''. Ce s-a întâmplat ulterior, în cazul acestor geniali gânditori este însă absolut regretabil…

În continuare, voi vorbi puţin despre următoarea ,,confruntare'', pe care am aşteptat-o cu mult interes, pentru că Eminescu este în opinia mea personalitatea emblematică a României (sau aşa ar trebui să fie), cel mai mare geniu pe care, din fericire, îl avem noi românii. Aşadar, nu se poate afirma că n-am urmărit cu atenţie sporită şi cât mai critic cu putinţă, această competiţie cu Richard Wurmbrand, despre care aproape toţi românii (cel puţin în România) nu ştiau nimic până acum. Dimpotrivă. Doream să văd o nouă interpretare a lui Eminescu, diferită de cea din manuale şi cărţi.

Mai întâi, am înţeles cu această ocazie, cât de greu e ,,să cuprinzi'' o personalitate complexă, cum este mai ales cea a lui Eminescu, într-un documentar scurt de circa 30 de minute. De aceea, eu cred

că aceste documentare nu pot avea pretenţia unei cunoaşteri profunde şi adecvate a personalităţilor evocate. Sunt până la urmă doar nişte viziuni reducţioniste şi, ca atare ele nu pot fi constructive decât dacă le considerăm doar simple invitaţii pentru studierea mai laborioasă a vieţii şi operelor lor. Sunt deci, în asentimentul lui Andrei Gheorghe, care recunoştea pe lângă aspectul menţionat şi „mândria'' sa de a fi apărătorul lui Eminescu.

Trebuie să mărturisesc, că nici eu şi nici mulţi alţii probabil n-ar fi putut să facă ceea ce a reuşit Andrei Gheorghe şi echipa cu care a lucrat la documentar. Apărarea lui a fost într-adevăr una de excepţie (sub aspect oratoric şi artistic), aşa cum se şi impunea de altfel în actualul context al denigrării marilor noastre valori. Mă bucur că în mare parte s-a reuşit a se surprinde chiar esenţialul şi că, în ciuda „presiunilor'' amintite la început de prezentatori, Andrei Gheorghe a avut admirabilul curaj să se opună celor pe care i-a numit „partizanii'' lui Wurmbrand (începând cu istoricul Stejărel Olaru, desemnat să-l „argumenteze'' pe pastorul evreu, fost comunist înfocat, dar convertit la religia protestantă, realizatorii documentarului care au atras-o de partea lor pe d-na Lucia Hossu-Longin, autoare a multor filme documentare, printre care şi a impresionantului Memorial al durerii, fiind rudă chiar cu cardinalul Iuliu Hossu; şi desigur prezentatorii emisiunii, în frunte cu Radu Naum, cel care se ocupă la TVR 1 cu ştirile sportive şi care, nu ştiu dacă era potrivit pentru o asemenea emisiune).

Cât priveşte documentarul privindu-l pe Eminescu, el ar fi fost perfect dacă ar fi precizat cu acurateţe dimensiunile principale ale personalităţii sale. Adică, există unele omisiuni destul de importante ca să nu le trec cu vederea şi să nu se supere realizatorii pe mine pentru atâta lucru. De aceea, mai fac precizarea, că în al doilea volum al antologiei de faţă, veţi descoperi „un alt Eminescu de până acum'', nu cel învăţat la şcoală, nu acel „geniu neînţeles'' sau „poet nefericit'' pe care l-au cultivat manualele şcolare şi pe care îl expun în continuare şi astăzi! Cele cinci capitole despre Eminescu vin să completeze în chip fericit tot ceea ce au început să spună Andrei Gheorghe, eminescologul Dumitru Vatamaniuc şi d-na regizoare Camelia Robe. Consider că am ales texte dintre cele mai valoroase pentru a contura personalitatea reală a marelui scriitor român, poet de geniu dar şi un jurnalist absolut excepţional.

Am încercat să-l prezint mai ales în acele ipostaze mai puţin cunoscute:

- erou al istoriei şi culturii moderne româneşti (liderul din acel moment al mişcării de unificare a Regatului României cu Ardealul, Bucovina şi Basarabia; cel care a influenţat nu numai pe unii intelectuali ai timpului său ci şi pe foarte mulţi din rândul generaţiilor care i-au succedat; de la Eminescu, care n-a îmbrăţişat masoneria ca majoritatea junimiştilor, s-a produs o desprindere reală a intelectualilor români de masonerie, şi datorită faptului că ei au intuit sau au înţeles ce forţe l-au sacrificat);
- creştin ortodox (care s-a opus prin articolele şi acţiunile sale ofensivei catolice (maghiare) şi care a criticat multe din „păcatele'' sau bolile neamului său);
- naţionalist desăvârşit (dăruit în întregime ţării sale şi intereselor românilor de pretutindeni, mai cu seamă a celor asupriţi din Ardeal, Bucovina şi Basarabia, aflaţi sub stăpânire străină şi supuşi deznaţionalizării);
- jurnalist de excepţie, perfecţionist şi plin de curaj (care a criticat aspru politicienii timpului său; care a schimbat nu numai limba românească literară, prin poezia şi proza sa, dar până şi felul de a se scrie în presă!);
- filosof şi gânditor absolut remarcabil (chiar în spaţiul culturii universale, a filosofiei, având şi o înaltă erudiţie şi atracţie către multe domenii, inclusiv economia politică şi ceea ce numim astăzi politologie);
- un istoric deosebit de competent (apreciat şi continuat de alţii, printre care Nicolae Iorga);

- poet naţional incontestabil (care se considera, în modestia sa, precum Emil Cioran, dar în planuri diferite, „poet de ocazie'', pentru că adevărata misiune a lui era să scrie în presă, să apere interesele lezate ale românilor ca un veritabil avocat al lor, să critice slăbiciunile neamului său şi să-l înalţe pe cât îi stătea în putere pe locul meritat).

De aceea, nu pot prin urmare, decât să „condamn'' atitudinea lui Stejărel Olaru, care ca istoric recunoscut în prezent (ales şi în conducerea comisiei de studiere a crimelor comunismului, şi consilier al preşedintelui Băsescu pe probleme de securitate), n-a văzut în Eminescu decât poetul despre care s-a tot vorbit şi pe care l-a impus forţat Maiorescu, unul dintre trădătorii lui (alături de Grigore Ventura, Gheorghe Ocăşanu, Constantin Sîmţion şi alţii). Asta cred că este şi a fost mereu intenţia masoneriei, de-a lungul timpului, de a-l reduce la o singură ipostază, pe care însuşi Eminescu n-o considera definitorie în cazul său! Transformat în poet naţional, desigur ca în cazul altor poeţi, i se puteau lega astfel cu uşurinţă etichete, precum cele de „nebun'', „geniu neînţeles'', „romantic'', „visător'', „aventurier'', „nefericit'', „alcoolic'' (!), „sifilitic'' (ori autopsia a demonstrat clar că n-a fost aşa, şi că injecţiile cu mercur i-au fost fatale!), „antisemit'' etc. etc. Apoi, a mai făcut o afirmaţie cel puţin bizară, şi anume că Wurmbrand n-a fost urmărit numai de către comunişti, ci şi de legionari! Incredibil! Ori, a fost o ocazie pentru a aminti oamenilor de aşa-zisul antisemitism al legionarilor.

Eu nu cred că Andrei Gheorghe n-ar fi vrut să spună adevărul până la capăt. După cum el însuşi preciza, că „acest joc de televiziune nu-şi propune să arate adevărul sau nedreptatea'' iar „dintre toţi cei zece, Eminescu e cel mai greu de apărat'', pentru că el „a fost tocat atâta vreme în minţile noastre'' (mai ales în anii comunismului) şi datele despre Eminescu cam lipsesc (până şi data naşterii etc.), iar ele ne vin prin interpuşi. De aceea, eu vin şi spun (o expresie pe care Andrei o foloseşte frecvent), că mie în schimb nu mi-a lipsit timpul necesar şi dorinţa de a-l prezenta pe adevăratul Eminescu. Eu sper că tot aşa cum am decis să zugrăvesc realitatea şi adevărul, în privinţa comunismului, globalizării actuale, Francmasoneriei, Mişcării Legionare, tot astfel am procedat şi în cazul marii noastre conştiinţe naţionale, reprezentată de Mihai Eminescu. Meritul este de fapt, al autorilor pe care i-am studiat.

Mărturisesc că, poate cel mai mult m-au impresionat unele afirmaţii, precum cea din finalul documentarului („Mitul a înghiţit creatorul'') dar şi mărturisirea d-nei Camelia Robe, jurnalistă de investigaţie, care spune că n-a intenţionat să-l prezinte astfel pe Eminescu, pentru că „iniţial voise să-l prezinte pe Eminescu perfecţionistul'' dar investigaţiile legate de momentul punerii în cămaşa de forţă din acea zi fatidică de 28 iunie 1883, au schimbat traiectoria filmului. Şi, într-adevăr, se întreba dânsa, cum se explică faptul, că poliţia chemată de cei trei „prieteni'' (G. Ocăşanu,V. Sihălescu şi C. Sâmţion) la Baia Mitraşevschi, vine neînsoţită de nici un cadru medical şi decide pe baza procesului verbal întocmit (de C. Nicolescu, nume care trimite spre masonerie!) şi în loc să-l conducă la poliţie decid să-l interneze forţat la Casa de sănătate a doctorului Şutzu? Cum se explică că acest proces verbal avea data cu patru zile înainte?Apoi studiul unor documente autentice demonstrează clar că acest Ocăşanu era de peste un an de zile informator şi agent secret austriac iar Grigore Ventura făcea parte dintr-o lojă masonică.

Ori, se ştie că Eminescu ţinuse discursuri înfăcărate pentru înfrăţirea cu Ardealul românesc şi „avea un dosar consistent la autorităţile austriece, care nu-i mai dădeau dreptul să calce în Transilvania''! Eminescu condamnase de mai multe ori maghiarizarea forţată întreţinută de Imperiul Austro-Ungar şi chiar ofensiva catolicismului, atât în Ardeal, cât şi în România! Ultimele articole dinaintea acestei zile, aduse la ştirea d-nei Slavici, gazda lui (dar o catolică înfocată) tratau chiar aceste subiecte! (acest lucru nu s-a spus în film). Iar, pe deasupra era iminenţa tratatului secret pe care Carol I intenţiona (şi a reuşit în octombrie 1883) să-l semneze cu Austro-Ungaria. Să mai precizăm că aceasta (aliată cu Germania) ameninţa atunci cu ruperea relaţiilor diplomatice şi „se şoptea prin saloane''despre

telegrame cifrate care cereau invadarea României? Să mai desfacem acum afacerile la nivel înalt, cum a fost cea denumită afacerea Stroussberg („un prieten al cancelarului Bismarck, deci şi protejat al lui Carol I'') în care era implicat şi tatăl lui Carol I (acţionar majoritar la acea societate de construcţii), prin care statul român a plătit de circa trei ori preţul contractului real de construcţie a unor căi ferate?

În film se analizează falsitatea declaraţiilor ''amicului'' Grigore Ventura (care a răspândit zvonul că Eminescu voise să-l împuşte pe rege şi că „înnebunise'' ş.a.). Rămân nedezlegate multe alte aspecte, motiv pentru care trebuie să-i dăm dreptate d-nei Camelia Robe, realizatoarea documentarului, care a mai precizat, că a constatat că, de fapt, „Eminescu e necunoscut şi mai ales în datele lui esenţiale şi cele mai dramatice'' şi că în delirul comunicării actuale, precum Eminescu a scris în general de 10 ori mai mult decât a publicat (el, ca un adevărat perfecţionist, îşi cizela mereu poeziile sale, iar caietul său ferecat, pe care intenţiona să scrie opera sa desăvârşită, a rămas cu toate paginile albe), tot astfel ar trebui să procedăm şi noi, în tot ceea ce facem. Este într-adevăr o recomandare înţeleaptă, de care ar trebui să ţinem seama fiecare dintre noi.

Pentru că prestaţia lui Andrei Gheorghe, atât în filmul documentar, cât şi în emisiune, a fost una de un nivel foarte ridicat (fiind convingător ca un adevărat actor sau ziarist) şi ea îl onorează şi onorează în final pe toţi românii, aş vrea să reproduc în continuare cele mai semnificative afirmaţii din film dar şi din discuţia care a urmat:

Interesant este şi la cine s-a referit oare Andrei Gheorghe în finalul pledoariei sale. Oare s-a referit doar la realizatorii şi susţinătorii filmului (Lucia Hossu-Longin, Ioan Panican, Dorin Dobrincu, Cristian Ţepeş ş.a.)? Sau a avut în vedere comunitatea protestantă (penticostală) care l-a susţinut şi îl susţine în America pe pastorul Wurmbrand, tipărindu-i-se cu mult zel cărţile despre comunism şi experienţa sa, după cum spunea dl. Ţepeş în 80 de limbi? Comunitate care îl consideră desigur mai degrabă o valoare a întregii omeniri, decât românească dar care vrea, cu orice preţ să-l impună în România. Chiar şi „vocea'' lor, dl. Stejărel Olaru, a ţinut morţiş să precizeze că Mihai Eminescu este „poetul omenirii'', nevoind să renunţe la imaginea reducţionistă care i-a fost aplicată marelui gânditor şi creator român în atâta timp (iar pentru Radu Naum, fiind „un produs al României şi al geniului popular''!). De unde, putem trage concluzia că pe lângă faptul că Wurmbrand, „cel care a deschis ochii lumii libere asupra ororilor comunismului din România'' (cf. d-nei Longin) şi „cunoscut în toată lumea'', a beneficiat anume de voturile masive din străinătate, el este de acum încolo, în centrul unei ample campanii de promovare, specifică globalizării şi supusă intereselor ei (iar cazurile Carol I, „marca/brandul'' Nadia Comăneci, Mircea Eliade, nu fac decât să se adauge şi să se impună forţat, prin dezinformare şi manipulare, în faţa altor valori, pe care noi le considerăm pe bună dreptate autentice şi cu adevărat reprezentative). Nu trebuie să uităm nici faptul că însăşi emisiunea este făcută pe formatul BBC şi respectă întrutotul regulile impuse („aceleaşi peste tot'', cum spunea într-o emisiune prezentatoarea Irina Păcurariu).

Chiar şi Dumitru Vatamaniuc, cel care mărturiseşte că a primit sarcina de la Perpessicius să definitiveze ediţia integrală academică a lui Eminescu (adăugând 10 volume la cele 6 ale predecesorului său), insistă asupra publicistului Eminescu, cu ale cărui gânduri din articole - ne spune domnia sa - ne întâlnim în viaţa noatră reală de zi cu zi. Eminescu este prin urmare mai actual decât oricând. Tot domnia sa a ţinut să precizeze că a prezentat lista cu rufele duse la curăţătorie de Eminescu pentru „a termina odată cu imaginea lui de om desculţ şi dezbrăcat'' (creată de comunişti desigur, după chipul şi asemănarea lor).

Eu cred că unele omisiuni se datorează poate şi istoricului Ion Bulei (care s-a alăturat „echipei'' lui Eminescu, dar care s-a menţinut rezervat, fără a rosti vreun cuvânt; iar pe Carol I l-a apărat destul de mult, după cum se va vedea în următoarea confruntare), care mie mi se pare o persoană mai puţin onestă, având în vedere şi faptul că este implicată în campania de promovare a lui Carol I (alături de istoricul

Dan Berindei, în documentarul ,,Dinastia'', care aduce elogii nenumărate familiei Hohenzollern-Sigmaringen şi în mod special lui Carol I, documentar care ''întâmplător'' are mai multe episoade şi se difuzează în ultimele săptămâni tot pe TVR 1 şi poate nu numai…) De ce spun asta? Pentru că, în calitatea sa de istoric ar fi putut să contribuie mai mult, din anumite puncte de vedere, la prezentarea cât mai fidelă a lui Eminescu (aspecte pe care le-am tratat în volumul următor, folosind articole şi cărţi-document revelatoare în acest sens, pentru a evoca în mod obiectiv personalitatea lui Mihai Eminescu). Ar fi putut aduce date noi şi nu să-l determine pe Andrei Gheorghe să precizeze că ne lipsesc informaţii certe. Chiar dacă acestea nu sunt numeroase, dar plecând de la ele se pot trage concluzii tranşante. Ori, acest istoric Ion Bulei, se numără printre cei care încearcă să ,,reabiliteze'' imaginea lui Carol I, mai ales în manuale! Adică, cu ştirea lui sau fără ştirea lui este foarte frecvent întâlnit numele său, în paginile tot mai multe care apar în manualele de istorie, în care ,,demonstrează'' ceea ce i se par a fi realizările lui Carol I (cel care a fost aspru criticat de marele nostru dramaturg Ion Luca Caragiale). Ori, absenţa din Top 10 a lui Caragiale (care după Andrei Gheorghe ar fi trebuit să fie în primii trei) este într-adevăr stranie şi suspectă.

Acum vreau să vă vorbesc despre ultima confruntare, dintre Mihai Viteazul (susţinut în principal de actorul Mircea Diaconu) şi Carol I (apărat de d-na Sandra Pralong, o persoană cu mari funcţii de conducere în trecut, legate de mass media şi preşedinţia României!). După cum recunoştea la un moment dat chiar Mircea Diaconu, după filmul documentar, prestaţia sa era ,,patetică''. Da, e adevărat, era nevoie de o persoană asemenea lui Andrei Gheorghe, dar urmărind atent tot ce s-a ,,punctat'', mai ales de către domnia sa, lucrurile nu stau chiar aşa.

Consultantul istoric, dl. Constantin Razachievici, remarca şi el, că geniul lui Mihai Viteazul consta mai ales în ,,a fi cu un pas înaintea adversarului, prin elementul surpriză şi altele'' şi că raportul dintre războiul dus de el în numele Ligii Sfinte a Creştinătăţii, cu concursul împăratului Rudolf al II-lea (uneori) şi cel de la 1877 condus de Carol I (speculând momentul greu al războiului ruso-turc, când ruşii pierduseră mulţi soldaţi la Plevna şi au cerut ajutorul armatei române), este net în favoarea primului. Condiţiile erau mult mai grele şi războiul său a îndepărtat efectiv pericolul care ameninţa atunci creştinătatea (de a fi cucerită de marea putere otomană), când mare parte din Ungaria era deja transformată în paşalîc. Curajul său a fost unic şi numele său a apărut atunci chiar şi în cărţi de peste ocean! Era cel mai cunoscut român al vremurilor sale! Iată un lucru într-adevăr remarcabil.

În film, se aminteşte că noi românii avem obiceiul de a uita proiectul altora. Vorbind într-o emisiune anterioară (Femeile din Top 100), d-na Aneta Bogdan spunea cam acelaşi lucru: ,,noi, românii, avem o problemă în a continua proiectul altora'' (referindu-se la produsele Gerovital create de Ana Aslan). Iată, că istoria însăşi a demonstrat că nouă ne-au trebuit 300 şi ceva de ani ca să ducem la bun sfârşit proiectul început cu îndrăzneală neobişnuită de Mihai Viteazul. Iar, dacă avem în vedere că în alte ţări au câştigat acest concurs oameni care au promovat un mare proiect naţional, în mod similar ar trebui poate să-l alegem pe el. Nu mai vorbesc de faptul că, în cartea lui Michael H. Hart (100 de personalităţi din toate timpurile care au influenţat evoluţia omenirii, Ed. Lider, Bucureşti, 1992) singurul român care apare pe coperta acesteia, dintre cei zece prezenţi, este…Mihai Viteazul! La capitolele măreţie, abilităţi de conducător, geniu (militar), curaj, dar mai ales moştenire spirituală (proiectul său, nenumăratele creaţii artistice şi populare), care au constituit criteriile de discuţie ale acestor confruntări, Mihai Viteazul este într-adevăr imbatabil, ca şi alţi doi mari români: Ştefan cel Mare şi Mihai Eminescu. Iar Alexandru Ioan Cuza şi Constantin Brâncuşi îi urmează.

Realizatoarea documentarului a apreciat la Mihai Viteazul în special curajul şi a precizat că ,,de un astfel de erou avem nevoie''. A sugerat parcă, să luăm aminte la eroismul său şi să dăm dovadă de mai mult curaj în propria noastră viaţă, urmând pilda sa. Se pare că ,,aventurile'' (amintite doar, de dânsa, prin acest cuvânt), prin care au trecut cei care au contribuit la realizarea documentarului au fost

de fapt nişte încercări de intimidare, lucru care i-a îndârjit pe toţi şi mai tare (dovada implicării „totale'' a actorului Mircea Diaconu, care ne recomanda să luăm acest „joc'' în serios şi să nu-l privim relaxaţi sau cu indiferenţă). Pe de altă parte, prezentatoarea Irina Păcurariu spunea în legătură cu Richard Wurmbrand, că i s-a reproşat ei şi colegilor ''blocarea'' acestuia de a ieşi în fruntea acestui top. Ori, din ultimele date reieşea dimpotrivă, şi că el ajunsese chiar pe locul 1, în timp ce Mihai Eminescu urcase doar pe locul 3. Desigur, statistica aceasta nu mă interesează. Nu se pot departaja în acest fel marile noastre personalităţi. Iar prezenţa unui pastor protestant în fruntea lor, mi se pare o mare aberaţie, un mare semn de întrebare (pe care ar trebui să-l recunoaştem cu toţii) şi un semn că noi nu ne iubim valorile naţionale şi ne-am îndepărtat şi de valorile creştine autentice (în primul rând, cele ortodoxe). Nici un mare teolog român în primii zece, ci dimpotrivă, un evreu convertit la o sectă protestantă? Şi încă, culmea, pe primul loc?! Asta da, manipulare! Cine s-ar fi aşteptat? Acesta trebuie să fi fost şi motivul pentru care actorul Mircea Diaconu, văzând la finalul emisiunii rezultatele votului, se declara trist şi n-a voit să-l divulge.

Dacă veţi arunca o privire măcar peste ceea ce învaţă acum elevii în şcoală, şi chiar studenţii, despre personajele istoriei noastre şi v-aţi aminti ce s-a spus despre fiecare, în toate emisiunile din acest ciclu „Mari români'', eu cred că aţi rămâne surprinşi. Cu atât mai mult, cu cât puteţi adăuga şi ceea ce cunoaşteţi dumneavoastră dinainte. Nu neg faptul că în comunism, figura legendară a unora dintre ei a fost confiscată de regim şi „exploatată'', dar adevărul istoric nu poate fi schimbat, după cum bate vântul! Iar acum suntem în vizorul globalizării şi intereselor ei. Nu aţi remarcat că toţi aceşti eroi au fost „dezbrăcaţi'' în toate aceste documentare şi emisiuni, de naţionalism, poate doar Eminescu făcând excepţie?

Iată un doar un exemplu despre „istoria'' pe care o învaţă în prezent elevii. Într-un manual de istorie de clasa a XII-a (editat de Humanitas) iată ce se spune în puţinele rânduri (şi vor fi tot mai puţine, dacă nu va interveni nimeni!) care îi sunt rezervate lui Mihai Viteazul: „*Mihai Viteazul este considerat primul unificator al Ţărilor Române („considerat'', de parcă n-ar fi - n.a.). El rămâne un personaj controversat (!), caracterizat de unii când un aventurier, când un condotier. [...] Cu ţara pustiită de război şi cu o boierime convinsă de importanţa acţiunilor sale, Mihai a adoptat o măsură nepopulară. Este vorba despre legarea ţăranilor de glie, care asigura astfel resursele militare şi fiscale ale ţării, absolut necesare după o campanie militară.*''

Ei bine, ce părere aveţi? Acum, când aţi urmărit probabil documentarul despre el ş.a.m.d. Cât priveşte ultimele afirmaţii din acest manual, adevărul este trunchiat. Nu se spune nimic despre lipsa ajutorului financiar promis de împăratul Rudolf al II-lea, cel care „conducea'' Liga Sfântă de apărare a creştinătăţii. Datorită acestui fapt, după Unirea celor trei ţări române, mulţi soldaţi din armata sa s-au retras la vatră. Unirea era ameninţată cu destrămarea pentru că nu mai putea fi apărată. Să mai spunem că, tot datorită întârzierii armatei generalului Basta (trimis de împărat), Mihai a fost obligat să lupte singur cu Andrei Báthory, în bătălia de la Şelimbăr, unde cu preţul multor vieţi omeneşti a reuşit totuşi în mod strălucit să învingă.

Cum se face că, în cartea amintită mai sus, a lui Michael H. Hart, el este văzut cu totul altfel, ca fiind unul din puţinii români care au influenţat evoluţia omenirii?

Să vă mai spun că, sunt unii istorici contemporani care nu-l preţuiesc pe Mihai Viteazul? Este cazul şi al prof. Ştefan Gorovei, care nu s-a sfiit a mărturisi că are rude în Polonia şi care se întreba recent, la ce a servit Unirea lui Mihai Viteazul. Asta în timp ce, a început un fel de „revalorizare'' (ca să nu-i spun rescriere a istoriei) a Movileştilor şi în special a domnitorului Ieremia Movilă, pe care nu-i consideră supuşi prea-plecaţi ai polonilor, ci dimpotrivă! Ori, din textul de mai sus reiese foarte clar ura acestuia din urmă faţă de Mihai Viteazul şi ca orice ură ne este greu s-o explicăm. Îmi pare rău că, un istoric ca domnia sa, care a scris recent o carte despre Ştefan cel Mare, gândeşte astfel şi nu recunoaşte

nici un merit lui Mihai Viteazul, despre care a mai spus că a sărăcit ţara (în timp ce Movileştii, au sporit bogăţia Moldovei…)

Din fericire, a avut câştig de cauză tabăra din stânga, adică s-a impus valoarea şi nu notorietatea sau popularitatea. Dar, acest experiment a evidenţiat faptul indiscutabil, că mass media poate manevra, influenţa sau manipula valorile creştine şi naţionale ale unui popor, ceea ce nu-i puţin lucru. Au contat desigur informaţiile oferite de aceste ,,documentare'' dar şi mai mult cred, au contat prestaţiile prezentatorilor şi invitaţilor. Desigur, era loc şi de mai bine…

FINALA CICLULUI DE EMISIUNI „MARI ROMÂNI'' DE LA TVR 1

Pentru românii care au urmărit acest concurs şi show de televiziune, măcar parţial, va fi mai uşor să înţeleagă ce s-a întâmplat „aici'' cu valorile naţionale şi creştine. În această finală, intitulată „Cel mai mare român'', realizatorii emisiunii i-au reunit laolaltă pe toţi cei zece susţinători ai „marilor români'' rămaşi în competiţie, dar şi echipele acestora, precum şi o serie de invitaţi din rândul jurnaliştilor, istoricilor ş.a.m.d. Pentru cei care n-au urmărit-o, precizez că ea a fost câştigată de către Ştefan cel Mare şi Sfânt iar dintr-un anumit punct de vedere, au câştigat desigur toţi românii implicaţi în vreun fel sau altul în această „competiţie''. Poate că nu contează în sine, dar precizez că ierarhia a fost în final următoarea:

1. Ştefan cel Mare şi Sfânt; 2. Carol I; 3. Mihai Eminescu; 4.Mihai Viteazul; 5. Richard Wurmbrand; 6. Ion Antonescu; 7. Mircea Eliade; 8. Alexandru Ioan Cuza; 9. Constantin Brâncuşi; 10. Nadia Comăneci.

Din punct de vedere istoric dar şi creştin, sunt mulţumit că domnitorul Moldovei din veacul al XV-lea, care a dorit să transforme oraşul meu natal (Suceava) şi vechea Cetate de Scaun a ţării într-un centru al creştinătăţii (după căderea Constantinopolului), i-a devansat pe alţii care, s-au situat rând pe rând, vreme de aproape patru luni în fruntea acestui top. Chiar eu însumi, în ziua finalei mă gândeam că, pornind de la titlul acestui ciclu de emisiuni, singurul „mare român'' ar fi doar cel pe care îl cunoaştem cu toţii sub numele de Ştefan cel Mare şi Sfânt.

Dar, pe de altă parte, cine poate spune cu certitudine că Ştefan cel Mare şi Sfânt e singurul „mare român'' sau „cel mai mare român al tuturor timpurilor? Eu cred că avem mulţi dintre aceştia, unii cunoscuţi iar alţii necunoscuţi. Şi mă refer, în primul rând la Mihai Eminescu şi Mihai Viteazul, care au pătruns adânc în conştiinţa poporului român. Sunt întrutotul de acord cu dl. Mircea Diaconu, unul din marii noştri actori (şi un om interesat realmente de cultura română, de istoria şi tradiţia noastră), care după încheierea votării mărturisea cu oarecare tristeţe, că „panoplia românească este infinit mai mare'', incluzându-l pe Constantin Brâncoveanu („făcător de ţară'' şi un om „de un sacrificiu incredibil''), Mircea cel Bătrân, ţăranul român şi învăţătorul român (adevăraţii făuritori ai României Mari, cu mintea şi sângele lor, cel puţin pe distanţa ultimei sute de ani). Recomandarea domniei sale, este să luăm exemplu de la celelalte ţări, care nu s-au limitat să închidă acest cerc, ci l-au lărgit.

Şi, în opinia mea, consider acest experiment globalist de sondare a mentalului colectiv (şi manipulare), totuşi, un exerciţiu cultural util, de împrospătare a memoriei noastre istorice şi naţionale, precum şi o invitaţie de a pătrunde mai adânc în tainele poporului român. Deşi desuet la început, acest ciclu de emisiuni a ajuns să captiveze publicul şi pe intelectuali, dar nu acelaşi lucru se poate spune despre manelişti sau oamenii materialişti.

Analizând pe toate feţele această finală, am remarcat mai întâi prestaţia bună a d-lui **Mircea Diaconu**, „avocatul'' lui Mihai Viteazul, care de data aceasta a reuşit să schimbe poziţia eroului său, devansându-l pe Richard Wurmbrand. O prestaţie bună au avut şi **Andrei Gheorghe**, **Dan C. Mihăilescu** şi **Vlad Craioveanu**, adică apărătorii lui Eminescu, Brâncuşi şi Ştefan cel Mare şi Sfânt. Întrebaţi spre finalul emisiunii de Radu Naum, pe cine preferă dintre Carol I şi Ştefan cel Mare şi Sfânt, tot ei sunt cei care au optat pentru cel din urmă.

În schimb, la polul opus s-au situat Dragoş Bucurenci, Sandra Pralong, Adrian Cioroianu şi Ioan T. Morar, adică susţinătorii lui Eliade, Carol I, Antonescu şi respectiv Cuza. Cât despre domnii Stejărel

Olaru şi Bogdan Naumovici, eu cred că prestaţiile lor au fost undeva la centru, dar totuşi opţiunea lor pentru Carol I ridică unele semne de întrebare.

De pildă, în mod surprinzător, Ioan T. Morar, care până atunci avusese în general o prestaţie care promitea, s-a pronunţat categoric împotriva câştigătorului finalei, afirmând că nu se justifică denumirea lui de Sfânt, că au fost unii plătiţi ca să fie numit astfel şi că „drumul spre iad este pavat cu bune intenţii''. Adică, dacă el nu zidea biserici şi mănăstiri, destinul său ar fi fost cu totul şi cu totul altfel? Înseamnă că n-a fost creştin cu adevărat?!

Dar şi mai surprinzător (dar nu pentru mine, care mă aşteptam) a fost acest prezentator de la TVR 1, Dragoş Bucurenci, cel care în ianuarie a.c. era moderatorul emisiunii consacrate aniversării lui Mihai Eminescu! În această emisiune, tânăra doamnă Simona Popescu i-a adus reproşuri mari lui Eminescu iar istoricul Neagu Djuvara şi dl. Bucurenci au încuviinţat, mai mult sau mai puţin aceste denigrări aduse într-o zi de sărbătorire a acestuia! Iar în această finală, a avut „curajul'' sau tupeul să-l atace el însuşi pe Eminescu, numindu-l printre altele „psihotic'' şi apreciind că imaginea lui actuală este rezultatul mistificărilor regimului comunist…De aceea sunt îndreptăţit să spun şi eu, ca şi Andrei Gheorghe, că el nu l-a citit şi nici nu l-a înţeles pe Eminescu. Să-i recomand ca şi doamna Corina Drăgotescu (binecunoscuta jurnalistă) să-l citească pe Eminescu? Nu ştiu dacă ar ajuta cu ceva, la cât de înverşunat pare a fi. Mai grav este că, comparându-l cu Mircea Eliade (care „citea şi muncea enorm'') l-a ironizat pe Eminescu, cu „dulcea lui Românie''. Or, spuneţi şi dumneavoastră dacă este vreun cuvânt mai vrednic pentru a-ţi elogia ţara? În fond, cred că, ceea ce îi reproşează Bucurenci lui Mihai Eminescu este **naţionalismul/patriotismul**. Acest gest de „curaj'' eu cred că nu poate să-l onoreze, pentru că, la urma urmei, vorba lui Andrei Gheorghe, „oamenii inteligenţi (a se citi chiar intelectuali adevăraţi) nu-l atacă pe Eminescu''. De unde rezultă că, fie este prost informat, fie este rău intenţionat şi un partizan al globalizării. Să reamintesc faptul că una din vocile masoneriei din România, Florian Pittiş, considera acest clasament „o tâmpenie''? Care mai apoi, a îndulcit tonul precizând că, dacă promovează cunoaşterea, atunci i se pare acceptabilă…

În ansamblul ei, consider că emisiunea nu s-a ridicat deloc la exigenţele sau standardele pe care consider că le-ar fi impus tratarea unui asemenea subiect de anvergură. Nu mă refer la chestiuni minore, cum ar fi explozia de confeti şi la artificiile din final, ci la chestiunile de fond. Era necesar mai mult adevăr, decât s-a reuşit a se prezenta. Era nevoie de fructificarea la maxim a timpului iar nu de crearea unei atmosfere cât mai plăcute de vacanţă, pentru că lucrurile erau şi sunt foarte serioase. Nu ne putem juca cu istoria neamului românesc. În plus, s-a mizat pe lucruri secundare, care ţineau de viaţa intimă sau personală, ba chiar pe cunoaşterea „scăderilor''. S-a mizat pe simpatie (vezi afirmaţiile lui Ioan T. Morar, care spunea cu nonşalanţă că viaţa amoroasă a lui Cuza, ni-l face „mai simpatic'' sau „mai român'') iar nu pe cunoaşterea raţională. Nu pot fi de acord nici cu prezentatorul Radu Naum, care înainte de final era mulţumit că ne-a oferit adevărul, citându-l pe Adrian Cioroianu. Şi cel mai grav lucru este că s-au acreditat în public destule neadevăruri, pe care tinerii în general le vor lua drept adevăr.

În ceea ce mă priveşte, toate aceste emisiuni au constituit pentru mine **o adevărată provocare pentru gândire**. Intuiţia a funcţionat. **Globalizarea doreşte într-adevăr să utilizeze mass-media ca pe un instrument de „educare'' a poporului, în interesul ei, la fel cum politica este folosită deja ca instrument important pentru a dobândi puterea economică.**

Revenind la emisiune, nu se poate trece cu vederea faptul că nimeni, dar absolut nimeni n-a îndrăznit să ia apărarea mareşalului Ion Antonescu, nici măcar „avocatul'' său, Adrian Cioroianu. Or, acest lucru este suspect, nu? Pentru că, sunt atât de mulţi votanţi ai săi şi o vreme a stat chiar pe primul loc. Coborârea lui Antonescu până la poziţia finală de pe locul şase i se datorează desigur şi în mare măsură tocmai „istoricului'' Adrian Cioroianu. Distinsul „istoric'' explică chiar această preferinţă a unora dintre români prin faptul că „ţările mici se orientează spre învinşi'' şi că el se adresează celor care

l-au votat! A ţinut să-i reproşeze lui Antonescu multe lucruri, dar mai ales faptul că „n-a crezut în democraţie şi în egalitatea oamenilor'' şi „destinul eşuat''. I s-a imputat şi faptul că „am intrat în cel de-al doilea război mondial fără nici o înţelegere'' sau tratat, apoi că „s-a încrezut în geniul lui Hitler''. Dar, cea mai gravă acuzaţie este că „280 000 de evrei români şi ucraineni au fost exterminaţi ''.

Apoi, pledoaria împotriva lui Antonescu a fost susţinută şi de alte persoane, precum istoricul Neagu Djuvara, „istoricul'' Lia Benjamin („Antonescu a dus o politică împotriva minorităţii evreieşti'', „a transformat Transnistria într-un lagăr de exterminare pentru sute de mii de suflete''; dumneaei citându-l şi pe Nicolae Titulescu: „Un om de stat care duce o politică împotriva minorităţilor, în aceeaşi măsură duce o politică împotriva majorităţii''), Liviu Beriş (recomandat ca supravieţuitor al Holocaustului, care declara că „Antonescu avea şi alte alternative decât să intre în război de partea lui Hitler'' şi că „a intrat la propria lui insistenţă''). Acuzaţiile aduse lui Antonescu sunt însă discutabile pentru că nici până azi n-au fost fost suficient elucidate (în condiţiile în care regimul comunist l-a scos drept „criminal de război'' şi l-a executat împreună cu alţi oameni apropiaţi. De aceea, într-o emisiune precedentă, un general în rezervă mărturisea astfel: „nu vreau nici să-l elogiez, dar nici să-l denigrez''.

Eu nu pot să constat decât, că toate aceste afirmaţii au un scop precis, acela de a obliga autorităţile române de a plăti despăgubirile uriaşe pe care le-au pretins şi le mai cer anumite organizaţii evreieşti statului nostru, pentru victimele „Holocaustului''din România, dar chiar şi pentru a aduce acest lucru la cunoştinţa tuturor românilor. Ele doresc recunoaşterea acestor „crime'' şi a sentimentului nostru general de vinovăţie. Or, în timpul războiului, când atâţia evrei din partea estică a României fraternizau efectiv cu comuniştii sovietici, nu trebuiau aceştia să fie expulzaţi? Iar istoria confirmă, chiar din surse evreieşti (Wilhelm Filderman) că la noi au supravieţuit cei mai mulţi evrei, aproximativ 300 000. Apoi, evreii care au murit în timpul transportului, din cauza unor boli sau lipsei acute de medicamente se pot numi ei oare, evrei exterminaţi? Totuşi, chiar Adrian Cioroianu mărturisea cu satisfacţie evidentă că prezenţa lui Antonescu în primii zece este benefică totuşi, pentru că „cel puţin se poate discuta'' pe marginea acestui subiect controversat al istoriei noastre.

Cât priveşte un alt subiect fierbinte pentru mine, reiterez suspiciunea mea privind legăturile Regalităţii din România cu masoneria. Ea se datorează multor observaţii şi e logic până la urmă să fie aşa. Aşa se explică de ce s-a hotărât aşa de repede un tânăr german precum Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, la numai 27 de ani şi care nu cunoştea nici limba şi în general aproape nimic despre viitoarea ţară, să vină cu mâinile în buzunare şi să devină rege al românilor. Peste numai câteva decenii, devenea cel mai bogat om din România! Iar astăzi când scriu aceste rânduri, în ajunul aniversării regelui Mihai I (când împlineşte vârsta de 85 de ani), se difuzează cel de-al 15-lea film documentar despre familia regală, al Marilenei Rotaru. Şi unde credeţi? La Ateneul Român, construcţia cu cele mai multe simboluri masonice din România (dacă nu mă înşel) şi una din „operele'' regelui Carol I.

Să ne oprim apoi asupra „adevărurilor'' despre Carol I, căruia îi sunt rezervate tot mai multe pagini în manualele de istorie, asta în timp ce se subţiază textele despre Al. Ioan Cuza, Mihai Viteazul, Ştefan cel Mare şi alţi iluştri domnitori. Cum aş putea accepta toate informaţiile „avocatei''sale Sandra Pralong, jurnalistei Ileana Lucaciu şi istoricului Neagu Djuvara, cărora li se alătură Dragoş Bucurenci şi jurnalistul Liviu Mihaiu?

Să vedem ce ne spune mai întâi Sandra Pralong: „Carol I a fost înfăptuitorul României moderne…La 27 de ani, a făcut o treabă extraordinară…A moştenit o ţară în haos…Nu era măreţ dar avea o viziune măreaţă pentru România…Carol I moştenea un stat cu mari deficienţe. Cuza a avut o camarilă în jurul lui…şi în acest joc de interese a încercat să conducă de unul singur…Carol a ştiut să-şi facă o echipă de oameni foarte valoroşi: generalul Florescu, Cristian Tell…O meritocraţie…Adevăratul merit este al celui care termină proiectul…Un geniu de talia lui Eminescu a avut totuşi micimea de a nu se uita la faptul că oamenii sunt egali indiferent de religia sau ţara în care s-au născut…'' Nici doamna

Lucaciu nu se lasă mai prejos: „Carol I a însemnat deschiderea României către civilizaţie şi modernizare…recunoaşterea României pe plan european…El a dat forţă învăţământului…Lui Carol i se datorează construcţia multor aşezăminte (Ateneul Român, Banca României, podul lui Anghel Saligny de peste Dunăre…).

În sprijinul lui Al. Ioan Cuza s-a pronunţat istoricul Cătălin Turliuc, corectând mai întâi eroarea prin care Carol I era considerat înfăptuitorul României moderne, pentru că „el a venit la de-a gata''. Cuza era cel care a pus bazele instituţiilor moderne, care a demonstrat „geniu juridic, geniu militar (organizând şi dotând prima armată română) şi geniu politic (pentru că a îmbinat liberalismul cu conservatorismul)'' iar „moştenirea pe care a lăsat-o Cuza, a lăsat-o împotriva clasei politice pe care a creat-o Carol I ''. Apoi, a dat chiar exemplul statuii care i s-a ridicat ulterior la Iaşi: „statuia lui Cuza a fost ridicată prin subscripţii publice şi împotriva liberalilor de atunci…''

În opinia lui Neagu Djuvara însă, Cuza nu a dat dovadă de curaj fizic precum Carol I, pe câmpul de luptă (văzând în aceasta un handicap serios) şi „el a fost răsturnat pentru că nu şi-a ţinut cuvântul'' (spre deosebire de Carol I, despre care Sandra Pralong spunea că îşi respecta întotdeauna cuvântul, era integru şi punea mare preţ pe onoare). Apoi, nu se poate uita depoziţia lui Liviu Mihaiu, care pe lângă apologia lui Mircea Eliade se pronunţa ferm împotriva „conducătorilor sângeroşi'' şi „bătăuşilor care dădeau bani la biserici'', alegându-l pe Carol I.

Este de apreciat un istoric precum Constantin Razachievici, care a ţinut să corecteze eroarea privind legarea de glie a ţăranilor de către Mihai Viteazul: „Nu a introdus legarea de glie. Era un recensământ fiscal şi ţăranii care au fugit din faţa lui Sinan Paşa trebuiau supuşi regimului fiscal.'' Tot domnia sa sublinia faptul că pe plan extern, Mihai Viteazul era în timpul său „cel mai cunoscut român din Evul Mediu''. Spre deosebire de el, Ştefan cel Mare era mai mult cunoscut pe plan intern, decât extern.

În apărarea lui Eminescu s-a pronunţat chiar poetul Nichita Danilov: „Eminescu a luptat cu o armă teribilă: cuvântul'' şi „a dus crucea cuvântului până la capăt''. Apoi, Corina Drăgotescu. Şi nu în ultimul rând, susţinătorul său Andrei Gheorghe.

Nu întâmplător Andrei Gheorghe, care are emisiunea „Politică, frate!'' de pe Realitatea TV, comiţând „imprudenţa'' de a spune printre altele, că „deştepţii ajung în Parlament'' şi l-a ridicat în cap pe „istoricul'' şi politicianul Adrian Cioroianu, care în câteva rânduri i-a replicat „subtil'', simţindu-se în mod ciudat lezat tocmai în amorul său propriu. Ultima dată, îl atinge indirect acuzându-l de „tulburări de personalitate''!

Revenind la Mircea Diaconu, merită a-i sublinia aceste cuvinte: „Mihai Viteazul e o carte foarte bine scrisă, o carte scrisă chiar de el şi foarte scurtă din păcate…Un noroc pentru că l-am avut, îl avem şi-l vom avea…Mihai Viteazul este inventatorul României…Este cel care a ridicat acest aparat mai greu decât aerul trei metri de la pământ şi cu care au zburat alţii mai târziu…Cine este mai important? Cel care a inventat ultimul Boeing şapte sute şi ceva sau cel care l-a inventat?'' Şi, de ce nu, merită prezentată afirmaţia istoricului Stejărel Olaru: „Situarea lui Richard Wurmbrand pe acest loc, în primii zece, indică faptul că astăzi, la 16 ani de la Revoluţie, românii doresc un proces al comunismului…''

Interesant mi s-a părut momentul în care, fiind întrebată dacă este regalistă, doamna Sandra Pralong (despre care s-a spus în altă emisiune, că a fost consilieră „a unui preşedinte'' şi reprezentantă a mass-mediei din Estul Europei la un forum internaţional sau ceva de genul acesta) aproape că s-a pierdut pe moment, dar şi-a revenit, s-a eschivat să dea un răspuns direct şi la obiect, începând să vorbească despre Carol. Întrebată din nou, a răspuns nu prea convinsă, că este totuşi republicană…

Având în vedere campania de câteva luni bune din mass-media românească, de susţinere aproape ostentativă a lui Carol I, ar trebui să ne întrebăm în mod firesc, de ce s-a făcut toată această tevatură. Analizând ce se scrie în unele manuale de istorie despre Carol I, mi-am dat seama că regalitatea doreşte

în prezent să recâştige teren şi adepţi în România. Nu întâmplător a fost aleasă doamna Pralong. Nu întâmplător, tot în ultimele săptămâni s-a difuzat un ciclu de emisiuni despre familia regală. Dar de ce este susţinut regele Carol I şi nu Ferdinand (nepotul de frate, care i-a urmat la tron, primul rege al României Mari de la 1918), iată o altă întrebare care are nevoie de un răspuns.

Reproduc în continuare numai câteva fragmente dintr-un manual de istorie (apărut la Ed. Humanitas Educaţional, Bucureşti, 2003):

,,Rolul monarhiei în istoria României moderne a fost fundamental…Simbolul monarhiei constituţionale româneşti a fost Carol I de Hohenzollern-Sigmaringen. A domnit aproape jumătate de secol, timp în care s-au petrecut evenimente istorice majore în care s-a implicat din plin…Personalitate echilibrată şi cu o educaţie deosebită, integru din punct de vedere moral, disciplinat şi riguros, regele Carol a reuşit să modereze disputele politice dintre liberali şi conservatori, a protejat sistemul bipartit, a încurajat modernizarea statului şi a sprijinit mişcarea naţională a românilor din afara graniţelor…Cu stilul său ironic, Constantin Argetoianu nota că P.N.L. era obişnuit «să domnească în Ţara Românească şi să supună şi pe rege voinţei sale». Chemat pe tronul României pentru a consolida poziţia ţării pe plan internaţional, Carol I a desfăşurat o intensă activitate în politica externă; s-a dedicat cuceririi independenţei (normal, pentru că îşi asigura tronul şi dinastia! - n.a.); a alăturat România Triplei Alianţe (alături de Germania şi Austro-Ungaria; murind în 1914, după supărarea ce i-a pricinuit-o clasa politică, care dorea neutralitatea României şi a impus-o până în 1916 - n.a.) şi a implicat-o în războaiele balcanice. Titu Maiorescu aprecia că regele Carol I «duce singur politica noastră externă»...«Regele Carol era o adevărată personalitate… Cu o răbdare neobişnuită ştia să urmărească ani de-a rândul gândurile sale, toate voinţele într-adevăr stăruitoare, nu-şi manifesta niciodată pe faţă intenţiile…Dacă adăugăm la acestea o mare mândrie, un simţ al datoriei cum rar se întâlneşte şi o nobilă concepţie, nobil în cel mai înalt înţeles al cuvântului, a ceea ce datorează acestui stat şi acestui popor, vom avea sinteza însuşirilor caracteristice ale Regelui Carol.» (I.G. Duca, Amintiri politice)…«Regele Carol era unul dintre cei mai buni oameni şi din cei mai înţelepţi demnitari, pe care i-am întâlnit şi eu am avut a face în viaţă cu mulţi suverani…Tăria lui se întemeia pe răbdare, pe tenacitate, pe simţul datoriei ce dovedea chiar în amănunte, pe înalta concepţie…ce o avea despre menirea sa de demnitar.» (Prinţul Bülow, Din viaţa lui Carol I).''

Observaţi că ultimele fragmente aparţin unor oameni apropiaţi de rege şi ale căror elogii sunt părtinitoare sau subiective? Dacă ar fi fost ale unor istorici sau politicieni din tabere diferite, ar fi fost credibile. În completare, din acelaşi manual reproduc un text:

,,Funcţionarea mecanismului democratic în perioada interbelică a fost destul de complexă şi dificilă. Cauza principală provenea din faptul că după 1918 s-a menţinut vechea practică instituită de Carol I, ca regele să numească guvernul, după care urma dizolvarea corpurilor legiuitoare şi organizarea alegerilor parlamentare. Astfel, se inversau raporturile dintre puterea executivă şi cea legislativă. Deci nu guvernul era expresia parlamentului, ci invers, executivul «făcea» legislativul, generând numeroase abuzuri (mai ales cele sălbatice faţă de legionari, în general cunoscute acum - n.a.)…«Alegerile au fost foarte grele, cu atât mai grele cu cât asemenea urgie nu se mai dezlănţuise de la 1914 şi agenţii opoziţiei ''pierduseră şcoala'' şi nu mai erau în măsură să pareze, cel puţin în parte, loviturile stăpânirii…Cu alegerile din 1922, s-au inaugurat nenorocitele metode care au asigurat tuturor guvernelor ce au urmat aservirea sufragiului universal pus în slujba intereselor de gaşcă.» (Constantin Argetoianu, Memorii)…Ca urmare a acestor metode, alegerile au condus la majorităţi comode pentru partidul de guvernământ. Opoziţia rămânea practic dezarmată, iar munca Parlamentului tindea să devină o simplă activitate guvernamentală.''

În final, aş vrea să vă las dumneavoastră plăcerea de a interpreta notele acordate de votanţi celor zece ,,mari români'', în funcţie de cele cinci criterii de evaluare:

10. Nadia Comăneci (curaj 7,9 geniu 6,9 măreţie **8,3** abilităţi de conducător 6,3 moştenire spirituală 6,8)

9. Constantin Brâncuşi (curaj 6,9 geniu **8,1** măreţie 7,7 abilităţi de conducător 5,6 moştenire spirituală 7,9)

8. Al. Ioan Cuza (curaj **8,1** geniu 6,8 măreţie **8** abilităţi de conducător **8** moştenire spirituală 7,2)

7. Mircea Eliade (curaj 6,8 geniu 7,3 măreţie 7,2 abilităţi de conducător 5,7 moştenire spirituală 7,5)

6. Ion Antonescu (curaj **8,1** geniu 6,7 măreţie 7,1 abilităţi de conducător 7,7 moştenire spirituală 6,7)

5. Richard Wurmbrand (curaj **8,6** geniu 7,1 măreţie 7,2 abilităţi de conducător 7,6 moştenire spirituală 7,7)

4. Mihai Viteazul (curaj 7,7 geniu 7,6 măreţie **8,2** abilităţi de conducător **8,2** moştenire spirituală 7,8)

3. Mihai Eminescu (curaj 7,6 <u>geniu **8,7**</u> măreţie 7,9 abilităţi de conducător 5,9 moştenire spirituală 7,3)

2. Carol I (curaj 7,5 geniu 6,6 măreţie 7,8 abilităţi de conducător 7,3 moştenire spirituală 6,9)

1. Ştefan cel Mare şi Sfânt (curaj 8,3 geniu 7,2 măreţie 7,5 abilităţi de conducător 8,6 moştenire spirituală 8,5)

Vă spun ceva aceste date şi cifre? Dacă nu, vă pot spune ceea ce am observat eu. Mai întâi, am remarcat o coincidenţă: Nadia Comăneci şi-a păstrat locul 10 în această „ierarhie'', în acord cu nota 10 obţinută pentru prima dată în istoria gimnasticii mondiale (şi apoi, încă de câteva ori). <u>Apoi, note de peste 8 nu au obţinut doar două personalităţi: Mircea Eliade şi Carol I. Aceasta indică faptul că ei n-au strălucit prin ceva anume, că nu s-au remarcat în mod deosebit prin ceva şi ca atare, a fost rolul mass-mediei de a completa şi evidenţia personalitatea lor.</u> Poate că greşesc, dar nu prea mult. Apoi, avem trei personalităţi cu mai multe note de 8 sau peste 8, dintre care se detaşează net Ştefan cel mare şi Sfânt. Şi cu toate acestea, nota maximă aparţine altcuiva: lui Mihai Eminescu (8,7 pentru geniu). De unde putem trage concluzia firească şi legitimă, că geniul eminescian, atât de blamat de către unii, nu poate fi contestat. Aviz celor care îl denigrează în prezent, în numele şi folosul globalizării!

CAPITALISMUL DE TIP IMPERIALIST SAU DICTATURA EXTREMEI DREPTE OCCIDENTALE

În condiţiile actuale determinate de accelerarea procesului de unificare a statelor lumii şi a religiilor acestora, sub diverse pretexte invocate precum concurenţa globală din domeniul economic, era şi este de aşteptat reacţia naţionalismului adevărat sau al patriotismului autentic. Dar cum aceasta întârzie să apară în rândul politicienilor şi a slujitorilor Bisericii, ne revine unora dintre noi sarcina ingrată de a condamna globalizarea sau noul experiment diabolic aplicat din păcate pe oameni.

Ca şi în comunism de altfel, putem observa cu ochii minţii noastre, natura sistemului şi operaţiunea de spălare a creierelor şi de intoxicare a informaţiei, precum şi nivelarea dorinţelor şi aspiraţiilor noastre. Este evidentă astfel tendinţa către dictatură sau totalitarism, singura formă de guvernare care are nevoie de manipularea maselor şi de înrobirea totală a acestora. Este evident şi faptul, că noi cei care ne opunem oricărei tiranii, trebuie să ne unim şi să acţionăm în consecinţă.

Globalizarea a început practic după sfârşitul celui de-al doilea război mondial, când au apărut primele mari organizaţii internaţionale (şi funcţionale), motivate în aparenţă de asigurarea păcii şi dezvoltarea relaţiilor dintre state. Războiul acesta a avut raţiunile sale ascunse, după cum şi cel anterior a urmărit destrămarea ultimelor imperii, care stăteau în calea pretenţiilor de dominaţie masonică. Conflictul dintre marii conducători ai lumii şi masonerie exista de multă vreme şi nu se putea stinge decât prin instaurarea unei singure dictaturi, fără rivali şi disidenţi.

Unii intelectuali au tras alarma în privinţa efectelor globalizării, în special pe terenul economic, criticând de pildă Fondul Monetar Internaţional, Banca Mondială, Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare, ş.a. Împrumuturile acordate le-au creat posibilitatea de a exercita anumite influenţe şi presiuni asupra statelor îndatorate, şi chiar de a dicta politica internă ori externă a acestora! Sunt vinovaţi mai ales cei care conduc multe din corporaţiile sau marile companii, care au creat un sistem economic mondial foarte corupt şi noi instituţii, care promovează interesele financiare şi politice ale masoneriei mondiale precum Organizaţia Mondială a Comerţului, Acordul General pentru Tarife şi Comerţ, etc. Este şi părerea unor intelectuali, din întreaga lume, al căror număr sporeşte.

La o privire de ansamblu, omenirea parcurge o perioadă critică şi destabilizatoare. Neoliberalismul şi globalizarea actuală adâncesc permanent dezintegrarea socială şi falimentul democraţiei. S-a intensificat totodată şi criza ecologică, rezultată din crizele de guvernare şi din birocraţiile guvernamentale. Politica devine tot mai mult un sector iresponsabil şi ineficient, datorită intereselor masonice. Drept dovadă să luăm în calcul, la nivel naţional şi chiar mondial, actuala stare de sărăcie, infracţionalitatea, schimbările climaterice (încălzirea globală, datorată protecţiei scăzute a mediului în faţa poluării şi defrişărilor necontrolate, dar şi politicii jalnice a S.U.A., China şi India, care se opun unor cheltuieli în acest sens, pentru a-şi menţine sau mări nivelul creşterii economice…).

Acestea sunt doar câteva aspecte, dintre cele mai importante dar nu putem să nu remarcăm de pildă gravitatea acestora din urmă, a inundaţiilor tot mai mari, a furtunilor tot mai numeroase şi mai puternice, a alunecărilor de teren de-a dreptul catastrofale. În definitiv, poate că asta se şi urmăreşte: reducerea drastică a populaţiei Terrei, sărăcia în rândul majorităţii acesteia, creşterea infracţionalităţii şi extinderea focarelor de război în întreaga lume.

În mod evident, nu pot fi decât întrutotul de acord cu dl. David C. Korten, care are o experienţă bogată de specialist; a activat în mari cercuri academice, lucrând în Agenţia Americană pentru Dezvoltare Internaţională şi în Managementul Afacerilor în proiecte finanţate de Fundaţia Nord, şi a

arătat defectele majore ale sistemului, în aparenţă democratic şi bine intenţionat. Domnia sa, a identificat printre altele, trei forumuri importante, care au servit realizării consensului de sprijinire a globalizării economice: Consiliul pentru Relaţii Externe, Comisia Bilderberg şi Comisia Trilaterală, adică „fundamentul pe care se construiesc imperiile noului colonialism corporatist''. A precizat de asemenea, că este greşit a-i atribui marelui economist Adam Smith rădăcinile noului liberalism de piaţă, întrucât idealul lui era o piaţă formată din „mici comercianţi şi cumpărători'' iar el „nu a propovăduit niciodată o filozofie morală în apărarea lăcomiei fără margini''. Globalizarea, în opinia sa nu face decât „să transfere puterea din mâinile guvernelor responsabile pentru binele public, în cele ale câtorva corporaţii şi instituţii financiare, mânate de un singur imperativ, căutarea profitului financiar pe termen scurt'' (un gen de cămătărie „la nivel înalt'', mai imorală decât cea practicată îndeobşte - n.a.).

Deturnarea sensului naţionalismului (în mass-media, inclusiv în dicţionarele adresate în special elevilor, studenţilor şi intelectualilor) se subscrie în mod cert politicii globalizării, deoarece imperialismul capitalist, învingător în competiţia cu imperialismul comunist, pledează pentru Noua Ordine Mondială şi „supranaţionalism''. Veţi găsi mai jos doar câteva mostre de dezinformare şi săditoare de confuzii grave, pe care nu le putem accepta…

V-aş invita să intrăm puţin şi în culisele democraţiei, **individualismului democraţiei** (despre care, părintele profesor Dumitru Stăniloae afirma că „este egoism feroce care destramă naţiunea, destramă familia, destramă breasla…'') sau ale **individualismului protestant occidental** (care afirmă o autonomie împinsă uneori până aproape de anarhie'' şi care „pune libertatea de conştiinţă a individului mai presus de orice interes al comunităţii, prin urmare şi al statului''). Acelaşi autor citat la urmă – Simion Mehedinţi – mai spunea de asemenea că „Rezultatul a fost o sumedenie de secte şi de dizidenţe în mijlocul sectelor.''

Nu cred că este întâmplător faptul că, Remus Cernea (de la Asociaţia „Solidaritatea pentru libertatea de conştiinţă'', cel care a contestat vehement în fruntea mai multor ONG-uri prezenţa simbolurilor creştine din spaţiul public, doreşte acum să conteste **Legea cultelor**, recent promulgată de preşedinte, la Curtea europeană a drepturilor omului. Teza lui – discriminarea minorităţilor – este inacceptabilă din multe puncte de vedere. Interesantă este însă, critica venită recent tocmai din Washington la adresa acestei legi de la noi, considerată a fi „cea mai restrictivă din Europa'' şi în detrimentul drepturilor omului, deşi sunt ţări precum Austria, care pun condiţii mai restrictive (pentru a preveni prozelitismul unor secte care văd în ţările din Estul Europei, un fel de nou El Dorado…). Însă, Legea cultelor din România, care pune condiţia pentru cultele oficiale (care pot primi bani de la buget) de a avea cel puţin 22 000 membri şi 12 ani de la înfiinţare, trebuie să respecte într-adevăr tradiţia locului, după cum a declarat însuşi consilierul prezidenţial Teodor Baconsky.

Dacă veţi căuta sensul termenului de libertate (în dicţionar) şi îndeosebi a „libertăţii de conştiinţă'', veţi vedea că acesta din urmă are în vedere doar libertatea de a avea o opinie în privinţa oricărei chestiuni, iar nu de a impune acestă opinie personală altor persoane, cu atât mai puţin majorităţii cetăţenilor!

Am putea presupune, dacă acceptăm existenţa unui plan masonic de dominare asupra întregii lumi transpus în practică punct cu punct, că Erasmus din Rotterdam (care a rămas celebru şi prin codul manierelor pe care l-a lăsat, care a impulsionat civilizaţia formală şi „de curte'', neglijând cultura), Friedrich Nietzsche (cel care a afirmat „răsturnarea valorilor'' şi filosofia luciferică a nihilismului şi Antihristului) şi Carl Gustav Jung au fost şi ei masoni. Masoneria avea nevoie de oameni cu un mare prestigiu pe care să-i sprijine, pentru a-şi impune în plan cultural-ştiinţific interesele. Un alt argument ar fi acela că, cei menţionaţi aici sunt personalităţi care au îmbrăţişat valorile **umanismului** (secularizat), şi **individualismului**.

Revenind la tema noastră – capitalismul de tip imperialist sau dictatura extremei drepte

occidentale -, cel care este promovat de globalizarea actuală, mai trebuie să spunem că el a apărut pe la începutul secolului XX (fapt ce confirmă o dată în plus existenţa planului de mai sus, trasat la Basel în 1897!). Comunismul care s-a instaurat în Rusia, după Revoluţia din 1917, fascismul şi nazismul, au apărut anume pentru a contribui decisiv la radicalizarea capitalismului şi liberalismului ce-l caracterizează. Aceste noi sisteme şi doctrine rivale au dat naştere marilor războaie mondiale, nenumăratelor masacre şi fărădelegi din veacul trecut. Or, acestea sunt tot „opera'' sioniştilor şi masoneriei mondiale, interesate în crearea şi perpetuarea unor dezechilibre majore între state, între straturile sociale, între drepturile individului şi drepturile statului**.**

Pornind de la faptul că marxismul şi comunismul au inaugurat o revoluţie economico-socială, iar fascismul a însemnat o revoluţie statală, apoi nazismul – o revoluţie rasială, putem observa şi caracterul opus al legionarismului românesc, dat de revoluţia sa spirituală. Prin acest caracter, legionarismul se deosebeşte net de doctrinele amintite, cu care a şi intrat în contradicţie. Este binecunoscută apariţia lui ca o demnă reacţie de apărare a poporului român în faţa expansiunii comunismului (bolşevismului de atunci) de peste Nistru. El a pledat pentru identificarea şi păstrarea unui echilibru între drepturile persoanei şi drepturile comunităţii (societăţii sau statului).

Ţin să mai precizez că nu sunt legionar, sau aş putea fi tot atât cât a fost Eminescu, care a trăit înainte de apariţia meteorică a Mişcării Legionare în viaţa culturală şi politică a României. Adică, trăiesc în spiritul naţionalismului autentic. De aceea am şi ales să dezbat problematica complexă a globalizării (antinaţionale), care uzează astăzi de atâtea mijloace neortodoxe pentru a-şi atinge scopurile. Pentru că mă număr printre acei militanţi care se situează împotriva acestui nou sistem perfid şi diabolic de aservire şi manipulare. Pentru că există într-adevăr o ruptură sau o prăpastie adâncă între iubire şi constrângere, între libertate şi sclavie, între creştinism şi imperialism, iar eu am ales să fiu de partea Adevărului care nu se schimbă niciodată.

Miza uriaşă la nivel mondial este **puterea şi controlul asupra oamenilor şi resurselor**, adică „luarea în stăpânire a conducerii politice şi economice a întregii planete prin instituirea unui guvern mondial, aflat sub controlul direct şi total al Francmasoneriei – la momentul cel mai potrivit şi în conjunctura cea mai favorabilă.'' S-ar putea reedita astfel, tristele evenimente din octombrie 1917 şi holocaustul roşu care a urmat, cu cele peste 200 de milioane de victime din întreaga lume. Atunci, Rusia cea săracă a constituit terenul cel mai prielnic şi în plus era şi o ţară ortodoxă…

Scenariul anticipat unii autori, pare foarte plauzibil, constând în declanşarea de către înalta oligarhie financiară a unei crize mondiale teribile, cu un haos pe măsură şi în care îşi fac apariţia masonii în chip de „salvatori ai omenirii'', tot ei având mijloacele necesare (materiale şi logistice) pentru a-i pune capăt.

În vederea atingerii unor obiective atât de ambiţioase la nivel mondial, sunt convins că există un întreg arsenal de mijloace, chiar dintre cele mai moderne, printre care ştiinţele experimentale. Prin propriile lor servicii secrete şi reţele informatice, deţin într-adevăr un control tot mai evident asupra mass-mediei de pretutindeni şi a statelor lumii, exploatându-le resursele materiale sau umane, dictându-le propria politică în toate domeniile. Este foarte posibilă chiar subordonarea oricărei reţele mai importante de crimă organizată, care alimentează din plin unele imperii financiare. Politica, afacerile şi crima organizată (Mafia) reprezintă, atunci când îşi dau mâna pentru interese ilegale şi imorale, o caracatiţă pe care cu greu o pot învinge statele lumii.

Este dificil să identificăm fiecare dintre noi, absolut toate strategiile de manipulare utilizate pe scară largă de masonerie, dar merită să le avem oricând în vedere. Aş enumera măcar unele dintre ele:

● cultul banului şi a confortului material desăvârşit, indiferent de suprasolicitarea prin muncă (prin care omul este obligat să-şi reducă foarte mult timpul de odihnă, să înghită divertismentul cretin din mass-media – singura sursă de relaxare mai la îndemână – şi să neglijeze tot ce ţine de viaţa

spirituală şi culturală);

● cultul superspecializării omului (pe principiul „fiecare cu meseria lui'') şi al lipsei preocupării de a avea o imagine de ansamblu asupra lumii înconjurătoare;

● cultul consumerismului şi al achiziţionării de diverse bunuri;

● mirajul îmbogăţirii peste noapte şi al goanei după avere;

● stimularea şi alimentarea focarelor de conflict de pe tot globul;

● globalizarea traficului de carne vie, a drogurilor şi a armelor;

● înrolarea celor mai bogaţi oameni în rândul masoneriei şi ruinarea celor care refuză;

● răspândirea hranei chimizate în detrimentul sănătăţii celor mulţi;

● contribuţia efectivă la alcătuirea şi apărarea/impunerea Constituţiei în statele lumii şi a altor legi importante, spre beneficiul intereselor masonice;

● crearea unor mari organisme financiare internaţionale ca paravan pentru mari afaceri şi mai ales pentru îndatorarea îndelungată a ţărilor sărace, care permite dominaţia politică şi economică asupra lor;

● sprijinirea proliferării în masă a imoralităţii şi vulgarităţii, mai ales prin intermediul mass-mediei (a „culturii de cartier'');

● crearea şi difuzarea a numeroase filme, în care sunt exacerbate instinctele primare/sălbatice ale omului (violenţa extremă, amorul pasional, suicidul, crima, răzbunarea…), adresate cu predilecţie copiilor şi tinerilor;

● politica prin jocuri de culise, prin populism şi demagogie, prin propaganda „formelor fără fond''(a unor teorii masonice legate de democraţie, libertate, fraternitate, umanism, toleranţă, pace…);

● oferirea iluziei de fericire prin bunăstare şi de participare reală la viaţa politică pentru masele largi de cetăţeni (în fond, alegerile sunt adesea manipulate, trucate, mai mult sau mai puţin, dirijate prin variate metode, precum dezinformarea, marketingul electoral etc.);

● folosirea celui mai influent şi mai puternic stat pe post de „vârf de lance'', în planul de cucerire a puterii absolute şi oficiale (amintind doar faptul numirii preşedinţilor americani (cu foarte rare excepţii) din rândul membrilor marcanţi ai lojelor masonice);

● încurajarea şi sprijinirea corupţiei de orice fel (în special a celei economico-financiare, care întăresc economia subterană şi slăbesc veniturile statului, îmbogăţind foarte mult pe marii evazionişti şi sărăcind continuu populaţia onestă);

● dictarea politicilor fiscale de către marile organisme financiare creditoare (gen FMI, Banca Mondială ş.a.).

Una din caracteristicile globalizării şi mai puţin cunoscută este ceea ce numim noi secularizarea sau laicizarea. Se vorbeşte câteodată de societatea de tip occidental, ca fiind secularizată, adică desprinsă de câteva secole de instituţia Bisericii, mai ales în plan cultural dar şi în sfera vieţii social-politice. Această separare s-a adâncit treptat, pornindu-se de la provocarea acelor excese regretabile (ale Inchiziţiei în primul rând) din Evul Mediu ale Bisericii Catolice şi continuând cu apariţia protestantismului şi neoprotestantismului, care au subminat permanent tradiţia creştinismului, creştinism, care şi astăzi este considerat prima religie a lumii ca importanţă.

Occidentul a devenit astăzi o societate, care s-a autodefinit laică sau secularizată, de fapt atee în toată regula, încercând să mascheze interesul extrem de scăzut faţă de morala creştină sau valorile creştinismului. Calea înstrăinării omului de Dumnezeu este străbătută în continuare, dar din păcate de tot mai mulţi creştini şi chiar de către unii din preoţi! Subminarea din interior a Bisericii lui Hristos şi subordonarea mass-mediei sunt fenomenele oculte care atacă în mod premeditat toate tradiţiile şi valorile creştine autentice. Este firesc să ne întrebăm şi să identificăm pe cei care îl slujesc pe Antihrist şi trasează această traiectorie a omenirii.

În opinia mea dar şi a tot mai multor intelectuali, mersul lumii de astăzi se leagă în mod

inextricabil de ceea ce Mihai Eminescu numise «chestiunea evreiască». Este vorba de ''problema'' creată de către o parte dintre evrei, pe care o putem numi oligarhia evreiască, interesată dintotdeauna nu numai de dominaţia economică asupra altor popoare, multe din ele fiind cele care i-au primit cu generozitate, dar şi de o dominaţie totală şi necondiţionată.

Consider că nu trebuie neapărat să vă conving eu însumi de ceva, în speţă de existenţa masonilor şi de imoralitatea profundă a apartenenţei la ritualurile lor. Fiecare poate să descopere adevărul într-un fel sau altul, ca în cazul demonstraţiilor matematice. Nu mi-am propus dealtfel_actul de convingere ci **informarea**, ca pornind de la aceasta, să putem judeca singuri, după cum este şi firesc. Opinia mea, bunăoară, nu pot spune că este relevantă pentru toţi cititorii şi nici nu caut să o impun.

La concluziile privitoare la acest ,,fenomen'' şi a implicaţiilor sale profunde în viaţa noastră, a tuturor, nu am ajuns uşor, dar studiul comunismului m-a condus în această direcţie. Pe de o parte, lecturile cărţilor care tratau un asemenea subiect, pe de altă parte logica şi intuiţia (dăruite desigur de bunul Dumnezeu), întărite de credinţa altor persoane pe care le stimez, m-au ajutat să înţeleg anumite lucruri, inclusiv esenţa diabolică a francmasoneriei şi să doresc să particip la informarea corectă a publicului larg.

Poate că aţi observat şi dumneavoastră câteodată apariţia discretă a unor ştiri televizate şi articole în presă despre activitatea masonilor (cum ar fi investitura unor cavaleri ca pe vremuri, cu sabia, evenimentul inaugurării primului templu masonic în România, prezentat de masonul Florian Pittiş de la TVR 1, cântăreţ de muzică folk! etc).

Merită pecizat faptul că la adevăr ajunge până la urmă singur fiecare. Din păcate, astăzi mass-media şi clasa politică în general, insistă în actul de convingere şi nu în cel de informare. Discursurile pun accentul pe retorică şi persuasiune, pe prestigiul social, iar nu pe fondul problemelor şi pe moralitate. Mai cu seamă lipseşte informaţia corectă şi dezvăluirea unor aspecte foarte grave. Cazul nostru nu este singular, se întâmplă şi pe plan internaţional, doar că la noi acest fenomen a căpătat amploare, ca de altfel şi corupţia.

Chiar dacă nu-l admir pe fostul nostru preşedinte, dl. Emil Constantinescu, pentru irosirea într-o mare măsură a şansei de a schimba lucrurile în România, unele aprecieri ale domniei sale sunt totuşi concludente: ,,oamenii au o mare foame de a li se explica şi nu le explică nimeni, iar a nu explica e o formă de dispreţ, pentru că dacă îi explici unui om, el înţelege''; ,,oamenii sunt bombardaţi cu minciuni ca şi în timpul lui Ceauşescu''; ,,e foarte greu de luptat contra zvonurilor şi contra dezinformării'' şi ,,aparatul de dezinformare a continuat să lucreze''. Mi se pare evident faptul că era necesară, ba chiar prioritară reformarea pe deplin a SRI-ului, pentru a face faţă acestui flagel al dezinformării populaţiei, ceea ce nu s-a reuşit pe deplin nici până în prezent (a înlocuirii, mai ales a vechilor cadre operative şi a strategiei sale), dar sper că se va face până la urmă.

În final, aş vrea să combat aşa-zisul adevăr al unei zicale româneşti, pe care n-am acceptat-o ca atare niciodată şi pe care o voi reproduce în cadrul unui mic fragment:

,,**Capul plecat sabia nu-l taie**. Expresie prelucrată după versul 13 din legenda istorică Daniel Sihastrul de Bolintineanu. Se citează, de obicei, spre a sublinia un act de supunere. Dar folosind acest vers, adică desprins de cele ce urmează, trădăm intenţiile autorului. Ştefan al Moldovei, rănit şi învins, venind la Daniel Sihastrul şi cerându-i povaţă dacă să închine turcilor ţara, capătă răspunsul:

Capul ce se pleacă paloşul nu-l taie,
Dar cu umilinţă lanţu-l înconvoaie!
Ce e oare traiul dacă e robit?
Sărbătoare-n care nimeni n-a zâmbit!

Prin urmare, versul lui Bolintineanu n-ar trebui citat în mod izolat, căci numai întreg contextul exprimă limpede ideea poetului:

<u>Viaţa şi robia nu pot sta-mpreună,</u>
<u>Nu e totodată pace şi furtună.</u>'' [18]

Observaţi că ultimele versuri conţin câteva elemente antagonice (viaţa=libertatea în opoziţie cu robia; pacea cu furtuna=războiul) exprimă de fapt, ceea ce în filozofie şi în logică îndeosebi se numeşte principiul terţului exclus. Un enunţ nu poate fi adevărat şi fals în acelaşi timp…

[18] I. Berg, *Dicţionar de cuvinte, expresii, citate celebre*, Ed. Vestala, Bucureşti, 2004.

DEMONII SUNT PRINTRE NOI. ÎNTOARCEREA OMULUI LA INSTINCTELE PRIMARE ŞI SĂLBATICE ?

Poate că, v-aţi convins într-o oarecare măsură că **demonii există într-adevăr** şi că lumea aceasta este plină de ispitele lor. Dacă nu, cred că merită să oferim un exemplu de manipulare a mentalului colectiv printr-o iniţiativă de-a dreptul bizară. Un documentar francez (cu participarea unui domn pe nume David, foarte posibil evreu) şi-a propus să arate **o nouă faţetă a lupilor**, prin scenele filmate la un centru din Canada, o minirezervaţie amenajată pentru studiul lor şi atragerea publicului larg ca asistenţă. Ideea de bază a filmului consta în demontarea prejudecăţilor europene faţă de lupi şi a temerilor (?!), considerate total nejustificate, deoarece lupii „nu atacă omul decât ca să se apere''. Adevărul este că lupii atacă totuşi oamenii, cel puţin când sunt în haite şi sunt flămânzi.

A mai fost precizat faptul, că în Evul Mediu, lupii erau consideraţi demoni sau diavoli, ,,încarnări ale răului'' şi erau ucişi fără milă. Dar, noi ştim că demonii pot sălăşlui atât în unii oameni, cât şi în unele animale. Astfel, generalizarea cu pricina nu se susţine. Dacă ar fi fost aşa, astăzi specia lupilor ar fi dispărut complet sau ar fost pe cale de dispariţie.

Apoi, s-a încercat şi schimbarea referenţiarului faţă de copii. ,,Lupii nu sunt răi'', cum spun poveştile iar copiii trebuie să iubească lupii, pentru că aceştia sunt ,,magnifici, liberi şi sălbatici''. Fetiţa care umbla printre lupi, însoţită de David şi alţi câţiva bărbaţi (înarmaţi cu spray-uri iritante şi cărora le era, în mod vizibil teamă, deşi ne recomandau nouă să renunţăm la teamă…) asistă la scoaterea dintr-o vizuină a şase pui de lup şi luării a doi dintre aceştia, în timp ce lupii adulţi umblau în jurul lor, fără a se apropia prea mult (probabil temându-se, după ce au luat deja contact cu acele spray-uri iritante sau paralizante).

De ce cred că David ar putea fi evreu? Pentru că a botezat lupul conducător cu numele de Alpha (adică Primul), cu aluzie la primul popor sau poporul ales de Dumnezeu. Pentru că, a comparat destul de mult societatea omenească, cu cea a lupilor. Oare chiar aşa stau lucrurile? Pentru că, admira neţărmurit asemenea animale de pradă (văzând în ochii lor galbeni luna…) şi propunea, în mod indirect, **legea junglei** (a forţei şi dreptului celui mai puternic de a-l sacrifica pe cel mai slab decât el). Să nu uităm, că aceasta este şi mentalitatea cea mai întâlnită în Occident. Cultul cuceritorului (războinicului curajos şi invadator) răzbate din trecutul îndepărtat (cruciade) până în vremurile noastre.

Nu în zadar s-a vorbit despre ,,homo homini lupus'' (**omul ca lup pentru om**). Cu alte cuvinte, se încearcă şi pe această cale inocularea spiritului agresiv şi războinic, a instinctelor primare sau sălbatice. Este într-un fel, o chemare la întoarcerea omului la viaţa sălbatică.

Oare, câţi dintre noi ştiu însă, că mulţi români sunt jefuiţi fără scrupule în străinătate de către autohtoni sau chiar de către alţi români? Pentru bani, mulţi oameni sunt astăzi în stare de orice. Aceasta înseamnă renunţarea la umanitatea din noi şi exacerbarea instinctelor.

Tocmai de aceea, iniţiativa prezentată mai sus îmi pare mai degrabă de sorginte masonică, fiindcă **se lucrează la nivelul imaginarului colectiv, a psihicului uman şi a răsturnării unor mentalităţi**. Poate că întrebarea cea mai nimerită pentru conducătorii proiectului ar fi aceasta: dacă îi iubesc atât de mult, precum afirmă sau lasă să se înţeleagă, de ce nu aleg totuşi să trăiască cu familiile lor, cu proprii lor copii în mijlocul lor?

Probabil, că va apare curând vreun alt documentar despre şerpi, faţă de care nu trebuie să simţim nici un fel de teamă sau repulsie ş.a.m.d.

COMUNICAREA PRIN INTERMEDIUL CULTURII. MISIUNEA CULTURII ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ

1. Comunicarea inadecvată şi degradarea culturii

Etimologic vorbind, prin comunicare se înţelege acea relaţie dintre persoane, care se realizează prin mijlocirea unui limbaj, considerat însă a fi unul imperfect. Acest limbaj obiectiv este considerat de cei mai mulţi oameni astfel, deoarece nu este un mijloc de a comunica realmente. Discursul unei persoane este doar un „mijloc" de expresie, în serviciul unei personalităţi care nu este reductibilă la cele spuse („de aceea două fiinţe nu-şi vor spune niciodată totul, o dată pentru totdeauna").

Limbajul este totuşi singurul tip obiectiv de comunicare care respectă integral personalitatea celuilalt. Este nevoie de „un înalt grad de cultură şi o lungă iniţiere pentru a şti că limbajul este făcut spre a conversa şi a schimba idei". [19]

Comunicarea este în sine, de regulă un proces interactiv, un dialog care se poartă deschis şi are utilitatea lui. Nu în toate cazurile, apreciem aceleaşi lucruri într-o relaţie interpersonală, deoarece putem împărtăşi viziuni diferite. Astfel, dacă pentru Platon şi Seneca, relaţia ideală sau cea mai pură constă în „prietenie", pentru Kant ea este dată de „respect" iar pentru Max Scheller de „simpatie". Chiar şi noi înşine, putem avea o viziune proprie sau originală.

Potrivit filosofiilor actuale ale comunicării, de pildă a unui M. Buber în Germania sau E. Levinas în Franţa, care au cercetat în amănunt legile guvernării raporturilor dintre oameni, se apreciază că „problema fundamentală este cunoaşterea celuilalt". Comunicarea a fost redusă, de unii psihologi (precum Lagache din Franţa) la noţiunea de „influenţă", iar asupra acesteia se oprise şi filozoful german Fichte, în Teorie a dreptului, definind-o drept „acţiunea unei libertăţi asupra altei libertăţi", prin care ea se opune atât violenţei, cât şi indiferenţei.

Comunicarea devine inadecvată în mai multe situaţii, dar cel mai adesea se datorează evoluţiei defectuoase a culturii. Dar ce este cultura, acest concept care ni se pare ori prea vag, ori prea vast? În mod uzual, înţelegem prin cultură o anumită „formaţie socială şi intelectuală a unui individ". Dacă ne referim la un context mai larg, la o comunitate, prin cultură putem înţelege şi „o formă de civilizaţie". Aici se disting multe tipuri, corespunzătoare fiecărei societăţi, care posedă instituţiile sale particulare, exprimând în fond trecutul ei spiritual. De pildă, cultura indiană sau cea chineză, se exprimă atât în moravurile şlefuite ale acestora, cât şi în tezaurul lor cultural.

Astăzi, cultura tinde să mai aibă şi un alt înţeles. Se încearcă asimilarea ei în conceptul filosofic al „umanismului", prezent îndeosebi la Auguste Comte. Umanismul e acea doctrină morală care „recunoaşte în om valoarea supremă", propagând „principiul toleranţei" şi „ideea de progres al civilizaţiei către o formă ideală de umanitate, liberă, datorată progresului tehnic, faţă de contingenţele naturii (foame, frig, boli), cât şi faţă de ceilalţi oameni (într-o societate fără lupte, fără clase şi totuşi organizată), graţie instituirii unei constituţii mondiale ideale". Dar „acest termen de «umanism», se aplică, istoriceşte, «Religiei umanităţii» pe care Auguste Comte a vrut să o substituie aceleia a lui Dumnezeu, iar azi se aplică oricărei teorii filosofice, sociale, politice care are drept scop dezvoltarea nelimitată a posibilităţilor omului şi respectul real al demnităţii persoanei umane (ceea ce constituie un scop moral şi, de asemenea, un program economic)". Filosof al pozitivismului, el a redus morala la

[19] Didier Julia, *Dicţionar de filozofie,* Larousse, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1999, p.57.

altruism şi a considerat acest pozitivism ca un stadiu ultim al umanităţii („stadiul metafizic”), care l-a depăşit pe „cel teologic”. Prin urmare, „nu cunoaştem nimic altceva decât ceea ce ne este dat de experienţă” şi „nu există nimic absolut”. [20]

Poate că nimeni n-a analizat mai responsabil „proasta evoluţie a culturii”, decât un om de cultură în plină afirmare, şi anume Andrei Pleşu. Domnia sa avea dreptate desigur să condamne varianta actuală a „culturii de tip glossogonic”, existentă în spiritul european. Referindu-se la împărţirea filosofiei în trei categorii, de către un istoric al filosofiei presocratice (Felix Cleve), domnia sa le compara cu trei etape parcurse succesiv de cultura europeană, constatând o potrivire. Dacă iniţial, cultura era percepută a fi „un mod al cunoaşterii detaşate, neutre, a lumii şi a naturii”, mai târziu s-a trecut „de la cunoaşterea lumii la suportarea ei”. Astfel, „de la «vreau să ştiu» s-a trecut la «vreau să mă mântui», vreau să transfigurez cu demnitate suferinţa lumii”. Ambele variante de cultură erau considerate de A. Pleşu, legitime şi benefice.

Din păcate, a apărut şi o a treia variantă de cultură - „cea de tip glossogonic” -, adică „o cultură preocupată în primul rând de problema limbajului”. Astfel, „problema cunoaşterii şi problema fericirii fac loc unei probleme insolite: problema enunţului oricărei probleme”. De aceea, domnia sa declara că „asistăm la hipertrofia formularismului logic, la o amplă analitică a discursului, pe scurt la **o enormă speculaţie în jurul limbajului**, independentă de ceea ce acel limbaj comunică”, iar „**problema formulării devorează savant conţinutul formulării**”. Insistând, în mod nejustificat, asupra unei părţi a filosofiei („cea care întemeiază şi rânduieşte diferitele categorii”), neglijăm ceea ce este mai important, acele părţi care sunt cu adevărat importante („folosirea preceptelor filosofice” şi „demonstraţia”). Iată de ce, „**această deplasare a preocupărilor noastre de la conţinut la formă, de la sensul lucrului la expresia lui este una din fatalităţile epocii contemporane şi unul din semnele proastei evoluţii a culturii”**. Iar, „această manie alexandrină a veşnicei disecări a enunţurilor, cu ocultarea crescândă a sensurilor, ne face din ce în ce mai şubrezi ca oameni de cultură.” [21]

Însăşi originea termenului de „cultură” a marcat evoluţia ulterioară a culturii. Potrivit domniei sale, acesta apăruse în ambianţa latină iar „cultura romană a fost un fel de a face agricultură pe ogorul grecesc” (pe valori deja existente), adică „romanii cam asta au făcut, cel puţin până la un punct: au administrat valorile altora” şi nu întâmplător „şi astăzi, încă, a face cultură înseamnă nu o dată a manipula valori care nu-ţi aparţin, cu care nu te identifici integral, cu care nu comunici în mod autentic, deşi manipularea lor îţi dă un suspect sentiment al propriei competenţe”. Astfel, ”mai trebuie ceva dincolo de cultură, ceva care să o susţină şi care să ne susţină pe noi înşine o dată cu ea”. Altfel, „cultura intră într-un proces de degenerescenţă, cu rezultate destul de grave”. („omul livresc”, care răspunde la orice întrebare printr-un citat; „estetismul de un anumit tip”, al unor „intelectuali, foarte graţioşi, pentru care totul trebuie preluat în sfera culturii”). [22]

2. Comunicarea prin intermediul culturii. Misiunea culturii în lumea contemporană

Subiectul ales este într-adevăr vast dar şi important, mai ales pentru a pune în lumină „condiţia intelectualului din totdeauna”. A fi cu adevărat om de cultură, în condiţiile vremurilor actuale se pare că e ceva nefiresc, întrucât ştim că întreaga lume a alunecat pe o pantă materialistă, aceea a materialismului societăţii de consum. Pentru a deveni „obiect de consum”, şi cultura trebuie să fie de o anumită factură,

[20] Ibidem, p.351.

[21] Andrei Pleşu, *Minima moralia. Elemente pentru o etică a intervalului*, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1998, pp.105-106.

[22] Ibidem, pp. 102-104.

chiar dacă pare sau este îndoielnică. Putem aminti, aici de aceste orientări noi, aşa-numitele mişcări culturale (mai ales în poezie): „modernism”, „postmodernism” etc.

E adevărat că „din valorile culturii nu poţi extrage suficiente forţe” – cum susţinea dl. Pleşu într-o conferinţă în 1982. E adevărat că prin cultură nu poţi face faţă întotdeauna, onorabil „situaţiilor curente de viaţă şi cu atât mai puţin unor situaţii limită”. În asemenea cazuri şi momente, ea poate să nu ajute sau să nu fie de nici un folos. Astfel, „îţi poţi da seama ce şubredă e cultura”. Totuşi, cultura a fost mereu o redută greu de cucerit iar „cultura câştigă bătălii pe termen mai lung” şi astfel ea nu mai pare atât de descurajantă. Mai grav este însă faptul că, cultura „ nu presupune, în mod necesar, rigoare morală; din cultură nu se poate deduce un cod moral”. Aceasta înseamnă că, **începând cu epoca modernă, cultura şi morala (religioasă) s-au despărţit şi s-au îndepărtat tot mai mult, fapt vizibil pentru noi, cei de astăzi.**

Şi totuşi cultura este „un lucru necesar şi important”. Filosoful român – Constantin Noica menţiona cel puţin patru motive pentru care merită să faci cultură, pentru care cultura are dreptul a fi socotită o valoare supremă, singura pe care te poţi sprijini într-o viaţă de om:

„1. Întâi - spunea Noica - cultura, este singura sursă certă a unei bucurii permanente. [...] 2. Cultura e adevărata formă de maturitate a spiritului. [...] 3. Cultura este singurul loc în care libertatea e la ea acasă (Cultura e instanţa funciarmente eliberatoare; ea îţi dă toate dezlegările). [...] 4. Disciplina culturii e o formă foarte eficientă de igienă a spiritului. [...] Mai e ceva – spunea el: **cultura face să primeze posibilul asupra realului** [...] **cultura e singura zonă a cunoaşterii contemporane în care te poţi baricada împotriva matematicilor care cuceresc totul.** [...] cultura e singurul teritoriu în cuprinsul căreia te poţi baricada împotriva iubirii! Iubirea e o temă care te urmăreşte pretutindeni în viaţă; doar blindat în spaţiul culturii poţi avea aerul că o eludezi, că o poţi uita”. [23]

Rostul culturii sau misiunea ei până la urmă este dezvoltarea potenţialului existent în fiecare om, dar într-un sens pozitiv, în consens cu principiile morale. Cel puţin, aşa cred că ar trebui să fie. Cultura este un mijloc de a accede la înţelegerea lumii în ansamblul ei, şi totodată un mijloc de comunicare sau apropiere faţă de semenii, cu care împărtăşeşti în general aceleaşi gusturi sau valori. Acestea rezultă şi dintr-un pasaj semnificativ al d-lui Pleşu:

„Toată lumea acceptă că, uneori, sunt lucruri mai importante decât cultura. Pentru omul comun, de pildă, mai importantă decât cultura e viaţa imediată. El plasează deci un «dincolo de cultură» la nivelul empiriei zilnice. Există apoi omul politic care spune: e bună cultura, dar mai importantă e pragmatica politică, căci ea se ocupă de făurirea fericirii lumii. Cultura e o valoare secundă, de suprastructură. Există, în fine, omul religios care spune: există un «dincolo de cultură» care trebuie plasat la nivelul sacrului. Întrebarea este dacă, admiţând rând pe rând fiecare din aceste «dincolo»-uri, drumul spre ele nu e optim când trece prin cultură. Şi dacă, atunci, cultura nu e cumva **cel mai bun drum către altceva decât ea, medierea optimă, calea cea mai bună a propriei transcenderi**. [...] Între doi monahi cu la fel de intensă vocaţie spirituală (căci cultura nu poate ţine loc de vocaţie), e, poate, mai bun cel, care în plus e şi un om de cultură. [...] Cultura nu trebuie înţeleasă, aşadar, ca un capăt de drum, ca un absolut: ea poate fi însă o modalitate foarte potrivită de a viza absolutul. [...] Cultura nu dă soluţii, nu dă reţete de viaţă (decât firilor bovarice), dar face suportabilă absenţa soluţiei. **În general, cultura face totul suportabil şi mai ales face suportabil insuportabilul lipsei de convingeri în care trăim uneori.** Poate că, în această accepţie a ei, cultura este o componentă «fatală» a lumii moderne. [...] «Numai prin intermediul formelor şi structurilor culturale ne mai putem întoarce la surse, numai în cărţi mai putem găsi spiritul». O dată mai mult, cultura apare ca o mediere, singura formă de mediere – crede Eliade – care ne-a mai rămas. **O presupusă instanţă de dincolo de cultură este sensul însuşi al**

[23] Ibidem, pp. 97-101.

culturii”. [24]

Dar, cultura mai are un rost, acela de a pune temelia unui dialog permanent cu ceilalţi din jur, şi uneori cu întreaga umanitate. Un dialog cultural este benefic pentru cei care iau parte direct la el, dar chiar şi pentru cei care doar asistă neutri. Iată de ce, un scriitor insista atât de mult pe ideea fructificării dialogului: „Nu e uşor de spart cochilia în interiorul căreia ne zidim de unii singuri. [...] Mulţi dintre noi ajung să-şi irosească întreaga viaţă fără a-şi cunoaşte drumurile interioare. [...] Nu vom ajunge niciodată nişte «atotştiutori», însă **cu cât vom cunoaşte şi vom înţelege mai multe**, cu atât mai mari vor fi şansele ca lumea pe care o promovăm să înfrumuseţeze Universul, prin armonia ei. Să gândim mai profund, să nu mai respingem nici o idee pe motiv că ar fi imposibilă, nefirească sau inutilă şi mai presus de toate, **să dialogăm în permanenţă**, să ne mărturisim dorinţele şi frământările, idealurile şi incertitudinile. Greşesc oare afirmând că **dialogul reprezintă preţul supravieţuirii noastre**? …” [25]

3. Şi totuşi, fără cultură nu se poate!...

Este vizibil pentru mulţi intelectuali, că asistăm astăzi la o decădere accentuată a culturii şi civilizaţiei umane, prin propagarea unor „modele culturale” de aiurea (kitsch-ul comercial). Se poate vorbi, aşadar, chiar de o criză a culturii (alături de multe altele), determinată de faptul că oamenii au început să se preocupe exagerat de mult de existenţa lor materială şi de confortul traiului lor. Televizorul şi internetul au câştigat – se pare – competiţia cu cartea. Putem spune, că omul însuşi se face vinovat şi răspunzător pentru declinul spiritual din lumea contemporană. Nu tehnologia este de vină, ci omul care a creat-o şi pe care a integrat-o mult prea mult în viaţa sa.

Avem nevoie de informaţii corecte şi de emisiuni culturale valoroase în toate mijloacele mass-mediei. Vidul culturii autentice se face tot mai mult simţit printre noi, înstrăinându-ne şi mai mult unii de alţii. Iar cel mai tare afectaţi sunt tinerii, lipsiţi de modele culturale incontestabile. Nu ne mai pasă de acest fenomen al imbecilizării tineretului (chiar analfabetizării!), care deşi lent, are efecte pe termen lung? Putem asista în continuare nepăsători faţă de dărâmarea morală şi intelectuală a tineretului?

Astăzi, spre deosebire de trecutul mai îndepărtat „lumea se preocupă de extinderea civilizaţiei, nu de sufletul creator de cultură”, iar „**tendinţa aceasta de înlocuire a culturii prin civilizaţie se manifestă în domeniul public prin imperialism (sau neocolonialismul mai aproape de zilele noastre), prin năzuinţa de expansiune a puterii politice şi economice, prin tendinţa de a înăbuşi viaţa şi forţa creatoare a popoarelor mai slabe şi mai puţin numeroase”**. [26]

Oare, nu civilizaţia „de tip nou” a fost cea care l-a răpus pe distinsul domn de la TV, animatorul neobosit al unei emisiuni culturale de certă valoare?

„Iosif Sava a fost – potrivit lui C.T. Popescu – singurul care, în toţi aceşti ani ai politicii, negoţului şi tâlhăriei, a oferit omului de cultură **un refugiu pentru demnitate**. S-a opus cu toată fiinţa lui căruntă şi distinsă asaltului mârlăniei, pragmatismului feroce, ignoranţei mulţumite de sine, rânjetului dizolvant, kitschului dezlănţuit, divertismentului cretin. Şi lumea aceasta nouă, de orori şi porcării colorate, nu l-a iertat. [...]

Dacă fiecare fiinţă omenească ar iubi cu adevărat o altă fiinţă omenească, omenirea ar fi salvată”. [27]

Într-o lume, în care cultul fanatic al banului şi interesului personal este neîngrădit şi nelimitat,

---

[24] Ibidem, pp. 107-109.

[25] Şerban Dinger, ***Preţul supravieţuirii***, Ed. Occident, Bucureşti, 1999, pp. 18-32 şi 236-237.

[26] Petre Andrei, ***Sociologia revoluţiei***, Ed. Polirom, Fundaţia Academică «Petre Andrei», Iaşi, 1998, p. 205.

[27] Cristian Tudor Popescu, ***România abţibild***, Ed. Polirom, Iaşi, 2000, pp. 178 şi 27.

[28] P.P. Negulescu, ***Destinul omenirii***, Ed. Nemira, Bucureşti, 1994, pp. 63-64, 13-23.

„excesul de civilizaţie” se întoarce împotriva noastră. Cultura non-valorilor nu poate salva lumea, ci dimpotrivă: „Cultura însă, în înţelesul ei adevărat, e altceva. **Este înţelegerea mai adâncă a lumii şi preţuirea mai justă a valorilor ei**. [...] Cultura propriu-zisă înalţă şi înnobilează fiinţa omenească. [...] În mijlocul dificultăţilor din ce în ce mai mari, de care se loveşte la fiecare pas, sau chiar, câteodată, în faţa lipsei totale a mijloacelor de existenţă, omul cult îşi simte mai dureros ca alţii mizeria şi ajunge să condamne mai aspru ca proletarii manuali o organizare socială care nu l-a ajutat să se dezvolte sufleteşte decât ca să-l facă să sufere mai mult. [...] **Îndreptarea neajunsurilor, atât de mari, de care suferă astăzi lumea, n-ar trebui căutată atât, cum se face de obicei, în schimbarea instituţiilor, cât, mai ales, în schimbarea oamenilor”.** [28]

Cultura adevărată este cea care deschide drum către o viaţă guvernată de principii morale, în care se pune accent pe formarea şi tăria de caracter: „Dacă universităţile din Statele Unite consideră ca esenţială *educaţia caracterului*, atât de neglijată de universităţile latine, este fiindcă ştiu că omul care ajunge a se domina pe sine însuşi nu mai are nevoie să fie guvernat de alţii. Posedând o disciplină internă, care îl dispensează de orice disciplină externă, el este propriul său dictator.” [29]

Câteva aprecieri, vin să contureze sfera culturii, în ansamblul ei. Dacă pentru George Călinescu, „cultura nu e sinonimă cu lectura”, pentru Garabet Ibrăileanu, „cultura nu e un lux, este un strict necesar”, iar „**fără cultură un popor nu poate rezista în concurenţa vitală dintre popoare**”.

Se poate spune iarăşi, că în general cultura este suportul pe care ia naştere actul creator, generator de progres în societate. Progresul tehnic este adeseori stimulat de cultură. Prin urmare, cultura şi civilizaţia nu sunt noţiuni total inseparabile şi antagoniste. În acest sens, putem invoca şi opinia filosofului Petre Ţuţea: „Omul este împletit din natură şi cultură [...] Cultura este zămislită de puterile sufleteşti, iar civilizaţia de raţiunea zămislitoare de bunuri materiale.”

Asupra deosebirilor dintre cultură şi civilizaţie, se pronunţase şi Petre Andrei: „Cultura, care şi-a realizat toate posibilităţile sale în spaţiu, înţepeneşte, devine civilizaţie. Astfel civilizaţia apare ca o totalitate de stări exterioare, ca o construcţie de forme moarte, devenite, statice, ca un sfârşit al procesului de devenire culturală (de exemplu, filosofia lui Nietzche). **Cultura e dinamism, devenire, viaţă, civilizaţia este ceva devenit, încremenit, mort.** Cultura presupune o energie interioară, civilizaţia una exterioară. Se înţelege deci că secătuirea izvoarelor psihice interioare de creaţie aduce moartea culturii. [30]

Acelaşi filosof şi sociolog remarca astfel: „**Cultura duce la înţelegerea ideii de drept, de interes general şi de datorie, aşa că nu se poate vorbi despre lupta pentru respectul dreptului şi înfrângerea abuzurilor câtă vreme nu se va dezvolta prin cultură o conştiinţă puternică în fiecare individ. De aceea, statul democratic trebuie să facă din spiritual şi din cultură un scop principal al activităţii sale.**” [31]

Observăm, prin urmare, legătura puternică pe care o poate avea cu morala, în condiţiile în care statul sprijină acest lucru, acordând întâietate domeniului cultural, învăţământului şi nu se arată indiferent nici faţă de spiritualitatea poporului său.

Nu trebuie să neglijăm nici distincţia pe care o face criticul Tudor Vianu, afirmând categoric că „este absolut necesar să evităm confuzia care se face uneori între cultura totală a sufletului – ideal înalt şi ultim al efortului cultural – şi ceea ce se numeşte cultură generală”. Prin cultură generală „se înţelege

[29] Gustave Le Bon, ***Psihologia maselor***, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1991.
[30] Petre Andrei, op. cit., pp. 199-200.

[31] Petre Andrei, ***Filozofia valorii***, Ed. Polirom, Fundaţia Academică «Petre Andrei», Iaşi, 1987, p.9 (comentariu în Prefaţă aparţinând lui Nicolae Râmbu)

mai degrabă o mobilare a minţii cu cunoştinţe de tot felul, împrumutate tuturor domeniilor spiritului omenesc.[32]

Într-o formă concisă este exprimată şi opinia preşedintelui (scriitorului) Václav Havel: „Instrumentul de bază al făuririi acestei conştiinţe de sine a societăţii este cultura ei. [...] **Prin cultură, societatea îşi aprofundează libertatea şi descoperă adevărul**.” [33]

Un alt scriitor remarcabil – dl. Octavian Paler, face o succintă analiză comparată între civilizaţie şi cultură: „Civilizaţia doar «modernizează» bruta din noi, o învaţă ipocrizia şi bunele maniere, pe când cultura o ucide. Apoi civilizaţia se poate mulţumi să-l transforme pe analfabet în semidoct, pe când, în cultură, semidocţii sunt chiar mai periculoşi decât analfabeţii.” [34]

Spre final, îmi îngădui să reţin atenţiei şi două „formulări ortodoxe”. Astfel, părintele Teofil Pârâian spune: „Ce este un om cult? Un om care învaţă tot şi uită tot! Dar, oricât ar uita, tot îi mai rămâne ceva. Cultura îl şlefuieşte, îl netezeşte, îl modelează. Aşa este şi cu credincioşii la biserică. Ei vin să asculte mai ales predica. Chiar dacă uită, tot le mai rămâne ceva”. Iar părintele Constantin Galeriu mărturiseşte pe marginea acestui subiect: „Astăzi sunt îmbrăţişate tot mai des **cultul plăcerii (eroticului) şi cultul mâniei (violenţei) prin intermediul mass-mediei**. Nu pofta plăcerii, neîmplinirea ei, voinţa de putere; nu acestea ne îmbolnăvesc, ci **vidul spiritual, lipsa de sens a existenţei**”.

4. O palmă dată culturii române: demolarea lui Eminescu

Poate că titlul de mai sus ridică unele semne de întrebare, dar din nefericire acesta exprimă o crudă realitate şi un barometru al vremurilor tulburi în care ne scăldăm şi astăzi. O realitate tristă şi cutremurătoare, generatoare de reflecţii profunde şi luări de poziţie. **A lua atitudine pe acest subiect mi se pare un lucru firesc şi extrem de necesar, întrucât problema care se ridică este una foarte gravă.** Chiar dacă, în epoca de tristă amintire, cea a lui Ceauşescu, s-au făcut şi exagerări în privinţa lui Eminescu (pentru a fi pe placul puterii comuniste sau a sprijini indirect cultul personalităţii dictatorului Ceauşescu), aceasta nu înseamnă că marele poet şi jurnalist trebuie să împărtăşească aceeaşi soartă. Vinovaţi sunt acei scribi şi corifei, care au transformat imaginea lui Eminescu într-o caricatură („cel mai mare filosof”, „cel mai mare savant” etc. etc.). **Eminescu a fost şi va rămâne ceea ce este: un spirit incomensurabil, de „natură universală”, un gânditor şi poet genial, dar şi un jurnalist absolut remarcabil.**

Campania mediatică declanşată împotriva sa (televiziune, presă, radio) este prelungită în sfera învăţământului de stat, prin unele manuale alternative (şi programe şcolare, probabil). Este întărită de articole, studii şi cărţi apărute după 1989 (chiar de către unii autori evrei!), de întâlniri culturale şi chiar de sondaje, care şi ele încearcă să inducă o nouă imagine a lui Eminescu, falsă şi depreciativă. Campania aceasta are ca susţinători mai ales reprezentanţii „valorosului” modernism sau postmodernism (din sfera poeziei), precum şi anumite cercuri evreieşti care îi reproşează „naţionalismul” şi „antieuropenismul”, potrivit acuzei de „xenofobie”.

Dacă Eminescu a fost într-adevăr xenofob sau antisemit, acest lucru reiese din analiza operei sale publicistice. Şi reiese destul de clar că n-a fost astfel. Numai în mod tendenţios şi răuvoitor, a putut fi etichetat ca „necorespunzător”, pesimist, romantic, visător, nebun etc. etc. În realitate, Eminescu a fost dimpotrivă, iar crizele sale de furie erau în mare măsură justificate şi scuzabile. Acea zi fatidică – 28

---

[32] Tudor Vianu, ***Studii de filosofia culturii***, Ediţie îngrijită de Gelu Ionescu şi George Pană, Ed. Eminescu, Bucureşti, 1982, p.159.

[33] Václav Havel,***Viaţa în adevăr***, Ed. Univers, Bucureşti, 1997, p.33.

[34] Octavian Paler, ***Vremea întrebărilor. Cronică a unui timp plictisit de morală***, Ed. Albatros (Universal Dalsi), Bucureşti, 1995, pp.270-299.

iunie 1883, când s-au întâmplat mai multe lucruri surprinzătoare, a însemnat începutul perioadei tragice din existenţa sa, a agoniei sfârşitului. Biletul trimis de soţia lui Slavici lui Titu Maiorescu (chemat să vină să-l ia pe Eminescu, fiindcă era „rău" şi „înnebunise"), desfiinţarea în aceeaşi zi a societăţii „Carpaţii", al cărei preşedinte era (având circa 20.000 de membri şi simpatizanţi; scopul ei fiind strângerea legăturilor cu românii din provinciile ocupate – Ardealul, Bucovina de Nord, şi Basarabia) şi arestarea sau exilarea apropiaţilor săi, trădarea lui de Grigore Ventura (redactor la un ziar la care colabora Eminescu, suspendat şi acesta) prin chemarea poliţiei (pentru a ridica „un nebun" de la baia Mitraşevschi), erau tot atâtea motive de a-ţi pierde cumpătul. Din acea zi, i s-a pus astfel eticheta de „nebun", şi potrivit convenţiilor epocii, n-a mai putut accede la funcţii publice şi a fost silit să trăiască din mila altora şi mai ales a celor care i-au înscenat nebunia şi i-au distrus cariera profesională şi reputaţia!

Ce motive avea Eminescu să-şi calce în picioare volumul său de versuri, scos de Titu Maiorescu la sfârşitul anului 1883? Nu este edificator acest lucru, ţinând seama de faptul că Maiorescu insistase de atâtea ori să-şi dea doctoratul, că îi publicase în volum doar 64 de poezii (fără altele, din care ar fi rezultat patriotismul său curat sau naţionalismul) sau că acest critic declarase că în tinereţe fusese francmason? (vezi cartea lui Alexandru Oprea, ***Pe urmele gazetarului Eminescu***). Eminescu luptase atât de mult pentru drepturile românilor din provinciile ocupate (cu forţa sau „diplomaţia"), luase apărarea în dese rânduri unor societăţi româneşti culturale (în care figurau printre mulţi alţii, Aron Pumnul, Ciprian Porumbescu) iar pentru acest românism sau patriotism al său, exprimat îndeosebi în poemul „Doina" şi participarea la Serbarea de la Putna (proiectată ca un congres anual studenţesc), pentru pamfletele şi articolele sale politice, a fost în cele din urmă scos din joc.

Pe lângă înscenarea şi lovitura dată atunci, pe lângă fabricarea mitului nebuniei lui Eminescu (întărit şi de criza afectivă faţă de Veronica Micle), pe lângă nedreptăţirea poetului (prin crearea unei imagini false, de care am mai vorbit, dar şi prin nepunerea în circulaţie universală a operei sale prin eventuale traduceri care se impuneau), pe lângă toate acestea (inclusiv nerecunoaşterea luptei sale politice pentru unirea românilor şi salvarea fiinţei naţionale etc. etc.), astăzi se pune în discuţie valoarea lui Eminescu (?!) şi gândirea sa în ansamblul ei. Deşi, sondaje făcute recent în „România literară" şi „Jurnalul Naţional" îl plasează tot pe primul loc în ierarhia preferinţelor culturale.

Actuala campanie de denigrare şi devalorizare, prin demolarea lui Eminescu şi trecerea lui în rândul anonimilor, nu urmăreşte altceva decât să şteargă din memoria românilor naţionalismul eminescian şi să prevină apariţia unui astfel de naţionalism (autentic) în prezent. Globalizarea nu poate suferi naţionalismul, altădată folosit pentru dezagregarea imperiilor. Astăzi, prin excluderea şi punerea la zid a naţionalismului, se încearcă dezagregarea identităţilor naţionale. Naţiunile trebuie astfel să dispară în viitor. Privită în substratul său, gândirea eminesciană este contrară noii ideologii universale şi Republicii Universale. Nu întâmplător, Eminescu s-a referit la „Alianţa izraelită" şi la planurile acesteia („croind charte şi resbele" – Charta drepturilor omului, potrivit contractului social al lui J.-J. Rousseau). Nu întâmplător, a criticat atât de mult opera lui Rousseau şi ideile comuniste (mai ales ale lui Saint-Simon).

Dar, ceea ce n-am precizat încă, este faptul că această campanie „anti-Eminescu" din toate sferele de activitate, unde şi-a făcut apariţia, reprezintă în fond un atac la adresa culturii române (atât de îndatorate faţă de personalitatea lui Eminescu). Este un act care lezează demnitatea naţională, întrucât Eminescu este într-adevăr „expresia integrală a sufletului românesc" şi „omul deplin al culturii româneşti". Este un act incredibil de barbarie culturală şi de denaturare a adevărului istoric! Un adevărat act de sinucidere culturală şi o profanare a memoriei sale, a geniului său. Denigrat şi astăzi, de către unii, dar mai ales în propria-i ţară, pe care a iubit-o neţărmurit, ne mai mirăm de ce nu a răzbătut modelul cultural eminescian în lume? Şi totuşi el, a

răzbătut indirect, prin „complexul Orfeu”, prin personalităţi precum Mircea Eliade, Emil Cioran …

În cultura română, Eminescu a exercitat o influenţă covârşitoare şi imposibil de cuantificat. Contemporanii, în general, doar l-au considerat un „geniu inexplicabil“ printre ei, dar până şi „prietenul” său, Titu Maiorescu, îl numise „rege al cugetării omeneşti”. Eminescu a influenţat nu doar pe contemporanii săi, ci mai ales noile generaţii de intelectuali. Contribuţia sa la formarea limbii literare româneşti a fost considerabilă, iar prin acţiunile sale îndrăzneţe pe tărâmul publicisticii (şi cu precădere, al politicii) a influenţat însăşi dezvoltarea societăţii româneşti, împiedicând transformarea României într-o colonie sau ,,Americă dunăreană”, în care românii să ajungă o minoritate naţională oarecare.

Eminescu s-a impus drept un model cultural inegalabil, determinând naşterea altor modele culturale precum profesorul Nae Ionescu, care la rândul său (mai ales în domeniul filosofiei) a contribuit la formarea unei generaţii strălucite de intelectuali precum Nae Ionescu, Emil Cioran, Mircea Eliade, Nichifor Crainic, Petre Ţuţea, Constantin Noica, Mircea Vulcănescu, Lucian Blaga ş.a. Ideile sale, au fost apreciate chiar de mari istorici precum Nicolae Iorga, A.D. Xenopol, Ioan Scurtu şi au fost valorificate de foarte mulţi intelectuali români.

Ca şi Eminescu, filozoful Nae Ionescu, a fost ,,un servitor al naţiei lui şi al divinităţii” (potrivit lui V. Băncilă). **Religia şi naţiunea, au fost pilonii de rezistenţă ai poporului român dar şi ai gândirii eminesciene (continuată admirabil de Petre Ţuţea ş.a).**

Din păcate astăzi constatăm devalorizarea operei atât a lui Eminescu, cât şi a tuturor celor care i-au continuat „din nefericire” ideile sale. Chiar filozofii români, sunt prezentaţi tendenţios în dicţionarele de filosofie (a se vedea cazul lui Petre Ţuţea, Constantin Noica, în mod special).

Detractorii lui Eminescu sunt şi detractori ai naţionalismului românesc autentic. Demolarea vârfurilor culturii române nu este nici accidentală şi nici inconştientă. Culturile naţionale şi naţiunile trebuie să dispară, ca fiind inutile şi arhaice! Aceasta este intenţia internaţionalismului şi globalizării.

Potrivit unui filosof român, *,,Eminescu e atât de mare fiindcă nu s-a lăsat în nici un fel «corupt» de gândirea altora.* ***Aceasta este adevărata cultură*** *[...] Cu toate acestea, moştenirea lui Eminescu n-a intrat convingător în circuitul de valori europene şi universale (a se căuta cauzele!) împărtăşind soarta culturii române, în general [...] Deja în 1936,* A.D. Xenopol *Mircea Eliade putea scrie: «Marele noroc al lui Eminescu a fost că s-a născut încă destul de devreme; s-a născut într-un timp când nu era o crimă împotriva statului să predici cel mai îndârjit românism, într-un timp în care nu se făceau reclamaţii la Paris». De atunci se fac mereu reclamaţii, în toată lumea, împotriva* ***naţionalismului românesc*** *„conştiinţă grea de păcate de care intelectualii acestui popor trebuie definitiv tămăduiţi!”.* [35]

5. Starea deplorabilă a comunicării. Rolul intelectualului şi a presei culturale.

La o analiză a întregului fenomen mass media, se conturează aceeaşi criză profundă, pe care o resimţim şi în alte domenii. Ca şi în zona „economicului”, şi aici se observă infiltrarea masivă a „politicului”. Întâlnim tot mai adesea informaţii false sau subiective, angajări pătimaşe ori patetice, ştiri neverificate în prealabil, manipulări ale opiniei publice în folosul unor politicieni şi grupuri de interese, ca să consemnăm doar unele fapte ce atestă starea comunicării şi a dialogului din România.

Prin „bombardamentul mediatic”, se creează „o structură mentală, o reprezentare a lumii «fabricată» de aceste medii atotputernice”, iar mass media are ,,puterea de a defini, eticheta şi construi realitatea”. Astfel ,,elementul cheie al medierilor care au loc în spaţiul public între putere şi societatea civilă, între individ şi opinia publică îl formează mass media, mai precis grupul comunicatorilor”, dar

[35] Ibidem, pp. 26-164.

această mass medie ar trebui să fie „o piaţă liberă a ideilor, un fenomen al schimbului de opinii şi al criticii.” [36]

Dintre mijloacele de informare, ca audienţă se detaşează televiziunea ca principal mijloc, dar în care „informaţia devine divertisment” iar „educaţia este în pierdere”. Potrivit istoricului Dinu C. Giurăscu, „**televiziunea a devenit cel mai eficace instrument de modelare a opiniei publice şi de spălare a creierelor**”. „Fiindcă omul «vede» pe ecranul TV nu realitatea în toată complexitatea ei, adesea contradictorie, ci **ceea ce realizatorul sau patronul TV sau regimul politic, fie el şi democratic, vrea şi urmăreşte să-i arate**”. Şi „fiindcă a «văzut» cu proprii săi ochi, omul este îndemnat să şi creadă că realitatea se prezintă potrivit imaginilor de pe micul ecran”. Astfel, „se oferă sutelor de milioane de privitori **iluzia obiectivităţii**, obiectivitate care de fapt, este foarte bine dirijată şi conturată.” [37]

S-a constatat deja conturarea unui nou sistem mass media global, ca „principal instrument al revoluţiei din lumea în schimbare rapidă a prezentului” (A. Toffler) **Televiziunea „şi-a instalat stăpânirea pe tot globul”**. Iată de ce, putem spune că în cazul manipulării, televiziunea este principala armă şi mijlocul cel mai eficace al acesteia. Se încearcă astăzi şi crearea unei opinii publice internaţionale, aflată deocamdată într-o fază incipientă.

O certitudine este însă faptul că „există o **luptă politică enormă** în legătură cu cine ar trebui să controleze mass-media şi ce fel de mesaje ar trebui ea să conţină” iar „tranziţia de la dictatură, cenzură, monopolul informaţiei şi reprimarea drastică a opiniei la o democraţie autentică a comunicării **necesită un drum lung, numai în aparenţă mai uşor de parcurs decât acela al reformei şi tranziţiei la o economie de piaţă** – sesiza Ioan Drăgan”. Iar „presa este absorbită total de partizanatul politic, de convulsiile, incertitudinile şi frustrările tranziţiei.” [38]

Nu trebuie uitat că, la noi în România, „televiziunea şi radioul naţional au fost, în primii ani posttotalitari, **instrumente ale puterii politice**”. Potrivit d-lui Emil Hurezeanu, „atât conflictele politice, cât şi manifestările de violenţă socială şi interetnică au fost provocate şi dirijate, în sensul puterii, prin radio şi televiziune”, în timp ce presa, substituindu-se acţiunii politice contrare, şi-a transformat discursul în „**denunţ**”. Astfel „informaţia propriu-zisă, analiza calmă, comentariul aplicat au fost subordonate unor pasiuni editoriale patetice.” De asemenea, domnul Peter Gross aprecia că „jurnalismul român este bazat pe opinie, senzaţionalism şi informaţie incompletă”, având ca dimensiuni structurale: „caracterul partizan şi polemic, prioritatea opiniei şi dezbaterii de idei, angajare pătimaşă, **stil jurnalistic dominat de intenţia de a convinge, şi nu de a informa**.” [39]

În opinia doamnei Valeria Guţu Romalo, se impune o constatare, care reflectă realitatea: „În goană după câştig, multe publicaţii actuale exploatează (şi cultivă) prin «ştirile» oferite interesele derizorii şi curiozitatea adeseori morbidă a cititorului, neglijând informaţiile social-constructive, necesare şi utile adaptării la exigenţele (şi posibilităţile) unui tip de organizare a vieţii sociale profund diferit de cel precedent”. De asemenea „România acestor ani de tranziţie nu excelează ca spaţiu de comunicare, susţine Ion Bogdan Lefter: «Circulaţia informaţiilor fiind precară, au - în compensaţie - o mare vitalitate zvonurile, bârfele, stereotipurile anecdotice care substituie realitatea de fapt. [...] Cultura dialogului, a comunicării dezinhibate, a transparenţei, a circulaţiei eficiente a informaţiei nu se poate dezvolta decât în societăţile unde există libertate de exprimare». Or, perturbaţiile comunicării pe scena publică indică şi ele, în chip fidel, problemele generale ale lumii româneşti şi ale tranziţiei convulsive.”

[36] I. Maxim Danciu, ***Mass media: comunicare şi societate***, Ed.Tribuna, Cluj-Napoca, 2003, pp.161-162.
[37] Ibidem,p.167.

[38] Ibidem, pp.171-177.
[39] Ibidem, pp.178-179.

40

Relevantă este şi opinia exprimată de dl. Nicolae Manolescu, actualul preşedinte al Uniunii Scriitorilor Români: „«Manipularea informaţiei se cunoaşte la noi mai ales sub forma intoxicării. Eu cred că, la ora actuală, dacă am încerca să stabilim un procentaj între informaţia corectă şi informaţia falsă, manipulată, tendenţioasă, mai bine de jumătate din cantitatea totală de informaţie vehiculată ar cădea în a doua categorie. La această situaţie contribuie, mai mult sau mai puţin, toate mijloacele de informare».''

Fără să nege că există şi jurnalişti români foarte buni, care îşi fac meseria aşa cum trebuie, N. Manolescu crede că, din păcate, lipsa de pregătire este fenomenul generalizat. Ziaristul român nu reuşeşte să scape de efectele negative ale zvonisticii, pentru că **nu are nici cultură, nici educaţie de specialitate necesare**: „Ziaristul român nu este educat în spiritul meseriei pe care o practică. Câtă vreme el **publică ceea ce i se spune** şi nu simte nevoia să facă nici măcar un post-scriptum sau o simplă menţiune că sursa este incertă, neverificată, neverificabilă etc., înseamnă că acest lucru, de fapt, nici măcar nu îl interesează! De aici pleacă totul. Când am spus «cultura ziaristului», m-am referit şi la faptul că **noi nu avem încă ziarişti specializaţi**...” [41]

„În asemenea condiţii nici nu e de mirare, cum a subliniat de pildă Horaţiu Pepine, şi nu numai el, că limbajul presei româneşti jurnaliere are o preferinţă foarte accentuată pentru ***stilul colocvial*** *(atât de contestat de pildă de dl. Andrei Pleşu) dus până la exprimări argotice: «Sunt nenumărate exemple care pot ilustra tonul glumeţ acolo unde se impune sobrietate, familiaritatea acolo unde se cere distanţă respectuoasă sau ironia acolo unde mai potrivit ar fi tonul modest [...] Limbajul acesta pare să vorbească despre o lume fără ierarhii motivate, în care totul este arbitrar şi, prin urmare, contestabil. Guvernul este o gaşcă de hoţi de buzunare, poliţiştii şi judecătorii sunt lupi paznici la stână. Aşezarea lor socială nu poate inspira respect, ci doar batjocură sau chiar adversitate [...] Jurnalistul de tranziţie* ***privează de demnitate*** *întreaga viaţă publică, opţiunile sale stilistice nefiind acelea care poartă amprenta jurnalismului de calitate, ci chiar «stilul unei societăţi, care nu se respectă pe sine»*”. [42]

Criza mass mediei e indisolubil legată nu numai de pregătirea sau vocaţia comunicatorilor, în a prezenta informaţia nealterată, ci şi de starea ei materială.

Astfel, ***„mass media poate fi influenţată cel mai uşor dacă are o situaţie financiară precară, iar în România se poate spune că cea mai mare parte a publicaţiilor nu au tocmai o situaţie financiară comodă;*** *[...] «media se află pentru prima dată în cei 11 ani, într-o situaţie critică din punct de vedere economic, iar slăbiciunea economică o face foarte vulnerabilă [...]* ***Presa este puternică atunci când stă pe picioarele ei, fiind independentă economic*** *» (Stelian Tănase). Iar, „problema spinoasă rămâne în continuare nu atât adoptarea unui nou cod deontologic al jurnaliştilor (există cel adoptat de Clubul Român de Presă), cât* ***respectarea acestuia*** *în instituţiile de presă şi în activitatea de zi cu zi a jurnaliştilor. Faptul că ştirile trebuie să fie adevărate a început să-i preocupe pe jurnaliştii noştri de puţin timp, recunoaşte deschis Adrian Onciu: «Majoritatea ziarelor româneşti fac propagandă în aproape fiecare pagină: unele din ele promovează o anume linie de partid, altele reflectă interesele personale ale unui patron şi nu puţine îmbină armonios cele două tendinţe [...]* ***Trebuie să admitem că problemele de etică nu se regăsesc tocmai printre cele mai intense preocupări ale patronilor şi editorilor de mass-media, cel puţin în România începutului de mileniu.***” [43]

Ţinând cont de cele afirmate până acum, se impune mai mult ca oricând afirmarea intelectualului

---

[40] Ibidem, pp.182-184.
[41] Ibidem, pp187-188.

[42] Ibidem, pp 184-185.
[43] Ibidem, pp 202-208.

român şi a presei culturale în mod special, a culturii autentice şi eticii în întreaga sferă a mijloacelor de comunicare. De aceea vom spune următoarele:

„*«Nu e normal ca ziariştii să aibă pe mai departe sindicate controlate tot de patroni. E revoltător să nu existe nici astăzi un cod deontologic unitar al jurnalistului, iar binele şi răul să fie arbitrat de baroni ai presei, de o oligarhie patronală interesată mai mult de problemele sale politico-financiare decât de morală, de adevăr, de corectitudinea informării» (M. Coman) [...]*

*S-a subliniat în repetate rânduri că în orice ţară civilizată din lume statul subvenţionează cultura scrisă, că **revistele de cultură** nu reprezintă nicăieri un lux pentru elitele momentului, că ele nu sunt publicaţii de partid şi nici nu trebuie să facă ceva în vreun scop propagandistic în favoarea unei politici sau a alteia, în fine, că ele nu sunt produse perisabile de consum ca alte bunuri, care să aducă un câştig imediat. S-a precizat, de asemenea, că ele sunt rentabile şi eficiente astfel şi pe bătaie mai lungă, pentru că **acţionează formativ asupra omului, şi ca atare, sunt răspunzătoare de mentalităţi şi de schimbarea lor în timp** [...]*

Să recunoaştem totuşi că în presa culturală se face până la urmă jurnalism. Desigur, este unul ceva mai bogat în informaţii şi în acelaşi timp mai rafinat în expresie decât acela pe care îl întâlnim de obicei în ziare, fie ele centrale sau locale, sau în periodicele-magazin care oferă mai mult divertisment. Este un jurnalism practicat mai ales de scriitori, dar şi de o categorie destul de largă de oameni instruiţi în multe alte domenii. Dacă am vrea să simplificăm puţin, am spune că presa culturală este scrisă de intelectuali. Bineînţeles, există multe păreri despre ce este un intelectual, dar s-a putut constata prea adesea - cel puţin la noi, la români - că este confundat cu simplul posesor de diplomă universitară ori cu autorul uneia sau mai multor cărţi tipărite.

*O definiţie mai precisă - iar noi o preluăm pe aceea a lui Jöel Roman, filosof, fost director al revistei «Esprit» - ne spune că **intelectualul este «cel al cărui vocaţie este aceea de a se adresa societăţii»**. Nu cunoştinţele de expert în ceva anume îl fac pe cineva să fie intelectual, nici cărţile publicate, oricât de savante ar fi ele, ci o anume **angajare civică**, angajare care ţine atât de valori , cât şi de faptul că este o conştiinţă critică în raport cu societatea în care trăieşte. În esenţă, s-ar putea spune că funcţia intelectualului este aceea de a ajuta societatea să se înţeleagă pe sine însăşi. De fapt, el este acela care vine să organizeze «spaţiul public», care este prin excelenţă un spaţiu al interlocutorilor, al schimburilor de argumente, al dezbaterilor libere. Aici intelectualul ia cuvântul, dezvoltă anumite teze, produce anumite analize, face propuneri, într-un cuvânt: **este activ în cetate**. Ceea ce s-a mai putut constata este faptul că demonstraţia îi favorizează de regulă pe intelectuali ca agenţi civici şi îi face mai vizibili tocmai pentru că sunt mai buni comunicatori (Dacă intelectualul nu trăieşte într-o democraţie, funcţia sa este fie protestară, fie de auxiliar al puterii). Scurt spus: **doar într-o democraţie poate un intelectual să-şi joace până la capăt cu adevărat rolul său, anume acela de a lumina, de a urni, de a participa la dezbatere**. Dificultăţile care se ivesc pentru intelectuali într-o democraţie reală provin cel mai adesea din situaţia că toată lumea participă la dezbatere. De unde şi tensiunile obişnuite ce caracterizează dezbaterile publice [...]*

*Avantajos ar fi ca presa noastră culturală să fie dinamică şi suficient de consistentă în aspectele sale formative. Din păcate, ea este astăzi mai mult statică. Totuşi o anumită speranţă există şi de ea trebuie să profităm. Ea este asigurată de tinerii studioşi care se angajează deja în spaţiul public şi care vor să se afirme ca autori responsabili în cultură. Avem convingerea că nu ne înşelăm asupra acestui fapt. **De aceea şi presa culturală trebuie susţinută de toţi aceia care nu ignoră acest important factor de schimbare. Pentru că tinerii vor da tonul în cultura română de mâine.***" [44]

Societatea actuală are nevoie de normalizarea raporturilor dintre participanţii la dialog sau comunicatori. Avem nevoie de o conştiinţă morală şi să identificăm cu claritate acest lucru – ce se

[44] Ibidem, pp.196-216.

întâmplă cu noi?; avem nevoie de acea capacitate de a ne privi în oglindă şi de a ne analiza personal. Este trist că am ajuns doar să supravieţuim, să nu mai trăim decent, spre deosebire de clasa politică izbăvită economic şi răsfăţată de soartă.

,,Spaţiul politic a devenit - potrivit d-lui Dan Puric - *un spaţiu care ne trage înapoi, reprezintă o gestionare nereuşită iar omul politic, dotat cu o altă fiziologie decât intelectualul este un exemplu nereuşit. La noi, intelectualii se retrag într-un turn de fildeş, amorţesc în discurs, mimează doar prezenţa. Noi avem nevoie de* ***un altfel de intelectual****, care să vorbească, concret şi la obiect, să găsească soluţii, să nu fie nici populist, dar nici elitist. El trebuie să fie cu adevărat un* ***trezitor al naţiunii****. Aşa cum i-am ovaţionat pe nemţi, pe ruşi şi mai recent pe_americani şi aşteptăm acum pe cei din Uniunea Europeană, poate că ar trebui, mai mult ca oricând să-l aşteptăm pe Dumnezeu.''*

Aş vrea să cred că România nu e iremediabil pierdută şi că n-a secătuit de tot inteligenţa din neamul acesta, răstignit pe crucea istoriei sale.

MODERN ŞI TRADIŢIONAL ÎN MODUL DE VIAŢĂ AL ROMÂNILOR PREZENŢI ÎN STRĂINĂTATE

1. INTRODUCERE. PRECIZĂRI CONCEPTUALE

Înainte de toate, sunt necesare anumite precizări legate de cei doi termeni: „modern'' şi „tradiţional''. Distincţia este utilă, cu atât mai mult cu cât sfera conceptuală a acestora este în general destul de largă şi dificil de analizat.

Din punct de vedere etimologic, va trebui să admitem că ideea sau conceptul de modern este susceptibilă de mai multe înţelesuri, dar asemănătoare: „1. Care aparţine timpului prezent sau trecutului apropiat; în pas cu progresul actual; nou, recent… 2. Care acceptă, cultivă idei, moravuri etc. noi, la modă… 3. Potrivit ultimei mode; la modă… 4. Care aparţine unei epoci posterioare antichităţii… 5. Care cultivă un rol preponderent disciplinelor umaniste… ; scriitor, artist, învăţat care aparţine perioadei de după Renaştere…'' [45]

Cât priveşte cel de-al doilea termen - tradiţional, avem iarăşi câteva sensuri: „1. Care este întemeiat pe o tradiţie, care este conform unei tradiţii: cultură tradiţională; artă tradiţională; educaţie tradiţională; 2. Care funcţionează potrivit unei tradiţii; care se conformează unei tradiţii: societate tradiţională; şcoală tradiţională; 3. Care trăieşte, acţionează potrivit regulilor fixate prin uz într-o anumită colectivitate: ţăran tradiţional; 4. Care este consacrat prin uz, care a intrat în obicei; obişnuit…[46]

Analizând şi alţi termeni, din familia de cuvinte a acestora, vom avea surpriza să constatăm că, de pildă, modernismul care într-un dicţionar mai vechi însemna: „1. Însuşirea de a fi modern, caracterul a ceea ce este modern; atitudine modernă; preferinţă (exagerată) faţă de tot ceea ce este nou, modern. 2. Curent sau tendinţă din arta şi literatura sec.XX, care neagă tradiţia şi susţine principii de creaţie noi – Din fr. modernisme.'' [47], în alt dicţionar, mai recent, este explicat astfel: „1. Preferinţă pentru tot ce este modern, nou; tendinţă, spirit de inovare (în limbă, în expresie, în artă); modernitate: modernismul său şochează; 2. Manifestare, atitudine preponderent sau exclusiv modernă; 3. Nume generic pentru curentele şi şcolile din sec. al XX-lea…[48]

Aceeaşi schimbare se poate remarca şi în ce priveşte termenul moderniza. În dicţionarul Academiei Române, acesta desemnează: „A adapta la cerinţele, la exigenţele prezentului, a face să corespundă acestor cerinţe; a înnoi. ♦ A da unui lucru un aspect modern, conform gusturilor şi cerinţelor actuale. ♦ Spec. A modifica limba unui text din trecut în conformitate cu normele limbii actuale. – Din fr. moderniser.'' Iar, în cel nou (al Ed. Litera Internaţional), înseamnă: 1. (tr.) a da unui text un caracter, un aspect modern; a modifica limba unui text actualizând-o; editorul a modernizat limba autorului; 2. (tr.) a adapta la realităţile prezentului; a înnoi, a face să corespundă stadiului contemporan al progresului: investitorii străini vor moderniza uzinele; 3. (refl.) a adopta obiceiuri, comportamente etc. moderne; a deveni modern: poartă fustă mini, s-a modernizat! [Din fr. moderniser]

Prin urmare, sensul termenului „modern'' (şi al familiei sale de cuvinte) tinde să se schimbe şi să fie elogiat, în timp ce „tradiţia'' şi „tradiţionalismul'' (din sfera „tradiţionalului'') capătă o conotaţie negativă. Ca argument în acest sens, pe lângă ceea ce s-a arătat mai sus, stă „definiţia''

---

[45] Ioan Oprea; Carmen-Gabriela Pamfil; Rodica Radu; Victoria Zăstroiu, *Noul dicţionar universal al limbii române*, Ed. Litera Internaţional, Bucureşti-Chişinău, 2006, p.837.
[46] Ibidem, p.1516.
[47] *Dicţionarul explicativ al limbii române*, realizat de Academia Română, Ed. a II-a, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1998, p.645.
[48] Ioan Oprea…, lucr.cit., ibidem.

tradiţionalismului din dicţionarul de tip ,,modern'': ,,1. Ataşament (exagerat) faţă de ideile, de concepţiile, de obiceiurile sau de tehnicile tradiţionale; atitudine dictată de acest ataşament; 2. Orientare social-politică şi culturală caracterizată prin supralicitarea elementelor tradiţiei ca valori în sine şi prin respingerea noilor valori, produse de evoluţia social-politică şi culturală. [Din fr. traditionalisme] '' [49]

La o privire mai atentă, vom remarca opoziţia tot mai evidentă între modernitate şi tradiţie, mai precis între spiritul modern (ultraprogresist, secularizat, tributar tehnicii şi ştiinţei) şi spiritul tradiţional (conservator, religios, respectând Sfânta Tradiţie).

Se poate observa, de asemenea, că termenul de ,,modern'' devine tot mai apropiat de cel de ,,civilizat'', că în limbajul uzual ele se identifică adeseori. Dar, ce înţeleg oamenii moderni prin ,,civilizat''? Dicţionarul Academiei explică: ,,1. Care are o cultură şi o tehnică înaintată, care a ajuns la un nivel superior de civilizaţie, la un standard de viaţă ridicat. 2. Care este manierat, politicos…''

Observaţi cât accent se pune în definiţia de mai sus pe ,,tehnică'' şi ,,standard de viaţă'', care nu pot fi, evident, decât superioare.

Pornind de la cele spuse de dr. David Korten, fost înalt funcţionar într-o agenţie internaţională de dezvoltare, deci care a cunoscut din interior ceea ce se întâmpla (inclusiv interesele americane în zona respectivă), trebuie să analizăm noi înşine acest fenomen al imigrării forţei de muncă din România şi emigrarea unor familii româneşti în Occidentul secularizat, fenomen pe care nu-l putem trece cu vederea, având în vedere fie şi numai faptul că peste trei milioane de români au fost sau sunt plecaţi la muncă şi o parte destul de însemnată s-a stabilit deja acolo.

Lăsând deoparte aportul financiar pe care îl aduc unii dintre ei pentru familiile şi rudele lor din ţară, implicaţiile sunt cu mult mai importante şi profunde.

În primul rând, aş considera că se înregistrează o depopulare sau o scădere demografică semnificativă, iar prin exodul unor specialişti sau tehnicieni, ne putem confrunta tot mai mult cu o nouă problemă, vizând aducerea altor persoane care să-i înlocuiască (ceea ce în unele locuri, este foarte dificil, şi există destule cazuri în acest sens, consemnate de mass-media). Credeţi oare că aducerea unor grupuri masive de străini din Est (chinezi, etc.) pentru a acoperi golurile create, va fi soluţia şi încă soluţia cea mai adecvată?

În al doilea rând, consecinţele culturale şi spirituale sunt extrem de importante, iar despre globalizarea culturală am tot vorbit în această antologie. Vreau însă să mai precizez că această acţiune organizată de oculta mondială prin miile de societăţi din întreaga lume, afectează în mod ireversibil modul de viaţă tradiţional, lovind de fapt cu putere în creştinism şi în mod special în cel autentic, şi anume cel ortodox! Mentalităţile din Occident, privind familia, relaţiile sociale (încrederea în alţi oameni, prietenia adevărată, sinceritatea, comuniunea şi comunicarea, etc.) sunt preluate astăzi de mulţi români, fără niciun fel de discernământ şi de cele mai multe ori, în mod inconştient (prin mass-media ş.a.m.d.). Ca şi în cazul alcoolicilor, această problemă nu îi priveşte doar pe ei, sunt afectaţi şi cei din jurul lor! Există români, care întrebaţi fiind despre masonerie, ei zic că-i bună…

Va trebui să conştientizăm pericolul schimbării mentalităţilor într-un sens nedorit şi greşit. Noi nu trebuie şi nu putem înlocui mentalităţile comuniste (legate de muncă, felul de a gândi, iresponsabilitate, etc.) cu altele la fel de nocive, consumeriste şi care idolatrizează ,,puterea banului'' şi confortul ,,omului modern''.

Nu vă pune pe gânduri faptul că tot mai multe femei românce preferă astăzi ca să nască în străinătate (pentru dobândirea cetăţeniei sau dublei cetăţenii şi alte drepturi!), să-şi boteze copiii cu prenume străine şi adesea chiar într-o nouă religie? Nu vă îngrijorează atragerea studenţilor să lucreze,

[49] Ioan Oprea…, lucr.cit., p.1516. Volum editat şi apărut la Bucureşti şi Chişinău, în 2006.

pe perioade de câteva luni sau racolarea lor definitivă (în slujba unor companii), care îi va folosi chiar şi împotriva intereselor ţării de origine? V-aţi pus întrebarea de ce statele occidentale şi-au deschis porţile pentru forţa de muncă din Est (tolerînd munca la negru, în general), când şi aşa, ele aveau probleme legate de şomaj?

Fără îndoială, masoneria nu stă deloc degeaba. Masoneria de orientare comunistă a sărăcit majoritatea covârşitoare a cetăţenilor români între anii 1946 şi 1989, iar după această dată a continuat ,,opera'' sa, prin închiderea unui număr uriaş de societăţi de producţie, silindu-i pe ţăranii, care înainte lucrau la oraş, să se orienteze (în disperare de cauză) spre munca în străinătate. Pe de o parte, unele terenuri au rămas nelucrate, copiii au rămas în grija soţiilor rămase acasă sau alte rude (cu problemele aferente educaţiei acestora!), iar pe de altă parte, imigranţii români au suportat influenţa directă sau indirectă a secularizării şi materialismului societăţii de consum, pentru a le transmite mai departe...

Pericolul cel mai mare este, în esenţă, **atacul îndreptat împotriva familiei şi satului românesc, adică împotriva modului de viaţă tradiţional**. Prezentul ne demonstrează că Uniunea Europeană este foarte interesată în ,,modernizarea'' satului românesc (încă ne-globalizat şi rezistent, conservator, protector al familiei creştin-ortodoxe) şi investirea unor fonduri uriaşe în această direcţie. România se pare, că trebuie să devină un stat agrar-industrial (mai ales agrar), pentru că aşa au hotărât puternicii Europei şi ai lumii.

Conform unor sondaje, cum este şi cel al Fundaţiei pentru o Societate Deschisă, ,,sătenii nu prea au încredere în oameni'' şi ,,oamenii de afaceri, micii întreprinzători şi asociaţiile agricole sînt privite cu suspiciune''. Se arată că ,,spiritul antreprenorial este în continuare străin sătenilor''. Şi, analizând aceste afirmaţii, găsiţi că nu e normal să fie aşa, după experienţa traumatizantă a colectivizărilor forţate şi tranziţia noastră deosebit de dureroasă şi interminabilă? Apreciaţi, că satul românesc trebuie să renunţe la conservatorismul său şi la tradiţiile sale?

Mai interesant mi se pare chiar faptul că, acelaşi studiu sociologic menţionează următoarele: ,,Jumătate dintre respondenţi cred că homosexualitatea ar trebui pedepsită prin lege, şi aproape nici unul dintre cei ce au răspuns întrebărilor nu are (sau nu recunoaşte că are) printre rude şi prieteni un homosexual sau o lesbiană''. Apoi, ,,nici rromii nu se bucură de aprecierea sătenilor. Patru din cinci oameni cred că aceştia încalcă legile şi doi din cinci merg pînă la a spune că ei ar trebui forţaţi să trăiască separat de restul societăţii pentru că nu se pot integra.'' Şi ,,**în general, sînt ceva mai toleranţi cei care au intrat în contact direct cu oameni de diferite naţionalităţi sau religii**.''

Vă spun ceva aceste cuvinte? Aţi observat că nu adună informaţii decât în mod trunchiat? Spune ceva despre unii rromi, calificaţi în furturi din gospodăriile oamenilor şi recoltelor de pe pământurile lor? Este firesc, ca un ,,EuroBarometru Rural'' (din 2005) să analizeze astfel mentalul colectiv al comunităţilor rurale româneşti? Sunt într-adevăr ţăranii români refractari progresului, intoleranţi şi aproape xenofobi, după cum rezultă din acesta?

Dacă, înainte comuniştii au încercat confiscarea pământului moştenit din străbuni şi sistematizarea satelor (urbanizarea), constatăm din păcate, că acum, cu alte lozinci se încearcă treptat, acelaşi lucru. Nu spun că bunăstarea n-ar fi bună sau de dorit în lumea rurală, dar ea trebuie să respecte interesele comunităţilor locale şi nu pe cele ale unor ,,băieţi deştepţi'' care vor profita din plin de fondurile europene, numai în interesul lor.

Să nu uităm că această fundaţie, care a efectuat sondajul (ori l-a comandat numai) este condusă de d-na Alina Mungiu-Pippidi, cea care ,,s-a remarcat'' mai ales prin ficţiunea piesei ,,Evangheliştii'', care desigur a deranjat pe credincioşii ortodocşi. Oare, chiar nu mai contează istoria Bisericii Ortodoxe şi rânduielile sale bisericeşti? Să fie aşa cum spune un tânăr din Iaşi, care nu crede în biserica propriu-zisă (în ,,clădire'' şi în altar, etc.), care spune că ,,crede în Dumnezeu şi atît''? Oare sectanţii sau chiar

diavolii nu cred la fel în existenţa lui Dumnezeu?

Poate că ar trebui să ne punem şi întrebarea că, dacă familia este ameninţată cu dezintegrarea, ce se va pune totuşi în locul ei? Un răspuns ar putea fi acesta: Globalizarea (masoneria mondială) doreşte să o înlocuiască cu „familia mai mare, **a firmei**''. Astăzi, firma în care omul se angajează şi lucrează are puteri nebănuite de el.

2. ADOPTAREA DE CĂTRE TOT MAI MULŢI ROMÂNI A MODULUI DE VIAŢĂ ŞI DE GÂNDIRE OCCIDENTAL?!

Rămâne de analizat în continuare felul în care se exercită influenţa culturii şi stilului de viaţă occidental asupra românilor care intră în contact cu acestea.

Vom începe prin a remarca faptul, că suntem vrând-nevrând cu toţii astăzi supuşi unei influenţe de acest gen, venită mai ales prin mass-media românească (filme şi emisiuni, etc.) dar puţini dintre noi se lasă totuşi asimilaţi sau influenţaţi, încât să se îndepărteze definitiv de tradiţiile poporului român şi de stilul de viaţă autohton.

Nu însă acelaşi lucru se întâmplă cu românii care vin în contact direct sau nemijlocit cu Occidentul. Asupra lor se exercită **o influenţă mult mai puternică**, fie prin diferitele experienţe de viaţă trăite (prieteniile care le leagă acolo, impresiile despre tot ceea ce văd în jur etc), fie prin mijloacele de informare din acele ţări în care se află, care cultivă în general, într-un grad mult mai ridicat viziunea materialistă asupra vieţii, cultul eroticului, cultul violenţei, trăsăturile negative de caracter (individualismul/egoismul, duritatea sau lipsa compasiunii faţă de alţii, spiritul războinic etc.), superficialitatea în gândire şi uşurinţa în acte ş.a.m.d.

Până la urmă, este vorba de **contactul dintre tipuri diferite de cultură şi spiritualitate (dintre Modern şi Tradiţional, nu între nou şi vechi)**. Atâta vreme, cât fiecare dintre ele caută să se îmbogăţească cu elemente noi şi benefice, preluate de la celelalte, nu este nicio problemă. Dimpotrivă, au toate de câştigat. Dar, atunci când sunt preluate fără discernământ modele (idoli) şi influenţe noi şi negative, încep să apară mari probleme.

Între modernitate (prefaţată de umanism şi Renaştere, începută odată cu Revoluţia sângeroasă din 1789) şi tradiţie a existat mereu o prăpastie iar acest fapt a permis selectarea elementelor inovatoare pozitive de cele negative. Pentru că, trebuie să recunoaştem, **nu tot ceea ce este nou este automat şi ceva bun**.

Vă amintesc de pictura „abstractă'', „postmodernistă'', „cubistă'' sau de episodul destul de recent al unui pictor japonez, care a legat pensula de coada unei pisici…

Indiscutabil, şi gusturile şi chiar valorile se schimbă, prin contactul prelungit cu stilul de viaţă occidental. Românii din străinătate preferă şi ei tot mai mult un confort material sporit şi „la modă''. Aceasta se observă îndeosebi, prin preluarea decoraţiunilor interioare, coloristica caselor şi încăperilor, dotările ultramoderne etc. Încep să creadă mai mult în cuceririle tehnologice create de **om** şi în **ştiinţă**, şi tot mai puţin în propriile valori religioase. Deşi, perspectivele sunt de-a dreptul sumbre în acest sens (case cu tablou de comandă unic, cu televizor în toate încăperile, cu camere video peste tot, etc.) iar dreptul la intimitate este exclus.

Uită că inovaţiile s-au născut prin inspiraţie şi ajutor divin, uită de tradiţia lor creştin-ortodoxă care îi învaţă să fie cumpătaţi şi să nu-şi lipească inimile de acestea (mai ales de „arginţi''), uită de poruncile lui Dumnezeu, dintre care prima este: *„Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, să nu ai alţi dumnezei afară de Mine''* (Ieşire 20, 2-3) iar a doua spune: *„Să nu-ţi faci chip cioplit, nici asemănarea vreunui lucru din câte sunt în cer sus şi din câte sunt pe pământ jos, din câte sunt în ape, sub pământ. Să nu te închini acelora şi să nu le slujeşti lor''* (Ieşire 20, 4-5).

Potrivit învăţăturilor noastre ortodoxe (păstrate nealterate în timp!; rămânând într-adevăr cumulate în dreapta credinţă), aceste porunci (care sunt **cel mai mult încălcate în Occident**) trebuie să le înţelegem foarte bine.

Cât priveşte instituţia familiei, se pare că românii din străinătate sunt înclinaţi şi ei să-şi revizuiască tot mai mult, concepţiile lor creştin-ortodoxe legate de viaţa de familie. Libertinajul, scăderea autorităţii părinteşti, acceptarea treptată a relaţiilor nefireşti (homosexuale, perversiunile, etc., cu care se obişnuiesc, se acomodează, le tolerează…), concubinajul (sau „uniunea consensuală'', de fapt traiul în deplină desfrânare!) sunt doar câteva realităţi dramatice în acest sens.

Însăşi sondajele ne spun că tinerii se căsătoresc în general după vârsta de 30 de ani, când au deja o situaţie stabilă şi au experimentat „destul''. În Italia, se pomeneşte de concubinajul de circa cinci ani dinainte de căsătorie. Aceasta este legea nescrisă sau cutuma. Cine oare, afară de mass-media hotărăşte această **„căsătorie de probă'' păgână şi străină de Dumnezeu**? Cum se face, că dacă au ajuns să se „cunoască'' atât de bine, statistica relevă faptul că în Occident, circa 70% dintre căsătorii eşuează în divorţ? De ce în Suedia şi în alte ţări, doar câteva procente din rândul tinerilor optează pentru uniunea prin căsătorie? De ce se evită cununia religioasă şi de ce se preferă homosexualitatea? De ce majoritatea familiilor cresc unul sau doi copii? Sunt copiii o povară? Cine poate să ne răspundă la aceste întrebări?

Un alt pericol vine din partea ecumenismului şi în amestecul voit al învăţăturilor şi ritualurilor ortodoxe cu cele catolice şi protestante. Spre exemplu, se schimbă anumite aspecte legate de pocăinţă, spovedanie, rolul şi noţiunea postului, ţinerea sărbătorilor etc.

Şi, totuşi mai există o speranţă în păstrarea şi perpetuarea valorilor tradiţionale, ţinând seama de acei români care au început să se organizeze în străinătate şi mă refer în mod deosebit la aceia care au solicitat rudelor din ţară preparate tradiţionale de Sfintele Paşti şi de Crăciun! Aceasta ne arată în cazul lor, nu numai dorul de casă şi de obiceiuri, ci şi dorinţa vie de a-şi păstra tradiţiile religioase şi de a-şi conserva spiritualitatea. Prin urmare, sunt în spirit conservatori, iar acest fapt nu înseamnă ceva rău (nu este neapărat static, reacţionar, contrar progresului, ci doar prevăzător şi acceptând progresul în anumite limite!).

Ortodoxia nu va fi asimilată de spiritul catolic, protestant sau neoprotestant. Biserica Ortodoxă este lăsată de la Dumnezeu şi „nici Porţile Iadului nu o vor birui''. **Ortodoxia trebuie să rămână ceea ce a fost şi este: un mod de viaţă pentru toţi creştinii ei**, care recunosc Învierea Domnului şi poruncile Sale. Iar acest mod de viaţă este cu totul străin de formalismul sau credinţa neînsoţite de fapte. Ce fel de creştini sunt aceia care nu respectă poruncile Sale, care îl iubesc doar cu buzele şi cu vorba? Care îi răstălmăcesc învăţăturile şi Sfânta Scriptură?

Arătaţi-mi o singură credinţă care are atâţia mucenici, martiri şi sfinţi. În ce au crezut toţi aceştia, încât şi-au sacrificat până şi viaţa sau „bunul cel mai de preţ'', după cum îl numesc unii? Au crezut în Dumnezeu Cel Viu şi au îmbrăţişat modelul întruchipat de Mântuitor. Iar alţii, urâtorii de Dumnezeu i-au răstignit pe eşafodul materialismului antichrist.

Şi mai cred că astăzi, ne privesc de undeva şi ne îndeamnă pe fiecare dintre noi să nu ne lepădăm de credinţă în faţa noului val de neopăgânism, să nu fim un fel de ucenici ai lui Toma necredinciosul, care nu cred în ceva până ce nu văd cu ochii lor şi nu ating cu mâinile lor…

SĂ CINSTIM CUM SE CUVINE
MEMORIA EROILOR NEAMULUI ROMÂNESC

Ziua de 28 mai 2009 este o zi cu o rezonanţă deosebită şi cu mai multe semnificaţii. Este în primul rând Ziua Înălţării Domnului, când asupra apostolilor s-au pogorât darurile binecuvântării şi bucuriei, prin care am primit şi făgăduinţa venirii Mântuitorului la sfârşitul veacurilor.

În al doilea rând, Biserica a rânduit în această zi să fie cinstită şi memoria eroilor neamului, care s-au jertfit pentru ţară şi pentru semenii lor. Dintre aceştia noi îl cinstim mai ales pe domnitorul Ştefan cel Mare şi Sfânt, un adevărat erou al creştinătăţii şi cel care, credem că va merge în fruntea neamului românesc la Judecata de Apoi.

Iată ce ne spune despre el cronicarul polonez Jan Dlugosz, în anul de graţie 1475: ,,Şi nu s-a îngâmfat Ştefan în urma acestei biruinţe, ci a postit 40 de zile cu apă şi cu pâine (pentru sufletele celor peste 8 000 de moldoveni care au murit la Vaslui – n.a.). Şi a dat poruncă în ţara întreagă să nu cuteze cineva să-i atribuie lui acea biruinţă, ci numai lui Dumnezeu...”. Iar cronicarul Grigore Ureche, care l-a zugrăvit ca ,,iute la mânie şi degrabă vărsătoriu de sânge...” (ceea ce nu corespunde opiniei multor istorici şi nici realităţii – n.a.), consemnând durerea moldovenilor l-a numit totuşi pe Ştefan ,,un părinte”. Şi chiar merita. Căci, la moartea lui, l-au plâns cu toţii, întreaga suflare a Moldovei, pe care a iubit-o ca nimeni altul şi a apărat-o faţă de toţi cei care au încercat să o jefuiască şi să o înrobească.

Un alt erou al neamului a fost Mihai Eminescu, care în tinereţe a adunat studenţimea română la mormântul lui Ştefan de la Putna, care a încercat prin scrisul său şi acţiunile sale curajoase să contribuie la propăşirea şi naşterea României întregite, ideal pe care l-au împlinit românii în anul 1918. Apoi, putem vorbi desigur de Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu şi fiii săi, Alexandru Ioan Cuza şi mulţi alţii, cunoscuţi şi necunoscuţi.

În al treilea rând, pe plan local a fost dezvelit şi sfinţit în Suceava monumentul dedicat martirilor Bucovinei, eroilor creştini care şi-au dat viaţa pentru ţară sau pentru aproapele lor. După trei ani de muncă, sculptorul Mircea Dăneasă şi-a văzut acest proiect împlinit. Şi statuia cu aripile ridicate (ale devenirii fiinţei umane) a fost botezată inspirat ,,Bucovina înaripată”.

O ultimă semnificaţie a acestei zile este una de ordin personal. În această zi am finalizat cred un ciclu de lucrări (volume şi articole) pe tema provocărilor contemporane şi răspunsului creştin faţă de acestea. Îi mulţumesc bunului Dumnezeu că m-a învrednicit şi pe mine, să aduc o mărturisire creştină în această lume deznădăjduită şi tot mai îndepărtată de mesajul adus de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Amin.

„MUNTELE MĂRTURISITOR'' – O ISTORIE DESPRE MUNŢI ŞI OAMENI CU DESTIN

(articol publicat în revista Dacia literară, nr.61/4/2005, Iaşi, pp.54-56
şi republicat în cotidianul Monitorul de Suceava, 12 iulie 2008, p.19)

Acest volum de memorialistică, scris cu o admirabilă obiectivitate şi în spiritul adevărului istoric de Constantin Hrehor, reprezintă în acest cadru o lucrare monumentală închinată anilor de rezistenţă anticomunistă din spaţiul românesc, îndeosebi din cel bucovinean. Opul amintit este un omagiu adus tuturor celor care, în acei „ani ai rezistenţei, ani ai suferinţei'' – cum însuşi autorul subintitulează prin extensie această operă fundamentală, s-au opus cu toată dârzenia şi fiinţa lor sistemului represiv totalitar, refractar faţă de mai toate valorile tradiţionale româneşti.

Toate aceste mărturii ale luptei anticomuniste sunt reunite într-un dialog deschis şi interesant, desfăşurat între autor şi un erou al acestei rezistenţe – Gavril Vatamaniuc -, fost ofiţer în cadrul Jandarmeriei române, şi se întinde pe o perioadă de timp cuprinsă aproximativ între 1947 şi 1989. Anii evocaţi sunt cei care şi-au pus amprenta dureroasă asupra a sute de mii de familii de români, lovite de o soartă necruţătoare. Însuşi eroul amintit a ţinut să precizeze la un moment dat, la începutul mărturisirilor sale, că: „lagărele, deportările, infernul comunist sunt plăgi care nu pot fi uitate. Care nu trebuie uitate.'' Aceste răni nu se vindecă cu uşurinţă, oricât s-ar ierta faptele şi mai ales atrocităţile comise în numele egalitarismului şi societăţii de tip „socialist'', şi nici nu pot exonera de răspundere pe cei vinovaţi. Numele lor este pătat pentru veşnicie şi ei ar trebui desigur cunoscuţi şi arătaţi cu degetul, dacă nu pedepsiţi, măcar descoperiţi.

Cartea de faţă se încadrează în rândul volumelor de mărturii despre rezistenţa anticomunistă, înmulţite în zilele noastre, care infirmă teoria, susţinută de unii, a pasivităţii şi resemnării românilor în faţa tăvălugului comunist. Pentru a avea o imagine a „Apocalipsei care a fost'', mai cu seamă a Bucovinei, lucrarea lui Constantin Hrehor este una de referinţă, bine documentată, cu mărturii vii, care vorbesc de la sine despre perioada de tristă amintire la care fac trimitere. Desigur, jertfa adusă de fiecare dintre aceşti luptători pentru libertate nu poate fi lăudată şi apreciată cum se cuvine, în cuvinte. Cuvintele sunt mult prea sărace pentru a putea cântări acest tribut suprem plătit de ei, care este viaţa însăşi.

Despre rezistenţa armată din munţii Bucovinei putem spune că s-au ştiut până în momentul de faţă puţine lucruri. Doar unii locuitori ai acestui ţinut au avut informaţii ori s-au înscris în faptele relatate. Despre acestea, oricum, s-a auzit mai mult sau mai puţin. Dar este meritul incontestabil al autorului de a prezenta adevărul exact aşa cum este şi lucrurile exact cum s-au petrecut în realitatea însăşi.

Ca să ne dăm seama până unde a mers comunismul, revelator este experimentul reeducării deţinuţilor din închisorile de la Piteşti, Gherla şi nu numai aici, dar şi regimul extrem de dur de exterminare fizică şi psihică din toate închisorile şi lagărele de muncă.

Mărturia lui Dumitru Bordeianu, citat alături de alţi martiri ai neamului nostru este mai mult decât sugestivă în acest sens: „Eram atât de slăbiţi fizic şi moral că, dacă ne-ar fi văzut un om normal din afara închisorii, ne-ar fi asemuit cu nişte strigoi sau cu nişte cadavre umblătoare.''

Cartea de faţă, prin autorul ei, depune mărturie despre ceea ce a însemnat adevărata rezistenţă a poporului român în faţa comunismului „importat'' din Rusia. Ea adună mărturiile unora dintre cei mai înverşunaţi duşmani ai „holocaustului roşu''. „Munţii şi Obcinele Bucovinei, asociaţi cu aceşti vrednici luptători, au fost, pentru mulţi români care au purtat mereu arma în mână, şi adăpost şi cimitir. Hidra comunistă şi-a trimis vânătorii de oameni (securişti) înarmaţi până în dinţi, cu tehnica cea mai modernă

împotriva unor oameni, care nu au făcut altceva decât să apere şi să spele onoarea pierdută a poporului român şi să-şi respecte jurământul de credinţă făcut înaintea lui Dumnezeu şi a ţării''.

Mărturiile sunt absolut zguduitoare. Moartea era înfruntată cu un curaj demn de strămoşii noştri care au cunoscut gloria şi libertatea. Ea nu i-a înspăimântat; au preferat să moară ca nişte daci liberi. De altfel, ca şi în cazul invaziei romanilor, această parte din Dacia era cea care rămăsese şi atunci să ducă stindardul cu cap de lup spre libertate. Nici romanii şi nici alte popoare sau imperii nu i-au determinat pe cei care luptau pentru apărarea fiinţei lor, să se plece în faţa duşmanilor.

Muntele mărturisitor (editura *Timpul*, Iaşi, 2002) este o carte necesară şi evocatoare a unui trecut dramatic în care autorul a reuşit să prezinte, într-o manieră accesibilă, cele mai aspre momente ale vieţii eroice din munţi – rezistenţa dar şi capturarea celor care au luptat cu arma în mână până la capăt, cu speranţa că vor veni americanii şi ne vor întinde o mână de ajutor. Mărturiile personajului principal sunt, de asemenea, de o cutremurătoare sinceritate, în care e prezent destinul zecilor sau sutelor de mii de români, care au cunoscut drama puşcăriilor comuniste, a canalului Dunăre-Marea Neagră şi a persecuţiilor ulterioare. Torţionarii şi securiştii implicaţi în mod direct sunt puşi în evidenţă în tot comportamentul lor perfid, malefic.

Evocarea faptelor este urmărită de către autor într-un tempo crescent; i se lasă cititorului dreptul să îi judece pe asasini şi să le glorifice memoria celor morţi. E de reţinut punctul de vedere al eroului Gavril Vatamaniuc: „suferinţele celor mulţi din jurul meu, ale acelora care au făcut închisoarea cu mine şi pentru mine, ale văduvelor, ale maicilor cu copii rămase acasă, ale mărturisitorilor chinuiţi, ale tuturor acelora care au suferit în obezile comunismului, acestea merită consemnate în paginile istoriei''. Gavril Vatamaniuc nu este un erou, unul fictiv, ci unul cât se poate de real. Cele mai multe mărturii aparţin acestuia.

Cartea lui Constantin Hrehor este o ofrandă adusă verticalităţii omului, moralităţii fără compromisuri şi fără de cusur. Comunismul a fost etichetat ca fiind „Antihristul pe pământ'', ceea ce nu este departe de realitate.

Mărturiile lui Vatamaniuc vin în sprijinul acestui adevăr: „rădăcina răului nu-i în aceşti oameni (comunişti, securişti etc.) ci într-un sistem diabolic, în comunismul care a deformat mentalităţi şi caractere, care a învrăjbit fraţi contra fraţi, care a înjosit omul şi l-a înlănţuit…'' Luptătorii anticomunişti au avut o neclătinată speranţă în Dumnezeu şi prin acest suport moral s-au împotrivit minciunii bolşevice şi dictaturii comuniste copiate fidel, „după modelul Moscovei'' şi „aplicată în mod sălbatic poporului român''.

Constantin Hrehor este, prin urmare, un documentarist de forţă, care a învăţat din lecţia istoriei că faptele distrugătoare pentru destinul oamenilor şi al naţiunii nu trebuie în nici un caz să se mai repete, chiar dacă, din păcate, oamenii uită atât de uşor, căci bine s-a spus că: „istoria ne învaţă că oamenii nu au învăţat nimic din istorie'' (G.B. Shaw).

PERSUASIUNEA ŞI MANIPULAREA

(articol publicat în revista Episteme, nr.1/2005, Suceava, pp.115-122)

În accepţiunea largă a celor două cuvinte şi concepte - persuasiunea şi respectiv manipularea, vom constata unele aspecte comune dar şi diferenţierile majore. Ceea ce le apropie prin înţelesul acestora este faptul că fiecare în parte desemnează o acţiune dar şi o metodă.

Prin persuasiune vom înţelege acea acţiune, dar sau putere de a convinge pe cineva (sau o masă de oameni) să creadă, să gândească sau să facă un anumit lucru. De regulă, noţiunea este strâns legată de disciplina care studiază «arta vorbirii» şi anume retorica. A fi persuasiv nu înseamnă altceva decât a fi convingător sau elocvent şi a câştiga astfel adeziunea celor din jur.

Al doilea element sau concept avut în vedere - manipularea, în mod obişnuit înseamnă acţiunea de a mânui sau a manevra (diverse obiecte). Într-un alt înţeles, destul de uzual astăzi vom înţelege prin manipulare acea acţiune de manevrare a unei persoane sau a maselor, ori a unui grup, cu scopul vădit de impunere a unor idei sau măsuri de către cineva, care devine astfel manipulator.

Asocierea dintre persuasiune şi manipulare are darul de a pune în evidenţă caracterul şi tehnicile manipulării. Cei care vor să manipuleze masele sau opinia publică au o mare trebuinţă tocmai de persuasiune pentru a-şi atinge scopurile şi interesele personale sau de grup. În acest sens, persuasiunea devine mijloc de realizare a manipulării. Prin urmare, voi insista mai mult asupra acţiunii de manipulare pe care, în acord cu filosofia lui Kant, o voi cataloga drept imorală. Omul nu trebuie să devină un mijloc, o unealtă mânuită de către alţii, indiferent de «măiestria» manipulatorului.

Trebuie să recunoaştem că în prezent cea mai mare putere de convingere este exercitată prin mijloacele de informare ale mass-mediei şi în special prin televiziune. Astăzi când oamenii resimt lipsa unor modele vrednice de urmat (dar şi greu de găsit!), mass-media a devenit o forţă colosală şi modelatoare, şi mult mai puternică decât realitatea înconjurătoare. Informaţiile primite de noi însă, sunt de cele mai multe ori sărace în conţinut; ele nici nu educă dar nici nu documentează. Prin urmare, se ajunge la **o manipulare a informaţiei**, aceasta neavând un rol constructiv, să zicem educativ sau de documentare autentică.

Potrivit teoriilor lui Charles U. Larson, **există cu adevărat manipulare prin intermediul ştirilor**, fie că apar la televiziune sau în presă iar menirea ştirilor este să facă afaceri în primul rând (obţinând un profit din succesul clienţilor şi consumatorilor). Iar „rezultatul constă *într-un program*, şi nu *o difuzare* a ştirilor. Acestea sunt manipulate, selectate, modelate şi transmise pentru a atrage cea mai mare parte a audienţei - trebuie să placă majorităţii şi să deranjeze cât mai puţin.“ [50]

Modalităţile de a manipula ştirile sunt în cartea autorului citat mai devreme mai multe: simpla lor ignorare, favorizarea finanţatorului, pseudoevenimentul (atracţie pentru evenimente bizare sau melodramatice), punerea într-o lumină discutabilă a unei persoane (sau candidat în alegeri), caracterul tendenţios (prin scoaterea lor din context ori citarea lacunară a sursei) etc. Pentru a ne sustrage unei astfel de manipulări, putem diversifica numărul programelor de ştiri, de ziare şi reviste ori posturi de televiziune. Astfel „**ne putem proteja de consecinţele persuasive ale media începând să privim dincolo sensul aparent al mesajelor**.“ [51]

În general, e bine să evităm capcana oricărui tip de propagandă, ţinând seama că aceasta este în principal ideologică şi încearcă de regulă prin mass-media să vândă „un ansamblu de *păreri* sau *dogmă*“. Această propagandă poate îmbrăca unele forme, putând fi de natură religioasă, politică sau economică.

---

[50] A se vedea în acest sens Charles U. Larson, ***Persuasiunea. Receptare şi responsabilitate***, Editura Polirom, Iaşi, 2003, p.384.

[51] Ibidem, op.cit., p. 387.

Trebuie iarăşi reţinut faptul că „Propaganda urmăreşte uniformizarea *părerilor*, *atitudinilor* şi *comportamentelor* receptorilor [...] **Propaganda obstrucţionează procesul gândirii. În general, propaganda se adresează sufletului publicului, şi nu raţiunii acestuia.** Dacă le-ar avea în vedere pe ambele, membrii audienţei ar judeca raţional şi efortul propagandistic ar eşua. Pentru a ocoli gândirea logică, propaganda se foloseşte de informaţii tendenţioase menite a stimula emoţional publicul, «forţând» orientarea acestuia către o părere ori o concluzie bine cunoscută propagandistului. De pildă, evangheliştii din cadrul programelor televizate (în SUA) utilizează propriile surse (tendenţioase) pentru a prelucra temerile, pasiunile, urile şi celelalte sentimente ale auditoriului, conducându-l spre o concluzie inevitabilă (cum ar fi: căinţa, oferirea de donaţii sau convertirea altora).“ [52]

Din punct de vedere al diferenţierilor dintre ele, dacă prin arta vorbirii (sau retorica) înţelegem bunăoară un mijloc ori o acţiune de convingere (dar în sens pozitiv), putem aprecia că manipularea reprezintă în sine o deturnare a acesteia, încercând să convingă mai degrabă prin alte mijloace sau printr-o metodă subtilă de inducere în eroare (chiar prin minciună). Manipularea este un mijloc fraudulos de condiţionare şi de «adaptare» a individului la interesele unui grup deţinător de putere. Manipularea condiţionează însăşi masele de a crede în ideile şi în promovarea intereselor celor care urmăresc să acceadă la putere sau să o conserve perpetuând astfel politica lor, mai degrabă impusă decât acceptată şi înţeleasă ca atare. **Iar mijlocul de manipulare cel mai eficient pentru a impune aceste idei (şi interese) în rândul maselor este tocmai mass media aservită cauzei celor care doresc să deţină controlul absolut.**

Se mai poate aprecia că manipularea maselor nu este de dată relativ recentă. Ea a apărut încă din antichitate iar cel mai concludent exemplu este cel al marelui orator roman Cicero, care şi-a condiţionat lupta împotriva lui Catilina tocmai prin convingerea şi manipularea senatului roman pentru a-l elimina pe acest adversar politic. În Evul Mediu, este grăitor exemplul lui Niccolò Machiavelli, care în celebra sa carte „Principele” descrie printre altele tehnici de manipulare şi modul în care poate fi cucerită puterea. Graţie acestor scrieri, cultura europeană modernă a preluat asemenea idei în modul de a concepe politica şi statul. Pentru Machiavelli, politica este arta atingerii scopului cu mai multă uşurinţă: „Căci, pe lângă cele spuse aici, trebuie să ştim că firea omului e schimbătoare şi că e uşor să-l convingi de ceva, dar e mai greu să-l ţii în această convingere. De acea e bine ca totul să fie rânduit în aşa fel, încât, atunci când oamenii n-or să mai creadă, să fie posibil să-i obligi s-o facă [...] Aşadar, cel care crede că are nevoie să-şi asigure noul principat împotriva duşmanilor, trebuie să-şi câştige prieteni, să învingă ori prin forţă, ori prin înşelăciune, să se facă iubit şi temut de oameni [...] Cruzimea e bine întrebuinţată (dacă se poate spune «bine» despre «rău») când e comisă o singură dată din nevoia de a-ţi asigura puterea, când nu stărui în aplicarea ei.” [53]

În timpurile moderne, începând cu secolul al XVII-lea, manipularea devine treptat un mijloc tot mai eficace de luptă şi de constrângere a maselor. Conducătorii joacă un rol considerabil în acest sens iar cel mai adesea nu sunt aleşi din rândul cugetătorilor ci din rândul oamenilor de acţiune. În acest sens, Gustave Le Bon stăruia asupra misiunii conducătorilor în raport cu masele: „Să insufle credinţă, indiferent că e vorba de credinţă religioasă, politică sau socială [...] aceasta este, mai ales rolul marilor conducători. [...] **A-i da omului o credinţă înseamnă a-i înzeci forţele**.” [54]

Mijloacele lor de convingere sunt: forţa exemplului (afirmaţia), repetiţia lucrului afirmat şi imitaţia (adoptarea modelelor după care se conduce mulţimea). În viziunea lui Gustave Le Bon retorica este strâns legată de politică: „Oratorul care ştie cum să le folosească (*cuvintele* şi *formulele*) dirijează

[52] Ibidem, p. 394.
[53] Niccolò Machiavelli, *Principele*, Editura Minerva, Bucureşti, 1995, p.29-46.
[54] Gustave Le Bon, ***Psihologia mulţimilor***, Editura Anima, 1990, p. 66.

mulţimile după bunul său plac [...] **Într-o adunare parlamentară, succesul unui discurs depinde aproape în întregime de prestigiul oratorului şi nicidecum de argumentele pe care le oferă.** Un orator necunoscut, care vine cu un discurs plin de argumente îndreptăţite, dar numai de argumente, nu are nici cea mai mică şansă de-a fi ascultat." [55]

Iar metoda manipulării a ajuns ca auxiliar şi argument al forţei în timpul dictaturilor. Napoleon Bonaparte s-a folosit el însuşi de manipulare, în haosul revoluţionar, ca să poată obţine puterea supremă în stat şi apoi, să fondeze un imperiu. Benito Mussolini, promotorul fascismului italian aduce în prim plan forţa manipulării ca argument politic hotărâtor. Marşul asupra Romei a fost rodul dezinformarii şi punerii în interesul personal a manipulării.

Loviturile de stat au putut fi perfecţionate de către Lenin şi Troţki, care şi-au pus în practică manipularea şi propaganda bolşevică. Se ştie doar că aşa - zisa revoluţie din octombrie a fost de fapt rodul manipulării maselor şi expresia ei. **Hitler şi Stalin, care au avut un aparat de informare şi de propagandă impresionant, au fost fără îndoială cei mai mari artizani ai manipulării maselor folosind manipularea drept mijloc principal de cucerire şi de conservare a puterii.**

Adolf Hitler, s-a remarcat de la început ca orator, folosindu-se din plin de acest dar şi reuşind să convingă poporul german să i se alăture necondiţionat în lupta lui personală pentru «puritatea rasei» şi hegemonia ei mondială. La baza manipulării unor asemenea lideri a stat exploatarea sentimentului naţionalist. Într-o manieră asemănătoare, dar nu cu aceeaşi intensitate şi eficienţă, Horthy în Ungaria, Franco în Spania şi Salazar în Portugalia au apelat şi ei la manipularea în masă şi prin forţă au reuşit să-şi pună în aplicare propriile idei. Trebuie reţinut însă faptul că persuasiunea angajată în exercitarea forţei nu durează decât atâta timp cât există teroarea.

De asemenea, Stalin nu a fost nici el străin de tehnicile manipulării. El şi-a creat un vast aparat de propagandă, cu ajutorul căruia a izbutit să convingă o populaţie de peste 150 de milioane de oameni că el este persoana potrivită pentru a decide destinul Rusiei. Considerat mai târziu a fi „cel mai mare criminal al tuturor timpurilor ", el totuşi a reuşit să exercite o influenţă formidabilă dar nefastă asupra multor contemporani, care chiar l-au adulat, şi care după moartea lui s-au trezit din această ,,vrajă'' şi s-au dezis de acesta, condamnând abuzul de putere şi cultul personalităţii lui. Printre aceştia, s-a numărat şi Nicolae Ceauşescu, dar care n-a mai ajuns să-l renege, ci din contra s-a străduit să-l imite.

Nici America de Sud nu a dus lipsă de dictatori, atât în trecut cât şi în prezent, care să nu apeleze la manipularea maselor. Există nenumărate exemple şi în alte părţi ale lumii.

Secolul XXI perfecţionează tehnicile manipulării printr-o propagandă asiduă pentru a stăpâni întru totul masele şi a le manevra cu uşurinţă. Aceste tehnici sunt astăzi concertate în direcţia obţinerii puterii la scară globală, continuându-se în felul acesta visul comunismului.

Manipularea a fost nu o dată asociată cu tehnica loviturii de stat „mascate''. Orice lovitură de stat de acest tip implică tehnica manipulării - ca mijloc subversiv şi eficient de dobândire a puterii. De regulă, pentru a câştiga credibilitate manipularea exploatează sentimentele naţionaliste, în numele creării unei identităţi false, care nu corespunde desigur cu realitatea. Alteori, se bazează pe frustrările şi aşteptările populaţiei pe nemulţumirile unei anumite părţi a populaţiei şi a celor de la putere (ori numai aspiranţi la ea). În consecinţă, se poate spune că manipularea are succes cu atât mai mult atunci când îmbină argumentele logice cu cele sentimentale.

Comunismul a ridicat manipularea pe culmi nebănuite, aceasta nefiind altceva sau fiind înainte de toate «exacerbarea minciunii». Propaganda comunistă a avut în vedere mereu «măreţele realizări» şi deformarea gravă a realităţii. Un exemplu de manipulare şi de mistificare, de dezinformare şi intoxicare a opiniei publice este mai ales cel din Republica Moldova, unde în urma eşecului proiectului de rusificare s-a născut proiectul moldovenesc iar ideea aceasta a moldovenismului

[55] Ibidem, op. cit. pp 99-106.

antiromânesc a fost ridicată la rangul de «ideologie de stat, ideologie profund ostilă spiritului eminescian».

Se poate spune mai mult, că: „***nicăieri însă, în republicile sovietice tragedia rusificării nu a dus la suferinţe mai mari decât în Basarabia*** *[...] Neexistând fondul unei superiorităţi funciare, ca să se impună ruşii au recurs la artificii opresive, a căror istorie ar necesita sute de pagini. Între acestea, în prim plan s-a situat inocularea statornică, în doze paralizante şi cu efecte de lungă durată, a otrăviri unui «complex de inferioritate» al băştinaşilor, constând în sentimentul ruşinii de a fi moldovean sau român*“. [56]

Autorul citat - Theodor Codreanu, precizează că „*a existat în Basarabia renăscută etnic un entuziasm, o dezlănţuire a sentimentelor care a culminat în 1990 cu celebrele poduri de flori care au adunat numai la Albiţa, lângă Huşi, în jur de 300 000 de români de pe ambele maluri ale Prutului. Mai mult în timpul «podului de flori» la Vaslui, pe locul unde Ştefan cel Mare dobândise o strălucită victorie antiotomană, în ianuarie 1475, s-a petrecut un lucru uluitor pe care nimeni ne mai vrea să-l ia în consideraţie sau nu-i sesizează perfidia: ca o contrapondere la podul de flori, în aceeaşi zi, premierul Petre Roman a organizat o manifestaţie în urma căreia s-a adoptat Declaraţia de la Podul Înalt, o diversiune menită să abată atenţia de la singurul eveniment miraculos al momentului. Nici unul dintre oamenii politici importanţi n-a participat la aceste poduri de flori (şi nici presa nu s-a arătat interesată prea mult de acest eveniment irepetabil şi extraordinar)*”. [57]

În opinia lui Bogdan Ficeac „principalul scop al liderilor unui sistem totalitar nu este de a stăpâni prin forţă sau de a-şi distruge adversarii, ci de a-şi determina supuşii să gândească aşa cum vor ei, conducătorii (uniformizarea gândirii). Noul sistem social (creat de dictatori are ca unitate reprezentativă «omul nou», cu o gândire total diferită de a predecesorilor. Forţa este ca auxiliar, în cadrul unui sistem de recreare a conştiinţelor, sistem în care manipularea, în principal prin controlul informaţional, are un rol de determinant [...] Minciunile din sfera concepţiilor sunt cel mai minuţios elaborate, deoarece menirea lor este să confere ideologiei totalitare acest caracter de sacralitate, de adversar final, dincolo de orice îndoială”. [58]

Comunismul a introdus cenzura ca tehnică de manipulare şi de obstrucţionare a informaţiilor. Populaţiei i se serveau numai informaţiile pozitive ale «epocii de aur». Poporul nu avea voie să afle ceea ce se petrecea în culisele puterii sau informaţiile ce ar fi prejudiciat imaginea partidului sau a liderului comunist.

Dar „*chiar şi după colapsul comunismului, foarte mulţi oameni au rămas prinşi în capcana fostei ideologii, limitându-se la discutarea efectelor nocive asupra societăţii pe care le-a avut minciuna, demagogia şi megalomania foştilor lideri comunişti, fără a încerca să clarifice dacă bazele întregii doctrine erau adevărate sau false. Iar această lipsă a dorinţei de clarificare se datorează tocmai sistemului de promovare a «ştiinţei sacre», care avea ca principală menire* ***dezobişnuirea oamenilor de a pune şi de a-şi pune întrebări fundamentale*** ”. [59]

R. J. Lifton identifică opt căi principale de acţiune pentru remodelarea gândirii sau metode de manipulare a conştiinţelor, a căror variaţiuni sunt întâlnite în majoritatea sistemelor totalitare. Acestea sunt: controlul comunicaţiilor umane, «manipularea mistică», cerinţa de puritate, cultul confesiunii, «ştiinţa sacră», remodelarea limbajului, doctrina mai presus de oameni şi delimitarea socială. În toate

[56] Theodor Codreanu, ***Basarabia sau drama sfâşierii***, Editura Pax Aura Mundi, Galaţi, 2004, p.31.
[57] Ibidem, op. cit., pp. 43-44.
[58] Bogdan Ficeac, ***Cenzura comunistă şi formarea «omului nou»***, Editura Nemira, Bucureşti, 1999, pp. 13 şi 25.

[59] Ibidem, op.cit., pp. 27-28.

aceste direcţii, minciuna joacă un rol primordial. [60]

Adeverind o constatare recentă din domeniul psihologiei sociale, care revelă faptul că remodelarea minţii umane nu se face prin forţă sau prin îndoctrinare excesivă, comuniştii nu au reuşit să schimbe mentalitatea ci doar să-i forţeze pe cei ostili să accepte ideologia comunistă". În perioada «destinderii» din România de după 1965 „manipularea conştiinţelor a trecut la acţiuni subtile": „*Persecuţiile violente au încetat, lagărele au fost desfiinţate, torturile şi prigoana au scăzut considerabil în intensitate şi, în paralel, a început dezvoltarea «politicii» de şantaj". Dacă individul se conforma ideologiei, putea promova în carieră, putea avea unele privilegii, putea duce o viaţă liniştită şi, chiar cu unele satisfacţii. [...] faptul că în România regimul ceauşist a căzut printr-o revoluţie (ulterior confiscată) s-a datorat într-o mare măsură neglijării acestei tactici în ultimii ani de domnie a lui Ceauşescu. Presiunile asupra cetăţenilor au devenit mult prea puternice pentru a le mai da senzaţia unei libertăţi de alegere.*" [61]

Vorbind mai ales despre istoria colaboraţionismului românesc, scriitorul Eugen Negrici remarca etapele distincte ale acestuia precum şi „categorii de cedări şi convertiri şi numeroase cazuri particulare de adeziune (trădare stipendiată sau nu, autosugestionări, colaborări benevole sau dictate, adeziuni precoce sau tardive, parţial motivate sau cu totul şi totul gratuite). *Dar în spatele acestei diversităţi a «răspunsurilor la stimuli»se află aceleaşi principii ale manipulării inspirate din tehnicile dresajului prin momeli şi pedepse date la timp. Perfecţionate de decenii în URSS, predate viitoarelor cadre de conducere la universitatea Lomonosov şi cuprinse şi în setul de directive oferit de NKVD noilor conducători ai democraţiilor populare, aceste principii şi aceste tehnici au devenit un fel de manual al stăpânirii şi supunerii. În ceea ce îi priveşte pe scriitori, acesta dovedea o cunoaştere adâncă a ambiţiilor, nevoilor şi slăbiciunilor lor.*" [62]

Despre noile metode de manipulare ne vorbeşte un sciitor grec - K. ΚΑΡΟΥΣΟΥ: „***Acum, pe lângă vechile metode de manipulare a maselor se utilizează şi parapshihologia, care nu este altceva decât ridicarea la rang de ştiinţă a vechilor practici magice. Atât de intensă este această manipulare, începută încă de la naşterea omului, încât noi fără să ne dăm seama devenim sclavii acelei minorităţi care conduce din umbră. Sclavia ajunge să devină parte integrantă din viaţa noastră. Începem să nu ne simţim bine decât dacă suntem sclavi. Ni s-a inhibat, prin mijloace oculte, magice şi parapshihologice gena gândirii, acţiunile noastre scăzând spre limita reflexelor condiţionate. Se lucrează consecvent la îndobitocirea omenirii. Nimic exagerat!***" [63]

Putem afirma cu certitudine că manipularea s-a rafinat tot mai mult în zilele noastre, prin moduri subtile de convingere ce depăşesc adeseori capacitatea şi puterea noastră de imaginaţie: manipularea electorală (prin cumpărarea voturilor), dezinformarea în masă, diversiunea cu scopurile ei bine definite de autori, prezentarea tendenţioasă a informaţiilor, şantajul economic şi altele asemenea. Este dacă vreţi acea metodă potrivită de a lovi adversarul sub centură, potrivit principiului machiavelic „scopul scuză mijloacele." **Manipularea este metoda care ne transformă în sclavi convinşi de libertatea noastră deplină, dar care, de fapt nu există.** De aceea, în opinia mea manipularea este o «modalitate individualistă» de atingere a unor scopuri personale sau de grup, care în sine este profund antidemocratică şi imorală, şi ca atare trebuie condamnată din toate punctele de vedere. Manipularea

[60] Ibidem, p. 14.
[61] Ibidem, pp. 31-32.
[62] Vezi Eugen Negrici, într-un interviu acordat lui George Arion de la revista România literară.
[63] K. Καρουεου, ***Noile buletine Antihrist 666,*** Atena, 1993.

opiniei publice este poate practica cea mai nesănătoasă, care dăunează la nivelul întregii societăţi, mai ales când ea este angajată pe drumul unor reforme structurale.

Manipularea este strâns legată de informaţie, datorită faptului că informaţia înseamnă astăzi putere, ea creează şi întreţine puterea. De aceea serviciile secrete sunt atât de puternice, şi mă refer aici în primul rând la cele ale marilor puteri.

Este dureros faptul că în secolul trecut dar şi în lumea contemporană „**sistemele totalitare au redus chintesenţa existenţei umane de la celebra teză carteziană «cuget, deci exist», la o constatare mult mai practică: «mă supun, deci exist»”**. [64]

În consecinţă, astăzi când încă constatăm că supravieţuiesc rămăşiţe ale trecutului prin toate mentalităţile şi practicile comuniste, şi ne pândeşte perfid pericolul globalizării totale şi definitive, mă întreb atunci şi vă întreb: unde este libertatea despre care s-a vorbit la noi atât de mult?

Iată de ce, în opinia d-lui Octavian Paler, ratarea libertăţii ar constitui un lucru înfricoşător.

---

[64] Bogdan Ficeac, op. cit., p.31.

CREDEŢI CĂ SUNT INCOMPATIBILE CULTURA ŞI CREDINŢA?

(articol publicat în trei numere ale cotidianului Monitorul de Suceava, 14-16 iulie 2008, la p.19)

Filosoful român Petre Andrei spunea cândva: „Cultura duce la înţelegerea ideii de drept, de interes general şi de datorie, aşa că nu se poate vorbi despre lupta pentru respectul dreptului şi înfrângerea abuzurilor câtă vreme nu se va dezvolta prin cultură o conştiinţă puternică în fiecare individ. De aceea, statul democratic trebuie să facă din spiritual şi din cultură un scop principal al activităţii sale.''

O incursiune în sfera spiritualităţii, dar şi a culturii contemporane, consider că este oricând binevenită şi chiar necesară. Anumite precizări se impun a fi făcute deoarece adeseori s-a remarcat fie o concurenţă între acestea, fie o delimitare forţată a acestora, acreditându-se ideea că au scopuri şi mijloace total diferite.

Este adevărat că odată cu Umanismul Renaşterii şi epoca modernă a început un proces de înstrăinare a omului faţă de Dumnezeu şi de scindare a societăţii prin desprinderea de însăşi rădăcinile sale creştine şi renegarea tradiţiei creştine autentice. Civilizaţia modernă a întronat în mijlocul universului ei Omul, ca valoare supremă, dar nu un tip de om religios ci unul ''deasupra religiei''sau desprins de religie. Se poate vorbi despre un oarecare câştig, în sensul revalorificării culturii greceşti, dar în acelaşi timp trebuie să avem în vedere o mare pierdere, pentru că prin mijlocirea filosofiei eline antice - în special cea a lui Platon şi Aristotel – şi prin raportarea permanentă la ea, gândirea Europei occidentale s-a dezvoltat şi s-a distanţat ireversibil, în mod treptat, de spiritualitatea şi tradiţia creştină din răsăritul Europei. Raportul dintre teologie şi filosofie s-a inversat, acordându-se întâietate acesteia din urmă. Aici se află o cauză profundă a ''crizei'' actuale a întregii omeniri.

Ceea ce se întâmplă astăzi în lumea întreagă nu este deloc întâmplător. **Faptul că asistăm la un atac concertat îndreptat mai ales asupra valorilor creştine, dar şi împotriva culturii naţionale, are desigur o explicaţie raţională. Credinţa şi cultura sunt doi piloni de rezistenţă ai oricărei naţiuni. Dacă acestea două dispar sau sunt denaturate profund, se prăbuşeşte întreg edificiul şi se ajunge inevitabil la o stare de haos şi anarhie, iar ulterior la prognozata dictatură globală.** Prin urmare, putem trage concluzia că un important obiectiv al globalizării actuale, după cel al obţinerii puterii politice şi economice, este anihilarea credinţei/spiritualităţii tradiţionale şi a culturilor naţionale. În acest mod, omul este lipsit de ajutorul lui Dumnezeu şi îndepărtat de El, iar libertatea şi conştiinţa omului sunt anihilate sau transformate practic în „forme fără fond'', departe de realitatea vieţii şi de Adevăr.

Observăm în zilele noastre, că este aplicat în continuare un anume principiu nesănătos:*''Iubeşte şi fă ce vrei!''.* Întâlnim tot mai des tineri care îţi răspund prompt: *'' fac ce vreau cu viaţa mea''*. Contează însă, ce anume înţeleg oamenii prin iubire. Iubirea poate fi lesne denaturată, prin pervertirea înţelesului profund al ei. Unii o înţeleg ca iubire narcisistă sau egoistă (luciferică), alţii o traduc prin dragoste pasională sau pătimaşă, în care accentul se pune pe sexualitate şi chiar, mai recent, prin iubire între parteneri de acelaşi sex. Observăm cum dragostea pe care a propus-o lumii creştinismul este astăzi răstălmăcită. ***,,Iubeşte şi fă ce vrei!''* pare a fi deviza societăţii moderne şi axioma simptomatică a vremurilor noastre.** Aceasta nu poate fi totuşi decât o viziune reducţionistă asupra iubirii şi a filosofiei noastre de viaţă.

Prin aplicarea acestei devize contraproductive, personalitatea omului este trunchiată în substanţa ei şi i se asigură stagnarea ori regresul Accentul cade aici pe două dimensiuni de bază ale sufletului, şi anume pe **sentimente** şi pe **voinţă** (voinţa de a cultiva libertatea deplină). Este exclusă, desigur nu

întâmplător, o altă facultate sau putere sufletească importantă: **raţiunea**. Nu spunem că raţiunea ar rezolva de la sine totul, dar lipsa ei împiedică foarte mult întreaga construcţie a personalităţii umane şi înlătură armonia acesteia. Imaginaţi-vă o masă care se sprijină doar pe două picioare în loc de trei sau patru şi veţi constata rezistenţa acesteia.

După opinia mea, în locul cultului deşănţat al libertăţii, în fapt tot mai îngrădită şi ameninţată pretutindeni în lume, ar trebui subliniată importanţa conştiinţei de sine a omului şi la un nivel superior, a conştiinţei naţionale. Prin activarea conştiinţei de cetăţean, se poate spune că omul devine responsabil şi pentru destinul comunităţii sale.

Dar mai întâi trebuie să trezim aşadar **conştiinţa**, această scânteie divină care a fost dăruită fiecărui om şi care se conduce după anumite principii morale etern valabile şi inalienabile. Conştiinţa nu este altceva în fond decât **trezirea la realitate** în urma intervenţiei divine sau invocării ajutorului divinităţii, iar Dumnezeu prin glasul conştiinţei, fie îl mustră cu iubire pe cel ce greşeşte, fie îl îmbărbătează pe cel descurajat să-şi urmeze drumul presărat de obstacole. Conştiinţa nu poate exista fără aportul raţiunii divine, dar şi al celei umane. Iar raţiunea umană se cade a se pleca înaintea raţiunii divine cu recunoştinţă şi respect, şi chiar cu iubire. Fiecare om smerit îşi conştientizează ca făptură creată propria mărginire înaintea incomensurabilului, a necuprinsului său Creator.

Omul are nevoie să-şi conştientizeze menirea, pe care este chemat s-o urmeze, realizând acele lucruri care duc la împlinirea lui din toate punctele de vedere, dar cu precădere pe plan spiritual şi pentru aceasta nu trebuie decât să-şi dezvolte şi să-şi asculte mereu vocea conştiinţei sădită dintru început de bunul Dumnezeu. Ca fiinţă socială, tributar educaţiei şi mediului său ambiant, omul trebuie să-şi găsească locul în societate, să se integreze armonios în ea, atât în societatea locală, cât şi în cea naţională. El este dator să-şi învingă pornirile iraţionale, instinctele primare sau dorinţele pătimaşe, cum ar fi cea a îmbogăţirii rapide prin parvenire sau pe diferite căi ilicite. Omul trebuie să se îmbogăţească în **înţelepciune**, care presupune judecata logică şi obiectivă, bunul simţ, spiritul critic constructiv şi luciditatea, dar să-şi agonisească şi **cumpătarea**, adică simţul măsurii sau al echilibrului, **dreptatea** şi **curajul**, pleiada virtuţilor cardinale, preţuită încă din Antichitate.

În locul devizei *,,Iubeşte şi fă ce vrei!'',* care lasă loc diverselor interpretări inadecvate, aş vrea să propun una mai explicită: **„Fii cât mai bine informat astăzi şi analizează tu însuţi totul, căutând chiar raţiunile divine ale tuturor întâmplărilor; iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi, căci numai dacă vei dărui, vei primi la rândul tău şi fă întotdeauna ceea ce-ţi dictează conştiinţa ta, în virtutea libertăţii pe care o ai şi pe care trebuie s-o păstrezi cu orice preţ.''**

Din cele arătate mai sus, reiese un anume raport între credinţă şi cultură. În primul rând, constatăm că ambele ne sunt necesare, fiind de nedespărţit. Nu putem afirma că ar putea să existe o credinţă adevărată fără cultură, pentru că spiritualitatea şi cultura interferează. Este sugestiv exemplul Bibliei şi al adevărului revelat în paginile ei, cunoscut fiecărui creştin vrednic de numele său, iar cunoaşterea acestui Adevăr nu reprezintă în sine altceva decât un veritabil act de cultură. Valoarea învăţăturilor cuprinse în Sfânta Scriptură este atât de mare, încât până astăzi ea a rămas ,,cartea cărţilor'', principala scriere din istoria umanităţii, sursa inestimabilă şi originară a întregii culturi şi civilizaţii actuale, cartea care a influenţat hotărâtor evoluţia omenirii. Şi nu întâmplător se încearcă în zilele noastre denaturarea adevărului cuprins în ea, prin intermediul unor cărţi precum ,,Codul lui Da Vinci'' de Dan Brown sau ,,Codul Bibliei'' aparţinând unui alt scriitor din S.U.A. care pretinde că ar fi descoperit în Biblie o formulă matematică încifrând istoria umanităţii, precum şi prin alte cărţi sau mijloace.

Din punct de vedere creştin, nu poate exista aşadar credinţă fără cultură. Dar dacă avem în vedere o credinţă rătăcită, cum ar fi cea împărtăşită de multe secte religioase, putem remarca unele consecinţe: incapacitatea de a înţelege şi trăi credinţa adevărată - care presupune şi fapte, sacrificiu de

sine, altruism-, lipsa de discernământ în problemele care vizează cultura, respingerea alterităţii, a celor ce gândesc altfel (obstrucţionând astfel dialogul real cu cei de alte convingeri religioase), intoleranţa profundă, fanatismul religios, izolarea faţă de comunitatea locală şi naţională.

Problema ar putea fi pusă şi dintr-o altă perspectivă: poate exista oare cultură fără credinţă? Putem despărţi total sfera culturii de cea spirituală? Răspunsul este negativ. Ce înseamnă în definitiv cultura fără credinţă? Consecinţele sunt nefaste: îmbrăţişarea ateismului sau a unor erezii contemporane, sacrificarea conţinutului culturii în favoarea formelor goale ale ei sau a civilizaţiei, apariţia idolilor consacraţi de mass-media, de genul Andreea Marin, Teo Trandafir, Mircea Radu ş.a., adulaţi de atâţia tineri şi vârstnici.

Expresia culturii fără credinţă este întruchipată mai ales în categoria liber-cugetătorilor, care şi-au creat propria lor morală. Însă această moralitate vine adeseori în contradicţie cu morala creştină şi cu Dumnezeu. Nu pot fi numiţi intelectuali adevăraţi acei oameni care îmbrăţişează individualismul, pragmatismul şi cultul banului, care nu-şi dezvoltă o conştiinţă critică şi nu se angajează civic. Un intelectual adevărat promovează în societate morala creştină, pentru că este singura morală care îl angajează în spaţiul public, adică în viaţa cetăţii. Interesul naţional este pus aşadar deasupra celui personal

În consecinţă, nu putem vorbi nici de credinţă fără cultură, nici de cultură fără credinţă. Acestea sunt inseparabile. Dacă le separăm totuşi, efectele sunt în plan spiritual dezastruoase. Împreună însă au forţa de a dinamiza personalitatea omului şi de a-i asigura mântuirea. Cultura este până la urmă un mijloc sau un suport al creaţiei de bunuri materiale şi spirituale. Este ogorul fertil pe care rodeşte neîncetat creaţia, prin care tindem să ne asemănăm cu Dumnezeu şi să-L lăsăm să lucreze în noi, cu ajutorul harului Său. Cultura este suportul pe care ia naştere actul creator, generator de progres în societate.

Nu trebuie să neglijăm nici distincţia pe care o face criticul Tudor Vianu, afirmând categoric că *„este absolut necesar să evităm confuzia care se face între cultura totală a sufletului - ideal înalt şi ultim al efortului cultural - şi ceea ce se numeşte cultură generală,* prin care *se înţelege mai degrabă o mobilare a minţii cu cunoştinţe de tot felul, împrumutate tuturor domeniilor spiritului omenesc''.*

Cultura adevărată este cea care deschide drum către o viaţă guvernată de principii morale. Este mijlocul prin care conştientizăm în mod superior credinţa. Cultura non-valorilor, anti-cultura, nu poate salva lumea, ci dimpotrivă. Iată ce remarca şi filosoful român P.P. Negulescu: „*Cultura însă, în înţelesul ei adevărat, e altceva. Este înţelegerea mai adâncă a lumii şi preţuirea mai justă a valorilor ei, este lărgirea mai cuprinzătoare a orizonturilor vieţii şi luminarea mai nuanţată a diferitelor ei aspecte."*

Ceea ce putem numi astăzi o atitudine înţeleaptă este contactul nemijlocit cu lectura şi cu valorile noastre creştine şi naţionale. Cartea rămâne până la urmă cea mai importantă hrană spirituală şi de care noi nu ne putem lipsi. Majoritatea oamenilor de pretutindeni sunt fie bombardaţi mediatic cu un amestec de minciună şi adevăr, adică sunt premeditat menţinuţi, de anumite cercuri pretins ''elitiste'', la un nivel de incultură şi sărăcie îngrijorător. Dacă mai menţionăm şi predispoziţia oamenilor către ceea ce este mai uşor, spre comoditate şi superficialitate, lene şi chiar aroganţă, atunci devine şi mai greu de găsit drumul spre lumină, calea către Dumnezeu.

Omul, indiferent ce s-ar întâmpla, nu trebuie să se descurajeze. Iar cel mai preţios ajutor îi vine întotdeauna de Sus. De aceea să ne îndreptăm necontenit cugetul spre Dumnezeu şi milostivirea Sa. Dorinţele zadarnice, bogăţii, plăceri, măriri nu ne vor mântui. Dumnezeu voieşte fapte, iar viaţa cea plină de fapte bune place inimii Sale. **Nu vorbele mari îl fac pe om sfânt sau drept, ci faptele.**

DESPRE CALITĂŢILE ŞI DEFECTELE ROMÂNILOR

(articol publicat parţial în cotidianul Monitorul de Suceava, 17 iulie 2008, p.19)

Îmi permit să afirm de la început că noi – românii – avem, din fericire, ca trăsături dominante echilibrul (sau măsura, derivând din morala noastră creştin-ortodoxă) şi luciditatea (sau oroarea de neclaritate, dublată de dorinţa de a şti adevărul până la capăt). Că nu toţi suntem aşa, asta e o altă problemă de discutat.

După cum remarca Mircea Eliade, românii au o spiritualitate proprie remarcabilă, iar dacă am parcurs sau vom parcurge marile opere ale culturii şi spiritualităţii noastre, vom considera îndreptăţite următoarele aprecieri ale păr. arhim. Ioanichie Bălan:

„*România are o harismă aparte, poate unică. Ştiţi dumneavoastră că nu este o altă ţară creştină cu atâtea mânăstiri ca România?! Ştiţi că nu este vreo altă ţară cu o atât de strânsă legătură între sate şi mânăstiri?! […] Deci să pornim de aici, de la ce avem bun deocamdată; să valorificăm ce avem noi mai bun, însuşirile noastre spirituale. Lumea de la noi este foarte înclinată spre religie. Poporul nostru este foarte aşezat; nu l-a stricat (de tot - n.a.) comunismul, nu l-a stricat ateismul. Suntem câteva ţări ortodoxe care păstrăm cu sfinţenie, cu mari sacrificii credinţa apostolică aşa cum ne spune şi numele: Ortodoxia = credinţa dreaptă […] Nu întâmplător România este pusă aici unde e pusă. Carpaţii formează o catedrală unică în lume, iar România este ţara Carpaţilor. Nu întâmplător este pusă între nişte popoare antagonice, care se resping pe undeva unele pe altele. România are un extraordinar rol de polarizare, de limpezire a lucrurilor, de pacificare. […] Aşadar, luaţi ce-i bun de la toţi şi nu uitaţi că Dumnezeu a pus ţara aceasta, ca un arbitru, ca un spaţiu de echilibrare (de unde şi echilibrul sufletesc al românilor - n.a.) a tuturor lucrurilor rele din Europa, fie native fie împrumutate. România este o ţară de echilibru. Ea a contat şi contează foarte mult în Balcani şi chiar în centrul Europei, şi nu întâmplător.*'' [65]

De aceea sunt convins pe deplin că specificul nostru naţional este echilibrul şi întreaga noastră istorie confirmă pe deplin acest adevăr, pentru că orice formă de extremism (cum a fost cel de stânga, comunist şi adus odată cu tancurile sovietice) nu a avut aderenţă în rândul românilor. În 1944, deşi mişcarea comunistă s-a născut la noi, la câţiva ani după revoluţia din 1917, existau doar circa 800 de membri în toată ţara!…

Dacă Emil Cioran sublinia ideea că echilibrul nostru provenea dintr-o resemnare condamnabilă, eu cred mai degrabă că această trăsătură care ne face cinste, este de fapt nativă şi are o anumită legătură cu istoria noastră, cu poziţia noastră geografică şi chiar cu relieful variat şi superb (cum remarca şi criticul Theodor Codreanu). Însă influenţa cea mai mare a avut-o religia noastră ortodoxă, centrată pe iubirea aproapelui şi pe cumpătarea vieţii noastre (simţ al măsurii şi semn al înţelepciunii). În acest sens, marele teolog român - Dumitru Stăniloae - preciza: „*Noi nu suntem nici unilateral raţionalişti ca latinii din Occident sau ca grecii, care au influenţat latinitatea occidentală, nici unilateral mistici ca slavii sau ca popoarele asiatice şi africane de un panteism şi mai total prin religiile lor impersonaliste, ci unim luciditatea raţională a latinităţii personaliste cu sentimentul de taină, prezentă în toate şi care nu ne anulează ca persoane originare în sentimentul unităţii de comuniune pe care îl trăim. […] Românul consideră că echilibrul constituie normalitatea existenţei. Lipsa de echilibru, purtând existenţa din extremă în extremă, e păgubitoare acesteia, manifestările neechilibrate sunt bolnăvicioase şi producătoare de dezordine sau de boală sufletească. […] Când o pornire unilaterală ia stăpânire*

---

[65] Păr. Ioanichie Bălan, în ***Duhovnici români în dialog cu tinerii***, Ed. Bizantină, Bucureşti, 1999, pp.208-212.

asupra lui, aceasta se numeşte patimă. Iar omul respectiv a devenit pătimaş, adică a slăbit în calitatea lui de subiect suveran peste actele sale.'' [66]

Luînd în considerare toate acestea, putem constata că filosofia noastră de viaţă, spiritualitatea şi cultura română, constituie o sinteză monumentală a altor culturi şi pot reprezenta o adevărată punte de legătură între Occident şi Orient. Însăşi filosofia lui Eminescu (cel care reprezintă în opinia d-lui Theodor Codreanu arheul românesc şi geniul creator al poporului român) este un exemplu în acest sens. Prin urmare, cred că misiunea istorică a României este tocmai aceea de a concilia Vestul cu Estul în plan spiritual, datorită zestrei primite de la înaintaşii noştri, care au ţinut să ne lase o moştenire de valoare şi durabilă.

Aş mai adăuga în treacăt şi alte calităţi ale românului: inteligenţa nativă, capacitatea lui de adaptare la diverse situaţii, omenia sa proverbială, spiritul său deschis şi comunicativ, toleranţa faţă de alte etnii, umorul său de „calitate''. Apoi, aproape toţi românii sunt creştini ortodocşi. Părintele Dumitru Stăniloae şi nu puţini alţi oameni de cultură, au remarcat legătura intrinsecă dintre psihologia poporului român şi spiritualitatea lui profund creştină şi ortodoxă. Nu o singură dată s-a spus, de pildă, că noi ne-am născut ca popor creştin şi ortodox. Prin urmare, rădăcinile noastre istorice datorează mult ortodoxiei, pe care unul dintre apostolii creştinismului – Sfântul Apostol Andrei (Ocrotitorul României) i-a pus primele temelii durabile pe acest pământ binecuvântat.

Dar tot din iubire pentru ţara natală şi oamenii săi, va trebui să menţionez şi defectele noastre mai importante: invidia faţă de alţii şi pasivitatea faţă de tot ce se întâmplă în jur. Din primul cred că derivă chiar discordia românilor sau «blestemul tracic». Să ne amintim că însăşi Mioriţa, cea mai de seamă baladă românească, cu cele circa 300 de variante de circulaţie, are un subiect tragic: uciderea păstorului moldovean din invidie. Cât priveşte resemnarea lui în faţa destinului, de care s-a tot pomenit, eu cred mai degrabă că se face o confuzie. Cuvintele sale: „de va fi să mor'' ar trebui interpretate în sensul, că el se supune oricum voinţei lui Dumnezeu şi nu îi este teamă de moarte. El nu este resemnat şi nu renunţă la luptă, ca orice creştin adevărat. Pasivitatea românului de astăzi se datorează în fapt celor 50 de ani de comunism, care şi-au pus o puternică amprentă asupra voinţei sale. Apoi, i s-a inoculat şi i se inoculează şi astăzi, de către mass-media actuală, această indiferenţă şi convingerea că el nu poate face nimic, pentru a schimba ceva.

Defectele de mai sus le întâlnim la mulţi români, chiar şi peste hotare (mai ales când renunţă la atributul său de român, la limba sa, de care îi este ruşine...). Ele pot fi depăşite sau atenuate printr-o credinţă puternică în valorile creştine şi prin iubirea lui Dumnezeu. Avem nevoie de unitate şi nu pot să nu-mi aduc aminte de ceea ce mărturisea un preot, şi anume că „valorile materiale ne dezbină, în timp ce valorile spirituale ne unesc''. De altfel, creştinismul adevărat înfierează asemenea defecte precum invidia şi inerţia sau lipsa faptelor creştineşti şi recomandă mereu lupta împotriva patimilor proprii sau colective, spre slava lui Dumnezeu.

Mai trebuie să descoperim şi alte defecte, pe care avem datoria să le excludem din viaţa noastră: simţul atrofiat al libertăţii şi conştiinţei (inoculat de comunism); respingerea ideii de sacrificiu în beneficiul comunităţii; autodenigrarea devenită sport naţional; inconsecvenţa în tot ceea ce facem ori gândim; neseriozitatea în lucruri importante; predispoziţia de imitare şi cosmopolitism; iar lista poate continua.

Avem de asemenea obligaţia de a nu ne pierde nădejdea sau optimismul. Credinţa în Dumnezeu şi contactul cu istoria înaintaşilor au darul să menţină această încredere. E necesar prin urmare, să ne împrospătăm amintirea, din când în când, cu marile pilde ale unor cunoscuţi patrioţi români. Să ne aducem aminte de agonia lui Eminescu, care fiind viu şi sănătos a fost ţinut departe de presă şi chiar

[66] Păr. Dumitru Stăniloae, ***Reflecţii despre spiritualitatea poporului român***, Ed. Elion, Bucureşti, 2001.

întreţinut de duşmanii săi cinici (francmasoni), între anii 1883-1889. Dacă ei l-ar fi ucis repede, cum s-a intenţionat la început, prin otrăvirea lui, Eminescu ar fi ajuns un erou naţional. Dar, prin denigrarea şi anihilarea lui, treptată şi sadică, s-a evitat acest lucru, întreţinându-se mitul nebuniei lui vreme de multe decenii.

Ba chiar am putea să ne aducem aminte de un alt strigăt de protest, cel al lui Cicero, vestitul orator şi filosof roman, care îngrozit de complicităţile care au făcut posibilă o conjuraţie politică ca aceea pusă la cale de Catilina, împotriva senatului roman, sau care altădată referindu-se la lăcomia pretorului Siciliei (Verres), care a jefuit monumentele de podoabele lor preţioase, a răbufnit în exclamaţia: „O, TEMPORA! O, MORES!'' (O, timpuri! O, moravuri!).

Cineva, declara cândva răspicat astfel: „…cel care luptă, chiar singur, pentru Dumnezeu şi neamul său, nu va fi învins niciodată''. Şi istoria i-a dat dreptate. Lupta în slujba unei cauze nobile şi drepte, cum este cea a interesului naţional, este binevenită oricând şi este cerută mai ales astăzi de noua teribilă încercare şi provocare a globalizării.

Aş vrea să le pot transmite şi un mesaj de încredere în viitor tinerilor, celor care perspectivele actuale nu le surâd deloc, exprimat în câteva versuri simple şi înălţătoare în acelaşi timp, dintr-un şlagăr românesc:

„Să-nvăţăm să fim mai buni, mai curaţi;
Să-nvăţăm să fim mai tari, mai bărbaţi;
Să-nvăţăm să luăm din viaţă ce-i bun şi-adevărat;
Să-nvăţăm alături să fim;
Să-nvăţăm mai mult să iubim;
Şi o speranţă lumii noi să-i dăruim…''

Iar celor mai vârstnici, aş vrea să le reîmprospătez memoria cu doar câteva, dar poate cele mai impresionante versuri, scrise la noi şi transpuse magistral în limbajul cântecului de trubadurul durerilor şi aspiraţiilor noastre, dl. Tudor Gheorghe:

„ACOLO ESTE ŢARA MEA
ŞI NEAMUL MEU CEL ROMÂNESC .
ACOLO EU SĂ MOR AŞ VREA ,
ACOLO VREAU EU SĂ TRĂIESC …''

CÂTEVA RÂNDUIELI BISERICEŞTI IMPORTANTE PENTRU CREŞTINUL ORTODOX

(capitol din vol. Ne salvăm trăind ortodoxia, publicat parţial
în cotidianul Monitorul de Suceava, 21 iulie 2008, p.19)

CUM SE FACE UN POMELNIC?

Pentru cei vii ce se vor pomeni:
Se scriu:
- părinţii trupeşti,
- părintele duhovnic,
- naşii de botez şi de cununie,
- soţia / soţul / copiii,
- rude şi prieteni

Condiţii obligatorii pentru a fi pomeniţi la Sfânta Liturghie:
- să fie botezat în Biserica Ortodoxă,
- să fie cununat în Biserica Ortodoxă,
- să nu fie cununat cu rudenii trupeşti (până la gradul …) sau duhovniceşti (naşi cu fini, sau rude ale cumetrilor),
- să aibă naşi botezaţi şi cununaţi ortodox,
- să fie drept-credincioşi (să creadă în Sfânta Treime, Maica Domnului, Sfinţi; să cinstească Sfânta Cruce, icoanele, sfintele moaşte),
- să ducă o viaţă evlavioasă ortodoxă (rugăciune, post, prezenţă la biserică, spovedanie, milostenie şi alte fapte bune ale credinţei)

’’Viaţă evlavioasă ortodoxă’’ înseamnă:
- să nu fie: curvari, hoţi, beţivi, petrecăreţi, fumători, drogaţi, hulitori, atei, apostaţi, batjocoritori de orfane şi văduve, ucigaşi, răpitori, scandalagii, răzbunători etc.
- să nu practice: masturbare, perversiuni: împreunări anale / orale, cu animale; homosexualitate şi lesbianism sau pedofilie.
- să nu săvârşească, să nu mijlocească, să nu îndemne sau să încurajeze practicile şi metodele contraceptive: păzire (calendar, prezervativ, sterilet), băi, leacuri, pastile, avort.
- să nu aibă profesii imorale, prin care se aduc prejudicii (directe sau indirecte) Bisericii şi mântuirii altora, de pildă: patron de bar, sex-shop, casă de toleranţă, regizor / actor, redactor TV, editor de publicaţii antiortodoxe (eretice, umanist / evoluţioniste), traficanţi de droguri, femei, arme etc.
- să nu fie francmasoni: funcţionari în organizaţii, organisme, societăţi, fundaţii, asociaţii, cluburi şi ligi naţionale şi europene.
- să nu emită prin politica lor legi ce încalcă suveranitatea, autoritatea şi autonomia Bisericii şi a ţării (integrări, adeziuni, afilieri la organizaţii internaţionale: NATO, UE, ONU, UNESCO, FMI, Banca Mondială, Mişcarea Ecumenică etc.)
- să nu creadă în vrăji / superstiţii populare ori ’’ştiinţifice’’ păgâneşti şi să nu ia sfat în necazurile lor de la vrăjitori şi ocultişti (chiar botezaţi ortodox): radiestezie, bioenergie, acupunctură, telepatie, telekinezie, hipnoză, dianetică, meditaţie transcendentală, spiritism, yoga, sau alte forme de vrăjitorie europeană şi orientală.

Toţi aceştia se pot pomeni doar la Psaltire

CE TREBUIE SĂ CEREM ÎNTR-UN POMELNIC

Păstrarea credinţei ortodoxe, curaj în apărarea credinţei, neţinând seama de ameninţări sau avantaje.
Puterea de a săvârşi fapte ortodoxe.
Venirea la credinţă a neortodocşilor (păgâni, iudei şi eretici creştini: papistaşi, protestanţi şi neo-protestanţi).
Răbdarea necazurilor şi a celor ce ni le fac.
Răbdare în boală, sărăcie, lipsă.
Mulţumiri lui Hristos în necazuri, căci necazurile ne smeresc.
Sănătate în Hristos.
Cunoaşterea păcatelor proprii.
Izbăvire de patimi.
Milă şi iertare de la Hristos a păcatelor şi greşelilor noastre.
Milă şi iertare de la Hristos pentru duşmanii noştri.
Căsătorie spre vieţuire ortodoxă (între oameni iubitori de Hristos).
Ajutorul lui Dumnezeu într-o muncă plăcută lui Hristos.
Alte cereri de folos spre mântuire.

NU CEREM:

Moartea duşmanilor, pedepsirea celor ce ne-au supărat, umilit, înşelat etc.
Bucurii trupeşti: satisfacţii, bogăţie, belşug, avansări.
Succese cu orice preţ, neştiind că boala fără răzvrătire poate aduce mântuire.
Puteri supraomeneşti, paranormale: minuni, vedenii (arătări, lumini, mirosuri) ''spirituale'' – pentru bucurie trupească.
Ajutor de la Hristos în toate dorinţele.
Alte cereri după mintea lumii, cum ar fi ''pacea între popoare'', împăcarea tuturor Bisericilor şi religiilor etc.
Cererile să nu calce poruncile Evangheliei şi ale Bisericii.

24 DE ORE ORTODOXE – UN PROGRAM ORTODOX (ORIENTATIV)

DIMINEAŢA
(Dacă e sărbătoare, mergem la biserică)
- Rugăciuni către Hristos, Maica Domnului, Puterile îngereşti, Sfinţii zilei, 2-3 Psalmi etc., după rugăciunile începătoare.
- Se ia anaforă şi aghiasmă.
- Rugăciune pentru micul dejun (se face sfânta cruce peste bucate).

LA PRÂNZ
- Câteva rugăciuni îndrăgite (Psalmi, Acatiste etc.).
- Metanii sau închinăciuni (după putinţă).
- Tămâiem camera.
- Ne pomenim viii şi morţii (părinţi, rude, prieteni), cerând pentru ei de la Dumnezeu milă, pace, iertare de păcate şi celelalte.
- Rugăciuni înainte şi după masă.
- Citim câteva pagini despre vieţuirea ortodoxă (din Proloage, Pateric, Ne vorbeşte părintele… etc.)
- Câteva pagini din Noul Testament.

SEARA
- Câteva rugăciuni.
- Metanii şi închinăciuni.
- Scurtă citire.
- Rugăciuni la masă.
- Tămâiem icoanele şi camera.
- Ne miruim (frunte, gură, urechi, mâini).
ÎN CAMERA ORTODOXĂ
- 2-3 icoane (ortodoxe, nu tablouri catolice poreclite ''icoane''!).
- Tămâie.
- Untdelemn de la Sfântul Maslu.
- Anaforă şi aghiasmă.
- Psaltire şi Ceaslov, Acatistier, cărţi despre credinţa ortodoxă.
- NU postere (afişe), imprimeuri cu animale, roboţi, extratereştri.
- NU imagini cu vedete muzicale, cineastice, pornografice.
- NU bibelouri (mici idoli), sau ceasuri cu imagini religioase.

ALTE RÂNDUIELI ALE FAMILIEI ORTODOXE
- Post miercurea şi vinerea.
- Duminica şi în sărbători: prezenţi la biserică.
- Post şi spovedanie în cele patru posturi mari (cel puţin).
- Săptămânal: mergem la Sfântul Maslu.
- Săptămânal: puţină milostenie cu orfani, săraci, infirmi.
- Lunar (sau după putinţă): pomelnic cu vii şi morţi la biserică. Acasă: sfinţire şi/sau Sfântul Maslu.
- La fiecare salariu cumpărăm o carte, sau icoane, casete cu duhovnici, tămâie etc.
- Anual: 2-3 vizite la mănăstiri.
- La serviciu, în oraş, în vizită: o ţinută serioasă (nu ''băbească'', dar fără: rimel, decolteu, minijupă, bluze transparente etc.)
- Renunţarea la televizor (boala de obşte a lumii de astăzi).

NU mergem la cabinete de radiestezie, bioenergie, parapsihologie, vrăjitorie, spiritism, yoga sau alte forme de magie şi ocultism.
NU ne preocupăm de horoscop, zodiac, astrologie, etc.
NU participăm la distracţii în posturi.
NU cununăm oameni nebotezaţi.

DACĂ AVEM COPII
Ne rugăm împreună cu ei (dimineaţa, la prânz şi seara).
Îi învăţăm să facă zilnic cruce, metanii şi închinăciuni.
Post: miercurea şi vinerea.
Duminica şi în sărbători îi luăm la biserică.
Zilnic, dimineaţa, le dăm anaforă şi aghiasmă.
Îi învăţăm să se spovedească, îi luăm cu noi la duhovnic, cel puţin în cele patru posturi.
Le citim zilnic din Evanghelie, din Vieţile Sfinţilor şi din alte cărţi ortodoxe. După 7-8 ani le hotărâm să citească singuri.
Îi învăţăm să aprindă candela şi să tămâieze.

Îi învăţăm să dea de mici milostenie la omul sărac.
Îi luăm în vizită la mănăstiri.
La fiecare salar le facem un cadou ortodox: carte, iconiţă, cruciuliţă, o metanie (pernă mică), mir etc.
Le arătăm cum şi de ce să facă un pomelnic.
Îi vom învăţa pe înţelesul lor despre Hristos, Maica Domnului, Sfinţii Îngeri, diavoli, rai, iad, păcat, pocăinţă, faptele bune ale credinţei, rânduielile Bisericii.
Când sunt agitaţi, tulburaţi, speriaţi, suferinzi de boli psihice ori trupeşti, îi ducem la preot pentru rugăciuni de liniştire şi de sănătate.
Nu ne certăm/îmbătăm/fumăm în faţa copiilor (şi nici în lipsa lor…)

Părinţii păcătuiesc atunci când:
Dau copiilor voie să se joace oricând, oriunde şi cu oricine.
Îngăduie copiilor să privească la televizor.
Nu-i învaţă pe copii să se roage, să postească, să umble la biserică şi celelalte, motivând că ''nu au timp''.
Nu îşi duc copiii la biserică, la mănăstiri, la spovedanie.
Le îngăduie să-şi petreacă timpul liber la calculator, jocuri electronice, filme, teatre, concerte, circuri, carnavaluri, adunări sportive, cursuri de modă, fitness, karate, yoga, bioenergie, radiestezie.
Le îngăduie copiilor orice ţinută/tunsoare/limbaj/comportament, motivând că sunt copii şi ''nu ştiu''.
Le permit copiilor anumite păcate, motivând că ''trebuie să ştie'', să fie ''căliţi de mici'' pentru ''experienţa vieţii''.
Le permit copiilor să citească orice, să mănânce când şi ce vor, să doarmă oricât, să meargă oriunde, să fie ''liberi'' de orice program.

PĂCATE CARE SUNT IERTATE PRIN SPOVEDANIE, DAR NE OPRESC DE LA ÎMPĂRTĂŞIRE
Lipsa rugăciunii zilnice.
Lipsa postului de miercuri şi vineri.
Nepostirea în cele patru posturi de peste an.
Lipsirea de la slujbele Bisericii.
Scandaluri, bătăi, violenţă. Lovirea părinţilor.
Fumatul şi beţia.
Ceartă/ură veche, stăruitoare.
Mărturia mincinoasă.
Mutilări (automutilări), crime.
Dorinţa de sinucidere.
Responsabilitate morală pentru sinuciderea cuiva.
Credinţa că te poţi mântui şi fără Hristos, Maica Domnului, Sfinţii Îngeri, icoane, Evanghelie, într-un cuvânt, fără Biserica Ortodoxă.
Necredinţa şi îndoiala în credinţă.
Reaua credinţă, care pune la îndoială predania Bisericii Ortodoxe.
Lipsa Botezului ortodox (fără aceasta nu poate fi nici spovedit, nici împărtăşit).
Trecerea la altă credinţă.
Vrăjitorie, fermecătorie, ghicitorie şi căutarea lor.
Credinţa în horoscop, zodiac, astrologie, etc. Practicile vrăjitoreşti şi magice, atât ''populare'', cât şi: bioenergia, radiestezia, yoga, spiritismul, meditaţia transcendentală, zen-budismul, dianetica,

parapsihologia, hipnoza, precum şi consultarea celor care le săvârşesc.
Port de amulete, talismane (cuarţuri, cristale, şnururi, brăţări), protectoare, vindecătoare.
Jocuri de noroc: robingo, loto, loz în plic, ruletă, bridge, wist, remi, table, cărţi, zaruri şi jocuri mecanice. Şi jocuri sportive: biliard, popice şi celelalte.
Lipsa desei spovedanii, spovedania nesinceră, incompletă (ascunzând mai ales păcatele trupeşti ruşinoase).
Vizionarea filmelor/spectacolelor erotice/horror/terror.
Masturbarea.
Perversiuni sexuale (relaţii orale/anale).
Pedofilie/homosexualitate.
Relaţii sexuale fără a fi cununat în Biserica Ortodoxă.
Relaţii sexuale cu rudenii după trup şi după duh.
Relaţii sexuale cu animale.
Folosirea diferitelor metode contraceptive: anticoncepţionale, leacuri, băi, păzire, calendar, sterilet, avort, prezervative etc.
Copilul mort nebotezat din negrija părinţilor.
Relaţii conjugale în posturile mari şi mici, în duminici şi sărbători.
Ocupaţie care se împotriveşte vieţii ortodoxe: bar, casă de amanet, bordel, sex-shop, strip-tease, anchetator la poliţie, executor judecătoresc etc.
Actorie, muzică, dans; participare/organizare de spectacole şi emisiuni distractive etc. (regie, coregrafie, scenografie).

Căci: ''Sfinţii Apostoli afurisesc pe lirişti, pe viorişti, pe jucători şi pe toţi cântătorii din organe, zicând în aşezămintele lor (sectanţi): „*Dacă vreun bărbat sau vreo femeie care a fost începător de jocuri va veni la credinţă, sau jucător, sau luptător în privelişte, sau din cei ce cântă din fluier, sau chitaragiu, sau viorist, sau învăţător de jocuri, ori să înceteze, sau, de nu, să se lepede*'' (Cart.8, Cap.32), adică să fie îndepărtaţi din Biserică'' (Sfântul Nicodim Aghioritul, în Hristoitia).

Sportul. (care vine din şi naşte grija faţă de trup, stimularea curviei, a părerii de sine, a trufiei succesului şi a câştigului, riscul sinuciderii în cazul sporturilor extreme: curse diverse, paraşutism, alpinism, speologie, cascadorie etc.).
Colportaj de publicaţii sectare, eretice, pornografice.
Afaceri necurate, din care au rămas oameni înşelaţi, pe drumuri, în temniţă.
Favorizare/îndemn la divorţ/avort.
Furt (de la oameni, ori din biserică).
Neparticiparea (morală, materială) la nevoile (sărăcia, boala) părinţilor.
Neglijarea nevoilor materiale ale familiei.
Trafic cu droguri, femei, arme.
Neimplicarea copiilor în viaţa ortodoxă, lipsa exemplului cu fapta şi cu cuvântul. Participarea la experienţe genetice sau de schimbare a sexului.
Răpire/sechestrare de persoane.
Politică anarhistă, apostată, antiortodoxă.
Profanare de biserici, troiţe, morminte.

Toate acestea duc la oprirea de la Sfânta Împărtăşanie, cu canonisire, între 1 şi 15 ani (care se adună!)

ORICARE DIN PĂCATELE SPOVEDITE ŞI IERTATE, DACĂ SE REPETĂ, SE SPUN DIN NOU LA SPOVEDANIE, PRIMIND UN NOU CANON.

AVORTURILE ÎN CONTEXTUL GLOBALIZĂRII

(articol publicat parţial în cotidianul Monitorul de Suceava, 24 iulie 2008, p.19)

Bună ziua ascultătorilor postului de radio FXNet România (care emite pe internet) şi îl salut din nou pe Sergiu Cătălin zis şi Dj CoBrA. Le mulţumesc invitaţilor din această seară care au onorat această întâlnire, d-lui dr. Mircea Puşcaşu şi respectiv, unui părinte ortodox din Suceava.
Vom încerca împreună să subliniem şi noi gravitatea avortului şi să convingem tinerii de astăzi că AVORTUL este într-adevăr un lucru extrem de nociv, atât pentru sănătatea lor trupească, dar mai ales pentru cea sufletească.

În prima parte a emisiunii, vă propun, ca fiind unul dintre moderatorii acestei întâlniri, să ne exprimăm opiniile cu privire la acest subiect, fiecare pe domeniul său ca să zic aşa. Apoi, să purtăm un dialog şi să răspundem chiar la întrebările adresate de ascultătorii noştri.

Suntem la emisiunea ,,Cu cărţile pe faţă'', după ce anterior s-a numit ,,România e timpul să te trezeşti''. Tema de astăzi este ,,Avorturile în contextul globalizării şi alte probleme ale tinerilor''.

Dacă în precedentele ediţii v-am vorbit despre globalizare, mai mult la modul general, ca o introducere, pentru a trezi conştiinţa noastră faţă de uriaşa manipulare ce se exercită îndeosebi prin mass-media, am vorbit despre tinerii emo şi sinucidere, consider că tema cea mai potrivită pentru a relua această problematică o reprezintă avorturile.

Dacă sinuciderea constituie în viziunea multor autori, clerici şi mireni – cel mai mare păcat, pentru că este săvârşit împotriva Duhului Sfânt şi sinucigaşul nu mai poate obţine iertarea şi mântuirea, pentru că nu mai are timp de pocăinţă şi de îndreptare, avortul sau asasinatul asupra pruncului zămislit, cât ar fi de mic, dar nenăscut reprezintă unul dintre cele mai grele păcate, pentru că atentează la viaţa unui om lipsit de apărare şi distruge un suflet pe care L-a pus Dumnezeu.

În contextul globalizării, care luptă astăzi pe toate căile împotriva valorilor creştine, naţionale, tradiţionale şi culturale, avorturile se încadrează în atentatul împotriva familiei. Cum bine s-a spus în anumite materiale ce sunt postate pe internet, avortul este ,,rana de moarte a iubirii'' (potrivit pr. Ilie Moldovan). Care iubire este vizată? Este atinsă în special relaţia sau iubirea dintre soţi. Aşa cum practicarea perversiunilor sexuale conduc în mod cert la suprimarea respectului şi sentimentului curat al iubirii, la acelaşi deznodământ se ajunge şi prin săvârşirea conştientă a crimei asupra pruncului nenăscut. Observăm poate în zilele noastre cum apare implicit această lozincă şi mesaj: ,,să trăieşti puţin, dar bine''. Căutarea plăcerii şi traiului comod şi fără griji este cultivată astăzi printr-o mare parte a mass-mediei (televiziuni comerciale, radio, internet, literatură, teatru ş.a.m.d.).

De la această lozincă derivă apoi şi principiul nesănătos: ,,Iubeşte şi fă ce vrei!''. Întâlnim tot mai des tineri cărora, dacă li se face cea mai mică observaţie sau li se dau sfaturi, îţi răspund cu promptitudine: ,,fac ce vreau cu viaţa mea!''.

Revenind la avort, ,,fac ce vreau cu viaţa mea'' s-ar traduce prin ,,fac ce vreau cu trupul meu!''. Aşa gândeşte ,,mama'' care şi-a pus în gând ,,să-şi trăiască viaţa liber'' şi să nu mai aibă griji. Astfel gândeşte cineva care nu are în mintea sa conştiinţa săvârşirii unui păcat înfiorător. A-ţi ucide propriul copil, indiferent de vârsta lui este în opinia noastră mai mult decât un păcat strigător la cer.

A vorbi astăzi despre avorturi consider că este un lucru binevenit şi o mare necesitate. Ca români, ar trebui cred să ne amintim că prima lege adoptată la noi după aşa-zisa revoluţie din decembrie 1989 (o revoluţie dirijată şi confiscată de ,,comuniştii cu faţă umană'' din eşaloanele inferioare), a fost tocmai liberalizarea avorturilor! Urmările dramatice pentru România, numai din acest punct de vedere, le resimţim până astăzi.

Pe plan internaţional există convenţii şi tratate care privesc drepturile omului şi chiar dreptul

copilului dar nu există legi internaţionale care să interzică avorturile şi să ocrotească dreptul copilului nenăscut la viaţă.

Marii bancheri şi afacerişti care activează în lojile masonice au hotărât că lumea întreagă trebuie să se globalizeze, să fie aşadar înglobată forţat într-un unic sistem, desigur nedemocratic, într-o dictatură globală, care nu se poate realiza decât prin dispariţia tuturor statelor lumii şi naşterea unui imperiu atotputernic, primul de acest fel în istoria umanităţii. Acesta va institui o singură religie, sincretistă (cu elemente preluate din diverse religii), cuprinzând de fapt esenţa ideologiei Mişcării New Age.

Observaţi de asemenea, cum însăşi lumea modernă se îndepărtează tot mai mult faţă de Dumnezeu, se laicizează sau trece la secularizare. Chiar dacă masoneria capitalistă (lăsând deoparte pe cea comunistă, oricum atee) se declară chipurile creştină. Faptele omului ilustrează astăzi însă cel mai bine decăderea morală şi spirituală din societatea contemporană. Se vorbeşte tot mai des de existenţa erei postcreştine ca de un fapt consumat, ca şi când creştinismul şi-a dovedit ineficienţa şi inutilitatea. Ca şi când ar fi ceva învechit şi depăşit ori o simplă poveste.

Aş spune că se impune câteva întrebări. Cum vă explicaţi astăzi exacerbarea sexualităţii, prin apariţia disciplinei sexologiei, a planning-ului familial, a programelor de educaţie sexuală (încă de la nivelul grădiniţei!)?! Cum vă explicaţi mentalitatea modernă de experimentare a sexului înainte de căsătorie, a „căsătoriei de probă’’? Cum se face că există organizaţii care militează astăzi pentru promovarea în masă a anticoncepţionalelor, ca pe ceva foarte firesc? Nu realizează ele oare că acestea sunt abortive? Sau ce sunt campaniile de „informare’’ a femeilor, îndeosebi din lumea rurală, pentru folosirea lor şi a prezervativelor chiar, prin publicitate? Ori, utilizarea prezervativului este o metodă contragestivă, refuzul de a colabora cu Dumnezeu şi este o formă de onanie (masturbare, malahie).

E timpul să ne trezim la realitate. Să ne trezim conştiinţa în cazul în care ea este amorţită sau anesteziată de-a binelea. Şi ce este conştiinţa altceva decât glasul lui Dumnezeu sădit în om, care ne mustră părinteşte atunci când greşim sau săvârşim păcatul?

Vă mărturisesc că nu sunt un liber-cugetător. Nici intelectual în sensul acesta. Înainte de a fi un intelectual sau gânditor, sunt creştin ortodox. Nu putem să îi numim intelectuali autentici pe aceia care îmbrăţişează individualismul, pragmatismul şi cultul banului şi plăcerilor, pe cei care nu-şi dezvoltă o conştiinţă critică şi nu se angajează civic. Un intelectual adevărat promovează în societate morala creştină şi ortodoxă, pentru că este singura morală care poate ajuta într-adevăr viaţa cetăţii, cu sprijinul lui Dumnezeu. Interesul naţional sau general este pus deasupra celui individual.

În locul devizei „Iubeşte şi fă ce vrei!’’, care poate lăsa loc unor diverse interpretări, aş vrea să vă propun alta: „Fii cât mai bine informat şi analizează tu însuţi realităţile din jur, dar nu în afara lui Dumnezeu sau excluzându-L, iubeşte-ţi aproapele şi fă întotdeauna ceea ce-ţi dictează propria ta conştiinţă, în virtutea libertăţii dăruite de Dumnezeu sau liberului arbitru.’’

Să mai observăm că astăzi, are loc şi denaturarea unor termeni precum iubire, dragoste, sex. Ultimul este chiar apărut mai recent şi cred că iniţial avea doar rolul de delimita partea masculină de cea feminină. Noi, când auzim pronunţându-se cuvântul sex, gândul ne trimite imediat la raportul sexual dintre bărbat şi femeie.

Nu întâmplător cred că a apărut şi termenul (neologismul) de „sexy’’. Se spune despre cineva că „ar fi sexy’’, că „arată sexy’’. Care este însă mesajul? Se pune în prim plan sexualitatea, provocarea deliberată a fanteziilor erotice şi implicit a patimii desfrânării. Mai mult, este chiar o invitaţie la desfrânare, desigur ceva mai voalată dar subversivă.

Cu alte cuvinte, se cultivă în masă predispoziţia spre sexualitate. Ne mai mirăm de ce tinerii de astăzi sunt atât de atraşi şi preocupaţi de sex şi încă de la vârste tot mai fragede? Iar unii devin chiar obsedaţi de sex. Ne mai mirăm când avem cazuri precum cel al fetiţei de 11 ani, care a ajuns în postura de a fi mamă? Un caz recent ne arată că o fetiţă de numai 11 ani, abuzată sexual de un unchi a făcut

avort apelând la o clinică din Marea Britanie.

Pe internet există materiale interesante despre avort şi aş vrea să vă ofer doar câteva extrase: „*Astăzi toată lumea bună arată sexy şi face sex… Cât de mulţi adolescenţi care au făcut sex se mai află acum împreună?... Ei bine, cele mai multe relaţii dintre adolescenţi nu durează. Doar pentru că trupurile lor sunt apte pentru sex nu înseamnă că şi mintea şi inima lor este… Când faci sex cu cineva e foarte greu să spui ce anume iubeşti: persoana sau sexul. Pe calea asta nimic mai uşor să te afli într-o relaţie sau chiar căsătorie cu cine nu trebuia. A aştepta până la căsătorie te ajută să-ţi dai seama dacă e cu adevărat persoana potrivită… Mulţime de adolescenţi caută şi acceptă să facă sex pentru a ''ţine'' pe cineva. Şi apoi acela tot îi părăseşte… Când te încrezi în cineva foarte mult şi acela te părăseşte te simţi abuzată şi folosită. De fapt, sex poţi să faci de multe ori, dar virginitatea o pierzi numai o dată. Dacă o dai cui nu trebuie, nu mai e nevoie de un copil sau o boală ca să te doboare. Aşa că, aşteaptă. O să fi surprinsă cât de bine îţi va fi.*''

Iar părintele Ştefan Slevoacă spune: „Fac o neiertată greşeală părinţii care vânează avere pentru copiii lor, tinerii care caută ''situaţii'' înalte prin căsătorie. Averea cea mai scumpă este un tovarăş de viaţă cinstit, de caracter… Cum spune şi Isus Sirah: „Cel ce şi-a găsit o femeie bună, şi-a dobândit cea mai mare avuţie, un ajutor de care are trebuinţă, un stâlp care să-l sprijine.''

Într-un material intitulat „Sfaturi pentru tineri'' se comentează astfel: „*Poate aţi auzit de deviza ''Make love, not sex!'' Am văzut că în ultima vreme această deviză e slogan al unor tineri din Occident care, conştienţi de faptul că sexul a devenit miezul oricărei poveşti de iubire, protestează faţă de înţelegerea greşită a sexualităţii. Ei observă câtă publicitate se face pentru amorul în lift, pe plajă sau în alte locuri publice şi îşi dau seama că s-a ajuns la o pervertire totală a dragostei. Ce este interesant la aceşti tineri protestatari? Că sunt conştienţi că exacerbarea sexualităţii la care s-a ajuns în ziua de astăzi nu a adus şi un plus de dragoste. Totuşi, ei nu înţeleg că viaţa sexuală a tinerilor necăsătoriţi poartă pecetea păcatului, ci au înţeles doar că plăcerea sexuală nu poate fi centrul unei relaţii. Ei sunt susţinătorii unei sexualităţi copleşite de iubire… Dar pentru că Dumnezeu există, noi înţelegem deviza tocmai ca pe un imbold pentru căsătorie: cei care se iubesc să caute să primească binecuvântarea dumnezeiască pentru dragostea lor.*''

Revenind la avort, să amintim că regretatul părinte Ilie Cleopa, vieţuitor în mănăstirea Sihăstria, ne spune: Toate păcatele sunt păcate, dar pruncuciderea (adică avortul) este mai mare decât toate. O femeie care a făcut un singur avort, este oprită de la Sfânta împărtăşanie 20 de ani. Este ucidere de om.

Astăzi, canoanele părinţilor duhovnici sunt mai blânde, poate şi datorită ispitelor mai mari din vremurile noastre, dar căinţa pentru păcatul săvârşit trebuie să fie adevărată şi fapta să fie răscumpărată prin multe fapte bune.

Sunt realmente revoltat citind de pildă, că în Marea Britanie şi în alte ţări, multe mii de embrioni umani sunt utilizaţi în laboratoarele de experimentare! Nici nu suntem şi nici nu putem fi de acord cu fertilizarea in vitro, cu copiii concepuţi în eprubetă, în cazul persoanelor care nu pot avea copii. Există posibilitatea adopţiei, există copii orfani… Sau, cum să nu te indignezi când afli că, „embrioni'' umani, aflaţi în surplus, au fost utilizaţi pentru obţinerea de produse cosmetice! Închipuiţi-vă şi dumneavoastră până unde au mers lucrurile!

Interesantă este şi mărturia preotului Vasile Mihoc, tată a 13 copii, din care redăm selectiv câteva scurte pasaje: „*…V-aţi pus întrebarea vreodată ce înseamnă viitorul neamului pentru noi? Vedeţi dincolo de ziua de mâine? Ce viitor putem prevedea cu o ţară secătuită de copii? Noi suntem o ţară de pensionari. Pentru că în România pensionarii sunt vreo 6,5 milioane, iar încadraţii activi sunt sub 4 milioane. E ceva ce nu s-a mai auzit. Şcolile s-au golit. Dacă mergeţi acum în sate în care şcolile s-au creat cu foarte mare greutate, au dispărut pur şi simplu din lipsă de copii… Este un adevăr foarte simplu şi esenţial, fundamental: copiii nu mai sunt binecuvântare, ci sunt blestem… De multe ori când*

vezi bătrâni cu totul neajutoraţi, ajunşi de plâns, şi te uiţi mai de aproape la ei, îţi dai seama că îşi merită soarta. Ei şi-au făcut-o, cu voia lor. Ei n-au vrut copii. Şi acum au ajuns de aruncătura tuturor. Dar ne-o spune firea însăşi, dacă suntem atenţi la ceea ce înseamnă omul şi la ceea ce înseamnă familia, ne dăm seama că ei sunt binecuvântarea lui Dumnezeu. Ce lucru mare e un copil!… Ştiţi că România este o ţară scăldată în sângele pruncilor nevinovaţi (al căror număr nu-l putem şti noi –n.a.). Şi de aceea, la toate devierile vieţii noastre răzbate prezenţa acestui blestem. Şi chiar dacă vom intra în comunitatea europeană (ceea ce s-a întâmplat între timp – n.a.), chiar dacă vom începe să avem bani şi maşini frumoase, chiar dacă vom începe să avem şosele şi autostrăzi, ca-n occident, blestemul tot va stărui asupra noastră, atâta vreme cât nu ne vom întoarce, cât nu ne vom da seama de marele păcat în care ne aflăm.’’

(fragment din emisiunea ,,Cu cărţile pe faţă’’, din 19 iulie 2008, difuzată la Radio FXNet România)

TIMPUL ÎNTOARCERII LA DUMNEZEU

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 6 august 2008, p.19)

Aceste rânduri s-au născut din dorinţa fierbinte de a oferi lumii de astăzi, tot mai frustrate şi deznădăjduite, mesajul creştinismului ortodox, care este singurul creştinism adevărat şi neschimbat. Învăţătura de credinţă a Ortodoxiei este realmente antidotul maladiilor groaznice de care suferă omenirea în acest început de nou mileniu.

Din păcate, omul modern al ultimelor veacuri în special, s-a îndepărtat enorm faţă de Dumnezeu, a optat tot mai mult pentru **valorile materiale** în detrimentul celor spirituale, a îmbrăţişat idoli şi patimi de tot felul, pornind de la filosofiile umaniste şi materialism. Abandonându-se unui stil de viaţă „nou'' şi „progresist'', nesănătos şi adeseori chiar imoral, trăind într-un ritm ameţitor şi stresant **impus** de artizanii globalizării, omul zilelor noastre este tot mai convins că singura viaţă adevărată şi care merită trăită este aici pe pământ. În consecinţă, a decis că trebuie s-o trăiască la maximum, potrivit sloganului atât de nechibzuit *„să trăieşti puţin, dar bine''*.

Ca simplu creştin ortodox şi autor de carte (lucrări despre comunism, globalizare, masonerie, ecumenism, despre adevăratul Mihai Eminescu şi multe altele), nu am putut rămâne indiferent înaintea recentelor «spectacole» dezlănţuite de înainte-mergătorii Antihristului. Nu poţi sta deoparte asistând la prăbuşirea valorilor şi semenilor tăi în neant. Întocmai ca şi alţii, misionari, clerici sau mireni, propun tinerilor de astăzi să ia aminte la vremurile actuale şi la cele ce se pregătesc să vină peste noi. E TIMPUL ÎNTOARCERII LA DUMNEZEU. Nu există altă cale pentru ca omenirea să iasă din toate impasurile în care se află, cu voia şi fără voia ei.

Tinerii de astăzi şi noile generaţii care vin, au datoria să-şi salveze neamul din care fac parte, valorile sale, să conştientizeze provocările globalizării şi riscurile acesteia, **să combată realitatea mediatică** întreţinută artificial prin aproape toate mijloacele de informare în masă. Această realitate virtuală, contrafăcută a fost inventată anume pentru ei, ca o adevărată cursă pentru a se ajunge la anestezierea completă a simţului critic şi obiectiv. **Amestecul valorilor, dispariţia graniţelor dintre bine şi rău, dintre adevăr şi minciună, ori inversarea valorilor, sunt realităţi contemporane şi tinerii au nevoie să vadă şi să înţeleagă aceste realităţi exact aşa cum sunt.** De pildă, lumea nu este atât de violentă aşa cum ne apare pe micul ecran, dar mass-media doreşte în acest fel să impună violenţa ca model de urmat, chiar dacă nu în mod direct.

La fel se întâmplă şi cu erotismul care debordează peste tot. Adevăratele valori însă, nu sunt cele promovate cu atâta abnegaţie de uneltele globalizării (majoritatea analiştilor politici şi economici, psihologilor şi sociologilor, oamenilor de presă, regizorilor şi scenariştilor etc.).

Pe de altă parte, **tinerii trebuie să conştientizeze că atacurile mass-mediei îi vizează tocmai pe ei, pentru a edifica „noua lume''**. Ei sunt cei chemaţi să-i pună temelie. Dar, din păcate, toate schimbările majore care se petrec astăzi în societatea noastră „postmodernă'' şi care vizează domenii vitale precum educaţia, spiritualitatea, cultura şi tradiţia se vor răsfrânge în mod inevitabil şi asupra fiecărui tânăr în parte, pentru că el nu trebuie să fie izolat de societate.

În opinia noastră, un prim pas pe calea întoarcerii la Dumnezeu şi la credinţa dreptmăritoare este redobândirea liniştii sufleteşti, pe care actuala societate o exclude cultivând diverse tentaţii şi provocări, o zbatere permanentă şi inutilă în fond. Avem nevoie vitală de a găsi răgazuri în care să mai reflectăm noi înşine şi asupra vieţii noastre şi lumii în care trăim.

Al doilea pas ar putea fi identificarea provocărilor globalizării şi bombardamentului informaţional la care am fost şi suntem expuşi. Numai astfel vom putea judeca la rece ce ar trebui să facem în continuare atât pentru noi, cât şi pentru toţi semenii noştri.

Apoi, un alt pas, cel mai important, este acela de a ne împăca prin rugăciune şi post cu Dumnezeu. Trebuie să recunoaştem, în adâncul sufletului nostru, că nu putem face nimic singuri, numai prin voinţa noastră. De aceea, ne rugăm Lui, Creatorului nostru şi al întregii lumi, să ne dea mereu toate cele de folos şi trebuinţă în fiecare zi. Vom identifica războiul nevăzut din jurul nostru şi faptul că **rugăciunea, postul şi faptele bune sunt armele de temut ale creştinului şi împotriva cărora se luptă neîncetat vrăjmaşii lui Dumnezeu – diavolii**.

Înaintând în virtuţile duhovniceşti, prin jertfă şi răbdare, vom putea primi daruri şi mai înalte. Vom putea să-i iubim pe toţi semenii, inclusiv pe cei care ne urăsc pe noi. Abia atunci, se va putea spune că binecuvântarea lui Dumnezeu este deasupra noastră în chip deplin. Abia atunci vom simţi adevărata fericire, care este fericirea duhovnicească.

Tinerii să nu deznădăjduiască, oricât de greu le-ar fi la început şi orice perspective sumbre li s-ar profila la orizont. Singurătatea nu există de fapt. În toate încercările grele ale vieţii, având credinţă şi fapte plăcute lui Dumnezeu, nu vor fi niciodată singuri, pentru că Însuşi Dumnezeu îi va purta pe braţele Sale.

Trebuie spus şi faptul că, Dumnezeu nu ne-a părăsit pe noi nicicând, ci oamenii, în mândria lor luciferică şi slujind satanei, l-au părăsit pe El lepădându-se de dreapta credinţă. Dumnezeu n-a murit, cum au declamat nenumăraţii corifei materialişti, nihilişti, gnostici sau anarhişti, hedonişti şi existenţialişti, atei şi comunişti. Ci dimpotrivă, este prezent în creaţia Sa până la sfârşitul veacurilor.

Sper de asemenea, că bunul Dumnezeu va reaprinde în sufletele a tot mai multor ortodocşi **curajul mărturisirii Adevărului**, în vremuri de mare cumpănă, dăruite nouă pentru a ne izbăvi de păcatele noastre şi ale înaintaşilor noştri şi a dobândi mult râvnita mântuire. Pentru că, aşa cum spunea un părinte, cel mai important lucru pentru creştinii ortodocşi este tocmai unde aşează Dumnezeu sufletul nostru. Adică, în grădina Raiului spre bucuria eternă sau în Iadul cumplit spre osânda veşnică. Amin.

<u>CUVÂNT CĂTRE TINERII ŞI PROFESORII DE ASTĂZI</u>

(articol publicat în Monitorul de Suceava,
12 august 2008, p.19 şi parţial expus într-un pliant)

De curând am păşit cu toţii pe poarta unui nou mileniu al existenţei omeneşti. După secolul XX sau secolul vitezei, pătrundem acum tot mai mult în secolul sau era informaţiei. Pentru că, vremurile actuale sunt marcate decisiv de o explozie informaţională, indusă de tehnologia modernă tot mai sofisticată. Volumul de informaţie creşte vertiginos iar progresele omului, în unele domenii (dirijate), sunt uluitoare în comparaţie cu progresele din trecut. Dar, pe de altă parte, există şi un revers, şi anume stresul suplimentar de a ţine ritmul cu acest boom informatic, efectul adeseori debusolant şi necesitatea unei îndrumări responsabile din partea altora sau identificarea pe cont propriu a unui itinerar cultural şi spiritual.

Analizând această societate dominată de febra modernizării cu orice preţ, desfiinţând tradiţii, valori, principii şi moduri de viaţă autohtone, speranţa de îndreptare a lucrurilor este legată de tineri. Indiscutabil, tineretul reprezintă o forţă care se poate opune globalizării, cu condiţia ca el să fie avertizat din timp. El poate conştientiza pericolele la care se expune omenirea, prin manipularea globală şi poate găsi şi el soluţii de a-şi salva viitorul şi drepturile sale fundamentale.

Însăşi oligarhia financiară mondială este conştientă de faptul că implementarea globalizării, a «naţiunii universale» şi a imperiului global, nu poate exclude implicarea şi aportul substanţial al tinerelor generaţii. Acestea sunt deja educate într-un spirit tot mai rebel (în aparenţă doar) şi în optica lor educarea tinerilor în sensul acceptării globalizării, reprezintă o politică strategică.

Nu contestăm principiul potrivit căruia educaţia este un domeniu vital oricărei naţiuni, ci respingem spiritul în care se face ea, şi anume ateu sau ''religios'', în favoarea unor interese obscure sau al unora ''naţionale''. De aceea, considerăm că în România cel puţin, educaţia trebuie să devină prioritate naţională, parte integrantă a unei strategii naţionale coerente şi eficiente.

<u>Numai prin educaţie (inclusiv creştină), prin cultură adevărată şi trăirea activă a Ortodoxiei, vom putea evita globalizarea culturală şi a celorlalte tipuri, iar naţiunile vor putea supravieţui în faţa noului experiment malefic.</u> Dacă nu vom insista asupra acestor domenii ale spiritului, omenirea întreagă va suporta noi valuri de orori şi crime, cu siguranţă mai mari şi redobândirea libertăţii ar putea deveni chiar un vis imposibil. Însăşi comunismul a avut nevoie de anumite condiţii prielnice, cum ar fi sărăcia extremă şi ignoranţa, dar şi de contribuţia tinerilor, pentru răspândirea ideologiei marxist – leniniste, în esenţă anticreştină şi antinaţională. Propaganda de atunci a fost extrem de activă şi susţinută de tineri (mulţi studenţi fiind atraşi de ideile noi ori de nevoia unei asocieri încă din anul I sau practic forţaţi de împrejurări: pentru un loc la cămin, pentru un abonament la cantină etc.), sau mai ales dacă luăm în calcul zecile de ziare oficiale ori clandestine, numeroasele întruniri şi progresismul afişat.

Există atunci o manipulare a tineretului român de astăzi? Din păcate, da. Mulţi dintre ei, care nu au informaţii ori suficient discernământ, cad uşor în plasa întinsă de maeştrii ipocriziei şi psihologiei maselor. Pe de altă parte, situaţia din România, datorată politicienilor de stânga, atât de dinainte de 1989, cât şi de după această dată, nu le-a oferit tinerilor nici o perspectivă prea optimistă. Trăim realmente vremuri extrem de dificile, şi chiar greu de suportat de către cetăţenii oneşti, în contrast flagrant cu luxul orbitor afişat sau nu cu ostentaţie de către o minoritate de îmbogăţiţi, care au deprins mai nou şi gustul puterii. Şomajul, sărăcia lucie (care mai iese la iveală uneori, în mass – media, de pildă la inundaţiile din ultimii ani), analfabetismul tot mai mare şi sănătatea precară a românilor, sunt doar câteva cuceriri ale democraţiei „de stânga'', care a predominat la noi de peste 50 de ani. Toate acestea au avut desigur un efect negativ puternic asupra tinerilor, demoralizator şi demobilizator, încât unii şi nu sunt puţini, au

preferat în disperarea şi dezorientarea lor să apuce calea străinătăţii, fiind prinşi între realitatea dură a existenţei (pe care ei nu o puteau schimba…) şi lipsa tot mai acută a unor modele autentice sau alternative. Manipularea tinerilor se realizează cu precădere prin mijloacele de informare mai des utilizate: televiziunea şi internetul. Acestea joacă un rol exagerat de mare în formarea conduitelor şi opţiunilor lor (inclusiv electorale). Asocierea imaginii cu informaţia garantează pătrunderea mai uşoară în mintea şi imaginaţia lor, iar nu în puţine cazuri conduce la dependenţă şi la anihilarea voinţei şi a propriei personalităţi. Influenţa ocultă asupra tinerilor are în vedere inocularea încă din primii lor ani de viaţă a unor dorinţe şi informaţii «adecvate», bunăoară pe tema educaţiei sexuale?! Violenţa şi eroticul ajung la ei la vârste tot mai fragede, după cum reiese şi din sondaje. Unii profesori şi educatori ar trebui totuşi să ţină seama de gradul lor de discernământ, înainte de a-i învăţa asemenea lucruri…

Scriitorul Ernesto Sabato sublinia faptul că omenirea este devorată de un monstru cu trei capete: raţionalismul, materialismul şi individualismul. Mă tem că are dreptate şi ceea ce se propagă astăzi cu repeziciune este noul stil de viaţă american, prin întreaga industrie de filme din America, impus astfel în cele mai multe ţări ale lumii. Cât priveşte România, contractele încheiate asigură părţii americane o pondere de peste 80% din timpul acordat difuzării filmelor! Cele trei capete ale monstrului îşi fac aici de cap cât doresc.

Mulţi tineri au îmbrăţişat deviza «fac ce vreau cu viaţa mea!» şi îşi cultivă libertinajul, sprijină afirmarea minorităţilor sexuale (a homosexualilor şi a lesbienelor, a prostituatelor), mişcarea feministă, cu aceeaşi ardoare cu care alţi tineri ca ei s-au lăsat seduşi de sloganurile comuniste. În acest fel, excepţia tinde să devină regula iar majoritatea trebuie să se lase condusă de…minorităţi. Oare, tiraniile n-au fost dictaturi ale unor minorităţi? Sau, mai nou, instituţia căsătoriei este înlocuită tot mai mult cu starea de concubinaj (condamnat în creştinism) sau chiar cu căsătoriile dintre parteneri de acelaşi sex…

Ne putem pune întrebarea de bun-simţ: oare câte căsătorii, bazate pe interesul materialist sau pasager, au avut şanse de supravieţuire şi au asigurat creşterea şi educarea copiilor în condiţii normale? Ori, familia, atât de neglijată de stat în ultimele decenii, are tot dreptul să supravieţuiască şi să rămână pe mai departe celula de bază a societăţii.

Iată tot atâtea motive, pentru care cerem tinerilor să fie mereu vigilenţi, iar îndrumătorii lor spirituali au datoria de a-i pregăti pentru viaţă, fiind şi responsabili pentru actele lor şi activi în acest sens. Ceea ce propunem noi tinerilor de astăzi şi profesorilor, este păstrarea şi valorificarea tradiţiilor creştine şi naţionale. Cea mai importantă religie a lumii nu merită dispreţuită iar ortodoxia este o soluţie de îndreptare a vieţii noastre. Cel puţin nouă, românilor, ea ne-a asigurat efectiv supravieţuirea ca popor şi unitatea, în faţa multor alte popoare sau imperii, care n-au reuşit să ne asimileze şi să ne dezrădăcineze. Putem să ne mândrim cu asta ori că suntem ortodocşi, dar să nu cădem în capcana mândriei luciferice sau orgoliului nemăsurat.

Scopul vieţii noastre este căutarea vieţii veşnice, a mântuirii noastre, este trăirea în Adevăr şi înţelegerea lumii actuale, creaţia de bunuri spirituale sau materiale. Îi sfătuiesc pe tineri să cerceteze mereu dar să aibă şi o credinţă vie şi statornică. Apoi, să încerce să-şi dezvolte un simţ obiectiv. Cercetând vieţile sfinţilor şi operele care pun accentul pe valorile morale, îşi vor întări simţul moral. Cercetând faptele înaintaşilor, vor ajunge să aibă un anume simţ istoric şi vor descoperi că istoria e un nesecat izvor de înţelepciune dar şi de optimism faţă de viitorul ţării noastre.

Apoi, cred că avem nevoie mai ales de capodoperele literaturii universale dar şi româneşti, mai cu seamă din domeniul dramaturgiei. Multe dintre ele cultivă bunele moravuri şi deprinderi în gândire. De asemenea, şi alte arte ne pot îmbogăţi prin valoarea lor sufleteşte pentru totdeauna. Recomand tinerilor cu căldură, pe lângă studiul religiei noastre ortodoxe şi trăirea acesteia (a Bibliei, Patericului, Vieţilor Sfinţilor, a cărţilor părinţilor Dumitru Stăniloae şi Serafim Rose…), lectura sau studiul operelor unor autori celebri, precum: Shakespeare, Ibsen, Molière, Schiller, Goethe, Tostoi, Dostoievski ş.a. Nu

vom neglija nici operele lui Mihai Eminescu (mai ales scrierile politice şi manuscrisele sale comentate), Nichifor Crainic, Petre Ţuţea, Constantin Noica, Mircea Eliade (în chestiunile legate de naţionalism), Corneliu Zelea Codreanu, Mircea Vulcănescu, Emil Cioran (dar cu atenţie sporită, datorită stilului său nonconformist, negaţionist şi încifrat!; lucrarea mai apreciată fiind „Schimbarea la faţă a României'') şi mulţi alţii.

Tragedia omului contemporan nu se datorează exclusiv televiziunii şi internetului. Ele nu sunt mijloace diabolice în sine. Sunt până la urmă tot creaţii inspirate de divinitate, încât orice comparaţie cu alte mijloace, de pildă cele militare de distrugere în masă, este exclusă. Ele trebuie utilizate însă cu mult discernământ şi cu măsură. **Este bine să nu uităm că pot servi totuşi şi în alte scopuri, de exemplu ca arme politice şi ideologice ori ca mijloace de manipulare în masă, că fiecare individ neatent poate deveni o ţintă uşoară.** Din păcate, observăm că apar tot mai puţine emisiuni cultural-educative autentice, de valoare, pe care trebuie noi înşine să le descoperim, cât despre filme…

Tragedia omului contemporan rezidă în fenomenul actual de desacralizare, prin care el devine profund nerecunoscător lui Dumnezeu şi se îndepărtează tot mai mult de coordonatele vieţii sale creştine, pentru că, creştinii sunt cel mai mult vizaţi de forţele globalizării. Vidul existenţial şi patimile care-i subminează voinţa, aici îşi au adevărata origine. **Postmodernismul reprezintă în plan cultural ruptura de rădăcinile tradiţiei** (de pildă, cubiştii, Tristan Tzara etc). Spre exemplu, întâlnim multe poezii postmoderniste care excelează printr-o încifrare aproape totală sau printr-o vulgaritate dusă la extrem, şi rămânem câteodată uluiţi când întâlnind şi autori consacraţi, atraşi în mod inexplicabil de o astfel de «descărcare» poetică. Originalitatea cu orice preţ sau dispreţul faţă de cultură în general iau astfel locul valorii…

Aşa trebuie să arate oare omul de mâine? Răspunsul meu este acesta: NU! **Nici tinerii nu trebuie să se supună arbitrariului unui imperiu global, primul de acest fel din istoria omenirii!** În caz contrar, se poate schiţa un portret al omului – robot sau al „omului universal'': apatrid (fără de ţară), depersonalizat (nul ca persoană, şters), un sclav fidel (obedient), desacralizat („fără de Dumnezeu''), consumerist (consumator programat de alţii) şi un însingurat (lipsit de căldura comuniunii cu alţii).

IMPLICAŢIILE PROFUNDE ALE ACCEPTĂRII PROSTITUŢIEI SAU DESCHIDERII CASELOR DE TOLERANŢĂ

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 27 iunie 2009, p.14)

Aş începe următoarea expunere, prin a formula câteva întrebări simple. Ce ar trebui să înţelegem prin cuvântul ,,prostituţie'' şi de unde derivă acest cuvânt? Nu este prostituţia o formă demonică a materialismului? Ce credeţi oare, că desemnează sintagma ,,casă de toleranţă'' şi până unde merge această ,,toleranţă''? Nu merge această ,,toleranţă'', de multe ori, până la cele mai stranii perversiuni sexuale ş.a.m.d.?

Aş aminti, din istoria noastră, că prostituţia a mai fost legalizată o dată, în perioada interbelică (prin anii'30) şi cartierul plin de bordeluri din Bucureşti, botezat în batjocură contra creştinilor ,,Crucea de piatră'', a rămas de tristă faimă şi a atras pe calea pierzaniei mii şi mii de femei creştine din toată ţara.

Emisiunea recentă ,,Între Bine şi Rău'', difuzată pe postul TVR 1 în seara zilei de 13 martie a.c. a adus în centrul atenţiei publice un neaşteptat proiect de ,,legalizare'', sau mai bine zis de nouă ,,reglementare'' a prostituţiei.

Însă, noul Cod Penal la care încă se ,,lucrează'', se pare că nu doreşte să o mai incrimineze, pe motivul ,,obiectiv'' că, legea nu mai poate fi aplicată, că amenzile sunt prea mari şi că nu sunt efectiv plătite de persoanele acuzate de practicarea prostituţiei. Aşa că, uitându-se la alţi vecini de-ai noştri, la legislaţia din alte state europene, precum Olanda, Germania ş.a. (mai ,,înaintate''), unii parlamentari s-au decis să aducă noi schimbări în domeniu şi, totodată să impoziteze activităţile aferente acestuia, ca şi când prin asta s-ar eradica sărăcia.

Trebuie remarcat că nici momentul n-a fost ales întâmplător: 13 martie, în Postul Mare al Sf. Paşti. Fără îndoială că, artizanii proiectului de modificare a articolului vizând prostituţia au ştiut acest lucru şi au mizat tocmai pe faptul că, în această perioadă, Biserica Ortodoxă Română şi chiar toţi creştinii în general, vor rămâne negreşit lipsiţi de reacţie, adică se vor afla în imposibilitatea totală de a se împotrivi cum se cuvine, şi ca atare se vor trezi poate prea târziu şi în faţa faptului împlinit.

Ca tânăr autor de cărţi şi creştin ortodox, voi face poate opinie separată faţă de aceşti domni ,,binevoitori'' şi ,,patrioţi'', analizând această problemă şi pe care eu unul, o consider nu suficient de gravă, ci foarte gravă pentru societatea românească. Nu mă îndoiesc de faptul că există opinii pro şi contra, motivate de subiectivitate sau de diverse interese. Dar, eu cred că, ceea ce este cel mai important este să rămânem cât mai lucizi şi obiectivi, să încercăm pe cât posibil să descifrăm orice s-ar ascunde în spatele acestei imense ,,afaceri'' pentru statul român şi persoanele în cauză, practicante sau beneficiare a acestor ,,servicii''.

În opinia mea, mai întâi acest proiect de ,,racordare la valorile şi normele'' Uniunii Europene e lipsit de substanţă atâta vreme cât nu avem adoptată o Constituţie a acesteia. Rămâne astfel, la alegerea noastră ce legi adoptăm la nivel naţional. Nimeni nu ne poate obliga să imităm legislaţia vreunui alt stat european. ,,Legalizarea'' prostituţiei în România este prin urmare responsabilitatea consilierilor şi politicienilor români, dar şi a poporului român, deoarece implicaţiile acesteia sunt nebănuit de mari în cadrul interesului general.

Dacă ţinem cont, fie şi numai de faptul că, peste 80% dintre români se declară ortodocşi, că Ortodoxia a condamnat întotdeauna şi categoric prostituţia şi depravarea, iar intelectualii noştri autentici resping o asemenea ,,reformă'', văzută ca profund imorală şi nocivă pentru dezvoltarea personalităţii umane a tinerelor generaţii, atunci nu este firesc să ne întrebăm, domnilor şi doamnelor, ce se urmăreşte de fapt prin promovarea acestor norme legislative care să permită includerea unei noi meserii în nomenclatorul oficial existent, precum prostituţia? Nu este firesc să vedem în aceasta un tupeu

formidabil faţă de o ţară cu o populaţie în proporţie covârşitoare ortodoxă?

Poate că ar fi mai bine să nu ne pierdem în amănunte şi să pierdem esenţa lucrurilor. Să vedem deci care ar fi scopurile urmărite de fapt (ascunse în mare măsură publicului) şi efectele adoptării acestor norme.

În primul rând, o legislaţie permisivă faţă de femeile care practică prostituţia afectează în cel mai înalt grad şi pe termen lung, educaţia şi moralitatea existentă, şi aşa destul de zdruncinată de perioada ateistă a comunismului, dar şi de tranziţia îndelungată către capitalism. Această legislaţie nu va face alt lucru decât **să încurajeze şi mai mult prostituţia**, care ar avea astfel toate şansele să devină „sport naţional''! Ea se va generaliza şi îi va atrage pe mulţi dintre români (curioşi sau slabi în faţa unor astfel de ispite întâlnite la tot pasul) şi românce, care ar prefera aceste câştiguri mai mari şi mai uşor de obţinut. Sunt doar atâtea fete frumoase în România şi atât de puţine perspective de viitor…

Ea va încuraja în mod cert şi alte patimi şi vicii, precum consumul de droguri, libertinajul, perversiunile sexuale etc, care îi vor îndepărta pe tineri şi mai mult faţă de datoriile fireşti pe care ei le au faţă de familie, faţă de societate, faţă de semenii lor, şi chiar faţă de Dumnezeu. De ce? Pentru că se leagă unele de altele.

În acest fel, să reţinem faptul, că **este atacată educaţia şi morala creştină şi în mod special, familia**. Pentru că, în mod cert infracţiunea adulterului va deveni complet inutilizabilă şi desuetă, iar prin cultivarea relaţiilor extra-conjugale (pentru început prostituate, apoi amante) familia va fi ruinată treptat şi sigur. Iar numărul divorţurilor, foarte mare şi în prezent (şi nu numai în România; de circa 70% din totalul căsătoriilor oficiate în unele ţări!) va exploda pur şi simplu. Trebuie să reflectăm mai ales asupra faptului, că prin recurgerea la serviciile „maşinei de făcut sex'' (deţinătoare de „tehnici ultrasofisticate'', orientale sau nu…), va creşte fără nicio îndoială nemulţumirea faţă de partenera de viaţă (pentru „lipsa de profesionalism'' sau refuzul perversiunilor sexuale!), care nici ea desigur, nu va putea fi de acord să devină un simplu element de decor, şi putem anticipa că ulterior se va arunca în consecinţă, răzbunându-se, într-o altă relaţie…

În al doilea rând, **prin înflorirea prostituţiei se va da undă verde şi extinderii pieţei drogurilor**. Şi, la fel ca în alte state europene care au permis prostituţia, se vor adopta reglementări cu mult mai blânde faţă de producătorii, traficanţii şi consumatorii de droguri! Ne putem aştepta la aşa ceva. În fond, de ce să nu recunoaştem, sunt la mijloc interese financiare uriaşe pentru acapararea acestei pieţe de desfacere din România, atât pentru toţi cei enumeraţi aici, dar şi pentru forţele oculte care au tot interesul să ne menţină într-o stare perpetuă de sărăcie şi de ignoranţă, sau într-o stare de manipulare fără de ieşire. Cei avizaţi ştiu desigur la cine mă refer, adică la fancmasonerie.

Având în vedere momentul ales de artizanii proiectului „modernist'', la numai două luni şi jumătate de la aderarea efectivă a României la structurile UE şi susţinerea lui într-o emisiune de largă audienţă de la televiziunea publică, de către ministrul Justiţiei şi cel de Interne (care au adus argumente complet neconvingătoare, reducţioniste la nivelul societăţii şi uneori, de-a dreptul puerile, precum că, s-ar rezolva problema socială a multor femei, problema sănătăţii lor, dar şi a consumatorilor de sex, ar creşte veniturile la buget cu jumătate de miliard de lei anual…) iar ca invitaţi au mai punctat câte ceva, însăşi câteva „practicante'' ale „meseriei'' şi un gigolo prezentat ca „actor'' şi regizor de filme porno (premiat pe plan internaţional!), putem trage iarăşi o concluzie importantă: **această iniţiativă vine din exteriorul României şi la cererea unor cercuri europene, care apreciază tocmai munca acestor doi miniştri (d-na Macovei şi d-l Blaga)**, care au dat rezultate notabile.

Adevărul trist este că aceşti doi miniştri pomeniţi mai sus m-au dezamăgit prin pasiunea lor pentru „reglementarea'' pe baze noi a prostituţiei. Iniţiativa lor corespunde societăţii secularizate la care tocmai ne-am alipit (şi în care vom fi înglobaţi sau absorbiţi) şi care nu doreşte în chip tot mai evident, să ne păstrăm propria identitate naţională de popor creştin-ortodox. Ea ne doreşte într-o nouă

formulă, „reformată'' sau protestantă chiar. Pentru că numai protestantismul, din care au izvorât mii de secte în întreaga lume, încuviinţează pe ascuns sau nu, prostituţia.

Dar argumentul forte împotriva „liberalizării prostituţiei'' îl putem găsi lesne, chiar în însăşi legislaţia internaţională privind drepturile omului, în Convenţia privind exploatarea femeilor, ratificată de România încă din 1951. Nu putem fi de acord cu desfiinţarea acestui tratat printr-o lege a Parlamentului, aşa cum ne îndemna dl. Vasile Blaga în această emisiune. Pentru că, **prostituţia este nu numai un mare păcat sau un pericol social grav, ci ea lezează şi viciază profund modul nostru de viaţă, demnitatea fiinţei umane (a femeii) şi conduce la consecinţe grave, nu numai din punct de vedere moral**, aşa cum am mai arătat.

Din punct de vedere creştin, am putea obiecta desigur că, prostituţia sau desfrânarea (generală) păcătuieşte prin aceea, că se abate clar de la legile firii şi are ca suport trupul omenesc (templu al lui Dumnezeu). **Căutarea plăcerilor trupeşti devine o mare obsesie şi este o manifestare diavolească.** Căutarea plăcerii este o lozincă care exprimă „spiritul vremii'' sau „filosofia'' lui Antihrist, în acord cu altele de genul: „Simte şi trăieşte!'', „Trăieşte clipa!'', „Viaţa e scurtă'', „Să trăieşti puţin dar bine…'' etc.

În faţa acestei ameninţări reale şi agresiunii crescânde faţă de Ortodoxie (chiar dacă indirectă), societatea românească şi intelectualitatea trebuie să ia atitudine cât mai urgent. Referendumul propus de singura persoană din emisiunea pomenită, care s-a opus „legalizării păcatului'' (dl. George Pruteanu) este o soluţie, având în vedere importanţa acestei probleme pentru păstrarea sănătăţii morale a naţiunii noastre. În acelaşi timp, cred că sunt necesare marşuri de protest în întreaga ţară pentru a sensibiliza clasa politică, pentru a o trezi din starea vegetativă în care se află, când nu e campanie electorală.

Să ne amintim cum au reacţionat musulmanii din statele arabe, când s-au publicat acele jigniri la adresa lui Mahomed într-un ziar danez. Noi nu suntem atât de înflăcăraţi de felul nostru, dar întotdeauna ne-am apărat credinţa şi neamul în faţa oricăror agresiuni majore la adresa lor. Să ne mai amintim şi de faptul că nu ne face cinste lipsa de reacţie în faţa marşului homosexualilor din Bucureşti şi nici cea arătată faţă de încercarea de scoatere a icoanelor şi simbolurilor religioase din spaţiul public.

Consider că între timp ne-am mai trezit din indiferenţa sau letargia care ne-a cuprins. Dumnezeu ne va lumina în continuare şi ne va întări să rezistăm oricărui asalt venit din partea „spiritului vremii'' sau secularizării actuale. Biserica va supravieţui prin voinţa Sa. Important este ca noi înşine, să nu ne înstrăinăm faţă de Dumnezeu, să nu-I întoarcem spatele şi nici să nu-i lăsăm expuşi pe semenii noştri. Şi ce poate fi mai important decât să-L slăvim şi să-I apărăm numele, îndeosebi noi cei botezaţi cu Duhul Sfânt?

Să nu uităm nici adevărul că, în fiecare dintre noi există o anumită lucrare a lui Dumnezeu. Avem cu toţii deci, un dar primit şi în acelaşi timp unele datorii de la care nu ne putem sustrage. Aşa cum, dintre toţi românii, Ştefan cel Mare şi Sfânt se gândea atât de mult la moştenirea pe care o va lăsa urmaşilor şi-i îndemna pe supuşii săi să procedeze la fel, aşa şi noi cei de astăzi **suntem datori faţă de prezentul şi viitorul României, adică faţă de copiii noştri şi generaţiile care vor veni după noi până la sfârşitul veacurilor**, sfârşit pe care nimeni dintre noi nu-l poate şti.

Iată de ce, avem cu toţii o responsabilitate imensă în acest sens. Aşa să ne ajute Dumnezeu! Amin.

NU TREBUIE SĂ CONDAMNĂM MATERIALISMUL CARE DOMINĂ LUMEA CONTEMPORANĂ?

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 3 septembrie 2008, p.19, sub titlul „Materialismul domină lumea contemporană”)

După părerea noastră, materialismul reprezintă acea concepţie a omului despre viaţă, care pune accentul doar pe dimensiunile ei materiale, biologice sau trupeşti şi care neagă explicit sau implicit existenţa sufletului şi a transcendentului. Omul materialist crede în orice, cum ar fi în bani, putere sau dominaţie, succes, glorie ori prestigiu, dar nu şi în Dumnezeu. El este în general, fie ateu, fie un credincios formalist ori chiar ipocrit.

Credem că este interesant de analizat cu cât materialism au fost impregnate toate filosofiile umaniste din ultimele veacuri, aşa-zis moderne. Amintim astfel, în special pragmatismul, utilitarismul, existenţialismul, evoluţionismul, materialismul dialectic şi istoric promovat de comunism şi mai ales materialismul societăţii de consum din perioada contemporană.

Se ştie că mulţi filosofi, începând din antichitate cu Epicur (care identifica drept scop al omului căutarea plăcerii) au îmbrăţişat teza potrivit căreia utilul sau ceea ce ne poate aduce maximum de fericire trebuie să fie principiul suprem al acţiunilor noastre. Putem aminti astfel şi pe Thomas Hobbes, Helvetius, Jeremy Bentham, John Locke şi J.J. Rousseau.

Astăzi, utilitarismul a îmbrăcat forma adecvată vremurilor noastre moderne, adică aceea a materialismului societăţii de consum. Această formă de materialism care se bazează pe încurajarea şi întreţinerea permanentă a nevoii omului de a consuma noi şi noi produse, găsindu-şi în această îndeletnicire plăcere şi fericire, este exclusivistă şi reduce până la anulare necesitatea moralei creştine şi dorinţa omului de comuniune cu Dumnezeu, Creatorul său şi al întregului univers. Acest consumerism impus de globalizarea actuală promovează un alt tip de om – omul secularizat, adică alipit total faţă de lucrurile pământeşti şi de viaţa aceasta pe care doreşte să o trăiască plenar şi la intensitate maximă.

Nu ne putem îndoi de faptul că, lumea materială nu poate oferi bucurii şi satisfacţii adevărate. Ea nu poate aduce fericire sufletului, pentru că acesta aspiră permanent la întâlnirea cu Dumnezeu, Cel care i-a dat naştere. De aceea sufletul omului tânjeşte după Dumnezeu, precum copiii orfani după părinţii lor, şi uneori, în cazul sfinţilor, are bucuria de a pregusta încă de aici de pe pământ fericirea deplină, duhovnicească, care există în împărăţia cerească.

Dacă vom contempla lucrările lui Dumnezeu, existente pretutindeni, uimitoare prin complexitate, diversitate şi perfecţiune, vom înţelege că **adevărata fericire este cea duhovnicească**, cea legată de credinţa vie şi trăitoare în Dumnezeu; în respectul, comuniunea şi dragostea noastră fasţă de cei din jur; în naşterea, creşterea şi educarea copiilor noştri. Iar fericirea poate cea mai mare este aceea de a ne jertfi, asemenea Mântuitorului pentru semenii noştri.

Prin urmare, este de neînţeles cum pot unii să-şi găsească fericirea în bani sau bunuri materiale. În Noul Testament, se vorbeşte la un moment dat de mamona sau duhul satanic. Însuşi Fiul lui Dumnezeu ne spune: **„Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî şi pe celălalt îl va dispreţui; nu puteţi să slujiţi lui Dumnezeu şi lui mamona.’’** Iar mai departe, zice Domnul: „De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiţi pentru sufletul vostru ce veţi mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veţi îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana şi trupul decât îmbrăcămintea? […] **Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă.**’’ (Matei, 6, 24-33)

Observăm cât de important este sufletul omului şi că trebuie să lepădăm din grijile noastre lumeşti. Desigur, nu vom neglija total trupul sau nu vom alunga orice grijă faţă de noi înşine sau faţă de alţii. Accentul însă trebuie să cadă pe viaţa noastră spirituală şi pe datoriile pe care le avem faţă de Dumnezeu şi

semenii noştri. Pentru a nu aluneca pe panta materialismului, individualismului şi egoismului, care este iubirea luciferică de sine.

Au rămas absolut memorabile cuvintele filosofului sau gânditorului creştin Petre Ţuţea. Iată ce ne spune la un moment dat: „Eu când discut cu un ateu, e ca şi cum aş discuta cu uşa. Între un credincios şi un necredincios nu există nici o legătură. Acela e mort, sufleteşte mort, iar celălalt e viu şi **între un viu şi un mort nu există nici o legătură**. Credinciosul creştin e viu. Ateii şi materialiştii ne deosebesc de animale prin faptul că nu avem coadă. Ateii s-au născut, dar s-au născut degeaba. […] Comuniştii au vrut să ne facă fericiţi cu forţa: bă, să fiţi fericiţi, că vă ia mama dracului! Adică să mănânci bine, să bei bine, să dormi bine şi la loc comanda!''

Iată de ce trebuie să condamnăm cu hotărâre materialismul. Pentru că este un atentat la viaţa spirituală, care ne aduce fericirea. Omul materialist îşi îndepărtează semenii prin iubirea banului şi goana după bani. El nu mai învaţă, nu mai citeşte, nu mai ajută pe nimeni, nu mai poate iubi pe cineva, ajunge să se creadă adeseori un dumnezeu aici pe pământ. Îşi cultivă patimile, viciile, obsesia banului şi averii, gloria deşartă şi carierismul.

Într-o carte intitulată „Credinţa ortodoxă'' scrie: „**Iubirea de argint este pofta neînfrânată după bunurile pământeşti, considerând câştigarea lor drept scopul principal al vieţii**. Ea se arată, pe de o parte, prin strădania de a păstra cu îndărătnicie cele adunate, adică prin zgârcenie. Păcatul acesta se împotriveşte dreptăţii şi îndurării, aducând mari pagube semenilor noştri. Iar Sf. Ap. Pavel ne spune că: <<**Iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor şi cei care au poftit-o cu înfocare au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns cu multe dureri**>> (I Tim. 6, 10) ''

Omul materialist vede în bani şi bunuri un scop în sine. Dar banul n-a fost conceput astfel iniţial. Nu spunem că nu este folositor dar trebuie să ne păstrăm noi înşine măsura şi distanţa faţă de el. Ori, etica protestantă a multor secte leagă succesul şi virtutea de bani! Adică, dacă ai bani eşti în graţiile lui Dumnezeu iar dacă nu îi ai eşti un mare păcătos! Cu alte cuvinte, sărăcia este văzută ca o pedeapsă, o povară, o ruşine şi o urmare directă a păcatelor săvârşite…

Însă acelaşi Petre Ţuţea, reproducând cuvintele unui preot bătrân, spune: „Circulă o zicală că banul e ochiul dracului. Eu nu-l concep ca ochiul dracului, eu îl concep ca pe o scară dublă. Dacă-l posezi, indiferent în ce cantităţi şi te mişti în sus binefăcător pe scară, nu mai e ochiul dracului. Iar dacă cobori, atunci te duci cu el în infern, prin vicii, prin lăcomie şi prin toate imperfecţiile legate de orgoliu şi de pofta de stăpân.''

Oricât de banală li s-ar părea unora afirmaţia, lumea contemporană este realmente grav bolnavă. Boala este una sufletească şi ea avansează rapid către cancer. Lumea de astăzi este infectată de VIRUSUL MATERIALISMULUI, microb care ne ucide lent sufletul şi trupul de care este legat, condamnându-l prin căutarea plăcerilor şi bunurilor pământeşti la osânda veşnică a muncilor şi durerilor Iadului. Iar singurul antidot al acestei maladii este ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU ŞI LA BISERICA SA – ORTODOXIA.

Materialismul satanic în esenţa lui, este aşadar cel care conduce această lume spre autodistrugere şi moarte spirituală. Omul materialist se sinucide lent şi devine un om mort sufleteşte, un om mortificat şi împietrit. El nu mai are sentimente. Are doar o voinţă mai puternică şi o raţiune proprie bolnavă. Nu întâmplător unii autori au pomenit de sintagma „morţii vii''. Pentru că, deşi vii, oamenii materialişti sunt cu adevărat morţi în ceea ce priveşte spiritul. În timp ce creştinii, sunt dimpotrivă asemenea lumânărilor care ard şi luminează, îndepărtând tot întunericul din jur, prin flacăra credinţei lor adevărate în Dumnezeu.

DESPRE MANIPULARE: SPĂLAREA CREIERULUI ŞI REEDUCAREA TINERILOR DIN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 4 septembrie 2008, p.19)

Regretatul Ion Gavrilă-Ogoranu, fost deţinut politic şi erou al rezistenţei anticomuniste din munţi, a lăsat posterităţii câteva volume care poartă chiar titlul: „Brazii se frâng, dar nu se îndoiesc''.

Adevărul despre comunism nu poate fi ascuns. Deşi, cei care s-au opus sistemului comunist au fost torturaţi şi omorâţi chiar adeseori, **libertatea nu le-a putut fi luată sau ucisă**.

Amintindu-ne astăzi de „Experimentul Piteşti'', să spunem mai întâi că acesta a îngrozit pe mulţi oameni, fiind **un atentat samavolnic şi diabolic nu numai asupra trupului ci şi sufletului**. Şi totuşi, puţini tineri sau adulţi au auzit şi înţeles ce s-a petrecut la Piteşti cu studenţii şi intelectualii încarceraţi acolo, supuşi într-un mod sălbatic schingiuirilor, umilirilor, înfometării şi înfricoşării.

Să mai precizăm că fenomenul Piteşti a fost şi este considerat încă, de către mulţi autori, cel mai diabolic şi cel mai cumplit experiment care a avut loc în spaţiul concentraţionar al ţărilor Europei de Est înrobite comunismului. La Piteşti, a fost decimată într-un fel sau altul, mergându-se până la forţarea sinuciderilor, floarea studenţimii române, studenţime care reprezenta factorul cel mai dinamic al societăţii, care desigur nu putea să agreeze ideologia extremistă a comunismului.

După cum mărturiseşte însuşi unul dintre supravieţuitorii acestui experiment petrecut între anii 1949-1952, dl. Traian Popescu - „**Experimentul urmărea ca prin torturi fizice şi morale asupra victimelor să se obţină transformarea lor, ştergerea conştiinţei etnice – de apartenenţă la un neam şi o cultură**.'' Torturile şi presiunile psihice permanente, timp de luni de zile sau ani au încercat în mod ambiţios să-i transforme pe oponenţii comunismului (majoritatea fiind tineri din Frăţiile de Cruce, viitori legionari) în oameni fideli şi utili regimului. **În fapt, Piteştiul era conceput ca un „Laborator'', de unde rezultatele şi metodele urmau să fie extinse la toate închisorile comuniste, apoi în întreaga ţară şi chiar mai departe, pe baza unui minuţios şi ştiinţific program.**

Reeducarea deţinutului a constat în „**inversarea omului faţă de sine însuşi**'' şi pregătirea lui în scopul de a-l determina să reeduce la rândul său pe alţii. S-a încercat practic schimbarea structurii sufleteşti, caracterului şi educaţiei primite până atunci. S-a dorit ştergerea identităţii şi inocularea alteia, a omului de tip „nou'', care să adere la „valorile'' comunismului. Cu alte cuvinte, a încercat să impună **metoda spălării creierului prin tortură** iar ea a dat greş pentru că nu a putut fi ascunsă lumii în întregime. Se ştie că mulţi s-au mântuit astfel, devenind martiri şi sfinţi.

Oricât de incredibil ar părea la prima vedere, omenirea trăieşte la ora actuală un nou „Piteşti''. Desigur, într-o formă mai aparte, dar asemănătoare. S-a renunţat la brutalitatea torturii pe faţă sălbatice în favoarea unei alte torturi, mai rafinate, prin constrângere şi manipulare, prin cenzura discretă şi supravegherea omului. Sub paravanul luptei împotriva terorismului internaţional.

Când vorbim despre spălarea creierului, vorbim în primul rând despre manipulare şi dezinformare. Omul îşi spală creierul desigur şi prin yoga şi prin aderarea la secte religioase (circa 6000 în întreaga lume!), prin exacerbarea simţurilor şi viciilor, prin erotismul fără limite şi deviaţiile sexuale, prin încurajarea libertăţii totale şi violenţei, prin stimularea abuzului de alcool, consumului de droguri şi tutun, prin **impunerea aşa-zisei morale a banului şi succesului**, prin căutarea traiului cât mai comod şi lipsit de griji.

Spălarea creierului se foloseşte din plin de mijloacele de informare în masă, pe care în mare parte masoneria le are la dispoziţie. Ea este orientată astăzi spre formarea noului tip de om – **homo globalis** sau individul: apatrid (deznaţionalizat sau separat complet de ţara lui natală şi devenit apoi cosmopolit sau cetăţean al <<naţiunii universale>>…); depersonalizat (adică devenit aproape identic cu oricare altul, şters,

lipsit de iniţiativă, conformist); obedient sau sclav (supus întrutotul celor care-i furnizează confortul său, inclusiv creditele „avantajoase'' şi mijloacele de existenţă); desacralizat (înstrăinat de Dumnezeu, secularizat, ateu sau liber-cugetător, sau de ce nu, chiar mason de grad „superior'' – închinător pe faţă lui Lucifer); consumerist (fidel şi supus necondiţionat „spiritului de consum'', inoculat de către cei care îşi permit să-i creeze „nevoile''); însingurat (deşi trăieşte printre mulţi oameni şi „comunică'' destul de mult cu ei).

Această nouă identitate, globală este răspândită astăzi în rândul tuturor oamenilor. De către cine şi în ce scop? Desigur, la ordinul artizanilor globalizării, care sunt promotorii Noii Ordini Mondiale şi Noii Ere. La ordinul masoneriei şi grupului Bilderberg (faţa totuşi văzută a masoneriei) în care activează vestitele familii Rockfeller şi Rotschild, mari bancheri şi afacerişti, care şi-au propus nici mai mult, nici mai puţin, să creeze un imperiu global în numele Antihristului. Se doreşte astfel: **un guvern mondial, o singură religie (care ar prelua chipurile ce este bun din toate religiile), un singur mod de viaţă şi de gândire**.

Prin reeducarea tinerilor se va edifica lumea globalizată de mâine. Astăzi această reeducare se realizează atât prin vechile metode de manipulare a maselor, dar şi prin altele noi, cum este şi parapsihologia (reînvierea practicilor magice păgâne). Tinerilor le este inhibată gena gândirii şi acţiunea. Ei sunt determinaţi să nu mai gândească singuri, să nu-şi mai pună niciodată întrebări fundamentale, cum ar fi cele privind sensul vieţii şi lumea în care trăim. Şi împotriva lor se utilizează, când se împotrivesc, războiul economic şi psihologic, şantajul şi uneori altele mai dure.

Acaparatorii sau obsedaţii de putere şi bani se folosesc desigur de internet, televiziune şi radio. Cu ajutorul lor în special, se realizează manipularea alegerilor, dezinformarea şi diversiunile asupra opiniei publice. Prezentarea tendenţioasă a informaţiilor sau ştirilor interne şi externe creează aproape o imposibilitate pentru a se mai putea discerne între ceea ce este bine şi ceea ce este rău, care informaţii sunt reale şi care sunt false şi prelucrate. Un scriitor grec spunea chiar că **„se lucrează consecvent la îndobitocirea omenirii!''**

Astăzi, noi ar trebui să înţelegem că marii bancheri şi afacerişti au sponsorizat ambele tabere din toate războaiele ultimelor veacuri urmărind cu ambiţie nemăsurată banii şi puterea. Prin dominarea lumii şi tuturor indivizilor în parte, se ajunge fără îndoială la apusul libertăţii omului.

Cineva a pus întrebarea următoare: **„Va fi generaţia de acum (a internetului – n.a.) capabilă, în fapt, prin faptă, să răspundă noilor provocări? Mult mai perfide şi, infinit, mai periculoase decât forţa brută a bolşevicilor de început de secol XX.''**

Părerea noastră este că, totuşi tinerii de astăzi, cu ajutorul lui Dumnezeu, pot întârzia deznodământul şi să respingă satanismul şi pseudo-cultura banului. Este timpul întoarcerii la Dumnezeu. **Este timpul ca tinerii să frecventeze mai des Sfânta Biserică şi să lupte pentru apărarea credinţei ortodoxe şi valorilor tradiţionale. Nu mai este timp de pierdut!**

DE CE NU MAI MERG TINERII LA SFÂNTA BISERICĂ?

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 5 septembrie 2008, p.19)

Oricât de banal li s-ar părea unora dintre noi, lumea contemporană este grav bolnavă. Este profund infectată de **virusul materialismului**, microb care ne ucide lent puterile sufleteşti: voinţa, sentimentul şi raţiunea. Iar acest materialism transpare pretutindeni şi ne orientează sensul vieţii spre căutarea plăcerilor şi acumularea bunurilor pământeşti.

Observăm în zilele noastre încă un fapt îngrijorător şi totodată paradoxal. Numărul tinerilor care sunt creştini practicanţi, ortodocşi care au o credinţă vie sau trăitoare şi care sunt prezenţi la Tainele Bisericii, este tot mai mic în pofida faptului că astăzi nu le este îngrădit accesul, aşa cum se întâmpla de regulă în perioada comunismului. Dacă înainte, sentimentul religios trebuia ascuns adeseori pentru a avea o carieră profesională sau a nu suporta eventual alte consecinţe neplăcute, ne întrebăm firesc ce anume îi determină acum pe tot mai mulţi tineri să nu meargă sau să nu mai meargă la Sfânta Biserică.

Cauzele sunt desigur multiple. În primul rând, factorul hotărâtor este educaţia creştină primită în familie. Dacă tânărul a fost învăţat de mic copil să se roage, să postească din când în când, să se spovedească cu adevărat şi să se împărtăşească, să participe chiar şi la alte Taine ale Bisericii Ortodoxe, atunci desigur el nu va renunţa să participe la comuniunea cu Dumnezeu, care se realizează în cadrul acestor slujbe şi rânduieli bisericeşti.

În al doilea rând, intervine hotărâtor asaltul mass-mediei (cu tot bombardamentul său informaţional), care într-o proporţie năucitoare, prin televiziune şi internet, îi atrag tot mai mult pe tineri prin **oferta extrem de generoasă de pseudo-modele (idoli) şi de idei păguboase pentru viaţa lor spirituală**. Materialismul societăţii de consum actuale continuă cu multă vigoare materialismul şi ateismul comunist, cultivând obsesia banului, obsesia carierei, cultul eroticului, cultul violenţei şi răzbunării ş.a.m.d.

În acest caz, noi putem vorbi realmente de **manipulare**. Şi în special despre manipularea tinerilor. Tineretul de astăzi este practic învăţat şi determinat să nu mai meargă la Biserică pentru că acest lucru nu mai este „la modă'', adică a devenit demodat şi chipurile ceva de râsul lumii, ceva ruşinos şi umilitor. Tinerii sunt învăţaţi să nu creadă cu adevărat în Dumnezeu sau cel mult să aibă o credinţă formalistă, afişată doar pentru lumea din jur.

În al treilea rând, unii tineri resimt confuzia care planează în viaţa Bisericii. Există o tot mai mare repulsie faţă de preoţi în general. Şi acest lucru se datorează mediatizării compromisurilor unora dintre preoţi, a acestor slujbaşi ai diavolului, care s-au lepădat de Dumnezeu. Chiar **subminarea din interior a Bisericii** prin cei care răspândesc molima sau pan-erezia ecumenismului este responsabilă de lărgirea confuziei din mintea credincioşilor de astăzi.

În acest sens, spunea recent şi cunoscutul actor, regizor şi om de cultură Dan Puric: „În clipa actuală în România, tineretul nu poate să se ducă nicăieri, pentru că nu găseşte zone de autenticitate. Tineretul adevărat nu se poate duce într-o biserică care amestecă lucrurile… Tineretul nu mai are valori. Şi atunci noi trebuie să creăm valorile, prin credinţa şi prin felul lor de a fi ca ele să aibă capacitate contaminantă. Îl vede şi începe să-l imite. Părintele Iustin Pârvu este un model de verticalitate şi de demnitate creştină. Dacă te-ai prins de chestia asta mergi până dincolo de moarte. Restul nu mai contează. Cei care au murit în închisorile comuniste sunt exemple de demnitate.''

Tinerii de astăzi au o mare nevoie de repere morale şi spirituale adevărate. Au nevoie de modelul suprem Iisus Hristos şi de cel al sfinţilor părinţi ai Bisericii Ortodoxe. Au nevoie de modelele culturale autentice ale trecutului şi ale prezentului, care să nu aparţină masoneriei anticreştine. Au nevoie de profesori cu vocaţie (nematerialişti) care să stăruie pentru a le descoperi şi pune în valoare aptitudinile. Au nevoie de îndrumători care să le ofere un itinerar orientativ în planul culturii şi

spiritualităţii.

Numai astfel, tinerii se vor apropia din nou, cu smerenie şi recunoştinţă, de Sfânta Biserică. Iar preoţii şi întreg clerul bisericesc cred că ar trebui să lucreze puţin asupra limbajului, care să devină ceva mai accesibil şi mai apropiat de sufletul tânărului de astăzi.

CE REPREZINTĂ «EMO»? DE CE SE SINUCID TINERII «EMO»?

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 6 septembrie 2009, p.19)

Un subiect care tinde să capete tot mai mare importanţă astăzi este legat de noul fenomen ''emo''. Ce înţelegem prin acest termen? De ce tinerii care aderă la această mişcare sau curent, îşi pun capăt zilelor? Sunt întrebări care merită un răspuns din partea noastră.

În opinia noastră, această mişcare este legată foarte mult prin conţinut şi mai ales prin consecinţele sale de Mişcarea New Age (Noua Eră) promovată din umbră de adepţii globalizării şi satanismului. Nu e nevoie de dovezi palpabile. **Spiritul satanismului e prezent în actul sinuciderii.**

Comentând unele texte care au apărut pe internet, mi s-a părut foarte interesantă originea termenului ''emo''. S-a apreciat bunăoară că el a apărut ca fiind un subgen al rockului. Şi ceea ce ştim sigur este că rockul, cel puţin în câteva subgenuri precum hard rock, mettalica ş.a. au legătură cu satanismul. Versurile folosite sunt adeseori satanice sau de inspiraţie satanică.

Muzica aceasta ''emo'' este într-adevăr o muzică aparte, mai lentă, „caracterizată prin arpegii uşoare ale chitărilor cu vocalize uşoare la care se dă drumul într-o orchestră de chitări distorsionate şi aduse după aceea din nou la partea uşoară''. Ceea ce intrigă sau pe unii îi atrage sunt acordurile stranii de chitară şi atmosfera înfricoşătoare de „film de groază''.

În continuare se apreciază următoarele aspecte: „Muzica EMO acoperă o mare varietate de formaţii, de la melodii uşoare a celor de la ''American Football'' la melodii hard de la ''At the drive in''. Cum poate un gen aşa de larg să fie legat de ceva? […] Cei mai mulţi oameni când se gândesc la emo azi, se gândesc la formaţiile The Get Up Kids, Mineral şi altele ce provin din formaţia ''Sunny Day Real Estate'' apărută în oraşul Seattle în 1992. Se cântă mai mult despre iubirea pierdută şi amintiri uitate'', făcându-se exces aşadar de sentimentalism.

Muzica emo a apărut la sfârşitul anilor '80 şi a pătruns încet, pe nesimţite ca un şarpe sau ca un rău care nu vrea să fie remarcat. Astăzi a intrat într-o nouă fază, în faza prozelitismului. Devine tot mai mult **o modă**. Tinerii adolescenţi, aflaţi la o vârstă critică, care îşi descoperă propria identitate şi îşi fac planuri de viaţă, cad în capcana întinsă datorită anturajului nefast şi ignoranţei. Din păcate, mişcarea emo nu se reduce la muzică. A devenit **un nou stil de viaţă**. Se retrag în cercuri foarte restrânse sau în solitudine. Refuză participarea la orice proiecte sociale, refuză autoritatea părintească sau de orice fel, nu-şi controlează emoţiile, devin… anarhişti în felul lor.

Tinerii emo dovedesc un gen de inadaptare socială dar marea lor problemă este **afectivitatea** (de unde şi termenul de „emo'', prescurtare de la „emoţional''). Tulburările emoţionale inerente vârstei lor sunt amplificate de gândurile de sinucidere. Sunt destul de uşor de recunoscut: părul relativ lung, pieptănătura împrăştiată (pentru fete ieşind în evidenţă prin culorile folosite prin contrast), şuviţe peste ochi, tricouri sau alte piese de vestimentaţie cu desene reprezentând cranii de om sau oase, brăţări de piele cu ghinturi, îmbrăcămintea de regulă debordând în negru, unghii pictate în negru, inele cu o cruce neagră pătrată (trimiţând la simbolistica masonică) etc.

Portretul tânărului emo ar putea fi descris astfel. Tânărul „emo'' este un tânăr ultrasensibil, impresionabil, influenţabil, foarte subiectiv, spirit solitar (sau cu tendinţe de izolare). Se pare că un rol important în formarea acestor trăsături îl au unele decepţii serioase sau traume legate de anumite experienţe avute în familie sau în anturajul lor.

Din toate acestea rezultă că tinerii emo pot fi corupţi, influnţaţi şi manipulaţi foarte uşor. Ei exacerbează sentimentele sau emoţiile în detrimentul raţiunii şi voinţei, producând un dezechilibru major al acestor facultăţi sufleteşti. Ceea ce conduce într-un final la hotărârea de sinucidere.

EXTINDEREA PE SCARĂ LARGĂ A DROGURILOR DE ORICE FEL, NE LASĂ ABSOLUT INDIFERENŢI?

(articol publicat în Monitorul de Suceava din 16 iunie 2009, p.14)

Este şi de datoria noastră, ca şi a societăţii civile, să nu ignorăm sau să nu minimalizăm o problemă cu care ne confruntăm tot mai frecvent. De aceea consider că nu este numai datoria statului, prin instituţiile sale şi pârghiile de care dispune, să stăvilească un fenomen, care astăzi a luat o **amploare fără precedent** şi care, cred că se va agrava şi mai mult după integrarea noastră în Uniunea Europeană. Dacă nu am avut ocazia să reflectăm serios asupra acestui subiect, nu înseamnă că această problemă şi provocare, care macină societatea, prin creşterea alarmantă a numărului de cazuri şi a consumului de droguri sau stupefiante, nu există. Dimpotrivă, aceasta este cât se poate de reală şi dureroasă prin tragismul ei iar cei care au sesizat deja criza prin care trec multe domenii ale vieţii individuale şi colective, nu pot să stea cu braţele încrucişate, mimând neputinţa sau etalându-şi indiferenţa.

În sens uzual şi restrâns, ştim desigur cu toţii ce sunt drogurile. Într-un sens mai larg însă, putem înţelege prin droguri o paletă întreagă de „anestezice'' şi mijloace de manipulare, care sunt de natură să-i răpească omului libertatea sa şi să-l facă cât mai dependent de ele. Putem vorbi de droguri şi ţigări mai „rele'' şi droguri sau ţigări mai „bune''? Dacă ne vom gândi la preţul lor variat şi gradul de nocivitate, poate că da. În realitate, chiar dacă statul interzice numai drogurile îndeobşte cunoscute (haşiş, canabis, marijuana, cocaina, heroina, LSD-ul etc.), care au efecte dezastruoase asupra celor care le consumă şi sunt extrem de profitabile pentru producătorii şi distribuitorii acestora, **toate drogurile produc dependenţă şi o alienare a personalităţii, ba chiar conduc uneori la autodistrugere şi sinucidere (mai mult sau mai puţin conştientizată, de la caz la caz)**. Aceleaşi efecte le vom descoperi şi în fenomenul alcoolismului, care cunoaşte astăzi o extindere tot mai mare în rândul populaţiei sărace, şi mai cu seamă din mediul rural. Apoi, însăşi televiziunea se dovedeşte adeseori un veritabil drog, care a ajuns să dirijeze autoritar conduita şi aspiraţiile oamenilor. Iar, din punct de vedere creştin, cred că neoprotestantismul (cu puzderia sa de secte) este şi el în sine un drog, care provoacă dependenţă, precum este, şi nu în ultimul rând, yoga.

Toate drogurile amintite şi desigur mai pot fi identificate şi altele, au un numitor comun: **supunerea omului unei degradări** din postura de fiinţă liberă având „chipul şi asemănarea'' lui Dumnezeu. Cercetătorii se străduiesc încă să afle cauzele acestor drame personale (produsă de consumul diverselor droguri) şi să găsească soluţii de prevenire şi combatere. Ei analizează problema din punct de vedere ştiinţific, sub aspect medical, psihologic şi sociologic. Ei remarcă faptul că, de pildă alcoolismul este privit ca pe o problemă importantă de sănătate publică (provocând multe boli ale sistemului circulator, cancer, ciroză hepatică, boli psihice, etc.) şi ca o sursă de perturbare foarte serioasă a relaţiilor sociale (în cadrul familiei, colectivului de muncă, anturaj ş.a.m.d.), cu „implicaţii şi consecinţe personale şi sociale incalculabile''. Aceste concluzii nu fac decât să adeverească un proverb de la noi, care spune că „beţia este începutul tuturor relelor''.

Pericolul alcoolismului la nivel colectiv, rezidă mai ales în faptul că astăzi el se răspândeşte **şi în rândul tinerilor**! Studii ştiinţifice recente au mai demonstrat că alcoolismul produce leziuni pe creier (dincolo de faptul că slăbeşte şi încetineşte reflexele, memoria, atenţia şi gândirea), scurtează durata de viaţă prin deteriorarea sănătăţii dar şi prin expunerea la tot felul de accidente (rutiere, de muncă, etc.). Dar, poate cel mai grav este faptul că el corupe şi pe alţii (rude, colegi…chiar dacă nu în mod direct) şi, în timp, produce autoexcluderea din mediul socio-profesional şi familial. Ulterior, se ajunge la depresie, uneori chiar la delirium tremens (cu iluzii vizuale, olfactive şi halucinaţii) şi în cele din urmă la o formă

de sinucidere.

Unii au invocat în apărarea lor nevoia de refugiu, de „distanţare de foarte activa antrenare a oamenilor din societatea modernă, dorinţa de a face ieşiri din tensiunile solicitante ale vieţii cotidiene''. Vă satisface sau acceptaţi această explicaţie? Mie cel puţin, mi se pare o formă de resemnare şi de ignoranţă, chiar de nepăsare. O fi societatea de vină până la urmă, în cazul fiecărui adept al lui Bachus? Ori a devenit alcoolismul o chestiune prea banală pentru a fi discutată?

Importantă este de fapt, opţiunea omului. Pentru că, **dacă el vrea să-şi facă totuşi singur rău, societatea nu-l poate până la urmă împiedica, el considerându-şi libertatea sa personală intangibilă, aşa cum multe femei recurg de pildă, la avorturi, dintre care unele chiar fără nici o jenă şi fără mustrări de conştiinţă, apreciind că trupul lor şi viaţa fătului le aparţin în exclusivitate.** Ce părere aveţi despre asta?

Opinia mea certă şi categorică este aceea, că **drogurile ucid**, ne ucid mai lent sau mai rapid (de la caz la caz) trupeşte, dar mai ales sufleteşte. A te refugia într-o patimă de acest gen sau oricare alta, este în viziunea mea un act profund necreştin. A căuta izbăvirea şi alinarea departe de Dumnezeu şi **aproape de diavol**, cu care pactizezi, este un păcat şi un act total nechibzuit. Cu atât e mai grav, atunci când „victima'' este chiar un creştin, fie el şi dezorientat sau rătăcit.

Prin urmare, una din principalele cauze sau cea mai importantă (pentru orice tip de drog) este **lipsa comuniunii cu Dumnezeu**. Un creştin adevărat, poate să cadă uneori (prin încercarea lui sau prin slăbiciunea lui), dar el nu ezită să ceară ajutorul divin şi să regrete profund păcatul, să lupte cu el până la capăt. Iată marea prăpastie care îl desparte pe un creştin de un necreştin. Creştinul se smereşte prin păcat şi nicidecum nu se laudă cu el! Creştinul doreşte să se mântuiască şi întreaga sa viaţă e un urcuş duhovnicesc, presărat cu multe nevoinţe, pentru că Însuşi Hristos a suferit pentru noi toţi.

Dacă admitem afirmaţiile de mai sus, vom intui şi soluţia. Ea ne stă tuturor la îndemână. Ortodoxia sau dreapta credinţă, păstrătoare fidelă a Tradiţiei şi a învăţăturilor Sfinţilor Părinţi, are darul de a primi cu căldură, sub ocrotirea ei, pe toţi aceia care se aseamănă „fiului risipitor'', ce se întoarce la casa sa părintească, cu dorinţa de a-şi îndrepta viaţa. În Ortodoxie, putem dobândi sentimentul şi certitudinea (într-o anume măsură, bineînţeles) Învierii noastre spirituale.

Prin urmare, un adevărat creştin, **nu poate să-şi permită să fie deloc indiferent** faţă de tot ceea ce se întâmplă aici pe pământ, şi mai ales faţă de felul în care îşi trăieşte el însuşi viaţa sa şi îşi ajută semenii din jur!…

„GLADIATOR'' CONŢINE UN MESAJ CARE INVITĂ LA REFLECŢII PROFUNDE

(Articol în original intitulat Scurte comentarii pe marginea unuia dintre cele mai bune filme artistice de lung metraj: „Gladiator'', publicat în Monitorul de Suceava, 25 iunie 2009)

Nu mă îndoiesc de faptul, că mulţi dintre dumneavoastră au vizionat filme celebre, precum filmul serial italian „Caracatiţa'', dar şi filme ca „Inimă neînfricată'', „Ştefan cel Mare'', „Reţeaua'', „Mihai Viteazul'', dar unul dintre cele mai bune filme făcute vreodată este, din punctul meu de vedere, „Gladiator'' (dramă istorică, SUA, 2000). Acest film, care l-a consacrat pe actorul Russell Crowe în rândul elitei breslei sale, este un film pe care dacă nu aţi avut ocazia să-l vedeţi, vi-l recomand cu toată căldura şi responsabilitatea. Dincolo de premiile câştigate, el conţine un mesaj care invită la reflecţii profunde.

Deoarece realizatorii acestui film s-au străduit şi au reuşit să re-creeze o lume aproape uitată, se înlesneşte astfel tendinţa telespectatorului de a se face o paralelă între vremurile actuale şi cele de atunci. Există chiar unele asemănări izbitoare. În primul rând, imperiul roman este parcă copiat la indigo de către anumite forţe care manevrează astăzi Statele Unite ale Americii, care şi-a asumat acelaşi rol de „civilizare'' a lumii. Ori, noi ştim prea puţin despre dramele pe care le-au creat războaiele de cucerire şi începem abia să le înţelegem, dacă reflectăm asupra recentelor conflicte militare, îndeosebi din Irak, Afganistan, Iugoslavia şi Orientul Mijlociu.

În al doilea rând, nu putem învinui soldaţii romani, care îşi făceau doar datoria şi credeau în măreţia Romei. De aceea, înclin să cred că, nu e o coincidenţă întâmplătoare denumirea de „legionari'', întrebuinţată astăzi atât pentru soldaţii legiunilor romane, cât şi pentru românii aparţinând Mişcării Legionare (care s-au inspirat din trecutul acesta şi au simpatizat pe urmaşii Romei de altădată). Nu putem să nu remarcăm astfel, şi la unii şi la alţii, un cult al onoarei şi al jertfei. Apoi, cultul disciplinei şi ordinii (prezent şi la legioari, şi la Ion Antonescu). Dar, există şi deosebiri. Legionarii români, nu duceau războaie de cucerire şi de asuprire a altor popoare, ci luptau pentru libertatea ţării şi a oamenilor săi, ba mai mult, ca soldaţi ai lui Hristos, luptau pentru mântuirea tuturor românilor şi duceau un război împotriva patimilor omeneşti. Şi, poate n-ar trebui să uităm, că odată cu cucerirea unei părţi mari din Dacia, care a marcat apogeul expansiunii imperiului roman sub împăratul Traian, treptat acest imperiu a intrat într-o fază de permanentă decădere, în ciuda prosperităţii lui.

Acţiunea filmului se plasează la început în iarna anului 180 d.Hr., spre finalul campaniei de 12 ani a împăratului Marc Aureliu împotriva triburilor germanice, când comanda armatei i-a fost încredinţată generalului Aelius Maximus. Poate nu întâmplător a fost ales acest loc de confruntare dintre „agenţii civilizatori'' şi „barbarii'' însetaţi de libertate. Germania este şi astăzi obligată să achite datorii de război evreilor (cum este achitarea de către aceştia a unor avioane de luptă americane, care vor ajunge în Israel). Iar, dacă mai adăugăm faptul, că evreii sionişti şi masonii în general, luptă împotriva tradiţiilor europene, considerate depăşite şi „barbare'', atunci vom înţelege mai lesne acest film şi realitatea lumii contemporane…

Cuvintele sunt poate prea sărace pentru a reda atmosfera şi toată grandoarea acestui film artistic şi istoric totodată. Aceste fragmente din el incită cred spre vizionarea sau revederea lui. E un film care nu trebuie ratat.

Se vorbeşte, de câteva ori în film, despre marele amfiteatru sau imensa arenă pentru luptele gladiatorilor iar imaginile sunt cu adevărat impresionante. Colloseum-ul avea circa 50 000 de locuri şi era mai tot timpul arhiplin, constituind una dintre atracţiile principale ale capitalei de atunci. În film, reiese că ar fi fost opera doar a lui Commodus, deşi edificiul acesta nu se putea ridica probabil, într-un

timp de câţiva ani. Dar realizarea lui a avut o motivaţie precisă: exacerbarea spectacolului care să cucerească mulţimea şi dominaţia acesteia (numai Roma avea atunci circa un milion de oameni). Apoi, merită pomenită scena în care Maximus de unul singur ucide mai mulţi gladiatori, într-un timp foarte scurt şi se adresează mulţimii tăcute şi uluite, întrebând-o dacă se distrează. Într-o altă scenă, Proximo (stăpânul lui de conjunctură) îl îndeamnă totuşi să cucerească mulţimea, adică să le ofere spectacol iar Maximus acceptă (promiţând că va oferi ,,ceea ce nu a mai văzut'' publicul), pentru ca de acolo, din Maroc să ajungă la Roma şi să-l înfrunte pe împărat.

Nu trebuie uitată scena în care, spectatorilor li se aruncă pâine iar mulţimea se îmbulzeşte. Acelaşi lucru li se oferă oamenilor, din păcate, şi astăzi. Pâine şi circ. Spectacole diverse de divertisment ieftin şi ajutoare sociale temporare. Şi atunci, ca şi acum se manipulează mulţimea iar exemplele cele mai grăitoare vin din partea unora dintre conducătorii politici, mai ales de la V. I. Lenin încoace.

Generalul Maximus apare drept salvatorul Romei, cel care trebuie să o înapoieze poporului aflat sub dictatură. Acest soldat al Romei l-a impresionat atât de mult pe Marc Aureliu, atât de mult încât l-a determinat să renunţe la propriul moştenitor legal şi la ideea de imperiu (creat prin multe războaie şi vărsări de sânge) şi să reinstaureze cu ajutorul acestui om care îşi iubea soldaţii şi era iubit de către ei, republica, ce fusese cândva înainte. Bătrânul împărat are un atac de conştiinţă absolut uimitor, nemaiputând suporta corupţia politicienilor şi decăderea spirituală şi morală a societăţii romane, mai ales din capitala lumii de atunci.

În lumea contemporană, pe care o putem vedea astăzi ca un imens Colloseum sau spectacol, problemele ei sunt grave. Simt cum îmi răsună în minte încă, acele cuvinte de îmbărbătare, rostite de general în prima luptă (ca gladiator, în arena capitalei imperiului): ,,DACĂ RĂMÂNEM UNIŢI, VOM TRĂI!…''

Aceste cuvinte să le păstrăm şi în inimile noastre. Dacă vom rămâne uniţi, în tradiţiile noastre şi în credinţa faţă de Dumnezeu, atunci vom supravieţui nu numai acum, dar şi în viaţa viitoare…

O VIZITĂ ÎN SFÂNTUL MUNTE ATHOS – GRECIA

(articol intitulat în original Fragmente din câteva cărţi, după o vizită în Sfântul Munte Athos din Grecia, reprodus aproape în totalitate în Monitorul de Suceava, 26 iunie 2009, p.14)

Sfântul Munte al Athonului (Athos – n.a.) este o peninsulă legată de pământul Greciei în partea dinspre miazăzi, având celelalte trei părţi scăldate de Marea Egee. Lungimea Sfântului Munte este de 60 km, iar lăţimea variază între 12 şi 18 km. Altitudinea vârfului Athonului este de 2040 de metri. […] Până la venirea Maicii Domnului aici, Sfântul Munte se afla în întunericul închinării la idoli. Se aflau multe capişti idoleşti, iar pe vârful Athonului se afla idolul Apolon, fiind făcut din aur şi având o înălţime uriaşă. Se spune că atunci când era luminat de soare, se vedea tocmai de la Constantinopol. La acest idol, veneau mulţi şi I se închinau, iar diavolii care locuiau în el răspundeau la întrebările lor, dar mai întâi trebuia să li se aducă jertfe, chiar pe unii din copiii lor. Şi acum se păstrează altare idoleşti, având pietre cu canal de scurgere a sângelui, pe care se junghiau copiii mici.

Despre încreştinarea Sfântului Munte se cunoaşte din tradiţie următoarele:

După înălţarea Domnului nostru Iisus Hristos la cer, Sfinţii Apostoli, împreună cu Maica Domnului, au aruncat sorţi să vadă ce parte a pământului li se va încredinţa pentru propovăduirea Evangheliei. Sorţii Maicii Domnului au căzut să meargă pe pământul Ivirului, care acum se numeşte Gruzia. Preasfânta s-a bucurat şi se pregătea de plecare, dar I s-a arătat îngerul Domnului şi i-a zis să nu se depărteze de Ierusalim, că ţara ce i-a căzut se va lumina mai târziu, iar acum să primească îngrijirea altui pământ, pe care i-l va arăta Domnul. Astfel, Maica Domnului a rămas în Ierusalim în casa preaiubitului ucenic al Domnului, Sfântul Apostol Ioan.

Plecarea ei a fost în felul următor: Lazăr, care a fost înviat de Mântuitorul Hristos a patra zi, se afla în insula Cipru, unde fusese hirotonit episcop de Sfântul Apostol Varnava. Fiind deci în Cipru, a dorit din tot sufletul s-o vadă pe Maica Domnului, dar ezita să meargă în Ierusalim, ferindu-se de ura evreilor, care căutau să-l omoare. Aşa că i-a scris Preasfintei Fecioare, rugând-o să vină în insula Cipru. Maica Domnului a răspuns că va veni, dar să-i trimită o corabie.

Când Maica Domnului împreună cu Sfântul Apostol Ioan călătoreau spre insula Cipru, din rânduiala lui Dumnezeu s-a ridicat o furtună pe mare şi corabia a fost dusă în apropierea Muntelui Atonului. Văzând frumuseţea locului, Preasfânta Fecioară a cerut Fiului ei să-i dăruiască acest munte, ca să-l aibă ca moştenire. Atunci, s-a auzit un glas zicând: ,,Primeşte acest loc ca moştenire şi în el îşi vor afla scăparea toţi care vor să se mântuiască''.

Coborând Maica Domnului împreună cu Sfântul Apostol Ioan la ţărm, diavolii care se aflau în idoli, au început să ţipe înfricoşaţi, fiind siliţi de puterea lui Dumnezeu: ,,Ieşiţi în întâmpinarea Mariei, Maica lui Dumnezeu, la limanul lui Climent!''. Poporul, mirându-se şi înspăimântându-se de cele ce auzea, a coborât la ţărm să vadă ce s-a întâmplat, întrebându-se ce fel de Dumnezeu a venit, fiind mai mare decât al lor. Idolul Apolon s-a prăbuşit şi s-a sfărâmat în mii de bucăţi. Aceasta i-a speriat şi mai mult. Ajungând la limanul lui Climent, au aflat pe Maica Domnului împreună cu Sfântul Apostol Ioan, care le-au vestit despre întruparea Fiului lui Dumnezeu, despre răstignirea, învierea şi înălţarea Lui la ceruri.

Auzind toate acestea, oamenii s-au închinat adevăratului Dumnezeu Iisus Hristos şi au mulţumit Maicii Domnului pentru acest mare dar. Apoi, s-au botezat cu toţii şi şi-au sfărâmat capiştile şi idolii dintr-însele. Maica Domnului i-a învăţat, i-a povăţuit şi le-a zis că ,,acest loc îmi este dat mie de Fiul şi Dumnezeul meu''. După care, binecuvântându-i, le-a zis: ***,,Să fie darul lui Dumnezeu în locul acesta şi asupra celor ce vor vieţui aici cu credinţă şi cu bună cucernicie şi a celor ce vor păzi poruncile Fiului şi Dumnezeului meu. Şi toate cele pământeşti le vor avea cu îndestulare şi fără multă osteneală. Viaţă***

cerească li se va dărui lor şi mila Fiului meu nu se va ridica de la dânşii. Locului acestuia eu îi voi fi apărătoare şi fierbinte mijlocitoare către Dumnezeu şi pentru cei ce vor vieţui aici''. *Apoi s-a urcat din nou pe corabie, lăsându-i pe toţi cu lacrimi în ochi de bucurie pentru marele dar pe care-l primiseră, dar şi cu lacrimi de întristare pentru despărţirea de Maica lui Dumnezeu.*

După încreştinare, Sfântul Munte a ajuns aproape de pustiire. Când a rânduit Bunul Dumnezeu şi Preasfânta Lui Maică, au început să vină unii bărbaţi râvnitori, care s-au nevoit şi s-au sfinţit aici, precum a fost Sfântul Petru Atonitul, care a auzit din gura Maicii Domnului următoarea făgăduinţă: ***„Părinte, în Muntele Athonului va fi odihna ta! Pe acest Munte l-am ales eu dintre toate părţile pământului şi am hotărât să-l afierosesc spre a fi locuinţă călugărilor şi pustnicilor şi are să se numească <<sfânt>> şi câţi vor locui într-însul şi vor voi să se lupte cu duşmanul obştesc al omenirii, adică cu diavolul, eu însăşi voi lupta alături de ei, voi fi cu dânşii în toată viaţa lor, mă voi face lor ajutătoare nebiruită, îi voi învăţa cele ce se cuvine să le facă şi îi voi sfătui la cele ce se cuvine să nu le facă. Mă voi face lor mai înainte gânditor, doctor şi le voi purta de grijă, atât pentru hrana şi doctoria care întăresc şi folosesc trupul, cât şi pentru hrana şi doctoria care împuternicesc sufletul; şi nu-i voi lăsa să cadă de la bine şi de la fapta lor cea bună. Şi aceasta o voi face în viaţa lor; iar după moarte voi înfăţişa Fiului şi Dumnezeului meu pe aceia care cu iubire de Dumnezeu şi întru pocăinţă îşi vor săvârşi viaţa lor în muntele acesta şi le voi cere de la Dânsul desăvârşită iertare a păcatelor.''***

Această făgăduinţă nu o face altcineva, ci Preasfânta Maică a lui Dumnezeu, pentru cei care părăsesc toate şi vin în Sfântul Munte. O, cât de bogaţi suntem noi, cei care avem o astfel de Maică preabună şi preamilostivă!

Mai pe urmă, s-au construit multe mănăstiri, schituri, chilii şi colibe. Au fost perioade în care Sfântul Munte a cunoscut o mare înflorire. Începând cu primele decenii ale secolului al IX-lea, monahismul aghiorit intră într-o nouă fază. Muntele Athos îşi dobândeşte caracterul său de ţinut exclusiv monahal, cu graniţe bine determinate, cu organizare administrativă proprie şi cu capitala la Kareia.

În secolul al IX-lea, au trăit în Sfântul Munte două mari personalităţi: Sfântul Petru Atonitul, considerat unul dintre cei mai mari pustnici, şi Sfântul Eftimie din Tesalonic, care a întemeiat o lavră monahală pe la mijlocul secolului al IX-lea.

O altă mare personalitate a Sfântului Munte, care a pus bazele vieţii de obşte şi a zidit Mănăstirea Marea Lavră, a fost Sfântul Atanasie Atonitul.

Primul sigiliu împărătesc datează din anul 883, din care reiese strădania monahilor atoniţi de a-şi asigura caracterul monahal al peninsulei. Împăratul bizantin Vasile I Macedoneanul porunceşte ca să nu fie deranjaţi în nici un fel, de nimeni, călugării din Athos. În anul 943, graniţele Sfântului Munte sunt fixate definitiv, prin hotărâre împărătească, ele rămânând, în general, aceleaşi până astăzi.

Numărul călugărilor a variat în funcţie de evenimentele istorice, ajungând în anul 1920 până la aproximativ 10000: ruşi – 4800, greci – 3900, români – 500, bulgari – 500, sârbi – 150, georgieni – 50. În foarte scurt timp, din 1920 până în 1970, numărul lor a scăzut până la 1146, dar din 1974 începe să crească uşor, ajungând la ora actuală să fie în jur de 2500 de călugări.

În Sfântul Munte, au fost întotdeauna monahi de toate naţiile. Locuiau în aceleaşi mănăstiri fără să fie nevoie de mănăstiri separate. Domnitorii români – moldoveni şi munteni – au ajutat foarte mult Sfântul Munte, dar nu s-au gândit să înfiinţeze mănăstiri româneşti, ştiind că ajută monahismul ortodox care este unul. Cu timpul, au apărut câteva mănăstiri şi schituri populate exclusiv de monahi din acelaşi neam, cum ar fi: ruşi – Sfântul Pantelimon -, sârbi – Hilandaru -, bulgari – Zografu şi români – Prodromul, Lacu.

Numărul mănăstirilor este stabilit la 20, iar al schiturilor la 12. Al chiliilor nu se ştie exact, deoarece multe au fost părăsite, iar altele s-au dărâmat.

Cele 20 de mănăstiri, în ordinea după care sunt aşezate în catalogul mănăstirilor atonite, sunt acestea: Marea Lavră, Vatopedu, Iviru, Hilandaru, Dionisiu, Cutlumuş, Pantocrator, Xeropotamu, Zografu, Dohiariu, Caracalu, Filoteu, Simonopetra, Sfântul Pavel, Stavronichita, Xenofont, Grigoriu, Esfigmenu, Sfântul Pantelimon (Russikon) şi Constamonitu...

SĂ VORBIM DESCHIS DESPRE ADEVĂRATELE CAUZE ALE CRIZEI MONDIALE CONTEMPORANE

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 20 ianuarie 2010, p.14)

La fel ca şi în cazul aşa-zisului război declanşat în septembrie 2001, după prăbuşirea turnurilor gemene din New York împotriva ,,terorismului internaţional" sau ,,fundamentaliştilor islamici", actuala criză mondială a debutat suspect tot în Statele Unite ale Americii cu probleme foarte grave ţinând de sistemul bancar. Mari companii de asigurări precum A.I.G. şi bănci au înregistrat pierderi uriaşe datorită creditelor ipotecare. Iar criza financiară a determinat în chip hotărâtor criza economică şi socială atât în America, cât şi în alte zone de pe mapamond. Au avut de suferit acţionari din multe state datorită prăbuşirii de la burse. **Unii autori sunt de părere că a fost cea mai mare lovitură de bursă premeditată.**

Recesiunea era atestată de şomajul tot mai ridicat, de faptul că veniturile americanilor de rând a scăzut dramatic la 1/3 iar locuinţele şi proprietăţile au scăzut chiar la un sfert din valoarea lor iniţială. Prin urmare mulţi oameni au sărăcit, în vreme ce oamenii cu averi importante au avut şi au şansa să se îmbogăţească tot mai mult profitând de situaţia creată în mod artificial. Iar din bugetul public şi aşa destul de îndatorat, observăm că s-au acoperit pierderi uriaşe de mii de miliarde de dolari ale acestor bănci şi companii. Cu ce bani s-au acoperit? Desigur tot cu banii contribuabililor.

Analizând toate aceste lucruri, considerăm ca o principală cauză a crizei mondiale planul masoneriei de a pregăti şi instaura dictatura lui Antihrist. Astăzi putem vedea cât se poate clar, că se fac ultimele pregătiri în lumea întreagă pentru introducerea microcipurilor în acte şi a biocipurilor (implanturilor) în corpul uman. După acest pas extrem de important care să prevină criticile şi revolta oamenilor împotriva sistemului, va urma desigur anihilarea completă a statelor şi unificarea la nivel global a tuturor instituţiilor în imperiul ce se va naşte.

Cum am putea altfel explica criza de morală a conducătorilor şi a societăţiii în ansamblul ei? Când morala creştină a fost înlocuită tot mai mult şi pretutindeni în lume cu morala succesului, banului şi consumerismului, propovăduită de masonerie atât cu ajutorul celei mai mari părţi din mass-media, cât şi în sistemul de învăţământ prin noile programe de educaţie. Iar masoneria într-adevăr este acea organizaţie care a militat permanent pentru descompunerea societăţii din toate punctele de vedere, conducându-se după scrierile Talmudului care sunt vădit anticreştine! Pentru ca, pe ruinele acestei societăţi să edifice ,,lumea nouă" de mâine, prin Mişcarea New Age şi Noua Ordine Mondială. De aceea a fost planificată această criză mondială, care ne-a afectat şi financiar şi economic, social, politic, cultural şi mai ales spiritual.

Pe de altă parte, ca şi în cazul marilor conflagraţii mondiale, lovitura are şi un aspect material, vizând îmbogăţirea marilor bănci internaţionale, gen FMI, Banca Mondială şi altele asemenea, precum şi a investitorilor care pot cumpăra acum cu mult mai ieftin. Prilej cu care au fost impuse diverse măsuri restrictive statelor care s-au împrumutat (ingerinţe mai ales în plan economic). Şi noi credem că, chiar această introducere a microcipurilor în acte, carduri bancare şi implanturilor pe motive medicale, au constituit o condiţie de bază impusă pentru acordarea împrumuturilor către statele ameninţate cu recesiunea.

O altă cauză importantă este şi administrarea foarte defectuoasă a veniturilor publice ale statului. Pentru că, pe lângă acoperirea imorală a pierderilor provocate de mari bănci şi corporaţii multinaţionale, s-au făcut pe plan mondial tot mai mari cheltuieli militare mai ales după anul 2000, odată cu războaiele declanşate de NATO împotriva Iugoslaviei, Irakului şi Afganistanului. Sumele care s-au cheltuit sunt de ordinul trilioanelor de euro sau dolari. Apoi, există unele proiecte civile nerentabile, precum cel al

acceleratorului de la Geneva, prin care unii oameni de ştiinţă şi-au propus să descopere „particula lui Dumnezeu” şi să nege existenţa lui Dumnezeu în mod ştiinţific! Vi se pare puţin suma cheltuită în acest proiect, de peste 8 000 de miliarde de euro? Sau e bine că România a participat şi ea cu peste 2 milioane de euro prin institutul de cercetări nucleare de la Turnu Măgurele? România a cheltuit sume enorme şi cu întreţinerea şi plata a câteva mii de soldaţi plus echipamentele şi vehicolele aduse în teatrele de operaţiuni.

Pentru statele mai mici, o cauză a crizei o poate constitui şi exodul creierelor, adică atragerea tinerilor foarte dotaţi prin burse de studiu şi job-uri în Occident, mai cu seamă în Statele Unite şi Marea Britanie. Diverse fundaţii coordonate şi sponsorizate discret de masoneria mondială sau locală racolează adeseori cu succes aceşti tineri capabili, fie pentru a-i înrola în loji masonice, fie pentru a obţine profituri consistente de pe urma activităţilor lor viitoare sau pentru a-i obliga cel puţin să colaboreze în unele situaţii sau în mod permanent.

Un rol important în extinderea crizei mondiale şi adâncirea ei o are însăşi mass-media, care este într-o proporţie covârşitoare dependentă de patronii acestora, care amplifică temerile oamenilor şi manipulează informaţia, ducând un adevărat război psihologic împotriva oamenilor de pretutindeni. Cum vă explicaţi altfel toată această cultură morbidă de astăzi, tot desfrâul şi violenţa care ni se transmit ca pe nişte valori? Cum vă explicaţi apatia şi indiferenţa omului contemporan, pentru care votul şi democraţia au devenit realmente vorbe goale sau chestiuni fără nicio importanţă? Sau vi se pare onest ca astăzi să conducă în topul vânzărilor ziare precum Libertatea, Cancan şi Click, care abundă în tot felul de porcării colorate şi ştiri senzaţionale sau de scandal, dar şi care cumpără cititorii cu diverse premii?

Trăim vremuri foarte grele pentru cei mai mulţi dintre noi. Părerea noastră este că **trebuie să luăm atitudine**. Fiecare în parte şi toţi laolaltă! Nu mai este timp de pierdut. De pildă, se preconizează ca noile cărţi electronice de identitate să intre în vigoare mai repede decât s-a prevăzut, cum ar fi cu data de 1 iulie 2010 în loc de 1 ianuarie 2011. De ce oare? Pentru că s-au strâns deja peste 700 000 de semnături în sprijinul apelului părintelui Iustin Pârvu pentru iniţierea unui referendum naţional pe tema introducerii microcipurilor în acte sau a implantului acestora.

SINUCIDEREA ESTE VICTORIA ANTIHRISTULUI ŞI BAROMETRUL SOCIETĂŢII ÎN CARE TRĂIM ASTĂZI

(articol publicat cu titlul „Sinuciderea este victoria antihristului”, în două numere ale cotidianului Monitorul de Suceava, 25-26 ianuarie 2010, p.14)

Este indiscutabil că trăim vremuri grele. Una din principalele caracteristici ale acestora o reprezintă sinuciderile, care s-au înmulţit în lumea întreagă într-un mod înspăimântător în ultimele decenii în special, devenind un flagel împotriva căruia trebuie să luptăm.

Cunoaştem poate poziţia Bisericii lui Hristos sau a Ortodoxiei faţă de suicid. De ce este condamnat ca fiind unul din cele mai grele păcate? Pentru că este o insultă majoră adusă lui Dumnezeu şi un act de nerecunoştinţă faţă de Creatorul nostru, care ne-a dat în dar viaţa.

Tot din punct de vedere creştin, sinucigaşul prin fapta sa nu mai are posibilitatea şi răgazul pocăinţei, care l-ar fi putut salva până în ultimul moment. El nu mai are aşadar acces la mântuire. Pentru el nu mai există iertarea divină şi nici chiar slujba de înmormântare, unde nu pot fi rostite unele rugăciuni datorită faptului ca atare. De aceea, socotim sinuciderea ca un păcat capital şi o victorie a Antihristului asupra sufletului nefericit care i-a căzut în plasa lui vicleană.

E drept că lumea contemporană nu îţi oferă prea multe satisfacţii. Dar nimic nu trebuie să ne împingă la disperare, deprimare, tristeţe nemărginită. Dimpotrivă, tocmai în momentele mai grele avem nevoie de mângâierea şi ajutorul lui Dumnezeu. Necazurile vin uneori tocmai pentru a ne apropia mai mult de Dumnezeu. Ne sunt date din iubire părintească, ca mici pedepse care să ne îndrepte viaţa spre desăvârşire şi mântuire, nu spre îndobitocire şi osândă veşnică.

Nu demult, presa britanică comenta sinuciderea în lanţ a unor tineri adolescenţi. Se vorbea despre „epidemia sinuciderilor''. Prin ştirea respectivă eram informaţi că şapte adolescenţi şi-au pus capăt zilelor, inspirându-se unul de la altul, după ce comunicaseră pe internet în prealabil. Toţi aceştia se cunoşteau deci şi s-au sugestionat reciproc. E greu de presupus că toţi aceştia sufereau de o singurătate insuportabilă sau că nu mai aveau nicio portiţă de scăpare din „labirintul vieţii''. Să fie la mijloc vreo sectă sau mesaje satanice care i-au împins la acest gest disperat? Rămâne de văzut.

Statistica din România afirmă şi ea, o creştere alarmantă a numărului sinuciderilor. La un singur an după intrarea ţării noastre în concertul european, avem cazuri mai numeroase de sinucidere, cu circa 20% mai mari în 2007 faţă de anul precedent! Este o realitate pe care n-o putem ascunde sau neglija.

Apoi, mai este un tip de sinucidere despre care se vorbeşte mult mai puţin, sau aproape deloc. Este vorba despre sinuciderea duhovnicească, când sufletul omului este dăruit patimilor satanice. Ce este altceva „setea de viaţă''nestăvilită, pomenită în unele reclame ale companiei Coca Cola? Nu este un îndemn de „a trăi clipa'' şi de a te sinucide sufleteşte? Dacă viaţa este atât de frumoasă, cum se explică actul sinuciderii, renunţarea de bună voie la viaţă? Sau, cum se face că unii oameni, cu o situaţie materială bună sau foarte bună îşi pun şi ei capăt zilelor?

Este de-a dreptul anormală opinia potrivit căreia suicidul ar fi un act de curaj. Cum să confunzi nebunia unei clipe cu curajul? Adevăratul curaj este să lupţi, chiar din greu cu patimile şi greutăţile vieţii. Eroism este atitudinea curajoasă a creştinului care este permanent într-un război nevăzut cu vrăjmaşul, care îşi poartă crucea cu demnitate şi nădejdea mântuirii.

Cum putem califica altfel sinuciderea decât ca pe un gest de mare nerecunoştinţă faţă de Dumnezeu? Nu este o lepădare de darul primit la naştere? Nu este un gest care se petrece sub auspiciile spiritului satanismului şi o mare amăgire sau ispitire? Nu este tristeţea grea o stare de deznădejde şi neîncredere faţă de Dumnezeu?

De câteva secole, Occidentul a cunoscut odată cu modernitatea şi secularizarea (în sens larg,

îndepărtarea faţă de Dumnezeu) şi o înmulţire fără precedent a dramelor personale. Dincolo de aparenţele înşelătoare, mulţi occidentali au avut în gând sinuciderea sau chiar s-au sinucis. Mentalităţile induse de spiritul masonic prin mass-media nu au făcut decât să amplifice acest fenomen.

În opinia noastră este important să identificăm toate cauzele care împing omul spre depresie şi suicid. Atâta vreme cât statul nu ia măsuri pentru a diminua acest fenomen îngrijorător, este datoria noastră să facem ceva cât mai urgent, fie şi numai prin popularizarea unor informaţii utile.

Fără îndoială că prima cauză a depresiilor şi sinuciderilor este pierderea legăturii cu Dumnezeu. Creştinul ortodox nu recurge la această practică şi învinge ispita.

O altă cauză importantă este ofensiva masoneriei pentru a cuceri mapamondul, începând mai ales după revoluţia americană dintre anii 1776-1783 (soldată cu mari pierderi de vieţi omeneşti) şi crearea primului stat masonic. Revoluţia franceză din 1789, importată apoi prin marchizul Lafayette (a cărui statuie se înalţă ca cinstire în vecinătatea Casei Albe din Washington) şi sprijinită şi de Benjamin Franklin (care l-a iniţiat în masonerie până şi pe celebrul Voltaire), precum şi alte revoluţii (inclusiv cea din octombrie 1917 din Rusia), poartă pecetea fiarei sau satanismului.

O altă cauză este alienarea omului şi lipsa comuniunii sale cu cei din jur. Şi acest lucru se întâmplă şi datorită celor care promovează în mass-media tot ceea ce este mai urât şi mai puţin folositor. Între lumea virtuală (fictivă) de pe micul ecran sau din presă şi literatură, şi realitatea vieţii s-a deschis o prăpastie, care sfâşie personalitatea omului şi o fragmentează.

S-a mers astăzi până acolo încât, unii „specialişti'' au declamat că jocurile virtuale de pe calculator (prin care îţi poţi alege identitatea, sexul, o viaţă „nouă'' ş.a.m.d.), ar dezvolta inteligenţa şi capacitatea de a lua decizii rapide cu circa 20% mai mult decât în mod normal. Nu spun nimic însă despre înstrăinarea faţă de semeni, de dependenţa de aceste jocuri. Tânărul nu mai doreşte contacte directe cu cei din jur, refugiindu-se tot mai mult în noul „sport'', în ceea ce-i place la nebunie şi îi stârneşte mereu imaginaţia.

Este limpede că asistăm la ofensiva unui nou tip de cultură. Posturi de radio precum Radio 21 sau Europa FM, Kiss FM ş.a., canalele de televiziune comerciale ProTv, Prima, Antena 1, se întrec în devalorizarea valorilor creştine (preoţii fiind ţinta favorită) şi impunerea noilor „valori'' moderne. Umorul a devenit băşcălie, deşteptăciunea românului este substituită acum de prostie.

O altă cauză este criza educaţiei şi lipsa moralităţii creştine. Globalizarea loveşte astăzi tot mai mult în sectorul educaţiei şi învăţământului, pentru a pregăti noua generaţie de mâine. Iată şi câteva citate relevante în acest sens:

Dacă ne oprim la cazul educaţiei e pentru că, din mai multe puncte de vedere, este lămuritor. E miza unei lupte de acaparare: serviciul public e pus în discuţie pentru că azi educaţia poate deveni un sector interesant de piaţă. Prin educaţie mai ales se câştigă sau se pierd bătăliile ideologice.

Ne gândim, de pildă, la grupul Vivendi care, prin filialele sale, se situează ca al treilea grup mondial de editură şi care pândeşte cu o mare aviditate sfârşitul serviciilor publice de educaţie, inclusiv în Franţa. Acest grup a şi înfiinţat structurarea centrelor de folosire a timpului liber şi a vacanţelor cu scopul de a pătrunde în sectorul educaţiei populare.

Trebuie să amintim că acordurile de la Maastricht prevăd finalmente dispariţia serviciilor publice de educaţie. Totul va fi atunci deschis iar presiunea asupra părinţilor va deveni extrem de puternică, ca în Japonia unde cea mai mare parte a veniturilor disponibile ale părinţilor se duc pe cheltuielile legate de cursuri suplimentare şi pe meditatori. Copilul devine un ostatic, succesul lui viitor depinde de sacrificiile financiare ale părinţilor şi bunicilor. Presiunea exercitată asupra lui devine atât de puternică încât Japonia se situează la un nivel aiuritor de sinucideri infantile. [67]

*

Viaţa este darul lui Dumnezeu, iar acest dar trebuie să-l păstrăm curat, ferit de întinăciunea

[67] Anne Fournier, Catherine Picard, ***Secte, democraţie şi mondializare***, Ed. 100+1 Gramar, Bucureşti, 2006, p.81.

păcatului. Viaţa noastră pământească se sfârşeşte prin moartea trupului **la sorocul rânduit de Dumnezeu**, iar viaţa noastră sufletească, sufletul, continuă şi după moartea trupului, continuă în viaţa veşnică. […] Numai credinţa în Învierea Mântuitorului şi o dată cu ea şi cea a învierii noastre ne dă deplina bucurie a vieţii pământeşti, **viaţă care nu se sfârşeşte la marginea mormântului, adică nu pierim, trecem în nefiinţă, cum adesea se spune şi se scrie în ziare anunţurile decesului oamenilor**.

Sinuciderea este cauzată de lipsa nădejdei creştine, nădejdea în viaţa veacului ce va să fie în viaţa veşnică.

Lipsa nădejdei este cauzată, la rândul ei, de lipsa legăturii noastre sufleteşti cu Dumnezeu prin sfintele rugăciuni şi mai ales prin împărtăşirea cu Trupul şi Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Lipsa nădejdei creştine şi a legăturii noastre cu Dumnezeu este cauzată de **păcatele săvârşite, dar nemărturisite şi iertate în Sfânta Taină a Spovedaniei.**

Păcatele nemărturisite aduc tulburare în funcţionarea corpului omului, aduc o slăbire şi chiar o întunecare a facultăţilor minţii. Acest adevăr este constatat şi mărturisit şi de medicii psihiatri. Ca urmare, astăzi mai ales, în lumea noastră desacralizată, îndepărtată mai mult sau mai puţin de Dumnezeu, recomandă ca remedii discuţia „pacientului'' cu psihologul, discuţie care este un fel de mărturisire. Acest procedeu este un paliativ care nu aduce însănătoşirea celui bolnav. Este ca şi cum ai merge la medic, îi spui boala, durerea, medicul şi cu pacientul descoperă cauza, dar nu-ţi dă şi medicamentul cuvenit sau ceea ce îţi este, ca un paleativ, o ameliorare de scurtă durată. […]

Poţi să te destăinui şi să spui frământarea sufletului tău celei mai apropiate persoane sufletului tău, cu gândul să te uşurezi sufleteşte, dar niciodată nu vei simţi deplina uşurare a sufletului ca atunci când te mărturiseşti preotului duhovnic cu umilinţă, credinţă şi nădejde şi auzi cuvintele „te iert şi te dezleg de toate păcatele tale mărturisite''. […]

La duhovnic să mergem cu încrederea că mărturisim preotului, dar în chip tainic, nevăzut de ochiul trupului, este prezent Dumnezeu care primeşte mărturisirea şi dă iertare păcatelor. [68]

*

În revista „Biserica din sufletul copilului'', editată de Mănăstirea „Sfântul Ioan cel Nou'' din Suceava, un elev de clasa a VII-a de la Şcoala „Miron Costin'' Suceava încerca să creioneze chipul eroului în devenire după modelele pe care le oferă mass-media. Aceasta dovedeşte o maturitate surprinzătoare constatând că:„Radioul, televiziunea şi internetul sunt toate împânzite de idoli. Vedetele promovează un stil de viaţă care este o alternativă greşită pentru tinerii de astăzi: alcool, droguri, ţigări, muzică rock. Pentru cei mici, desenele animate sunt, din păcate, o sursă de modele: Superman, Batman, Harry Potter, Barbie, eroi creaţi aparent pozitiv, dar care au laturi negative evidente, adică violenţa, dorinţa de putere, magia, cochetăria sau vrăjitoria.'' […] Mass-media ridică moralul tinerei generaţii, cultivă virtutea bărbăţiei ca să putem purta poverile vieţii? Sau, ltfel spus: **Acestei generaţii i se oferă lumina sau întunericul?** […]

Biserica împlineşte cuvântul Domnului zi de zi; nu cumva şi societatea trebuie să facă acelaşi lucru? Nu cumva mass-media trebuie să renunţe la **„a prezenta, a acuza şi a critica, în favoarea lui a învăţa şi în dauna lui a ne distra, a prezenta tot ce este educativ în dauna divertismentului deşănţat din fiecare zi?''**

Se observă o lipsă aproape totală de colaborare între Biserică, instituţiile de cultură şi mass-media, deşi implicarea lor în viaţa socială este evidentă, dar scopurile diferă […] **Instituţiile de cultură şi mass-media se rezumă la a crea divertismente pentru a smulge cât mai mulţi tineri din braţele Bisericii în zilele de sărbători când se săvârşeşte Sfânta Liturghie, să le asigure seară de seară emisiuni-concurs gen „Ziua judecăţii'', filme şi reportaje în care ororile „se mănâncă pe pâine''**, astfel încât generaţia aceasta rămâne flămândă şi se îndreaptă cu paşi repezi spre adevărata zi a judecăţii.

[68] Î.P.S. Arhiepiscop Pimen al Sucevei şi Rădăuţilor, în art. Păcatul sinuciderii, rev. Candela, mai-iunie 2008, p.4.

Dintre aceştia, unii, lipsiţi de sprijinul moral al Bisericii pentru că au fost smulşi din braţele ei prin ofertele deja amintite, nu mai rezistă „valurilor învolburate ale mării acestei vieţi'', traduse prin „stres'' şi, fără a se ridica la chemarea Mântuitorului, „veniţi la Mine că Eu vă voi odihni pe voi'' (Matei 11, 28), cad în deznădejde şi recurg la cea mai nefastă hotărâre – se sinucid, crezând că aceasta este soluţia care rezolvă toate, fără a fi conştienţi că abia acum începe chinul, fiind „aruncaţi în întunericul cel mai dinafară''.

Sinuciderea apare ca ultim pas pe care-l face cel ce a confundat lumina cu întunericul [...] Ei bine, nu poţi avea spiritul sănătos când din toate părţile eşti „bombardat'' cu „informaţii'' care produc halucinaţii în mintea fragilă a copiilor şi tinerilor!

Biserica ştie şi se străduieşte să vindece această boală care se instalează în mintea celor ce nu s-au pus sub aripa ocrotitoare a lui Dumnezeu. De aceea se generalizase dictonul biblic „NIHIL SINE DEO'' („Nimic fără Dumnezeu'') în perioada interbelică [...]

S-a reuşit, totuşi, ceva: mass-media a început să înţeleagă că a venit vremea să ia atitudine, şi aici aş menţiona emisiunea de la ora 18.00, „6, vine presa'' a Postului B1TV (cu siguranţă că şi alte posturi TV au făcut-o) în care s-au analizat cauzele înmulţirii suicidului şi s-a ajuns la concluzia că **„unele programe au făcut publicitate suicidului prin prezentarea exagerată şi cu lux de amănunte a unor cazuri, zdruncinând astfel pe cei cu probleme psihice şi cu lacune mari în gândire''**. [...]

Spuneam la o emisiune radio intitulată „Cuvânt pentru minte şi suflet'' că „**sinuciderea este un act de revoltă împotriva voii lui Dumnezeu şi se manifestă prin hotărârea proprie de a curma viaţa''**, care poate fi socotită cauză lăuntrică, acum însă este timpul ca să recunoaştem că **sinucigaşul îşi sprijină hotărârea pe „argumente'' care vin din afară**. Acestea îi creează senzaţia că şi el poate face ce a văzut sau ce a citit, îşi împropriază atitudinile şi acestea îl determină să spună: „Acesta sunt eu, pot să o fac pentru că **fac ce vreau**, cum a făcut şi acela!'' şi, din nefericire, o face fără a sta pe gânduri.

Cauza? Lipsa educaţiei spirituale: bagatelizarea orei de educaţie religioasă din şcoli, preocupări de week-end, în care nu se regăseşte Sfânta Liturghie sau serviciul divin în general, mediatizarea excesivă a unor cazuri similare, cărţi sau filme care fac din sinucigaş un erou.

Soluţia? Formarea unor repere precise de conduită în toate: în mass-media, în şcoli, în familie şi în societate, întoarcerea lui **„NIHIL SINE DEO''** în viaţa noastră şi îndepărtarea lui „fac ce vreau'', întoarcerea la viaţa liturgică şi la valorile sfinte ale Ortodoxiei în dauna divertismentului care începe luni şi se termină duminică, într-un cuvânt, este necesară **ACCEPTAREA LUI DUMNEZEU ÎN VIAŢA NOASTRĂ** chiar împotriva celor care nu-L vor; aşa vor fi mult mai puţine cazuri de suicid. [69]

De altfel, şi în România au apărut tot mai multe cazuri în ultima vreme, legate de copii care s-au sinucis, lăsând bileţele prin care încercau să-şi justifice gestul disperat. Şi e tulburător să constaţi că n-au putut face faţă exigenţelor părinţilor sau tutorilor legali. Noi credem că pretenţia de a avea note foarte bune la învăţătură (sau chiar numai de 10!) este una total absurdă şi inumană în felul ei.

[69] Preot Ionel Filon, în rev. Tinerii azi, nr.3, octombrie 2007, pp.18-21.

PRIN ADEVĂR NE DOBÂNDIM LIBERTATEA ŞI MÂNTUIREA!

(articol publicat în cotidianul Monitorul de Suceava, parţial, 27 ianuarie 2010, p.14)

Sfântul Apostol şi Evanghelist Ioan spunea: „Cunoaşte-ţi adevărul iar adevărul vă va face liberi**'' (8, 32).**

O veste recentă mi-a bucurat sufletul. Sub altarul unei biserici din Roma, arheologii italieni au descoperit moaştele Sfântului Pavel, cel supranumit **„Apostolul Neamurilor''** şi căruia îi datorăm multe din învăţăturile şi scrierile Noului Testament. M-am întrebat fireşte, de ce nu a fost descoperit până acum. Dar, mai importantă decât găsirea unui astfel de răspuns, trebuie să mărturisesc că e un semn divin în aceasta.

Astăzi, într-o lume tot mai secularizată, este pilduitoare viaţa Sfântului Apostol Pavel, cel care fusese cândva un mare prigonitor al creştinilor (cunoscut sub numele de Saul din Tars) şi care ulterior a fost convertit în chip minunat de către Dumnezeu (arătându-i-se pe cale) devenind **unul din marii apostoli ai neamurilor**. La fel şi noi, creştinii, trebuie să ne lepădăm pe cât ne stă în putinţă de toate grijile şi bunurile lumeşti, pentru a le dobândi în schimb pe cele cu adevărat importante şi anume pe cele cereşti.

Pentru a ne întări în credinţă şi în faptă, cred că e necesară lectura, din când în când, a Noului Testament sau unor părţi din acesta. Vă mărturisesc, că în urmă cu mulţi ani, lectura Bibliei şi îndeosebi a Epistolelor de la sfârşitul ei, mi-au schimbat radical viaţa. Am descoperit parcă o lume nouă, o lume a dragostei sau iubirii creştine.

Amintiţi-vă şi ceea ce spunea cândva părintele Ilie Cleopa: **„Dacă înţelepciunea şi cunoaşterea Scripturii ar fi împreună la om, acestea ar fi ca şi doi ochi în trup, văzând toate în chip desăvârşit.''**

Biblia trebuie înţeleasă numai în spiritul în care a fost scrisă, şi nicidecum precum fac sectanţii de diverse orientări. O interpretare duhovnicească înseamnă ca şi în cazul legilor omeneşti de altfel, o interpretare **în spiritul legii sau în duhul adevărului**. Să nu facem acest lucru după cum ne taie capul pe fiecare, cum ne îndemna pastorul Martin Luther. De pildă, luând cel mai simplu caz cu putinţă, să nu interpretăm dragostea de care vorbeşte Sfântul Apostol Pavel drept dragostea fizică dintre femeie şi bărbat, ori mai rău, dintre parteneri de acelaşi sex. Aici este vorba despre altceva, despre dragostea dintre oameni, cea duhovnicească, sau dragostea întru Hristos. Iubind semenul nostru, oricare ar fi el (doar vrăjmaş al Bisericii să nu fie, pentru care ne putem doar ruga, iar aceasta e până la urmă tot iubire) şi ajutându-l, noi dăm dovadă că-L iubim pe Hristos. Iar **Hristos este modelul nostru de viaţă suprem**.

În condiţiile actuale, trebuie să recunoaştem puterea colosală a informaţiei şi faptul că informaţia a devenit vitală pentru supravieţuirea noastră. Cine controlează şi manipulează astăzi informaţia reală, de care cu toţii avem nevoie şi o deţine exclusiv pentru sine, nu poate urmări altceva decât întărirea poziţiei sale, puterea şi dominaţia absolută, supremaţia oarbă şi iraţională asupra tuturor celorlalţi. Iar la această putere nu mai vrea sau nu mai poate să renunţe, decât cu o foarte mare greutate.

Noi nu ne putem supune sclaviei moderne, care şi-a propus să ne anuleze gândirea, voinţa, conştiinţa şi libertatea. Noi nu putem suporta paralizia genei gândirii. Noi trebuie să mergem pe principiul sănătos potrivit căruia «Nimeni nu poate să gândească în locul tău şi nimeni nu trebuie să gândească în locul tău!»

Numai Adevărul şi cultul său, poate să ne redea tuturor, întreaga libertate şi demnitate. **Numai Adevărul este mai presus de toate şi de toţi.** Numai Adevărul ne poate face liberi! **Liberi**

într-adevăr, atât în interior cât şi în exteriorul nostru …

Trăirea activă a ortodoxiei şi a creştinismului în general, se opune trăirii în religia luciferică a banului sau în cultul lui Lucifer.

Duşmanul nevăzut ''lucrează'' şi el, dar nu pentru a crea ceva, pentru că nu aceasta e menirea lui, ci pentru a distruge mereu creaţia divină şi a ne depărta de adevărata credinţă. Se poate ca el să aibă rolul său în ,,economia'' acestei creaţii, pentru a-i determina pe oameni să-l respingă, să reflecteze şi în felul acesta, să se apropie de Dumnezeu. **Singura noastră salvare este deci, să ne apropiem de Dumnezeu, de adevăratul Dumnezeu, Care şi-a dat Fiul pentru mântuirea noastră, cu smerenie şi iubire, să împlinim poruncile învăţăturilor creştine şi să ne iubim aproapele nostru ca pe noi înşine, conform poruncii Sale.**

Să încercăm prin urmare a combate pe cât ne stă în putinţă individualismul, individualismul globalizării de astăzi (care înlocuieşte şi suprimă persoana divino-umană), acel individualism al democraţiei la care face referire părintele Dumitru Stăniloae când afirma că ,,este egoism feroce care destramă naţiunea, destramă familia, destramă breasla…'', pe care îl regăsim şi în individualismul protestant, despre care Simion Mehedinţi spunea că ,,afirmă o autonomie împinsă uneori până aproape de anarhie'', care ,,pune libertatea de conştiinţă a individului mai presus de orice interes al comunităţii, prin urmare şi al statului''. ,,Rezultatul a fost o sumedenie de secte şi de dizidenţe în mijlocul sectelor.''

Să ne rugăm fierbinte Sfântului Apostol Pavel, să ne ajute să luptăm mai mult cu păcatele şi ispitele acestei lumi, dar şi cu vrăjmaşii Bisericii. Semnul divin de care am pomenit mai sus, nu poate fi în opinia mea, decât vremea unui nou apostolat, într-o epocă de tot mai aprigă prigoană împotriva valorilor spirituale şi Tradiţiei lăsate de Sfinţii Părinţi ai creştinismului ortodox.

Am păstrat la urmă dorinţa mea cea mai mare, aceea de vă îndemna şi pe dumneavoastră şi pe toţi tinerii şi intelectualii de astăzi, de a vă apropia cu respect de ,,cele sfinte''.

CREŞTINII ADEVĂRAŢI VOR TREBUI SĂ-L MĂRTURISEASCĂ MAI MULT PE HRISTOS

(articol publicat În Monitorul de Suceava, 28 ianuarie 2010, p.14)

Reînvierea misticii ortodoxe, adică trăirea autentică a ortodoxiei, în spiritul Adevărului şi potrivit modelului creştin care este Domnul nostru Iisus Hristos, este imperativul vremurilor noastre. Noi trebuie să luptăm împotriva duhului Antihristului, chiar dacă el domină deja lumea contemporană. Îmi exprim chiar încrederea în spiritualizarea pe care o poate produce răsăritul creştin-ortodox asupra Occidentului secularizat. Nu pot decât să doresc ca tot mai mulţi occidentali să descopere tezaurul de învăţătură al ortodoxiei, tradiţiile sale şi să se mântuiască dimpreună cu semenii lor cei mai apropiaţi.

Eu cred că această bătălie care se duce actualmente între cei devotaţi Tradiţiei şi partizanii Modernităţii şi progresului cu orice preţ (inclusiv ai creşterii economice nelimitate, care a declanşat şi procesul încălzirii globale printre altele), va fi câştigată la nivel individual. Fiecare persoană va îmbrăţişa valorile sau non-valorile în raport de educaţia primită şi de morala adoptată.

Şi mai cred că, cu cât vor fi mai puţini creştini practicanţi pe pământ (acuzaţi de atei/masoni de „habotnicie'', fanatism şi misticism), datorită prigoanei împotriva lor, cu atât **creştinii adevăraţi vor trebui să-L mărturisească mai mult pe Hristos**, cu putere mare, cu curaj şi cu încredere în izbânda viitoare a Binelui.

Aruncându-ne doar o privire asupra evenimentelor petrecute în istoria omenirii, mai cu seamă după sfâşierea în două a Bisericii Creştine în anul 1054, nu putem nega îndepărtarea omului de spiritul învăţăturilor creştine, de harul lui Dumnezeu şi de pilda jertfei lui Iisus Hristos. Biserica Catolică a ales să-şi urmeze propriul ei drum şi s-a pulverizat parţial în multe secte, autoproclamate «reformatoare», în vreme ce Biserica Ortodoxă a căutat să menţină tradiţia creştină şi preceptele ei într-o formă nealterată.

Trebuie să mai recunoaştem, că a existat încă din vremuri foarte îndepărtate permanent un război sau o rebeliune împotriva lui Dumnezeu, care cunoaşte în prezent o amploare fără precedent în istoria omenirii, în ce priveşte dimensiunea globală şi formele de manifestare. Această **ofensivă mondială a Antihristului** vizează amăgirea cât mai multor oameni (de preferat creştini) şi obţinerea acceptului oamenilor, apoi a puterii totale şi definitive. Tocmai de aceea, constatăm un atac concertat asupra omului contemporan, care de cele mai multe ori nu mai găseşte drumul către adevăratul Dumnezeu şi alunecă pe panta unor rătăciri tot mai greu de desluşit.

Putem identifica astăzi măcar câteva din planurile (obiectivele) ocultei şi noii ordini mondiale**:**

1. Desfiinţarea treptată a unor instituţii vitale într-un stat (servicii secrete, armata, Biserica Ortodoxă) şi controlul asupra tuturor celorlalte (justiţie, învăţământ etc.);

2. Pervertirea tinerilor şi modului de viaţă creştin-ortodox (coruperea prin abuzul de alcool, tutun, droguri, libertinaj etc.; desfiinţarea familiei şi moralei creştine);

3. Instaurarea tiraniei modului de viaţă „modern''sau materialist (consumist) în locul celui tradiţional;

4. Desfiinţarea libertăţii individuale, prin supraveghere şi manipulare (<<spălarea creierului>>);

5. Unificarea completă a tuturor statelor lumii şi impunerea unui imperiu global atotputernic…

PUTEM OARE SĂ CREDEM CU ADEVĂRAT CĂ BANII NE ADUC FERICIREA SAU O ÎNTREŢIN?

(articol publicat în cotidianul Monitorul de Suceava, 26 iunie 2010, p.14)

Într-o revistă mai veche, o ironie culturală spunea astfel: „Dacă vrei să-l umileşti, în public pe un bişniţar ahtiat după bani, întreabă-l ce carte a citit în ultimii … zece ani!’’

Într-adevăr, am putea adăuga că între cultura autentică şi „cultura’’ banului există o prăpastie de netrecut. Lucrul acesta îl putem observa din decăderea dramatică a culturii în prezent, din investiţiile mărunte care se fac pentru conservarea valorilor de patrimoniu naţional, sau în neglijarea educaţiei şi învăţământului. Îl putem sesiza şi din secularizarea actuală, prin care omul se îndepărtează tot mai mult faţă de Dumnezeu.

Pe de altă parte, banii devin chiar mobilul multor infracţiuni şi crime, motiv de dezbinare între prieteni, rude sau chiar în familie. Adeseori, ei stau la baza încheierii multor căsătorii, bazate pe interese egoiste şi meschine. Ceea ce-i face pe unii să-şi închipuie că, având bani îşi pot permite orice faţă de oricine sau pot cumpăra orice şi pe oricine.

Dar iată ce spune într-un articol, d-l Şerban Filip: „Cred că toţi copiii mei ştiu că **banii nu sunt totul**. Cel mai important este **să fii iubit şi fericit** – aceasta este cea mai mare avere pe care o pot dobândi.’’ Iar criticul Tudor Vianu, în cartea „Studii de filosofia culturii’’ preciza: „Ce poate însemna bogăţia şi onorurile acestei lumi pentru un suflet gata să treacă în altă lume şi care nu ştie dacă Dumnezeu nu-l va chema la el, chiar în această noapte? Crezi tu că vei putea lua cu tine în mormânt bogăţia şi onorurile tale? Încearcă mai bine a resimţi nevoile pe care nici un fel de ban nu le poate satisface. Banul nu poate decât să agraveze, nu să uşureze servitudinea în care te ţine păcatul. O sărăcie cinstită nu este ea cu mult mai dulce decât bogăţia iubită într-un mod atât de exclusiv? Cugetă că bogăţia face mântuirea mult mai grea şi gândeşte-te la cuvintele sfântului Luca: <<Este mai uşor unei cămile de a trece prin urechile acului decât bogatului în împărăţia cerului>>. Gândeşte-te, de asemenea, că iubirea de bani este izvorul tuturor relelor […] Banul întoarce sufletul omului de la Dumnezeu şi îl orientează către creatură. El ne face surzi la cuvântul lui Dumnezeu…’’

Scriitorul David C. Korten în „Corporaţiile conduc lumea’’ analizează printre altele şi impactul pe care îl are acest cult al banului asupra societăţii: „*Cu cât mai dominanţi au devenit banii în viaţa noastră, cu atât a fost mai puţin loc pentru simţul datoriilor spirituale care este temelia societăţii şi al unui raport echilibrat cu natura.* ***Căutarea împlinirii spirituale a fost înlocuită tot mai mult de o obsesie devoratoare şi tot mai autodistructivă a banului, o creaţie umană folositoare, dar total lipsită de substanţă şi fără valoare.*** *[…] Concepţia materialistă şi parţială a naturii noastre, înglobată în monismul materialist oferă o explicaţie a paradoxului fundamental după care societăţile moderne au ajuns să definească succesul în termenii producerii banilor, un simplu număr pe o bucată de hârtie, pe o monedă sau într-un computer. […] În alte locuri şi timpuri, nu oricine dorea să aibă bani, mai presus de orice; oamenii doreau mântuire, frumuseţe, putere, plăcere, proprietate, explicaţii, alimente, aventură, cucerire, confort. Dar acum şi aici, banii, nici măcar neapărat lucrurile care se pot cumpăra cu ei, ci banii sunt ceea ce vrea fiecare. Cheltuirea în exterior a energiei umane se exprimă acum şi prin bani… În concluzie,* ***dacă cineva doreşte să înţeleagă viaţa, el trebuie să înţeleagă banii, în această etapă actuală a istoriei şi civilizaţiei****. […] Definindu-ne pe noi înşine în termenii banilor, am ajuns să fim prinşi în capcana unei spirale descendente de înstrăinare crescândă de viaţă, de propria natură spirituală. Spirala se construieşte astfel. Goana după bani lărgeşte prăpastia dintre noi, familie şi comunitate. Adâncirea alienării creează senzaţia interioară de pustiire socială şi spirituală. Reformele ne asigură că produsele lor ne vor perfecţiona. Cumpărarea produselor lor necesită mai mulţi bani. De unde iarăşi ajungem la goana după bani…*’’

Cât despre fericire, care ţine desigur de sufletul omului, Sf. Martinus de Bracara în „Opere morale'' spunea: „*Nu poţi fi şi bogat şi fericit. E doar o amăgire.'' Iar Doru Cosma într-o carte zice: „Socrate n-a fost un gânditor cufundat cu capul în norii abstracţiunilor sterile. […] Ţelul strădaniilor lui a fost unul precumpănitor practic: să-şi îndemne semenii pe calea virtuţii aducătoare de fericire. […] Încredinţat că scopul vieţii omeneşti este fericirea, care nu poate fi realizată decât prin înfăptuirea binelui, filosoful şi-a pus înainte de toate întrebarea dacă şi în ce fel poate fi săvârşit binele şi evitat răul. Şi a răspuns că la temelia binelui stă cunoaşterea, ştiinţa, iar la originea răului, ignoranţa. Pentru că, argumenta el, nimeni nu ar săvârşi răul dacă ar şti în ce constă binele aducător de fericire.*''

Părerea noastră este că **fericirea este legată de iubire** iar nefericirea este o consecinţă a lipsei iubirii din viaţa noastră. Fiecare iubire, inclusiv cea părintească sau cea faţă de neamul şi ţara ta, ori cea dintre fraţi ori în ultimă instanţă prietenia, reuşeşte să ne dăruiască adeseori o stare de fericire sau o stare „de bine''.

Scriitorul Gheorghe Neagu în cartea sa „Templul iubirii'' ne spune următoarele: „*Încercările materialiştilor sau ale idealiştilor de definire a domeniului erotic pur şi simplu, sunt scălâmbăielile unui savantlâc ieftin şi degradant, care distrug prin explicaţii, ceea ce nu poate fi explicat. […] De fapt, nu există motiv pentru a fi îndrăgostit. Motivaţia în iubire aduce moartea iubirii. Iubeşti fiindcă iubeşti. […] Iubirea care nu aduce fericire, nu are nimic frumos în esenţa ei. […] Cei care se iubesc, îşi încearcă tăria sentimentelor prin forţa pe care iubirea o naşte în sufletul lor. Iar forţa aceea le dă tăria de a lupta împotriva a toate câte le stau împotrivă. Numai legaţi de o iubire puternică, oamenii pot învinge piedicile vieţii. […] Ce poate să-i facă mai fericiţi pe cei ce se iubesc cu adevărat decât iubirea? […] Suntem fericiţi numai în măsura în care aspiraţiile noastre se împlinesc. […]* ***Unii sunt fericiţi prin bunurile agonisite, alţii prin devenire, alţii lângă omul iubit.*** *[…] Şi totuşi, din goana după fericire s-a născut frumuseţea existenţei umane. […] Iubeşti cu sufletul şi nu cu trupul. […] Echilibrul vieţii este între bărbat şi femeie. Din acest echilibru se naşte viaţa. […] Dacă toată viaţa noastră ar fi o sumă permanentă de fericire ne-am plictisi şi n-am mai putea defini ce este iubirea fără puncte de referinţă în nefericire.*''

Un filosof din antichitate, Democrit, preciza atât de limpede: „*Nici frumuseţea, nici banul nu fac pe om fericit, ci numai înţelepciunea şi cumpătarea.'' Iar Ben Kubassek în volumul „De la epuizare la echilibru'' ne spune: „Pentru a fi fericiţi şi optimişti este absolut necesar să fim înconjuraţi de oameni fericiţi şi optimişti. […] Dacă o persoană iubită ajunge la depresie, te rog să fii răbdător, dar aceasta nu înseamnă că trebuie să simpatizezi prea mult cu ea. Nenorocirea nu iubeşte compania.'' Acelaşi autor mai crede că unul din factorii generatori de depresie şi de nefericire este mass-media:* ***„Suntem puternic influenţaţi de ceea ce citim şi vedem cel mai mult. Mass-media alimentează minţile noastre cu negativism, deoarece negativismul este cel care face ziarele să se vândă şi rata vizionării TV să crească.''***

Cu alte cuvinte, exploatarea senzaţionalului pentru a cuceri şi uimi publicul, arătându-i aspectele cele mai întunecate şi sumbre ale existenţei sau unele aspecte superficiale, produce negativismul şi o stare de disconfort moral. Se ajunge astfel la deznădejde şi nefericire, în condiţiile în care se vorbeşte în general foarte puţin despre valorile creştine şi naţionale. Se ajunge la relativizarea adevărului şi la o lipsă de repere şi certitudini. Suntem în situaţia ca şi când, ne-am deplasa ori ne-am construi o casă pe nisipuri mişcătoare.

FEMEILE ŞI TINERII DE ASTĂZI, ÎNCOTRO?

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 26 octombrie 2010, p.149

Oricare dintre noi, dacă va analiza ceea ce se întâmplă în România şi în general în întreaga lume în mod onest şi imparţial, va observa o decădere şi un regres al omenirii, cu precădere în planul spiritualităţii, culturii, educaţiei şi în multe altele. Este tot mai evident pentru unii că societatea în ansamblul său se îndreaptă şi la noi spre un dezastru. Şi nu credem că exagerăm deloc.

Uitîndu-ne mai atent în jurul nostru, vedem că vremurile se precipită devenind tot mai tulburi, stresul şi problemele noastre cresc permanent, tot mai mulţi conaţionali se descurajează şi ajung la lehamite şi nepăsare. Conştiinţa civică şi cea naţională (apartenenţa la neamul romînesc) sunt în grea suferinţă, dacă nu pe cale de dispariţie! Fiecare devine tot mai preocupat de supravieţuirea personală şi a celor apropiaţi, pentru că nivelul sărăciei creşte de la an la an. Aşa-zisa clasă de mijloc se subţiază de fapt, în timp ce prăpastia dintre cei bogaţi şi cei săraci se lărgeşte şi se adânceşte iar inechităţile sociale sporesc.

Mai putem observa că, femeile în general şi cei mai mulţi tineri din ziua de astăzi poartă amprenta schimbărilor din lume în gradul cel mai ridicat. Iar aceste schimbări globalizatoare s-au produs şi se produc mai ales **la nivelul mentalului colectiv şi stilului de viaţă individual**, sub indirecta dirijare şi manipulare a aşa-zisei elite mondiale (alcătuită după avere, putere, influenţă), formate din indivizi extrem de aroganţi, care sunt foarte siguri că pot face tot ceea ce vor şi îşi propun, cărora nu le pasă câtuşi de puţin de suferinţele altora şi de dorinţele oamenilor, fie chiar uniţi în comunităţi locale şi naţionale.

Aceste schimbări vizează aşadar în special **reeducarea femeilor şi tinerilor**, prin ştergerea identităţii lor, mentalităţilor şi obiceiurilor tradiţionale şi imprimarea forţată sau nu a altora, aşa-zis moderne. Vom vedea astfel că aproape toată mass-media şi învăţămîntul de stat acţionează în acest sens. Vom observa că pretutindeni se derulează un diabolic proces de **restructurare din temelii a fiinţei umane** (îndobitocire), încă de la cea mai fragedă vîrstă a copilului. Uitaţi-vă numai cum suntem trataţi inuman ca simpli sclavi consumatori, care trebuie să înghită pe nemestecate şi fără discernămînt toate serviciile şi produsele impuse prin publicitatea mass-mediei aservite intereselor companiilor transnaţionale. Nici ca alegători, cu drept de vot, nu mai contăm.

E suficient să cercetaţi puţin programele TV, emisiunile de la radio, revistele şi cărţile, mai ales cele cărora li se face o mai mare publicitate (şi care evident costă mulţi bani, dar care desigur nu sunt pentru **ei** o problemă) şi veţi constata şi dumneavoastră că majoritatea covârşitoare a acestora şi-au fixat ca ţintă femeile şi tinerii. Femeile, pentru că frecventează mai des magazinele şi supermarketurile, sunt interesate de industria cosmeticelor etc. Iar tinerii, pentru că din primii ani de viaţă pot fi cu uşurinţă orientaţi şi influenţaţi în dorinţele lor neavînd discernămîntul necesar. Şi care părinţi de astăzi pot refuza mereu ceea ce îşi doresc copiii lor?

Reeducarea vizează în primul rînd femeile, avînd în vedere faptul că rolul femeii în societate este foarte important, mai ales în ceea ce priveşte educaţia oferită copiilor. Iar prin îndepărtarea lor de tradiţie şi de valorile creştine autentice (ale ortodoxiei) sau prin pasarea responsabilităţii educaţiei şcolii sau societăţii, se grăbeşte procesul de secularizare şi globalizare. Noile generaţii devin tot mai rebele şi descoperă mai greu comuniunea cu Dumnezeu.

Oare câte femei sau părinţi mai asigură o educaţie creştină copiilor lor? Oare de ce se preocupă atît de mult să le ofere dacă s-ar putea totul sub aspect material şi pentru toată viaţa, să le satisfacă toate mofturile posibile şi imposibile? De ce neglijează aproape complet sau în totalitate nevoile lor afective şi spirituale?

Din păcate ceea ce am semănat, acum adunăm. Tot mai mulţi copii nu mai ascultă nici de părinţi, nici de educatori şi profesori, nici de sfaturile preoţilor şi persoanelor vîrstnice. Adeseori se transformă într-un gen de tirani. Iar atunci cînd îşi caută modele, şi le însuşesc privind la televizor ori navigînd pe internet, devenind fani unor idoli, care sunt de fapt creaţia mass-mediei necreştine. În mai tot ceea ce fac, caută ce este „cool”, adică la modă.

Însă moda este impusă tot de mijloacele de informare în masă, care nu îndrăznesc să condamne pe faţă fumatul, consumul excesiv de alcool şi drogurile, libertinajul ş.a.m.d., ci dimpotrivă le încurajează într-o manieră mai mult sau mai puţin vădită. Aceste vicii duc la depersonalizare, alienare, depresie şi în final la sinucidere.

Să luăm de pildă numai cazul sinuciderii recente a solistei Mădălina Manole, care prin comentariile apărute în mass-media a umplut de compasiune inimile a multor români. Însă s-a omis să se spună ceea ce era mai important. E vorba de suflet şi de credinţă. E foarte trist faptul că un om poate ajunge atît de uşor la suicid (păcat foarte greu, care nu se iartă) pentru simplul motiv al pierderii frumuseţii fizice şi iubirii de sine. Da, pentru că în mesajul lăsat se insistă pe aspectul fizic, cuvînt reprodus cu majuscule.

Astfel de evenimente indică fără putinţă de tăgadă un simptom grav la bolii care macină astăzi societatea contemporană, şi anume necredinţa. Atîtea patimi devastatoare îşi fac loc acolo unde a dispărut credinţa în Dumnezeu şi în ajutorul divin. Iar deznădejdea se pare că se răsfrînge asupra a tot mai multor oameni.

EXISTĂ ŞI DROGURI ATIPICE SAU NECONVENŢIONALE

(articol publicat în cotidianul Monitorul de Suceava, 29 octombrie 2010, p.14)

Făcînd abstracţie de tutun, alcool, cafea sau drogurile interzise de lege precum heroina, cocaina şi altele, putem să identificăm o serie de droguri speciale care ucid mai lent sau foarte lent, dar care şi ele anihilează voinţa omului şi îi provoacă chiar dependenţă.

Îndeobşte se ştie că toate aceste droguri pomenite şi altele îi îmbogăţesc pe unii şi îi sărăcesc pe mulţi alţii.. Însăşi indivizii consumatori ai acestora sunt mult mai uşor controlaţi şi manipulaţi. Dar pentru că, manipularea în masă nu era suficientă, s-au creat şi s-au avut în vedere alte droguri mai sofisticate, ascunse, care să nu poată fi combătute.

Ei bine, aceste noi droguri ieşite din tiparele convenţionale, sunt cu atît mai periculoase cu cît oamenii nu sunt conştienţi de existenţa lor şi de nocivitatea lor. Acestea atacă mai întîi sufletul şi mintea, aducînd bolile sufleteşti care sunt cu mult mai grave decît cele trupeşti.

Cercetări mai recente demonstrează fără echivoc că TELEVIZIUNEA este un veritabil sedativ şi drog. Ea are efecte de relaxare la început precum medicamentele cu efecte calmante, pentru ca mai tîrziu să inducă stări specifice hipnozei.

Vedem cum televiziunea exploatează la maximum puterea imaginii, cum recurge la efecte tot mai speciale care să impresioneze. Fiind un mijloc uşor de procurat şi prezent peste tot, ea a devenit un instrument ideal manipulării în masă şi uniformizării (omogenizării) modului de viaţă şi de gîndire al oamenilor de pretutindeni.

V-aţi pus întrebarea de ce ne desprindem tot mai greu de televizor şi internet? Doar pentru că le considerăm moderne, s-au banalizat şi sunt indispensabile? De ce ne lăsăm captivaţi şi vrăjiţi ore în şir fără măcar să învăţăm ceva sau să ne informăm cu adevărat? Sau de ce nu le respingem deşi suntem conştienţi că sunt încărcate de erotism, violenţă, practici magice etc.?

În mare parte, putem constata că televiziunea şi internetul nu asigură o informare corectă şi reală, ci mai degrabă o dezinformare şi o intoxicare, că multe din mesajele lor îndeamnă la apostazie, la lepădarea de credinţă. În vreme ce, spiritualitatea ortodoxă, tradiţiile şi cultura clasică şi autentică sunt reduse mereu la modul cel mai drastic, sunt minimalizate şi tot mai ignorate. De pildă, marşul homosexualilor se bucură de atenţia presei, în vreme ce marşurile împotriva avortului sau în favoarea familiei creştine trec aproape neobservate!

INTERNETUL şi **JOCURILE AGRESIVE SAU VIRTUALE DE PE CALCULATOR** au devenit şi ele droguri pentru mulţi tineri de azi, concepute anume pentru refugierea sau evadarea din perimetrul vieţii reale într-un spaţiu unde nu există responsabilităţi şi reguli morale bine definite. Oare cîţi dintre ei ajung să conştientizeze faptul că li se inoculează violenţa ca mod de viaţă, erotismul obsesiv ca centru al existenţei (ca scop în sine) şi chiar practicile oculte?

Ar trebui să ne întrebăm de ce la început, televiziunea, internetul şi jocurile pe calculator păreau foarte utile, interesante, chiar educative pe alocuri şi ce nu mai sunt astăzi la fel, ci dimpotrivă. Oare nu pentru a le accepta mai uşor, considerîndu-le pozitive? De fapt, ceea ce a urmat este o deturnare, care a avut loc treptat. Spaţiul micului ecran a fost şi este invadat de tot ceea ce este mai rău pentru sufletul omenesc.

Această invazie a răului în spaţiul public le-a transformat pe nesimţite în mijloace de înrobire şi îndobitocire, în adevărate maşini de spălare a creierului. Este greu de spus în ce măsură a fost afectată pînă acum gândirea şi evoluţia omenirii în ultimele decenii.

Aceste droguri pot fi încadrate în categoria armelor psihotronice în masă, pentru că ele operează asupra psihicului uman, producînd modificări importante. De ce credeţi că, în 1979, Uniunea Sovietică

încerca pe atunci să obţină un tratat internaţional de interzicere a armelor electromagnetice şi a celor cu radiaţie acustică infrasonoră, în cadrul şedinţelor O.N.U.? Pentru că rămăseseră la vremea respectivă în urmă cu cercetările şi voiau să recupereze decalajul faţă de SUA şi alte state.

Însă pe noi ne interesează faptul că aceste arme există şi evoluează, că sunt direcţionate împotriva omului, pentru a-l aservi şi a-l lipsi de libertate. Ori Dumnezeu i-a dăruit din iubire omului libertatea pentru a se bucura de ea.

PÂNĂ ŞI MONAHISMUL ESTE PUS ASTĂZI ÎN PERICOL!

(articol publicat în cotidianul Argeşul din 2 noiembrie 2012, p.6)

Globalizarea îşi urmează cursul dominând tot mai mult lumea contemporană. Din păcate, ea îşi pune amprenta şi pe viaţa monahală de pretutindeni.

Observăm cum, în cele mai multe facultăţi de teologie este promovată învăţătura ecumenistă iar tineri preoţi cresc în acest spirit. Ori ecumenismul nu este altceva decât expresia în plan religios a procesului globalizării anticreştine. De asemenea, vedem cu durere cum pătrunde în felurite chipuri duhul lumesc în viaţa mănăstirilor sau obştilor monahale.

Nu este, desigur, rostul nostru şi intenţia de a-i judeca şi trage la răspundere pe preoţi şi monahi, despre care ştim că sunt slujitorii lui Dumnezeu şi aleşi ai Lui. Credem, că poate nu e târziu să tragem un semnal de alarmă, având în vedere mai ales menirea lor extrem de importantă ca păstori de suflete (duhovnici) şi îndrumători pe plan spiritual.

Despre duhul lumesc care pătrunde până şi în mănăstiri ne-a vorbit atât de frumos marele duhovnic al Greciei, părintele Paisie Aghioritul.

Încercăm a sublinia şi noi de ce monahismul este astăzi în pericol, evidenţiind o serie de aspecte mai importante.

În primul rând, noul învăţământ teologic încearcă să impună peste tot ecumenismul, desre care marele nostru teolog părintele Dumitru Stăniloaie afirma cu certitudine că el reprezintă „produsul masoneriei”. Ori ecumenismul nu urmăreşte altceva decât unificarea tuturor religiilor într-o singură religie universală, care să împumute câte ceva din fiecare. Altceva este bineînţeles ecumenicitatea ortodoxă, unirea în duhul ortodoxiei. Ştim că bisericile ortodoxe sunt autocefale şi se autoguvernează chiar dacă există patriarhul ecumenic de Constantinopol.

Ecumenismul este promovat de Consiliul Mondial al Bisericilor (organism masonic) şi de Papa, conducătorul statului Vatican şi al Bisericii Catolice. Este impropriu a vorbi cu adevărat de mai multe Biserici deoarece Biserica lui Hristos e numai una singură, cea ortodoxă. Celelalte sunt culte, confesiuni, secte, cum doriţi să le numiţi. Sunt simple case sau adunări. Nimic altceva. Pe când în ortodoxie, Biserica înseamnă totalitatea mirenilor credincioşi şi clerici. Iar capul Bisericii este Hristos şi nu Papa, care se consideră infailibil ca locţiitor al lui Dumnezeu.

Pentru că termenul „catolică” înseamnă în traducere „universală”, Biserica catolică are pretenţii hegemonice şi doreşte supremaţia şi puterea. Prin Noua Ordine Mondială, promovată de preşedintele SUA şi de Papa în special, ecumenismul este interpretat ca o pură religie a dialogului şi toleranţei dintre popoarele lumii şi un garant al păcii. Însă vorbim despre o toleranţă dusă la extrem şi greşit interpretată.

În al doilea rând, se observă şi o subminare a vieţii monahale autentice. Aceasta se întâmplă mai ales prin încurajarea şi sprijinirea efectivă a turismului religios, care nu este totuna cu pelerinajul creştinilor la mănăstiri. Acest turism nu face decât să tulbure viaţa şi liniştea monahilor, să le răpească tot mai mult timp şi să-i deturneze de la rugăciune, orientându-i spre alte activităţi.

În fond, turismul religios este axat doar pe cunoaşterea exterioară a lumii şi omului, a mănăstirilor, schiturilor, istoricului, stilurilor de construcţie şi picturilor acestora, etc. El este practicat de oameni de toate credinţele şi moravurile.

Pelerinajul la sfintele mănăstiri însă, este unul de suflet, o datorie creştină şi un dar de la Dumnezeu. În acest fel, creştinul se întăreşte în credinţă. Unii vin pentru a se spovedi şi împărtăşi, pentru sfaturi duhovniceşti. Alţii vin pentru a se ruga în linişte şi a a pune pomelnice pentru vii şi adormiţi. Vorbim astfel despre o cercetare şi o cunoaştere mai profundă a fiinţei lor interioare, a păcatelor proprii şi despre pocăinţă.

Prin urmare, turismul religios nu este decât o simplă formă de turism fiind practicat din cu totul alte considerente decât pelerinajul creştinilor la mănăstiri.

Mai puţine lucruri putem vorbi despre rânduiala ce se aplică celor care devin fraţi de mănăstire sau călugări, pentru a nu greşi. Nu îi este dat chiar oricui să intre în rândul monahilor. Dar credem că în lumea aceasta, care se globalizează tot mai mult, trebuie să fie întărită vigilenţa stareţilor de mănăstiri şi obştilor monahale. Nu mai este necesar să argumentăm şi de ce.

Până la urmă tunderea în monahism este o chestiune delicată de chemare (misiune de la Dumnezeu) şi de vocaţie. Odată cu depunerea jurământului nu mai este cale de întoarcere la viaţa lumească. Monahul şi fratele de mănăstire se dăruiesc trup şi suflet lui Dumnezeu. Singurul scop devine comuniunea cât mai deplină cu Dumnezeu şi cu fraţii din obştea monahală. Cu alte cuvinte, mântuirea.

DOAMNE, APRINDE IARĂŞI EVLAVIA ÎN NOI,
PE CARE AU AVUT-O PRIMII TĂI CREŞTINI
ŞI AJUTĂ-NE SĂ FIM LA JUDECATA DE APOI
ÎNCUNUNAŢI DE TINE ŞI MULT MAI SENINI.

NE ÎNTĂREŞTE PE NOI ÎN CREDINŢĂ PE VECIE,
GUSTÂND MEREU DIN OSPĂŢUL TĂU CERESC
IAR VIATA TOATĂ SĂ ŢI-O JERTFIM DOAR ŢIE,
ZDROBIND PĂCATUL ŞI DUHUL CEL LUMESC.

ARTICOLELE CELE MAI RECENTE

LEGALIZAREA HOMOSEXUALITĂŢII VA DESCHIDE CUTIA PANDOREI!

Urmărind cu atenţie evenimentele recente de pe plan internaţional (inclusiv în România), observăm cu stupoare şi cu oarecare nelinişte, că aceste demersuri tot mai insistente de promovare şi legalizare a căsătoriilor dintre homosexuali, respectiv lesbiene şi a adopţiilor de către aceste persoane sunt concertate la nivel mondial şi doresc să submineze temelia societăţilor actuale care au ca fundament valorile creştinismului. Asistăm la o intensificare deloc întâmplătoare a lobby-ului prohomosexualitate şi adoptarea unor legi împotriva opiniei publice şi protestelor de amploare din mai multe ţări de pe bătrânul continent.

Nu ar fi desigur foarte greu să-i descoperim pe artizanii din umbră ai acestei „revoluţii sexuale", pe îndrumătorii şi sponsorii activiştilor gay, care nu se vor opri doar la câteva drepturi pentru homosexuali. Noi ştim cine sunt duşmanii lui Hristos şi ai familiei creştine. Ştim cine orchestrează această lovitură puternică dată modului de viaţă creştin autentic (ortodox). Aceştia nu pot fi decât evreii sionişti, cei care încă îl aşteaptă pe Mesia şi francmasonii care îi urmează de pretutindeni.

Uitaţi-vă numai la cei care promovează homosexualitatea în România şi veţi vedea că nu au nici o legătură cu ortodoxia. Niels Schnecker, evreu mason, care s-a implicat activ în mai multe campanii electorale în SUA, a fost ales de liberali pentru alegerile prezidenţiale din 2014 pentru candidatura lui Crin Antonescu! Remus Cernea şi alte organizaţii precum Accept...

Ca să conştientizăm pe deplin gravitatea fenomenului, ar fi poate suficient să amintim doar faptul că homosexualitatea reprezintă practicarea unor perversiuni sexuale (nu este o orientare sexuală aşa cum se invocă în mod greşit de către propagandiştii acestora), că perversiunile sexuale nu sunt îngăduite de Biserica Ortodoxă (fiind considerate păcate grele, strigătoare la cer) iar Dumnezeu a pedepsit categoric şi drastic homosexualitatea şi onania. Ne aducem aminte că Onan, care a săvârşit masturbarea sau onania a murit pe loc. Iar oraşele Sodoma şi Gomora, în care se practica homosexualitatea şi pedofilia, au fost distruse în întregime. Pe ruinele lor a apărut Marea Moartă, în care nu trăiesc vieţuitoare... Acestea nu sunt poveşti, ci realităţi cutremurătoare!

Legalizarea homosexualităţii nu înseamnă doar o simplă acceptare de către societate a căsătoriilor dintre homosexuali, respectiv lesbiene. Implicaţiile sunt mult mai mari. Pentru noi creştinii, ea înseamnă în primul rând o legalizare a păcatului (a patimii desfrânării şi perversiunilor sexuale). Homosexualitatea poate favoriza în cazul adopţiilor pedofilia (abuzul sexual asupra minorilor, constituind astfel o pedofilie deghizată!) dar şi incestul şi poligamia. Iată de ce Rusia a interzis adopţiile copiilor ruşi de către cuplurile de homosexuali.

Legalizarea homosexualităţii va aduce după sine noi şi noi probleme sociale şi medicale, ştiut fiind faptul că manifestările homosexualilor se circumscriu sferei patologice. Paradele şi propaganda acestora larg mediatizată nu pot schimba în nici un fel datele problemei. Cei care îi folosesc ca masa de manevră vor de fapt să redefinească normalitatea, obligându-ne treptat să renunţăm la căsătoria tradiţională dintre bărbat şi femeie. Acesta este un scop perfid care serveşte altuia mai diabolic: reducerea populaţiei de pe Terra. Iată una din expresiile Noii Ordini Mondiale, la care se lucrează intens în prezent. Oamenii sunt forţaţi în mod indirect să desfiinţeze instituţia sacră a familiei creştine, considerată învechită şi depăşită, în dezacord cu modernitatea lumii în care trăim, să accepte tot mai mult metodele contraceptive şi aşa mai departe ...

Pe de altă parte, oamenii sunt determinaţi să accepte homosexualitatea ca pe o simplă orientare sexuală şi „normală", pe care să o ofere apoi spre experimentare şi tinerilor de astăzi! Aşa cum au procedat în unele ţări şi cu sexul oral, recomandat chiar de unii medici şi psihologi! Ei vin şi ne învaţă că, de fapt

homosexualitatea nu dăunează nimănui şi că reprezintă doar o expresie a libertăţii depline şi a personalităţii omului!

Legalizarea homosexualităţii este vârful aisbergului care ne va lovi pe toţi din plin în viitorul apropiat. Ea va deschide cutia pandorei. Un exemplu este cel al activiştilor poligamiei din SUA, care au ieşit la rampă cu entuziasm, văzând în aceasta un pas istoric spre desfiinţarea familiei tradiţionale şi afirmarea poligamiei, în viziunea lor fiind necesară mai ales pentru emigranţii care lucrează în străinătate ...

În mod evident, o mare parte dintre oamenii de pretutindeni se vor revolta. Scriitorul H.G. Wells ne avertiza în urmă cu câteva decenii: „Foarte mulţi oameni vor uri NOUA ORDINE MONDIALĂ şi vor muri protestând împotriva ei."

Numai că, masonii şi-au făcut anumite planuri luându-şi anumite măsuri de prevedere: camere de supraveghere în principalele locuri publice, legi precum Tratatul de la Lisabona (ratificat şi de România!). Acesta din urmă, stipulează printre altele şi pedeapsa cu moartea în cazul „ situaţiei de război, dezordine socială şi insurecţie". Iar fiecare stat membru este obligat să participe la acţiunile militare şi ale Serviciilor secrete în lupta contra „terorismului". Însă toate prevederile acestea sunt vag exprimate, dau naştere la interpretări şi la semne de întrebare. Ele pot favoriza în mod cert măsuri abuzive şi nedrepte împotriva cetăţenilor Uniunii Europene. (Vezi şi cartea Guvernul Mondial Coşmarul Omenirii, de Teodor Filip, Ed. Obiectiv).

Nu trebuie uitat nici faptul că activiştii gay îi numesc pe creştini „fascişti". Pe o pancartă din New York, se putea citi: „Viaţa începe când te opui creştinilor fascişti!" Oare unde vedeţi dumneavoastră legatura dintre fascism şi creştinism? Creştinii au instaurat undeva în lume dictatura? Au suprimat tocmai ei libertatea omului, un dar preţios de la Dumnezeu?

Iar pe site-ul Wikipedia, legionarii şi preoţii ortodocşi sunt de asemenea văzuţi ca fascişti şi fanatici precum fundamentaliştii islamici... În timp ce preoţii catolici sunt văzuţi ca vajnici apărători ai drepturilor omului... De fapt, autorul articolului defăimător la adresa Bisericii Ortodoxe este însă un ateu sau catolic, sau mai degrabă un mason adevărat.

Îşi poate imagina cineva oare toate implicaţiile din societate ale legalizării homosexualităţii? Este destul de dificil. Vor fi afectaţi în special copiii şi femeile, ca şi în cazul fenomenului pornografiei. Comportamentul sexual ar putea să debuteze la vârste tot mai precoce, afectând astfel ireversibil dezvoltarea armonioasă a personalităţii lor. Dar cel mai mult va influenţa moralitatea şi sănătatea (SIDA, etc). Pedofilia, incestul, poligamia, prostituţia, proxenetismul şi drogurile vor ajunge la cote inimaginabile ...

Iată de ce trebuie să ne opunem energic legalizării sodomiei în poporul nostru creştin ortodox până nu este prea târziu. Iubiţi fraţi ortodocşi, nu vă fie teamă. Este timpul mărturisirii Adevărului, după spusele marilor noştri duhovnici, precum părintele Justin Pârvu. Cu noi este Dumnezeu...

(articol scris de Radu Iacoboaie, 2 iulie 2013, ziua Sf. Ştefan cel Mare)

TIMPUL MĂRTURISIRII ADEVĂRULUI!

Mărturisesc, încă de la bun început, că am încercat în rândurile de faţă, să identific şi să subliniez problemele României cele mai importante din contextul actual, pentru ca acestea să fie mai bine receptate şi înţelese de omul contemporan aflat mereu în criză de timp (adresându-mă cu precădere celor care împărtăşesc credinţa ortodoxă, singura supusă constant unor presiuni şi atacuri tot mai evidente din partea celor care o urăsc), toate având o legătură intrinsecă cu organizaţia masoneriei, cea care lucrează în mod ocult dar şi făţiş, tot mai intens (grăbind cursul evenimentelor şi totodată venirea falsului Mesia şi sfârşitului lumii), pentru acapararea întregii puteri la nivel global, centralizat şi oficial, pentru instaurarea mult râvnitei dictaturi, a „republicii universale" (de fapt, împărăţiei Antihristului).

Românii sunt supuşi şi ei unor presiuni exterioare şi unor manipulări pe multiple planuri. Devin de la un an la altul tot mai înrobiţi unui sistem dur şi inuman. Prin criza locurilor de muncă se menţine constant nivelul sărăciei şi se reduce interesul şi accesul la informaţie. Tinerii sunt împinşi de-a dreptul spre deznădejde sau spre Occident (pentru a veni înapoi eventual cu noi mentalităţi materialiste sau cu alte credinţe, fiindu-le restructurată educaţia şi gândirea) şi ceea ce mi se pare şi mai revoltător şi îngrijorător totodată este procentul din unele statistici (circa 80%)!

Mă amuză pe de altă parte, într-un fel faptul, că masonii (cei care sunt duşmanii de moarte ai lui Hristos şi ortodoxiei) au creat această sintagmă - „teoria conspiraţiei" - pentru a combate şi discredita din faşă orice dezvăluire despre ei înşişi şi despre planurile lor. De ce? Pentru că această „teorie" cum o numesc ei, se aplică de fapt mereu şi mereu în practică, mai ales de la Revoluţia franceză masonică din 1789 încoace (comunistă, în idealuri şi practici). Este probată de fapte. Prin urmare, conspiraţia sau complotul împotriva naţiunilor, statelor lumii, familiei, valorilor creştine şi tradiţiei, EXISTĂ! Nu intrăm aici în toate detaliile.

Observaţi numai cum se lucrează subtil la distrugerea identităţii noastre naţionale de români, nu numai prin inocularea unor complexe de inferioritate, ci şi prin înlocuirea ei cu conştiinţa şi sentimentul de cetăţean european, în învăţământ şi mass-media (mai târziu, viitorul cetăţean al lumii). Se fac Simpozioane naţionale cu participare internaţională pe tema conştientizării acestei noţiuni şi sentiment în şcoală... Se scriu parcă tot mai multe cărţi care pun într-o lumină favorabilă masoneria (vezi librăriile moderne, standurile de cărţi organizate în ultima vreme)...

Ei spun că nu fac politică şi că au influenţat istoria şi evoluţia omenirii. Aceste afirmaţii se bat cap în cap. Dimpotrivă, se impune precizarea că ei fac mai ales politică. Pentru că, oferind doar câteva exemple, cu câteva excepţii notabile, toţi preşedinţii SUA au fost masoni, fapt recunoscut cu mândrie chiar de unii dintre ei. Revoluţiile şi războaiele mondiale (în care au alimentat cu armament ambele tabere şi au urmărit anumite scopuri, de pildă crearea statului Israel) sunt opera lor. Desigur, nu toţi evreii sunt masoni sionişti şi fanatici. O parte dintre ei sunt chiar ortodocşi.

De asemenea, spun că oferă o libertate deplină religioasă membrilor lor. Fals. Aceasta se întâmplă doar la început. După un anumit grad dobândit, descoperă de fapt, că se închină lui Lucifer, vrăjmaşul de moarte al Mântuitorului Iisus Hristos şi creştinilor ortodocşi. Înaintaşii lor sunt cei care au creat schisma din 1054, prin care catolicii s-au desprins de dreapta credinţă (ortodoxia) folosind în mod perfid contextul răstignirii la Roma a Sfântului Apostol Petru (revendicând primatul acestuia între Apostoli şi autoproclamându-se biserica universală; deşi Sfântul Petru nu trăise la Roma, după cum au inventat ei...). Dacă vorbim de sectele de mai târziu (începând cu Reformele lui Luther şi Calvin), masonii le-au sprijinit masiv în ultimele două secole, denaturând învăţăturile creştine.

În realitate, masonii au doctrina umanismului renascentist, a OMULUI FĂRĂ DUMNEZEU, care se închină Marelui Arhitect (iar nu Creatorului, lui Dumnezeu), respectiv idealurile masonice (libertate,

egalitate, fraternitate; adică, tocmai deviza sângeroasei Revoluţii franceze). Dar, le-au afirmat doar în teorie, pentru amăgirea maselor şi le-au tradus în practică (vezi şi experimentul lor recent comunist) tocmai prin contrariul lor:

- robie (controlul absolut, azi prin preconizatele acte biometrice cu cip RFID, manipularea şi înşelarea maselor sub masca şi deviza democraţiei);
- inegalitate (masonii fiind întotdeauna oameni înstăriţi sau putred de bogaţi şi influenţi, autodeclaraţi „elite", într-un contrast izbitor cu marea pătură a oamenilor săraci, lipsiţi adeseori chiar şi de cele mai elementare drepturi şi posibilităţi de afirmare a personalităţii lor);
- însingurare, nefericire şi disperare (societatea civilă, frăţietatea existând doar cu numele sau doar în cadrul sectelor ori clubului masonic între dânşii).

Idealul libertăţii (stilizat de pildă, prin Statuia Libertăţii din New York), atât de important de altfel, a fost interpretat prin acordarea unor libertăţi omului tot mai mari (creându-se în acest sens şi instituţia oficială a „drepturilor omului", incluzând până şi libertatea de conştiinţă), dusă astăzi la extrem prin afirmarea libertăţilor anticreştine (ale minorităţilor sexuale, homosexualilor etc.) în detrimentul moralităţii din societate şi modului de viaţă creştin.

Sub influenţa unor ideologii satanice, evreii sionişti (cei care cred că au rămas poporul ales al lui Dumnezeu şi îl aşteaptă încă pe Mesia, cei care conduc la vârf francmasoneria), avizi după puterea mondială şi dominarea tuturor popoarelor (conform acestei dogmei străvechi a poporului ales), sunt cei care au inventat sistemele totalitare ucigaşe (asemănătoare între ele!) precum:

- COMUNISMUL, creat pe baza unei sociologii ştiinţifice false şi doctrinei urii şi luptei de clasă (care din 1917 a secerat în întreaga lume peste 320 de milioane de vieţi omeneşti, dintre care mulţi au fost ucişi prin diabolice execuţii în masă sau în lagăre de exterminare prin muncă!; iar alte miliarde de oameni din întreaga lume au trecut prin torturi şi închisori, privaţiuni greu de imaginat şi de cuantificat etc.; nu mai vorbim de deportările strategice sau schimburile de populaţie cu trenuri în care erau tixiţi ca vitele şi mulţi mureau în timpul drumului şi multe alte aspecte);
- NAZISMUL, creat pe baza unei biologii ştiinţifice false, a omului nou, superior prin rasă, arian (înarmându-l şi cu ajutorul lui Stalin pe Adolf Hitler şi determinând premeditat şi sistematic exodul în masă al evreilor, după război, spre statul Israel fondat în 1948; aducerea forţată a evreilor în Israel fiind principalul motiv al declanşării celui de-al doilea război mondial; vezi şi răzbunarea evreilor khazari asupra statelor care i-au primit şi adăpostit în număr mare: Ucraina, Rusia, Germania, Polonia, România, care au plătit cu multe milioane de vieţi omeneşti);
- GLOBALISMUL ACTUAL, creat pe baza multiplelor cercetări din psihologie şi alte ştiinţe pentru schimbarea gândirii omului şi îndoctrinarea lui prin REEDUCARE (care are loc mai ales prin utilizarea televiziunii şi mass mediei aservite ocultei mondiale, dar şi a sistemului de învăţământ, prin minimalizarea şi falsificarea istoriei şi naţionalismului), toate acestea având ca obiectiv pregătirea şi întronizarea dictaturii mondiale, a Noii Ordini Mondiale a Antihristului (care va fi şeful guvernului mondial şi chipurile pacificatorul religiilor), care nu se poate realiza decât prin desfiinţarea tuturor statelor lumii şi înlocuirea valorilor tradiţionale, şi apoi prin unificarea statelor lumii la nivel economic, politic şi mai ales religios - prin capcana ECUMENISMULUI, chiar şi pe calea forţată a unui nou război mondial.

Credem că ar trebui să facem precizarea că, multe din problemele României îşi au originea tocmai în aplicarea unor legi iniţiate de masoni sau pe placul masoneriei, şi a unor măsuri nesănătoase în societate, prin marionetele lor (mulţi dintre foştii şi actualii politicieni), concepute anume pentru a lovi în români, mai ales în cei ortodocşi (începând cu legea din 1990 care a liberalizat avorturile şi până la legea care introduce actele biometrice cu cip şi preconizata legalizare a homosexualităţii). Sau chiar în neaplicarea de pildă a unor măsuri necesare cum ar fi: lipsa unei strategii de redresare a economiei naţionale şi de reorganizare a întreprinderilor de stat şi nu falimentarea lor, protejarea sectoarelor strategice ale economiei şi nu

privatizarea lor!, subvenţionarea fermierilor pentru consumul de energie electrică necesar în sistemul de irigaţii (pentru că agricultura avea şi are o importanţă deosebită pentru menţinerea nivelului de trai decent, noi având şi mult teren arabil la dispoziţie, neafectat de îngrăşăminte chimice şi organisme modificate genetic), neautorizarea alimentelor care conţin organisme modificate genetic, nesprijinirea reală şi eficientă a turismului, combaterea de formă a corupţiei etc.

Antologia autorului, intitulată *7 apeluri către toţi românii*, încearcă să dezvăluie unele dintre atacurile cele mai recente la adresa ortodoxiei, şi se doreşte a fi un îndemn mai ferm de trăire autentică a credinţei (prin rugăciune adevărată, aprinsă şi mărturisirea Adevărului), în contextul unor vremuri tot mai tulburi, în care valorile creştine sunt nu doar ameninţate, ci înlocuite tot mai mult cu nonvalorile materialismului şi culturii de consum. Desigur, ar putea fi identificate şi alte probleme grave pentru societatea românească, pentru care ar trebui lansate semnale de alarmă.

De pildă, problema Regionalizării care a demarat ca proiect impus de Uniunea Europeană. Astfel, Administraţiile Financiare, Garda Financiară, Poliţia, Oficiul pentru Protecţia Consumatorului, Inspectoratul Regional pentru Construcţii, ANAF şi alte instituţii, care există la nivel de judeţ, vor fi mutate (centralizate) în centrul regiunii respective. În consecinţă, cetăţenii vor trebui să se deplaseze pe distanţe mult mai mari pentru a-şi rezolva unele probleme sau a sesiza organele competente. De fapt, asistăm la o împiedicare şi descurajare a românilor într-un mod perfid şi discret. Dar scopul principal care se urmăreşte este controlul Uniunii Europene asupra fiecărei regiuni, printr-un guvernator.

Noi ortodocşii, trebuie să ne întărim astăzi în credinţa noastră cât mai mult şi să ne păstrăm intactă luciditatea şi vigilenţa, pentru că s-au înmulţit peste tot proorocii mincinoşi, despre care ne vorbeşte însăşi Cartea Apocalipsei, revelată Sfântului Ioan Evanghelistul, unde sunt numiţi lupi îmbrăcaţi în piei de oaie. Confuzia care se face între adevăr şi minciună este din ce în ce mai mare.

Dacă luăm aminte la îndemnurile părintelui Justin Pârvu şi altor părinţi ortodocşi de pretutindeni, fiecare creştin adevărat are astăzi datoria aceasta sfântă a mărturisirii, pentru a se mântui. Luaţi aminte fraţi ortodocşi şi la îndemnurile sfinţilor părinţi ai ortodoxiei:

Biblia sau Sfînta Scriptură, Evanghelia după Matei, cap.10, versetele 28 şi 39: „*Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeţi-vă mai curînd de acela care poate şi sufletul şi trupul să le piardă în gheena. (...) Cine ţine la sufletul lui îl va pierde, iar cine-şi pierde sufletul lui pentru Mine îl va găsi.*"

Biblia sau Sfînta Scriptură, Evanghelia după Luca, cap.12, 8-10: „*Şi zic vouă: Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, şi Fiul Omului va mărturisi pentru el înaintea îngerilor lui Dumnezeu. Iar cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, lepădat va fi înaintea îngerilor lui Dumnezeu. Oricui va spune vrun cuvînt împotriva Fiului Omului, i se va ierta; dar celui ce va huli împotriva Duhului Sfînt, nu i se va ierta.*"

Sfântul Cuvios Teodosie de la Pecerska (+1073): "*Dacã cineva îţi spune: "Credinţa noastrã şi a voastrã este de la Dumnezeu", atunci, fiule, rãspunde-i aşa: "Fãţarnicule! Cum pot fi amândouã de la Dumnezeu? Nu ştii ce spune Scriptura: Este un singur Domn, o singurã Credinţã, un singur Botez. (Efeseni 4,5) Aşadar, fiule, fereşte-te de aceştia şi întotdeauna apãrã-ţi credinţa ta! Nu te înfrãţi cu ei, ci fugi de ei şi întãreşte-te în credinţa ta prin fapte bune! ... Fiule, chiar dacã va trebui sã mori pentru credinţa ta sfântã, du-te cu îndrãzneală la moarte! Aşa au murit şi sfinţii pentru Credinţã, iar acum vieţuiesc întru Hristos.*"

Sfântul Maxim Mãrturisitorul (+662): "*A tãinui cuvântul adevãrului înseamnã a te lepãda de el. Bine este sã trãim în pace cu toţi, dar numai cu aceia care cugetã aceleaşi despre buna credinţã ortodoxã. Şi este mai bine sã ne rãzboim, atunci când pacea lucreazã conglãsuirea cãtre rãu*".

Sfântul Teodor Studitul (+826): "*Atunci când Credinţa e primejduitã, porunca Domnului este de a nu pãstra tãcere. Dacã e vorba de Credinţã, nimeni nu are dreptul sã zicã: "Dar cine sunt eu? Preot,*

oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cârmuitor? Nici acesta nu doreşte sã aibã vreun amestec. Sau un sãrac care de-abia îşi câstigã existenţa? Nu am nici cãdere, nici vreun interes în chestiunea asta." Dacã voi veţi tãcea şi veti rãmâne nepãsãtori, atunci pietrele vor striga, iar tu rãmâi tãcut şi dezinteresat?"...

Citatele de mai sus sunt doar câteva dintre multele altele pe această temă a implicării noastre în societate (în viaţa cetăţii). Apatia omului contemporan în acest sens nu este caracteristică însă creştinismului. Viaţa este o luptă pentru orice creştin, un urcuş personal al Golgotei. Şi CREŞTINUL ADEVĂRAT ese cel care nu depune armele prin frică, descurajare şi delăsare.

FRICA este, aşa cum au precizat unii monahi, preoţi şi scriitori, unul din cei mai mari inamici ai sufletului omenesc pentru că ea vine de la diavol. Dumnezeu nu iubeşte pe oamenii fricoşi. Primii pe care îi leapădă Hristos sunt tocmai fricoşii. Scris este că Împărăţia cerurilor se obţine prin multă trudă şi luptă. Constatăm aceste lucruri, lecturând mai multe pasaje chiar din Sfânta Scriptură. Iar frica nu poate fi alungată decât prin RUGĂCIUNE.

Iar INDIFERENŢA (NEPĂSAREA) faţă de semeni şi problemele cu care se confruntă fraţii noştri ortodocşi şi ortodoxia în general, este de fapt o formă a deznădejdii prin care alungăm de la noi Duhul Sfânt. Dimpotrivă, ar trebui să avem mai multă dragoste faţă de aproapele nostru, dovedind astfel că Îl iubim cu adevărat pe Dumnezeu.

DELĂSAREA este în principal acea stare de lâncezeală şi de nelucrare a faptelor bune, o stare de apatie generală denumită în teologie acedie. Chiar şi monahii, în special la mijlocul zilei, sunt atacaţi de acest subtil demon al acediei.

Fiecare om a fost creat după chipul Lui Dumnezeu şi întru asemănarea Lui. De aceea, chiar şi pe cei care ne fac nouă rău, avem totuşi porunca sau datoria creştină să-i iubim şi pe ei, şi să-i întoarcem cu blândeţe către Adevăr, către bunul Dumnezeu, Care este iertător şi nu voieşte moartea păcătosului. Doar pe eretici (căzuţi în erezii, denaturări ale învăţăturilor lui Hristos şi adevărului revelat sfinţilor apostoli) şi pe cei posedaţi (masoni, vrăjmaşi ai lui Dumnezeu etc.) nu putem să-i iubim. Ne putem ruga doar pentru descoperirea către ei a dreptei credinţe sau întoarcerea lor în Biserica Ortodoxă dreptmăritoare.

Fraţi ortodocşi, în aceste vremuri de cumpănă, când libertatea şi credinţa noastră sfântă ne sunt tot mai ameninţate (pe căi oculte după cum ştim, dar nu numai), când ne mai bucurăm de libertate (libertatea de expresie/exprimare în public, dreptul la mitinguri şi demonstraţii etc.) poate doar un an de zile (aşa cum a profeţit marele duhovnic al românilor Părintele Iustin Pârvu, vorbind despre urgia ce va veni; credem că este vorba aici şi de introducerea de anul viitor din 2014 a actelor biometrice cu card de sănătate încorporat), când adversarii Noii Ordini Mondiale şi masoneriei din mass media în special, vor fi reduşi la tăcere sau suprimaţi într-un fel sau altul iar ortodocşii vor fi cu toţii prigoniţi (urmăriţi, discriminaţi şi discreditaţi), se impune să fim uniţi între noi şi să mărturisim cu putere Adevărul (Care este Hristos, Mântuitorul şi lumina lumii).

Despre masonerie am vorbit mai ales în antologia *Adevărul despre masoni. Adevărata faţă a masoneriei. Despre cei ce urăsc de moarte creştinismul (ortodoxia)* (volum ce cuprinde sinteza articolelor autorului, Piteşti, 2013), de unde reiese destul de clar faptul, că masoneria (cu extensia ei francmasoneria) reprezintă o organizaţie uriaşă teribilă şi diabolică (asemenea uriaşului Goliat, din Vechiul Testament), asemănătoare în fond celor teroriste (inventate în mare parte tot de ea), deoarece uzează nu numai de influenţa ei politică, economică, socială şi culturală, ci şi de asasinate la nevoie, conform principiului machiavelic „scopul scuză mijloacele" şi îndemnului talmudic „pe cel mai bun dintre creştini ucide-l!".

Despre asasinarea celor care au părăsit organizaţia şi mai ales a unora care au făcut ulterior dezvăluiri avem în prezent destul de puţine date. Dar, un caz aparte în istorie este asasinarea unor oameni politici, cum ar fi a preşedintelui american John Fitzgerald Kennedy, cel care a avut curajul să propună

scoaterea în afara legii a lojilor masonice şi să oprească războiul din Vietnam.

Masoneria a ucis numai în România nenumăraţi oameni de valoare, precum Mihai Eminescu (intoxicat cu mercur, bătut în cap cu frânghii ude, îmbăiat cu apă rece iarna şi supus unor umilinţe greu de imaginat), Nicolae Iorga (trădător al naţionalismului, pe care masonii l-au sacrificat pentru a discredita Mişcarea Legionară), Corneliu Zelea Codreanu şi mulţi alţi legionari, prim-ministrul Octavian Goga (otrăvit), filozoful Ioan Petru Culianu (asasinat în Universitatea din Chicago), poetul Nicolae Labiş ş.a.m.d. De asemenea, este vinovată pentru ororile şi crimele comunismului! (pentru mai multe detalii, recomandăm din acest volum articolul *Adevărata faţă a masoneriei. Despre crimele masoneriei*).

Despre masonerie am vorbit şi în alte lucrări precedente, precum în *Capcanele diabolice ale masoneriei* (volumul ce reuneşte toate articolele autorului), dar mai ales în antologia în 4 volume *Ofensiva masoneriei şi împotriva ortodoxiei* (din care face parte şi volumul *Jertfa tineretului naţionalist din perioada interbelică*, vol.2).

Pe lângă filmele documentare din antologia *Adevărul despre masoni...*, aş dori să vă recomand filmul *Teodor Stănescu - despre masonerie* (putând accesa şi altele prin link dreapta). Monahul Teodor Stănescu ne spune că în masonerie nu te poţi înscrie, ci eşti cooptat iar dacă nu ai vicii, ţi le creează ei pentru a fi ulterior şantajabil (adică există o racolare, aşa cum se proceda şi la înscrierea în Partidul Comunist Român!). Ştim şi cât de greu era să părăseşti din proprie iniţiativă această organizaţie criminală (uneori chiar imposibil). Foarte puţini au supravieţuit un timp după despărţire. Observăm acest lucru, la o scară mai mică ba chiar şi la secte, unde plecarea îţi poate cauza multe neplăceri în viaţa personală...

Vă recomand cu căldură şi pe cel intitulat *Monahul Teodot - Mănăstirea Petru Vodă. Adevăruri tulburătoare*, în care veţi descoperi poate lucruri noi, precum profeţiile Sfinţilor Nectarie din Eghina şi Elpidie din Rodos (care ne spun că acest Papă iezuit Francisc este tocmai profetul mincinos înaintemergător al Antihristului şi că majoritatea episcopilor ortodocşi i se vor închina lui).

Aflăm faptul că pecetea Antihristului va fi CIPUL iar microcipurile vor fi făcute cu ajutorul nanotehnologiei, fiind milionimi dintr-un milimetru şi ca atare vor intra în structura ADN-ului uman, şi deci, nemaiputând fi scoase ulterior. Aceste cipuri pot produce la comandă dureri sfâşietoare, dar şi viziuni false (vedenii) cu minunile făcute de Antihrist.

Aflăm şi faptul că Mihai Viteazul ar trebui socotit sfânt deoarece a fost ucis pentru ortodoxie. Papa de la Roma l-a chemat de 5 ori să treacă la catolicism şi de 5 ori el l-a refuzat categoric spunându-i că Papa însuşi se află în erezie. La Alba Iulia, când au făcut catolicii agheasmă, ea s-a stricat. Pe când, la ortodocşi, Sfânta Agheasmă s-a păstrat intactă, pentru că în mod evident, lucrează harul tainic al Sfântului Duh.

Aflăm că mulţi arhierei ortodocşi se vor închina Papei deoarece se ţin strâns de funcţie (de scaun) şi nu au puterea mucenicească de a mărturisi adevărul. Aşa cum şi unii preoţi, neavând convingere pun familia deasupra adevărului şi se tem de caterisirea lor (deşi harul nu le poate fi luat înapoi). În realitate, chiar Papa nu are nici măcar harul de preot, fiind în erezie.

Aflăm că 666 simbolizează puterea iudaică iar SUA este cel mai îndatorat stat din lume (la băncile evreieşti pentru sute de ani!).

Aflăm că directorii pe judeţ ai Securităţii în timpul comunismului au fost cu toţii evrei (o dovadă în plus că evreii sionişti ne-au impus cu forţa comunismul), cu excepţia lui Nicolae Crăciun de la Sibiu, transferat ulterior la Închisoarea din Aiud.

Aflăm că evreii sunt despărţiţi de un fir roşu în două. Din cei buni se trag însăşi proorocii, regele David, apostolii şi ucenicii lor, Maica Domnului şi astfel şi Mântuitorul Hristos. Iar ceilalţi sunt urmaşii lui Ana şi Caiafa, şi a celor care au cerut atunci răstignirea Lui pe cruce.

Se precizează că, „*Cea mai mare putere este obişnuinţa*", că trebuie să te ajute bunul Dumnezeu să scapi de patimi, fiindu-i omului foarte greu să se izbăvească singur, că icoanele sunt înlocuite astăzi de televizoare iar televizorul a devenit nu numai instrument ideal de manipulare, ci şi biblia omului modern

(care crede doar ce vede la televizor). Ca şi luarea CIPULUI, şi dependenţa de televizor este ÎNCHINARE LA ANTIHRIST. Creştinul nu trebuie să fie condiţionat, adică să devină dependent de tehnică (să nu poată trăi fără telefon, fără televizor...).

Aflăm că, cea mai mare trădare o reprezintă integrarea noastră în NATO şi UE, prin cedarea suveranităţii naţionale (prin semnarea Tratatului de la Lisabona) de către clica KGB-istului Ion Iliescu iar toţi trădătorii de neam sunt până la urmă executaţi (vezi Nicolae Ceauşescu, Patriarhii Miron Cristea şi Teoctist...).

Aflăm că singur Mitropolitul Bartolomeu Anania a spălat onoarea Bisericii Ortodoxe Române, prin faptul că a convocat Un Sinod local, în care au condamnat aceste cipuri de urmărire a omului. Iar vrednici de pomenire sunt şi fostul Patriarh al Greciei Hristoudoulos (când sute de mii de greci au ieşit în stradă pentru a protesta împotriva actelor biometrice şi cipurilor) şi actualul Mitropolit Serafim al Pireului (care a cerut legi împotriva masoneriei, care a fost dată anatemei de cel puţin 9 ori până acum).

Nu în ultimul rând, aflăm de profeţia Sfântului Lavrentie de Cernigov, care ne spune că Antihristul va fi uns de însuşi Patriarhul ortodox al Ierusalimului, că Antihristul nu va spune Crezul, ci va mărturisi că el este Dumnezeu!... Antihristul fiind şeful guvernului mondial şi pacificatorul tuturor religiilor... Iar conducerea statelor lumii de către masoni este îngăduită de Dumnezeu tocmai pentru păcatele noastre.

Şi de unde această teamă de moarte? „*Oricum toţi murim la un moment dat. Să murim întru Hristos. Să murim în dreapta credinţă!*"

Toate aceste adevăruri de mai sus sunt poate la prima vedere tulburătoare. Dar ele nu trebuie să ne tulbure pe noi ortodocşii, ci dimpotrivă să ne lumineze mai mult şi să ne îndemne cu adevărat la pocăinţă, la rugăciune, la post şi fapte bune. Să ne îndemne la mărturisirea adevărului. Sfântul Grigorie Teologul spunea: „*Prin tăcere Îl trădăm pe Dumnezeu.*"

Evreii sionişti, care au îmbrăţişat teza poporului ales din Vechiul Testament, sunt cei care au conceput francmasoneria, adresată celorlalte neamuri, ca organizaţie ocultă care să lupte eficient împotriva creştinismului şi să impună prin diverse mijloace oculte dominaţia lor asupra întregii lumi. De aceea, unii au numit-o iudeo-masonerie, pentru a fi mai vizibilă această legătură.

Capcanele diabolice ale masoneriei, întinse omului contemporan, nu sunt chiar atât de uşor de identificat şi de combătut pentru că sunt curse abile şi diavoleşti.

Redăm aici doar pe cele mai importante dintre ele: ocultismul (iniţierea în francmasonerie), comunismul, globalismul (procesul de globalizare, treptat şi forţat), politicianismul, religia New Age şi ecumenismul, sectarismul, materialismul, evoluţionismul, consumerismul, formalismul în credinţă, practica avorturilor, planificarea familială (folosirea metodelor contraceptive şi abortive), pornografia, prostituţia, homosexualitatea, drogurile, euthanasia, sinuciderea asistată, jocurile virtuale şi agresive pe calculator, cursurile de sexologie (începând din grădiniţă!), magia (ezoterismul, vrăjitoria), spiritismul, astrologia (credinţa în zodiacuri), chiromanţia sau ghicitul în palmă, ghicitul în cafea şi în cărţi, interpretarea viselor, deschiderea psaltirii, yoga, terapiile alternative cu bioenergie.

Oricât de banală li s-ar părea unora afirmaţia, lumea contemporană este realmente grav bolnavă. Boala este una sufletească şi ea avansează rapid către cancer. Lumea de astăzi este infectată de VIRUSUL MATERIALISMULUI, microb care ne ucide lent sufletul şi trupul de care este legat, condamnându-l prin căutarea plăcerilor şi bunurilor pământeşti la osânda veşnică a muncilor şi durerilor Iadului. Iar singurul antidot al acestei maladii este ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU.

Materialismul satanic în esenţa lui, este aşadar cel care conduce această lume spre autodistrugere şi moarte spirituală. Omul materialist se sinucide lent şi devine un om mort sufleteşte, un om mortificat şi împietrit. El nu mai are sentimente. Are doar o voinţă mai puternică şi o raţiune proprie bolnavă. Nu întâmplător unii autori au pomenit de sintagma „morţii vii''. Pentru că, deşi vii, oamenii materialişti sunt cu adevărat morţi în ceea ce priveşte spiritul. În timp ce creştinii, sunt dimpotrivă asemenea lumânărilor care

ard şi luminează, îndepărtând tot întunericul din jur, prin flacăra credinţei lor adevărate în Dumnezeu.

Observăm că în momentul de faţă, premierul israelian pune la cale rezidirea Templului lui Solomon în Ierusalim, adeverind astfel iminenta împlinire a profeţiei din Apocalipsă. Iar actualul Papă de la Roma, înaintemergătorul Antihristului face ultimele pregătiri pentru unificarea religiilor (nu întâmplător va avea loc curând şi Sinodul panortodox, nu întâmplător se spune că Patriarhul ecumenic îl va unge pe Antihrist, şeful guvernului mondial ca împărat al lumii mai târziu).

Noi ştim că Dumnezeu ne va trimite în cei 3 ani şi jumătate de prigoană făţişă împotriva ortodocşilor pe Sfinţii Ilie şi Enoh, de care nu se vor putea atinge în niciun fel, care îi vor întoarce pe mulţi la ortodoxie, inclusiv din rândul evreilor (care nu sunt toţi sionişti şi talmudişti).

Noi trebuie să deschidem ochii tinerilor de astăzi pentru a cunoaşte ce se întâmplă în România şi în lume dincolo de aparenţe (măşti şi lozinci de tot felul), să-i facem să conştientizeze că împotriva lor sunt utilizate noi arme de distrugere în masă (psihotronice, strategii de manipulare şi de spălare a creierului) prin războiul informaţional.

Reeducarea paşnică de la Suceava şi cea sălbatică de la Piteşti (1949-1952) au urmărit de fapt schimbarea din temelii a gândirii omului după anumite şabloane, ceea ce se întâmplă astăzi sub ochii noştri! Nu întâmplător unii au mărturisit că noi trăim astăzi un Piteşti mondial.

Fraţi ortodocşi, noi nu trebuie însă să ne întristăm astăzi, ci dimpotrivă să ne bucurăm că bunul Dumnezeu ne-a învrednicit să trăim astfel de vremuri, în care prin suferinţa şi mucenicia noastră vom putea fi mântuiţi, adică vom fi alături de Hristos şi sfinţii Săi în Împărăţia cerurilor. Să nu uitaţi că noi, românii, ca şi ruşii, prin nenumăraţii mucenici din temniţele comuniste, am umplut cerurile de sfinţi, după cum ne spunea un părinte de vrednică pomenire.

Nouă, creştinilor ortodocşi, nu trebuie aşadar să ne fie teamă de necazuri şi de moarte. Pentru că, un creştin ortodox are o cu totul altă viziune în privinţa acestora decât cei necredincioşi sau ortodocşi numai cu numele. El are cu adevărat demnitate şi curaj în faţa examenului morţii. El se teme doar de Înfricoşătoarea Judecată de Apoi a lui Dumnezeu, la care va trebui să dea răspuns pentru fiecare cuvânt şi faptă din viaţa lui. Se teme doar de osândirea sufletului său la chinurile veşnice ale iadului. El nu crede precum sectanţii, că dacă ai necazuri nu eşti în graţiile lui Dumnezeu, ci dimpotrivă, că tocmai încercarea necazurilor îi arată şi mai mult iubirea şi cercetarea Lui părintească, pentru răscumpărarea păcatelor şi îndreptarea vieţii sale. De aceea, în necazuri adevăratul creştin se roagă mai fierbinte din inimă şi posteşte mai mult, se întăreşte cu adevărat în credinţă şi în lucrarea faptelor bune.

Armele creştinului sunt RUGĂCIUNEA, POSTUL ŞI FAPTELE BUNE. Prin urmare, să facem tot ce ne stă în putinţă să învăţăm cum să ne rugăm cu adevărat din inimă. Căutaţi să vedeţi cum se rugau sfinţii înainte, de pildă Sfântul Ilie, care s-a rugat atât de profund încât ploaia s-a oprit vreme de trei ani şi jumătate iar apoi din nou, când s-a rugat, ploaia a revenit... Rugăciunile lor curate şi fierbinţi erau ascultate de bunul Dumnezeu, Care cunoaşte inimile oamenilor.

Postul să fie în primul rând sufletesc, o luptă a noastră împotriva oricărei patimi şi a tuturor păcatelor. O faptă bună este să mărturisim adevărul. O faptă bună este să ne unim în apărarea credinţei noastre ortodoxe, libertăţii şi demnităţii poporului român.

Fraţi ortodocşi, de o mare importanţă este şi ACCEPTAREA CRUCII NOASTRE. După cum ne îndeamnă marii noştri duhovnici, va trebui să redescoperim valoarea suferinţei şi a jertfei de sine. Amintiţi-vă numai de chinurile la care a fost supus Fiul lui Dumnezeu din iubire nemărginită pentru noi oamenii. Hristos nu a venit să judece omenirea, ci ca să desăvârşească legea veche aducând noua lege a iubirii.

Vedeţi cum pentru omul contemporan, suferinţa este un chin greu de acceptat. În realitate, ea nu constituie un rău în sine, dacă este orientată către Dumnezeu. Credeţi că bunul Dumnezeu ne doreşte cumva răul? În niciun caz. Prin suferinţă ajungem la pocăinţă şi tot prin ea ne răscumpărăm sau ne plătim păcatele ca să ne putem mântui (să ne putem uni cu Hristos). Fără cruce (suferinţă, pătimiri) nu poate exista mântuire.

Creştinul se lasă răstignit pe cruce (crucea suferinţei şi necazurilor). Creştinul nu este un laş care fuge de necazuri. Aceasta este condiţia lui şi aşa trebuie să fie. Uneori, suferinţa poate deveni chiar izvorul actului creator. Un scriitor sau un artist adevărat suferă şi îndură multe în viaţa lui personală până îşi desăvârşeşte creaţia. Suferinţa este jertfă bineplăcută înaintea lui Dumnezeu. De aceea, creştinii care sunt prigoniţi pentru credinţa lor ortodoxă şi mai ales cei ce suferă moartea mucenicească dobândesc mult râvnita mântuire, care este scopul şi sensul vieţii lor.

Noi creştinii (creştin=ortodox) trebuie să ne purtăm aşadar crucea vieţii şi necazurilor cu demnitate şi curaj, pentru că Dumnezeu este cu noi şi numai prin ortodoxie omul se poate mântui (uni cu Hristos). Cei care au alte credinţe ori sunt căzuţi în erezii , în mod cât se poate de evident NU SE POT UNI CU HRISTOS. Ecumenismul diabolic îi poate uni dar Dumnezeul lor este Lucifer (satana, amăgitorul, vicleanul).

Fraţi ortodocşi, trebuie să fim UNIŢI (să ne depăşim condiţia de români dezbinaţi) şi să ne împotrivim hotărâţi luării actelor biometrice (buletinelor cu cip de urmărire RFID). Altfel, totul a fost în zadar. Pentru că această atitudine de închinare la Antihrist (prin acceptarea de bunăvoie şi semnarea lor, pentru care va trebui să dăm răspuns la Judecata de Apoi) reprezintă o reală cădere din harul pe care îl primim de la Dumnezeu. Şi nu dorim ca El să-şi întoarcă faţa de la noi.

Dar adevărata lepădare de Hristos va fi însă acceptarea de bună voie a biocipurilor (microcipurilor injectate sub piele pe frunte sau/şi pe mâna dreaptă, cu care creştinul îşi face semnul crucii), pentru că ele constituie într-adevăr pecetea Antihristului (microcipul nemaiputând fi scos în niciun fel), dovedindu-se prin aceasta, că omul şi-a vândut ceea ce avea mai de preţ, adică sufletul. Să ne ferească bunul Dumnezeu de o asemenea lepădare şi să ne întărească în veci. Amin.

Autorul, 11 august 2013

„*O, Hristoase al meu răstignit, câte ai pătimit pentru noi! Câte răni, câte scuipări şi câtă ocară ai răbdat pentru păcatele noastre şi pentru a ne da încă pildă de adevărată răbdare în suferinţele şi necazurile vieţii acesteia! Şi fiindcă acestea ni le trimite Dumnezeu pentru păcatele noastre, ca să ne îndreptăm şi să ne apropiem de El, şi aşa numai spre folosul nostru ne pedepseşte în această viaţă. De aceea, rogu-mă Ţie, Stăpâne, ca la necazurile, ispitele şi durerile câte vor veni asupra noastră, să-mi înmulţeşti împreună şi răbdarea, puterea şi mulţumirea...*"

(Carte de rugăciuni, Rugăciunea din ziua de Vineri)

„*Doamne, nu ştiu ce să cer de la Tine! Tu singur ştii de ce am trebuinţă. Tu mă iubeşti mai mult decât mă pot iubi eu însumi. Tată, dă slugii Tale ceea ce eu nici să cer nu ştiu. Nu cutez să cer nici pătimire, nici înlesnire, ci doar stau înaintea Ta cu inima deschisă faţă de Tine. Tu vezi nevoile pe care eu nu le ştiu; caută şi fă după mila Ta. Loveşte şi tămăduieşte, doboară-mă şi mă înalţă. Mă cutremur şi tac înaintea sfinţei Tale voi şi înaintea judecăţilor Tale, pe care eu nu le pot pricepe. Mă aduc pe mine însumi Ţie ca jertfă. Nu este în mine dorinţă afară de dorinţa să împlinesc voia Ta. Învaţă-mă să mă rog! Tu însuţi Te roagă în mine!*

Doamne, dă-mi puterea să primesc cu suflet liniştit tot ce-mi va aduce ziua de mâine. Dă-mi puterea să mă las cu totul în voia Ta cea sfântă şi în fiecare clipă stai în preajma mea şi întăreşte-mă. Orice veste va aduce ziua de mâine, bună sau rea, învaţă-mă să o primesc cu inima împăcată şi cu încredinţarea neclintită că voia Ta stă asupra tuturora. Fie ca în tot ce fac şi în tot ce spun, voia Ta să-mi stăpânească cugetul şi simţirea. Iar când asupra mea vor veni împrejurări neaşteptate, ajută-mă să le împlinesc după voia Ta. Dă-mi puterea să lucrez cu tărie şi cu înţelepciune, fără să stânjenesc sau să amărăsc pe aproapele meu. Ajută-mă, Doamne, să port povara zilei de mâine cu toate câte le va aduce ea. Struneşte-mi

voinţa şi învaţă-mă să mă rog, să sper, să îndur, să iubesc şi să iert. Iar când mă rog, fie ca Tu însuţi să fii Cel ce se roagă în mine. Amin!

(o rugăciune de taină a mitropolitului Filaret al Moscovei)

… Cu această ocazie ţin să amintesc că vederile mele antiecumeniste, antiglobaliste şi anticomuniste (fenomene pe care le consider expresii ale aceluiaşi fond ideologic) sînt publice şi constituie subiectul a zeci de articole şi al unor cărţi semnate de mine. …

Consider convingerile mele corecte şi în deplin acord cu învăţătura şi tradiţia Bisericii Ortodoxe Soborniceşti şi Apostolice şi nu doresc să mă lepăd de ele. Condamn amestecul bisericii în politică şi consider necesară reînnoirea anatemei asupra comunismului şi masoneriei printr-un act sinodal. Atîta vreme cît biserica nu va interzice oficial colaborarea slujitorilor săi cu serviciile secrete ale statului, precum şi prezenţa acestora în diferitele loji masonice, consider că acest subiect va constitui o temă de dezbatere publică.

(extras din Adresare către mitropolitul Vladimir privind vederile mele antiecumeniste, antiglobaliste şi anticomuniste, părintele Savatie Baştovoi)

La 16 august 1947, (Mitropolitul Irineu Mihălcescu - n.a.) era forţat să se retragă din scaun. A murit în împrejurări neelucidate, la 3 aprilie 1948. (cf. Cicerone Ioniţoiu) Despre sfârşitul mitropolitului, cunoscuţii spun că a fost mâna regimului comunist din cauza refuzului de a colabora, dar şi mâna masoneriei. Se cunoaşte că Mihălcescu în tinereţe a fost membru al masoneriei, apoi a ieşit din ea şi a scris contra ei studii şi articole (vezi Teologia luptătoare), devenind un înverşunat duşman. Acest fapt nu i-a fost iertat şi astfel a fost eliminat din ierarhia Bisericii, apoi ucis, murind ca un martir al credinţei. ("Martiri şi mărturisitori români din secolul XX" – Fabian Seiche) (sursa: bucovina profundă, 2012)

MĂRTURISIŢI ADEVĂRUL DESPRE MIŞCAREA LEGIONARĂ!

CINE SUNT DETRACTORII MIŞCĂRII LEGIONARE ŞI CE URMĂRESC EI? Voi încerca să ofer un modest răspuns prin următoarele rânduri.

Observaţi cât de mult se evită în mass-media subiectul delicat sau tabu privind Mişcarea Legionară, care a fost într-adevăr anticomunistă şi antimasonică. Noi ştim poate că mulţi intelectuali din perioada interbelică au aderat la Mişcarea Legionară. Printre ei, Sfântul Ilie Lăcătuşu, părinţii Iustin Pârvu, Arsenie Papacioc, Gheorghe Calciu-Dumitreasa şi mulţi alţii, savantul Nicolae C. Paulescu (cel căruia i s-a furat Premiul Nobel pentru descoperirea insulinei), filosofii Petre Ţuţea, Nae Ionescu, Constantin Noica, Nichifor Crainic, Emil Cioran, Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu, poeţi precum Radu Gyr ş.a.m.d. Iar astăzi, apar detractori ai acestei mişcări, precum monahul Firmilian Gherasim şi preotul Eugen Tănăsescu, care acuză şi invocă crimele legionarilor...

Avem datoria creştină să mărturisim numai adevărul. Ar trebui să fim cu toţii profund recunoscători tuturor deţinuţilor politici (mulţi dintre ei fiind legionari), care şi-au sacrificat tinereţea şi viaţa în temniţele comuniste pentru apărarea credinţei ortodoxe şi adevărului, pentru demnitatea şi libertatea poporului român. Deşi nu au fost încă canonizaţi, ei sunt şi vor rămâne pentru eternitate mucenici şi martiri ai neamului românesc. Jertfa lor bineplăcută lui Dumnezeu nu a fost nicidecum zadarnică şi va rodi mereu în conştiinţa românilor până la sfârşitul veacurilor.

Pentru mine, părintele Iustin Pârvu de pildă, a fost nu numai un mare duhovnic şi povăţuitor, ci şi un model de vieţuire creştină. Curajul său ne-a întărit pe mulţi dintre noi şi ne-a dat putere să mergem mai departe. Părintele Iustin s-a împotrivit cu adevărat duhului lumesc şi planurilor diabolice urzite în întuneric de forţele ostile ortodoxiei. Putem spune că a fost un apărător al ortodoxiei, asemenea marilor sfinţi de la Sinodul I Ecumenic de la Niceea din anul 325 (Sf. Nicolae, Sf. Spiridon şi alţii). Un mare iubitor de oameni şi al neamului românesc. A pătimit multe în viaţa sa şi totuşi a lăsat în urmă realizări spirituale şi materiale impresionante. Dumnezeu să-l primească în ceata sfinţilor Săi. Iar noi, românii, să-l cinstim aşa cum se cuvine (cu evlavie), să nu-l dăm uitării niciodată…

Redau mai jos câteva comentarii pe care le-am făcut pe anumite bloguri ortodoxe:

Aş putea scrie un articol sau mai multe chiar pe tema aceasta. În articolul cu pricina, intitulat „Convenţia Europeană a drepturilor Omului" şi postat pe site-ul Wikipedia, enciclopedia liberă, mi se pare cel mai important finalul secţiunii care critică fără temei Biserica Ortodoxă:

„*...Acomodându-se permanent la orice conducător lumesc, Biserica Ortodoxă se pune constant în imposibilitatea de a apăra libertatea simplilor ei membrii sau populaţiei în general. În România, Biserica Ortodoxă a fost alături de guvernele fasciste ale perioadei intebelice[32], tot aşa cum în Rusia ea a fost instrument de propagandă şi control al populaţiei de iobagi ai regimului ţarist[33], ratând astfel să perceapă însăşi esenţa libertăţii, anume aceea de calitate exclusivă a opozantului; sensurile sintagmei Rosei Luxemburg, care zicea ca libertatea este întotdeauna libertatea celui-care-gândeste-diferit (de guvern sau partid)[34], par a fi fost bine înţelese doar de către Biserica Catolică.*"

Este o interpretare a evreilor sionişti (masoni) fără nici o îndoială, de la un capăt la altul. Precizez doar câteva aspecte. Noi românii, nu am avut guverne fasciste niciodată. Tribunalul de la Nurnberg nu a condamnat nici Miscarea legionară (naţionalistă şi creştină) din perioada interbelică, nici expresia ei politică de mai târziu Garda de Fier. Afirm aceste lucruri cu convingerea fermă a unui istoric autodidact (cu studii juridice şi autor a unor cărţi, antologii şi articole) şi fără teama de mă ascunde în spatele unui pseudonim. Comuniştii sunt cei care au creat mitul fascismului legionarilor români. Tot ei au infiltrat agenţi sovietici şi prosovietici, au discreditat şi subminat Mişcarea Legionară, incriminând drastic apoi aşa zisele crime ale Legiunii.

Apoi, însăşi trecutul Rosei Luxemburg este de-a dreptul tenebros şi puternic ancorat în propaganda comunismului şi în satanism! Spunând că „libertatea este întotdeauna libertatea celui-care-gândeşte-diferit", oare nu înseamnă cu alte cuvinte a situa drepturile unor minoritari deasupra drepturilor majorităţii cetăţenilor? Aceasta este egalitate? Tirania minorităţii?...

Actualmente, şi alte fapte vin să întărească ideea unui lobby concertat la scară planetară. În România, homosexualii au trecut la atac conduşi de aşa zisul ateu Remus Cernea (acum liderul Partidului Verde), recurgând la o intensă propagandă şi marşuri în Capitală. Au făcut presiuni pentru unele amendamente din proiectul revizuirii Constituţiei...

Preşedintele Obama a susţinut recent în discursul din Germania o adevărată pledoarie în favoarea libertăţii şi dreptului homosexualilor (la fericire). În acelaşi timp, la Bucureşti venea directorul C.I.A. (unii afirmă că ar fi adjunctul preşedintelui), pentru a insista asupra unei cenzurări a convorbirilor telefonice şi mesajelor de pe internet (chipurile, în bătălia antiterorism). În condiţiile în care s-a tras deja un semnal de alarmă asupra cenzurării internetului liber de către oculta mondială. Şi sunt şi alte exemple la care ne-am putea referi...

Iubiţi fraţi ortodocşi, militaţi până la capăt pentru mărturisirea Adevărului, Care este doar Hristos, după însăşi cuvintele Mântuitorului: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa". Cine are ochi să vadă să fie vigilent. Noi trăim deja vremurile Apocalipsei... Doamne, ocroteşte poporul român şi pe dreptmăritorii săi creştini. *(răspuns pe un blog, Radu Iacoboaie)*

Părerea mea este că acest comentariu acuzator al ieromonahului Fermilian Gherasim încearcă să aducă prejudicii deosebit de grave atât memoriei marelui duhovnic şi stareţ Iustin Pârvu, cunoscut românilor din ţară şi din străinătate, cât şi imaginii Mişcării Legionare, datorită căreia comunismul nu a putut cuceri puterea în România vreme de peste două decenii. Cu alte cuvinte, doi iepuri împuşcaţi dintr-un singur foc!

Ne întrebăm atunci desigur: oare legionarii au fost într-adevăr criminali, aşa cum i-a prezentat mereu propaganda comunistă diabolică, interesată direct în a deforma adevărul istoric după bunul plac? Nu există oare şi masonerie comunistă? (vezi această distincţie în lucrarea Holocaustul roşu, de Florin Mătrescu).

Nu au existat oare şi agenţi sovietici sub acoperire infiltraţi anume printre legionari, precum grupul care i-a asasinat pe Nicolae Iorga şi Virgil Madgearu, tocmai pentru a fi culpabilizată şi discreditată întreaga Mişcare Legionară, pentru că aceasta era autentic creştină (Biserica luptatoare şi mărturisitoare ortodoxă română), care s-a declarat de la bun început anticomunistă şi antimasonică? Nu s-a numit oare Legiunea Arhanghelului Mihail, cel care l-a izgonit pe Lucifer din rai cu cetele care l-au urmat?

Ne amintim dacă vreţi că, până şi Ion Iliescu (comunist şi mason) a văzut în protestul studenţilor şi intelectualilor din Piaţa Universităţii din mai-iunie 1990 (împotriva cărora a adus minerii în Bucureşti, despre care ştim ce orori au săvârşit) o acţiune pusă la cale de către legionari. Se vede că se temea de aceştia şi era atunci o ocazie numai bună pentru a-i compromite în continuare şi mai mult...

Ne putem aminti şi de Experimentul Piteşti dintre anii 1949-1952 (cel mai crud cu putinţă în spaţiul concentraţionar comunist de pretutindeni!), prin care masoneria s-a răzbunat cumplit împotriva tinerilor legionari. (vezi numai obscenităţile şi ororile incredibile care se petreceau mai ales în timpul sărbătorilor creştin-ortodoxe...).

Pentru mai multe informaţii despre confruntarea dintre legionari şi masonerie, aţi putea să consultaţi antologia *Jertfa tineretului naţionalist din perioada interbelică* (vol. 2 al antologiei *Ofensiva masoneriei şi împotriva ortodoxiei,* de Radu Iacoboaie; accesând pe scribd sau numele Radu Iacoboaie ori Iacoboaie Radu, pe Google România).

Sau puteţi găsi multe alte lucrări, ale unor istorici şi foşti deţinuţi politici, care nu au văzut în legionari bandiţi şi criminali, aşa cum erau prezentaţi şi acuzaţi într-una de către autorităţile comuniste

(comunişti, care adeseori dovedeau că nu erau doar atei, ci luptau împotriva lui Dumnezeu şi românilor...), ci dimpotrivă elite ale poporului român din toate domeniile, cu dragoste neţărmurită pentru Dumnezeu şi neamul românesc, care au suferit inimaginabile privaţiuni şi torturi în închisorile şi lagărele de muncă comuniste, mergând până la asasinări şi îngroparea osemintelor lor în gropi comune neştiute... *(răspuns pe un blog, Radu Iacoboaie)*

Presupun că articolul cu pricina este din revista modernă „History". Este poate cel mai dur şi mai grosolan atac la adresa Mişcării Legionare din perioada interbelică. După conţinut şi exprimare, se vede clar că autorul manifestă rea voinţă şi ură faţă de ortodoxie şi faţă de legionarii din România, care în plus erau şi naţionalişti, adică Îl iubeau pe Dumnezeu şi îşi iubeau ţara mergând până la sacrificiul suprem şi fără ezitare.

Nu m-aş mira ca autorul să fie evreu (vedem acuzaţiile nefondate de antisemitism dar mai ales chestiunea, că ar fi afectat 1/3 dintre evrei!) şi chiar mason sau o unealtă a masoneriei, deoarece nu se apucă nimeni să acuze o mişcare populară creştină şi naţionalistă, îndreptată împotriva comunismului şi masoneriei, care ameninţau atunci România de la Est, fără a avea cunoştinţe minimale de istorie adevărată. Nu poţi să continui pur şi simplu propaganda comunistă falsă şi atee, care a încercat să o discrediteze total şi să o îngroape, pentru ca românii să uite cu totul de ea.

Totul este o diversiune prin discreditare (atac direct) şi scopul acesteia este să lovească în naţionalism şi ortodoxie, care nu convin adepţilor globalizării (Noii Ordini Mondiale). De aceea, aş dori ca şi alţi români, care cunosc cât de cât istoria reală a acelor vremuri să-şi exprime punctul de vedere. Doamne ajută! *(răspuns pe un blog, Radu Iacoboaie)*

Sunt necesare desigur câteva precizări. Nu sunt eu în măsură să fiu avocatul Mişcării Legionare, întrucât nu sunt membru al vreunui partid sau asociaţii continuatoare a idealurilor acesteia. Dar mă simt dator să iau atitudine, ca unul ce am alcătuit o antologie despre ea ca istoric.

Citind cu atenţie textul în care este incriminată, observăm de la început catalogarea ei drept o organizaţie de tipul SA şi SS (adică fascistă sau nazistă). Dacă ar fi fost aşa, nu ar fi fost condamnată oare de Tribunalul de la Nurnberg?

Salutul legionarilor era fascist? NU. Era salutul legionarilor romani. A avut această mişcare un caracter violent anticomunist şi antisemit, cum s-a zis? Acestea sunt simple supoziţii, speculându-se unele violenţe care au avut loc, în situaţii extreme. Acestea încă le atribuie tuturor membrilor. Aici este o mare minciună. Ca şi procentul de 1/3 dintre evrei, care chipurile ar fi avut de suferit.

Se vorbeşte de ASASINATELE LEGIONARE. Dacă o mână de legionari i-au pedepsit pe cei doi prim-miniştri din proprie iniţiativă şi fără acordul conducerii, pentru că aceştia doi au luat măsuri draconice împotriva legionarilor, şi ulterior s-au predat şi au fost torturaţi şi executaţi, aceasta înseamnă că îi putem incrimina pe ceilalţi membri ai Legiunii Arhanghelului Mihail? Şi dacă Traian Boieru şi acoliţii lui, au acţionat ca agenţi sovietici infiltraţi în Legiune, după cum există dovezi, atunci dăm vina pe Mişcarea Legionară?

Ştim cum comuniştii i-au numit pe legionari bandiţi şi criminali, pentru a-i denigra în continuare în faţa poporului român. Însă, au reuşit parţial, pentru că în rândul legionarilor fuseseră mulţi ţărani şi intelectuali.

Dar cele mai multe falsuri istorice sunt în ultimele trei puncte: „ *8. Ajunsă la putere, Mişcarea legionară a introdus o serie de legi antisemite dure şi jaful organizat al minorităţii evreieşti. Asasinatele legionare au afectat circa 2/3 dintre români şi 1/3 dintre evrei.Membrii Gărzii de Fier au pus la cale cel mai mare pogrom , în care au fost ucişi pest 100 de evrei iar câţiva dintre aceştia au fost atârnaţi în cârlige la abator şi mutilaţi. 9. Poliţia legionară a asasinat în penitenciarul de la Jilava 64 de foşti demnitari iar Nicolae Iorga şi Virgil Madgearu au fost torturaţi şi asasinaţi fără să fie arestaţi. 10. În 1941 Horia Sima şi legionarii au dat o lovitură de stat împotriva lui Ion Antonescu şi a armatei române ,*

însă Antonescu a reuşit să-i înfrângă, legionarii fiind înlăturaţi de la guvernare."

Sunt numai minciuni sfruntate, care culminează cu lovitura de stat... A săvârşit Mişcarea acţiuni împotriva statului român şi unor conducători ai lui, cum scrie în textul cu pricina? Observăm aici aluzia la aşa zisa Rebeliune legionară din 1941 şi la Ion Antonescu. De fapt, adevărul este altul. Vorbim de lovitura de stat a lui Ion Antonescu, care şi-a îndepărtat în mod dur partenerii de guvernare (a şi încercat să-i condamne pe toţi legionarii la moarte) şi şi-a instituit propria lui dictatură militară! Nu uităm că a dorit să fie proclamat chiar şeful Legiunii... *(răspuns pe un blog, Radu Iacoboaie)*

REEDUCAREA ACTUALĂ PREGĂTEŞTE OMENIREA PENTRU ACCEPTAREA DICTATURII GLOBALE

În acest articol vom încerca să evidenţiem şi alte aspecte despre reeducare. Fără îndoială că asistăm astăzi la un proces extins al reeducării omului la nivel global. S-a ajuns de asemenea, la o uniformizare a gândirii şi stilului de viaţă, dar şi la un nivel de mediocritate care s-a generalizat.

Cine a analizat, cât de cât în ultima vreme, programele de televiziune a sesizat probabil ceea ce am afirmat mai sus. Pentru că, una este să asişti pasiv în postura de telespectator şi cu totul altceva este să analizezi tu însuţi totul în ansamblu, ca un observator activ şi lucid.

Pentru a înţelege şi combate reeducarea, credem că ar fi utilă cercetarea în treacăt a originii acesteia. Totul a pornit de la cumplita reeducare prin tortură de la Piteşti din primii ani de viaţă ai regimului comunist din România, care era preconizată pentru extindere la toate închisorile din România! Mai precis, ne referim la anii 1949-1952, deşi primii paşi au fost făcuţi în închisoarea de la Suceava, unde reeducarea a avut un caracter paşnic, prin racolarea deţinuţilor de către alţii, grupaţi în Organizaţia Deţinuţilor cu Convingeri Comuniste.

Vom spune că această reeducare prin tortură de la Piteşti a deschis practic noi orizonturi de cercetare în domeniul psihologiei experimentale la acea vreme, privind de pildă studiile asupra rezistenţei la stres a psihicului uman, influenţarea gândirii prin diverse tehnici manipulative ş.a.m.d.

Dacă la Piteşti, ne aducem aminte că unii dintre deţinuţi s-au sinucis nemaiputând îndura torturile lor şi ale celorlalţi (cunoştinţe, prieteni sau chiar rude), astăzi reeducarea care se face prin intermediul mass-mediei conduce la crearea unui vid existenţial, pe care tot mai mulţi nefericiţi îl umplu prin curmarea vieţii lor, pe care au considerat-o sau o consideră „fără sens".

Nu este uşor să dăm o definiţie reeducării. Putem încerca însă, spunând că reeducarea este acea formă de manipulare (chirurgicală) a conştiinţei omului, prin care se urmăreşte premeditat şi sistematic ştergerea identităţii sale (personalităţii unice şi principiilor morale dobândite deja) în vederea imprimării unei noi identităţi, net opuse celei dintâi (una omogenă, programată, globalistă).

Să ne punem măcar câteva întrebări raţionale. De ce asistăm astăzi la un declin tot mai accentuat al societăţii, al culturii şi spiritualităţii? Cine sunt cei care insistă şi urmăresc să dărâme lumea veche (fundamentată pe valorile creştine şi naţionale) pentru a ridica în locul acesteia O LUME NOUĂ (NOUA ORDINE MONDIALĂ)? Aici remarcăm asemănarea izbitoare în plan material, cu dărâmarea fabricilor construite în timpul comunismului şi apariţia unor supermarkete şi mall-uri luxoase şi „civilizate" în locul lor.

Cine sunt cei care încearcă cu toate mijloacele posibile, cu toată ardoarea şi viclenia, să ne reeduce pe toţi în masă, începând de la cea mai fragedă vârstă? De ce aceste autoproclamate „elite mondiale" urmăresc obsesiv să ne ţină pe fiecare sub strictă supraveghere şi control (azi prin acte biometrice cu cipuri, mâine prin biocipuri)? De ce ne vor imbecilizaţi prin televiziune şi alte mijloace de comunicare în masă? De ce umorul sănătos şi revitalizant e pe cale de dispariţie şi asistăm la o invazie a muzicii gen manele şi rock, care promovează în mod cert multe mesaje contrare învăţăturilor creştine? De ce istoria (în special cea naţională, cea a Mişcării Legionare din perioada interbelică) este în continuare falsificată şi tot mai minimalizată în manualele şcolare? De ce adevărul istoric este încă cenzurat?

De ce românii nu mai au simţul civic dezvoltat şi preferă să nu mai meargă la vot? De ce ei nu mai participă la viaţa publică şi se retrag în carapacea lor ori în turnul de fildeş? De ce atât de puţini români iau atitudine în societate? De ce s-a atrofiat atât de mult simţul lor critic? Răspunsul este următorul. Pentru că, formatorii opiniei publice şi mass-media în general lucrează intens împotriva românilor, inoculându-le o stare morbidă de apatie şi lehamite, stimulând totodată viciile, egoismul, carierismul, goana după

îmbogăţire, materialismul, consumerismul ş.a. Astfel, remarcăm doar o părticică din reeducarea actuală la nivel global. Prin aceasta se lucrează asupra schimbării psihicului uman (prin procesul denumit spălarea creierului), se operează asupra mentalităţilor şi concepţiilor de viaţă dobândite deja, şi se impune în societate stilul nou de viaţă al proiectatului „OM MODERN", lipsit cică de „prejudecăţi", dar şi de scrupule (de caracter)...

Dacă aruncăm doar o singură privire, până şi alimentaţia tip fast food de astăzi, energizantele, reclamele TV şi altele, conduc mereu la creşterea numărului de supraponderali şi persoane care suferă de obezitate. Iar obezitatea favorizează o serie întreagă de boli grave şi prin urmare serveşte politicii de reducere a populaţiei! Acesta fiind desigur un alt obiectiv important pe agenda francmasoneriei, pentru care folosesc şi alte metode şi practici (vaccinuri care provoacă şi sterilitate, cabinetele de planificare familială, avorturile, metodele contraceptive, homosexualitatea, prostituţia, libertinajul sau concubinajul etc.).

Putem spune aşadar că REEDUCAREA ACTUALĂ LA NIVEL GLOBAL ARE ROLUL DE A PREGĂTI OMENIREA PENTRU ACCEPTAREA VIITOAREI DICTATURI GLOBALE. Instrumentul prin care se realizează este mass-media globală, aservită aproape în întregime intereselor evreilor sionişti şi francmasoneriei.

Vedem cum strategia adoptată este una disimulată, cea a paşilor mărunţi, deoarece EI ŞTIU CĂ OAMENII NU SUNT CHIAR ATÂT DE PROŞTI (IGNORANŢI) ŞI S-AR ÎMPOTRIVI UNOR SCHIMBĂRI RADICALE RAPIDE. Un exemplu este chiar legalizarea homosexualităţii la noi în România dar şi în lume.

De ce televiziunea are un rol major în acest diabolic proces de reeducare? Pentru că ea a devenit cu adevărat biblia omului modern iar banalul televizor este icoana la care el se închină astăzi. Pe de altă parte, dependenţa de televiziune a devenit chiar mai nocivă decât alte patimi: jocurile de noroc, fumatul, consumul excesiv de alcool etc. Ea este rivalizată poate doar de jocurile pe calculator (în special, cele agresive şi cele virtuale) şi filmele pornografice. Nu întâmplător observăm cum tot mai mulţi oameni îşi argumentează ideile şi acţiunile spunând că „aşa s-a spus la televizor"...

(articol scris de Radu Iacoboaie, 18 august 2013)

SATANISMUL, PREZENT MAI ALES ÎN COMUNISM
(scopul nedeclarat al comunismului este lichidarea creştinismului)

„*Diavolul ţinteşte acest mare obiectiv: să ne despartă de Dumnezeu*". Ne spune acest lucru părintele Arsenie Papacioc, unul dintre marii duhovnici ai României, care a îndurat ani grei de temniţă în închisorile comuniste, suportând torturi şi umilinţe de tot felul.

Numai cine nu vrea să pătrundă esenţa diabolică a comunismului, nu înţelege şi va ridica în slăvi **un sistem profund inuman** (vezi crimele împotriva umanităţii ale comunismului, genocidul imens la scară globală, care se ridică din 1917 încoace, după unii istorici la circa 350 de milioane de oameni!; vezi atrocităţile şi crimele lui I.V. Stalin, în special genocidul de circa 10 milioane numai în Ucraina), **un sistem profund înşelător** (vezi ipocrizia acestia, propaganda de partid, prezentarea nivelului de trai şi a idealurilor nobile ale comunismlui, ascunderea unor fapte şi întâmplări care ar fi şifonat imaginea partidului sau a conducătorului etc.), **un sistem profund distructiv** (vezi demolarea a numeroase biserici şi mănăstiri, demolarea a numeroase clădiri istorice din patrimoniul naţional, colectivizarea forţată, sistematizarea satelor şi multe aspecte)...

Din cele amintite mai sus, întrezărim deja natura diabolică a comunismului. Şi dorim să subliniem acest lucru, întrucât în zilele noastre observăm, cum tot mai mulţi români, nemulţumiţi de situaţia actuală, îşi întorc nostalgic ochii minţii (nu cei ai sufletului, care privesc către Dumnezeu) către comunismul „salvator şi binefăcător" de altădată, când se trăia mai bine...

Dar oare, într-adevăr se trăia mai bine fără libertate (libertatea de circulaţie în alte ţări, libertatea de exprimare)? Uităm astăzi cu atâta uşurinţă toate greutăţile de ordin material (raţionalizarea curentului, raţiile de alimente etc.), toate fărădelegile (comise prin deportări, confiscarea bunurilor, în lagărele de muncă ş.a.) şi mai ales crimele, toată represiunea regimului comunist (dură, pe faţă, în timpul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej şi ascunsă publicului larg din ţară şi străinătate, în timpul Securităţii lui Ceauşescu)? Doar pentru că atunci aveai un loc de muncă?...

De fapt, **în nici o altă epocă din toată istoria noastră milenară, nu s-au dezlănţuit mai mult forţele întunericului decât în timpul comunismului ateu şi dezumanizant**. Iar Dumnezeu a îngăduit aceasta în special pentru păcatele poporului român, pentru răscumpărarea acestora prin chinuri şi suferinţe, dar şi pentru a face din aceşti martiri, mucenici şi sfinţi. Paradoxal, sfinţii închisorilor comuniste (unii dintre deţinuţii politici) erau într-adevăr liberi, trăiau libertatea adevărată, spre deosebire de torţionarii lor comunişti, prinşi în mrejele sau robia diavolului.

Satanismul este vizibil în comunism în special prin crimele sale. Satana a fost dintru început urâtor al omului (cununa creaţiei divine), a celui care i-a luat locul în ceruri, şi un ucigaş de oameni (vezi războaiele, revoluţiile, crimele sadice şi sălbatice), întrucât el este prin definiţie cel ce dezbină şi cel ce face toate anapoda, împotrivindu-se voii şi poruncilor lui Dumnezeu.

Lucrarea satanică a comunismului din România s-a dezlănţuit cel mai mult în închisoarea de tristă faimă de la Piteşti (1949-1952), extinsă în Aiud, Gherla, Târgu Ocna, Sighet şi altele. Reeducarea era realmente satanică. Deţinuţii erau torturaţi permanent zi şi noapte până acceptau să tortureze la rândul lor pe alţi deţinuţi şi să se dezică de toate valorile lor, renegându-şi până şi rudele, trecutul. Un astfel de experiment, o astfel de barbarie, nu s-a mai întâmplat nicăieri în lume. O spune chiar Alexandr Soljeniţîn. Satanismul i-a determinat pe torţionarii lui Eugen Ţurcanu (instrumente de care masonii s-au folosit şi pe care i-au executat ulterior, pentru a-şi şterge urmele) să organizeze orgii şi blasfemii monstruoase în zilele de sărbătoare creştină...

Comuniştii au ucis adesea şi fără proces în instanţă (cazul unora dintre partizanii rezistenţei anticomuniste din munţi, cazul multor legionari pentru a nu li se face vreo comemorare la morminte etc.).

Osemintele lor zac încă şi azi în gropi neştiute (cum este şi cazul sfântului Valeriu Gafencu).

Satanismul răzbate mai ales din faptul că luptă pe toate căile împotriva ortodoxiei şi a învăţăturilor Mântuitorului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Nu este deloc o întâmplare faptul că, comunismul a lovit cel mai mult tocmai în ţările ortodoxe.

Numai în România, au existat mii de preoţi torturaţi în beciurile Securităţii şi ucişi ori exterminați prin regimul dur din lagărele de muncă (Periprava, Poarta Albă, mina de plumb de la Baia Sprie etc.), pentru că nu au abdicat de la misiunea lor, aceea de a mărturisi numai adevărul. Dovezi sunt şi bisericile şi mănăstirile demolate sau pângărite (cărora li s-a dat o altă întrebuinţare, mergând până la locuri de desfrâu pentru unii dintre comunişti!). În Rusia, acest lucru a luat proporţii înfricoşătoare. De aceea probabil, la ruşi au fost canonizaţi numeroşi mucenici din închisorile comuniste, iar la noi nu s-a întâmplat absolut nimic la nivelul instituţiei BOR.

Satanismul reiese încă din însăşi doctrina materialismului dialectic şi istoric propovăduită în comunism, din supremaţia ştiinţei în raport cu religia, din excluderea lui Dumnezeu. Cei care au pus în practică comunismul, de fapt nu erau cu toţii atei. Karl Marx şi F. Engels sunt primii propovăduitori ai genocidului (exterminării în masă), în numele unei ideologii a urii şi dictaturii proletariatului (clasei muncitoare), faţă de adversarii sau contestatarii sistemului comunist (numiţi generic „duşmanii poporului"). Deviza lor din presă „Proletari din toate ţările uniţi-vă!" ne arată limpede scopul expansiunii comunismului la nivel mondial dar şi faptul că singura categorie privilegiată în comunism era formată din muncitori.

Puţini ştiu însă, că mulţi dintre exponenţii regimurilor comuniste de pretutindeni erau membri ai unor biserici sataniste şi/sau în loje masonice (începând chiar cu Marx şi Engels). Comunismul a fost conceput în laboratoarele ocultei mondiale, în special pentru a lovi în ortodoxie.

Aşa se explică de ce membrii PCR, îndeosebi activiştii de partid şi securiştii nu puteau fi creştini, sub pedeapsa excluderii din partid şi suportării unor consecinţe neplăcute. Ne amintim poate şi de faptul că în zilele de duminică şi sărbători, când se oficia liturghia în Biserica ortodoxă, comuniştii atrăgeau tinerii spre diverse activităţi culturale de masă sau educative iar pe adulţi îi chemau adeseori la muncă pentru a efectua ore suplimentare. Scopul urmărit era în mod evident îndepărtarea românilor faţă de Dumnezeu şi de ortodoxie (credinţa adevărată în Hristos).

Satanismul reiese şi din principiul uniformizării modului de viaţă şi omogenizarea indivizilor, în opoziție cu principiul diversităţii şi armoniei divine. Însăşi termenul de „comunism" deconspiră oarecum viaţa organizată după anumite şabloane, traiul în comun. Comunismul a încercat să-i preschimbe pe toţi ţăranii în orăşeni, să-i mute în blocuri de locuinţe, pentru a-i avea sub un control mult mai strict şi a-i determina să depindă cât mai mult de sistem (prin locul de muncă, salariul primit şi alte avantaje).

Ne amintim că domnitorul Unirii, Alexandru Ioan Cuza, a naționalizat în decembrie 1863 pământurile și averile mănăstirești. Comuniștii (care l-au elogiat mult pe acest domnitor mason) au mers cu mult mai departe. Au naționalizat averi, pământuri, întreprinderi, trecându-le în proprietatea statului pentru ca sărăcia să fie generalizată iar nomenclatura să beneficieze de privilegii.

Ne amintim poate şi faptul că, colectivizarea forţată din România s-a făcut adesea prin promisiuni şi înşelăciuni, dar și prin nenumărate arestări, torturi şi asasinate. În Vrancea de pildă, armata a deschis focul împotriva ţăranilor! Chiar însuşi Nicolae Ceauşescu (pe atunci având grad de general şi având o funcţie importantă la ministerul agriculturii, aşadar un responsabil pentru această campanie de colectivizare) a ordonat să se tragă în țărani! Şi a fost răsplătit mai târziu pentru acest devotament faţă de partid, mai ales prin oferirea funcţiei supreme în stat.

Am încercat să arătăm pe scurt legăturile dintre comunism şi satanism. Se pot scrie însă desigur multe alte pagini despre cele afirmate mai sus dar şi despre multe alte aspecte, deoarece analiza comunismului este una deosebit de complexă şi necesită cercetări serioase, precum şi multă informaţie. Desigur, masonii ştiu poate mult mai multe lucruri în acest sens dar nu ar avea nici un interes şi nici un motiv să ni le

împărtăşească.			(articol scris de Radu Iacoboaie, 23 octombrie 2013)

IUBIȚI FRAȚI ORTODOCȘI, NU PRIMIȚI NOILE BULETINE ELECTRONICE!

Problema introducerii buletinelor care conțin cip-ul de urmărire RFID reprezintă o chestiune de o importanță maximă, având în vedere toate consecințele grave pe care le produce. Până acum, datorită apelului părintelui arhimandrit Iustin Pârvu și semnăturilor de susținere a acestuia de către un milion de români, care a stârnit și dezbateri în mass-media, s-a reușit blocarea și amânarea acestui proces.

Acum însă, autoritățile statului au prevăzut introducerea lor de la 1 aprilie 2014 iar de la 1 martie, în câteva județe pilot (pentru a analiza reacțiile societății înainte de a impune această operațiune la nivelul întregii țări), sub presiunea internă și externă a politicienilor care forțează intrarea României în Spațiul Schengen. Realitatea este că în acest perimetru securizat din cadrul Uniunii Europene, fiecare cetățean are un dosar personal (asemenea dosarelor de la Securitate din timpul comunismului) și poate fi urmărit permanent prin scanarea buletinului de la distanță cu ajutorul unui dispozitiv special. Iar cipuirea tuturor cetățenilor români este tocmai condiția aderării la Acordul Schengen.

Este sigur faptul, că aceia care vor primi noul buletin cu cip nu se vor mai putea opune mai târziu microcipurilor (biocipurilor), implantate în organismul uman pentru a nu mai putea fi scoase ulterior de către persoanele în cauză. Aceste implanturi se fac deja pe scară largă la animale, dar problema este: oamenii pot fi tratați asemenea animalelor? Ce se urmărește de fapt?

Unii cercetători au identificat deja zonele pentru implant: mâna dreaptă și fruntea. Există vreo explicație științifică în acest sens? Și pentru că nu găsim vreuna, ajungem astfel, la profețiile din Apocalipsa după Ioan, unde scrie că într-adevăr așa va fi. Creștinul nu se va mai putea ruga și nici nu va mai putea să-și facă semnul crucii. Iar în capitolul 13 (versetul 17) scrie de asemenea că nimeni nu va putea vinde, nici cumpăra dacă nu va avea pecetea diavolului.

Marii sfinți contemporani, precum Sfântul Paisie Aghioritul și Sfântul Lavrentie, ne avertizează de pericolul acceptării actelor biometrice, care conțin în ascuns și semnul diavolului (666), care pe timpuri era semnul dominației evreilor (neamurile subjugate plăteau ca bir 666 talanți de aur).

Deja, biocipurile sau microcipurile (cu dimensiuni tot mai reduse) sunt experimentate pe unii soldați americani, polițiști britanici, bolnavi și bătrâni din America, unii voluntari dornici de senzații tari etc.

Iubiți frați ortodocși, în plan duhovnicesc, mai importantă decât urmărirea și posibilitatea falsificării datelor personale, care e adevărat ne pot cauza mari necazuri, este <u>semnătura noastră de primire</u>! Cu voia noastră, nu renunțăm doar la libertatea și demnitatea noastră, ci arătăm că aparținem vrăjmașului lui Dumnezeu.

Astfel, alungăm harul lui Dumnezeu de la noi. Este un pas important care va conduce și la renunțarea practicării ortodoxiei, la lepădarea de Hristos. Prin biocipuri (microcipurile implantate în corpul uman) omul va fi controlat de la distanță și supravegheat permanent, pedepsit când va încerca să se opună (prin provocarea unor dureri, spaime).

Chiar și cardurile conțin 666 și trebuie evitate. Este suficientă utilizarea conturilor bancare. În plus, aceste carduri ne vor obliga treptat și în mod sigur să renunțăm la banii cash iar mai târziu oamenii își vor pierde liniștea și siguranța, fiindu-le imposibil să se mai opună sistemului sau să protesteze.

În spatele introducerii buletinelor electronice, dar și tuturor atacurilor împotriva ortodoxiei, se află... masonii. Poate nici nu ați auzit vreodată vorbindu-se de ei. Puțini preoți și monahi de pretutindeni au îndrăznit să discute pe față despre masonerie, despre planurile ei diabolice, despre ritualurile satanice, liturghiile negre din unele temnițe comuniste și multe altele. Părintele profesor Dumitru Stăniloae, părintele arhimandrit Iustin Pârvu și alții au avut însă curajul mărturisirii Adevărului până la capăt. Astfel, o parte

dintre ortodocși au fost avertizați.

Noua Ordine Mondială a fost concepută ca inversarea ordinii existente, fiind sub toate aspectele de sorginte demonică, anticreștină. *„Prin haos la ordine!”* este deviza masonilor. Și vedem cu toții criza, haosul care cuprinde tot mai mult statele lumii, pătrunzând adânc în politică, economie, cultură și spiritualitate. Degradarea acestora, disoluția statului și a familiei, promovarea desfrâului și libertinajului, dar și a violenței, a practicilor magice (magiei negre, magiei albe), a bioenergiei, practicii yoga, sunt doar câteva aspecte mai importante și care ne arată adevărata față a masoneriei, „utilitatea publică” care îi conferă chiar sprijin de la bugetul public, opera ei „caritabilă”.

Împotriva ortodoxiei a mai apărut și mișcarea ecumenică din cadrul C.M.B. (Consiliul Mondial al Bisericilor), promotoare a ecumenismului, o nouă doctrină care ne va aduce în viitorul apropiat o nouă religie, una globală, prin unirea tuturor credințelor religioase. Ce ne spunea despre el părintele Arsenie Boca? *„Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale Apusului...”*

Ecumeniștii insistă asupra unirii tuturor bisericilor. Dar care biserici? Sfântul Lavrentie ne spune că *„Iisus a creat o singură Biserică (și nu biserici) ce nu va fi învinsă nici de porțile iadului”* și *„Una este, doar Biserica Ortodoxă Sobornicească și Apostolească”*. Ortodocșii mărturisesc acest lucru de fiecare dată când rostesc Crezul.

Ecumeniștii vor *„ca toți să fie una”*. Dar uită că trebuie *„să fie desăvârșiți întru unime”* (Ioan, cap.17, vs. 20-23). Încearcă să ne lipsească de Moliftele Sfântului Vasile (care alungă lucrarea diavolului), de Sfântul Maslu (pentru vindecare și izbăvirea de patimi, adică de demonii care caută permenent să pună stăpânire pe sufletele creștinilor). Ba, mai mult vor să renunțăm la Sfânta Taină a Împărtășaniei. Astfel de lucruri, de „reforme” cere Mișcarea ecumenică.

Acum ne dăm mai bine seama că sfârșitul lumii e tot mai aproape. S-a profețit faptul că ortodocșii adevărați, trăitori, nu vor mai putea să intre în Bisericile unde nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a Sfintei Euharistii și în care va fi toată adunarea satanică. Acum intuim faptul că și Catedrala Mântuirii Neamului se dorește a fi de fapt Catedrala Îndrăcirii Neamului, locul ideal pentru unirea „credincioșilor”.

Acum, ecumenismul a cuprins pe mulți dintre preoți, unii episcopi, ba chiar pe Patriarhul Ecumenic Bartolomeu (care a programat pentru jumătatea anului 2014 o întâlnire cu Papa în Ierusalim!) și Patriarhul Daniel, din păcate.

Totuși, noi nu dorim dezbinarea și schisme în Biserica Ortodoxă Română. Să ne rugăm cu toții fierbinte lui Dumnezeu să-i lumineze pe toți conducătorii noștri, pe cei căzuți în erezii, să-i întoarcă la credința adevărată și să mai amâne sfârșitul lumii. Amin.

(articol cuprins și în broșura Suntem noi ortodocși cu adevărat?, Pitești, 2014)

MASONERIA - ORGANIZAȚIA CARE LUPTĂ PRIN TOATE MIJLOACELE ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI

(PENTRU MASONERIE, CREȘTINISMUL A AJUNS SĂ ÎNSEMNE FUNDAMENTALISM ȘI SPIRIT RETROGRAD)

Considerat de către unii drept cel mai mare teolog ortodox al secolului XX, părintele profesor Dumitru Stăniloae mărturisea într-un interviu, că neamul nostru românesc a răzbit în istorie tocmai datorită credinței statornice în Dumnezeu și nădejdii în triumful Adevărului.

Noi observăm astăzi însă cu durere în suflet, că are loc în întreaga lume un proces amplu de reeducare a mentalului colectiv în paralel cu descreștinarea acesteia, prin toate mijloacele posibile.

Observăm astfel o serie întreagă de atacuri directe, vizibile aproape pentru oricine: încercarea de scoatere a simbolurilor religioase din școli și din sălile de judecată, legiferarea avorturilor, legiferarea homosexualității, legiferarea prostituției și pornografiei, introducerea buletinelor electronice și multe altele.

Cele mai multe atacuri la adresa ortodoxiei sunt însă perfide, indirecte: ecumenismul, prozelitismul sectelor așa-zise creștine (care denaturează grav adevărul și creștinismul), comunismul, globalismul actual, promovarea în sistemul sanitar, învățământ, instituții de cultură și mass-media a unor concepții și atitudini anticreștine - gen evoluționismul, planificarea familială, materialismul (goana după îmbogățire), hedonismul (satisfacerea tuturor plăcerilor), erotismul, alcoolismul și fumatul, consumul de droguri „mai ușoare” (etnobotanice și altele), cultul violenței, apatia civică, reînvierea practicilor și credințelor păgâne (ghicitul, astrologia, magia, spiritismul, bioenergia, etc.), yoga (cu credința în reîncarnare, integrarea în Absolut, ș.a.), credința în O.Z.N.-uri și extratereștri (care de fapt sunt demonii) și multe altele.

Ar fi foarte dificil să dovedim legătura directă dintre aceste atacuri și promotorii acestora, precum și gradul de implicare al masoneriei. Există Protocoalele Înțelepților Sionului și alte cărți, care ne arată printre multe altele și modul de acțiune al masonilor, pentru a-și atinge scopurile și a-și îndeplini planurile (întocmite în primul rând pe perioade de circa 50 de ani).

Pe de altă parte, știind că ei au influențat mult istoria omenirii (războaie mai vechi, cele două războaie mondiale, revoluțiile), logica și intuiția ne arată că scopul ei umanitar și utilitatea autodeclarată publică sunt doar simple povești, constituie un paravan (un „paravan la șmecherie”, cum ne mărturisea înainte de a fi asasinat senatorul Antonie Iorgovan). Altele sunt obiectivele și implicarea masoneriei este îndeosebi politică și vizează obținerea puterii depline în societate.

Intuim faptul că la baza constituirii masoneriei stă atitudinea fariseilor și cărturarilor din vechime, care au cerut lui Pillat răstignirea lui Hristos, apoi Ordinul Cavalerilor Templieri, Arie și filozofii arianiști care negau dumnezeirea lui Hristos, filozofii raționaliști, nihiliști și materialiști din ultimele secole. Cine ar putea demonstra legătura aceasta prezentând dovezi incontestabile? Știm doar că Karl Marx, F. Engels au fost adepți ai Bisericii Sataniste din Marea Britanie și evrei sioniști. Charles Darwin (care a impus teoria evoluției speciilor, deci și a omului din maimuță) și Sigmund Freud (autorul revoluției sexuale) erau tot evrei sioniști. Iar legăturile dintre masonerie și satanism, dintre comunism și satanism, nu mai trebuie dovedite și prezentate aici în toată complexitatea lor.

Cine altcineva ar putea fi interesați atât de mult a inocula în mentalul colectiv al omului de pretutindeni diverse concepții false, satanice în substanța lor, precum cele prezentate mai sus, dar și altele: idolatrizarea omului și rațiunii sale, ideea că demonii și iadul nu există în realitate, dogmatismul și rigiditatea învățăturilor ortodoxe, frânarea progresului omenirii de către ortodoxie, fascismul creștinilor ș.a.m.d.?

Nu întâmplător idolatrizarea rațiunii omului a început odată cu ascensiunea publică a masonilor în

societate (după anul 1717). Umanismul deja pusese bazele epocii Renașterii. Dezvoltarea cunoașterii și științei a fost folosită pentru a demonstra ideea potrivit căreia creștinismul a menținut omenirea în întuneric o mie de ani! Iar lumina au adus-o ei, masonii...

Exacerbarea rațiunii omenești de către cercurile masonice s-a produs cu precădere în Occident, desprins de ortodoxie încă de la jumătatea veacului al XI-lea. Astfel, s-a ajuns la separarea totală a științei de religie (mai târziu la separarea statului de biserică), acordându-se importanță doar cunoașterii omului și mediului înconjurător, în special cunoașterii empirice (experimentale). Ba, mai mult s-a acreditat ideea incompatibilității dintre știință și religie, mergându-se până la opoziția dintre acestea două. Filozofia s-a detașat prin urmare cu totul de teologie, cunoașterea lui Dumnezeu.

Dar, în ciuda demersului din umbră al masonilor, mulți dintre savanți au recunoscut ei înșiși puterea lui Dumnezeu, Atotputernic, atoatecunoscător și bun, Creatorul întregului univers, al tuturor lucrurilor și făpturilor văzute și nevăzute.

Cuceririle științei au început a fi atribuite în mod eronat omului iar nu divinității. Cunoașterea a devenit din mijloc un obiectiv în sine, alimentând în permanență mândria omenească. Iată de ce, unii dintre intelectuali au așezat știința pe un soclu deasupra spiritualității, desconsiderând creștinismul și religia.

Filozofii au fost cei care au consacrat primii rațiunea ca virtute supremă a omului, în detrimentul celorlalte două facultăți sufletești, voința și sentimentele. Așa s-a ajuns la proliferarea egoismului și mândriei (slava deșartă), în opoziție totală cu altruismul și smerenia din ortodoxie.

Așa a debutat epoca modernă, în care mulți oameni și-au pierdut credința și frica de Dumnezeu. Chinurile iadului, reprezentate atât de bine prin pictura bisericilor ortodoxe, au devenit practic inexistente. Rareori mai ajungeau oamenii să mediteze asupra morții (deși trăiau într-o vizibilă cultură a morții) și la Înfricoșătoarea Judecată a lui Dumnezeu (Judecata de Apoi). Tot mai puțini vedeau în catastrofele naturale, dezastre de tot felul și nenorociri personale (boli grave, incurabile), pedeapsa lui Dumnezeu. Pentru ei, acestea erau doar simple întâmplări și mistere care puteau fi dezlegate până la urmă de către mintea omenească.

Filozofii nihiliști în special (în frunte cu Nietzsche) au mers mai departe, decretând moartea lui Dumnezeu și absența Lui din creație. Îngerii, demonii, raiul și iadul au devenit în spațiul public subiecte tabu sau basme și prilejuri de glume pe seama ignoranței și prostiei. În acest context, masonii apăreau drept salvatori și fii ai luminii (deși erau cavalerii întunericului). Ei erau cei care ajungeau prin cunoaștere și ILUMINARE la adevăr. Nu întâmplător a apărut curentul numit iluminism și loja masonică ILLUMINATI.

Cu toate că Imperiul Bizantin s-a prăbușit târziu în urma căderii Constantinopolului în anul 1453, Biserica Ortodoxă din Răsărit a fost văzută în Occident ca o biserică învechită și decadentă, dogmatică și mistică (în sensul denaturat de plină de superstiții, mituri și legende), închisă și mai nou intolerantă, care îngrădește libertățile și drepturile omului! De aici, nu mai este decât un pas până la a o numi fanatică și fundamentalistă, adăpostitoare de teroriști.

Adevărul este altul. Războaiele religioase din secolele XVI-XVII dintre catolici și protestanți, care au însângerat Europa de Vest, lăsând în urma lor milioane de morți și mai mulți răniți, au avut loc în Apus. De asemenea, masacrele din timpul Revoluției Franceze din 1789 ne arată fața hidoasă a idealurilor masonice „libertate, egalitate, fraternitate", necredința, ura și răzbunarea. Modelul acesteia a servit apariției ideologiei comunismului, pe care l-au inaugurat și experimentat în lumea ortodoxă, comunism care i-a pus la zid pe toți „dușmanii poporului", mai dur decât au făcut-o iacobinii lui Robespiere față de aristocrația franceză (cu ghilotina).

Creștinismul a fost etichetat treptat ca depășit, învechit, obstrucționând ascensiunea științei, progresul sau evoluția omenirii. Este elocventă vâlva făcută în jurul dramelor suferite de Galileo Galilei și Giordano Bruno, în relația cu Inchiziția catolică.

Cât privește dogmatismul și rigiditatea învățăturilor ortodoxe, frânarea progresului omenirii de

către ortodoxie, fascismul creștinilor, toate acestea nu sunt altceva decât atacuri pe față la adresa ortodoxiei. Oricine își poate da seama de falsitatea acestor acuzații lipsite de fond.

În realitate, nu există credințe fără dogmele lor, adică fără un set de reguli pe care credincioșii au datoria să le respecte. Altfel, ar fi total haotice și fără sens. Atunci, ce este rău în faptul că ortodoxia își păstrează nealterate dogma și Sfintele Taine? Iar vechimea ei de circa 2000 de ani trebuie condamnată? Dimpotrivă, spunem noi, aceasta evidențiază statornicia și fidelitatea ei în Adevăr, continuitatea ei absolut firească și necesară.

Cum ar putea îndrăzni omul să schimbe și să reformeze adevărul revelat de către Dumnezeu, în persoana Sfintei Treimi: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh? Preoții ortodocși au păstrat până astăzi succesiunea apostolică de la întemeierea Bisericii, din ziua Cincizecimii (Pogorârii Sfântului Duh peste Apostolii lui Hristos).

De asemenea, cum ar putea constitui ortodoxia, care în esență este legea iubirii și iertării, o frână sau un obstacol în calea progresului omenirii? Cum am putea să o izgonim astăzi din spațiul public sau din viața cetății? Dimpotrivă, creștinismul a jucat încă de la început un rol important în istoria Europei, dar și a omenirii. A fost prima școală pentru educație. Ortodoxia este „maica neamului românesc", după cum ne spune însuși Mihai Eminescu. Ea ne-a salvat neamul de la dispariție, de la asimilarea noastră de către alte popoare aflate în căutare de noi și noi cuceriri.

Însuși cuvintele progres și democrație, ca și sintagma drepturile omului, sunt cuvinte care lasă loc interpretărilor. Despre acestea ne vorbeau și comuniștii în chip înșelător. Progresul ține mai degrabă de lumea materială, pentru că în timp ce omenirea poate înregistrează un anume progres material, ea cunoaște un regres spiritual tot mai accentuat și vizibil. Din această perspectivă, ortodoxia nu este progresistă, pentru că nu poate îmbrățișa materialismul ateu.

Masonii constată că ortodocșii nu iubesc progresul adus de globalismul actual. Mai mult, unii dintre ortodocși mărturisesc cu curaj adevărul și se opun globalizării și planurilor diabolice ale masoneriei. Globalizarea este pe scurt, în câteva cuvinte, un proces complex de omogenizare în masă a întregii omeniri, a credințelor, obiceiurilor și modului de viață, promovând internaționalismul, desființarea granițelor și statelor lumii, desființarea familiei și naționalismului autentic (patriotismul adevărat), panerezia ecumenismului care ne va aduce o nouă religie. Este dictatura unui singur stat (global, atotputernic, cel mai mare imperiu din istoria omenirii), un singur guvern condus de Antihristul pomenit în profețiile Sfinților Părinți și o singură religie (de tip sincretist, anume pentru a mulțumi pe toată lumea).

Mai mult, putem preciza că Biserica Catolică, care s-a format după Marea Schismă din anul 1054, este schismatică, nemaipăstrând succesiunea apostolică și ascultarea față de Patriarhul ecumenic ortodox. Este realmente prima sectă a creștinismului. Nu întâmplător a încercat să-și subordoneze țările ortodoxe, considerându-se universală și vrednică să conducă în virtutea răstălmăcirilor și falsificării datelor despre Sfântul Petru, văzut ca fiind peste ceilalți Apostoli. A devenit și un sistem politic, Papa fiind și șeful statului Vatican. Au adus modificări importante în ceea ce privește învățăturile creștine și resping tradiția Sfinților Părinți.

Fiind puternic infiltrată de masoni (Ordinul Iezuit, în special, poliția secretă a Papei), Biserica Catolică (deși este impropriu a o denumi Biserică) a încercat în repetate rânduri să desființeze unitatea ortodoxiei.

Ne putem aminti de scrisorile Papei către Mihai Viteazul, în care i se garanta sprijinul numai dacă se lepăda de ortodoxie. Însă, marele domnitor i-a spus Papei că nu va face acest lucru și că el, însuși Papa, se află în erezie.

Ne putem aminti uniația (unirea ortodocșilor cu greco-catolicii) din Ardealul stăpânit de habsburgi (castă de renume printre masoni, parte din nobilimea neagră), care adus nenumărate suferințe și nedreptăți românilor transilvăneni (culminând cu bombardarea a zeci de mănăstiri și sute de biserici ortodoxe din

ordinul împărătesei Maria Tereza, care a oferit astfel răspuns petițiilor românilor majoritari, dar aflați în poziția de tolerați, fără drepturi politice și altele).

Ne putem gândi la agresiva propagandă catolică în Transilvania și Regatul României, despre care intenționa să scrie Mihai Eminescu în 1883, publicând un Raport în această privință. Însă, masonii care s-au folosit de Titu Maiorescu și de gazda unde stătea marele gazetar și poet (o catolică înflăcărată), au decis că atunci era momentul să-l suprime, internându-l la Casa doctorului Gheorghe Șuțu. Au urmat șase ani de agonie până la moartea lui, dar și oferirea lui Maiorescu unui post de ministru în guvernul liberalilor ...

Sectele protestante și neoprotestante sunt aproape în întregime creații ale masoneriei. Până în veacul al XVIII-lea, n-a existat la noi nici măcar o sectă din toate câte le vedem astăzi. Poporul român trăia în ortodoxie iar domnitorii români erau ortodocși. După unii istorici, Sfântul domnitor Constantin Brâncoveanu (decapitat prin ironia sorții tocmai în orașul întemeiat de împăratul Constantin cel Mare, pe 15 august 1714, împreună cu fiii săi Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sfetnicul de taină Ianache Văcărescu) a fost ultimul domnitor ortodox. Jertfa aceasta pentru păstrarea credinței ortodoxe este o pildă grăitoare de eroism creștin.

Poate că nu întâmplător, în aceeași vreme (la doar câtiva ani distanță, în 1717), au apărut oficial primele loje masonice în Anglia, care s-au răspândit rapid în întreaga Europă, exercitând desigur o influență covârșitoare în marile evenimente politice care au urmat (Revoluția Franceză, Revoluția Americană, revoluțiile de la 1848 din Europa, revoluția bolșevică din 1917 din Rusia). Atunci a început ofensiva masoneriei împotriva creștinismului.

Acum înțelegem mai bine de ce masoneria are tot interesul să desființeze ortodoxia, inamicul ei public numărul 1. Diavolul are o ură profundă împotriva creștinilor care vor să-și mântuiască sufletul, completând astfel locul din ceruri de unde a fost izgonit. Experimentul comunist a început în Rusia, cea mai mare țară ortodoxă din lume. Acolo au avut loc nenumărate atrocități ale comunismului, soldate cu câteva zeci de milioane de victime! Mai târziu, între anii 1932-1933, circa 10 milioane de ucraineni au murit înfometați, datorită lui I. V. Stalin (Holocaust numit de istorici Holodomor). Holocaustul Roșu al comunismului este de departe incomparabil mai mare decât cel evreiesc (acesta din urmă, fiind însă până la urmă și opera evreilor sioniști, care l-au sprijinit inițial pe Hitler cu mari resurse financiare și materiale, în dorința creării rapide a statului Israel).

Ecumenismul contemporan este în opinia noastră cel mai mare pericol la adresa ortodoxiei, mai mare chiar decât proliferarea sectelor „biserici” și „creștine”. Și cine credeți că l-a născocit? Masoneria se află în spatele acestui adevărat cal troian pentru ortodoxie.

Revenind la marele teolog și patriot Dumitru Stăniloae, știm că a participat la o serie de dialoguri cu catolici și protestanți din diverse părți ale lumii. Dar s-a retras când și-a dat seama de scopurile perfide ale acestora în încercarea lor de subminare și subordonare a ortodoxiei. De aceea, a și denumit ecumenismul „produs al masoneriei”.

Noi, iubiți frați creștini, nu am auzit nicicând de Sfinți Părinți ai ortodoxiei care să fi îmbrățișat ecumenismul, doctrina unirii tuturor bisericilor și confesiunilor de pe pământ. Nu aceasta este unirea în credință, ecumenicitatea. Unirea trebuie să fie în învățătura lui Hristos. Iar Canoanele Bisericii Ortodoxe au respins ferm orice cooperare sau unire cu catolicii și membrii altor confesiuni. Căderea Constantinopolului în 1453 s-a datorat în mare parte tocmai rugăciunilor comune dintre ortodocși și papistași (catolicii).

Dacă noi am accepta ecumenismul, nu ne-am pierde doar sufletul prin lepădarea lui Hristos, ci și ființa neamului nostru românesc, puternic ancorat în ortodoxie de aproape 2000 de ani.

(articol cuprins și în broșura *Suntem noi ortodocși cu adevărat?*, Pitești, 2014)

CE ÎNSEAMNĂ A FI CU ADEVĂRAT ORTODOX?

Încă de la bun început este bine a face următoarea precizare. Ortodoxia nu este o simplă religie între religii. Reprezintă modul de viață autentic creștin, cel care ia în considerație Vechiul Testament, dar mai ales pune în practică învățăturile din Noul Testament, propovăduite de Mântuitorul Iisus Hristos, Fiul lui Dunezeu, mai apoi de Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți ai ortodoxiei.

Ortodoxia afirmă învățătura revelată omului prin persoana Sfintei Treimi (Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt) și realizează comuniunea cu Dumnezeu prin Sfintele Taine ale Bisericii. Ea nu este rodul minții omenești iar pentru cine o cercetează cu adevărat și o trăiește, este de o profunzime dumnezeiască. Toate religiile au fost create de om și pentru oameni. Ca atare, nu sunt și nu pot fi perfecte. Perfecțiunea este numai atributul lui Dumnezeu.

Din punct de vedere etimologic, pornind de la traducerea din limba greacă a termenilor „orthos" și „doxos", ortodox înseamnă dreptmăritor creștin. Iar alăturarea cuvintelor „orthos" și „doxa" înseamnă în traducere dreapta credință, adevărata închinare sau slăvire a lui Dunezeu.

Ne amintim poate ce s-a întâmplat cu Cain, care l-a ucis pe Abel din invidie. Lui Abel totul îi mergea bine pentru că jertfea lui Dumnezeu din ceea ce avea mai bun, din bunătățile sale, înțelegând că așa este cel mai bine să facă cu darurile primite tot de la El. Abel poate întruchipa pe toți dreptmăritorii creștini, care Îl cinstesc așa cum se cuvine pe Dumnezeu.

Înțelegem că ortodox înseamnă a fi mai înainte de toate creștin, dar creștin în adevăratul înțeles al cuvântului. Creștin este cel care îi urmează lui Hristos, modelul său suprem, lucrând în viața lui personală poruncile evanghelice, se împărtășește din cele 7 Sfinte Taine ale Bisericii, respectă Tradiția (învățătura lăsată de Sfinții Părinți ai ortodoxiei), dar și pe toți slujitorii lui Dumnezeu, preoții și monahii. Respectă canonul primit de la preotul său duhovnic pentru vindecarea și mântuirea sufletului său.

A fi ortodox cu adevărat nu este tocmai ușor. Înseamnă a te jertfi permanent pentru Dumnezeu și semenii din jur, a te lăsa răstignit pe crucea necazurilor și încercărilor de la Dumnezeu. Înseamnă mai ales a fi smerit și blând asemenea Mântuitorului (Care nu s-a întrupat pentru a judeca omenirea). Înseamnă a ajuta pe cei din jur, a face acte de milostenie în ascuns față de ochii oamenilor. A fi ortodox român înseamnă a te jertfi pentru Dumnezeu și neamul românesc.

Ortodox este cel care trăiește cu adevărat ortodoxia, creștinul smerit practicant care zilnic aduce rugăciuni lui Dumnezeu (de cerere, de mulțumire, de slavă Lui), având astfel o credință vie, lucrătoare, puternică. Nu este ortodox doar cu numele, fiind botezat în ortodoxie. Nu este nici căldicel, slab în credință, superficial. El își cunoaște destul de bine credința lui în aspectele fundamentale și este statornic în ea.

Creștinul adevărat cunoaște importanța mărturisirii păcatelor (Sfânta Spovedanie) și a pocăinței, care o precede. Pocăința nu este o simplă căință (părere de răn de moment), ci desprinderea reală de păcat și patimi, întoarcerea la Dumnezeu asemeni fiului risipitor din parabola evanghelică. Nu se spovedește foarte rar, ci caută să se spovedească în cele patru posturi ale anului și ori de câte ori este necesar, când simte povara păcatelor sale. Respectă posturile dar și zilele de post din cursul săptămânii (miercurea, vinerea). Participă cu evlavie la Sfintele și Dumnezeieștile Liturghii, în care se săvârșesc Sfânta Taină a Euharistiei și Sfânta Împărtășanie, în care se aduce slavă lui Dumnezeu pentru darurie Sale.

Un ortodox adevărat își face desigur datoria față de casnicii săi, rude și prieteni. Mai mult, face milostenie față de străini aflați în mari greutăți și suferințe. Cunoaștem pilda samarineanului milostiv, care l-a ajutat pe cel căzut între tâlhari. După pocăința sinceră, credem că milostenia este cea care ne apropie cel mai mult de Împărăția Cerurilor. Ea poate fi materială sau sufletească (prin sfaturi și încurajări).

A fi ortodox cu adevărat, mai ales în vremurile actuale, mai înseamnă și a-L mărturisi pe Hristos

în FAPTĂ și CUVÂNT, începând de la facerea semnului Sfintei Cruci când trecem pe lângă o biserică sau mănăstire și până la martiraj, primirea cununei muceniciei.

Ortodoxul ia atitudine, nu poate sta nepăsător sau stingher în turnul său de fildeș, văzând cum se năruie cetatea ortodoxiei, așteptând ca alții să facă acest lucru. El se opune cu fermitate tuturor concepțiilor, ideologiilor și sistemelor politice satanice precum: comunismul, globalismul actual, ecumenismul, materialismul, evoluționismul, dar și legilor anticreștine. Este conștient că trebuie să se supună stăpânirii (conducătorilor), atâta timp cât aceasta nu încalcă flagrant legile lui Dumnezeu. În caz contrar, trebuie să se opună, să ia atitudine, precum a făcut Mântuitorul când i-a izgonit pe negustorii din templu. El nu tolerează corupția, înrobirea economică, înstrăinarea avuțiilor naționale, distrugerea mediului înconjurător (vezi cazul exploatării cu cianuri de la Roșia Montană, exploatarea gazelor de șist din județul Vaslui) și comportamentele aberante.

Un ortodox trăiește în trezvie, adică este vigilent și prudent. Este conștient de cursele diavolești, adeseori foarte frumos ambalate și ispititoare, cum ar fi inițierea în francmasonerie (cultul adorării satanei), intrarea în diverse secte așa-zis creștine (create și sponsorizate în mare parte de oculta mondială), aderarea la practici de yoga sau alte ideologii amintite deja, participarea la ritualuri magice (de magie neagră, de magie albă), spiritism, deschiderea psaltirii, ghicitul (în palmă, cărți, cafea), tâlcuirea viselor, horoscoape, ședințe de bionenergie, terapii cu cristale etc.

A fi ortodox cu adevărat este greu dar nu este și imposibil. Creştinul autentic dezvoltă o comuniune tot mai strânsă cu Dumnezeu dar și cu ceilalți frați ortodocși întru Domnul.

Am fost învredniciți să facem parte și dintr-un popor care s-a născut creştin. Sfântul Apostol Andrei ne-a încreștinat aproape cu două milenii în urmă, propovăduind evanghelia strămoșilor noștri din zona Dobrogei de astăzi. Este Întâiul Apostol chemat de Hristos și a fost ales de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române drept ocrotitorul României.

Așadar, românii au în spate 2000 de ani de creștinism. Sunt puțini oare? Spiritualitatea ortodoxă ne-a marcat întreaga istorie, tradițiile și cultura. Iată un motiv în plus să ne apărăm cu mult curaj identitatea creștină, credința noastră ortodoxă transmisă din generație în generațe până în zilele noastre. Pentru ea și-au dat viața mulți români adevărați. Ei au luptat eroic. Dar noi?

În esență, putem spune că a fi ortodox cu adevărat înseamnă a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de oricine și orice, din toată inima și din tot cugetul nostru, a-ți iubi neamul și pe aproapele tău ca pe tine însuți.

(articol cuprins și în broșura *Suntem noi ortodocși cu adevărat?*, Pitești, 2014)

<u>EDUCAŢIA CREŞTINĂ ESTE O PRIORITATE</u>
(prin reeducarea tinerilor se va edifica lumea globalizată de mâine)

Indiscutabil, **<u>coruperea tineretului</u>** (acuzaţie falsă în cazul filozofului Socrate, prin care s-a răsturnat practic adevărul!) **este unul dintre cele mai importante obiective ale ocultei mondiale, pentru că „noile generaţii'' vor putea fi astfel desprinse de rădăcinile lor culturale şi spirituale**. Cine însă dintre noi, ar putea accepta ca tinerii de mâine să devină total inapţi pentru gândire şi acţiune independentă și să accepte <<spălarea creierului>> de bună voie?

Observăm că învățământul de stat îndeosebi, prin programa școlară, nu le asigură tinerilor o educație creștină, ci dimpotrivă îi îndepărtează de Dumnezeu, la fel cum se întâmpla de altfel și pe timpul comunismului. Tinerii învață încă teorii false, precum teoria evoluționismului (cum a evoluat omul din maimuțe sau primate). Învață o istorie rescrisă falsă, în care Mișcarea Legionară, comunismul și globalizarea sunt prezentate distorsionat și denaturat.

Mass-media în general (televiziunea, radioul, presa, literatura), conduse de mari trusturi aservite masoneriei propagă și ele în masă materialismul, libertinajul, erotismul, violența.

Observăm în zilele noastre încă un fapt îngrijorător şi totodată paradoxal. Numărul tinerilor care sunt creştini practicanţi, ortodocşi care au o credinţă vie sau trăitoare şi care sunt prezenţi la Tainele Bisericii, este tot mai mic în pofida faptului că astăzi nu le este îngrădit accesul, aşa cum se întâmpla de regulă în perioada comunismului. Marea majoritate a tinerilor nu sunt creștini practicanți, nu merg la biserică, iar dacă ajung cumva în biserică, se comportă de parcă ar fi la teatru.

Cauzele sunt desigur multiple. În primul rând, factorul hotărâtor este educaţia creştină primită în familie. Dacă tânărul a fost învăţat de mic copil cum să-și facă semnul crucii, să spună măcar o mică rugăciune la trezire și la culcare, să meargă la biserică pentru a fi împărtășit, să postească din când în când, atunci lui îi va fi mult mai uşor să ajungă mai târziu să se spovedească şi să se împărtăşească, să participe la Tainele Bisericii Ortodoxe.

Prin urmare, <u>avem o mare responsabilitate față de tinerii noștri</u>. Suntem datori să îi încreștinăm prin botez, să îi ducem la biserică, să le arătăm cu blândețe și smerenie cum se pot ruga și ce trebuie să facă pentru a fi creștini cu adevărat și cum își pot păzi mintea și sufletul în această lume tot mai bolnavă.

În al doilea rând, intervine asaltul mass-mediei (cu tot bombardamentul său informaţional), care într-o proporţie năucitoare, prin televiziune și internet, îi atrag pe o cale a pierzaniei pe tot mai mulți tineri prin **oferta extrem de generoasă de pseudo-modele (idoli) şi de idei păguboase pentru viaţa lor spirituală**. Materialismul societăţii de consum actuale continuă cu multă vigoare materialismul şi ateismul comunist, cultivând la nesfârșit obsesia banului, obsesia carierei, cultul eroticului, cultul violenţei şi răzbunării, mediocritatea ş.a.m.d.

În acest caz, noi putem vorbi realmente de **manipulare**. Şi în special de manipularea tinerilor. <u>Tineretul de astăzi este practic învăţat şi determinat să nu mai meargă la Biserică, pentru că acest lucru chipurile nu mai este „la modă'', adică modul de viaţă creştin este depăşit, a devenit ceva de râsul lumii, ceva ruşinos şi umilitor. Tinerii sunt învăţaţi să nu creadă cu adevărat în Dumnezeu sau cel mult să aibă o credinţă formalistă, afişată doar pentru lumea din jur.</u>

În al treilea rând, unii tineri resimt confuzia care transpare în viaţa Bisericii. Există o tot mai mare repulsie faţă de preoţi în general, alimentată de sectanţi și mass-media. Şi acest lucru se datorează generalizării compromisurilor unora dintre preoţi. Chiar **subminarea din interior a Bisericii** prin cei care răspândesc molima sau pan-erezia ecumenismului, precum și acceptarea cipurilor RFID este și ea

responsabilă de lărgirea confuziei din mintea credincioşilor de astăzi.

Tinerii de astăzi au o mare nevoie de repere morale şi spirituale adevărate. De aceea, să le arătăm că modelul suprem este Iisus Hristos, că există modele de sfințenie precum cele ale sfinţilor părinţi ai Bisericii Ortodoxe. Există modele culturale autentice ale trecutului şi ale prezentului, care nu aparţin masoneriei anticreştine. Tinerii au nevoie de profesori cu vocaţie (nematerialişti) care să stăruie pentru a le descoperi şi pune în valoare aptitudinile. Au nevoie de îndrumători care să le ofere un itinerar orientativ în planul culturii şi spiritualităţii.

Numai oferindu-le un astfel de ajutor, tinerii se vor apropia din nou mai mult, cu smerenie şi recunoştinţă, de Sfânta Biserică. Iar preoţii şi întreg clerul bisericesc cred că ar trebui să lucreze puţin şi asupra limbajului, care să devină ceva mai accesibil şi mai apropiat de sufletul tânărului de astăzi.

Ar trebui să conștientizăm că prin reeducarea tinerilor se va edifica lumea globalizată de mâine. Astăzi, această reeducare se realizează atât prin vechile metode de manipulare a maselor, dar şi prin altele noi, cum este şi parapsihologia (reînvierea practicilor magice păgâne). Tinerilor le este inhibată gena gândirii şi acţiunea. Ei sunt determinaţi să nu mai gândească singuri, să nu-şi mai pună niciodată întrebări fundamentale, cum ar fi cele privind sensul vieţii şi lumea în care trăim. Şi împotriva lor se utilizează, când se împotrivesc, războiul economic şi psihologic, şantajul şi uneori alte mijloace.

Acaparatorii sau obsedaţii de putere şi bani se folosesc desigur de internet, televiziune şi radio. Cu ajutorul lor în special, se realizează manipularea alegerilor, dezinformarea şi diversiunile asupra opiniei publice. Prezentarea tendenţioasă a informaţiilor sau ştirilor interne şi externe creează aproape o imposibilitate pentru a se mai putea discerne între ceea ce este bine şi ceea ce este rău, care informaţii sunt reale şi care sunt false şi prelucrate. Un scriitor grec spunea chiar că **„se lucrează consecvent la îndobitocirea omenirii!''**

Cineva a pus întrebarea următoare: ***„Va fi generaţia de acum (a internetului – n.a.) capabilă, în fapt, prin faptă, să răspundă noilor provocări? Mult mai perfide şi, infinit, mai periculoase decât forţa brută a bolşevicilor de început de secol XX.''***

Părerea noastră este că, totuşi tinerii de astăzi, cu ajutorul lui Dumnezeu, pot întârzia deznodământul şi să respingă satanismul şi pseudo-cultura banului. Pentru că este timpul întoarcerii la Dumnezeu. **Este timpul ca tinerii să frecventeze mai des Sfânta Biserică şi să lupte pentru apărarea credinţei ortodoxe şi valorilor tradiţionale. Nu mai este timp de pierdut!**

Am scris aceste rânduri în special pentru tineri (şi pentru cei care se ocupă de educaţia lor), convins că **ei sunt cei mai agresaţi de materialism** (prezent activ prin diverse forme de publicitate şi de dezinformare, obiceiuri/moda, etc.), în faţa cărora nu le este deloc uşor să reziste. **Tinerii sunt practic cei mai expuşi virusului materialist**, pentru că ,,imunitatea'' lor este tot mai redusă. După cum remarca un domn din Franţa, reclama stradală este agresivă şi prezentă peste tot. Te loveşti de ea peste tot. Ori, tinerii cad pradă mai uşor acestor tentaţii, aşa cum copiii îşi doresc aproape tot ceea ce văd. Apoi, ce să mai vorbim de mesajele acestora, de multe ori cu un anume subânţeles (mesaje subliminale), care pătrund în gândirea şi comportamentul lor, fără ca ei să-şi dea seama şi fără a avea discernământul necesar datorită vârstei.

Oservăm și faptul că Occidentul este astăzi pentru foarte mulți tineri o atracţie irezistibilă. Este mirajul sau locul celebrului vis american, care îţi schimbă viaţa şi prin care poţi ajunge de pildă, dacă munceşti, din simplu vânzător de ziare, miliardar. Ceea ce, în practică se dovedeşte a fi până la urmă chiar un vis, adică ţine din păcate de domeniul fantasticului, pentru că asemenea cazuri sunt rarisime!

Dar Occidentul nu este totuşi aşa de roz pe cât pare. Relevant în acest sens, mi se pare mesajul pe care cineva l-a expediat din SUA. Respectivul mărturisea că are acolo, din punct de vedere material tot ce-şi doreşte (casă, maşină, salariu foarte bun, benzină de la firmă etc.), dar că s-a săturat de viaţa de

acolo, pentru că alimentele sunt modificate genetic, totul este show (spectacol) ş.a.m.d. Este o lume artificială în care un creştin ortodox nu se regăseşte deloc, în care relaţiile sociale sunt superficiale şi reci (oficiale), în care ipocrizia este ca la ea acasă. Iar asemenea mărturii nu sunt deloc singulare astăzi.

Eu nu-i îndemn pe tineri să lucreze în străinătate sau să emigreze acolo. Vreau doar să le mai temperez elanul, pentru a nu trăi mai târziu mari dezamăgiri şi să fie pregătiţi dinainte. Mai frumos decât acasă nu poate fi nicăieri, dar dacă nu ai posibilitatea să lucrezi aici, atunci eşti nevoit să încerci în altă parte, dar nu pentru mult timp. Bine ar fi, să nu uite apoi de ţara natală şi de semenii lor aflaţi în suferinţă, şi să revină cu dorinţa de a realiza acasă lucruri mari.

Mă deranjează tot mai mult să ascult la radio, să privesc la emisiuni cu un puternic mesaj anticreştin şi subcultural. Constat că se face în mod deliberat tot mai multă băşcălie pe seama preoţilor şi credincioşilor, de către limbile fără de Dumnezeu şi de către cumpliţii eretici. Invazia de umor de proastă calitate este prezentă aproape peste tot şi contrastează foarte mult cu umorul „de supravieţuire'' din perioada comunismului. Se pare că, totul se află astăzi în criză, inclusiv credinţa ortodoxă. Apar tot mai multe cazuri de convertiri ale ortodocşilor la diverse secte. Tot mai multe familii se destramă din cauza alcoolului, drogurilor, prostituţiei etc.

Tinerii de astăzi știu atât de puține lucruri adevărate despre comunism. Mass-media aproape că nu mai amintește nimic. Pe de altă parte, în Rusia au fost canonizați foarte mulți mucenici care au suferit prigoana comunismului. Și ne întrebăm: **oare cât timp vom mai aștepta noi canonizarea sfinților închisorilor, martiri ai poporului român din închisorile și lagărele comuniste?** Este și întrebarea absolut legitimă ridicată de dl. Marius Ştefan într-o revistă: „Vom aştepta 300 de ani ca să afle copiii noştri că cei decapitaţi de comunism sunt SFINŢI ŞI MĂRTURISITORI...?" Autorul concluziona: „ROMÂNIA NU ESTE CE SE VEDE! Dar dacă noi dormim, copiii noştri vor deschide ochii în întuneric..."

Într-adevăr, **creştinii de astăzi au mai mult decât oricând obligaţia morală de a transmite mai departe adevărul copiilor şi generaţiilor viitoare**. Mai ales, în condiţiile în care subiectul comunismului pare a fi tot mai puţin abordat şi considerat ca fiind irelevant sau poate chiar plictisitor. Ce ştiu însă copiii noştri despre comunism, despre nenumăratele torturi şi crime abominabile din închisorile şi lagărele de muncă forţată comuniste? De ce nu se doreşte cunoaşterea adevărului întreg despre comunism şi nu s-a dorit la noi cu adevărat îndepărtarea practicilor şi mentalităţilor comuniste? De ce în atâţia ani nu s-a reuşit măcar adoptarea Legii lustraţiei, care ar fi interzis foştilor nomenclaturişti să mai ocupe funcţii publice?

În câteva cuvinte, vom spune următoarele. Comunismul a însemnat înainte de toate un soi de religie distructivă şi satanică, care a promovat doar în aparenţă binele şi interesul naţional. Este acel sistem politic și regim dictatorial care a sădit în oameni ura (lupta de clasă), minciuna şi ipocrizia, iar pentru a se putea menţine, a recurs la teroare şi violenţă. Ce s-a întâmplat la Piteşti, apoi la Gherla, Aiud şi în alte închisori comuniste din România depăşeşte de multe ori chiar puterea noastră de imaginaţie. Prin torturi îndelungate s-a încercat reeducarea deţinuţilor de către alţi deţinuţi sau „schimbarea minţii" prin reevaluarea sistemului de valori, prin lepădarea credinţei creştine şi îmbrăţişarea concepţiilor comuniste, bazate pe ateism şi idolatrie faţă de partidul unic.

Nenumăraţi români nevinovaţi, unii reprezentând elitele neamului nostru, au cunoscut bătăi şi torturi groaznice, injurii şi alte acţiuni doar pentru vina de a fi buni patrioţi şi creştini. Mulţi au fost ucişi şi îngropaţi în gropi comune, comuniştii nereuşind să-i convingă şi să-i atragă de partea regimului.

Un mărturisitor al vremurilor de astăzi, Danion Vasile, ne atrăgea atenţia încă din 2008 astfel: „*Chiar dacă până acum sfinţii din închisorile comuniste, care au pătimit pentru Hristos în România, nu au fost canonizaţi (de către Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române - n.a.), am venit să vă*

cer să-i canonizăm în inimile noastre. Pentru că dacă vom şti să-i iubim ca pe nişte sfinţi mucenici, atunci Dumnezeu va rândui şi canonizarea lor de către Biserică. (cum ar fi Valeriu Gafencu, Ioan Ianolide şi mulţi alţi mucenici - n.a.) (...) Pentru că sfinţii închisorilor ne-au învăţat să fim demni, să fim curajoşi şi, când duşmanul lui Hristos vorbeşte, să vorbim şi noi. ***Să nu ne fie frică. Pentru că secretul prigonitorilor este tocmai trezirea fricii în sufletele celor prigoniţi****. (...)* ***Şi bine ar fi fost ca şi în ţara noastră să fie o luptă făţişă împotriva comunismului, nu numai dusă de către mireni sau de către călugări sau de către preoţi, ci şi de către ierarhie şi de către conducerea ierarhiei, aşa cum s-a întâmplat în Rusia.*** *(...) M-am dus la el (la părintele Justin Pârvu - n.a.) şi l-am întrebat ce e de făcut. Pentru că prigonitorii credinţei lucrează astăzi mult mai parşiv şi puţini ştiu să le stea împotrivă.* ***Şi părintele Justin a răspuns: «În vremea de astăzi, în care preoţii se feresc să dea mărturia cea bună, în care călugării se feresc să dea mărturia cea bună, mirenii trebuie să iasă la mărturisit.*** *(...) Comuniştii sunt duşmanii Bisericii, ai ţării şi ai familiei. Eu, să mă lepăd de Hristos? Niciodată!», a mărturisit părintele Dimitrie Gagastakis (din Grecia - n.a.), pe care l-au condamnat la moarte pentru că nu a vrut să pactizeze cu comuniştii. (...) Cu adevărat, fraţilor, pentru sfinţi mucenicia e o bucurie!*"

Glorie eternă şi cinstire tuturor mucenicilor din închisorile comuniste, care nu au renunţat la demnitatea şi libertatea lor de conştiinţă şi au luptat pentru Adevăr.

Credem că merită să reproducem un fragment din articolul d-nei Tamara Gheorghiu, intitulat „Teroarea roşie. Temniţele comuniste", publicat în revista Axa nr.39/16-31 mai 2010, care evidenţiază sălbăticia de-a dreptul diabolică din închisoarea Piteşti dintre anii 1949-1951: (citind totul cu mare atenţie!):

„*Documentele oficiale din timpul procesului organizat de autorităţi în toamna anului 1954 (atât de târziu, având timp să muşamalizeze totul, scăpându-i pe cei mai vinovaţi – n.a.) menţionau câteva din metodele de tortură folosite în timpul reeducării (deci, nemăsluite, fiind oficiale – n.a.):*

- bătaia deţinuţilor cu ciomege cu vână de bou, curele, frânghii, picioare de la paturi, cozi de mătură;

- ţinerea deţinuţilor în poziţii chinuitoare timp îndelungat cu ochii la bec, într-un picior, cu bagaje de la 20 la 40 de kg pe spate;

- statul cu faţa la perete pe şezut cu mâinile întinse la picior;

- smulgerea părului din cap, a mustăţilor cu mâna pe viu sau cu ajutorul unui aparat confecţionat dintr-un nastur;

- strivirea degetelor de la mâini şi picioare prin folosirea unui instrument special confecţionat de ei;

- punerea unei cantităţi exagerat de mare de sare în mâncare fără să le dea apă deţinuţilor;

- obligarea deţinuţilor sub teroare de a mânca în poziţii incomode fără să folosească mâinile, de a mânca mâncarea fierbinte, direct şi fără să o mestece, opărindu-şi limba şi esofagul, dezlipindu-li-se piele de pe limbă şi buze;

- obligarea deţinuţilor sub tortură să mănânce materii fecale, fie ale lor, fie ale altor deţinuţi;

- să bea urină;

- punerea deţinuţilor să se bată cap în cap unii cu alţii, până li se umflau capetele şi cădeau în nesimţire;

- dezbrăcarea deţinuţilor complet, după care erau trecuţi printr-un cerc de bătăuşi care îi loveau până cădeau leşinaţi, apoi erau călcaţi în picioare şi bătuţi cu diferite corpuri tari şi cu picioarele până le rupeau coastele şi îşi pierdeau cunoştinţa;

- apăsare pe coşul pieptului de către mai mulţi deodată, lovirea deţinuţilor cu bocancii şi cu cărămizi peste piept, faţă sau alte părţi sensibile ale corpului (ceafă, tâmple, organe sexuale);

- punerea deţinuţilor cu capul în closet şi cu picioarele în sus.

Din cauza acestor torturi sistematice aplicate deţinuţilor, au fost înregistrate numeroase cazuri de deces...”

Subliniem că aceste tipuri de tortură sunt doar câteva din cele întrebuinţate la Piteşti. Eugen Ţurcanu însuşi avea notat un dosar cu circa 2000 de torturi, probabil toate experimentate de echipa lui! Nu se pomenesc în aceste documente oficiale acele forme de tortură adresate de această dată sufletului şi fiind mult mai dureroase, prin care erau forţaţi „să-şi schimbe mintea” (cu alte cuvinte, li se spăla creierul): **orgiile şi blasfemiile anticreştine (împotriva lui Dumnezeu şi a lui Hristos, împotriva Maicii Domnului şi sfinţilor, chiar în timpul Posturilor mai importante!), greu de imaginat şi de reprodus pentru acele obscenităţi, obligarea demascării şi autodemascării prin care îşi renegau toate valorile în care au crezut până atunci (educaţia), propria familie, prin care îşi trădau rudele şi prietenii, injuriile permanente ale torţionarilor şi gardienilor, obligarea de a asista la chinurile celor apropiaţi (lucru foarte greu de suportat pentru oricine!)...**

Tocmai de aceea, marele Alexandru Soljeniţîn din Rusia şi alţii au mărturisit că nici ei, sub teroarea cruntă a bolşevicilor dezlănţuită începând din 1917, nu au avut parte de aşa ceva!

Actuala globalizare pe care o trăieşte omenirea a început de fapt odată cu promovarea comunismului, care a reprezentat istoric o etapă necesară în cadrul unui vast program de distrugere în masă la nivel mondial, care să impună crearea unui stat global atotputernic.

Niciun imperiu şi nicio dictatură nu au reuşit vreodată ceea ce comunismul şi globalizarea capitalistă (corporatistă) şi-au propus ca obiectiv primordial: controlul şi puterea absolută asupra întregii omeniri. Imperialismul transpare chiar şi din acel slogan prezent mereu în presa comunistă „*Proletari din toate ţările, uniţi-vă!*’’

Noi trebuie să ne aducem aminte că s-a lucrat intens la îndobitocirea omenirii în ultimele secole, mai ales odată cu răspândirea teoriilor lui Karl Marx, Charles Darwin, Friedrich Nietzsche şi Sigmund Freud, care au contestat în lucrările lor implicit sau explicit morala creştină şi creştinismul în general, împingând omul către comunism, ateism, respectiv evoluţionism, materialism şi revoluţia sexuală.

Comunismul a avut ca ţintă principală războiul împotriva creştinismului şi sărăcirea ţărilor ortodoxe. El a făcut deja în lume peste 320 de milioane de victime iar alte miliarde de oameni au avut de suferit întemniţări, torturi, privaţiuni şi alte şicane diverse.

Noi ştim acum că în comunism se urmărea obedienţa deplină, îndobitocirea şi sclavia omului. Nu erai lăsat să gândeşti şi să te exprimi liber, ba mai mult trebuia să îi demaşti pe „duşmanii poporului’’ sau „duşmanii de clasă’’. Exista şi acel slogan „**Noi muncim, nu gândim!**’’ Adică, nu trebuia să gândeşti tu însuţi, nu trebuia să pui întrebări incomode, nu aveai voie să critici câtuşi de puţin realitatea, sistemul comunist şi pe membrii partidului comunist.

Este demn de reţinut faptul că în România a avut loc un experiment halucinant şi demonic, care s-a petrecut în închisoarea Piteşti şi extins apoi la Gherla şi Aiud în perioada anilor 1949-1952. Acest experiment poate suporta comparaţie doar cu dezlănţuirea satanică din Revoluţia Franceză din 1789. Ceea ce s-a petrecut la noi sfidează orice imaginaţie şi această ură cumplită este desigur de neînţeles pentru raţiunea umană.

Deţinuţii politici din aceste închisori au fost cobaii unui **experiment malefic, care consta în transformarea omului creştin în opusul său şi înlocuirea moralei creştine cu ideologia comunistă**. Mai mult, s-a urmărit distrugerea fizică şi psihică totală a celor care refuzau colaborarea şi compromisul, fiind omorâţi prin torturi groaznice şi executaţi. Puţini au reuşit să se sinucidă spre a scăpa de dureri şi suferinţe. Practic, ei au fost supuşi unei spălări a creierului şi reeducaţi prin torturi fizice şi psihice cu caracter PERMANENT pentru a deveni buni comunişti şi torţionari la rândul lor pentru alţi camarazi.

Cât de crudă şi demonică a fost această reeducare la noi (în China cel puţin, tortura se rezuma la presiunile psihologice), reiese şi din faptul că Eugen Ţurcanu a inventat el însuşi noi metode de tortură

pe care le-a şi consemnat în peste 2000 de pagini, în care făcea consideraţii şi analize asupra puterii de rezistenţă la tortură şi mijloacelor de a zdrobi această rezistenţă. Reiese şi din caracterul acestora (care ţineau chiar de patologia mintală), din liturghiile negre (adică liturghii creştine, dar făcute anapoda sau invers), din blasfemiile teribile din perioada posturilor, din obligarea deţinuţilor de a-şi mânca propriile fecale şi a-şi bea urina, din însetarea lor programată după administrarea prealabilă în mod forţat a unor băuturi foarte sărate etc. etc.).

În volumul ,,Mărturisiri din mlaştina disperării'', fostul deţinut Dumitru Bordeianu precizează foarte bine şi fazele acestei reeducări la care erau supuşi:

„1 - Demascarea externă (denunţarea tuturor legăturilor pe care le păstra în afara închisorii, ca şi complicităţile);

2 - Demascarea internă (denunţarea celor care l-au ajutat să reziste în interiorul închisorii, atât din rândul deţinuţilor, cât şi din administraţia închisorii);

3 – Demascarea morală publică (călcarea în picioare a tot ce avea mai sfânt, în primul rând familia, pe Dumnezeu – dacă era credincios, soţia sau iubita, prietenii, pe el însuşi);

4 – Reeducarea celui mai bun prieten al său dintre deţinuţi (schingiuirea lui cu mâinile sale).'' Dacă deţinutul nu dădea dovezi convingătoare, relua de la capăt reeducarea cu cele patru faze ale sale, care însemnau alte săptămâni de tortură cumplită.

Mai trebuie precizat şi faptul că **aceasta reeducare, care se dorea a fi extinsă la toate închisorile din România, a fost concepută în mod expres împotriva tinerilor naţionalişti creştini, îndeosebi celor aparţinând Frăţiilor de Cruce, organizaţii care constituiau pepiniera Mişcării Legionare.** Nu este nici întâmplător faptul că a fost impusă la noi prin agenţi ai ocultei mondiale comuniste precum evreii sionişti Ana Pauker, Teohari Georgescu, generalul Nicolski (multă vreme Şeful Securităţii), în acelaşi timp agenţi sovietici şi chiar prin ofiţerii sovietici care asigurau instruirea şi supravegherea operaţiunii de reeducare.

Interesant este şi faptul că, până şi închisoarea aleasă, cea de la Piteşti, fusese construită pe timpul lui Armand Călinescu pe una din proprietăţile acestuia, special pentru tineretul legionar pe care îl ura de moarte. Aceasta era ideală pentru experimentul reeducării datorită izolării, pentru a nu fi auzite gemetele şi strigătele de durere ale celor torturaţi aici zi şi noapte.

Apoi, în echipa de torţionari a lui Ţurcanu intraseră şi doi evrei arestaţi înainte pentru activitate SIONISTĂ (deci agenţi ai ocultei mondiale) Fuchs şi Steier/Steiner, care spre deosebire de alţii care au fost executaţi mai târziu după procesul din 1954 (în care culmea, erau învinuiţi tot legionarii, cei din străinătate!), au fost absolviţi de orice vină. Care a fost aşadar misiunea lor? Evident, supravegherea îndeplinirii planului!

Oprirea experimentului reeducării a avut loc şi la noi şi în China în acelaşi an (1952), puţin înainte de moartea lui Stalin, când începuse şi epurarea evreilor din structurile de partid datorită asasinării unor lideri de către medici evrei. De aceea şi grupul evreilor conduşi de Ana Pauker şi Teohari Georgescu au căzut în dizgraţia secretarului general al PCR, Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Care a fost motivaţia sau sensul acestui terifiant experiment de distrugere a tinerilor studenţi legionari de la Piteşti? Masoneria roşie (comunistă) avea de răzbunat toţi anii pe care comuniştii români i-au petrecut în ilegalitate. PCR fusese înfiinţat la Moscova şi interzis în România din 1924 pentru că acţiona ca structură aflată direct în slujba unei puteri străine şi care pe deasupra milita pentru dezmembrarea statului român, acuzat de imperialism. Ori legionarii, încă de la înfiinţarea Legiunii Arhanghelului Mihail, s-au declarat împotriva bolşevismului şi francmasoneriei.

Mai târziu, când legionarii deveniseră iminenţi câştigători ai alegerilor datorită popularităţii şi naţionalismului lor, Căpitanul lor Corneliu Zelea Codreanu, ca deputat ceruse în 1937 în Parlament

scoaterea în afara legii a francmasoneriei! În acelaşi an, în care Mitropolitul Nicolae Bălan întocmise un raport asupra ocultei şi Sinodul Bisericii Ortodoxe Române îl aprobase (aflat în vigoare şi astăzi).

Nu întâmplător a fost decapitată în 1938 conducerea Legiunii în frunte cu Căpitanul. Nu întâmplător, masonul de gradul 32, regele Carol al II-lea a desființat partidele, instituindu-și dictatura personală. Și cum se explică faptul că aşa-zisa rebeliune din ianuarie 1941 (în fapt lovitura de stat a lui Antonescu faţă de legionari) a avut loc la numai două săptămâni după confiscarea arhivelor francmasoneriei din România de către legionari?

Acest lucru demonstrează colaborarea lui Antonescu cu oculta (cândva fusese ataşat militar la Londra!) şi dorinţa de a conduce el însuşi Legiunea nefiind legionar. Astfel se explică toată această prigoană sălbatică împotriva legionarilor, care au fost arestaţi în masă şi torturaţi, trimişi pe front în linia întâi şi mai ales în misiuni sinucigaşe (cum erau capturararea unor ofiţeri ruşi etc.). Cei rămași în închisori au fost preluați de comuniști.

După cum vom observa, oculta mondială s-a implicat activ şi direct şi în lovitura de stat din 22-28 decembrie 1989 din România. Mărturie stă nedescoperirea aşa-zişilor terorişti, care au ucis peste 1000 de români şi au rănit alte mii în toată ţara. Mărturie este şi răzbunarea generalului Nicolae Militaru (agent sovietic dovedit încă din vremea lui Ceauşescu și pus de Iliescu ca ministru al Apărării) împotriva celor care i-au dovedit în trecut trădarea şi din cauza cărora a fost retrogradat şi marginalizat. E suficient poate doar să amintim cazul profanării cadavrelor militarilor din USLA (brigada de luptă antitero!), ucişi la comandă în faţa chiar a Ministerului Apărării Naţionale de către alţi militari, la ordinul generalului Militaru. Pe ei s-a scris „terorişti'', peste care s-au urinat unii iar colonelului Gheorghe Trosca, care fusese decapitat, i s-a aşezat chiar o ţigară în gură!...

Un fost deţinut afirma: „***Re-educarea a fost pregătită de ocultă (moscovită, românească şi internaţională) pentru tineretul legionar.*** *Horia Sima spunea că distrugerea pepinierei – Frăţiile de Cruce – de unde venea elita legionară, a fost unul din obiectivele asasinilor de la Piteşti. (...) S-a urmărit nu numai distrugerea Mişcării Legionare ca formaţiune politică, ci s-au folosit de o metodă pe care, probabil, o vor reedita. (...) Fenomenul Piteşti-Gherla nu este numai unul ieşit din comun ci, din punctul meu de vedere, este un fenomen mistic, pentru că acolo lupta s-a dat între cei ce-L slujeau pe Dumnezeu şi cei posedaţi de duhurile satanei. (...)* ***<u>Comunismul nu este decât prezența satanei pe pământ</u>.*** *Comuniştii au făcut din ideologia lor o religie, care în opoziţie cu cea creştină, este religia urii, a minciunii şi a crimei, ridicate la rangul de* <<*virtuţi*>>*; şi nu se răspândeşte decât prin minciună, neîncredere, teroare şi frică. (...)* ***În comunism, vrei nu vrei, trebuie să spui şi să faci numai ceea ce ţi se ordonă. Nu trebuie să gândeşti, nu trebuie să judeci, voinţa şi libertatea nu mai există. Iar, dacă nu, pentru consolidarea puterii sunt închisori, gulaguri, lagăre, canale, deportări, domicilii obligatorii şi degradarea, siluirea conştiinţei, pierderea demnităţii umane, robotizarea şi dirijarea tuturor acţiunilor. Aşa s-a făcut comunismul dumnezeu.***'' (Dumitru Bordeianu, vol. Mărturisiri din mlaştina disperării, Ed. Scara, Bucureşti, 2001, pp.5-14).

Observăm desigur că reeducarea de astăzi nu mai îmbracă formele violente din trecut dar că ea există! Este omniprezentă prin controlul şi dirijarea programelor publice de învăţământ, prin manipularea mediatică (propaganda concepţiilor şi teoriilor consumiste, materialiste, evoluţioniste, libertinajului, drogurilor, exacerbarea toleranţei şi drepturilor omului, propaganda în favoarea avortului etc.; prezentate drept cuceriri ale civilizaţiei moderne şi progresiste!).

Omenirea a regresat practic spiritual începând cu mult lăudata epocă a Renaşterii, când a început să fie proslăvit în locul lui Dumnezeu omul. Încât **s-a ajuns astăzi la un proces perfid de robotizare în masă, adică de dezumanizare, prin care omul devine programabil şi dirijabil de către alt om, prin care i se anulează omului personalitatea, voinţa, libertatea şi sentimentele**. Ca şi reeducarea, robotizarea este în mod evident parte a unui vast proiect diabolic îndreptat împotriva omului de către

urâtorul de veacuri şi milenii a acestuia, diavolul.

Mă număr printre acei români, care consideră atât **morala**, cât şi **educaţia**, **domenii de importanţă vitală pentru supravieţuirea noastră şi pentru existenţa oricărei naţiuni de pe pământ**. Acestea sunt astăzi, după părerea mea, în cea mai grea suferinţă, antrenând în degringoladă întreaga societate. E firesc să ne punem atunci unele întrebări. Cine provoacă în mod deliberat decăderea lor şi îndeosebi a moralei creştine? Cine urăşte atât de mult valorile noastre? De ce suntem şi «trebuie» să fim supuşi unui proces de îndobitocire sau de spălare a creierului, deşi comunismul - se spune - că s-a prăbuşit? Cui folosesc într-adevăr toate acestea?…

În fond, globalizarea nu este altceva decât o nouă formă de internaţionalism şi de colonialism corporatist, un tip de capitalism imperialist şi un extremism deghizat în rolul de pacificator.

Globalizarea nu reprezintă - aşa cum se spune - o etapă a unui proces istoric firesc din evoluţia omenirii, un fenomen de ''modernizare'', un aşa-zis spaţiu intercultural şi multicultural, între religii, ori între naţiuni, sau între civilizaţii. Nu este nici rezultanta ştiinţei şi tehnologiei, care astăzi ne unesc mai mult ca oricând într-un timp foarte scurt, dar în mod indirect. Ea este altceva. Este vorba de o nouă himeră sau utopie, utilizată în mod diabolic pentru a ne forţa să trăim într-o lume atee sau imorală, izolaţi unii de alţii în fapt şi să acceptăm necondiţionat manipularea şi sclavia modernă. Arhitecţii acestei noi lumi, a Noii Ordini Mondiale, au lansat deja (mai ales prin mişcarea New Age sau Noua Eră) directivele «naţiunii universale» şi ale guvernului mondial «al păcii». Adepţii masoneriei pun astăzi la cale dominaţia absolută a lumii întregi şi a fiecărui individ în parte, ca într-un sinistru joc de şah, în care aproape toţi oamenii nu sunt decât simpli pioni de sacrificiu.

Nu întâmplător ne sunt devalorizate tradiţiile şi culturile naţionale, iar în locul lor ne sunt inoculate anumite opţiuni precum pragmatismul, oportunismul, carierismul şi materialismul societăţii de consum. Cultura nouă, de tip Coca-cola sau McDonald's, cultivă şi ea un gen de ''supraom'' - *homo globalis* -, sau individul:

- **apatrid (deznaţionalizat sau separat complet de ţara lui natală şi devenit apoi cosmopolit sau cetăţean al «naţiunii universale»…);**
- **depersonalizat (adică devenit aproape identic cu oricare altul, şters, lipsit de iniţiativă, conformist);**
- **obedient sau sclav (supus întrutotul celor care-i furnizează confortul său (inclusiv creditele „avantajoase'' şi mijloacele de existenţă);**
- **desacralizat (înstrăinat de Dumnezeu, ateu sau liber-cugetător, sau de ce nu, chiar mason, sau mason de „grad superior'' – închinător pe faţă lui Lucifer);**
- **consumerist (fidel şi supus necondiţionat „spiritului de consum'' inoculat de cei care îşi permit să-i creeze «nevoile»);**
- **însingurat (deşi trăieşte printre mulţi oameni şi ''comunică'' destul de mult cu ei).**

Chiar şi numai aceste şase trăsături de bază enumerate aici, ne pot trimite cu gândul la simbolistica masonică.

Se impune astăzi, mai mult ca oricând, solidaritatea intelectualilor, care să coaguleze în jurul lor cât mai mulţi oameni responsabili şi cu simţ civic, care să spună deschis adevărul pe care au izbutit să-l cunoască (cu voia şi ajutorul lui Dumnezeu, chiar dacă nu recunosc acest lucru întotdeauna). E timpul ca oamenii să se trezească din strania somnolenţă colectivă în care au fost aduşi şi din somnul raţiunii (care naşte într-adevăr monştri). E timpul să ne apărăm cu hotărâre şi cu orice preţ toate valorile înaintaşilor noştri (măcar pentru strădaniile şi sacrificiile lor), valori eterne şi universale, atât spirituale cât şi naţionale. **E TIMPUL TREZIRII SPIRITUALE A OMULUI ŞI A NAŢIUNILOR DIN ÎNTREAGA LUME.**

Ceea ce propunem noi tinerilor de astăzi şi profesorilor, este păstrarea şi valorificarea spiritualității, culturii și tradiţiilor noastre creştine şi naţionale.

Îi sfătuiesc pe tineri să cerceteze mereu dar să aibă şi o credinţă vie şi statornică în Dumnezeu. Apoi, să încerce să-şi dezvolte un simţ al obiectivității. Cercetând vieţile sfinţilor şi operele care pun accentul pe valorile morale, îşi vor întări simţul moral. Cercetând faptele înaintaşilor noştri, vor ajunge să aibă un anume simţ istoric şi vor descoperi că **istoria e un nesecat izvor de înțelepciune dar şi de optimism faţă de viitorul ţării noastre**. În acest fel ne putem păstra identitatea de români.

Apoi, cred că avem nevoie mai ales de capodoperele literaturii universale dar şi româneşti, mai cu seamă din domeniul dramaturgiei. Multe dintre ele cultivă bunele moravuri şi deprinderi în gândire. De asemenea, şi alte arte ne pot îmbogăţi prin valoarea lor sufleteşte pentru totdeauna.

Recomand tinerilor cu căldură, pe lângă studiul religiei noastre ortodoxe şi trăirea acesteia, lectura Bibliei, Patericului, Vieţilor Sfinţilor, a cărţilor părinţilor Dumitru Stăniloae, Serafim Rose şi mulți alții…, lectura sau studiul operelor unor autori celebri, precum: Shakespeare, Ibsen, Molière, Schiller, Goethe, Tostoi, Dostoievski ş.a. Nu vom neglija nici operele lui Mihai Eminescu (mai ales scrierile politice şi manuscrisele sale comentate), Nichifor Crainic, Petre Ţuţea, Constantin Noica, Mircea Eliade (în chestiunile legate de naţionalism), Corneliu Zelea Codreanu, Mircea Vulcănescu, Emil Cioran (dar cu atenţie sporită, datorită stilului său nonconformist, negaţionist şi încifrat!; lucrarea mai apreciată fiind ,,Schimbarea la faţă a României'')...

Tragedia omului contemporan nu se datorează exclusiv televiziunii şi internetului. Ele nu sunt mijloace diabolice în sine. Sunt până la urmă tot creaţii inspirate de divinitate, încât orice comparaţie cu alte mijloace, de pildă cele militare de distrugere în masă, este exclusă. Ele trebuie utilizate însă cu mult discernământ şi cu măsură. Este bine să nu uităm că pot servi totuşi şi în alte scopuri, de exemplu ca arme politice şi ideologice ori ca mijloace de manipulare în masă, că fiecare individ neatent poate deveni o ţintă uşoară.

Iată şi ,,cele zece porunci ale societăţii de consum'', prezentate de scriitorul Matei Vişniec într-un număr recent din ,,România liberă'':

*,,1. Tu, fiule, **nu vei mai fi un cetăţean lucid**, ci un pasionat consumator.*

2. Îţi vei dori cu aviditate tot ce vezi în vitrine, pe panourile publicitare şi în casa aproapelui tău.

3. Pentru a intra în posesia a tot ce vezi vei munci cu disperare şi vei avea ca principal ţel să câştigi cât mai mulţi bani.

4. Nu vei fi fericit decât atunci când vei consuma mai mult decât aproapele tău şi când cei din jur vor vedea cât de mult consumi.

5. Modelul tău de viaţă va fi dictat de ceea ce vei vedea la televizor.

6. Eroii tăi vor fi vedetele la modă, cu ei te vei identifica şi ca ei vei dori să fii.

7. Dar mai mult decât orice, modelul tău va fi societatea de consum americană. Ca un american, îţi vei dori să consumi de patru ori mai multă energie decât ceilalţi oameni de pe planetă, şi vei arunca zilnic două kilograme şi jumătate de deşeuri la gunoi, adică de cinci ori mai mult decât ceilalţi oameni de pe planetă.

8. Fascinat cum vei fi de societatea americană, nu vei gândi niciodată cu creierul tău şi nu te vei gândi în nici un caz la viitor.

9. Nu vei avea alt Dumnezeu decât bucuria de a fi recunoscut ca un mare producător de gunoaie, de gaze poluante şi de deşeuri toxice.

10. Iar când planeta pe care ai trăit îşi va da duhul stoarsă de vlagă şi devenită o pubelă cosmică, vei muri cu zâmbetul pe buze, împăcat cu tine însuţi, ca un consumator care şi-a făcut datoria."

„… <u>răul nu poate fi îndreptat din lume din pricină că nici un om nu are grijă de copii, nimeni nu le vorbeşte despre feciorie, nimeni nu le spune despre curăţia trupească şi sufletească, nimeni nu-i învaţă să dispreţuiască averile şi măririle, nimeni nu le vorbeşte despre poruncile vestite în Scripturi</u>”

Sfântul Ioan Gură de Aur

„Educaţia creştinească şi morală a copilului, astăzi, nu o mai poate oferi decât familia şi doar dacă [aceasta] este sănătoasă duhovniceşte. <u>Instituţiile de învăţământ, din păcate, s-au transformat în factori anticreştini de modelare a copilului. Te învaţă să fii în pas cu ştiinţa raţionalistă atee şi cu lumea păcătoasă</u> şi justifică cele mai urâte păcate, despre care este şi ruşine a vorbi. Şcolile, până şi grădiniţa, au un scop satanic, de a te dezgoli de ruşine şi a te abate de la linia creştină – nu cumva să ajungi duminica la Biserică, îţi găsesc ei de lucru; şcoala primară nu mai are valoarea de altădată, de dinainte de comunism…’’

Părintele Iustin Pârvu

A FOST MASON ALEXANDRU IOAN CUZA?

Radu Iacoboaie, 18 februarie 2014

Mărturisesc că în urma lecturii atente asupra unor materiale de pe internet am fost curios să descopăr adevărul. Într-un articol mai vechi, îmi exprimasem admirația față de domnitorul Alexandru Ioan Cuza, fiind convins că masoneria a distrus viața unui om nevinovat și virtuos. Am tras această concluzie în mod greșit, fiind încredințat că tot ce a făcut el, toate reformele sale au fost numai spre binele poporului român. Am fost convins că a luptat împotriva corupției fanariote și împotriva masoneriei.

În istoria noastră, domnitorul Unirii - cum a mai fost numit, ocupă după cum bine știm un loc reprezentativ, în sensul că a pătruns adânc în conștiința colectivă românească, fiind considerat de mulți fondatorul statului modern România, al cărui prim conducător a și fost, începând cu anul 1862. Nimeni nu poate să îi conteste argumentat rolul de reformator al statului, creator al unor instituții importante ale statului (majoritatea după model francez). Nici masoneria, mai ales când încearcă să-l glorifice pe regele Carol I în detrimentul său.

În timpul lui Cuza s-a făcut separarea puterilor în stat; s-au promulgat legea agrară, legea electorală, legea rurală, legea fiscală, Codul civil, Codul penal, Codul comercial; s-a înfiinţat şi modernizat prima armată a României (care ulterior a obţinut independenţa de stat sub Carol I); s-a înfiinţat serviciul statistic şi Casa de Consemnaţiuni (actualul CEC); s-a stabilit învăţământul ca obligatoriu pentru toţi; s-a sprijinit înfiinţarea unor importante instituţii de cultură şi educaţie naţională (Muzeul de antichităţi din Bucureşti, Conservatorul de muzică de la Iaşi, Şcoala de arte frumoase de la Bucureşti, prima instituţie deînvăţământ superior - Universitatea de la Iaşi care îi poartă şi azi numele, mai târziu, Universitatea din Bucureşti, Arhivele statului etc.).

El a impus la noi pentru prima dată denumirea de ,,român'' şi ,,România'', a impus grafia latină şi nu slavonă. Pentru prima oară românii s-au simţit solidari prin apartenenţa lor la o singură patrie sau ţară, prin patriotism (care nu era demonetizat ca astăzi).

Domnitorul Cuza a fost conştient de tranziţia domniei şi tocmai de aceea a accelerat reformele, ,,având visul de a rămâne în istorie''. A fost mason liberal moderat, un om înzestrat cu ,,geniul moderaţiei'', care a realizat un echilibru între forţele politice într-o perioadă foarte dificilă, când echilibrul dintre marile imperii vecine era unul foarte fragil.

Încercăm prin această modestă cercetare a domniei lui Cuza și în special a detronării sale, a descifra însă cu adevărat personalitatea sa și a vedea dacă unele dintre reformele sale au fost cu adevărat benefice pentru poporul român. Încercăm a înțelege cine a fost cu adevărat Alexandru Ioan Cuza, care a domnit 7 ani iar alți 7 ani și i-a petrecut în pribegie, departe de țara natală.

Studiind atent istoriografia comunistă care l-a mitizat excesiv, manualele de istorie dinainte de 1989 și după, literatura de specialitate, mass media, poziția Patriarhiei B.O.R., site-urile de pe internet, observăm că sunt în general favorabile domnitorului A. I. Cuza.

Cercetând însă mai aprofundat istoria acelor ani, faptele ca atare, biografia domnitorului și ținând seama de faptul important, că regimul lui Ceaușescu (naționalist până la un punct) s-a folosit din plin de modelul Cuza pentru propaganda comunistă (un model de cinste, dreptate și patriotism), tipul conducătorului apropiat de mase (adică de țărani pe atunci), care se deghiza uneori și mergea personal pentru a lua pulsul societății românești, care de fapt urmărea în final a-l impune pe Ceaușescu ca un nou reformator de seamă al statului român (erou în galeria eroilor neamului românesc!), ajungem să înțelegem că, de fapt **meritele lui Alexandru Ioan Cuza au fost exagerate cu bună știință**.

Nicolae Ceaușescu însuși se visa un mare reformator al societății românești, asemenea lui Cuza, pentru a conduce poporul spre comunism, adică spre „cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației”. Unii cercetători au arătat deja că și Ceaușescu a intrat în conflict cu masoneria (deși activase în loja Propaganda Due), refuzând înrobirea economică către FMI, care l-a somat apoi să achite înainte de vreme datoriile restante.

Să mai reținem faptul că și Cuza și Ceaușescu au avut un sfârșit tragic tocmai datorită poziționării lor față de masonerie. În ambele cazuri, au fost trădați și părăsiți de către cei apropiați, detronați prin forță și lăsați pe mâna celor care au organizat lovitura de stat. Asta însă nu le spală nicidecum păcatele. Oricum, credem că și-au primit parțial plata.

Pe noi ne interesează mai mult faptele ca atare, pentru a avea o viziune critică, apropiată de realitate. Nu judecăm pe nimeni. Credem că A. C. Cuza a fost inițial mason. Nu știm însă, dacă mai târziu s-a căit, dacă și-a mântuit sufletul. Se pare că nu...

În decembrie 1863 s-a adoptat legea secularizării averilor mănăstirești. În fapt, s-a produs **naționalizarea lor**, care i-a inspirat pe comuniștii de mai târziu. Au fost trecute în proprietatea statului pământurile, vitele, stupii și alte bunuri mobile ale mănăstirlor. Deși inițial era vorba doar de cazul mănăstilor închinate (ale căror venituri parțial ajungeau sub titlu de donație în virtutea unor donații și legi întocmite de foști domnitori români ortodocși către Sfântul Munte Athos, Patriarhiei Constantinopolului și Ierusalimului, căci pe atunci mitropoliile noastre aparțineau ierarhic acesteia), au fost confiscate și pământurile celorlalte mănăstiri, schituri și biserici (însumând după unele surse circa 25% din pământul arabil și forestier al țării), pentru a se face în vara anului următor împroprietărirea țăranilor (400 000 de familii sau 3 milioane de clăcași, conform altor surse).

În aplicarea legii de mai sus s-au făcut multe abuzuri, s-au desființat unele schituri, au fost alungați mulți călugări, unele mănăstiri au devenit parohii, cu biserici de mir. Ne putem întreba însă, de ce nu s-a făcut această reformă agrară luându-se pământuri de la marii moșieri, care aveau proprietăți latifundiare întinse.

Cităm în acest sens: ***„Alt fapt arbitrar îl săvârşi guvernul în 1859, luând averile bisericeşti ale mânăstirilor Neamţul, Secul, Agapia, Adam şi Verona, <u>sub pretext de administraţie rea</u>, trecându-le sub administrarea Ministerului de Culte, ca şi pe celelalte averi mânăstireşti. Atunci se luară tipografiile din Mânăstirea Neamţul, se desfiinţară fabricile mânăstireşti, se vândură la iarmaroc vitele, stupii şi toate averile mobile ale mânăstirilor***, *oprindu-se numai ceea ce era de absolută necesitate pentru soborul mânăstiresc. În schimb se făcură mânăstirilor state, în marginile strictului necesar şi se trecură la buget.* ***Astfel aceste mânăstiri începură a trăi în mizerie, din cauza sumelor bugetare ridicole şi neînsemnate.*** *Mitropolitul Sofronie Miclescu, care protestă în 1859 demn, dar energic, în contra actului arbitrar al guvernului privitor la vătămarea drepturilor bisericeşti prin confiscarea averilor mânăstireşti, fără a se da garanţii suficiente a fost în fine depus, în noiembrie 1860.*

Se luară apoi măsuri restrictive împotriva mânăstirilor şi călugărilor, iar mânăstirile Doljeşti, lângă Roman, Zagovia din Iaşi şi 31 de schituri au fost desfiinţate, bisericile lor fiind prefăcute în biserici de mir. Aceste măsuri restrictive se luară atât în Moldova cât şi în Ţara Românească. În Ţara Românească multe mânăstiri şi schituri au fost transformate în închisori, ospicii etc. *[...] Apoi* ***<u>prin legea de secularizare a averilor mânăstireşti din 13 Decembrie 1863, au fost declarate ca averi ale statului toate averile mânăstireşti din România</u>***. *[...]* ***Prin «legea comunală» din anul 1864 se luară actele stării civile din mâna clerului, cum fusese până atunci, şi încredinţară purtarea lor primarilor care purtară de acum şi titlul de «ofiţeri ai stării civile»*** *[...]*

Tot în timpul domniei lui Cuza-Vodă se luară şi unele măsuri privitoare la alte confesiuni, care erau cu mult mai favorabile decât cele luate faţă de Biserica Ortodoxă. ***Îndeosebi a fost protejată***

Biserica romano-catolică. Astfel romano-catolicilor li se acordă favorul de subvenţionare a bisericilor lor şi asigurarea de susţinere a clerului lor. Pentru cultivarea clericilor romano-catolici se înfiinţă la Iaşi, în anul 1864, un Seminar susţinut de Stat, cu patru clase, cu tendinţa de a se completa la şapte clase. *Tot acum se permise călugăriţelor romano-catolice de a înfiinţa la Iaşi un pensionat de fete, în care erau primite şi copile ortodoxe, fiice de Români, care apoi ieşeau de acolo cu sufletul catolicizat şi înstrăinat. Această favorizare mare a catolicismului papal din partea guvernului român se datoreşte influenţei mari, pe care a avut-o asupra lui Cuza-Vodă, Franţa, precum şi marei treceri, de care se bucura la guvernul român consulul francez aici*" (Dr. S. Reli, Curs de Istoria Bisericii Române).

Apoi, s-a mers până acolo încât au intervenit până și în organizarea acestor obști sau rânduieli monahale: *„Spre sfîrşitul anului 1864, Vodă Cuza a promulgat* ***Decretul organic pentru regularea schimei monahiceşti****. Acolo se preciza că, pentru a fi călugărit, un bărbat trebuia să dea dovadă de «pietate şi vocaţiune monahală, prin ispitirea religioasă canonică», să fie în vîrstă de minimum 60 de ani, sau «deşi mai june, invalid, om incurabil», şi să «renunţe la pensiunea ce ar avea de la Stat». Deosebit de acestea, pentru femei se mai cerea «să nu fie măritată» şi să fie în vîrstă de «minimum 50 de ani»*" (PREOT NICOLAE ŞERBĂNESCU, Aniversări-comemorări, 150 de ani de la naşterea lui Alexandru Ioan Cuza: 1820, 20 martie, 1970)

Secularizarea pământurilor mănăstirești s-a făcut așadar pentru a servi împroprietăririi țăranilor. Reforma agrară din 1864 (dorită de masonerie) care a urmat, înfăptuită cu ajutorul lui Mihail Kogălniceanu, a lovit astfel în ortodoxia românească. Pe de o parte, a făcut ca bisericile și mănăstirile să-și piardă autonomia și mijloacele de subzistență necesare traiului și întreținerii acestora, dar și cele necesare operei lor caritabile (spitale, azile etc.). S-a pus chiar și un impozit de 10%. Pe de altă parte, a sporit popularitatea domnitorului. Iar masoneria română și Marele Orient (din Franța) desigur urmăreau desființarea orânduirii feudale și creștinismului.

Astfel s-a redus în mod substanțial și aportul sau implicarea Bisericii în viața societății. Întocmirea actelor civile a revenit primarilor. S-a organizat învățământul de stat. Preoții au devenit simpli slujbași ai statului laicizat (secularizat), depinzând în mod direct de acesta, pentru că salariul lor în proporție de 60% era asigurat de acum încolo de către stat, drept despăgubire!... Mai puteau oare să facă cu adevărat misiune, să se implice social și politic,când exista teama de represalii din partea statului? Mai amintim faptul, că Statul se angaja de asemenea să ajute la sprijinirea învățământului teologic, la restaurarea și întreținerea lăcașurilor de cult. Dar, de unde atâtea resurse într-un stat, care avea deja de suportat atâtea cheltuieli pentru modernizarea sa?...

Așadar, modernizarea României a însemnat totodată despărțirea Statului de Biserică, laicizarea statului precum în Franța, luată drept model. Acestea sunt faptele! Acesta este adevărul, mai puțin cunoscut opiniei publice. Chiar dacă domnitorul Cuza s-a dezis de masonerie pentru că era patriot (cum a fost de altfel și Mareșalul Ion Antonescu, parțial și Nicolae Ceaușescu), consecințele acțiunilor sale îndreptate împotriva Bisericii Ortodoxe nu au fost înlăturate nicidecum până astăzi!...

O altă greșeală, de astă dată politică, a fost dizolvarea de urgență a Parlamentului care se opunea legii agrare. Astfel, împotriva domnitorului s-au coalizat conservatorii și liberalii radicali (nucleul monstruoasei coaliții, cum a mai fost denumită), împreună cu politicienii antiunioniști. Măsura era pentru aceștia o dovadă clară de despotism, chiar de dictatură.

Deși unii masoni îl revendică de partea lor pe Domnitorul Alexandru Ioan Cuza, acesta intrase în conflict cu masoneria. Unele surse pomenesc de faptul că a ordonat incendierea templului (lojei) „Înțelepții din Heliopolis", unde se grupaseră opozanții săi, ceea ce nu recunosc însă masonii. *„Potrivit istoricului Alex Mihai Stoenescu, componenţa lojii* ***Înţelepţii din Heliopolis****,*

care aduna lideri liberali radicali şi moderaţi şi lideri conservatori, precum şi cei mai importanţi bancheri evrei implicaţi în finanţarea dezvoltării economice a tânărului stat, Hilel Monoah, Sabatay Halfon şi Jacques Cohen, ar fi reprezentat nucleul de influenţă al montruoasei coaliţii."

(http://antimasonic.blogspot.com/2009/10/dezvoltarea-masoneriei-in-romania.html)

Între domnitor și masoneria ostilă, hotărâtă a aduce un prinț străin (pe baza unor hotărâri luate de divanele ad-hoc din 1857) s-a declanșat un război surd, dar de amploare. Masonii anticuziști (în special I**. C. Brătianu, C. A. Rosetti, Ion Ghica, Nicolae Golescu**) au început a căuta în Franța și țările vecine un prinț, pentru a-și atinge scopurile, pentru extinderea corupției și averilor lor. În țară, au lansat zvonuri că domnitorul Cuza ar încerca să aducă pe tron un principe rus (știindu-se aversiunea față de rușii care ne-au cotropit, ne-au luat Basarabia).

S-a speculat la maximum slăbiciunile, imoralitatea sa, privind femeile și jocurile de noroc. S-au strecurat astfel și în anturajul domnitorului. L-au cumpărat pe bani grei pe **C. Liebrecht**, fostul șef de cazinou de la Galați, ajuns director general al Poștelor, unul dintre apropiații lui Alexandru Ioan Cuza. Acesta l-a denigrat pe Mihail Kogălniceanu, producând ruptura gravă dintre ei. Tot prin el o cunoscuse pe **Maria Obrenovici**, văduva prințului sârb cu același nume, amantă cu care Cuza avea deja doi copii (știm că erau înfiați, doamna Elena, soția lui neputând a avea copii), care apoi nu a mai rămas mult timp la București, plecând în Germania și ajungând chiar în anturajul împărătesei Augusta, soția Kaiserului Wilhem I.

Cum tratăm faptul grav că primul ministru conservator (mare moșier, care se opunea reformei agrare) Catargiu a fost asasinat în timpul mandatului și ancheta poliției a fost îngropată de Cuza, iar prefectul poliției care s-a ocupat de caz a fost promovat de domnitor? Îl tratăm de așa manieră încât copiii României nu știu că viața politică a României moderne a debutat cu un asasinat de prim ministru și o lovitură de stat a domnitorului.

Domnitorul era cartofor (jucător de cărți - n.a.) - și ce dacă? ar zice unii. Ei bine, creditorii lui Cuza nu l-au slăbit și l-au forțat să îi numească în funcții și să le dea contracte grase cu statul.

Librecht, unul din creditorii lui Cuza - a cerut și a fost numit șeful Poștelor (ce mare functie e asta, ați zice?). Ei bine, acest Librecht avea acces la toate telegramele importante care se expediau prin telegraf de la București - a fost un fel de Securitate **avant la lettre*****, căci a folosit informațiile confidențiale din telegrame în interesul său.***

Iată un portret mai apropiat de realitate al domnitorului Unirii. Câți copii îl știu?

(Postat de: Anonymous, 24 Ianuarie 2012)

O parte din aceste măsuri au nemulţumit moşierimea, ducând la apariţia primelor forme ale conspiraţiei. Încep să urzească din umbră două mari reţele ale protestatarilor.

1. ***Mişcarea separatistă dorea anularea Unirii Moldovei cu Ţara Românească şi revenirea la vechile lor privilegii.*** *Exponenţii acestei mişcări erau Panait Balş, Constantin Şuţu şi alții, unii chiar rude cu Elena Cuza, soția domnitorului. După arestarea acestora, din documentele găsite se putea constata că* ***Şuţu*** *urma să fie numit de turci domn al Ţării Româneşti în urma scindării de Moldova. La rândul său, Barbu Ştirbei era în program să revină la guvernare.*

2. ***Reţeaua complotiştilor avea ca scop să-l determine pe Cuza să abdice şi să-l expedieze în exil, mai ales că acesta avea intenţia să desfiinţeze Masoneria din care făcea şi el parte.*** *Conjuraţii nu erau alţii decât cei pe care domnitorul îi amnistiase anterior pentru fapte de acelaşi fel: Ion C. Brătianu, C.A. Rosetti, Eugeniu Carada, Nicolae Golescu şi alţii. Ziarul clandestin Clopotul, condus de Eugeniu Carada, îndemna lumea la revoltă, nesupunere şi asasinat, campania sa ducând la demisia guvernului Creţulescu. Cuza a respins această demisie înlocuind, total dezinformat, tocmai miniştrii ce-i rămăseseră fideli.*

Pe de altă parte, factorii principali ce trebuiau să gestioneze bine situaţia erau deconectaţi de realitate. *Alexandru Beldiman, prefectul Politiei, şi colonelul Zefcari, comandantul Comenduirii Bucureşti,* ***au fost anihilaţi prin vicleşug, atenţia fiindu-le deturnată prin stratageme atent pregătite****. Colonelul Zefcari a fost atras la un joc de cărţi în casa lui C.A.Rosetti, unul dintre complotişti. La masa de joc, conform unui scenariu premeditat, colonelul câştiga mereu, fără să ştie că cei din jur căutau ca, prin acest succes iluzoriu, să-l ţină cât mai mult timp departe de gărzi. Domnitorul nu a fost avertizat că ceilalţi comandanţi trecuseră de partea celor ce doreau înlăturarea lui.*

În scopul realizării acestei strategii, pentru a-l compromite pe cel vizat, Constantin Catargi, unul dintre uzurpatori, a direcţionat-o pe Maria, fiica sa cea mare, să ajungă în patul domnitorului. *Era o văduvă tânără, frumoasă, ispititoare şi ambiţioasă. Domnitorul era mare amator de aventuri. Între cei doi începuse deja, cu mai mult timp în urmă, o fierbinte poveste de dragoste.*

Maria s-a născut la Iaşi în 1835. A fost căsătorită cu un general sârb, a devenit apoi soţia lui Efrem Milos Obrenovici, mort în 1860, cu care a avut un băiat, Milan, viitorul rege al Serbiei. Era mai tânără decât Elena Cuza cu 10 ani, mai frumoasă şi mult mai feminină. Dorea din tot sufletul să ia locul Elenei, motiv pentru care a întrebuinţat toate armele arsenalului feminin. (Postat de Horia, 2 iunie 2010: A. I. Cuza şi Maria Obrenovici...)

O altă greşeală este că, în urma demisiei guvernului Crețulescu (asaltat de atacurile ziarului Clopotul, condus de **Eugeniu Carada**), el a schimbat câțiva miniștri care îi erau fideli, înlocuindu-i cu alții, complotiști. Iar **colonelul Nicolae Haralambie** a fost atras tot printr-o femeie în cercul complotist, se pare prin doamna C., cu opțiuni puternic liberale.

Masoneria este cea care a dat lovitura de stat din 11 februarie 1866. Motivul invocat poate cel mai important este guvernarea autoritară, dictatura. Dar cum se face că tot ei l-au sprijinit să dizolve Parlamentul, care se opunea hotărât reformei agrare?

De ce a fost detronat Alexandru Ioan Cuza de către masonerie? A făcut prea multe reforme? Nu. Pentru că nu mai asculta docil față de directivele masonice. Dintr-un domnitor slab și oportunist, devenise autoritar și ostil „democrației liberale".

Masonii ar fi putut să-l ucidă așa cum au procedat credem cu Barbu Catargiu, primul ministru, unul din marii moșieri (conservator), pentru a-l discredita și acuza pe domnitor. Sau poate Cuza a ordonat acest lucru, ceea ce este însă mai puțin plauzibil.

Domnitorul român a fost sacrificat pentru jefuirea mai rapidă a statului român, prin aducerea în țară (pe ascuns) a unui prinț mason din Casa de Hohenzollern în persoana lui Carol I, de către masonii liberali radicali I. C. Brătianu și C. A. Rosetti. Spolierea tânărului stat român a început cu Camarila din jurul său, care exploatându-i slăbiciunea pentru jocurile de cărți și femei au obținut contracte cu statul, care i-au îmbogățit peste măsură. În timpul lui Carol al II-lea s-a atins apogeul corupției. Peste ani, observăm și marea corupție din timpul premierului mason Adrian Năstase.

În noaptea de 11 februarie 1866, Maria Obrenovici a fost pusă să-și joace rolul ei (tatăl ei era **Constantin Catargi**, unul dintre complotiști), lăsând ușa deschisă conspiratorilor, care au apărut în zorii zilei. Domnitorul, care abia adormise nu a mai putut riposta cu pistolul la tâmplă și șantajat probabil cu viața soției și copiilor adoptați, arestați și ei în alt apartament. A semnat sub amenințarea armelor pe spatele unui trădător abdicarea sa și a fost dus pe ascuns afară din Palat (soldaților din Gardă li s-a ordonat să stea cu spatele!) și în mare liniște (cu trăsură cu cai care aveau picioarele bandajate!) a fost excortat în exilul său forțat.

Domnitorul, deja se resemnase, convins că adversarii nu vor renunța niciodată la obiectivul de a aduce un principe din străinătate în locul său și dorise în acest fel, să prevină un război civil distrugător. A respins ulterior oferta generalilor săi loiali.

După abdicarea forțată, s-a format o locotenenţă domnească, formată din **Lascăr Catargiu** (unul din liderii Partidului Conservator creat mai târziu în 1880), generalul **Nicolae Golescu** (ajuns prim-ministru liberal în 1868) şi colonelul **Nicolae Haralambie**.

Interesant este faptul că după abdicare, în aceeași zi era trecut pe document noul principe, belgianul Filip de Flandra, despre care nu știm încă din ce motive, a refuzat oferta aceasta extrem de generoasă. Poate că s-a temut, că nu va fi deloc popular precum predecesorul său. Poate că nu avrut să renunțe la țara lui natală pentru o dinastie incertă.

Potrivit unei surse (Postată pe internet: Horia, 2 iunie 2010), „*Maria Obrenovici s-a sinucis la Dresda, în anul 1876*” și că „*există şi bănuiala că a fost asasinată pentru spionaj*”. Interesant este faptul, că mai târziu, în secolul XX, mai precis prin anii '30, aceeași stratagemă de corupere și spionaj va fi utilizată cu succes de către masonerie și față de regele Carol al II-lea, cu slăbiciune pentru femei ușoare, prin Elena Lupescu (născută Woolf, de origine evreică), care va intra chiar în rândurile acesteia (cu gradul 32).

E adevărat că poporul l-a iubit în general pe Cuza încă din vremea sa, i-a creat o aură legendară. Pilda cu „ocaua mică și ocaua mare” este relevantă în acest sens. Țăranii i-au fost recunoscători pentru că au fost scăpați de servituțile feudale. Nu însă și de sărăcie. Dar ei nu au înțeles cu ce preț s-a făcut reforma agrară și neavând și mijloacele cu care să-l lucreze au fost nevoiți a-l vinde la un preț mic sau a-l da în arendă obținând un câştig nesatisfăcător. Uitați-vă ce mult se aseamănă această situație cu cea de după 1989, când a început retrocedarea pământurilor colectivizate în timpul comunismului.

De asemenea, felul în care fost detronat de complotiști și escortat pe ascuns până la ieșirea din țară, felul în care a fost întâmpinat după moarte (de mii de oameni în Gara Ițcani din orașul Suceava, în Vereşti, Dolhasca, Liteni, până la moșia sa Ruginoasa), ne arată că era într-adevăr iubit, iubit nu numai de soldați. Acești români îl considerau de-al lor, se identificau într-un fel cu el, în contrast cu noul domn adus din străinătate, care avea doar misiunea continuării reformelor începute de Cuza. Masonii i-au organizat înmormântarea, i-au așezat alături simboluri masonice, pentru că îl vor revendica ca fiind tot de-al lor...

Cineva, sub protecția anonimatului, declara că domnul Cuza va rămâne veșnic în inimile românilor și că se încearcă terfelirea memoriei postume a acestuia ca și în cazul lui Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul. Lucrurile nu stau chiar așa.

Precizăm că Ștefan cel Mare a fost canonizat, trecut în rândul sfinților români și pe bună dreptate, pentru meritele sale deosebite în apărarea și sprijinirea ortodoxiei. Mihai Viteazul urmează se pare că va fi și el canonizat. Ei au făcut donații importante mănăstirilor din Sfântul Munte Athos, pentru ca monahii români și greci să se roage pentru poporul român. Iar domnitorul Cuza ce-a făcut cu ele? Le-a interzis cu desăvârșire...

Ce straniu și totodată coincidență în faptul că soția lui Cuza (din familie Elena Rosetti) poartă numele unuia dintre conspiratori! Iată ce ne spune însăşi Doamna Elena: „*În apropiere de Heidelberg trecând printr-un tunel (Mont-Cenis), Cuza răci și se îmbolnăvi. Și cum era puțin astmatic, pe dată ce sosirăm la hotel (Europa), vroii să-i fac tratamentul pe care-l știam eu. Dar prințul Obolenski, care se afla acolo, ne recomandă un medic, care după părerea mea, ignora sau se făcea că ignorează boala. Prescripțiile lui nu mi se păreau deloc eficace și eu îi spuneam lui Cuza să schimbăm doctorul, căci nu e bun de nimic. Îi aplicai șervete ude cu apă rece pe piept și pe ceafă. După puțin timp Cuza muri.*” (vol. Pe urmele lui Alexandru Ioan Cuza, Dan Bogdan și Viorel Știrbu, Ed. Sport-Turism, 1985, p.223)

Încă o observație, zic eu interesantă: Pe 24 ianuarie 1866 se organizase un bal la reședința familiei **Şuţu**, inclusă în cercul conspiratorilor (conform sursei: Maria Obrenovici, amanta care îl strivește pe marele Cuza, Historia.ro, Autor: Mircea Duţu), dar momentul loviturii de stat a fost amânat. Știm însă, că și Mihai Eminescu, marele nostru patriot român, a fost internat cu forța în casa doctorului

Gheorghe Șuțu, unde i s-au aplicat în mod criminal injecții cu mercur deși era sănătos... Masoneria lucrează și prin medici...

Citiți Protocoalele Înțelepților Sionului și vă veți convinge. Masonii erau îndemnați să-și determine copiii să devină medici, avocați, etc. Iar a ucide pe cel mai bun dintre creștini (numiți goimi, în traducere animale) era o îndatorire și nu era păcat...

Pe de altă parte, este de notorietate pentru publicistica lui Eminescu, **critica foarte dură la adresa liberalilor pe care îi numește „roșii”**. Caragiale va scrie şi el dur la adresa regelui Carol I, ,,uzurpatorul'' într-un fel al lui Cuza.

Astăzi, lui C. A. Rosetti i se face „publicitate'' în manuale de istorie (fondatorul ziarului Românul, devenit apoi ministru, deputat, primar al Capitalei și „unul din marii ziarişti ai epocii''). Adică, recompensăm un mason aparținând „monstruoasei coaliţii”? Și de ce oare există în orașele României atâtea străzi și școli, care poartă numele unor masoni notorii: I. C. Brătianu, C. A. Rosetti, Carol I, dar și Carol al II-lea, Armand Călinescu, I. G. Duca, Mihail Sadoveanu și mulți alții? Ne întrebăm atunci, nu cumva tocmai pentru a pătrunde mai adânc în memoria colectivă a poporului român, a-și satisface orgoliul și a-și aroga merite deosebite în progresul României?

Iar astăzi, Patriarhul ecumenist Daniel merită oare a-i aduce elogii domnului Cuza, doar pentru dobândirea autonomiei Mitropoliei Româneşti, adică autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române?

FRAȚI ORTODOCȘI, ROMÂNIA ESTE ÎNTR-ADEVĂR PE MARGINEA PRĂPASTIEI!

Dacă noi, românii, nu am conștientizat încă situația dramatică în care alunecă tot mai mult România, citiți vă rog cu atenție ce scrie în „*Ne vorbește părintele Justin*” (redau pe scurt, doar câteva mici fragmente din vol. II, Petru Vodă, 2013):

„Ar trebui să plângem, să ne căim. Suntem pe marginea prăpastiei în toată drama în care trăim, dar nu se mișcă nimic. (...) Cel mai mare rău la ora actuală nu-i nimic altceva decât indiferentismul care duce la adormire, la amorțire, la pieirea noastră sufletească. (...) Dacă nu facem investiții românești, dacă nu ne promovăm cultura și obiceiurile, riscăm să pierim ca neam. (...) Ne întrebăm de ce avem atâtea greutăți în viața noastră? Pentru că a rămas numai numele de român. Românul nostru s-a pierdut. (...)

În 1927-1930, evreii au fost expulzați din toate țările. Unde să se ducă? Și-au găsit la români refugiul. Și au început să facă comerț, că asta e afacere. N-ai văzut un evreu la târnăcop, la sapă sau la altă muncă obositoare. (...) Și până în zilele noastre noi mereu facem snopii și ei numără. (...) De aceea la noi prefectul e sectant, ministrul X e bozgor, secretarul e bulgar și așa ne dirijează străinii care n-au nicio legătură cu neamul nostru. Așa făcea și sistemul comunist. La conducere erau numai străini, că străinul n-are nici tangență cu bunătatea, cu dragostea, cu valorile ortodox-creștine. (...) Tipicul masoneriei nu se aplică la poporul român cu o cultură și spiritualitate atât de complexe și bogate. (...) Eu consider că acesta însuși e un semn că sfârșitul este aproape, prin faptul că nu mai avem proroci și apărători sfinți ai adevărului ortodox. Este o lipsă de povățuitori, predicatori care să spună poporului de la amvon ce are de făcut. (...)

Au mână liberă (ungurii extremiști - n.a.), pentru că mafia asta, care dirijează lumea, formează niște interese politice. Că doar lumea la ora actuală nu este condusă decât de guvernul unic mondial (nevăzut, neoficial încă - n.a.) și de acolo se dirijează toate guvernele statelor. Noi acuzăm pe păpușelele din guvernul nostru, dar ei, săracii, nu prea mai au în România (adevărații păpușari sunt la Bruxelles și New York - n.a.) (...) Dar la cât au vândut politicienii noștri străinilor, românii sunt oricum iobagi în pământul țării lor, numai că nu este declarată oficial această realitate (pentru a nu isca revolta românilor - n.a.) (...)

Erau multe manevre străine (în perioada interbelică - n.a.), ce introduceau la noi în țară corupția, în special rușii și evreii, care stăpâneau presa, învățământul și comerțul. Legionarii nu au avut nimic cu poporul evreu în sine. Ba chiar erau mulți evrei simpatizanți ai Mișcării, iar Radu Gyr însuși a înființat Teatrul evreiesc. Însă s-au ridicat împotriva lor (împotriva oligarhiei evreiești masonice - n.a.) atunci când atentau asupra teritoriului nostru românesc. (...) Bineînțeles că cei care au învins (comuniștii, mare parte dintre ei fiind chiar evrei - n.a.) au scris istoria și au scris-o cum le-a plăcut, transformându-i pe legionari în niște teroriști, naziști, antisemiți. Ei vin acum cu holocaustul lor, cum că românii i-au maltratat și i-au dus în lagăre; dimpotrivă noi i-am protejat pe evrei. Antonescu avea ordin de la germani să îi aresteze pe evrei și să-i închidă în lagărul din Transnistria. Antonescu ce a făcut? Nu a arestat niciun evreu. (...) Este cunoscut faptul că era o relație amicală între Codreanu și rabinul șef din România, care a fost foarte impresionat de personalitatea Căpitanului, și se întrețineau în discuții. (...)

Poate renaște ceva în neamul nostru numai dacă va mai slăbi și puterea masonică. Această putere manevrează totul, subjugă și descompune ființa omului și a neamurilor. (...) Și chiar dacă suntem în Uniunea Europeană, asta nu înseamnă că eu trebuie să execut tot ce mi se cere acolo, asta nu înseamnă că pe mine mă dizolvi ca națiune și nu mai am voie să îmi spun punctul de vedere. (...) Noi nu trebuie să

facem parte din această Uniune Europeană, ce se vrea o nouă Uniune Sovietică. (...)

***Pentru că în fond ce este patriotismul? Patriotismul este dragostea și respectul față de înaintașii noștri, voievozi, eroi și martiri care și-au dat viața pentru a ne oferi nouă o Românie puternică. (...) Vor veni vremuri grele, dar asta nu înseamnă că noi trebuie să rămânem la starea aceasta, să ne preocupe vremurile grele. Noi trebuie să muncim, să ne rugăm, să ne găsim în planul lui Dumnezeu, mântuiți în orice moment. (...) Această criză este lansată ca să se poată preocupa omul de cele materiale. El este, în sfârșit, preocupat de o problemă care e secundară cu totul. Dar ca să-l poți sustrage de acolo, e nevoie ca și noi să mai întindem o mână. Să ne iubim unii pe alții și să ne ajutăm, să ne rugăm împreună, unii pentru alții și să avem același plai înspre Împărăția lui Dumnezeu. (...) Vă doresc să puteți duce mai departe cuvântul acesta românesc să se poată folosi și cei ce ascultă și să ne găsim cu toții dincolo. (...) Puneți-vă puțin în rânduială sufletească, mergeți la părintele să vă spuneți păsurile sufletești, găsiți un duhovnic bun. Așa cum căutați un doctor bun prin Franța, prin Canada să vă facă bine, așa să căutați și unul sufletesc ca să vă puteți salva viața sufletească. Amin*”**

Așadar, ne dăm seama o dată în plus, că în România nu a existat un holocaust al evreilor. Sfântul părinte Iustin Pârvu nu minte! Dar un Holocaust al poporului român sub comunism cu siguranță a existat! Avem nenumărate dovezi despre crimele comunismului.

Ați auzit poate și de pretențiile evreilor sioniști, care ne pretind în numele populației evreiești exterminate în România, între 9 și 50 de miliarde de euro, ca despăgubiri morale? Neexistând acest holocaust în țara noastră, înțelegem acum că este vorba în sine de un șantaj, pentru a-i obliga pe guvernanții noștri să înstrăineze evreilor pe gratis sau contra cost bunuri mobile și mai ales imobile din trupul României. Știți câți evrei afirmă ei că au murit la noi? Circa 400.000-800.000, deși nu s-a descoperit nicio groapă comună, nici măcar vreo dovadă în acest sens. În plus, guvernatorul Transnistriei, unde au fost deportați câteva mii de evrei, care au sabotat frontul, care au pactizat cu sovieticii împotriva noastră, a fost singurul care nu fost linșat de popor după război.

Auzim că, cererea României la Bruxelles privind limitarea vânzării de pământ cetățenilor străini la 100 de hectare a fost respinsă ca discriminatorie și injustă. Dar, de ce trebuia oare să cerem noi un asemenea aviz, care este în mod clar un amestec în treburile statului român? Pentru că prevalează legile UE asupra legislației naționale? Este întrebarea legitimă pe care ar trebui să și-o pună fiecare român din țara noastră.

Ceea ce nu s-a reușit până la capăt în timpul lui Mihai Eminescu și mai târziu, în timpul lui Corneliu Zelea Codreanu, se va împlini oare astăzi? Dacă noi vom sta muți și nepăsători, pietrele vor striga...

Mai spune părintele în altă lucrare: „*A fi liber nu înseamnă trândăveală și uitare de sine, înseamnă împlinirea destinului tău de om. Libertatea nu înseamnă să fac ceea ce vreau, căci, de multe ori, făcând ceea ce vrem, facem voia diavolului. Libertatea se cunoaște în discernământul omului, în capacitatea lui de a alege între bine și rău. Omul trebuie să conștientizeze faptul că numai în adevăr poate trăi liber, că în lumea aceasta este și multă amăgire, de care el trebuie să se ferească. Asta n-au înțeles comuniștii: că sufletul pe cruce câștigă adevărata libertate, că toate metodele lor de tortură, toate metodele de reeducare psihică au făcut mai mulți sfinți decât robi, au sfințit pământul țării cu sânge de mucenici*”.

CINE SUNT CEI CARE AU COMANDAT ASASINAREA UNOR MARI PERSONALITĂȚI ROMÂNEȘTI?

Un alt volum, care poate nu întâmplător mi-a picat recent în mână este „*Marele manipulator și asasinarea lui Culianu, Ceaușescu, Iorga*", scrisă de dl. profesor Ion Coja și apărut la Editura Națiunea în 2012. Este un volum care cuprinde multe pagini, pe care personal nu am avut ocazia să-l citesc mai devreme. Dar, credem că este mai bine mai târziu, decât niciodată...

Deși în aceste interviuri consemnate, nu se face referire în mod explicit la evreii sioniști și francmasoni, toate datele converg către aceștia, stăpâni ai finanțelor mondiale. De altfel, nu putem înțelege cu adevărat realitatea din jur, ceea ce se întâmplă în România și în lume, dacă nu ne străduim puțin să dezlegăm „chestiunea evreiască", planurile evreilor sioniști de dominație absolută asupra omenirii.

Se pare că masoneria, indiferent de ramură (comunistă sau capitalistă) a recurs la asasinate, atunci când nu avea altă soluție sau epuizase toate mijloacele de reducere la tăcere a celor care le încurcau planurile.

Despre Nicolae Ceaușescu și Nicolae Iorga am auzit fiecare dintre noi cu siguranță. Știm cine au fost. Cât despre Ioan Petru Culianu, acesta fusese un tânăr român de mare perspectivă, om de știință, cercetător al culturii universale, orientalist, bizantinolog, istoric al religiilor și românismului, care la numai 32 de ani avea trei cărți scrise și circa 100 de articole publicate. A fost asasinat în anul 1991 într-o universitate din Chicago. Asemenea lui a fost asasinat în timpul regimului comunist ateu și un alt tânăr genial, poetul Nicolae Labiș. Martirizat a fost și marele nostru om de cultură Mihai Eminescu la vârsta de numai 33 de ani! Asasinii lui l-au ucis lent, cu sadism, timp de șase ani, pentru a nu-l transforma în erou național și a-l ascunde pe cel mai mare naționalist din România...

Să decupăm mai întâi câteva mici fragmente din interviuri:

„Cred că trebuie acordată o mai mare atenție declarației lui Alan Segal, care a stat de vorbă cu Nené (Ioan Petru Culianu - n.a.) în ultima seară dinaintea crimei: "Spunea (Culianu) că e în pericol, că era o afacere tenebroasă. Spunea că își făcuse niște dușmani crânceni, și că unii din așa zișii luptători pentru libertate erau în realitate în solda KGB-ului." (...) Dacă criminalul se va dovedi că a fost român, securist, dar din aripa kaghebistă a securității, atunci putem conchide că pe Culianu l-a asasinat KGB-ul! - Și marea Finanță? - Ai dreptate! Pe Culianu l-a omorât KGB-ul, în acel caz imaginat de noi mai sus, iar asasinii, cei care au comandat asasinatul, sunt „Aceia", persoane foarte apropiate de Marea Finanță Mondială!... (p.278)

Cei care l-ar fi putut ucide pe Culianu în 1991, printr-un ordin venit de la București, nu pot fi numiți Securitatea! Ci altfel! Poate că nici numele SRI sau SIE ori mai știu eu care, nu li se potrivește! Dacă se ocupă cu asasinate, comandate de cine?, înseamnă că sunt mai curând în serviciul unei găști, al unei mafii, al unei structuri ilegale, nelegitime, dar extrem de prezentă în momentele cheie ale devenirii noastre... **(pp.299-300)**

Culianu a fost asasinat de ziua Sfinților împărați Constantin și Elena, zi mare pentru creștinii ortodocși, pentru români. În plus, era și ziua de naștere a mamei lui Ion Petru Culianu, săracul. Se pare deci că asasinii comanditarii crimei, au ales ziua când să ucidă! (...) Ceaușescu a fost și el asasinat în ziua de Crăciun, zi mare pentru toți creștinii. Foarte mulți cred că n-a fost o întâmplare! (într-adevăr, evreul sionist Silviu Brucan, a fost cel ce a insistat chiar ca soții Ceaușescu să fie executați în ziua Nașterii Domnului - n.a.) (...) Ziua asasinării lui Iorga (noaptea de 27-28 noiembrie

1940) n-a putut fi decisă de asasini, nici măcar de Traian Boieru... (sau credem noi, a fost devansată, pentru că și-au dat seama că li s-a luat urma, avusese loc o scurgere de informații; poate că, inițial și-au propus ziua de 30 noiembrie, ziua Sfântului Apostol Andrei, ca și în cazul asasinării brutale masonice a lui Corneliu Zelea Codreanu și celorlalți conducători legionari la ordinul regelui Carol al II-lea - n.a.). (p.277)

Pe Ceaușescu l-a omorât marea finanță internațională!... Care a acționat prin structurile KGB-iste din România! (...) Nicolae Iorga și Virgil Madgearu nu au fost omorâți de legionari, ci de un ins, Traian Boieru (și echipa lui - n.a.), care, una din două: a acționat de capul său sau din ordinul unor forțe străine, antiromânești, în solda cărora se afla! În niciun caz din ordinul unui șef legionar!... Legionarii, când și-au dat seama că s-ar putea produce un atac la persoana lui Nicolae Iorga, în acea zi nenorocită, au făcut tot ce au putut pentru a împiedica acțiunea echipei lui Traian Boieru. E lucru dovedit! (...) Revenirea lui Nicolae Iorga în librării și în manualele școlare (după intensa rusificare din primul deceniu de comunism în România - n.a.) s-a produs în anii de „comunism naționalist" ai lui Ceaușescu. Nu întâmplător urmașii cominterniștilor, ai acelor cominterniști care l-au asasinat pe Nicolae Iorga, sunt supărați foc pe unul ca Ceaușescu, care, cât de cât, l-a repus în drepturi pe Nicolae Iorga (un mare istoric și naționalist - n.a.). Este acesta unul din motivele pentru care epoca de după 1964 nu este agreată de adversarii naționalismului românesc, fie el și naționalism comunist (văzut ca trădare a internaționalismului comunist - n.a.). Nu s-ar putea spune că nu sunt consecvenți băieții!... În măsura în care NKVD și KGB sunt una și aceeași Mărie, sub altă pălărie, se poate spune că Nicolae Ceaușescu și Nicolae Iorga au fost asasinați din același birou venindu-le condamnarea: biroul Revoluției! Repet: al Revoluției în termenii în care vorbea despre ea Rakovski în 1938 (este vorba aici de Revoluția Franceză din 1789, denumită „primul Komintern", adică prima revoluție comunistă - n.a.). (p.276)

Cred că nu mai rezistă nici un motiv de îndoială asupra celor care au comandat și au plătit porția noastră de libertate, ce ne-am luat-o în Decembrie 1989!... De Crăciun! Sunt definitiv convins că cei mai interesați de asasinarea lui Ceaușescu au fost traficanții de credite, infinit mai primejdioși pentru viitorul planetei, al omenirii decât traficanții de droguri, de copii sau de arme!... Marea finanță, oligarhia financiară internațională, despre care ne bâzâiau la cap propagandiștii de la învățământul politic! Nu-i lua nimeni în serios și ei înșiși nu aveau habar de dreptatea mare pe care o aveau atunci când „înfierau" această oligarhie! (p.274)

Ceaușescu a fost acuzat de moartea a 90.000 de oameni, de distrugerea satelor românești, de câte și mai câte, dar nimeni nu suflă un singur cuvânt despre adevărata sa „crimă": România și-a plătit datoriile către finanța mondială (chiar înainte de scadență, fiind forțată de FMI! - n.a.), a dat o lege prin care interzicea guvernanților României să mai ia vreodată credite din străinătate și, colac peste pupăză, a mai vrut să creeze un fond monetar independent de FMI, împreună cu Iran și Libia, un fond monetar de 15 miliarde de dolari, pus la dispoziția țărilor sărace, cu o dobândă de 3%! (...) - Iar cu Nicolae Iorga care este asemănarea? - Mai întâi că este vorba de o minciună, de o manipulare, o diversiune, prin care adevărații criminali, adevărații asasini sunt ascunși, nici măcar nu vine vorba despre ei (...) Și cum pot fi ascunși adevărații asasini altfel decât prin pasarea vinovăției?! Și astfel, cărturarul cel mai naționalist ajunge să fie omorât de membrii partidului cel mai naționalist: legionarii!... Ia aminte, după câtiva ani, în toamna lui 1944, adversarii legionarilor, comuniștii, adică oamenii Moscovei, ajung la guvernarea României. Ce vor face ei cu Nicolae Iorga, cu amintirea acestuia, cu opera acestuia? O vor ascunde, o vor face uitată, o vor interzice chiar!... Ceea ce legionarilor nici prin cap nu le-ar fi trecut! Abia după un sfert de veac, la sfârșitul anilor 60, începe iar să se vorbească de Nicolae Iorga, cu mare fereală însă. (p.275)

Niciodată n-am simțit mai concret, mai dureros că suntem o lume decăzută, cumplit de

înstrăinată de valorile pe care le afirmă că le prețuiește!... Prietene dragă, lumea este condusă într-adevăr de niște oameni a căror profesie, al căror mod de a acapara puterea nici nu este înregistrat în manualele școlare, despre ei copiii nu învață în clasă, nu sunt aceștia oferiți niciodată ca modele umane, într-atât este de rușinos și de dezonorant ce fac ei, cămătarii! Și tocmai ei conduc lumea!... Cămătarii, pe care toate religiile lumii îi stigmatizează cu dispreț, ca fiind cea mai decăzută postură a omului!... Și tocmai pe mâna lor să încapă destinele lumii! (...) Mă gândesc la bietul Culianu, iscoditor în cele mai îndepărtate cotloane ale spiritului omenesc pentru a identifica resorturile puterii noastre sufletești de a sacraliza această lume în care ne este dat să trăim! Ce tragedie va fi fost în sufletul lui când și-a dat seama că lumea a încăput pe mâna celor fără de suflet, incapabili să-l conceapă pe Dumnezeu altfel decât sub forma atotputerniciei prețului în bani, în dolari! (...) Deasupra tuturora se află șmecherașul pentru care a lupta, a crea, a munci, a te sacrifica sunt vorbe fără sens, sunt practici păguboase, neaducătoare de profit; căci acesta, profitul, este osia cea nouă a lumii noastre, reperul cardinal! Bun, frumos și onorabil este numai ce aduce profit!" (pp.282-283)

Ce am mai putea adăuga noi? Puterea masoneriei constă tocmai în caracterul ocult al acțiunilor sale. Cu greu ar putea dovedi cineva oricare dintre numeroasele crime săvârșite de ea. Și infinit mai greu, a trage la răspundere pe cineva care face parte dintr-o lojă masonică.

Merită să pomenim aici și asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu, deputat care a cerut scoaterea în afara legii a francmasoneriei, împreună cu 13 camarazi din elita Mișcării Legionare în pădurea Tâncăbești. Au fost uciși potrivit unui ritual masonic, chipurile că au încercat să fugă de sub escortă. Fiecare a fost sugrumat cu o funie de un jandarm și apoi împușcat în cap. De asemenea, asasinarea a numeroși studenți legionari și mari intelectuali în închisorile și lagărele de muncă comuniste.

Mai putem aminti asasinarea senatorului Antonie Iorgovan, care a luat o poziție tranșantă împotriva structurilor masonice, asasinarea în Franța a mitropolitului Irineu Mihălcescu, cel care s-a despărțit de masonerie și a scris un studiu împotriva ei, intitulat Francmasoneria. O implicare a masonilor se poate descifra și în cazul morții fostului Patriarh Teoctist. Și nu sunt decât câteva exemple...

<u>ÎN ROMÂNIA NU A EXISTAT UN HOLOCAUST AL EVREILOR!</u>

Potrivit remarcabilului volum scris de domnul profesor Ion Coja „*Marele Manipulator și asasinarea lui Culianu, Ceaușescu, Iorga*" (Ed. Națiunea, București, 2012), teza exterminării în masă a evreilor în România este complet falsă și răuvoitoare. Redăm mai jos unele fragmente mai importante din această carte, introducând și unele comentarii personale explicative:

Iată, am aflat și am pus mâna pe el, pe dumnealui, pe <u>testamentul lui Wilhelm Filderman</u>! Testament depus la New York de cel care a fost președintele Federației Evreilor din România în anii aceia. E un text superb, care merita să fie scris în toate manualele școlare, cu atât mai mult la Muzeul Holocaustului. Iată-l:

„A fost mult acuzat regimul Mareșalului Ion Antonescu ca fiind înfeudat nazismului și Mareșalul însuși a fost executat de agenții Moscovei ca fascist. Adevărul este că Mareșalul Antonescu este cel care a pus capăt mișcării fasciste în România, oprind activitățile teroriste ale Gărzii de Fier din 1941 (cu precizarea: afirmațiile privind legionarii sunt totuși profund inexacte; în România nu a existat nicio mișcare fascistă - vezi rezoluțiile Tribunalului de la Nurnberg; evreii fiind în fapt, chiar cei care au cerut și obținut colaborarea cu Antonescu pentru desființarea statului național-legionar în ianuarie 1941 și având motive să-i fie recunoscători pentru aceasta și să-i reabiliteze postum imaginea - n.a.) și suprimând toate activitățile politice ale acestei organizații (adăugând: drept consecință a confiscării arhivelor unor loji masonice și anunțarea dării în vileag a unor mari trădători ai țării, inclusiv din cadrul armatei, de către legionari - n.a.).

Eu însumi, răspund unei întrebări a lui Antonescu la procesul său - montat de comuniști - am confirmat că teroarea fascistă de stradă a fost oprită în România la 21 ianuarie 1941 (autorul face referire la devastările cartierelor evreiești, însă acestea au fost întreprinse de către comuniști și alte persoane plătite de aceștia, infractori, rromi, care au fost îmbrăcați în cămășile verzi legionare - n.a.), zi în care Mareșalul a luat măsuri draconice pentru a face să înceteze anarhia fascistă provocată de această organizație și restabilirea ordinii în țară. În timpul perioadei de dominație hitleristă în Europa, eu am fost în contact permanent cu Mareșalul Ion Antonescu, care a făcut foarte mult bine pentru îndulcirea soartei evreilor expuși persecuțiilor rasiale naziste... *(referire indirectă la scutirea multor evrei de a merge pe front, în schimbul unor prestații de muncă comunitară sau sume de bani către Ică Antonescu, un prieten al Mareșalului - n.a.)* ***<u>Eu am fost martorul unor scene emoționante de solidaritate și de ajutor între români și evrei în momente de grele încercări din timpurile imperiului nazist din Europa. Mareșalul Antonescu a rezistat cu succes presiunilor naziste care cereau măsuri dure contra evreilor</u>... El este cel care mi-a dat pașapoarte în alb pentru salvarea de teroarea nazistă a evreilor din Ungaria a căror viață era în pericol! Datorită politicii sale, averile evreilor au fost puse sub un regim de administrație tranzitorie care, făcându-le să pară pierdute, le-a asigurat conservarea în scopul restituirii lor la momentul oportun. <u>Am menționat aceste lucruri pentru a sublinia faptul că poporul român, chiar când a avut într-o măsură limitată controlul Țării, a demonstrat sentimente umanitare și de moderație politică.</u>" (...)***

A fost publicat de Kurt W. Treptow, în prefața scrisă de acesta la lucrarea Populația evreiască în timpul celui de al doilea război mondial, semnată de Sabin Mănuila și Wilhelm Filderman, editor Kurt W. Treptow. Am în vedere ediția bilingvă, româno-engleză, scoasă de Gheorghe Buzatu, la Iași, în 1994, la editura Fundației Culturale Române. (...) Se pare că cineva, nu mai zic cine, a cumpărat tot tirajul ediției ieșene, așa că... (așa se explică de ce acest text important nu a ajuns să fie cunoscut - n.a.).

Declarația a fost inclusă în testamentul lui Filderman, a devenit publică după moartea fostului președinte al Federației Comunităților Evreiești din România! (...) Se pare că teama de „reacția comunității" este mai mare la evrei decât la alte popoare! (...)

EVREII ÎN IANUARIE 1941. 20-23 IANUARIE 1941 - PRIMA ÎNCERCARE DE REVOLUȚIE COMUNISTĂ DIN ROMÂNIA. „Prima convenție de colaborare între comuniști și regimul ANTONESCU s-a încheiat pe 11 ianuarie 1941, prin mijocirea Serviciului Secret de Informații - SSI, reprezentat de comisarul POPOVICI și de CONSTANTIN DAVID, care reprezenta Partidul Comunist din România (PCdR). Prin această convenție, Partidul Comunist se angaja să participe la evenimentele din 20-23 ianuarie 1941 prin acțiuni anarhice în cartierele evreiești, alături de polițiști, derbedei și hoți. <u>Comuniștii și-au respectat angajamentele, aducând astfel, o importantă contribuție la consolidarea regimului Antonescu, cu această ocazie. Participarea comuniștilor la devastarea cartierelor evreiești din 20-23 ianuarie 1941 este, însă, și astăzi un „tabu" pentru istoria PCR.</u> Și nu înțelegem de ce." (Vladimir Alexe, în „România liberă" din 3 septembrie 2003). (...) Având în vedere această implicare a evreilor comuniști în ceea ce impropriu s-a numit rebeliune, înțelegem de ce familiile evreilor uciși nu au putut cere de la autorități o anchetă serioasă pentru identificarea asasinilor. O asemenea anchetă risca să ducă la adevărații asasini, printre care se numărau și comuniștii din România, majoritatea evrei, la acea dată. (...) Sionismul este vinovat de soarta celor 460.000 de evrei din Ungaria pe care naziștii, în acord cu liderii sioniști ai evreimii, i-au „transferat" în cuptoarele de la Auschwitz! Repet: naziștii, în acord cu liderii sioniști ai evreimii. (...)

România este astăzi o țară ocupată, iar majoritatea ocupanților sunt evrei! Suntem o țară care și-a pierdut independența și suveranitatea. Aceste atribute mai există numai în Constituție, ca vorbe goale. Suveranitatea și independența românească sunt cuvinte fără nicio acoperire... A spus-o, într-un cadru mai intim, și <u>Shimon Peres: România a fost cumpărată de evrei!</u> De la cine au cumpărat-o? Cu ce drept? (Recomand în acest sens seria de documente și comentarii publicate în cărțile excepțional de bine informate ale domnului Dan Cornel Niculae, privind <u>Ofensiva iudaismului împotriva României</u>). (...)

Presa, radioul și mai ales televiziunea, cu zeci de posturi de emisie, unul mai nociv decât altul, mai mincinos, mai destrăbălat, manipulează în chip profesionist preocupările și gândurile alegătorilor, oferindu-le zilnic știri de senzație, de scandal etc, care se succed într-un ritm zăpăcitor pentru percepția omului cu o inteligență obișnuită. Apar în presă și la televiziune numai comentatori agreați de establishmentul instalat după 1990. Comentatori bine pregătiți în arta minciunii, a ocolirii adevărului și a problemelor importante, vitale. Din păcate, mulți dintre aceștia sunt foarte tineri... <u>Toți au o singură preocupare: să nu vorbească și să nu pomenească nimic despre adevăratele probleme ale României, ale românilor</u>. (...)

În România s-a schimbat radical regimul proprietății! Proprietatea funciară și imobiliară din România, aflată la 11 iunie 1948 în proporție majoritară în mâna etnicilor români, iar în 1990 aflată integral în proprietatea poporului român, după 1990 a trecut în proprietatea unor alogeni, printre acești alogeni cei mai mulți fiind evreii! Să nu ne lăsăm păcăliți: căderea comunismului a fost provocată și controlată pas cu pas de cei care au instaurat comunismul!... Instaurarea comunismului a dus la desființarea proprietății, iar căderea, <u>așa zisa cădere a comunismului a însemnat revenirea la proprietatea privată, dar cu alți proprietari, nu cei din 1948!</u> <u>Iar ca să se ducă până la capăt această schimbare de proprietari, în România s-a legiferat dreptul străinilor de a cumpăra proprietăți imobiliare, funciare în primul rând! Odată cu legiferarea acestui drept a început palestinizarea României!</u> (...) Termenul corect este invazie, invazie perfidă, dezonorantă, făcută pe ascuns, hoțește, fără acoperire legală, lipsită și de legitimitate! Dar mai ales lipsită de demnitate! (...)

Căci scopul urmărit nu este numai dezamorsarea situației din Israel sau chiar abandonarea Israelului și plasarea israelienilor în țările de origine. <u>Ci scopul este mutarea Israelului în România!</u> Nu

la anul și nici peste 10 ani.

Deocamdată, la anul și în următorii 10-15 ani se vor îngriji ca numărul evreilor și ponderea lor în viața economică din România să fie tot mai mare! Iar numărul românilor și ponderea lor în viața social-economică să fie tot mai mică. Nici nu le trebuie o schimbare de nume a Țării! Nu forma contează, nu ambalajul, ci conținutul! Iar conținutul va fi tot mai evreiesc până ce se va atinge masa critică, dacă pot spune așa. Masa critică necesară pentru a declara și consfinți caracterul evreiesc al statului numit în acte România! În realitate, caracterul românesc al acestui stat va deveni o amintire. (...)

Dar îi rog pe oamenii cu capul pe umeri să se gândească la două aspecte: au plecat din România în Israel 350.000 de evrei iar de întors nu se întorc mai puțini, cum ar fi de așteptat, ci mai mulți! Al doilea aspect: sunt oferte în Occident, în America, prin care evreii de acolo, nu cei din Israel, sunt încurajați să se stabilească în România, iar Comunitatea le oferă tot sprijinul pentru instalare: circa 300.000 de dolari de căciulă. Informația mi-a parvenit din mediul evreiesc canadian... Așadar, venirea în masă a evreilor în România nu se limitează la a fi o soluție salvatoare pentru evreii din Israel, tot mai amenințați de presiunea arabă, musulmană! Ci, conform dictonului românesc, potrivit căruia pe cine nu-l lași să moară, nu te va lăsa să trăiești, marii strategi ai evreimii se apucă iar de vechiul lor vis: Israelul pe pământ românesc!...”

ADEVĂRATA ELITĂ NU-ȘI TRĂDEAZĂ NICIODATĂ NEAMUL DIN CARE FACE PARTE

„«Teribilă e singurătatea popoarelor trădate de elitele lor!», spune într-un interviu Profesorul Ilie Bădescu. (...) Desigur, pentru a ierarhiza corect, adevărata elită a unui popor sunt în primul rând sfinții, martirii, marii duhovnici. După ei ar trebui să urmeze elitele spirituale, morale, intelectuale, pe domenii și niveluri: gânditori, cărturari, ierarhi ai Bisericii, academicieni, clasa politică, guvernanți, parlamentari, juriști, filosofi, savanți, scriitori, artiști, jurnaliști, analiști, lideri de opinie, universitari, clerici, medici, profesori, cercetători științifici. (...) Oare nu cumva comunismul continuă să trăiască în forme reziduale și hibride, amalgamat cu capitalismul, printr-o mutație genetică ce duce la o ideologie de nouă generație, încă și mai virulentă? Nu cumva cele două sisteme fuzionează sub ochii noștri? Nu cumva se naște un nou tip de totalitarism sofisticat, o „dictatură a confuziei" (Bertrand Vergely) impusă prin revoluția sexuală, folosind vectori publici și mijloace coercitive instituționale de stat (sau chiar suprastatale, de exemplu Parlamentul European sau O.N.U.), dar bazate pe subversiune ideologică și manipulare în masă? Nu cumva diferențele între „stânga" și „dreapta" devin de tot difuze? Nu cumva există o altă ideologie, mai cuprinzătoare, care le subsumează și le transcende? Credem că așa stau lucrurile. (credem că autorul face referire la ideologia masonică, care reprezintă numitorul lor comun - n.a.) (...)

Ideologia homosexualistă este „vară bună cu feminismul radical și strănepoată a marxismului". În esența ei, este o utopie de tip milenarist, ca și marxismul din care descinde. Ea păstrează dimensiunea eshatologică a comunismului, evidențiată de Berdiaev, ambiția marxistă de a instaura un „paradis" terestru. Doar că ideologia utopică egalitaristă nu mai este aplicată în sfera economică, precum în marxismul clasic, ci e transpusă în planul sexualității. Ingineria socială nu mai vizează relațiile de producție, ci, după eșecul utopiei economice, acum visează o utopie sexuală. (...) Iar proliferarea fără limite a pornografiei, atât de pertinent analizată de Virgiliu Gheorghe, este o parte esențială din arsenalul acestei ideologii.

Scopul nu este o simplă reformă, ci o revoluție totală: nu este - și nici n-a fost vreodată vorba - despre „drepturi egale" pentru gay, ci despre mult mai mult: deconstruirea tuturor conceptelor întemeietoare ale lumii noastre, rescrierea și transformarea din temelii a întregii ordini sociale, redefinirea radicală a sistemului de valori, începând cu familia monogamă și căsătoria, credința și morala creștină, tradiția și națiunea. O completă reordonare a civilizației, pe baza materialismului și senzualismului nelimitat. Așa cum proclama „Manifestul Frontului de Eliberare Gay" încă din 1971, „trebuie eradicate toate stereotipurile unei societăți sexiste, începând cu familia, unitatea «opresivă» în care copiilor li se impun false convingeri religioase și morale". Abia după anihilarea familiei tradiționale se poate instaura „adevărata libertate pe care o merităm cu toții". (...)

La fel ca și „Manifestul comunist", „Manifestul Eliberării Gay" îndeamnă să scuturăm „lanțurile heterosexismului, tirania rolurilor de gen tradiționale", și să trăim „plenar" într-o „nouă democrație sexuală" în care „rușinea și vinovăția erotică vor fi alungate". Adică „toată lumea să fie cu toată lumea, nimeni să nu aibă nici o pretenție sau obligație față de nimeni, nici ca soț sau soție, nici ca părinți". Aceasta este esența radicală a agendei homosexualiste: absoluta volatilitate morală și hedonism total, nicidecum „drepturile egale". (...)

Comunismul nu numai că nu a eșuat, ci și-a îndeplinit rolul, s-a metamorfozat și, prin componenta sa cea mai virulentă, așa cum vom vedea, a devenit metastazat în țesutul neoliberal al lumii de azi, cu care a fuzionat până la a nu mai putea fi distins de el. Dacă totuși comunismul a suferit un mare și

veritabil eșec, el a fost că (din fericire) a eșuat în eforturile uriașe făcute pentru a-și atinge realul său scop ultim: distrugerea Bisericii și eradicarea credinței creștine. Adevăratul eșec al comunismului a constat în triumful lui Hristos - deși cu un uriaș preț de suferință, plătit în cea mai mare parte de martirii din închisori." **(Familia ortodoxă, nr.3(62)/2014, art. HUXLEY + ORWELL = LUNACEK. Despre elite și europarlamentari, Andrei Dîrlău)**

Ne putem întreba și noi, fiecare în parte, de ce oare Părintele Iustin Pârvu spunea nu demult că: ***„Cel mai mare rău la ora actuală nu-i nimic altceva decât indiferentismul care duce la adormire, la amorțire, la pieirea noastră sufletească."***

Dacă nu vom lua atitudine, dacă nu vom mărturisi adevărul într-un timp al mărturisirii și apărării credinței, cum vom putea avea nădejdea mântuirii sufletului?

SUBMINAREA DIN INTERIOR A BISERICILOR ORTODOXE PRIN IERARHII ȘI PREOȚII CĂZUȚI ÎN EREZII

Radu Iacoboaie, 6 aprilie 2014 (duminica Sfintei Maria Egipteanca)

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!

În acest articol îmi propun să merg cu adevărul până la capăt fără părtinire și să mărturisesc Adevărul Care ne face liberi, spunând lucruri pe care poate niciun preot sau monah nu ar îndrăzni să-l spună pe față. De ce se tem mulți să mărturisească adevărul? Pentru că, mărturisirea adevărului potrivit voii lui Dumnezeu, înseamnă și asumarea crucii, adică a unor atacuri din partea vrăjmașului.

Părintele Galeriu, un alt mărturisitor al credinței ortodoxe ca și Părinții Iustin Pârvu, Gheorghe Calciu-Dumitreasa, Dumitru Stăniloae, Arsenie Boca și mulți alții, ne spunea atât de frumos: „Cunoștința semețește, în schimb dragostea zidește..." Și mai spunea că, noi ne înălțăm pe cruce prin suferință și jertfă. Chiar lucrarea sa de doctorat s-a numit „Jertfă și răscumpărare."

Câți dintre cei de astăzi ar accepta să se jertfească pentru Hristos, Care este Adevărul, și câți dintre noi și-ar da viața asemenea martirilor Constantin Brâncoveanu, cu cei patru fii ai săi (Constantin, Ștefan, Radu, Matei) și sfetnicul Ianache?

Asumarea jertfei sau a sacrificiului nostru pentru Hristos este o lucrare mântuitoare și o conlucrare divino-umană. Prin suferință și jertfă, suntem și noi crucificați și tindem astfel spre asemănarea cu Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Ne numim creștini, pentru că urmăm modelul vieții lui Hristos (latinizat se spune Christos).

În viața noastră duhovnicească, suferința sau jertfa pentru Hristos, pe care le purtăm în inimile și cugetele noastre, reprezintă o probă a crucificării noastre, care ne înalță sufletul spre împărăția cerurilor. Doar prin jertfă și multă osteneală putem dobândi despătimirea (albirea hainelor păcatelor noastre) și mântuirea.

Creștinii din zilele noastre, de cele mai multe ori nu înțeleg lucrurile acestea ori nu vor să le accepte, nu văd faptul că jertfa și mărturisirea merg împreună nedespărțite. Iar mărturisirea adevărului, a lui Hristos, într-o societate secularizată și bolnavă, plină de ispite, patimi și rătăciri (erezii), este chiar în sine un act de jertfă, dar o jertfă bine plăcută lui Dumnezeu.

Părintele Ilie Cleopa spunea printre multe altele: „Dacă înțelepciunea și cunoașterea Scripturii ar fi împreună la om, acestea ar fi ca și doi ochi în trup, văzând toate în chip desăvârșit." Să reflectăm măcar puțin la aceste câteva cuvinte, rostite de către unul din marii duhovnici ai neamului românesc, cunoscut în țară și peste hotare.

Ce este oare înțelepciunea? Știm că „înțelepciunea acestei lumi este nebunie înaintea lui Dumnezeu"... Înțelepciunea, putem spune că este un dar divin prin care lucrează Duhul Sfânt și este unul din talanții pe care îl primesc doar cei cu frică de Dumnezeu și au mai multă râvnă pentru cunoaștere, dar nu orice fel de cunoaștere, ci cunoașterea lucrurilor nevăzute și contemplarea Creației dumnezeiești.

În timp ce, cunoașterea Scripturii este cunoașterea lui Dumnezeu, a învățăturilor și poruncilor Sale, cu alte cuvinte, teologia. Teologia nu este ca și credința adevărată, lucrătoare în sine. Și diavolul este un mare teolog, dar nu face voia lui Dumnezeu, ba chiar încearcă destructurarea lucrărilor divine (vezi tot mai evidenta destrămare a statelor, familiei, pervertirea sensului unor noțiuni precum naționalismul etc.).

Prin înțelepciune, părintele Cleopa se referă în primul rând la frica de Dumnezeu și frica de chinurile iadului (moartea veșnică). Pentru că, începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu și teama de a nu mai păcătui și pofta cea adevărată de învățătură. Învățătura creștină scoate la iveală adevăruri după care sufletul nostru ar vrea să se conducă. Mintea omenească, rațiunea însă, refuză uneori să accepte dogmele Bisericii și Cuvântul lui Dumnezeu care este numai adevăr. Deasupra rațiunii omenești stau rațiunile dumnezeiești.

Este o realitate de necontestat și dureroasă pentru noi în același timp, că există o acțiune tot mai concertată împotriva Bisericii lui Hristos la nivel global. Unele atacuri sunt fățișe, altele sunt însă săvârșite în ascuns sau „discrete", cum le numesc francmasonii.

Observăm cu luciditate tragică, cum unii dintre păstorii noștri duhovnicești, mergând până în vârful ierarhiei bisericești, au căzut în unele erezii. Cea mai mare este ecumenismul dar mai sunt și altele. Aceasta a fost concepută anume chiar de masoni și dată protestanților care au inițiat așa zisul „dialog ecumenc" (de fapt, unirea ecumenică cu Papa în frunte!), care masoni sunt ei înșiși exponenți ai ereziei francmasonice.

Știm că masoneria evreilor sioniști este cea care conduce francmasoneria mondială, această colosală organizație transnațională, stratificată în stil piramidal, care are ca scop central DOMINAȚIA (SUBJUGAREA) TUTUROR STATELOR ȘI INDIVIZILOR (în disprețul autointitulatelor elite, față de cetățenii de rând, noi fiind doar simpli indivizi, simple numere sau mai rău „goimi", adică animale, nu persoane!).

Această masonerie are așadar un interes major în manipularea și siluirea conștiințelor clericilor ortodocși și în educarea potrivit principiilor ecumeniste a tinerelor generații de preoți. Pentru că masonii au renunțat la ateism, ateismul fiind doar pentru mase IAR MASONERIA ESTE O ORGANIZAȚIE RELIGIOASĂ ANTICREȘTINĂ! Și cu ajutorul lor important, se va „construi" lumea de mâine, societatea globalizată proiectată de arhitecții Noii Ordini Mondiale, imperiul mondial atotputernic condus de antihrist...

Observați cum, în timp ce tot mai puțini tineri își descoperă vocația monahală (iar dacă mass media centrală află ceva de genul acesta are promt o atitudine vădit anticreștină), tot mai mulți preoți tineri, care poate nu au apucat deloc vremurile comunismului ateu (dar ateu în mod oficial, pentru că în esență era profund satanic), îmbrățișează atât ecumenismul, cât și materialismul, comunismul și istoriografia comunistă, acceptă fără probleme de conștiință buletinele cu cip (de urmărire și control!), resping din start tot ceea ce ține de istoria reală a comunismului și a Mișcării Legionare (a cărei foarte scurtă istorie este predată potrivit unei viziuni comuniste), resping sau nu înțeleg martirajul foștilor deținuți politici din închisorile și lagărele comuniste (dintre care au fost chiar preoți de ordinul miilor, iar mulți deținuți și preoți au fost legionari).

Ne mai mirăm atunci de ce tineri preoți sau uneori chiar și mai vârstnici, nu îi mai pomenesc pe mucenicii și martirii temnițelor comuniste atunci când, la Sfânta Liturghie se iese cu Sfintele Daruri? Sau că ierarhia BOR nu îi canonizează pe Sfinții Închisorilor, precum Valeriu Gafencu, invocând diverse pretexte? Cineva spunea chiar, că Patriarhul Daniel a și declarat: „cât timp voi trăi eu, nu va fi canonizat niciun legionar!"

Ne mai mirăm atunci, că unii dintre acești tineri preoți, care de fapt ar trebui să fie misionari și să-și apere ortodoxia și neamul, fac pactul cu diavolul și ajung să se inițieze în tainele fărădelegii intrând în rândul francmasonilor?

Nu vă mirați. Este rodul educației necreștine pe care au primit-o în familie, în școli și facultăți, în societate (mass media, anturaj). Pentru că familia și școala nu le-au insuflat adevăratele valori (creștine și naționale): virtuțile creștine, dreapta credință care nu acceptă nici cel mai mic compromis de credință, frica de Dumnezeu și de Judecata de Apoi, iubirea aproapelui și iubirea de neam, cinstirea Sfinților Părinți, iubirea înaintașilor noștri care au luptat și apărat cu arma în mână credința și demnitatea poporului român, principiile muncii, ordinii și onoarei.

Mai multe informații puteți afla, citind lucrările unor autori precum Fabian Seiche (despre Biserica ortodoxă luptătoare, preoții torturați și uciși), deținuți supraviețuitori precum Dumitru Bordeianu, răposații Traian Popescu și Ion Gavrilă-Ogoranu. Există și alte cărți, precum „Marșul distrugătorului", care ne vorbesc mai clar despre obiectivul ocultei mondiale de corupere a clericilor, în încercarea mereu actuală de desființare a creștinismului, a Bisericii lui Hristos. Mulți dintre clericii catolici știm că au fost și sunt

înregimentați francmasoneriei.
Este dureros să vezi cum, unii episcopi căzuți în erezia ecumenismului (mai ales în Mitropolia Banatului: Mitropolitul Nicolae Corneanu, episcopia Caransebeșului îndeosebi) și foarte probabil și în cea masonică, dictează înlocuirea unor preoți parohi mai vârstnici (incomozi, „nereformați”), cu alții mai tineri sub pretexte de genul: primenirea parohiilor, vârsta lor înaintată, boala, demisia...

Credem că orice depunere din funcția de preot paroh și caterisirea nu trebuie niciodată folosite ca mijloace de intimidare, șantaj sau pedepsire.

În final, voi adăuga o scurtă rugăciune personală. Poate va fi de folos, nu ca model, ci măcar ca sursă orientativă pentru tineri. Doamne ajută!

Stăpâne Doamne, miluiește-mă pe mine păcătosul și nevrednicul! Miluiește-mă pe mine, robul Tău care mă rog Ţie. Dăruiește-mi iertarea păcatelor mele, întărire în credință, izbăvire de vrăjmașii văzuți și nevăzuți. Izbăvește-mă de patimi, de orice patimă. Dăruiește-mi sănătate trupească și sufletească și toate cele de folos mântuirii mele. Doamne, descoperă-mi voia Ta cea sfântă și ajută-mă s-o împlinesc. (aceste cereri le puteți face și pentru soț sau soție, rude și alții). Ajută-mă să fac numai voia Ta și tot ceea ce este bine plăcut înaintea Ta.

Preasfântă Născătoare de Dumezeu, izbăvește-mă din toată nevoia și necazul. Păzește-mă sub Sfânt Acoperământul tău!

Sfinte Ioan Botezătorul, Sfinților Pooroci și Apostoli, rugați-vă și pentru mine păcătosul. Sfinte Mucenice Radu Brâncoveanu (puteți rosti numele sfântului pe care îl purtați...), Sfinte Mare Mucenic Gheorghe Purtătorul de biruință, Sfinte Nicolae Mare făcător de minuni, Sfinte Spiridon, Sfinte Ioan cel Nou de la Suceava, Sfântă Cuvioasă Parascheva de la Iași, Sfântă Filofteia de la Argeș, Sfinte Ștefan cel Mare, Sfinte Iustin Pârvu, Sfinte Valeriu Gafencu, împreună cu toți sfinții și mucenicii închisorilor comuniste, rugați-vă și pentru mine păcătosul. Amin

SUBMINAREA ECONOMIEI NAȚIONALE A ROMÂNIEI DE CĂTRE OCULTA MONDIALĂ

Radu Iacoboaie, 8 aprilie 2014

Urmărind recent știrile, am avut oarecum surpriza să descopăr cine sunt acei care au fost interesați cel mai mult în falimentarea marilor întreprinderi din România după 1989. Spun oarecum, pentru că avem în prezent destule informații care ne arată cât de implicată este masoneria și în subminarea economiilor statelor lumii. Nu numai prin forțarea lor pentru îndatorări către FMI și Banca Mondială, care pretutindeni în lume au condus în mod paradoxal la sărăcirea acestora.

Cazul clasic pe care îl putem da aici este fosta Uzină Tractorul din Brașov, care deși putea fi în continuare foarte rentabilă, având modele de tractoare ca U650 (sunt unii întreprinzători mai mici care le fabrică și astăzi), a fost adusă în mod premeditat la faliment. Nu dintr-o dată. Mulți ani, marii noștri politicieni (precum masonii Radu Vasile, Adrian Năstase, Călin Popescu Tăriceanu și alții) i-au șters datoriile, au menținut-o în viață artificial, au subvenționat-o cu sume mari de la bugetul statului, dar și prin împrumuturi cu dobânzi foarte mari.

În loc de a se proceda la găsirea unei piețe de desfacere și unor soluții de modernizare sau privatizare, s-a recurs la pomparea a zeci milioane de euro de la bugetul de stat. În plus, ștergerea datoriilor uzinei Tractorul făcută de acești arhitecți ai Noii Ordini Mondiale, a avut loc în timpul campaniilor electorale, așadar ÎN SCOP ELECTORAL. Pentru a fura, cu alte cuvinte, voturile a mii de români…

Ei nu avut niciun interes ca această societate să meargă, așa cum nici agricultura nu au sprijinit-o. Și noi știm cât de necesare sunt de fapt aceste tractoare cu utilajele aferente pentru mecanizarea și rentabilizarea agriculturii.

Este posibil să fi fost o răzbunare a masoneriei? Credem că da. Pentru că, aici la 15 noiembrie 1987 (fosta Steagul Roșu), a avut loc prima revoltă anticomunistă, chiar dacă inițial a avut ca obiect revendicările salariale ale muncitorilor. Zeci de muncitori au fost atunci maltratați, închiși, deportați, urmăriți permanent de Securitate.

Deși uzina amintită avea comenzi la începutul anilor '90 în țări precum Iran și altele, sunt convins că au existat persoane care au periclitat în mod voit contractele externe, acționând la comandă francmasonică. Pe de altă parte, nici pe plan intern nu s-au luat acele măsuri vitale de sprijinire a agricultorilor și agriculturii românești, pentru a beneficia de utilizarea tractoarelor. Guvernările din timpul masonului Ion Iliescu au fost catastrofale pentru agricultura românească.

Astăzi ne spun norvegienii că pământul românesc ar putea hrăni 80 de milioane de oameni și tot ei sunt uluiți să constate că noi importăm două treimi din alimente... Iar străini care au cumpărat sute și mii de hectare în România au ajuns să defrișeze solul fertil de deasupra (care se formează în sute de ani!) și să-l transporte cu vagoanele în alte state europene și mai mult fără a plăti niciun fel de taxa vamale!...

Știm cu cât dezinteres a fost tratată în general agricultura românească, acest sector în fond atât de important pentru economie și pentru asigurarea unui nivel de trai decent populației. Să spunem doar că, din 3 000 000 de hectare irigate în 1989, astăzi am ajuns să avem doar 750 000 iar pentru paza acestor sisteme de irigații statul român plătește anual peste 40 milioane de lei...

Alte dovezi de subminare a economiei naționale? Peste 1250 de combinate și întreprinderi din România. Plus I.A.S.-urile și C.A.P.-urile din zona rurală. Milioane de locuri de muncă pierdute. Obligarea și încurajarea migrației forței de muncă spre alte state, îndeosebi europene. Alt mason notoriu Mugur Isărescu împreună cu alții, au acționat la ordinele ocultei, renunțând la tezaurul românesc înstrăinat la Moscova în 1917, au luat măsuri uneori pentru a spori inflația, au limitat rezerva de aur a României la 100 de tone în țară, chipurile „din superstiție” etc. Etc.

Greșelile în materie de economie ale lui Ceaușescu sunt minore în comparație cu privatizările frauduloase și falimentarea combinatelor și întreprinderilor. O explicație o putem întrezări astăzi. Masonii știau dinainte că România va intra în Uniunea Europeană, că dispun de pârghiile pentru a o forța să adere la spațiul comunitar. Și, în consecință s-au gândit și au observat că aceste întreprinderi și combinate erau rentabile doar în măsura în care furnizau mărfuri în alte state în curs de dezvoltare și din lumea a treia. Iar interesul lor era ca acestea să dispară, piața de desfacere a produselor românești să se mute în Europa pentru a se crea aici o piață integrată europeană, depinzând strict unii de alții.

Dacă România ar ieși astăzi din Europa, s-ar boicota în mod cert exporturile române în Europa, care astfel ar fi obligate să se orienteze spre alte zone ale lumii. Dar care zone, când piețele de desfacere deja s-au format și concurența este peste tot extrem de acerbă? Această schimbare nu s-ar putea face peste noapte, pentru că ar conduce la haos sau mai rău, la colaps economic.

Semnalele trase în mass media, precum că am fost reduși la statutul de simplă colonie europeană sunt perfect îndreptățite. Tindem să devenim tot mai mult o țară agrar-industrială, în care se produce ceea ce vor europenii (din Germania și Franța îndeosebi, care conduc UE) și din care firmele străine extrag profituri uriașe, pentru că sunt impozitate la un nivel foarte redus. Economiștii ne spun și ne avertizează mereu că noi importăm cu mult mai mult decât exportăm, iar acest deficit comercial se acumulează.

ADRIAN CIOROIANU - ADMIRATOR AL LUI KARL MARX ȘI PAPEI IOAN PAUL AL II-LEA, PROMOTOR AL NOII ORDINI MONDIALE ȘI A STATELOR UNITE ALE EUROPEI DUPĂ MODEL ȘI CU CONDUCĂTOR AMERICAN

Radu Iacoboaie, 4 aprilie 2014

Indiscutabil, în mass media centrală, Adrian Cioroianu este o personalitate arhiprezentă în ultima vreme și așadar cunoscută. A devenit mai ales cunoscut, când cu câțiva ani în urmă, a apărut la emisiunea aceea globalizantă și generatoare de mare confuzie și relativism „Mari români”, unde aproape că l-a desființat pe Mareșalul Ion Antonescu, deși rolul său în emisune era dimpotrivă să-l apere și să-l prezinte publicului într-o lumină pozitivă. Iar mai recent, distinsul domn sau diplomat și istoric (decan al Facultății de Istorie de la Universitatea din București!) îi învață pe români „adevărata istorie” la emisiunea „Cinci minute de istorie”...

Mai puțini români îi cunosc însă cărțile, într-o perioadă în care știm bine că și cultura este într-o mare criză. Și totuși, în mod paradoxal, ultima sa carte „Cea mai frumoasă poveste” se bucură de succes. Un aparent succes. De ce spun asta? Pentru că, i s-a făcut în prealabil o enormă publicitate sau marketing (afișe mari, anunțuri pe internet, etc.) iar românii l-au văzut nu o dată la televiziune. Retorica sa de diplomat, de genul celui de spectacol Dan Puric (a fost și ministru de externe domnul Cioroianu, nu-i așa?) îi creează o aură, care atrage ca un magnet în special pe doamne și domnișoare. Eu unul știam că unui istoric care se respectă, îi șade bine să fie mult mai serios și obiectiv, nu foarte galant și dornic de vanități și laude complet inutile și de o cât mai mare popularitate. Dacă ar fi fost ortodox, ceea ce nu cred că e cazul, i-aș fi reproșat dorința această fățișă de slavă deșartă, capcană în care cad din păcate tot mai mulți intelectuali.

În acest articol voi încerca să arăt și mai mult adevărata față a domnului Cioroianu (chiar din scrierile sale), care este acel „român” care încearcă să ne convingă de exterminarea evreilor și holocaustul evreiesc în România!, chiar și numai ca „parte a Holocaustului european”, cel care s-a filmat recent în fața mormântului lui Corneliu Zelea Codreanu afirmând că a fost un mare criminal (adică, apelând la varianta istoriografiei comuniste!), că da, a fost naționalist dar „a căzut în misticism”, că a fost achitat de uciderea prefectului poliției din Iași (fiind de fapt, în autoapărare, acesta este adevărul!) pentru că s-a instrumentat greșit cazul (încadrare juridică eronată), fiind chipurile acuzat de „uneltire împotriva ordinii sociale”...

Să avem puțină răbdare să citim doar câteva fragmente spicuite din cartea lui Adrian Cioroianu intitulată „Epoca de aur a incertitudinii. America și China, ideile și Primăvara arabă, Clio, Clausewitz și Lady Gaga la începutul secolului XXI”, apărută la Editura Curtea veche, București în 2011, care nu spune mai nimic în titlu, dar în ceea ce privește conținutul...

„*Pentru examenele de admitere la facultate - cu profesorul de filozofie Ion Stepanescu - și apoi spre mijlocul anilor '90, ca asistent al profesorului Lucian Boia, am avut ocazia, vreme de un lustru universitar, să urmez (sau să conduc) seminariile de Istoriografie de care aveau parte studenții anului I din Facultatea bucureșteană de istorie. Ocazie pentru care am citit din Marx & Engels - părți din Capitalul, Manifestul Partidului Comunist (un text admirabil scris!), Originile familiei, proprietății private și statului ș.a. Cu alte cuvinte, în cazul meu a trebuit să cadă comunismul pentru ca Marx să devină, cât de cât, obiect de studiu - dar nu cred c-am fost o excepție, din moment ce, s-o recunoaștem, în România lui Ceaușescu părintele marxismului era mai curând venerat decât citit. Nu cred că a existat un stat condus de un regim autodeclarat marxist-leninist (precum cel al PCR) în care studierea lui Marx să fi fost mai anemică și mai neglijată. Inclusiv de către Conducător (...) Al doilea motiv pentru care Marx mi-e simpatic e acela că (și) datorită lui am ajuns în Lumea Nouă (să fie Noua Ordine Mondială a evreilor sioniști? - n.a.) (...) În*

măsura în care el ar trăi astăzi, Marx ar trebui cu obligativitate să fie gazda unei emisiuni de televiziune, poate și a unui show radio-fonic, iar în măsura în care ar dori totuși să mai și scrie, ar putea foarte bine anima un blog - dar mai ales ar trebui să aibă un cont pe toate rețelele de socializare care contează. Mai precis: un teoretician al revoluției - să-i spunem Marx 2.0 (al revoluției Noii Ordini Mondiale? - n.a.) (...)

Capitolul 14 Novus ordo seclorum 2.0 - despre o „nouă" ordine mondială

Problema, în ceea ce o privește, este faptul că nu poți s-o eviți. E, practic, imposibil...

Novus ordo seclorum 2.0 a trezit mereu speranțe, ca fiind un prilej în care o mai bună orânduire a lumii ar putea apărea din cenușa eșecurilor comune de până mai ieri. (...)

Fostul Papă Ioan Paul al II-lea are, în posteritatea-i, o legendă suficient de pozitivă încât referința la el să fie mai cu seamă încărcată de valențele valorizatoare ale omului care, fără altă armă decât Biblia - și o armată pașnică și transnațională de supuși - „a dat jos comunismul, a fost văzut în carne și oase de mai mulți oameni decât orice alt personaj din istoria lumii și care a revigorat catolicismul după o perioadă de îndoieli și confuzie." (citând pe Allen Jr., 2011: 13-14) (...)

Lui Ioan Paul al II-lea i se datorează, de fapt, modificarea procesului de sanctificare: în 1983, el a girat simplificarea acestuia, făcându-l mai rapid tocmai prin eliminarea instanței „avocatul diavolului" și prin reducerea numărului de miracole pe care „candidatul" la sanctificare trebuia să le aibă la activ. (1338 de beatificări și 482 de canonizări, spune mai sus Cioroianu - n.a.) (...)

Surpriza ar putea veni tot dintr-o candidatură: Terry Tamminen, unul dintre principalii asistenți ai vedetei (Arnold Schwartzenegger, fost campion de culturism de origine austriacă și guvernator al statului California, susținător al homosexualității - n.a.) declara, pur și simplu, că Schwartzenegger ar putea fi un foarte bun președinte cu un profil ceva mai pronunțat, cineva în măsură să unească într-adevăr Europa (un fel de Alexandru Ioan Cuza la români, impus de masonerie - n.a.). Francezii nu vor vrea un german, germanii nu vor vrea un italian. Ce-ar fi atunci ca o persoană născută în Europa și care a făcut carieră în America să revină acasă pentru a fi un Washington sau un Jefferson (masoni, evident - n.a.) al unei noi Uniuni unificate". În definitiv, v-ar mai mira o astfel de candidatură? (...)

Cum și cu ce mijloace s-ar putea stopa incredibila campanie de pe rețelele de media sociale (mai cu seamă franceze) care dezvoltă ramificate teorii ale conspirației?..." (din volumul citat, pp.29-326)

Despre evreul sionist și membru al Bisericii Sataniste din Anglia - Karl Marx și Papa Ioan Paul al II-lea ce am mai putea spune? S-au făcut deja destule comentarii pe internet. Am uitat să vă spun, că domnul Cioroianu referindu-se și la internet, vede o mare diferență între informație și cunoaștere, sugerând parcă faptul că, cunoașterea este apanajul doar al celor „inițiați", adică al celor „Illuminați"...

Întrebarea mea pentru domnul Adrian Cioroianu, care ne spune că „Holocaustul din România este parte a celui european" este următoarea: Dacă au fost într-adevăr evreii exterminați în România, deși știm că, cea mai mare populație evreiască salvată atunci era la noi, atunci unde sunt dovezile exterminării?

Alte două întrebări: Deportarea unor evrei și rromi în Transnistria, pentru a nu mai ataca autoritatea statului român și interesul național reprezintă exterminare?

Au trecut atâția ani și vin acum unii precum Cioroianu cu această nouă teorie a Holocaustului din România, pe care l-au împins în față alții, în frunte cu Institutul Ellie Wiesel și mai nou, președintele Traian Băsescu, care nu mai are ce pierde în cariera politică?

Mai spunea domnul Cioroianu la lansarea ultimei cărți la Pitești, că nu contează cifrele când este vorba despre moartea unor oameni. La întrebarea pusă de mine, de la ce cifră se consideră genocid, s-a eschivat total într-un mod foarte diplomat. Și câte alte întrebări mai aveam de pus, dar s-au pus altele complet irelevante ca importanță...

DE CE NU TREBUIE SĂ PRIMEASCĂ ORTODOCȘII ACTELE CU CIP

În acest articol ne vom rezuma la argumentele de natură teologică, pentru întărirea fraților noștri ortodocși în încercările mai grele care ne așteaptă. Precizăm că, cei care nu împărtășesc credința noastră dar refuză cipurile au alte argumente binevenite și ele, pe care le cunoaștem în general.

Primul text de referință și pe care nu-l putem exclude sub nicio formă este însăși Sfânta Scriptură, în care găsim Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul. Aici, în capitolul 13, intitulat Fiara, care se ridică din mare, defăimează pe Dumnezeu și dă război sfinților. O altă fiară, proorocul mincinos, se ridică din pământ. Numele celei dintâi: 666), descoperim versetele 16-18:

„16. Și ea (fiara, satana – n.a.) îi silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte,

17. Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei.

18. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șaizeci și șase."

În special părinții și monahii athoniți, precum Părintele Paisie Aghioritul, au identificat deja în cipurile de urmărire actuale (atașate buletinelor, pașapoartelor, permiselor de conducere) semnul premergător pecetluirii („semnul", aplicat pe mână sau frunte, prin cipurile implantate). Iar acestea sunt într-adevăr realizate cu o tehnologie de vârf diabolică, (conținând într-un mod mai mult sau mai puțin explicit cifra 666, care este „numele fiarei, sau numărul numelui fiarei"). Spunem că această tehnologie este diabolică datorită scopului pe care și l-a propus și anume: îndepărtarea omului față de Dumnezeu. Iar cine sunt vizați în primul rând? Ortodocșii, pentru dreapta credință.

Care este numele fiarei? Este chiar satana. Vedem că acest cuvânt conține exact șase sunete sau litere. Iar numărul numelui fiarei este 666, adică un fel de CNP. Așa cum fiecare cetățean are un Cod Numeric Personal, pentru a fi identificat mai ușor în anumite baze de date ale instituțiilor statului, tot astfel satana are un număr, numai că el și l-a ales, nu i-a fost impus. Satana a venit cu această idee de cipuire a oamenilor, pentru a arăta că aceștia îi aparțin și că i se închină lui. Și se vede din faptul că mai întâi a fost cipuirea animalelor din stăpânirea omului, iar mai pe urmă a venit și rândul oamenilor să fie cipuiți, numai a acelora care se lasă amăgiți de diavol. De fapt, Lucifer nu are în stăpânire decât „deșertăciunile" acestei lumi, și nu poate decât să-i ispitească pe oameni. Doar sufletele din iad sunt aflate sub stăpânirea lui.

Și să nu uităm că în închisorile comuniste și nu numai, omul nu mai avea dreptul la numele său și identitatea lui (mai ales cea creștin-ortodoxă), ci era mereu identificat prin numărul pe care l-a primit, ceea ce reprezintă o înjosire și o depersonalizare a omului.

Acest 666 a fost ales desigur pentru conține anumite semnificații. El simbolizează atât legiunile de demoni (răsturnate din 999, legiunea a noua fiind cea din care a căzut Lucifer și cei care l-au urmat), cât și numărul de talanți plătiți ca bir regelui Solomon de către popoarele supuse lui, cât și actuala putere iudaică a evreilor sioniști, care consideră că sunt încă poporul ales și sunt îndreptățiți să conducă și să domine întreaga lume.

Prin aceste cipuri, devenim numere fără vreo importanță, „înrobiți unui sistem satanic", după cum îl numește părintele Iustin Pârvu. Lumea se transformă într-o închisoare, în care temnicerii sunt evreii sioniști și francmasonii, singurii care desigur nu își vor pune cip, pentru că sunt slugile antihristului.

Credem că antihristul, de care vorbesc Apocalipsa și alte profeții, s-a născut deja. Pentru că actualul Papă Francisc este proorocul mincinos. La polul opus este Sfântul Ioan Botezătorul, care a pregătit calea

Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Citiți cu atenție capitolul 13 (versetele 11-15) și gândiți-vă la anumite fapte ale actualului Papă, cum ar fi anumite declarații publice, spălarea și sărutarea picioarelor unor pușcăriași și a unei femei musulmane…

De ce nu trebuie să primească ortodocșii actele cu cip? Dacă nu v-au convins până acum argumentele de mai sus, scrise pe înțelesul tuturor, să ținem seama atunci de faptul că această sclavie electronică ne lipsește în primul rând de atributul libertății, de liberul arbitru primit ca dar sau consecință a gustării de către protopărinți (Adam și Eva) din pomul cunoștinței binelui și răului.

Apoi, dacă noi am primi buletinele electronice, ne va fi ulterior aproape imposibil să mai renunțăm la ele iar datele pot fi folosite pentru a ne obliga să primim și pecetea (biocipul sau microcipul implantat în corpul uman pe mână și frunte). Deja sunt aplicate parțial (în SUA, Marea Britanie, unor militari, polițiști, bolnavi etc.) sau chiar primite de bună voie. Este vorba despre biocipurile marca VeriChip, acceptate de unele persoane care consumă droguri sau se tem de răpiri și există desigur și alte cazuri. Se încearcă chiar convingerea opiniei publice pentru implantarea biocipului la toți copiii care se nasc!…

Dacă nici așa nu v-am putut convinge, eu nefiind decât un simplu mirean, atunci luați aminte măcar la părerile și sfaturile marilor duhovnici care s-au pronunțat deja ferm și curajos împotriva cipurilor de urmărire și control a omului, ierarhilor Bisericii Ortodoxe din România (precum fostul Mitropolit Bartolomeu Anania), din Grecia (precum Mitropolitul Serafim de Pireu) și din alte țări ortodoxe, preoților (precum Mihai Valică) și monahilor înduhovniciți în frunte cu părintele arhimandrit Iustin Pârvu, cel care a tras semnalul de alarmă încă din anul 2009.

Sunt oare ei în erezie sau sunt în erezie mai degrabă cei care încearcă să convingă lumea că aceste cipuri nu reprezintă niciun pericol? Uitați-vă și analizați singuri și cu multă atenție cine sunt cei care promovează la noi actele cu cip: cei care dețin blogul razboiintrucuvant și alte câteva, unii dintre episcopi, starețul Iustin Miron de la mănăstirea Oașa, monahul Teofan Popescu din mănăstirea Putna, preoții Eugen Tănăsescu și Matei Vulcănescu, Răzvan Bucuroiu, Răzvan Codrescu, Claudiu Târziu, Dan Puric, Iulian Capsali și alții…

Vă recomand în final câteva cărți pe care să le recomandați mai departe:

- Proiectul L.U.C.I.D. (despre controlul total)
- Ecumenismul încotro?
- Nu vă lepădați de Hristos. Nu vă însemnați cu 666
- Profeții despre Antihrist.

SCRISOARE DESCHISĂ ADRESATĂ PR. MATEI VULCĂNESCU

Prin reducere la absurd, dacă eu smintesc prin articolele pe care le scriu, cu aşa-zisa „dogmă" a respingerii buletinelor cu cip (nu oricare, ci cu cipuri de urmărire și control), atunci toți cei care îmi împărtăşesc poziția mea sunt şi ei tot smintitori sau poate chiar eretici. Dar nu, nu pot fi eretici pentru că orice erezie a condus la o sectă. Ori, după cum știm, nu s-a înființat nici o nouă grupare ortodoxă, cum s-a întâmplat în cazul Bisericii Ortodoxe Române pe stil vechi (care are ca dogmă calendarul), care să fie numită eventual Biserica Ortodoxă Română Împotriva Cipurilor. Doamne ferește!

Dacă eu smintesc mergând pe linia părintelui Iustin Pârvu (un fost deținut politic, cu mulți ani grei de detenție pe timpul regimului satanic comunist), care a respins categoric aceste cipuri, atunci îndrăzniți poate să spuneți și despre părintele Iustin Pârvu (cu viață de sfânt) că a căzut în înșelare, împreună cu toți monahii athoniți care îl apreciază foarte mult și cu toți monahii și preoții din România? Pentru că asta sugerați, fără supărare. Și este logic să trag această concluzie.

Eu nu cred în ceea ce afirmați despre faptul, că părintele Porfirie l-a mustrat pe părintele Iustin. Și cine este acest părinte Porfirie? Câți au auzit de el și cine știe dacă nu i-au fost răstălmăcite până și cuvintele. Și părintele Arsenie Papacioc a spus la început că părintele Iustin s-a grăbit atunci în 2009 cu apelul său și că nu e o strategie bună, dar a revenit și i-a dat dreptate ulterior. Sunt filme în acest sens postate pe internet.

Fratele Vasile, care are acest blog saccsiv (dar și alții, precum fratele de la Apologeticum) are meritul său de a informa pe frații noștri ortodocși și nu numai, despre toate pericolele care ne pândesc în prezent și oferă totodată posibilitatea implicării lor în trezirea conștiinței adormite a celorlalți. Comunismul a anesteziat simțul critic și spiritul civic. Ortodoxia trece acum prin momente tot mai grele în întreaga lume, adeverindu-se astfel profețiile despre sfârșitul lumii (care nu este foarte departe de noi!).

Cipurile acestea sunt instrumente de control în mâna ocultei mondiale. Fac parte dintr-un plan al Noii Ordini Mondiale cu mult mai vast, care include și ecumenismul, proliferarea sectelor, destrămarea familiei, desființarea statelor, reducerea populației. Sunt scopuri concrete și cât se poate de reale. Conspirația masonică (a evreilor sioniști), care se slujește de francmasonerie și alte cozi de topor din rândul românilor există cu certitudine de 100%! Aproape toate volumele și articolele scrise de mine au abordat aceste teme tabu în mass media și în poziția Patriarhiei Române.

Tocmai de aceea, pentru că trăim vremurile apocaliptice (suntem pe la sfârșitul cap.13 din cartea Apocalipsei duupă Sfântul Ioan Teologul) noi ortodocșii nu avem voie măcar să fim dezbinați, pentru că atunci vor profita dușmanii de temut ai ortodoxiei, care fac tot ce le stă în putință, apelează la toate mijloacele posibile, pentru a desființa credința noastră!

În speranța că veți reveni asupra celor afirmate, mă voi ruga și pentru implicarea d-voastră în apărarea valorilor creștine și naționale, potrivit misiunii pe care o aveți înaintea lui Dumnezeu.

Cu dragoste întru Hristos,
Radu Iacoboaie, 3 aprilie 2014

LUCRĂRILE AUTORULUI
(evidenţa lor pe scurt)

Puteţi consulta unele lucrări ale autorului, prezentate mai jos şi comentariile altor autori pe Internet, accesând pe Google.ro sau Google.Romania:

scribd.com radu iacoboaie
raduiacoboaie şi **iacoboaieradu**
saccsiv, natiunea.ro, Lupul dacic, Art-emis, Monitorul de Suceava ș.a.

• **CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN ROMÂNIA?**
Un proces al comunismului, globalizării şi materialismului societăţii de consum''
(volum publicat, Ed. Pim, ed.I în 2004 şi ed. a II-a, Iaşi, 2005)

• **CINE A FOST CU ADEVĂRAT EMINESCU?**
Suceava, 2007 (antologie)

• ***OFENSIVA MASONERIEI ŞI ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI***
Un răspuns creştin-ortodox la provocările globalizării contemporane
Suceava, 2007 (antologie în patru volume)

I. FRAŢI ORTODOCŞI, MĂRTURISIŢI-L CU PUTERE PE HRISTOS, ÎN FAPTĂ ŞI CUVÂNT
(Invazia neoprotestantismului. Dictatura mascată a Uniunii Europene – o nouă probă de credinţă pentru ţările ortodoxe. Naţionalismul în spiritul adevărului)

II. JERTFA TINERETULUI NAŢIONALIST DIN PERIOADA INTERBELICĂ
(Confruntarea Masoneriei cu Mişcarea Legionară. Reabilitarea adevărului)

III. OFENSIVA MATERIALISMULUI ÎMPOTRIVA TINERILOR ŞI FAMILIEI
(Masoneria mondială şi subminarea creştinismului prin teoriile evoluţioniste sau <<filosofia>> lui Antihrist. Despre manipularea opiniei publice şi tinerilor prin televiziune şi internet)

IV. NE SALVĂM TRĂIND ORTODOXIA!

(Apărarea identităţii naţionale şi spirituale. Modele de patriotism. Redescoperirea valorilor creştine şi naţionale)

• **LUPTAŢI ÎMPOTRIVA SCLAVIEI ELECTRONICE!**
Suceava, 2009 (antologie)

• **DE CE TREBUIE CONDAMNATE ECUMENISMUL ŞI MASONERIA**
Suceava, 2011 (antologie)

• **CUM RĂSPUNDEM NOI PROVOCĂRILOR SATANISTE ALE GLOBALIZĂRII?**
(Dincolo de aşa-zisele «valori» ale civilizaţiei moderne, dincolo de publicitatea ispititoare şi agresivă, dincolo de afirmarea erotismului, violenţei şi perversiunilor ş.a.m.d., se ascunde vrăjmaşul lui Dumnezeu – satanismul)
Suceava, 2011 (antologie)

• **CAPCANE DIABOLICE ALE MASONERIEI**
Piteşti, 2013 (volum de articole)

• **ADEVĂRUL DESPRE MASONI**
Adevărata faţă a masoneriei.
Despre cei ce urăsc de moarte creştinismul (ortodoxia)
Piteşti, 2013 (sinteza articolelor autorului)

• **MATERIALE ALESE DE PE INTERNET DESPRE MASONERIE**
Piteşti, 2013 (antologie)

• **7 APELURI CĂTRE ROMÂNI**
Piteşti, 2013 (antologie şi comentarii)

• **SUNTEM NOI ORTODOCȘI CU ADEVĂRAT?**
Pitești, 2014

• **A FOST MASON ALEXANDRU IOAN CUZA?**
Pitești, 2014 (antologie și comentarii)

• **LUPTAŢI ÎMPOTRIVA SCLAVIEI ELECTRONICE!**
Pitești, 2014 (antologie revizuită și adăugită)

• MASONERIA - ORGANIZAȚIE RELIGIOASĂ ANTICREȘTINĂ

Pitești, 2014 (antologie revizuită și adăugită)

Puteţi cunoaşte frumuseţile ortodoxiei şi Adevărul, accesând pe google.ro sau google Romania, site-uri și cuvinte precum:

Sfintii Inchisorilor, Sf. Valeriu Gafencu, Sf. Ioan cel Nou de la Suceava, saccsivs, bucovina profundă, apologeticum, apologetica.lx.ro, Crestinism Ortodox, HRISTOS este ORTODOX, Marturisitor ortodox, Ortodox liber - *Nihil sine Deo*, Vestitorul ortodox, Ortodoxie și ecumenism, Tezaurul Ortodox, Biserica „Secreta" - *Despre păstrarea și mărturisirea Adevăratei Credințe*, ortodoxiacatholica, Marturii Ortodoxe, calauzaortodoxa.ro, Blogosfera ortodoxa, frontpress.ro, Eurosceptic.ro, Un blogger SCEPTIK, Nationalisti.ro, agonianatiunii.ro, Sită Deasă, Curtea Brancoveneasca, acvilaortodoxa, DeconspirareaFrancmasoneriei, Părintele Dan Badulescu, Parintele Amfilohie Branza, Monahul Teodot, Părintele Savatie Bastovoi, Danion Vasile, Mugur Vasiliu, Maica Ecaterina Fermo, doctorul Nicolae C. Paulescu, Cornel Dan Niculae, Ion Coja, doctorul Florin Matrescu, Rafael Udriste, Laurentiu Dumitru, Ciprian Voicila, DanielVla, Graiul ortodox, Corneliu Codreanu, N. C. Paulescu, fight4romania, Națiunea.ro, foaienațională.ro, atitudini.ro, familiaortodoxa.ro, luptapentruortodoxie, Marturisim.ro, jos-comunismul, DoarOrtodox, sfaturiortodoxe.ro, axa.info.ro, altermedia, Refuz implant, ramailiber.ro, Santinela Ortodoxa, bunavestire.ro, credo.ro, Miscareaconservatoare, Pentrupatrie.ro, Botoșăneanul Ortodox, Totulpentrutara, Miscarea de Rezistenta, Miscarealegionara.org, Portretul Romaniei interbelice, toaca.md, CodexAlimentarius, Gandeste.org, Bad politics, BibliaOrtodoxa.ro, filocalia.ro, Doxologia, Vietile Sfintilor, Ceaslov, Predania, Sfantul Munte Athos, Pantocrator, Timpul.md, Să fim oameni, crestinortodox.ro, misiune-ortodoxa.ro, avertizari.blogspot.com, crestinism-ortodox.ro, singur-ortodoxia, pentrulibertate.ro, Lumea după Eufrosin, Demascarea manipulării colective, Romania uneste-te!, lovitura de stat din 1989, piata universitatii 1990, Vreau sa aflu ...

NOTĂ: Din aceste site-uri de mai sus, aveţi acces şi la alte pagini importante, atât din ţară cât şi din străinătate, dar **mare atenţie la selecţia lor**, întrucât altele sunt postate de masoni, sectanţi etc.

De exemplu, scrierea numelui Isus în loc de cel corect ortodox Iisus indică scriere protestantă (sectantă), o hulă sau blasfemie (prin traducerea lui în limba originară). Site-uri precum prosistemhaha.wordpress.com, carti-bune.ro şi multe altele, credem că nu informează corect publicul. Pe de altă parte, site-uri utile (ortodoxe sau nu) observăm că sunt greu de accesat sau virusate intenţionat.

Pentru o mai facilă parcurgere a blogului saccsiv accesați vă rog "CUPRINS": http://saccsiv.wordpress.com/about/

Anticreştinismul occidental a ajuns la apogeu. Dinspre acest Occident putred – vorba unuia – miasmele se scurg către Estul european. Neobolşevici, cu glazură de „democraţi'' (şi „luptători ai luminii'' – n.a.), luptă – ca şi în trecut – „pentru drepturile omului'' necreştin şi contra omului creştin, adică pentru a-i lua drepturile acestuia. Desigur, în numele „raţiunii'', „raţiunii'' dumnealor strâmbe. Tovarăşul Lenin şi Apfelbaum, Bronştain ar fi extrem de mulţumiţi de realizările neobolşevicilor contemporani. Neobolşevicii au abandonat metoda leninistă – aceea a folosirii frânghiei – şi folosesc presiunea psihologică, persuasiunea, „recomandarea'' pentru a-şi atinge obiectivele. Identice cu cele ale lui Lenin şi a ciracilor lui.

Ei, la vremurile acelea? Acei oameni… La vremurile actuale este nevoie de alţi martiri, dar mai ales de alt tip de „martiri''. De alte metode de luptă, de un alt mod de a combate. Scopul rămâne… mijloacele se schimbă în funcţie de epocă. Va fi generaţia de acum capabilă, în fapt, prin faptă, să răspundă noilor provocări? Mult mai perfide şi, infinit, mai periculoase decât forţa brută a bolşevicilor de început de secol XX. Bolşevici nu erau doar în Rusia. Erau, mai ales, capitalişti în Occident. Cu ajutorul acelora au câştigat şi câştigă – azi – (neo)bolşevicii. Neobolşevicii sunt, mai cu seamă, capitalişti. Au abandonat şi folosirea ideologiei, ca metodă, în favoarea folosirii banului, corupţiei, desfrâului, viciilor (duse chiar la extrem –n.a.). Scopul l-au păstrat! Atenţie la neo…

(revista Buna Vestire, nr.113-114 decembrie-ianuarie, 2006-2007)

PE COPERTA FINALĂ

Capcanele diabolice ale masoneriei, întinse omului contemporan, nu sunt chiar atât de uşor de identificat şi de combătut pentru că sunt curse abile şi diavoleşti.

Redăm aici doar pe cele mai importante dintre ele: ocultismul (iniţierea în francmasonerie), comunismul, globalismul (procesul de globalizare, treptat şi forţat), politicianismul, religia New Age şi ecumenismul, sectarismul, materialismul, evoluţionismul, consumerismul, formalismul în credinţă, practica avorturilor, planificarea familială (folosirea metodelor contraceptive şi abortive), pornografia, prostituţia, homosexualitatea, drogurile, euthanasia, sinuciderea asistată, jocurile virtuale şi agresive pe calculator, cursurile de sexologie (începând din grădiniţă!), magia (ezoterismul, vrăjitoria), spiritismul, astrologia (credinţa în zodiacuri), chiromanţia sau ghicitul în palmă, ghicitul în cafea şi în cărţi, interpretarea viselor, deschiderea psaltirii, yoga, terapiile alternative cu bioenergie...

Despre fiecare dintre aceste capcane se pot scrie desigur multe lucruri argumentând de ce sau cum dăunează omului contemporan. Şi fără excepţie credem că sunt combătute de Biserica

Ortodoxă prin glasul monahilor şi preoţilor care păstrează neschimbată şi astăzi dreapta credinţă şi morala creştină în acord cu învăţătura Sfinţilor Părinţi.

De asemenea se pot spune multe şi despre noile directive care vin din partea marilor organisme internaţionale (O.N.U., UNESCO etc.) precum: acceptarea homosexualităţii şi altor perversiuni sexuale (ca relaţii fireşti, normale şi care ar trebui să fie mai ales impuse prin lege), legalizarea incestului, legalizarea prostituţiei, legalizarea drogurilor uşoare, introducerea disciplinei numită educaţie sexuală ca materie obligatorie de studiat în gimnaziu şi chiar în anii de grădiniţă (care incită practic la relaţii sexuale timpurii, distrag atenţia de la studiu, cauzează decepţii şi chiar depresii, precum şi infecţii transmisibile pe care copiii nu le anunţă şi nu le tratează, oboseală etc.), eliminarea simbolurilor religioase din instituţiile publice, eliminarea orelor de religie, accesul femeilor în Sfântul Munte Athos ş.a.m.d.

De unde putem trage concluzia logică şi evidentă că se fac eforturi intense pentru introducerea unei noi „moralităţi", unui nou mod de viaţă pentru descreştinarea lumii.

Oricât de banală li s-ar părea unora afirmaţia, lumea contemporană este realmente grav bolnavă. Boala este una sufletească şi ea avansează rapid către cancer. Lumea de astăzi este infectată de VIRUSUL MATERIALISMULUI, microb care ne ucide lent sufletul şi trupul de care este legat, condamnându-l prin căutarea plăcerilor şi bunurilor pământeşti la osânda veşnică a muncilor şi durerilor Iadului. Iar singurul antidot al acestei maladii este ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU...

Noi trebuie să deschidem ochii tinerilor de astăzi pentru a cunoaşte ce se întâmplă în România şi în lume dincolo de aparenţe (măşti şi lozinci de tot felul), să-i facem să conştientizeze că împotriva lor sunt utilizate noi arme de distrugere în masă (psihotronice, strategii de manipulare şi de spălare a creierului) prin războiul informaţional.

Reeducarea paşnică de la Suceava şi cea sălbatică de la Piteşti (1949-1952) au urmărit de fapt schimbarea din temelii a gândirii omului după anumite şabloane, ceea ce se întâmplă astăzi sub ochii noştri! Nu întâmplător unii au mărturisit că noi trăim astăzi un Piteşti mondial...

AUTORUL